

Series of Serbian ethnography and history
volume 2

Зборник за српску етнографију и историју
књига 2

ALEKSANDAR BAČKO

АЛЕКСАНДАР БАЧКО

DALMATIAN SERB
FAMILIES

ПОРОДИЦЕ
ДАЛМАТИНСКИХ СРБА

Editor of publication
Petar Vlahović, academician

Уредник издања
академик Петар Влаховић

Published by
Association of citizens "Serbian despot"

Издавач
Удружење грађана „Српски деспот“

BELGRADE 2008.

БЕОГРАД 2008.

Зборник за српску етнографију и историју, књига 2

Посвећено
покојном оцу
Владимиру Бачку

Издавач:
Удружење грађана „Српски деспот“

Уредник издања:
академик Петар Влаховић

Рецензент:
академик Петар Влаховић

Корице:
Александар Бачко

Коректор:
Милодраг Р. Рођенков

Компјутерска обрада:
Александар Бачко

Штампа:
„Слава - Солот“

Тираж:
1000 примерака

Увод

Чињеница да је крајем 20. века простор северне Далмације остало готово етнички очишћен од Срба указује на ургентност прикупљања етнографских и генеалошких података међу прогнаним српским становништвом из те области. Уколико се сада не приступи оваквом пројекту, многи подаци ће бити заувек изгубљени, попут оних о презименима, породичним надимцима, славама и традицијама о покрету. До сада публиковану етнографску и историјску грађу о српском становништву у Далмацији неопходно је упоредити и допунити са подацима прикупљеним на овај начин. Редови пред Вама представљају само скроман допринос и подстицај таквом пројекту.

До сада нису вршена обимнија истраживања која су до сада публикована, махом су се сводила на радове о појединим породицама или насељима, ређе о ширим областима у северној и средњој Далмацији. Међу радовима којима су обрађиване појединачне дalmatinske области по питану порекла породица, требало би издвојити „Книгу Крајину“ прве Саве Накићеновића и друготми рад „Жупе Имотске Крајине“ фра Вјеке Врчића. Књига „О покрету Буневача“ академика Јована Ердељановића, поред података о буневачком становништву, садржи и значајне податке о православним Србима. Ономастика дела спрског народа на свом простору изнета је у раду Живка Бјелановића „Речник антропонима Буковице“. Постоји и неколико обимнијих листа српских презимена у Далмацији, међу којима се издвајају они, које су објављене на интернэт презентацијама „Бенковић“ и „Врлика“ (видети изворе), као и у књизи „Буковица и Котари“ Борислава Шарифа. Историјске расправе о дalmatinskim Србима су чешће публиковане. Међу њима бисмо могли издвојити бројне радове др. Божка Десиће, Марка Јачова и др. Глигора Станојевића, као и оне, чији је аутор Богумил Храбас. Збирке документата који се баве свом проблематиком су објављиване у мањој мери. Таква је, на пример, збирка „Историја жетварских ускуса“ Божка Десиће. За разлику од Дабробосанске митropolije, Горње Крајине и Пакрачке епархије, дalmatinski шематизми православне цркве не садрже податке о породицама и њиховим крсним славама, што умногоме отежава истраживања.

На овом месту бисмо желели да се најлепше захвалимо љубазним покровитељима, господи Велку Кубату, Милораду Љутићу и породици поконjог Станка Самарџића, без чије помоћи ови редови не би угледали светлост дана. Такође, свою велику захвалност дугујемо информаторима, без чијих усмених података, рукописа, преписа и бележака се не би могла формирати књига у овом облику. Имена цењених информатора наведена су у посебном одељку овог рада.

Аутор

Приступ

У овој књизи су узете у обзор оне породице на простору северне и средње Далмације, које су данас православне, или које су икада током прошлости припадале овој верословности, као и оне породице, које су данас, или су икада током историје биле српске (или су се поједини њихови чланови сматрали Србима). Основни критеријум при избору ових породица били су релевантни историјски и етнографски извори.

Период који је обрађен у овој књизи је доста широк, од средњег века, па све до периода непосредно након Другог светског рата, тачније до 1948. године. Поменуте године је вишен полис, чији су подаци публиковани у „Лексику презимена С. Р. Хрватске“. Бројчано стање породица наведено је управо према том попису. За велику већину фамилија дalmatinskiх Срба је публикована бројност доманистивата и чланова породице у књизи која је пред вама.

У обзор су узимане искључиво, или готово искључиво, оне породице, које су били трајно настањене у појединим местима. Уколико се радило о појединим службеним породицама (на пример, свештеничким, учитељским или лекарским), које су кратко време боравиле у одређеним насељима, оне углавном нису узимане у обзор.

У географском смислу, обрађивање су северна и средња Далмација, док јужна Далмација (у ширем смислу, некадашња Дубровачка Република, као и Бока Которска) нису истраживане у овом раду. У обрађеној области велика већина православних породица живи у северној Далмацији (Кинеска, Дрniшка и Врлика Крајина, Буковица и Равни православни Срби заступљени у знатно мањој мери, како процентуално, тако и по укупној бројности).

За породице за које је током ових истраживања утврђено порекло, оно је наведено у опису породице. Такође, за појединачне породице су прикупљене и објављене крсне славе, породични надимци, помени у историјским документима, као и други подаци до којих су могло доћи. Као детаља посвећеног појединој фамилији наведено су и скраћенице извora који су коришћени.

Аутор је у потпуности свестан мањакости овог рада, које се у првом реду отпредају у немогућности приказивања приказивања целокупног овога је дошло услед ограничности извора и приступа појединим документима. Поред тога појављује се извесна неуједначеност података о истраживању порекла породица дalmatinskiх Срба морају да сачекају нова издања и нове истраживаче.

Досељавања Срба у Далмацију

На овом mestу биће изложен преглед појединих досељавања у Далмацију, као и миграција унутар ове провинције. Преглед није потпуни, већ су изложена она миграциона кретања, за која би се могло основање претпоставити, да су имала већи значај, како за порекло дalmatinskiх Срба уопште, тако и за порекло појединих српских насеља.

Досељавања до краја 16. века

Постоје мишљења, да је у северну Далмацију, тачније у крај око реке Крке, у првом половини 14. века насељен известан број српских војника и њихових породица. Поменуто насељавање се везује за чињеницу, да је у овом периоду супруг дalmatinskog великаша Владена Шубића била Српкиња Јелена, сестра цара Душана. Документи сведоче о томе, да када је Јелена осталла удовица, њен брат Душан поставио своје војне посаде у Скрадину и Клису, ради заштите сестриних интереса. У то време, тачније 1355. године, био је Ђураш Илијић војвода цара Душана у Скрадину. Тамо се Ђураш помиње са својом браном, Николом и Владином, као и њиховим синовима. У Клису је тада био Немац Палман, заповедник душанових плаћеничких јединица. Међутим, Ђураш и Палман су почели из ових градова већ 1356. године.¹

До краја 15, односно самог почетка 16. века вероватно је било више миграција мањег интензитета које су ишле ка Далмацији. Мнечији први документовани поменавају Срба у северној Далмацији можемо изводити навођење Србина Милешића 1504. године, који је тада био викар Задарске надбискупије. Његова породица доселила се у Задар из Босне током 15. века. Надгробна плоча Србина Стефана Зовинића (Stephani Zovinichio Servianio) из 1527. године, која се налази у задарској фрањевачкој цркви сведочи о досељавању ове спрске породице у Далмацију у том периоду. Поменути Стефан је избегао пред Турцима. Члан ове фамилије био је и професор права Универзитета у Ладови, Љавио, који је био рођен 1535. године. У попису Задра из 1527. године наводе се „Zorzi de Servia caliger“ и „ser Stephano Servian“.²

Интензивно насељавање Срба у северну Далмацију почело је, по свemu судећи, након турског освајања те области. Према извештајима Андрије Барбарија из 1531. и млетачког генералног провидура Мелхиора

¹ Константијн Јиреч, Историја Срба, прва књига до 1537. године (политичка историја), друго исправљено и допуњено издање, Београд 1952. 235 – 243. Србина Милешића, Историја Срба, Друга књига (културна историја), друго исправљено и допуњено издање, Србина Милешић, Среће Срба у Далмацији и Боку Которску кроз Слово љубље, Београд 1978. 105. Милош Јовановић, Среће Срба у Далмацији и Боку Которску кроз Слово љубље, Београд 1982. (у даљем тексту: Јовановић, Среће...), 242 – 243. Јовановић, Среће..., 242 – 243. 264. Марко Јановић, Срби у млетачко-турском разговарју у 17. веку, Београд 1990. (у даљем тексту: Јановић, Срби...), 153. Шиме Љубић, Commissions et relations Venetae, tomus I, J.A.Z.U., Monumenta speciales Slavorum Meridionalium, vol. 6, Загреб 1876. 209, 217.

Микиелиа од 1539. године, више хиљада српских породица насељило се 1527. године у готово опустелим деловима северне Далмације, тачније у Книнској Крајини, Буховици и Равним Котарима. Поред осталих извештаја из тог периода, издава се онај, који је 1553. године саставио инвизитор Ђанбатиста Јустинијани. Говорећи о становништву Далмације, он наводи, да "ово мало становништво није са територијом, већ су Истрани и Морлаци, народ српске и јеретичке вере".³

Досељавања за време Кандијског рата (1645 - 1669. године)

Током Кандијског рата у северној Далмацији су најчешће биле миграције из унутрашњости те области ка приморју, односно ка територији коју су од раније држали Млечани.⁴

Међу сеобама које су се тада одвијале, као значајније за Србе у Далмацији можемо издвојити неколико њих. Тако је у априлу 1645. године православни свештеник Петар Поповић превео из Мирана у околину Задра 20 породица, које су се саставиле од укупно 156 особа, од којих 50 ратника.⁵

У мају 1647. године је из "двадесет села Буковице" у околину Задра исељено чак 6082 особа, међу којима 1531 ратник. Из Тјеверска је Смольјан Милковић истог месеца превео известан број породица, које су имале укупно 50 ратника. Из Бргуда у Буховици је тада Милош Марковић doveо породице, које су имале 55 људи способних за оружје. Такође у мају 1647. су харамбаша Јован Добрин и православни свештеник Дамјан Ковиловић doveли из Добропољаца у Љубичу код Задра 80 ратника са њиховим породицама. Добрбини су и данас веома бројан род у Добропољцима. Из Кистана је тада Лука Рорић дошао са 354 особе (од тога 132 ратника) у Жераву код Нина. Поменуте мање сеобе су вероватно представљалеdeo велике наредене миграције из Буховице у задарски крај.⁶

У документима је забележен податак, да је у мају месецу 1647. године дalmatinskih mitropolit Elijfanić Stefanović, заједно са 19 kulufera, doveo чак 10.000 dуша из kontinentale Dalmacije (mitropolije dalmatinske "i manastira Krika") u Zadar i okolina mesta. I ovdje se verovatno radi o podatku koji je vezan za prethodno navedene migracije u maju 1647. godine.

Из Островица и околинских села је у новембру месецу 1647. године исељено 300 породица са укупно 1500 душа. Свакако су се населили близину.⁷

У јуну месецу 1648. године су харамбаша Јанко Митровић и Милета Вучевић (вероватније Вучековић) предводили сеобу 70 породица из

³ Никодим Милаш, Православна Далмација, Београд 1989, 204; Јачов, Сеобе..., 242 – 243.

⁴ Јачов, Сеобе..., 245 – 253.

⁵ Јачов, Сеобе..., 245; Јачов, Срби..., 130.

⁶ Јачов, Сеобе..., 247 – 248; Јачов, Срби..., 131.

⁷ Јачов, Сеобе..., 249; Јачов, Срби..., 132.

⁸ Јачов, Сеобе..., 249; Јачов, Срби..., 133.

Жегара и Билишана у Равне Котаре, тачније у Поседарје. Ислам и Земунник. Те породице су имале укупно 849 душа, од којих је њих 276 било способно за оружје.⁸

Током Кандијског рата је било и досељавања из других провинција у Далмацију. Тако се у јануару и фебруару 1648. године из Вакуфа, Срба, Стрешице, Бутињица и Главни одиграла се обја у Обровац, Карин, Надин и Врану. Из области Унац у Босни доселило се у мају 1648. године на задарску територију 30 породица. Од стране млетачких властије је био послат харамбаша Петар Смиљанић да предводи ту сеобу. Из Лице је у Ислам и Земуник досељено 90 фамилија, по које је послата чета предвођена римокатоличким свештеником Стјепаном Суботићем. Октобра 1654. године је из Лице у Љубач код Задра превео 50 породица Јанко Митровић. Миграција из Босне у Далмацију је било и у фебруару и марта месецу 1660. године.⁹

Досељавања за време Великог морејског рата (1684 – 1699. године)

За време Великог морејског рата (често се наводи само као Морејски рат, 1684 – 1699. године) било је више сеоба у Далмацију, које је предводио чврсти седрдак Стојан Јанковић – Митровић. Тако је он, на пример, у мају месецу 1684. године превео 142 породице са укупно 2300 душа из Лице на задарску територију. Нешто касније, у јулу 1684. Јанковић је превео још 37 породица из Лице на задарску територију. Он је предводио и акцију досељавања становништва (131 особе) из Лице у Трибач – Шубиљну у септембру или октобру 1684. године, досељавање 70 породица са чак 900 душа из Грачача у Кожловић и Островицу у мају 1685., затим у јулу исте године 316 породица из Лице у Островицу и Брибир, у октобру 1685. године 500 породица (1078 људи) из Срба на територију између Вране и Велима и у Надин. Заједно са Ђођем Нинчићевим предводио је сеобу 152 породице (2128 особа) из Лице на територију између Брибира и Жегара у октобру 1685. године. У јануару 1686. Стојан Јанковић је био на челу сеобе из Лице у Островицу, Брибир и Жегар, када је насељено између 1000 и 2000 особа. Јанковић је био на челу још неких сеоба у периоду од 1684. до своје смрти 1686. године, у којима су преци многих дalmatinskih породица досељени из Босне и Лице.¹⁰

Једно од највећих досељавања у Далмацију током овог рата одиграло се у јулу месецу 1684. године. Тада је из Лице досељено укупно око 9000 особа, од којих је било приближно 3000 ратника. У овој сеоби, која је кретала из Трпинца, Ловиница, Парчића, Срба и других места у Лици, досељени су и православни и римокатолички. Део ових породица, предвођен Громом Бјеловском, Франјом Лелупром, Јуром Зелићем и Марком

⁹ Јачов, Сеобе..., 250; Јачов, Срби..., 133.

¹⁰ Јачов, Сеобе..., 249 – 252; Јачов, Срби..., 133.

¹¹ Јачов, Сеобе..., 254 – 257, 260; Јачов, Срби..., 136.

Кларићем насељено се у Врану. Други део, на чијем челу су били Лазо Дрековић, Радијаје Поповић и Вукашин Желиновић, настапио се у Морополачи. На челу групе која се насељила у Поличинку, Црном и Будину, били су Мијо Салаковић, Богдан Бурсић, Јован Мазаревић, Мијо Перичић и Марко Кларићић. У Ракитницу и Дазлину досељенике су тада довели Вуко Лалић, Степан Лоретић и Илија Накић. На челу досељеника у Обровцу и Надин били су, у тој сеоби, Славко Сладаковић, Радоје Масникоса и Вукашин Бидедов.¹²

Из Лапца и Жежелја у Лици досељено је у марту месецу 1686. године 290 породица у Далмацију. Оне су се насељиле у крај око Жегара, Брибира и Остромилице. Поменуту сеобу су предводили Цвјетановић и Сударевић.¹³

Православни свештеници, чија имена у документима нису наведена, предводили су сеобу из ливанској крајине у Дицио 15. децембра 1687. године. Иако је тада досељено само 5 породица, ова сеоба је за иstraživanje porekla dalmatinskiх Срба значајна, пошто су тада nađerovatnije, досељени преци znatnog dela tamnošnjih malobrojnih pravoslavnih.

Мештани Јања у западној Босни и Челебићу код Ливна водили су са млетачким властима од пролећа 1689. године проговоре о свом пресељењу у Далмацију. У новембру исте године су Млечани послали чете дalmatinskiх Morlaka da obzebede njihovu seobu. Tada je iz pomenućih mesta u Dalmačiju našeљeno 120 porodica sa 1200 lica, od toga 400 способних za vojsku. Pratežno su se našeљili u Dreniško (Петрово) Польје. Вероватно су у овој сеоби, између осталих, дошли и пречи Челебићани u Žežernici (Далматинско Kosovo).

У једном млетачком документу писаном 29. 12. 1689. године, како наводи prota Саво Накићеновић, говори се о поседима које млетачке власти даду новим насељеницима у Бискупину (Далматинско Kosovo). Према свом документу, непосредно пре тога су се из Glamoca (Гlamonjko Polja) u Бискупину доселиле 34 породице, предвртено харбамбашом Radovanom Prijićem. Потомци оних Glamonaca, међу којима су и Prijići, чине данас većinu biskupijskog stanovništva.¹⁴

Из Слатине и Раствока, недалеко од данашњег Mrkonjić Grada u Bosanskoj Krajini, досељено је у фебруару месецу 1690. године u Dreniško Polje 400 особа. Вероватно су претежно радило о православним Srbinima.¹⁵

¹² Јачов, Сеобе... 254. Јачов, Срби..., 136 - 137.
¹³ Јачов, Сеобе..., 257. Јачов, Срби..., 139.
¹⁴ Јачов, Сеобе..., 258.

¹⁵ Глигор Станојевић, Dalmačija u doba Morejskog rata 1684 – 1689, Iz ratne prošlosti naših naroda, kn. 42, Редовна издања, kn. 24, Beograd 1962. (у даљем тексту: Станојевић, Morejski rat), 121.

¹⁶ Саво Накићеновић, Кинесka Krajina, Beograd - Кин 1990. (у даљем тексту: Накићеновић), 39, 84 - 95.

¹⁷ Станојевић, Morejski rat, 121; Јачов, Сеобе..., 260.

У Кистање и његову околину је из Босне досељено 40 породица у јуну 1690. године. Те породице су се састојале од укупно 300 особа, од којих јених 80 било способно за оружје.¹⁸

У јуну 1690. одиграла се миграција, у којој је на подручје Кинеске и Дрнишке Крајине досељено у два таласа око 2100 људи. Овим миграцијама непосредно су претходиле акције ускочких јединица под млетачком командом у Змијању, у којима је учествовало 2500 војника. Први талас досељавања је био предвођен Медаком Вукмировићем. И данас је бројна породица Вукмировић у Врбнику код Кине. Под поменутим Медаком је дошло 1500 особа из Босне и Лике у Кинеску Крајину и Кину, а вероватно је највећи део њих био досељен са Змијања, области у Bosanskoj Krajini, jugozapadno od Baњa Luke. U другом таласу, tokom istog meseca, dosenljeno je iz Bosne još 600 duša, koje su se našastili u Kineskoj Krajini i Drenisu. Verovatno su i oni mašom bili sa Zmijanja. Navedeni drugi talaš bi mogao biti identičan sa događajem, koji je u svom nešto kasnijem izveštaju opisao mletački provodnik Molin. On je naveo, da je u Zmijanju ispred Baњe Luke u jednom danu skupljeno 300 braćava i da su se mladenci potom iselili u Dalmačiju. Ove seobe bile su od velikog značaja za našeљavanje tog dela Dalmačije. Znatan deo predaka danišninskih srpskih porodica Dalmatinskog Kosova i bliske kineske okoline je tada bio dosenjeljen.¹⁹

Tokom istog rata odigrala се још једна релативно велика сеоба са турске на млетачку територију, у којој су досељени преци nađerovatnije u dalmatinskom делу трофеје. Наime, за време тог рата, 1692. године, постигнут је договор између млетачког генералног проводника Danijela Dolfinia sa једне и кнегева брлачских и санничких Срба, Pavla Žuřina, Nikole Pišira и Todorra Zorina sa друге стране. U maju mesecu 1692. године је, према свом договору, дошло 70 porodica из Saninice Jutje (Saninice). Saninica Jutje je, inače, kraj u Bosanskoj Krajini, u slivu reke Sanice, lewe pritoke Sane. Ta oblast se nalaže u neposrednoj blizini Bjelejskog Polja. Odmah потом, u junu mesecu iste godine, odigrala се сеоба чак 5000 osoba (500 porodica) из Bjelejskog Polja u Dalmačiju. Ove seobe su биле, за tadašnje uslove, velikih razmera i njima je иселен znatan deo stanovništva Bjelejskog Polja i Saninice Jutje. Dosenjeljeni Bjeležaci su bili raspoređeni po Mokrom Polju, Otonu, Pařenjima i Žrmanju, dok su Saninčani bili našeљeni u Plavnu. Sva ova sela su bila potpuno opustela zbog ratnih dejstava tokom Kandrijskog (1645 – 1669.) i Morejskog rata. Pošto ovako velikom broju dosenjeljenika ta našeљa nisu bila dovoljna, jedan deo њих je ubrzo prесељen dalje, u Erveniku i Žegar. U Erveniku они, po свему судећи, чине većinu deo stanovništva, dok je Žegar od ranije bio relativno dobro našeљen, tako da су у њему ови dosenjeljenici сачињавали мањи deo stanovništva. Tada je са dosenjeljenim Srbima доведено и нешто

¹⁸ Јачов, Сеобе... 260.

¹⁹ Јачов, Сеобе..., 260. Јачов, Срби..., 94, 126, 140; Ivan Grgić, Postanak i početno uređenje vojne krajine kineskoga kotara pod Veneciju, J.A.S.U, Starigrad, kn. 52, Zagreb 1962, 258.

муслимана, који су се одмах покрстили и чији потомци и данас живе у тим местима. Године 1698. Аустријанци су Млечанима преотели Звониград и са њим оближње село Зрмјану и припојили их својој провинцији Лици.²⁹

У јуну 1892. године досељене су и породице из Добре код Дувна. Оне су се настаниле у врличком крају. У питању је било 50 домаћинстава са укупно 500 душа, од тога 100 ратника.³⁰

Међу последња масовна досељавања у северну и средњу Далмацију током Морејског рата спадају она из 1695. и 1696. године. Међу њима можемо издвојити себу у којој је у августу 1695. Звишица Јанковић из Босне довој 90 породица у Далмацију, као и миграцију из Купреса и Ливна у Далмацију, која се одиграла истог месеца, а предводио је Антонио Канагети. У другој поменутој себи су вероватно насељени пречи Купрешана у Рамљане, односно Врбник код Книна. Нешто каснијих досељеника из Змијања, који су се у Далмацију насељили у августу или септември 1696. године, било је 170 душа. С обзиром да је Змијање у дужем периоду који претходи тој миграцији било готово искључиво насељено православним спрсским становништвом, може се основано претпоставити, да су и ови досељеници били православци.³¹

Током овог рата су била бројна и локална пресељавања становништва, у којима су породице из једног дела Далмације пресељаване у други, често оближњи део. Таква је, на пример, била себса у којој су из Кинеске Крајине и Буковице у Обровцу, Надин, Будин и Поповиће 1683/84. године досељено 1929 особа, од којих је било 400 ратника. Међу ове себе може се убројати и она, када су из Модрињог Села у Каријин у мају 1684. године дошли породице, које је предводио Јован Синобад.³²

Досељавања за време Малог морејског рата (1714 – 1718. године)

За време Малог морејског рата је било знатно мање себса у Далмацији, него за време Кандијског и Великог морејског рата, а и локалних пресељавања је било мање. На свом месту можемо издвојити досељавање из Бјелашког Погља у Далмацију у августу 1717. године. Тада је у Цетињском Погљу насељено око 1500 људи. У миграције изазване овим ратом убраја се и досељавање становништва из Попова, Хутсева и Царине у Имотску Крајину 1718. године. Том приликом су досељени пречи готово целокупног данашњег православног становништва имотског краја.³³

²⁹ Ђошко Ђесица, Стојан Јаковић и усекчка Далмација, приредио Срђан Водаревић, Београд 1991., 5 – 10. Јањов, Себе..., 261; Јањов, Срби..., 102; Накчићеновић, 112; Петар Рађевић, Београд 1992.; Бранислав С.К.А. Српски етнографски зборници 35, Насеља и порекло Јањов, Себе..., 261.

³⁰ Јањов, Себе..., 263; Јањов, Срби..., 141.
³¹ Јањов, Себе..., 253 – 254; Јањов, Срби..., 136.

³² Глигор Станојевић, Југословенске земље у млетачко – турским ратовима 16 – 18. века, Историјски институт у Београду, Посебна издања, бр. 14, Београд 1970, 454.

Порекло далматинских Срба

До данас није поуздано утврђено порекло знатног броја породица далматинских Срба. Општи преглед њиховог порекла, који је презентован на овом месту, према томе, није ни изблизу комплетан. Ипак, на основу истраживања могло се доћи до одређеног броја података, који са више или мање сигурности упућују на стварну појединачна фамилија и спрског становништва у Далмацији уопште.³⁴

У одељку посвећеном досељавањима православног становништва у северну и средњу Далмацију већ су изнети подаци о већем броју важним миграцијама. Поред њих, несумњиво је постојао и читав низ појединачних досељавања, која најчешће нису били бележена у документима. Она су се одигравала, како у ратном времену, тако и у мирнодоспослу. Као узорке су имала, поред ратних дестава, најчешће текућу материјалну ситуацију становништва, гладне године, различите конфликтне ситуације итд. Ипак, већина предака далматинских Срба доселила се у неким од наведених масовних миграција, или неких од других досељавања већег обима, која су се одигравала током ратова.

Већина православних далматинских породица води непосредно порекло из Босне (Босанскне Крајине и западне Босне) или Лике. Из Херцеговине је број досељених предак био знатно мањи. Тек понека породица досељена је непосредно из Црне Горе или из неке друге области. Важно је поменути, да су даси пречи оних родова, који су у Далмацију дошли из Босне и Лике, претежно били стариом из Херцеговине. То важи и за породице које је данас живе у Лики и Босанској Крајини.

Потомство најстарији слој спрског становништва у Далмацији је данас малобројно. У питању су породице малобројних спрских досељеника пре почетка 16. века. Сви ови досељеници, или њихов највећи део, пошто су дошли у тада готово чисто римокатоличку средину, променили су своју конфесионалну припадност. Такав је случај, на пример, био са Милошћима и Зовинићима. Није познато да је и једна од тих породица континуирано задржала православље. Постоји мала могућност, да се посли одређеног времена, сплетом историјских околности, нека од ових породица вратила своју стару веру. У најстарији слој данашњег спрског становништва Далмације спадају и велима малобројни породице, које представљају потомство средњевековног хрватског (Корлат, Мутнишка и др.) и страног краотизованог становништва (Гамбирожа и још неке фамилије), које су успед, различитих околности, најчешће у доба турске власти, прихватиле православну веру и убрзо се посребраle. Грчке фамилије које су у овом периоду живеле у градовима, мањима су се иселиле, пакотаклијеле или изумрле, тако да практично њихово потомство нема удела у данашњем православном далматинском становништву.

³⁴ За изворе података изнетих у овом одељку видети напомене у поглављу досељавања Срба у Далмацију, као и код описа појединачних породица.

Предци далматинских Срба су највећим делом досељени током 16. и 17. века. С обзиром да су због ратних дејстава у Кандијском и Великом морејском рату (мање у Малом морејском рату), велика пространства далматинске унутрашњости остављена опустошена, већина тамошњег становништва је напуштала своје домове и повлачила се ка стариим млетачким поседима, лоцираним на приморју и у његовој непосредној близини. Такав је случај, на пример био са Митровићима и Вукчевићима, који су предводили семејство из Жегара у Равне Котаре. Истовремено, муслимански становништво Далмације, које је још током 17. века било релативно бројно, повлачило се ка Босни. Када су Морлаци заједно са Млеччанима ослободили појединачне крајеве од Турака, на њих би се насељавало ново становништво, поглавито из Босанске Крајине и Лике. Многе од тих сеоба су описане у претходном поглављу. Тада се на своја стара општина вратило и известан број старијег становништва тог подручја, које је раније било избегло ближе проморији.

Овакве миграције довеле су до појаве, да су потомци српског досељачког слоја из 16. прве половине и средине 17. века мањом насељеност у местима ближим мору, у првом реду у Равним Котарима. У унутрашњости Далмације, они су били ређи. У многим насељима Кинеске, Врличке и Дринице Крајине, као и Буковици, није имало путаши ни било. Ипак, и нешто дубље у колину је било насеља са већином или знатним процентом старијег становништва, које се вратило на своја општина. Такав је случај, на пример, са становништвом Жегара.

Потомци бројних досељеника из времена Великог морејског рата (1684 – 1699. године) несумњују преовлађују у већем броју насеља далматинских Срба. Они чине готово искључиво становништво појединачних српских насеља, нарочито оних премеђи и босанској граници.

Од крајева у Босанској Крајини по броју досељених породица могу се издвојити нарочито Ђебаљско (Петровачко) Поље, заједно са суседном Санничком Жупом, као и Змијавче. Досељеници из прве области насељили су се углавном у дасе обеобје. У првом од њих – 1692. године, дошли су у област око тромеђеја (у Плавио, Мокро Поље, Отон, Пајеће, Ерећник и двоје Жегара, а насељили су и Зрмава, која је касније припадала аустријској Лики). Потомци двојице од три вође ове сеобе и данас живе у том местима. У питању су Ђурђићи у Плавни (потомци кнеза Павла Ђурђића), као и Маринковићи, Савићи и Петровићи у истом месту (потомци по мушкији линији кнеза Тодора Зорића). Друга сеоба из Ђебаљског Поља довела је 1717. године велики број породица у спас Цетине, највероватније претежно у Врличку Крајину. Са Змијања је било неколико досељавана у Далмацију. Најважније је оно, у коме је у два таласа у јуну 1690. године дошао велики број српских породица у непосредну околину Киника, Косово и Петрово Поље. Многе од тих породица су се на овим просторима задржале до наших дана, попут Вукмировића, потомака или сродника Медака Вукмировића, који је предводио најзначајнију сеобу са Змијања. Забележена су и знатнија досељавања из западне Босне, у првом реду из Граховског, Ливањског и Гламочког Поља, а нешто мање и из Купрешког и

Дувањског Поља. Нешто удаљенији предели Босне, попут Јања и Ускопља (кај око Бугојна и Доњег Вакуфа), давали су мање исељеника у Далмацију. Из средње и источне Босне свакаки досељавања готово да није ни било.

Са готово цекотунг простора у Лиди на коме је у време Морејског рата живео српски народ било је досељавања у Далмацију. Несумњиво су била фреквентнија досељавања из јужног дела Лиде, него северног. Досељени Личани мањом су настанили у Буковици, а у знатно мањој мери у Равним Котарима и Кинеској Крајини. Тако су, на пример, из Лиде досељени предци Гагића у Бильње Горње, Дулпора у Карин Горни и Сладаковића у Бијовчину Село (Славко Сладаковић био је вођа сеобе из Лиде у Далмацију 1684. године).

Херцеговци, Црногорци и досељеници из других области су се, с обзиром на њихову мању бројност, насељавали у мањим групама, међу становништвом различитог порекла. Из Црне Горе су, тако, Црногорци у Плачи. Вреди поменути да су у 17. и 18. веку у неким далматинским градовима, а нарочито у Шибенику, живеле и појединачне православне грчке и цицаријске фамилије (Викентиј, Гуша, Кондојани, Панаџи, Тодоровић - Македонитис и други у Шибенику, Типликовићи у Макарској...), које су делом настала, а делом се посрбиле.

Међу данашњим православним Србима Далмације је и известан број потомака исламског, односно исламизованог становништва, који није тако бројан. Део tog становништва потиче са од покрштеним становништвом које је у остало након млетачког освајања те области, као што је свакако случај са Алтагићима, Берберима, Кубатима и другим породицама. Други део породица овог порекла доведен је из Босне, мањом 1692. године при себи из Ђебаљског (Петровачког) Поља. Од њих су, по свему судећи, данашњи: Каназићи, Камбери, Пашићи, Оручи, Демирли и још неке фамилије у делу Далмације према тромеђи. Ово становништво је одмах покрштено и посрбљено. Знатно је већи број потомака исламских родова међу данашњим римокатолицима, како у Далмацији, тако и у другим областима (у Лиди, Славонији...).

До краја 17. века, односно завршетка Великог морејског рата исељавања православаца из Далмације у друге провинције су, за разлику од њиховог досељавања, била малог интензитета.

У 18. и 19. веку, нарочито након Малог морејског рата (1715 – 1718. године), досељавање Срба у Далмације је било релативно малог обима. Знатно је интензивије било исељавање у том периоду. Православни Далматинци су се још од почетка 18. века исељавали у Босну (Босанку Крајину и западну Босну), која је услед ранијих исељавања остало ретко насељена, затим у Лиду, Славонију, простор данашње Војводине и друге области. Пояедини исељеници су масовније одлазили чак у Русију и Польску.

Већина становништва Далмације била је, и у време турске и у доба млетачке власти крајишког статуса, што је у основи значило, да плаћају мање дажбине и да су дужни да чувају границу и ратују. То је у извесном смислу био привилегован статус, али због сталних ратова, оскудица у

обрадивом земљишту и махинација власти, није доносио крајинцима веће практичне бенефиције. Мањи део становништва је за време турске власти био у кметском, односно чифријском статусу, а за време Млечана у такозваном колонском (колоњи), који је био веома сличан статусу ранијих кметова. Преки веома малог броја данашњих српских породица у Далмацији били су земљопоседници, односно племићи. Вероватно је пар фамилија које су у позном средњевековном периоду представљале синтетичко племство оставило потомство, које је дослаком Турака изгубило своје повластице, поседе и статус (Корлат, Гамбирова, Мутикаша, вероватно породица Жупан и још неке фамилије). Други слој је исламско племство, чије се потомство по ослобођењу Далмације покрстило и такође изгубило повластице (Атлапић, Кубат и др.). Трећи слој представља племство које се током 17. века формирало од крајишког официрског кадра (Митровић – Јакковић, Синобади, Смиљанић и други). Постоји и мањи број потомака новијег племства из доба позији млетачке и аустријске владавине. За разлику од старијег, осиромашеног племства, за које се народна предања нису очувала, јасна је традиција, прозна и епска, о овим нововековним племићким фамилијама и њиховом изузетном положају и угледу. Појединачне породице су наследиле племство и или поседе од новијих племићких фамилија по женској линији (Деде – Митровић, Буси – Синобад и Десница).

Породице дalmatinskiх Срба, дакле, мањом представљајују потомство досељеника из 16. и 17. века, који су непосредно насељени из Босанске Крајине, западне Босне и Лике, у мањој мери из Херцеговине, док су други крајеви као непосредне области порекла били значно слабије заступљени. Већина ових родова ипак има заједнички даљу старину у источној и Црногорској Херцеговини. Узроци свих миграција су различити, али је ипак највећи део породица досељен у масовним сеобама изазваним ратним дејствима. Великом већином су српски становници Далмације били војници - крајишици по статусу.

Врлика, остаци тврђаве.

О питању Влаха (Морлака)

На овом месту ћemo се датоји питања термина "Влах", односно "Морлак", без претензије да дамо коначни суд о овом сложеном етнографском питању. У најукем смислу речи, Власима се назива мешавина романизованог старобалканског становништва са Римљанима, чији су преци на свим просторима живели пре доласка Словена. Они су се делили у мање групе, које су биле међусобно сличне, али не идентичне. Током средњег века, Власи су се мешали са словенским становништвом, од кога су постепено прихватали језик. Ово је довело до њиховог постепеног претapanja у Словене. Поменут процес довео је до тога, да се влашко становништво које је живело међу Србима претапло у Србе, оно које је живело међу Хрватима у интегрисало се у Хрвате, док се знатна већина Влаха у Бугарској претопила у тамошњи већински народ. Поедине влашке скupине осетне бројности су се асимиловале и у Грке и Арбанасе. До данас су се, поред румунских Влаха, чији је мали део прешао у 18. веку у источну Србију, делимично очували и Цинцири (Аромуни). Цинцири су такође једни од етничких група Влаха, а посирани су претежно у северној Грчкој, јужној Албанији и јужној Македонији.

Власи су ипак оставили извесног трага међу становништвом, које је потицало од њиховог стапања са Словенима. Поред влашког имена, које се на њима понекад у историјским изворима и народном говору користило, остали су и поједици њихових трагова у терминологији, у правом реду онај везано за сточарство. Власи су, иначе, мањом живели у планинским областима и бавили су се сточарством. Због тога је у извесној мери дошло до изједначавања термина "Влах" ("влах") и "пастир".

У Далмацији, као и у обласцима из којих знатан део Далматинца води порекло (Босна, Лика и Херцеговина), али и у најодноснијим областима, које су биле relativno слабо приступачне, било је узвода за опсвашане старобалканског становништва. То становништво се мешало са Србима и Хрватима и претапало у њих. Процес асимилације Влаха је на динарском подручју завршен до 15. или 16. века. Ислећено остатак динарских Влаха представљају данашњи Ќићи у Истри (Исторомани). У појединачним историјским документима, а понекад и у народној терминологији јављају појам "Власи", као ознака за православни и римокатоличко становништво копнене Далмације и још неких крајева. Поред општег термина "Власи", за то становништво се користе и уже ознаке, за православце "Рађи", а за римокатолике "Буњевци" (чешће у народном говору него у документима). Појам "Морлаци", који се често појављује у документима, нарочито млетачким, има значење "Mauro (Маур) Власи", односно "Црни Власи", по црно одећи старог становништва дalmatinskog kopnena. У новијим изворима се ова терминологија изгубила.

Презимена далматинских Срба

По свом учешћу у укупном броју презимена, патроними и матроними су међу Србима у Далмацији слично заступљени као и у другим западним српским областима (Босанска Крајина, Лика, Кордун, Банија, западна Славонија...). Њихова процентуална заступљеност у наведеним областима је знатно мања него у Србији, што се у првом реду може приписати већом заступљености старијих, родовских презимена, као и оних која су настала од надимака. Иначе су презимена у Далмацији у просеку знатно старија од оних у Србији. Постоје два основна узрока ове појаве. Први је тај, што су у Далмацији презимена традиционално одражавала кору дуже генерација, док је у Србији била веома честа појава да особа носи презимено формирano по чевом имену или званичју, тако да је долазило до непрестаног промена презимена. Други узрок је тај, да је млетачка власт у Далмацији још у 18. веку (највероватније средином тог столећа) донела уредбу о непроменљивости презимена, док је у Србији овакву уредбу додуго тек кнез Александар Карађорђевић 1851. године.²⁸

Патроними у Далмацији би се грубо могли поделити на оне, који су се формирали од хришћанских личних имена (углавном из грчког, латинског и хебрејског језика) и оне, који су словенског порекла. Од хришћанских имена су, на пример, формирана презимена: Петровић, Николић, Јовановић, Лукић, Адам, Ђамјановић, Јаковљевић и друга. Од хипокористика хришћанских имена настала су презимена: Симић, Ђурић, Јовић, Васић, Лалић и друга слична презимена. Од словенских личних имена формирала су се презимена: Стојаславић, Богдановић, Будимир, Велимир, Веселиновић итд. Хипокористика словенских мушких имена су у основи наредних презимена: Богетић, Добрић, Драгић, Драговић и др.

Међу презименима насталим од словенских личних имена и хипокористика се запажа велики број њих, који су се развили од основе Вук. И у другим динарским крајевима су веома честа презимена изведене од ове основе. Таква презимена носе спадају српске далматинске породице: Вудраговић (Вудраговић), Вујаковић, Вујасин, Вујасиновић, Вујаковић, Вујић, Вујко, Вујновић, Вујадин, Вујадиновић, Вујанац, Вујас, Вујасовић, Вујашевић, Вукашин, Вукашиновић, Вукеља, Вујман, Вујмирица, Вујмирковић, Вујобрат, Вујовић, Вујовљевић, Вујоман, Вујосав, Вујса, Вујевић, Вујаш, Вујшић, Вујавић(?), Вулетић, Вулинковић, Вулич, Вучић, Вучевић, Вучендић (Вученда), Вученић, Вученовић, Вучић, Вучичевић и Вучковић. Од сличне матронимичне основе

²⁸ Велибор Љазаревић, Српски именослов, сабране рукописе, Београд 2001, 290 – 291, 298 – 299; Ерано Џарголуб Стевановић, У Србији презимена званично уведена средином 19. века, Политика, Београд недеља 15. новембра 1998, 15.

су се, по свему судећи, формирала презимена: Вујанић, Вујинћ, Вукић и Вулић.

Као посебну групу патронима можemo навести оне, који су се формирали од исламских (арапских, персијских и турских) личних имена и хипокористика. Међу њима су, на пример: Кубат, Демир и Ороч. У Далмацији се јављају и презимена формирана од влашчких личних имена, као што је Букоровић.²⁹

Матроними су знатно ређи од патронима у овој обlasti. Од хришћанских женских имена настала су презимена: Мартић, Деслинћ, Оливерић и друга. Од хипокористика хришћанских женских имена формирала су се, између осталих, наредна презимена: Катић, Маринић, Јелић итд. Као основу следећа презимена далматинских Срба имају словенске женске имена: Bojanjić (мане је вероватно, да је ове презиме формирano од мушких личних имена Bojan), Veriћ, Đanić, Dedić, Dragarić, Zorić, Ljubić, Miliuskić, Rukić, Čvjetić и друга. Хипокористика женских словенских имена послужили су као основа за следећа презимена православних породица у северној Далмацији: Dragić, Zorić, Stojić и др.

Према занимљима и званицима предака формирао се такође већи број презимена православних Далматинаца. По занату којим се предак бавio преиме су добили измеđu осталих: Зидарић, Зделари, Кабари (Кобари), Ковачићи, Ковачевићи, Колуничићи (предак им је био колуниџа, односно кујунџија), Кончари, Кончаревићи, Кукети (на италијанском кујект значи – кувар), Лончари, Мајстровић (мајстором се углавном називао ковач), Млињари, Самарџићи (занатлији који израђујe самаре за коње), Ступари, Судари (по претку који је израђивао судове), Тинтори (италијански – бојари), Ужраверићи и други. Према војном звању претка преиме су добили: Алатићи (атлија значи коњаки, дакле заповедних коњника), Баше (турцизам са значењем „старешина“, „десетар“ и др.), Војадићи, Генераловићи (вероватно је, да су ова два презимена настала од надимака), Јомлије (Јоније, посебан род војске за опасне подухвате), Капраповићи (каплар), Симићи – Капитановићи (може бити и управно звање слично сеоском knezу), Теленте (тененте – на италијанском поручник), Четици и друге фамилије. По црквеном звању родоначелника презивају се: Гавардиићи (можда је у питаву надимак), Ђаковићи, Ђаковићи, Калуђеровићи, Поповићи, Протићи итд. По одређеним управним звањима и титулама које су носили њихови претци прозили су се: Жулани, Кадијевићи (родоначелник свакако није био шеријатски судија, већ угледна личност, тако да се може узeti у пренесеном значењу), Кнежевићи (предак је свакако био сеоски старешина), Малбаше (турцизам са значењем „сеоски главар“), Субашчићи (субаша је надзорник имена) и други. Предак Медиговића био је, судећи

²⁹ Шкаљић, 211; Смиљовић, 190, 318, 415.

по презимену, лекар, док је родоначелник Польјака био чувар поља. У ову групу би се могло сврстати и презиме Сабљин, због тога што је сабља знак достојанства сеоског кнеза или носиоца неке друге функције, на је тако на посредан начин осликан статус претка ове фамилије.²⁸

Један део породица далматинских Срба носи презимена у чијој основи су појмови везани за породичне односе. То су Бабићи (презиме је могло настати од термина "бабо" - отац, или "баба"), Стринић, Стривенић, Турувића (у занењу: дамазет, човек који се призетио), Јурчићи и др.

Презимена формирани по области или месту порекла (топономастичка презимена) такође су заступљена међу овим становништвом. У таква се убрајају: Бошњак (указује на даље порекло из Босне), Грашваци (из Грашваког Поља у Босни), Грачанић, Драгојарац или правилније Драгојац (из Драгојара између Кучева и Мркоњић Града), Ерцег (свакако формирани по пореклу из Херцеговине), Загорак (из Далматинске Загоре), Змијанић (из области Змијаља у Босанској Крајини), Купрешани (из Купрешког Поља у Босни), Линчанић, Миденак (са подножја планине Мидене, на югозападном ободу Дуванској Поља), Мостарац, Новоселац, Покрајац, Тузлић (из Тузле), Усорац (старијим из Усоре, области у северној Босни), Црногорац, Челебићанин (из Челебића у Лијавашком Полю) и друга.

Поједина презимена забележана међу православцима у северној и средњој Далмацији формирани су по именима појединачних народа или етничких група. Међу њима се убрајају: Арбанас, Арнаут, Гркићи (несумњиво по преткињи коју су звали Гркиња), Грич, Лазањанић (Лазањанима се назива становништво приморских градова, као и становништво западних земаља, Италијани и други), Маџар, Цигановић и друга.

Посебну групу представљају презимена настала по физичким особинама или недостатцима родоначелника појединачних фамилија. Међу њима можемо навести: Безбрдице, Билиће, Белановиће, Бјелиће, Бјелобрике, Бјелоглаве, Бранке Брканиће, Бриће, Голобрке, Гребиће, Грабавице, Дебелице, Зеленовиће, Зелићи (предак им је свакако имао зелено очи), Масникосе, Плавашите, Рњаке (особа са расцепљеним усном), Ромиће (предак им је био хром), Ромчевиће (од истог корена), Сљепчевиће, Торовиће, Тосићи, Чолаке (предак није имао прст или руку).

²⁸ Вук Карадић, Слопни речник (1818). Сабрана дела Вука Карадића, књ. 2, Просвета, Београд 1966. (у даљем тексту: Карадић, Речник), 351; Адулатх Шкаљић, Туризмус u спорскохрватском језику, пето издање, Сарајево 1985.; (у даљем тексту: Шкаљић), 104 – 105, 122, 440, 444, 546 – 547, 572; Немања Стеран, Речнији италјански – спорскохрватски, спорскохрватски – италјански, треће издање, Обод, Цетиње (без године), 256, 258; Речнији спорскохрватски љикињски и народни језик, њ. њ., 10, С.А.Н.У. Институт за спорскохрватски језици, колегијум – кирилица, Београд 1978., 26; Речнији хрватскога или спорскога језика, дно 5, Ј.А.З.У. Загреб 1998 – 1903.

Чоловићи (исти корен презимена) Чубриле (родоначелник ове фамилије је имао мале уши, или му је недостајало једно ухо). Чулиће, Шапоље, Шаркиће и друге. На овом месту вреди поменути, да је лично име Белан давано белој, а Плавша плавој деци. По психичким особинама неког од предака или веома израженом смислу за хумор, вероватно су добили презиме Блесићи (блешћи). Злити такође носе презиме формирано по психичкој особини родоначелника.²⁹

За далматинске Србе су карактеристична презимена надимачког типа, слична онима, која се јављају у Херцеговини и другим динарским областима. Међу њима су: Зелембаба, Злојутро, Карабуша, Махијбра, Мочивна, Тракживак (ранје Страшињак), Ушљебка и друга. Посебна подгрупа презимена формираних по надимцима су она, која су настала по именима животиња, као што су: Гуска, Зец, Зечећић, Корњана, Мачак, Орловљић, Тица, Бук и др. Међу надимачким презименама могу бујрати и она, која су формирана по појединачним предметима. Тако, на пример, Дегенеци имају презиме са значењем "штап, палица" (турцизам).

Презимена православаца у Далмацији имају различите наставке. Знатан део њих има наставак –ић и –вић (–ићи). Поред њих, заступљена су презимена са наставцима: –ац (Вуканас, Гравац, Загорац, Лукавац, Мијаковић, Покрајац, Стојањац, Узелац, Черовац, Штрбак итд.), –ин (Купрешанин, Челебићанин) и –ак (Бошњак, Миденак). Пади у они не тако мало присуство наставака –ица код презимена далматинских Срба (Вукимићић, Дебелица, Десница, Кундица, Курица, Лазинића, Летничка, Мимица, Рачунића, Свилница, Сиромаџић, Сочињица, Торбица, Травица, Трескивића, Ђеверица и још нека). Поменути наставак је специфичан за већину динарских крајева, док са презименом без наставака (Арнаут, Будимир, Добре, Драгаш, Драгутин, Милош, Миодраг, Новак, Урош и још нека) јављају мањом у западним српским крајевима.

У северној и средњој Далмацији су Срби, као што је поменуто, презимена мењали у само старијем периоду, пре половине 18. века. Ни тада ове промене нису биле честе, пошто су стара, родовска презимена била у знатној мери укорењена међу становништвом. Појединачне породице, које су мењале своја презимена, понекад су припадале великим и разгратаним родовима који су живели у једном месту. Међу њима се, због међусобног дељења, рано јавила потреба, да њихови органи приме новија презимена. И поред тога је традиција о старијем презимену и о међусобном средству ових породица кроз векове осталла. Такав је случај, на пример, са Радивојићима у конкосу Голубићу. Овај род, за кога се сматра да је досељен у 16. веку, изделио се на ограни, који носе новија презимена: Васић, Ољача, Иванковић, Цвијићић, Калурадовић, Панић, Јукић, Протић, Јоћинић и Савић. Сличан је случај са Симићима у Орлићу на Далматинском Косову. Та фамилија се данас дели на ограни са

²⁹ Шкаљић, 180, 195 – 197.

презименима: Симић, Симић – Дамјановић, Симић – Капетановић, Симић – Мештровић, Симић – Судац и Симић – Зухва, Дујаковић и Чипчићи. Ова фамилија се, дакле, данас дели на део који је задржао само старо презиме, на бројне породице које су задржале старо презиме и њему додале презиме огранка, као и оне, које се називају само новим презименом (презименом огранка).

По учесталости се презимена далматинских Срба међусобно веома разликују. Бројка су презимена, која носи само једна породица у једном месту у северној или средњој Далмацији. Са друге стране, постоје и презимена која носи велики број породица по различитим далматинским местима. Носиоци ових фреквентних презимена често нису ни у каквом међусобном сродству. Такав је случај са носиоцима појединых презимена, која су у Далмацији и другим српским областима уobičajena (Бурић, Јовић, Ковачевић, Петровић, Половић итд.).

Knin између два светска рата. Разгледница у поседу аутора.

Породични надимци

Међу Србима у Далмацији већина породица има своје породичне надимке. Ово нарочито важи за бројније фамилије, које се готово без изузетка деле на читав низ огранака са различitim надимцима. Тако, на пример, Бијелићи у Брибуру, којих је средином 20. века било 226 у 23 домаћинства, носе породичне надимке Станарани (Станари, Станаји), Калигерини, Јельчови, Маркиновци, Сельани, Туђени, Кузмашете и Јевљановци (Јевљанови). Гјидини у Крињевавама, којих је било 21 домаћинство након Другог светског рата, носили су надимке: Арамбашини, Дамјановићи, Галчови, Колићари, Кукићи, Ладићи, Лазићи, Лугариневи, Љубићи, Љуботини, Мићановци, Николићи, Панићи, Сакићи, Сашини, Серисаблићи, Тумчевићи, Вујићи и Ђурчини. Породица са свако великим бројем надимака има много.

Манастир Кра, купола манастирске цркве.

Чак и неке не тако бројне фамилије носе већи број породичних надимака. На пример, код породице Бачко у Рамљанима (9 домаћинстава 1948. године) су се од старијих огранака са надимцима: Ковачи (Ковачини), Маџари, Перишанићи и Биберови, развили новији подогранци, који носе надимке: Польеваци, Пеће, Јаке и др. На тај начин дошло је до појаве, да код поједињих фамилија свако домаћинство носи посебан породични надимак.

С обзиром, да су се у Далмацији под млетачком влашћу још током 18. века уведена стапка презимена и на тај начин престало њихово мењање, надимци су са једне стране одражавали потребу да се прецизније одреди

поједина особа, нарочито уколико је њена породица разграната. Са друге стране, постојала је жеља, да се што сликовитије опису њене особине, како физичке, тако и психичке.

Надимци често имају форму патронима (Лукчићи, Јандрићи, Симићи) или матронимика (Спасенићи), Маринићи, Станојићи, Катићи и др.). Као и презимена, многи од ових надимака настали су по назимању предака: Арамбашини, Ковачи, Таховићи, Капитановићи, Траварићи итд. Брояни су надимци по физичким особинама или недостасима (Шареновићи, Шелочењи, Торићи и др.), као и по психичким особинама (Мудрићи и др.). Некада поједини спрани породице добијају надимке по делу села, односно локалитету, на ком се налазе њихове куће: Потршани, Станарани, Странави, Гајани и др. Појединачне породице nose надимке по народима или етничким групама: Мађари (Јерковићи у Голубовићи), Морлаши (Поповићи у Бискупљу), Буљевци (Шимини у Лавлану) и други. Други опш. по местима из којих су им примили досељени, у којима су привремено боравили, или са којима су уопште били у вези: Вујланци (по Фурланџи), Земунчићи, Краваџи (Крабаџи)... Постоје и многи породични надимци, чије су значајче и постакни неизаски.

Појединачне далматинске фамилије су своје надимке добиле по женидбеним и удадбеним везама, односно по пореклу по женској линији. Такав је случај, на пример, са огранком фамилије Вукањац у Јегару, који има надимак Давинићи. Тад надимак огранак је стекао по томе, што им је предао дошао на мајчинство на посед по мушкој линији несталих Давинића.

Красне славе

И поред покушаја да се прикупе информацији о хрисима славама што већији постотак православних дalmatinskiх породица, успели само да податак за један део ових фамилија. Наиме, од 3056 прочищених породица које су и данас православне, или су биле те конфесије и у време свог нестанка, славе су познате за њих 1447, докле за 47,3% од укупног броја. У овај број не улази 46 породица, које су ранеје била православне, па су најкада примиле католичку веру. Зад 11 православних дalmatinskiх породица није сигурно коју славу славе, пошто о томе постоје спречне информације. Оне нису узете у обзор при општем прегледу славе изнетом у табели, док је у дну у коме су описане појединствене породице, наведено које су спорне славе у питаву. Иако процент прочищених породица чије су славе познате није тако велики, он је ипак сасвим довраљан, да ослика једног учесталости хриских слава код дalmatinskiх Срба.

Црква св. Илије у Марковцу (Далматинско Косово.)

Учесталост слава:

Слава	Број породица које славе	Процент укупног броја породица са познатим славама
Св. Ђорђе (Ђурђевдан)	384	26,5%
Св. Никола	344	23,8%
Св. Јован	259	17,9%
Св. Стефан	127	8,8%
Св. Арханђел Михаило	86	5,9%
Св. Лука	45	3,1%
Лазарева субота	43	3%
Св. Димитрије	38	2,6%
Св. Врачи Козма и Дамјан	18	1,2%
Св. Василије Велики	17	1,2%
Св. Стефан Дечански (Мртвичдан)	15	1%
Св. Илија	8	0,6%
Св. Марко	8	0,6%
Часне вериге	8	0,6%
Св. Матија апостол	6	0,4%
Св. Ињатије	5	0,3%
Св. Петар	5	0,3%
Св. Алијипије Столник	4	0,3%
Св. Лазар (30. 10.)	4	0,3%
Мана Госпојница	4	0,3%
Св. Андреје Првозвани	3	0,2%
Св. Сава	3	0,2%
Св. Тома	3	0,2%
Св. Трифун	3	0,2%
Св. Јеремија	2	0,1%
Св. Атанасије	1	0,1%
Ђурђиц	1	0,1%
Св. Пантелеја	1	0,1%
Михољдан (св. Киријак)	1	0,1%
Сабор пресвете Богородице (други дан Божића, "Божији Дан")	1	0,1%
Укупно	1447	=100 %

Један број породица променио је своју хрусну славу из различитих узрока. Најчешће је у питању призећивање (домаћевство, лаштво), као и у већини других области настаних Србима. Промене су довеле до појаве да поједини отграници фамилија дalmatinskih Срба имају различите хрусне

славе, иако је узрок ове појаве заборављен. То се може приметити код појединих породица, које носе специфична и ретка презимена. Породице које пате и своју старију хрусну славу су у општем прегледу наведено са славом којом данас славе.

Код већег броја породица узрок промене славе није утапишен. Такав је случај, на пример, са Ингленђама у Горњим и Доњим Коланима, који су раније славили Никољдан, а данас им је слава св. Јован. Исто важи и за Ђедове у Жагровићу, који су уместо своје старе славе Ђурђевдана, коју и данас славе њихови рођаци у Оћестову, Мокром Пољу и Кину, прихvatили Никољдан.

Лукачевићи у Бискупији су раније славили св. Стефана, а данас прослављају св. Николу. Они су узели св. Николу за славу, јер ту славу слави већина породица у овима. Занимљив је пример Вуканача са породичним надимком Давинићи у Жегару. Њихов предак је дошао на мајевичину код фамилије Давинићи, која је тада изумрла по мушкој линији и од њих примила славу Мртвичдан. Остали Вуканци славе Лазареву суботу. Лежајини у Брибуру су раније славили св. Стефана, па је у новије време једно њихово домаћинство прихватило Никољдан, а друга два су задржала стручну славу. Трифуновићи у Риђанима данас славе Часне Вериге св. Петра, док су раније славили Петровдан. Њихов случај представља пример замене два празника посвећена истом светитељу.

Поједине породице имају и по две славе, али је та појава веома ретка. Тако на пример, Вујићи у Кричкама, као и Класићи у Риђанима славе св. Николу и св. Стефана. У општем прегледу су ове породице спретане под својом првом славом.

Римокатоличке породице за које постоје подаци да су раније биле православне, или су се у појединачним периодима сматrale скрпим, јединим делом немају славу и нису запамтиле, ког су свеца раније прослављале. Друге су и поред губитка славе сачувале предање о старој хрусној слави, док неке од њих и данас славе, по грекојорданском календару.

Римокатолици без славе – 34 породице

Римокатолици са очуваним предањем о слави – 5 породица (од тога су 3 славиле св. Арханђела Михаило, а 2 св. Ђорђа)

Римокатолици који данас славе по Грекојорданском календару – 7 породица (од тог броја су по 2 славиле „св. Ивана“ и „св. Јура“, а по 1 Водокрште 6. јануара, св. Николу и св. Мартина)

Када се учесталост хруских слава православних дalmatinskih фамилија упореди са резултатима сличних истраживања у Дабробосанској митрополији (Босна з Врбничко – тузланске епархије на северистоку) крајем 19. века и Београду 1895. године, примећују се појединачне сличности, али и разлике. Најме, као и у Босни, и у Далмацији је најчешћа слава св. Ђорђе (Ђурђевдан), а по участалости св. Никола долази на друго место. У

Београду је, опет, Никольдан био знатно чешћа слава од Ђурђевдана. У главном граду по учесталости долазе св. Арханђел Михаило и св. Јован, док је св. Ђорђе ек на четвртом месту. Истоветно као у Босни, у Далмацији празници посвећени св. Јовану, св. Стефану и св. Арханђелу Михаилу, по фреквенности доманинства који их славе, заузимају треће, четврто и пето место. Ђурђији је у Далмацији веома ретка слава, ни у Босни се не јавља често, док је у Београду на шестом месту по учесталости. Света Петка се као породични заштитник у Београду често појављује. Вреди поменути, да у северној Далмацији ни једне породице није забележена, поред св. Петке, ни Велика, као ни Мала Госпојина (само је код 4 фамилије у Неретви и Имотској Крајини у средњој Далмацији забележена последња слава). Пада у очи потпуно одсуство женских светитеља (светица) у узorisu породичних заштитника у северном делу Далмације.

Наведено сличности између Босне и Далмације у потпуности су очекиване, с обзиром да највећи део православних дalmatinskih породица води порекло управо из Босне, а и многе спрске породице у Bosanskoj Krajini су током 18. и 19. века дошли из Далмације.

АЗБУЧНИ ПРЕГЛЕД ПОРОДИЦА ДАЛМАТИНСКИХ СРБА

На овом месту је презентован азбучни преглед породица дalmatinskih Срба. О томе које су фамилије обрађиване, дато је опширније образложење у поглављу о приступу у овој књизи.

За сваку породицу прво је изнето презиме, затим место у коме живи (или је живела), а за за оне породице за које је утврђена, и красна слава.

Наведена је бројност готово свих испитаних породица. Бројко стање је наведено према попису из 1948. године. Први број означава број носилаца појединог презимена у насељу, а други број, наведен у загради, је број њихових доманинства у месту. Уколико носиоци појединих презимена нису имали своје доманинство у том насељу означавани су са "(—)". Ознака "/" коришћена је у случају, да је породица која се описује у том месту више не постоји, било да је изумрла, било да је исељена одатле. Уколико није поуздано, да су сви носиоци појединих презимена унутар једног насеља у међусобном сродству, или су зна са нису међусобно сродни, коришћена је ознака "#".

На крају описа сваке фамилије наведене су скраћенице извора и литературе, коришћене за описивање те породице. Те скраћенице се сastoјe из броja књиге, наведене у поглављу о литератури на крају ове монографије и броja стране у коришћеној књизи. Информатори су наведени у курсивним скраћеницама, а њихова имена су наведена у посебном одељку, при крају ове монографије, као и подаци о коришћеним интернет презентацијама, које су у тексту наведене као римске цифре.

Подаци, који до сада нису били публиковани, већ су прикупљени искључиво од информатора, било усменим путем, било из њихових записа, преписа и рукописа, наведени су курсивом.

Аговић Скрадин / Герасим Зелин помиње да је у Бечу 1821. године срео свога занаџа, који се звао Симо "Агович". Поменути Симо је био из Скрадина. Ова породица је нестала пре 1948. године. 86.151; 151.3

Адам Зеленград 8 (1) Бележени си и као Адамовићи. Ова породица је, судећи по укорењеним крајишима традицијама, у сродству са Богуновићима, Мартетама, Грушицама, Мазапицама, Татићима, Познанима, Крајновићима, Јајетчићима, Шкундрићима, Мильчићима и још неким породицама у Далмацији, Лици и Босанској Крајини. Пореклом су из Бјелашког Попља у Босанској Крајини. Најстарије, односно заједничко презиме било им је, по свему судећи, Богуновић у Залуковима (видети).

Симона рођена Адам је са својим супругом, Дмитром Илићем "из Кисташа", 1836. године добила ћерку Коенију. Православац Гљетићија Адам, син Пилипа Адама и Божије рођ. Опанчић рођен у Зеленграду, умро

је у свом родном месту 1865. у 21. години живота. 25:268; 81:90; 151:2; 124:348
- 349; 1; К.В.А.Б.

Алавања Бенковачко Село 10 (1) Све Алавање на простору северне Далмације свакако представљају један род (видети описе других огранака рода Алавања). 303:103; 25:268; 151:4; I.

Алавања Биљане Горње св. Никола и св. Јован (по другом извору – св. Јован и св. Лазар) 23 (3) У средству су са осталим Алавањама, које живе по северној Далматији. 25:268; 211:315; 151:4; X; П.Р.

Алавања Биљане Доњи 11 (2), 2 (-) Видети описе сродних Алавања у Горњем и Доњем Карину, Кули Атлагића и по другим местима. 211:315; 151:4

Алавања Земунци Доњи 6 (1), 1 (-) Ова породица чини огранак бројног дalmatinskog roda Alavana (видети описе других њихових презимењака). 303:103; 151:4

Алавања Карин Горњи 61 (13) Јован Алавања из Карина (Горњег или Доњег) и његова супруга Стеванџија Марућић добили су 1826. године Јерку Јелену. Наредне, 1827. године је Јерку Божицу добио Каричанин Ђоко Алавања. Божина супруга је била од рода Чепрња. 25:268; 211:316; 151:4; K.Б.

Алавања Карин Доњи (Карин) 98 (14) Имају породичне надимке: Паулићи, Вурбаци, Гавриловићи (Гаврило), Ждралчићи (Ждрольчићи) и Корвићи. Међу сеоским судијама Карина 1730. године, био је и Тома Алавања. Смоковићи парох 1752. године. Дионисије Алавања, био је из Карина. Димитар Алавања, звани Шкатау био је карински "капитан" (капетан, поглавар) око 1885. године. Герасим Алавања, парох Куле Атлагића у другој половини 19. века, био је родом из Карина. 303:103; 25:268, 291, 294, 298, 304; 216:251; 253:15, 25:17; 137:20; 151:4; I.

Алавања Кашић 35 (7), 2 (-) Ово су сродници других својих презимењака, који живе у већем броју дalmatinskih насеља (видети). 151:4; I.

Алавања Кула Атлагића 110 (19) Имају породичне надимке Брежинари, Ћурлапи, Ћурлицици, Јандрићи, Шладе и Базале. Међу претпратнинама на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављују се и Герасим Алавања, парох Куле Атлагића (видети Алавање у Карину Доњем). Алавање по Буковици и Равним Котарима несумњиво су сродне са својим презимењацима у Угљану, на истоименом острву недалеко од Задра. У Угљану се ова породица помиње у документима још у 16. веку, под презименом Халавања. Између два светска рата су у том острвском насељу живела 3 домаћинства Алавања, док их је 1948. године било 5 домаћинстава са укупно 35 укнућана. 25:268, 288, 290, 293, 302; 216:241; 211:318; 151:1; 151:4; 164:566 - 567; I.

Алавања Лишане Тињске 1 (1) Видети описе Алавања у другим насељима. 147:395; 147:4; I.

Алавања Мираље (Горње) 26 (4) Алавање у Кули Атлагића, Горњем и Доњем Карину, као и по другим местима, сродници су све фамилије. 211:318; 151:4; I.

Алавања Парчић (Бенковац) 1 (-) Видети описе Алавања по другим местима. 151:4

Алавања Перушић 4 (1) Ова фамилија је сродна са другим Алавањама (видети). 151:4; I.

Алавања Шибеник 4 (1) Као и остали носиоци овог презимена, и чланови ове породице представљају огранак бројног дalmatinskog roda Alavana. 211:298; 151:4

Алексијевић Дрини / Григориј Алексијевић био је угледни дриншки Србин у првој половини 20. века. Можда је био руског порекла. Ова породица је нестала пре 1948. године. 226:42; 151:4

Алфиревић (Алфировић) Плавно св. Ђорђе 65 (11) Пореклом су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања спустелог Плавана 1692. године из Синичке Жупе или Бјелјског Попља у Босанском Крајини. Родонаčelnik ове породице је, судећи по њеном презимену, био алфир (алфир), односно заставник барјатар. Било их је 9 домаћинстава око 1920. године. Неки од Алфировића су иселили са Плавана у Шабац 1919. године. 183:111; 184:158 - 160; 70:5 - 10; 211:310; 106:261; 151:5; I.

Амановић Врбник св. Никола 202 (40) Досељени су из Босне крајем 17. века. Било их је 26 кула око 1920. године. Породично предање помиње три брата Амановића, који су носили имена: Карле, Сијло и Мићо. Сматра се да су се об њима разелили сви врбнички Амановићи. Осредци Амановића носе породичне надимке: Јећини, Вржиновићи (Вржине), Алеји, Сакани, Минићи, Читоморићи, Рађеновићи, Мешу, Радечићи и Јеђини.

По свему судећи је даља стариња ове породице у Херцеговини, тачније у околини Љубиња. Наиме, у месту Величинима, у херцеговачкој области Половом Попљу, живе Амановићи, који такође славе све. Николу. Њихова стариња је у Крушевци код Љубиња, где је и данас очуван топоним Амановића Крушевци под тамошњим гробљем, назван по овој породици. 303:103; 183:121; 211:303; 151:5; 287:178; 246:278; I.А.М.С.; Ш.М.

Амановић Задар св. Никола 2 (1) Задарски Амановићи свакако представљају огранак истоименог бројног рода, чија је матица у Врбнику код Книна. 303:103; 151:5; I.

Амановић Книн св. Никола 1 (1), 1 (-) Пореклом су несумњиво из недалеког Врбника. Међу претпоставима на книге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Душан Амановић, трговац из Книна. У "Књинско варошко језгро" 1904. године спадани су и Дане Амановић и Душан Амановић, велепоседник. Душан је био и један од управника Српске кредитне задруге у Кинину почетком 20. века. 303:103; 209:52, 67; 191:LXX; 151:5; I

Амбаревић Дубравице (Скрадин) / Помињу се као једна од православних фамилија у Дубравицама 1725. године. Нема их више. 151:6; VI

Андриј Полача (књинска) св. Арханђел Михаило 108 (19) Наводно су досељени из Баната у 18. веку¹. То су Андриј који, према Накићеновићу, живе у Турић – Марковцу. Било их је 9 кућа око 1920. године. 303:103; 183:118; 211:310; 151:6; I

Андиријашевић Црно / Мишко Андиријашевић са породицом наводи се у списку Срба иселених у Польску 1771 - 1774. године. Нема их више у Црном. 103:116; 151:7

Андрђић Биочић / Нема их више. Ова породица је највероватније нестала у Другом светском рату. 211:288; 151:7

Андрђић Дрниш св. Арханђел Михаило 52 (13), 1 (-) # Један од православних дрнишких свештеника, по свему судећи крајем 19. столећа, био је један од Андрића. Године 1941. усташе убили Јована Андрића. 303:103; 226:36; 211:285; I

Андрђић Мирловци Польз 4 (1) Вероватно чине огранак православних Андрића из Дринска (видети). 211:288; 151:7

Анђелелић Врбник св. Ђорђе 7 (1) Ова породица највероватније представља огранак Анђелелића из недалеког Уздаља. 151:8; A.M.C.

Анђелелић Уздаље св. Ђорђе 68 (10) Досељени су из Босне, скакаво крајем 17. столећа (према Накићеновићу "у 16." или "17. веку"). Било их је 8 кућа око 1920. године.

Заједно са породицама Ченић и Шаре спадају у ред најстаријих досељеника у Уздаље. 183:120; 181:49; 151:8; 246:280; I, 5.B.

Анђелковић Книн / Ове породице више нема у Кинину. Вероватно су нестале за време Другог светског рата. 211:306; 151:8

Анђелопољ Метковић (Неретва) 5 (1) Судећи по њеном презимену, ова породица је вероватно грчког порекла. 42:106; 151:8

Анић Бильване Горње / У попису Бильвана Горњих 1749. године помиње се православни Јован Анић (Anich). Нема их више у овом месту. Попис из

1756. године нам доноси податке о тамошњем домаћину Лази Анићу (Lazo Anich). 261:181; 151:8; 260:123

Арамбашић Балчић 13 (3) Презиме ове фамилије сведочи, да јој је родоначелник био харембаша (арамбаша). 151:11; I

Арамбашић Буковић / Лука Арамбашић са породицом међу Србима исељеним у Польску 1771 - 1774. године. Нема их више. 103:114; 151:11

Арамбашић Задар 5 (1) Родоначелник ове фамилије, како сведочи њено презиме, био је (х)арамбаша. Није познато, са којим су од својих премезимања у Далматији сви Арамбашићи у сродству. 303:103; 151:11; I

Арамбашић Отишићи св. Арханђел Михаило 41 (8) помињу се у матичним књигама православних цркве у Отишићу 1845 - 1863. године. У појединачној литератури сеjavља неосвонено мишљење, да су Стојасављевићи настали гранањем Арамбашина. У ствари, Арамбашићи би могли бити огранак Стојасављевића (видети списак те отишићке породице). 303:103; 211:302; 301:136; 151:11; 145:98; I, II, Н.Ж., П.М.

Арамбашић Цивљане 28 (5) Ова породица је вероватно у сродству са Арамбашићима у недалеком Отишићу. 211:300; 151:11; I

Аранђабић Ервенић 36 (7) 1 (-) Зову се другачије Арамбашини. Опустили Ервенић је крајем 17. века насељен породицама које су биле пореклом из Белејацког Польза у Босни и које су у јуну 1692. године дошли у Мокро Поле, Отон, Панђене, Плавно и Зрманју, али ту нису имале доволно простора, па су се пропририле и на ово место. Арамбашићи највероватније спадају у ову групу породица. 25:268; 70:5 - 10; 106:261; 151:10

Арбанас Бенковић / Презиме ове породице упућује на то, да је њена старија вероватно негде у крајевима у којима се српски етнички граници са албанашком. Сава Арбанас са породицом међу Србима исељеним у Польску 1771 - 1774. године. Нема их више у Бенковићу. 103:114; 151:11

Арбанас Корлат / У попису Корлате из 1749. године су споменуты православници Марко, Тодор и Јово Арбанас. У нешто каснијем попису овог насеља, састављеном 1756. године, помињу се следећи домаћини, који су били чланови ове породице: Марко Арбанас (Marco Arbanas), Вуле (Vule Arbanas), Јово (Jovo Arbanas) и Тодор Арбанас (Todor Arbanas). Нема их више у Корлату. Данас су бројни Арбанаси у Смилчићу код Бенковића. Било их је 67 у 11 кућа 1948. године. Веројатно баш они представљају потомство поменутих корлатских Арбанаса. 261:185; 151:11; 260:104

Ардалић Ђеврске св. Ђорђе 64 (11) Стојан Ардалић, деда Владимира Ардалића, писца "Буковице", био је војник за време француске власти у

Далмацији. Крајем 19. века су живели у средини села. Имају породични надимак Читрићи. Ова фамилија је сродна Ардалићима у Зечеву и Смиљчићу. 303:76, 103; 25:268, 289; 211:295 - 296; 7:196 - 197; 23:77; 10:131; 151:11; I; Ш.М.

Ардалић Зечево св. Ђорђе 37 (8) Пореклом су из Ђеврскака. Крајем 19. века су живели у јужном делу села. Од 2 кубе унукози су се, до тог доба, на 4 кубе. Имају породичне надимке: Свиђанковићи, Стејанковићи, Танасовићи и Симишићи. 303:79, 103; 25:268, 300 - 302; 211:296; 7:196 - 197, 199, 151:11; I

Ардалић Смиљчић 46 (6) Ардалићи у Смиљчићу несумњиво представљају огранак истоimenог рода, чија је матица у Ђеврскакама. 109:114; 151:11; I

Арманојевић Филипљаков / У филипљаковским матицама се 1740. године почиње "ек православац". Данас нема те породице. 282:450; 151:11

Арнаут Глуши (Неретва) Мала Госпојина 19 (3) Срби Арнаути у Глушицима у новије време имају надимак Шућурковић. Њихова презиме упућује на то, да су највероватнији били стариони из крајева, у којима српски народ долази у додир са Арбанасима (Арнаутима, Албаницима). Свакако су сродни Арнаутима у Добрању (видети). 42:106; 289:421; 151:12; Б.И.; Р.М.

Арнаут Добрање (Неретва) Мала Госпојина 10 (1) Ислели су се после 1948. године. Ова фамилија је несумњиво у сродству са истоименом породицом у недалеким Глушицима. 42:46 - 47; 151:12

Арнаут Косоре св. Арханђел Михаило 89 (19) Презиме ове породице следочи о њеном пореклу из пограничног краја између српског и арбанаског етничког, вероватно из Црногорских Брда. Из те области води порекло знатан број рода по западним српским обласним, који се овако називају. У Косорима ми се кубе нападе у равницама.

(видети). Арнаути са словом св. Арханђел имају породични надимак Кнез. 211:302; 161:45; 151:12; I; II; А.М.

Арнаут Косоре св. Сава Једно су са косорским Арнаутима који славе св. Арханђела Михаила, само су у новије време променили славу. Њихова бројност је изнета код Арнаута са словом св. Арханђел. 211:302; 161:45; I; II; А.М.

Арула Голубић (чински) св. Василије 56 (9) Досељени су из Босне, свакако крајем 17. века (према Накићеновићу "у 16. веку"). Било их је 7 "Голубић код Книна", Слободана Бурсађа, да ова породица води порекло "из средновековна Старе Србије" са источних огранака Шар Планине. 183:97; 151:12; 32:69; 219:554 - 555; I

Арчаба Јагодња Доња 7 (1) Ова фамилија несумњиво представља огранак истоимене породице из Кашића. 147:395; 151:11; Л.С.

Арчаба Кашић 55 (5) Свакако су сродни са својим презимењацима у Јагодњи Доњој (видети). 303:103; 151:11; I

Асановић Житнић 35 (7) Око 1835. године документован је покушај почињајући Тодора Асановића. Презиме Асановић је формирano по честом исламском личном имену Асан (Хасан), тако да је могуће, да ова породица води порекло од покрштеника, из времена млетачког освајања ове области (крајем 17. века). Огранак ове породице су свакако Асановићи у Кинују (видети). 226:23; 151:12

Асановић Книн св. Јован 1 (1) Досељени су из Кадине Главице код Дринца, али је то место свакако представљало само стапу у њиховој семеји. Старином су највероватније из Житнића, где је матица православних Асановића тога краја. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:91; 151:12

Атлагић Острвице св. Ђорђе 44 (5) Породица Атлагић је старионом из Ливна. Постоји предање, да су прешли ове породице били мусимани и да њихова преткиња нису могле да избегну са децом, када је Далматија ослобођена од Турака. Тада су, према истом предању, покрстila заједно са са децом.

Јово Атлагић из Острвице (Alltagh Giovo), син војновог Степана, помиње се у документу писаном између 1790. и 1792. године. У православним матицама рођених у Ђеврскакама помиње се 1836. године Василь Атлагић из Острвице, ожењен Василијем Брилисом из Брибира, коме се тада родила ћерка Јела (која се 1857. године удаја за Тодора Мијалућа из Међаја).

Атлагићи у Синском Крајини, који су данас римокатолички, помињу се у изворима 1765. године. Постоји мишљење да би Атлагићи могли бити потомци кметова некадашње мусиманске породице Атлагић, мада је вероватније да су они потомци покрштених Атлагића. Иначе, атлаје су коњаници, тако да атли – ага (атлага) означава агу, то јест заповедника, који командује коњицом. 303:103; 25:268; 211:294 - 295; 13:146 - 147; 151:12; 307:104 - 105; I; Б.МА; М.Ј.

Атлија Мокро Поље св. Никола 51 (8) Дошли су из Босне, тачније из Бјелашког Поља свакако у општем насељавању Мокрог Поља 1692. године (код Накићеновића) је погрешно наведено, да су дошли "у 16. веку". Термин "атлија" по коме је формирano ово презиме, је туризам са значењем „коњаник“. Живе у засеку Превјес. Било их је 6 домаћинства око 1920. године. 25:268; 183:103; 70:5 - 10; 211:307 - 308; 106:261; 151:12

Атија Отон св. Никола 10 (4) Досељени су из Босне крајем 17. века. Несумњиво су дошли током поновног насељавања опустелог Отона 1692. године из Бјелашког Поља у Босанском Крајини. Око 1920. године су их

била 4 домаћинства. Атлије у Мокром Польу су им свакако рођаци (видети опис те породице). 25.268; 183:107; 70:5 – 10; 211:307; 106:261; 151:12; 307:104 – 105; I

Анимовић Главина Доња (Имотски) Св. Стефан 29 (6) Досељени су из Попова "међу према", почетком 18. века. Њихов родоначелник, Аним Загорац, био је на челу ове породице, непосредно пре њеном досељењу у Главину и наставио се "испод Вучине". Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 8 укућана и да је добило кућу и 16 канапа земље.

Анимовићи су у документима поменути takoђе 1782. и 1860. године. Видети Анимовићи у Подбабљу Горњем, који су имали род. 40:284; 151:1; 43:352, 358, 0.В.

Анимовић Подбабље Горње (Имотски) / Митар Анимовић је био на челу ове породице, непосредно пре њеног досељења у Подбабље Горње. Помиње се у земљишнику из 1726. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 7 укућана и да је добило 12 канапа земље. Анимовићи више нема у Подбабљу (видети ову фамилију у Главини Доњој). 151:1; 43:355

Ација Шибеник / Породица Ација се помиње у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема их више у Шибенику. Родоначелник ове породице је несумњиво био харија, односно поклоник Христовог гроба у Јерусалиму. 69:14; 151:2

Бабац Польца 47 (3) Ова породица је несумњиво у сродству са својим презимењацима у Шибуљини (видети). 303:103; 151:13; I

Бабац Шибуљина Св. Димитрије 28 (4) Матица им је у татошњем засеку Балајицу. Постоји мишљење, да воде порекло од покрштеника рођаке по мушки линији свакако представљају Бапци у Польци. 211:319; 151:13; I, M.A.

Бабић Бенковача 11 (2) Презиме Бабића могло је бити формирano или по туризаму "бабо", у значењу "отац" или по термину "баба". У сваком случају је у питању термин везан за породичне односе. 211:313; 151:14

Бабић Богатин (Жегар) Лазарева субота 23 (5) Једна су породица са Бабићима у жегарској Надводи (видети). 211:314; 151:14; 18:129 У.ј.

Бабић Врана 12 (3) 211:313; 151:14

Бабић Врлика - Кукар св. Никола 46 (5) Према предању, пореклом су "из Крића према Кинцу" (Крић је у Плачци). Један од три "комшилијука" у Кукару, уз Баторање и Вучемиловиће, су Бабићи. 211:302; 161:45; 151:14; II, II;

Бабић Јагодња Доња 13 (1) У попису Јагодње Доње из 1756. године помињу се домаћини Остоја Бабић (Ostogia Babich) и Никола Бабић (Nicolae Babich). 211:316; 151:14; 260:85; I, L.C.

Бабић Книн 2 (1) 303:103; 151:14; I

Бабић Корлат римокатолици 13 (2) Другачије се зову Бобић. У попису Корлате 1749. године помињу се православци Максим "Bobigh" и Симе "Babigh". У нешто каснијем попису овог места, састављеном 1756. године, наводе се исти ови домаћини као "Бобићи" (Maxim Bobich, Simon Bobich). Данас су Бабићи (Бобићи) у Корлату римокатолици. 25:269; 261:185; 151:14; 260:194

Бабић Кула Атлагић 19 (3) 151:14; I

Бабин Мокро Полье св. Јован 116 (18), 1(-) Досељени су из Босне (Бјелјског Польја), свакако у општине насељавању Мокро Полье 1692. године. Далјом старијим су са Змијања, области јужно – југозападно од Бане Луке. Накићеновићи нетачно наводи, да су у Мокро Полье дошли "у 16. веку". Било их је 20 домаћина око 1920. године. Живе у засеку Мокро Полье. Имају породичне надимке: Калчевићи, Јојорићи, Слијепчевићи, Стеванчевићи, Шарчићи, Вадрићи и Главарци.

Један огранак ове породице се иселио у област Унац у Босанском Крајини (драварски крај). Тамо их је било 27 домаћинства измену два светска рата. У средњем Понуци у Босанском Крајини су у том периоду живеле 53 куће Бабића који славе св. Јована и који су истог порекла. Њихов огранак су Бркљачи, којих је око 1920. године у тој области било 26 домаћина. 303:103; 25:268; 292, 293, 294, 301, 303; 183:104; 277:195; 70:5 – 10; 211:307; 106:261; 151:14; 224:509; 124:359; I, M.

Бабић Надвода (Жегар) Лазарева субота 47 (7) Према предању, Бабићи спадају у ред најстаријих жегарских породица и никада их није било више од 2 – 3 куће. Међу Србима исељеним из Далматије у Польску 1771-1774. године помиње се Јаков Бабић из Жегара са породицом. 25:289; 81:92; 211:314; 103:115; 151:14; 18:95 – 96; I, U.J.

Бабић Плавно 6 (1) Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Сава Бабић, учитељ из Плавна. 211:310; 191:LXIX; 151:14

Бабић Прукљан (Прокљан) 1 (1) 303:103; 151:14; I

Бабић Смоковић 1 (1) 211:319; 151:14

Бабић Уздоље св. Никола 6 (1) Досељени су из Босне, можда крајем 17. века. Код Накићеновића је непречизано забележено, да су дошли "у 16."

или "17. веку". Било их је 5 куба око 1920. године. *Матица им је у узձольском засеку Арапљену.* 183.119 - 120, 211.289 - 290, 151.14; 246.280, 6.8.

Багуд Голубић (кински) / Досељени су из Босне у 17. веку. Изумрли су око 1870. године по мушкијој линији. 183.98, 151.17; 217.127

Бајалица Жажвић 31 (6) Имаду исељенике у оближњој Островарици (1 особа средином 20. века), а сродници су им свакако и Бајалици у Костајници на Банији (1 домаћинство са 7 укућана, према подацима из 1948. године) и њихови презимењац у парохији Босанска Костајница. У овој босанском парохији се чланови ове породице помињу 1884/85. године, а слави св. Јована. Свакако су у Костајници преци једног огранка прешли крајем 19. или у првој половини 20. века из Босанске Костајнице, с обзиром, да се у попису православних фамилија Горње Крајине (Лика, Кордун и Банија), састављеној крајем 19. столећа, ова породица не помиње. Презиме Бајалица је, иначе, надимачког типа и највероватније је формирано по неком претку, који је „баја“ (гатао, врачавао). 303.103; 151.17; 101.32; I

Бајалица Острварица 1 (-) Несумњиво је упитању огранак истоимене фамилије из недалеког Жажвића (видети опис жажвићких Бајалица). 151.17

Бајило Тијарица Горња (Имотски) 16 (2) Први пут наилазимо на помен ове породице у историјским изворима 1792. године. Презиме ове породице подсећа на термин „байло“, који је означавао млетачког амбасадора (представника) на Порти. У случају ове породице се свакако ради о надимку неког претка, који је постао презиме. 40.289, 151.18

Бајић Бискупића са Марко 44 (9) Преци су им дошли из Гламоча 1689. године. Било их је 10 куба око 1920. године. Општина/подаци о великом краишком роду који слави Марковдан, чији су Бајићи свакако огранак, наведени су у опису породице Суботић у Ервенику. 303.103; 183.95; 211.303; 151.18, 246.277; I

Бајић Кин 4 (2) 303.103; 151.18; I

Бајић Отон 3 (-) Ова породица несумњиво представља огранак Бајића из суседног Радњевца. 25.268, 211.307; 151.18

Бајић Полача / Међу Србима отсељеним из Далмације у Русију 1758. године били су и Петар и Марко Бајић из Полаче. Свакако је овај Марко идентичан са Марком Бајићем, служитељем епископске Симеона Кончаревића у Русији, поменутим 1765. године. Нема их више. 105.221; 205.302, 304; 151.18

Бајић Радњевца са Јован. Досељени су из Босне, свакако 1692. године, када је насељаван крај око Отоне и Плавна. Код Накићеновића је

погрешно наведено да су насељени „у 16. веку“. Било их је 8 куба око 1920. године. Живе у делу села близјем Отону. 303.103; 25.268; 183.113, 211.308; I

Баклаја Ервеник / Међу Србима исељеним из Далмације у Польшу 1771 - 1774. године помиње се Симо Баклаја из Ервеника са родоцијем Јована, ћерка Божке „Боклије“, за коју се не наводи одакле је била, удаја се почетком 19. века за Тијту Јајина. Нема их више. 103.144; 85.134, 151.19

Бакотић Каштел римокатолици. Лујо Бакотић (1867 - 1941), један од вођа римокатоличких Срба у Далмацији, потиче из каштеланске породице Бакотића, која је дала неколико истакнутих личности. 175.34

Бакотић Сплит римокатолици # Др. Ињат Бакотић, адвокат у Сплиту, сматрао се римокатоличким Србинима. 15.81

Бакочевић Имотски / Сматра се, да су били „стара обitelj“. Нема их више. Панто Бакочевић је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Главину. Помињу се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 10 укућана и да је добило: врт, кућу, виноград и 28 канала земље. Помињу се и у једном документу писаном 1860. године.

Бакочи су разграничили породицу у источној Херцеговини. Матица им је у Корјенићима, области источно од Требиња, где славе св. Арханђела Михаила. Општирије о старини овог рода писано је у одељку посвећеном породици Јајчин (видети). 40.292; 151.19; 171.218; 43.352; 43.355

Бакула Санковић 42 (5) Презиме Бакула је средином 20. века забележено још у неким местима, међу којима су: Дубровник (5 у 2 домаћинства), Подгори код Шибеника (15 укућана у 2 домаћинства) и Врпље код Шибеника (18 у 2 кубе). Није позната конфесионална припадност Бакула у другим најважнијим местима. 303.103; 211.292; 151.20; I

Балаћ Дринш 3 (1) Ова породица можда представља огранак арличких Балаћа (Балаћа). 211.295, 151.20

Балаћ Ервеник Отсељени Ервеник је крајем 17. века насељен породицама које су биле пореклом из Бјелашког Польја у Босни и које су у јуну 1692. године дошли у Мокро Польје, Отон, Пајене, Плавно и Зрманју, али ту нису имале доволно простора, па су се пропшириле и на ово место. Балаћи највероватније спадају у ову групу породица.

Герасим Зелић помиње, везано за неки догађај из 1776. године, народног лекара Милашину Балаћу из Ервеника. Овај Милашин је био стар човек у то време. Православац Анта Драгаш из Карина отео је ћерку Марку Балаћу из Ервеника. На интервјују Герасима Зелића повраћена је родитељствима 1799. године. 303.103; 25.268; 70.5 - 10; 211.304; 106.261; 85.39; 133 - 134; I

Балаћ Имотски 1 (1) Досељени су из Врлике у другој половини 19. века (видети опис архичких Балаћа - Балаћа). Ово је раније била трговачка породица, 40.283, 151:20, 43.56

Балаћ Врлика св. Ђорђе 41 (8) Ово је варијанта презимена Балаћ. Од њих су Балаћи у Имотском и, можда, у Дринишу, 211.300, 151:20, II, Н.Ж

Балић Врпоље 10 (5), 9 (-) Међу Србима отсељеним из Далмације у Русију 1758. године био је и Марко Балић из Врпоља. Не може се поуздано рећи, да ли су у сродству са својим презимењацима у Риђанима (видети опис те породице), 105.222; 103.83; 151:21

Балић Риђане св. Јован 17 (3) Пореклом су из Босне. Били су их 2 куће око 1920. године. Презиме ове породице долази од основе "балић", турцизма са значењемима „босанско - херцеговачки мусимљан“ (исламизовани Боснаци или Херцеговци), „муслимански сљепак“ (земљорадник) и слично. Балић је и мусимљански мушки лично име. Могуће је, да Балићи спадају у остатке становништва, које је после освајања тог дела Далмације од стране Млечана (крајем 17. века) остало и покрстито се. Сматра се да су се Балићи раније прешли са Чупиљ, али нема поуздане потврде за то мишљење.

Глигорија Балић из Риђана (Gligorija Baljčić) оженио се 1817. године са Ђурђијом Пријић из Бискупице (Giorgia Prnjich). Они су имали сина Јована (Giovanni Baljčić), рођеног 1835. године, а свакако и другу децу. 183:115; 161:50; 151:21, 307:118, 246:280, Г.И., К.В., Б.А.

Балић Шибеник 2 (2), 1 (-) Балићи у православним шибенским матицама друге половине 17. века, 69:14

Балаћ Биљанић св. Лука 14 (1) У Далмацију су се преци Балаћа доселили из Лике, тачније из лапачког краја. То нам следећим појединачним документима из 1650. године, у којима се помиње „харамбаша Радоје Балаћ покојног Манојла из Лапца“. Он је тада описан као „висок, црне косе, браде и очији, сед, стац 50 година“. Његов брат, Вук Балаћ био је тада око 40, а други брат, Драгоје, око 50 година стар. За њих није прецизирано, у ком са далматинском месту живели.

Биљеће у источкој Херцеговини. Исто се може прептоставити и за Балаћковиће у Далмацији, који са њима, по свему судећи, нису у сродству (видети и опис Балаћа у Бргуду). 69:8; 151:22; I

Балаћ Братишковићи св. Лука 25 (5) У 19. веку, па све до Првог светског рата, у Братишковићима је постојао „дубањ - гостиона“ Јандрије Балаћа. Породични надимак Балаћа је Брестовљани. 303:103; 25.268, 288; 211:291;

Баљак Бргуд св. Лука 66 (5) Године 1701. помињу се Милија Баљак из Бргуда, за кога је Синобад изјавио „да му је... род, али не зна у ком степену“. Баљци имају породични надимак Ковачићи.

Баљци су у Далмацији досељени из Лике средином 17. века (време Кандијског рата), а даљом старионом су можда из места Баљци у источној Херцеговини (видети опис Балаћа у Биљанићима).

Ова разграната далматинска породица свакако је у даљем сродству по мушкијој линији са Олачићима, Баљци, Олачићи и друге фамилије које славе ову славу по северој Далмацији и осталим крајишим обласнима несумњиво представљају ограниче једног веома стогор и разгранатог рода. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у опису Олачића у Плавну. 25.268, 294; 67.362; 211:313, 151:22; I

Баљак Ђеврске 2 (1) Помињу се Никола 1806, Јован 1821. и јеромонах Анастасије 1837. године. Николај Баљак био је парох у Ђеврској 1819. године. Видети и опис породице Баљковић у Ђеврскома. 216:251; 151:22; 297:132

Баљак Ервеник / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Филип Баљак из Ервеника са породицом. Нема их више. 103:114; 151:22

Баљак Житинић св. Лука 37 (7) Свакако су у сродству са другим Баљцима, који славе св. Луку (видети описе тех породица). 211:295, 151:22; I

Баљак Ислам Грчки св. Лука 28 (6) Баљци у Исламу Грчком такође представљају ограничак истоименог бројног рода на простору северне Далмације. 211:315; 151:22; I

Баљак Кожловач св. Лука 42 (5) Видети описе њихових презимењака у другим далматинским местима. 303:103; 25.268, 211:313, 151:22; I

Баљак Мушковићи 30 (6) Лазо Баљак из Мушковића и његова супруга Тодора имали су сина Саву, који је бројан и умро током 1867. године. 25.268; 211:318 - 319; 151:22, К.В., А.Б.

Баљак Обровача 15 (3) Највероватније и ова породица чини један род са севернодалматинским Баљцима, који славе св. Луку. 211:318, 151:22

Баљак Скрдин / Међу Србима отсељеним из Далмације у Русију 1758. године био је и Лазо Баљак (са женом) из Скрдине. Нема их више у Скрдину. 105:222; 103:83; 151:22

Баљак Смојковић / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Сава Баљак из Смојковића са породицом. 103:116, 151:22

Баљковић Ђеварска Лазарева субота 40 (6) Баљковићи, који живе у више север одалматинских места, можда су пореклом из места Баљци код Билеће у источном Херцеговини. Исто се може претпоставити и за далматинске Баљке, који вероватно нису у срдству са Баљковићима. Крајем 19. века су живели у средини села. Имају породичне надимке Ђекини и Шојанови. 303:76, 103; 25:268, 7:196 - 197; 23:78, 151:22, I.

Баљковић Кистање Лазарева субота 3 (1) Ова породица несумњиво представља огранак Баљковића из Ђеварскога. 303:84, 103, 25:268, 211:295 - 297, 151:22, I.

Бан Церање / Православац Константин Бан из Церања оженио се 1855. године са Стефаном Чубрило из истог места. Они су 1868. године добили сина Симеону. Ове фамилије више нема у Церању. 151:22; K.B.

Банић Бргуд са Стефан Дечански (Мратиндан) 106 (19) Православни свештеник Банић из Бргуда поменут 1773. године. Имају породичне надимке: Кљунчићи, Крчмари, Потпогари, Пулијаци (Пулјаци) и Бобићи. Ођ ових Банића су њихови презимењаци у Лепурима. 25:268, 288, 294, 299, 211:313, 103:109, 11:51, 151:23, I; B.C.B.

Банић Запужане се. **Јован** 4 (1) Видети описе осталих православних Банића из севернога Далматија. 151:23; P.C.

Банић Јагодић Горња / У попису Јагодић Горње из 1756. године помиње се Петар Банић (Peter Banich). Међу Србима иселеним из Далматије у Польшу 1771 - 1774. године помиње се Божко Банић из Јагодић Горње са породицом. Нема их више у овом месту. 103:115; 151:23, 260:84

Банић Јаодбић Доња 4 (1) Видети опис породице Банић у Земунуци

Доњем и другим местима. 151:23; P.C.

Банић Земуник Горњи 47 (7) Вероватно су и они у срдству са осталим православним далматинским Банићима (видети). 303:103, 151:23, I.

Банић Лепури са. Стефан Дечански (Мратиндан) 46 (4) Пореклом су из Ерауда, об тимошњем Банићу. 303:103; 25:268; 151:23; I; B.C.B.

Банић Шибеник 1 (1) Није познато од којих Банића води порекло ова породица. 211:298, 151:23

Бараћ Кини / Ове породице нема више у Кинину. 211:306; 151:24

Барбаћа (Барбача) Шибеник 1 (1) Барбачо у православним шибенским матицима друге половине 17. века. 69:15; 151:25

Барин Надвода (Жегар) св. Јован 1 (1), 1 (-) Порекло ове фамилије није познато. Презиме Барин формирало је по мушким личном имену Баре (од Бартол). 81:93; 151:27; 18:56, I.

Барин Уздоље св. Ђорђе 27 (4) Досељени су из Босне, вероватно крајем 17. века. Код Накићеновића је непрецизно забележено, да су насељени "у 16." или "17. веку". Биле су их 2 куће око 1920. године. Матица им је у уздолском засеку Бранци.

Јован Барич из Уздола (Jovan Barich) оженио се 1832. године са Џуријом Тинтор из истог места (Giorgia Tintor). Они су, поред остале деце, имали сина Игњатија, рођеног 1835. године. 183:120; 211:289 - 290, 151:27; 246:280; E.B., K.B.

Баришић Цетина св. Јован 121 (25) Потомци су најака (сестрића) кнеза Николе Милаша, који се звao Боко Баришић. Од моменута кнеза су се развили Милаши (Милоши) и Четињци. Преци свих родова су се доселили из Дувалњског Польја (уз западну) Босни. Постоји и једно предање, да су дальнјим стапином из Црне Горе, али оно није поуздано. Милаши су се највероватније доселили у јуну 1692. године, када је из Добре код Дувна у вртички крај досељено 50 породица са 500 душа, од којих је било 100 ратника.

Први помен Милаша је из 1693. године, када се спомињу харамбаша Никола Милаш (пореклом из Дувалњског Польја). Касније је досељен Боко Милаш, који је поменут 1714. године. Можда је он идентичан са Боком Баришићем, али је у том случају нејасно због чега је забележен као „Милаш“. Године 1792. спомињу се Петар Милаш и Ђуро Баришић. 173:62; 178:17, 211:301; 301:128, 139, 106:261; 161:43, 151:27; I; II; B.B., B.R.

Баровница Врпоље св. Никола 24 (4) 1 (-) Називају се другачије Баровница. Досељени су из Босне у 17. веку. Била су их 4 домаћинства око 1920. године. 183:122; 151:82

Бароши Цивљане св. Никола 5 (1) Бароши живе у засеку Читлук. Имају иселjenike у Сајковићу у Ливањском Польју. 201:76; 211:301; 151:28; B.H.P.; Z.D.

Барчић Шибеник / Шибенчанин Вудраг Барчић (Bartsch), православац помиње се 1654. године. Нема их више. 66:73 - 74; 151:26

Бата Коларине 24 (4) Презиме Бата је, поред Коларине, у мањем броју забележено и у Славонији. У питању су носиоци овог презимена у Дардувару (2 у 1 кући средином 20. века), Среданцима код Славонског у Брода (2 носиоца презимена у 1 домаћинству) и Винковцима (1 особа). У питању су можда иселjenici из Коларине. 211:314, 151:31, I.

Батос Мокро Польје св. Јован 26 (4) Зову се другачије Батос или Батас. Несумњиво су дошли током поновног насељавања опустелог Мокрог Польја 1692. године из Ђејнајског Польја у Босанској Крајини.

Имају породични надимак Бијелићи. Са њима су свакако у сродству и
Батоси у Старици. 25:268, 288; 70:5 – 10, 211:307; 106:261; 151:64. I

Батос (Батас) Старица св. Јован 10 (2) Пречи су им се доселили из Босне,
Биле су их 3 куће у Старици око 1920. године. Ова фамилија је свакако у
сродству са Ботасима у Мокрој Польу (видети опис те породице), 183:116,

Бачко Звјерица св. Арханђел Михаило 6 (1) Ова породица представља
огранак фамилије Бачко из Рамљана, који је пресељен у новије време
(видети опис породице Бачко у Рамљанима). 151:16; 246:278, 5.B.

Учитељ Вojин Бачко (1873 - 1915).
Фотографија у поседу аутора.

Бачко Кин св. Арханђел Михаило 1 (1) Досељени су из Рамљана
(Далматинско Косово), преко Мрлатова, у другу половину 19. века. Стоје у
најближем сродству са породицом Бачко у Мрлатову, а затим са оним
огранком породице у Рамљанима на Далматинском Косову, који носи
око 1920. године.

Међу претплатницима на њијеге Српске књижевне задруге 1892. године
појављује се и Вojин Бачко, учитељ у Жегару. Њеое старији брат Илија и
он су били синови трајовца Ђуре Бачко и родоначелници кинских огранака
еее породице. Туго Бачко из Кина се јавља 1897. године међу
приложницима цркве св. Лазара на Далматинском Косову. Вojин је био
Арбанасима код Задра 1892. године и постао учитељска школу у
тога је службом прешао у Радучић и затим настави у Кину. Еши је ожењен

Маријом, ћерком трговца Илије Крстановића и Анде, рођене Вучковић.
Вojин је умро 1915. године. 183:90; 191: LXIX; 18:165, 304:61; А.Б., Б.В.; Б.В.; К.В.

Бачко Мрлатово (Промина) римокатолици (раније св. Арханђел Михаило)
11 (2) Представљају потомство ковача Илија Бачка, који је прешао из
Рамљана у Мрлатово средином 19. века. Православац Ђенко Илија, ковач
родом из Рамљана, који "обитава у Мрлатову" је 1853. године кумовато на
венчану Симе Поповића из Божетића. О Илијиног блиског rođaka Луку
води порекло огранак породице Бачко у Рамљанима који носи надимак
Ковачи (Ковачићи).

Мрлатовски огранак се породице је на римокатоличанство прешао
женебенним везама, највероватније у прву половину 20. века. Од се
мрлатовске породице су настали православни огранак у Кину и
римокатолички у Загребу. Видети опис породице Бачко у Рамљанима.
151:16; 18:166; Б.В.; Б.Л.Ч.К.В.

Бачко Рамљан св. Арханђел Михаило 49 (9) Према породичном предању,
она фамилија се развила од 3 брата у Рамљанима. Од једног је огранак са
породичним надимком Ковачи или Ковачићи (са својим подогрнаком
Попљевацима) и Маџари. Од другог су се формирали огранци са
породичним надимцима Першићи и Јордановићи (са другим блиским
срдничинама), док су од трећег брата настали носиоци породичног надимка
Биберови са подогрнаком Пећама и Лакама.

Пречи огранка са надимком Ковачи били су ковач Лука Бачко (Luca
Bascio), који се оженио са Милицом Ђуцић из Топоља, односно Ковачића
(Miliza Giuchi) 1838. године и ковач Илија Бачко (Ela Bascio), који се
венчao са Маријом из Рамљана 1848. године. Илија се нешто касније
иселио у Мрлатово (видети опис породице Бачко у Мрлатову). Лукин и
Илијин ближи сродници је свакако био и Ђурил Бачко, који се венчao са
Мартијом из Бободола 1835. године.

Огранак Першићи развој се од Петра, сина другог Илија Бачко (Elei
Bascio) и Саве рођ. Рапо из Жеђерица (Sava Rapo), рођене 1851. године.
Данас је бројко и потомство Илијиног и Савиног сина, који се такође
јавио Илија, а рођен је 1846. године.

Преда огранка Биберовића можда је био Лазар Марков Бачко (Lazzero di
Marco Bascio, Lezzo Bascio), који се 1841. године оженио са Анђелјом
Лазић из Рамљана (Angelija Lazich). Они су имали ћерке: Љубицу (рођ.),
1841), Петрицу (1844) и Стану (рођ. 1849), као и сина Марка (1852).

Данашњи огранак породице Бачко у Рамљанима који носи надимак

Јордановић можда се развио од доманинства Максима Бачка (Maxim

Basco), који се 1833. године оженио са Сенијом Купрешанин из Рамљана

(Senija Cupresanin). Они су имали више деце, међу којим и ћерке: Марту (рођ.)

1834), Стевану (1836), Ану (1838), Љубицу (1840), Мартију (1843) и

Манду (1845).

Током тридесетих, четрдесетих и педесетих година 19. века, у овој

породици је било још ожењених мушких чланова. Тада су у знатним годинама

били још: Атанасије Бачко (оженио се 1841. године са Сенијом Јунко из

Уздољај, Глигорије (ожењен 1843. године са Милициом Кукољ „Симић“ из Врпоља), Ђуро (ожењен са Тодором Симић из Орлица 1830. године), Лазар (венчао се 1830. године са Анђелом Шаре из Уздоља), Марко (ожењен са 1833. године са Ђурђијом Радуловић из Полаче), Никола (венчан 1832. године са Симеуном Вукадиновић из Врбника), Павле (са својом супружом Јелисаветом – Савом Петровић из Уздоља венчао со 1821), Петар (ожењен 1826. године са Петрицом Брезовић из Рамљана), Тодор Бачко (има ћерку Марију, удату 1848. године), Димитрије и Михаило Бачко.

Потврду присуства породице Бачко у Рамљанима крајем 18. века налазимо у историјским документима: Наиме, мајка Стана Манојловић, рођене 1818. године у Развољу, била Божићи рођена Бачко из „Косова“.

У средству са рамљанском породицом Бачко су Бачкоњи у Старици и Бачковићи у Врлици – Кукар (видети списке ових фамилија). Сродници ове породице су и римокатолици са презименом Бачко у Пакощтанима код Биограда на мору. Њих је 1948. године било 44, распоређених у 9 домаћинстава, а одатле су мањи ограници породице Бачков прешли у Лукран код Задра и Бигорад. Пакощтанска Бачкова су бележени и под презименом Бачко још и у 20. веку.

Од њих су несумњиво били и Бачковићи у недалеком Филипакову, који су се у матичним књигама спомињали почевши од 1700. године. Бачковићи више нема у Филипакову.

У попису задарског краја из 1756. године један од предака пакощтанских Бачкова, Гашпар Бачковић, забележен је као „Башковић“ (Gasparo Bascovich) и као „Башковић“ (Gasparo Boscovich), док се другите предак ове фамилије, Антоније, тада јавља само као „Башковић“ (Antonio Bascovich). Из Пакощтана, где је породица Бачков присутна од знатне старине, воде порекло сви страници свог рода по северној Далматици. Сви они данас nose презимена са истом основом (Бачко, Бачковић, Бачкоњи), осим њихових сродника по мушки линији: фамилији Ловре, насељене у Босанској Крајини, као и Церовица у далматинској Старици. Презиме Ловре је свакако формирало у другој половини 17. или првој половини 18. века, по личном имену једног од предака. Иначе, Ловре је мушко лично име, које је често међу римокатолицима у приморској Далматици.

Предци Бачкоња су из бигорадског приморја (Пакощтана) досељени у Старицу свакако током 17. века. Није утамћен узрок њиховог досељавања, али се може претпоставити да су насељени као заробљеници са млетачке територије. Наиме, у Старици је забележено неколико породица, које воде порекло из приморја, чији предци су ту могли бити насељени као ратни заробљеници током 17. века, можда баш за време Кандијског рата (1645 – 1669. године). Међу тим породицама вредно поменути Коцичице, које свакако воде порекло из Кукучије на острву Угљану и Вржине (вероватно огранак бројних Вржина из Приморског Добра). Други, мање вероватан узрок се бави предака стрмичких Бачкона могло је бити расељавање ("десетковаше") пакощтanskog становништва, после убиства задарског

племића Шимуна Бортулачића (Бортолација), које су извршили Биограђани и Пакощтанци 1692. године.

За порекло из "Котара", односно Равних Котара у којима се налазе Пакощтане, зна и огранак Бачкоња у Поповићима код Гламоча, који се прозвао Ловре. Код стрмичких Бачкона, међутим, постоји традиција о пореклу "из Баната", што такође упућује на досељавање из Равних Котара. Наиме, та област се у старијим документима често помиње као Банадига односно Банатико (Banatico). Из Старице су се ограничили овог рода даље ширили. У матичним књигама Чуруга у области Шајкаша, у југочисточњијој Бачкој, јавља се презиме Бачкоњи почевши од 1748. године. Његови носиоци су свакако досељеници из Старице. Бачковићи у Кукар код Врлике, који славе исти сплав као и Бачкоњи, као и њихови презимењици у Доњим Рудима у Ливадском Погуљу, највероватније су у та места досељени из Старице.

Данас се не може поуздано рећи, да ли су прваци породице Бачко досељени у Рамљане непосредно из Равних Котара, што је вероватније, или су претходно једно краће време живели и у Старици. У Рамљанима се, као и у Старици, примењује већи број специфичних презимена, за која се може утврдiti, да воде порекло из приморског дела Равних Котара (Бачко, Лешић, Марнич и Гринић). Можда се овде ради о групном насељавању ратних заробљеника и доба Кандијског рата (1645 – 1669. године), односно из времена када је Далматинско Косово било под турском влашћу.

Управо су се у време тог рата, тачније 1646. и 1655. године, одиграла два велика турска упада на бигорадску територију, која је тада била под млетачком влашћу. Поточетом овог рата Млечани су сами разорили Пакощтане и Филипаков, пошто су сматрали да се наће одрати пред турским нападима. Сво цивилно становништво су одатле упутили на острво Гаг, док су војно способне мушкарце сместили у недалеким утврђеним насељима: Бигорад и Турњу. Међутим, ни ова утврђења се нису могла одржати пред бројном турском војском. Године 1646. бранацои Бигорада и Турња су сами спалили сваја места и пребегли на острва. У другом великому нападу, 1655. године, Тури предвођени босанским пашом, успели су освојити оба ова насеља. Тада је свакако у њихове руке доспео и известан број заробљеника. И на супротној страни је било заробљених у овим акцијама. Такав је био случај са претком данашњих римокатоличких Торлака у Бигораду, који се звao Мустафа Торлак, а вероватно и са претком данашњих католика Травица на Пашману, који је вероватно био православац (видети списке тих породица).

Под презименом Бачков ова породица се у пакощтанској матичним књигама помиње 1692. године. Те књиге су сачуване за период почевши од 1690. године надаље. Међу „пакощтanskim јунацима“, који су се истакли у борбама са Турима током поменутог Кандијског ата, средином 17. века, био је и Баре Бачков. Он је забележен у пакощтанској јужном Годару, а „год“ му је 13. марта. Ово је најстарији познати помен презимена са основом „Бачко“ на простору северне Далматије.

У попису Пакоштана из 1608. године наводе се два домаћина са презименом Бачевић. Прије од њих био је Андрија Бачевић, у чијем домаћинству су живели: 1 војно способан мушкарац (Андреја), 1 жена, 2 дечака и 1 девојчица. На чelu другог домаћинства ове породице стајао је Вид Бачевић. У том домаћинству су 1608. године пописани: 1 војни обveznik (Вид). 1 одрасла женска особа и 3 дечака. Презиме Бачевић је забележено и у пакоштанској црквеним матицама 1690. године. Нема сумњу, да помени овог ретког презимена нису случајно претходило појави, такође специфичног, презимена Бачко(в) у Пакоштанима. Оно свакако представља старију варијанту презимена ове породице.

Чланови пакоштанске породице Бачевић се, крајем 16. и током 17. века наизменично јављају под тим презименом, као и под презименом Бајчевић (Бачевићи). Наиме, помениут Вид Бачевић је идентичан са Видом Бајчевићем, који се заједно са Јурјем Бајчевићем и још шесторицом Пакоштанца помиње у једном документу из 1614. године. Тада су они заробили сељског ускуса Тому, који је био родом из Неретве и предали га млетачким властима. На први помен овог презимена, истина погрешно забележеног или рашичитаног као „Рајчевић“ наилазимо 1597. године. Тада се у уговору о обновљавању потпуно запустелих Пакоштана, састављеном између Маргарите, удовице калупата Бернarda Карнарutiћа и данасесторице насељених домаћина, помиње и Андрија Бајчевић („Рајчевић“). Он је несумњиво идентичан са Андријом Бачевићем, који се јавља у поменутом попису из 1608. године. Он је 1597. године био досељен из оближњих Злосела (данашњи Пировац). Последњи пут се у Пакоштанима презиме Бајчевић помиње средином и у другој половини 17. века, у време враночког главара Мехмедбега Дурахбеговића. Тада је поменут Михо Бајчевић.

Из наведених документа се може закључити, да је највероватнији старо презиме ове породице гласило Бајчевић и да је током 17. века попримило прво облик Бачевић, а касније, током тог столећа и Бачко. Промена форме презимena из „Бачевић“ у „Бачевић“ представља асимилацију вокала. Сличних примера има више, на задарско – шibenčkom primorju. На пример, из документа се може видети, да је породица Баччиновић у Пашману на истионеменом острву, првобитно током 17. века почела да бива бележена под презименом Бачиновић, а затим Бачинић, како се њени чланови и данас презивају.

Међу Буневцима у Мађарској такође је било заступљено презиме Банко. У Сегедину је 1688. године забележен Иван Банко (Ivanus Bassko), а 1703. године Јоримије Банко (Hieronymus Bassiko). Упитању су несумњиво били рођаци својих далматинских презимењака. Оплицирје ће о датом переклju тренутно у Србији. 18:185 - 191; 47:78; 113:371; 114:560, 562 - 563, 585; 151:16, 31, 101; 262:150, 276:436, 282:410 - 412, 440 - 441, 444 - 445, 449 - 450, 456 - 457, 463, 465 - 466, 472 - 475, 485, 495, 303:103, 304:61; I, II, Б.Б. Б.В.; Б.П. Б.Н., Б.П.Ч.; К.В. М.И. Б.ВА.; Б.А.

Бачковић Врлика (Кухар) се, Ђорђе 27 (6) Ова породица представља сроднике фамилије Бачко у Рамљанима (видети). На пomen Бачковића у документима наилазимо 1835. године. Тада се бег Ибрахим Фирдус жалио графу Лилиенбергу на поједине становнике Врлике Крајине, који упадају преко границе и пљачкају његове поданике. Један од њих је био и Петар Бачковић (Petar Baćković) „из Подосоја“, односно из Кухара. Међу претплатницима из издање књиге „Живот и прикупљеница“ Доситеја Обрадовића из 1892. године, налази се и врлички општински редар Симо „Бачковић“. Један саznак ове породице носи надимак Лазићи, по бејинском личном имену.

Бачковићи су били релативно бројни и у Доњим Рујанима у Ливањском Пољу, али су тешко страдали за време Другог светског рата. Наиме, од стране усташа је тада побијен чак 21 Бачковић из Доњих Рујана, тако да је породица у том месту потпуно нестала. И они су, као и њихови презимењаци у врличком крају, спалили Ђурђевдан. 211:300, 302; 273:127; 191:LV, 151:16; 18:186 - 187; I, II; А.М.; Б.А.Н.; Б.Н.К.; В.Р.

Бачкоња Стрмица св. Ђорђе 50 (9) Ова породица представља сроднике фамилије Бачко из Рамљана и Бачковића из Кухара код Врлике. Оплицирји подаји о роду коме припадају Бачкоње и Бачковићи превезентован су у опису фамилије Бачко у Рамљанима. У Стрмици је Бачкоња било 5 домаћинстава око 1920. године.

Сматра се да су се од Бачкона формирали и Церовци у Стрмици, који сплаве Ђурђевдан. Церовци и данас имају традицију овом сродству са том подриодом.

Код стрмичких Бачкоња се јављају породични надимак Пуићи. Овај надимак је свакако формиран основе „Пуја“, односно Апулија (област у јужном делу италијанског јадранског приморја). Пујама и Пујима су називи не само становници ти италијанске покрајине, већ и Италијани уопште. Овај и сплични надимци се често јављају у пренесеном значењу, односно добијају их људи који по својим физичким или психичким особинама подсећају на Италијане.

Бројни су исељеници Бачкоња по Босанском Крајини. Неки од њих су задржали ово презиме, попут Бачкоња у Санничкој Жупи, у месту Српским Бильяним (1 кућа, св. Ђорђе), који су новији досељеници из Буковаче у Бјелапаšском Пољу, а старијим су из Далматије.

Већини исељеника у Босну који воде порекло од Бачкоња се, међутим, данас превидају Ловре. У питанју су потомци огранка, који се из Стрмице у првој половини или средином 18. века доселио у место Поповиће у Гламочком Пољу. Две породице Ловре се до наших дана тамо задржале, док су многи њихови огранци даље исељавали, почевши од друге половине 18. века. Има их по већем броју насеља Босанском Крајине, а нарочито по глагочком и ливачком крају. Неки од њих су узели презиме Ловрић, Ловре и Ловрићи, као и Бачкоње, сплаве Ђурђевдан. Занимљива је Ловрић, Ловре и Ловрићи, да се у Поповићима код Гламоче, управо код кућа породице Ловре, налази извор Бучкосак. У његовом називу, уколико је тачно Ловре, налази се извор Бучкосак. У његовом називу, уколико је тачно забележен, свакако је очувано нешто изменјено старије презиме ове

породице. Иначе, само презиме Ловре је формирено по истоветном мушким личном имену, које је често у приморској Далмацији међу римокатолицима.

У историјским документима се рано јавља огранак ове фамилије исељен у Бачку. У Чуругу, у Шајкашкој области (југозападна Бачка) још се 1748. године помиње породица Бачкоња у православним матичним књигама. Нема сумње да се овде ради о исељеницима из Стриице (у Чуругу и околини се у 18. веку јављају још нека специфична презимена дalmatinskiх Срба), 183.118; 118; 211.312; 23.78; 151.16; 18.187; 47.78; 293.339; 343; ц.н.

Бачкулић Буковић 3 (1) Ова фамилија несумњиво представља огранак острвиачких Бачкулића. 211.312; 151.16

Бачкулић (Бачкуљић) Острвица св. Никола 21 (2) За ову породицу се данас не може са потпуном сигурношћу рећи, да ли је у сродству са породицом Бачко. Ипак, може се претпоставити, да је сродство између ове две породице постоји по женској линiji. Наиме, презиме Бачкуљић је формирano из основе "Бачкуља", што је могло означавати жену из рода Бачко(ви), која би могла бити родоначелница породице са тим презименом. Бачкулићи (Бачкуљићи) су највероватније формирани током 18. века, пошто се у попису Острвице из 1709. године ово презиме не помиње. 303.103; 25.268; 151.16; 18.187; I. б.МА.М.

Баџа Билишани св. Никола 5 (1) Имају породичне надимке: Леше, Кочмарди, Малчи, Пијаве (Пијове) и Јеликићи. 303.103; 25.268, 293, 294, 295, 296, 299; 211.317; 151.16; I. X. П.Р.

Баџа Бильане Горње св. Ђорђе (по другом извору славе св. Николу) 10 (2) Ова породица је несумњиво сродна са Баџама у Билишанима и Крупи. 25.268; 151.16; I. X. П.Р.

Баџа Крупа 4 (1) Свакако су један род са својим презимењацима у Билишанима и Бильанима Горњим. 25.268; 151.16

Баџака Бильане Горње св. Никола 11 (2) Зову се другачије Баџака. Несумњиво представљају један род са Баџакама у Корлату. 151.16; X. П.Р.

Баџака Корлат св. Никола 15 (2) Ова породица је несумњиво у сродству са фамилијом Баџака у Бильанима Горњим (11 у 2 куће) и Бачака у Кукуњици на острву Уљтану (укупно 31 носилац презимена, распоређен у 6 домаћинстава). 303.103; 25.268; 151.16 - 17; I.

Баша Мала Полача св. Арханђел Михаило 75 (13) Досељени су из Босне у 17. веку. Родоначелник ове фамилије свакако је био „баша“. Наведени турцизам је могao означавати „старешину“, „поглавара“ или „праква“. Овај термин је могao имати и значење „јаничар“, а по свему судећи јој у

Далмацији у једном периоду означавао и десетара. По свему судећи је предак породице Баџа био заповедник мање војне јединице, односно десетар. Ова породица чини један род са Баџама у Полачи (видeti опис те породице). 183.109; 151.30; 307; 122

Баџа Полача (књинска) св. Арханђел Михаило 6 (1) Један су род са Баџама у Малој Полачи (видeti опис те породице). Било их је 1 домаћинство у Полачи око 1920. године. 303.103; 183.109; 211.310; 161.39; 151.30; I. П.Р.

Башић Балчић 73 (13) Свакако је родоначелник ове породице био „баша“. О значењу овог термина видeti објашњење код фамилије Баџа у Малој Полачи. 211.288; 151.30

Башић Кокловач 14 (3) Видeti опис породице Баџа и Башић, за које се не може поуздано рећи, да ли су у сродству са овом фамилијом. 25.268; 211.313; 151.30.

Башкот Парчић (Бенковач) / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Алекса Башићот из Парчића са породицом. Нема их више у овом месту. 103.116; 151.30

Башчић Отишић Св. Арханђел Михаило 24 (4) У православним матичним књигама у Отишићу забележени су као „Бошићи“, у периоду између 1845. и 1863. године. 211.302; 301.130; 151.30; 145.97; II. П.М.

Беадер Дринић св. Јован 39 (8), 4 (-) Постоји мишљење да им је старије презиме било Георгијевић. Дринићи Беадери свакако представљају огранак истоимене фамилије из Житнића. 303.103; 211.295; 151.33; I. Н.Б.

Беадер Житнић св. Јован 129 (28) Од ове породице су Беадери у Кричкама и Дринићу. 303.103; 211.295; 151.33; I. Ј.М.

Беадер Кричке св. Јован 7 (1), 2 (-) Пореклом су из Житнића. Живе у Доњим Кричкама. 151.33; I. Л.А.В.

Беара Лебеница - Убле 38 (5) Ова фамилија је сродна Беарама у Зелову код Сина и Радошићу. Беаре из Убле имају исељенике у Броћни у дреничкој области (Косово и Метохија), који су тамо прешли након Првог светског рата, а славе св. Ђорђа. Била су их 2 домаћинства у том месту 1934/37. године. 211.302; 151.33; 44.229

Беара Радошић 1 (-) Ово је огранак породице Беара из Зелова или из Лебенице - Убле. 211.302; 151.33

Беара Зелов (Син) св. Ђорђе 55 (11) Православне Беаре из Зелову , које и у 20. веку ту живеле, не спомињу се у попису овог места 1709. године. Њихово презиме можда долази од турцизма „бекар“ са значењем „цвет

војке" или „патице тањвог цвета", или од „бехарати" – цветати. Сродни су са својим презимењаима у местима Лећевица – Убле и Радошић (видети). 249:115; 151:33; 307:131; Н.Ж.

Бегић Раштевић 31 (4) У попису Раштевића из 1756. године помињу се Марко Бегић и његов братанец (Marco Beghich e pirote). 211:318; 151:34; 260:80; I.

Безбрадица Кистање св. Ђорђе 236 (42) Презиме ове фамилије формирало је несумњиво по физичкој особини родонаочелника, Међу Србима исељеним из Кистања у Русију 1758. године био је и Марко Безбрадица. Имају породичне надимке: Дујићи, Љутићи, Чановићи, Турединци (Ђуренићи), Јагодићи, Илићи (Илијадићи) и Гаврићи. 303:84, 103; 23:269, 290, 291, 292; 105:222; 211:296 - 297; 103:82; 23:77 - 78; 151:44; I. Н.Б.; Ш.М.

Белић Буковић / Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године био је и Белић из Буковића. Нема их више у овом месту. 105:221; 151:36

Бјлан Миочић 26 (5) 211:290; 151:38

Бељић Раштевић / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771-1774. године помиње се Симо Бељић из Раштевића са породицом. Нема их више. 103:116; 151:53

Бенковић Филипјаков / У филипјаковским матичним књигама помиње се 1660. године Бенковић "експравославац". Ове породице нема више у Филипјакову. 282:450; 151:40

Бербер Билишане 59 (13) Постоји мишљење, да су Бербери потомци исламског становништва Буковице, покрштеног почетком Мореског рата (1684 – 1699). И према данашњем народном предању, билишански Бербери се сматрају потомцима покрштених муслимана. Имају исељенике у месту Придрага. Почектом 20. века се један од њих прикњено у фамилију Гусар у Придраги. 25:268; 70:201; 211:317; 109:98; 151:41; У.Ј.

Бербер Билишане Горње св. Стефан 7 (1) Бербери у свом месту свакако представљају огранак истоименог рода из Билишана (видети). 25:268;

Бербер Мурцица св. Стефан 7 (1) Ова породица несумњиво представља огранак бројних Бербера из Билишана (видети опис те фамилије). 151:41; I.

Бербер Придрага (код Новограда) 8 (1) Досељени су из Билишана "...наводно најдох из Билишана код Обровца...". 109:88; 151:41

Берин Бенковић 2 (1) Ова фамилија вероватно представља огранак Берина из Варивода. 211:313; 151:42

Берин Вариводе св. Јован 137 (25), 1 (-) Петар Берин из Варивода, деда по маци Владимира Арданића, писа "Буковице", био је војник за време француске власти у Далмацији. Арданићев ујак био је Мило Берин из Варивода. 303:80, 103; 25:269; 211:296; 10:131; 11:48; 151:42; I; Ш.М.

Берин Драгишићи св. Јован 6 (1) Ова фамилија несумњиво представља огранак бројног рода Берина из Варивода, који слави исту красну славу (видети). 303:94, 103; 211:293 - 294; 151:42; I.

Берин Дришић / Године 1834. смештало се да је православац Јован Берин из Дришића био међу наводним завереницима, који су припремали убиство јунацијског попа Кричке. Ове породице више нема у Дришићу. 151:42; 36:72

Берин Задар / У Задар је дошао Петар Берин, отац љукиевника Душана Берина, из Варивода почетком 20. века. Од њих је био љукиевник и историчар Душан Берин (1920 - 1966. године). Нема их више. 303:103; 215:137 - 139; 151:42; I.

Берин Зечево / Дошли су из Варивода у другој половини 19. века. Крајем 19. века их је била 1 кућа. Нема их више. 7:196; 199; 151:42

Берин Книн св. Јован 3 (1) Дошли су из Варивода у Далмацији око 1860. године. Међу претпостављенима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Јово Берин, трговац из Книна. Он је био један од управника Српске кредитне задруге у Книну почетком 20. века, банкар и поседник. Била их је 1 кућа око 1920. године. 183:89; 209:67; 191:LXIX; 151:42

Берин Марковић св. Јован 40 (6) Пореклом су из Босне. Непречизни су Накићеновићеви наводи, да су насељени "у 16. и 17. веку", а није поуздано ни да даље порекло воде "из Старе Србије". Можда се овде ради о сродницима Берина у Вариводама, који славе исту красну славу. Берин је у Марковић, према Накићеновићу, била 1 кућа око 1920. године. Видети и опис породице Трукања у Зејеринцу, која је највероватније у складу са њима. 183:119; 211:306; 151:42; 246:278

Берин Орлић св. Никола 14 (2) Највероватније представљају огранак Берина из Узձоља (видети опис те породице). 151:42; 246:279

Берин Рамљане св. Никола 2 (-) Наводно су, према Накићеновићу, "из Босне". Његов податак, да су дошли "у 16. веку" свакако је нетачан. У Рамљане су свакако дошли из суседног Узձоља. Била су их 2 домаћинства у Рамљанама око 1920. године. Живе у Горњим Рамљанима, који су настали на зимским колибама Доњих Рамљана. 183:114 - 115; 161:51; 151:42

Берінг Уздуње св. Никола 152 (23) Доселјени су из Босне, како Накињеновић бележи, у 16.^и или 17.^{веку}. Насеље Берінг (Berich) уцртано је љукно од Книна, не тако далеко од свог града, на једној карти из 16. или 17. столећа. Могуће је, да се ове ради о засеоку ових бројних Беріна. Уколико се овај пomen односи само на њих, то bi значило да су уздуњски Берини највероватнији још за време турске владавине над конином Далматијом били насељени у свом месту. Берина је било 21 домагинство у Уздуњу око 1920. године. Матица им је у уздуњском засеоку Брђани.

Јован Берін из Уздуња (Jovan Berich) венчао се 1818. године са Симеоном Барцићем из истог места (Simeona Baričić). Поред друге дече, њих двадесет и два синца Пилипа, рођеног 1834. године: 1831-19 - 120, 211-289-290, 1841-246, 248-59, 392-68, К.В. Б.А.

Берић Чиста Мала св. Никола 15 (2) Не може се поуздано рећи, да ли ова фамилија представља огранак уздольских Берића, са којима дели красну славу св. Николу, или Берића који славе св. Јована из недалеких Варивода, 303-94, 103-142-1.

Берса Задар римокатолици 1 (1) Задарски књижевници, римокатолички Срби Јосип Берса и Петар Касандрић били су помоћници уредника часописа "Вук" Марка Цара, такође књижевника и римокатоличког Србина. Овај часопис је почeo излазити у Задру 1885. године. 175-76: 90-246, 248-251, 252-253.

Бачкер Книн св. Никола / Досељени су из Далматинског Косова око 1860. године. Било их је 1 домаћинство у Книну око 1920. године. За њих је забележено да се "зову... право Дабићи". 183-89-151-22

Бешевић Балци 92 (20) Капетан Лазар Бешевић и алпир Марко Бешевић из Балцаја се јављају међу потписаним дalmatинским православцима на једном документу из 1796. године. Јаков Бешевић, поунијадени главар села Балци у првој половини 19. века. Он је, поред још неких православца, прешао са својом породицом у унису 1832. године (Giacomo Bessevich, Giacomo Veserich). У његовој породици су тада биле: Флора (Flora), Марја (Maria) од 10 година, Сава (Sava) од 8 година, Тодора (Todora) од 6 година, Ката (Caitta) од 5 година, Лазо (Lazo) од годину дана и Петар (Petar), 226-13, 211:288, 267-70, 78, 169-495, 501; 151-44.

Биберцић Главина (Имотски) / Помину се у попису православаца Главине, писаном 1860. године. Нема их више у том месту.
У Херцеговини и данас живи породица Биберцић. Неви огранки су поцрпани у Љубињу, Стоцу и Врањском код Билеће. Славе са Ђорђем и једном са херцеговачким Јованом и Јаком Уховићима (видети списак те породице).
40.292; 151.292; 171.235; 65.234; 308; 43.356

Бибић Ђалчија св. Јован 54 (11) Ова породица је несумњиво заједничког порекла са Бибићима у Велушићу и Мирловић Пољу (видети описе тих фамилија). 211.288, 151.45.!

Бибић (Биба) Велушић св. Јован 147 (23) Ова фамилија је пореклом из Мирловић Поља (видети опис Бибића у Мирловић Пољу). Православац Петар Биба из Велушића поменут је 1835. године. 81:96; 226:23; 211:295; 151:45.

Бибић Мирловић Полье 53 (11) Сматра се, да њихов огранак чине Бибићи (Бибе) у Велуштићу.

Бибилији су забележени међу племићким родовима у једном свакој нововековном попису племства „краљевине Босне“. За њих је на том месту забележено да су из Вакуфа? (под Мидленом Брдом у Загору (*Bîch de Vacuro Asprid Mileno Bero* у Zagori). Мидлене Брдо је узићење из Далматинског Задара под Мирпирома¹ Загором и још неким местима. Нема сумње да је управо оваде стариона севе фамилије. Вакуф данас не постоји као насеље под Мидленом Брдом, а није познато, да ли се тај назив очувао кај топонимима на свом подручју.

Исељени орг как ове фамилије свакако представљају данашњи римокатолички Буњевци Бибили или Бибини у Суботици. Они се само помињу почевши од 1686. године. Данас се не може поуздано рећи, да ли је са овом породицом у вези име места Бибили (Бибини) у западној Босни или римокатоличког села Бибине у северној Далмацији. 81:96, 211:288, 151:45, 281:560

Бибих Шибеник / Бибићи у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема сумње, да су били у сродству са истоименим родом у Мирковић Польу и Велушину. Ове фамилије нема више у Шибенику, 69: 14; 151-45

Биварушић Бенковац / Међу Србима отсељеним из Далмације у Русију 1758. године био је и Марко Биварушић из Бенковаца. Нема их више. 105.221, 103.82; 151.50

Бига Шибеник 6 (1) У Пољују у Босанској Крајини живе Биге које славе са Трифуном. Тамо је ова појорница бројала 5 домаћинстава између два светска рата. У средству су са Дръљачама (92 куји) и Јеремијима (6 домаћина) у тој области, као и са Божанићима, Инђићима и Бригдима. У Босанској Крајини су са Биге и њихови рођаци доселили у релативно новије време из личких Воховине.

према којима је било увршћено да се овој речији даје превод „богатство“.

У овом руду је заступљено предање, да су им пречи као морнари пловили „по далеким земљама“. Према том предању, предак Брикја је прозван Брик, због тога што је „заплвао овдје бруку тамо негде преко мора“, док се предак Бига прозвао тако јер је „ујарцио“ „бигу“ бига. Биге сматрају, да на италијанском, „бига“ значи „камад меса“. Један магната свог рода који се настанио у околини Приједора, прозвао се Борејовић. Од ове породице је

био генерал Петар Бига, бранилац Сентомаша (Србобрана) у Бачкој 1848. године. 211:298; 151:46; 124:361, 500

Бижић Ђеврске 16 (3) Крајем 19. века су живели у средини села. Можда је ова породица у сродству са фамилијом Бига (видети). 303:103; 25:269; 211:295-296; 7:196; 151:50; I.

Бијанко Крупа св. Лазар (30. октобра) 3 (1) Живе у делу Крупе који се по њима зове Бијанкова Варош. Преци оваја фамилија, браћа Стеван и Глигорије, синови поконога Максима, доселили су се почетком 19. столећа из Жегара. Описанији подаци о породици Бијанко биће наведени у монографији Крупе и Голубића, која је у припреми. 211:317; 151:46; Ш.Б.; К.В.; Б.А.

Бијелић Брибир св. Никола 223 (37), 3 (-) Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године помиње се Марко Бијелић из Брибира. Сава Бијелић, православни парох из Брибира се помиње међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године. Имају породичне надимке: Станарани (Станари), Станари, Калигерифи, Јельњовић, Маркиноћи, Сељанци, Љубуени, Кузамаћете и Јельњановићи (Љельњани). 303:104; 25:269, 296, 301; 105:221; 211:293 - 294; 103:82; 23:78; 151:XXXII; 151:46; I, Б.М.А., М.Ј.

Бијелић Жажвић 21 (5) Досељени су из Брибира на прелазу из 17. у 18. век. У попису из 1709. године спомиње се Радота Бијелић из Брибира (Radotta Bielich da Bribir), који је живео у Жажвићу. 303:104; 257:124; 151:46; I.

Бијелић Кистање / Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године спомиње се Дамјан "Белјић" звани Ковач из Кистања. Нема их више. 303:104; 105:222; 103:92; 151:46; I.

Билбија Обровац / Међу претплатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837. и 1839. године био је и Јован Билбија, обровачки житељ. Ове фамилије нема више у Обровцу. 95:2; 95:146; 151:47

Билбија Ђурић (Полача) св. Димитрија 21 (6) Досељени су из Босне, свакако крајем 17. стопећа. Накићеновићеви наводи, да су дошли "у 16. веку" свакако су неутемељени. Око 1920. године биле су их 2 куће. 303:104; 103:118; 151:47; I.

Билић(?) Ђеврске / Крајем 19. века су живели у средини села. Нема их више. 7:196 - 197; 151:47

Билић Имотски # Пореклом су из Ливна. Предак им је био трговац у Главини. Имотину је оставио Луки Милиновићу. Изумрли су или исељени. 40:293; 151:47; 43:356

Билић Книнско Полье (Книн) римокатолици 11 (2); # Досељени су из Херцеговине око 1780. године. "Били некад православни, те преверили". Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Ерме Билић из Книне. 183:92; 191:LIXIX; 151:47

Билић Цивљане св. Јован 79 (14) Презиме ове фамилије је свакако настало по физичкој особини родоначелника. 303:104; 81:96; 211:300; 151:47; I, II;

Биовица Смоковић 14 (1) Презиме ове породице несумњиво стоји у извесној корелацији са именом Биовичиног Села, места у далматинском Буковици. 151:48; I.

Бисерко Книнско Полье св. Врачи Кузма и Дамјан 36 (8) "Приповеда са су на позији Турка 1522. године, кад је Рашиковић, овамо сасливи да су још неугашну ватру нашли. При су дошли, и болгу земљу и положај узели." Било их је 6 кућа око 1920. године. 183:100; 181:38; 151:49; I, Ш.М.

Бисић Скрадин / Међу Србима отсељеним из Далмације у Русију 1758. године био је и Никола Бисић из Скрадина. Ове фамилије нема више у Скрадину. 105:222; 103:82; 151:49

Бјеговић Дрињи 5 (1) Дрињски Србин Бјеговић поменут 1908. године. Ова породица свакако води порекло из Далматинског Косова (из Рамљана или из Марковаца). 226:38; 151:50

Бјеговић Марковац св. Марко 3 (1) Досељени су из Босне. Непречизни су Накићеновићеви наводи, да се њихово досељавање одиграло "у 16. и 17. веку", као и да то су да су далим пореклом "из Старе Србије". Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:119; 211:308; 151:50; 240:278

Бјегојевић Рамљане св. Стефан 28 (7), 1 (-) Раније су се презивали Бјелојевић. Досељени су из Босне, свакако крајем 17. века. Било их је 8 кућа око 1920. године. Матица им је у делу Рамљана званом Калун. С обзиром да су имања рамљанских родова са славом св. Стефан (Бјосића, Мебића, Удовојића и Бјегојевића) у једном низу, обично представљају једну целину, може се помињашти на то, да су ове породице сродне. Кад Бјегојевића се јављају породични надимак Курени.

Васиљије Бјегојевић из Рамљана (Basilio Biegojević) оженио се 1832. године са Катарином Маринић из истог места (Ekatarina Marinicich). Поред остале деце, имали су сина Матију, рођеног 1834. године. 303:104; 183:114 - 115; 211:290 - 291; 151:50; 240:279; I, Б.Б.; Б.Н.; К.В.; Б.А.

Бједов Жагровић св. Никола. Раније су спасили св. Тројица 5 (1) Досељени су из Оштестова око 1870. године. Била их је 1 кућа око 1920. године. Имају надимак Уљез, пошто су досељени на женинство. Тада су и променили сплаву. 183:123; 151:50

Бједов Книн св. Ђорђе 17 (5), 6 (-) Из Оестова је досељено 1 домаћинство ове породице, док је друго дошло почетком 20. века из Скрадина. Било су их 2 куће око 1920. године: 183.90; 211.306; 151.50

Бједов Мокро Поље св. Ђорђе 46 (9) Иако постоји мишљење, да је ова породица пореклом из Босне, као и поред чињенице да је велика већина становништва Мокрог Поља досељена 1692. године из Бјелашког Поља у Босанском Крајини, овај род је највероватније старијин из Лике. Наиме, у документима је забележено, да је један од вођа досељеника из Лике у Обровац и Надин у јулу 1684. године био Вуладин Бједов. Према томе, пресци овог рода су се, по свему судећи, доселили крајем 17. века из Лике преко обрачног краја.

Било их је 15 домова у Мокром Пољу око 1920. године. Живе у засеку Завоје. Имају породичне надимке: Оцићи, Бакиши (Бакушки), Бандићи, Рајновићи, Срновићи и Радиновићи.

Сава Бједов, који је 1785. године био промигум манастира Крупе, рођен је у Мокром Пољу. Он се као игуман помиње у једном запису у Крупи из 1779. године. Био је рукоположен 1760. Његови рођени сестра Марија, супруга Пане Смуђа из Гајена, доселила се у Срем са супругом за време глади 1774. године. Потоњи, пархон, пархон Мокрог Поља, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Од ове породице је било више свештеника и калуђера, који се помињу од 1759. надаље. Андреј Бједов, мокропольски пархон, налази се у попису премунерантата на "Србско – далматински алманах" 1836. и 1837. године, а помиње се и у статистици далматинске епархије 1835., 303.104; 25.269, 287, 298, 300, 301; 216.175, 245; 183.41, 103; 70.5 – 10; 211.307; 106.254; 281; 169.368 – 375; 485; 97; 263.114; 98.7; 151.50; 131.17; I

Бједов Оћестово св. Ђорђе (78 особа) Ова породица је у сродству са православним Бједовима из Пајенима и у другим далматинским местима. Општији подаци о пореклу овог рода презентованы су у опису мокропольских Бједова (видети). Било их је 12 кућа у Оћестову око 1920. године. Имају породичне надимке Бутковићи. Председник сеоског одбора Југословенске радикалне заједнице 1938. године у Оћестову био је Ђуро Бједов. Видети и опис њихових сродника у Мокром Пољу.

Свакако су од далматинских Бједова били и Бједови у шајкашкој области на југоистоку Бачке. Они се помињу у периоду од 1765. до 1866. године 76 пута у матичним књигама Мощорина у Шајкашкој. Помињу се у том месту и године, док су у матичним шајкашким Ђурђевима белеђени у периоду 1831 – 1878. године: 303.104; 25.269, 289, 183.104; 211.308; 23.77; 209.131; 151.50; 47.78; I

Бједов Пајени / Петра Бједова из Пајенина рукоположио је митрополит црногорски Сава Петровић 1774. године за "капелану". Атанасиј Бједов, пархон пајенски, налази се у попису премунерантата на "Србско –

далматински алманах" 1836. и 1837. године, а у статистици далматинске епархије се помиње 1835. године. Наведен је и као борац против уније. Бједова у Пајенима нема више: 183.42; 84.28; 97.7; 263.114; 98.7; 151.50

Бјелан Орлић св. Врачи Кузма и Дамјан 110 (15) Досељени су из Босне, свакако крајем 17. века. Накићеновић тврди да су дошли "у 16." или "17. веку". Било их је 11 кућа око 1920. године. Предаље Бјелановића у Ђеврскама говори да су се из Босне доселили првобитно у Книн и Кистање па потом у Брибир и Ђеврске", због неког сукоба са Турцима. Свакако да се овде ради о првобитном досељавању у Орлић код Книне, где су остали Бјелани, а затим о преласку њихових сродника, предака Бјелановића, у Буковицу, преко Крке.

Шпиро Бјелан из Орлића (*Spirko Bjelan*) и Илинка из Книнској Поља венчани су се 1832. године. Парод друге деце имали су сина Кузмана, рођеног 1834. године: 303.104; 183.105 – 106; 211.306 – 307; 22.123; 151.50; 246.279; I; БН.

Бјелановић Ђеврске св. Врачи Кузма и Дамјан 66 (11) Досељени су из Босне, преко Орлића у Книнској Крајини. Видети опис породице Бјелан у Орлићу.

Крајем 19. века су живели у средини села и у засеку Ножица. У Ножици је, како је забележено крајем 19. столећа, раније "било 1 дим, сад 2."

Сава Бјелановић, јереј, поменут 1835. (као администратор парохије у Ђеврскама) и 1836. године. Парод осталог, Сава Бјелановић, пархон Ђевречки, налази се у попису премунерантата на "Србско – далматински алманах" 1836 – 1840. године. У Ђеврскама је 1850. рођен и његов унук, познати политичар и публициста Сава Бјелановић. Он је рођен у "велеподесничкој и угледној обitelj". Отац му је био Андрија Бјелановић, а мајка му је била Нерка Паме Сабљића (Сабљића) из Стрмице, заступница у првом Далматинском сабору. Умро је 1897. године у Задру, а сахараш у свом родном месту. Сава је био вођа Српске Странке на Примору. Бјелановићи имају породичне надимке: Перотини, Глишашви, Пућелићи, Врутини (Урутини) и Идини: 303.78; 104; 25.269; 292; 299; 304; 216.176; 245; 211.295; 290; 7.196; 23.78; 89.202; 209.41; 22.123; 97.7; 263.114; 98.7; 94.100; 85.147; 96.186; 151.50; I; Ш.М.

Бјелановић Зечево 11 (2) Пореклом су из Ђеврскога села од истоимене фамилије. Био их је "увијек 1 дим" (1 кућа), како је забележено крајем 19. века: 25.269; 7.196 – 197; 151.50

Бјелановић Кистање св. Врачи Кузма и Дамјан 41 (6), 1 (-) Досељени су из Босне, преко Орлића у Книнској Крајини. Видети опис фамилије Бјелан у Орлићу. Око 1766. године је настала парница између кметова манастира Орлића у Кистању и братства манастира око неких земаља у Кистању. Међу манастирским кметовима тада су били и Бјелановићи: 303.84; 104; 25.268; 211.295 – 297; 22.123; 236.151; 151.50; I

Бјелановић Међаре 8 (1) Ова породица је несумњиво сродна Бјелановићима у Ђеврскама и другим недалеким местима. 211:293 - 294; 151:50

Бјелановић Острвица 22 (2) Имају породични надимак Борзинови
(Бурзинови). И они су свакако сродни Бјелановићима из Ђеврскага. 25.269.
286; 151-50

Бјелац Кистање 12 (3) Православац Богдан Бјелац, син Симеона Бјелца и његове супруге, Стефаније рођене Драгишић, родио се у Кистању 1839. године, 303:104-25:268-211:296-297-151:50; 1:КР-АБ.

Бјелинић Плавно св. Арханђел Михаило 32 (6) Пореклом су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Плавна 1692. године из Санничке Жупе или Ђелајског Польја у Босанском Крајини. Били су их 3 куће у Плавну око 1920. године: 183.111; 705.-10, 211.310; 166.261; 151.50.

Бјелић Пластово 6 (2) Православна фамилија Бјелић из Пластова код Скрадина помиње се у документима писаним 1725. године. Свакако су сродни Бијелићима из Брибира, 15150 ул.

Бјелић (Бијелић) Старица са, Василије 103 (16), 1 (-) Старион су из Босне. Старији презиме им је било Вејиновић. Свакако су у Старицу дошли преко Мокрог Поља код Книна. Било их је 10 кућа око 1920. године. Имају породични надимак Бусовићи. Они Бјелићеви који су прешли у оближњи Засек (на босанској територији) прозвали су се Ковријељи. Ковријељи имају породични надимак Панчићи, 183.103, 116, 118, 211; 312; 23 77 - 78, 15.10.22, 187, т.к.д.

Бјелобрк Радучић св. Јован 23 (4) Имају породичне надимке Малчићи и Ђубићи. Свакако су сродни Бјелобрцима у Цивљанима, који славе исту крсну славу (видети). 25-269, 290, 296; 151-50.

Бјелобрђи Црвалан Св. Јован 118 (18) Презиме ове фамилије је свакако настало по физичкој особини родичнчевника. Бјелобрђи живе у засеоку Котпулаша. Сматра се да су они сподници по мушкију линији црвљанских Жупонмарковића и Црномарковића, који такође славе св. Јована. Код Црномарковића је забележено предање о пореклу са Далматинског Косова. Видети и опис породице Бјелобрђу Радуличић, 303:104-201:72-211:300-150:1; Б.В.З.Л. 3.П.

Бјелоглава Шибеник / Бјелоглаве у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Ове фамилије нема више 60-15-15-60

Бјелотомић Врана Јлигорија Бјелотомић, родом из Отона, засновао је својом супругом Јованом Медић породицу у Вранам. Они су 1852 године

добили сина Николу Ђелотомића. Ове породице више нема у Вранији.

Бјелотомић Отон св. Никола 13 (2) Несумњиво су дошли током поновног насељавања опустелог Отона 1692. године из Бјелајског Поља у Босанској Крајини. Била су их 3 домаћинства око 1920. године. 25 269; 183:107; 70-5 - 10; 211:307; 105:261; 151:51; i

Бјеља Јагровић св. Никола 25 (6) Дошли су из Босне, свакако крајем 17. века. Накићеновић неосновано тврди, да су дошли "у 16. веку." Биле су их 3 кубе око 1920. године. 183:123; 151:51

Благовић Шибеник / „Chigoe“ Благовић (Blagovich), православац у Шибенику помиње се у документима из 1654. године. Благовићи у православним шибенским матицима јављају се у другој половини 17. века. Нема их више у овом граду. 66-73-74-89-15; 151-51

Блажевић Морполача / Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Јован Блажевић из Морполаче. Нема их више у том месту, 103:116; 151:53.

Блажић Орлић св. Никола 6 (1) Досељени су из Босне, можда крајем 17. столећа. Накијеновић непречизно износи, да се њихово досељавање одиграло "у 16." или "17. веку." Било их је 1 домаћинство у Орлићу око 1920. године: 183.105-106.151.53.246.279

Блануша Бргуд св. Јован 28 (3) Породица са овим прешименом има у више места Босанске Крајине. Тако су, крајем 19. столећа, забележене Блануше које спадају св. Јовану у парохији манастира Мощтанице недалеко од Босанског Дубице, док су св. Творђа спадале Блануше у парохијама Гудавци код Босанке Крупе, недалеко Збориште, као и Суваја код Босанског Петровца. Блануше у парохији Глинице код Босанске Крупе спадају св. Николу.

У Гудавац су се Бланцуше доселиле из Брувна у Лици. Нивоји премијанци у Алабеговом Дубовику код Босанске Крупе такђе су се доселили из Лице, крајем 19. века. И друге Бланцуше по средњем Поуњу су претежно новији досељеници, переком из Лице. Поменуте Бланцуше из Суваци воде перекол из околине Грачача у Лици, одакле су им се преше доселили 1879. године.

Блануше у Горњој Крајини (Лика, Кордун и Банија) сплављен су „кајтом“ 19. века Тарац и сva. Никопол, Већи број кућа ове подножије заблекен је 1915. године у личким Круглама (30 домаћина) и Томингају код Бруна (12 кућа), 211.313, 151.51; 222.198, 213.355; 124.427, 432, 440, 482, 524, 531, 596, 101.46; 58.288, I.

Блесић Јојићи (Цивљане) са: Јован 1 (-) Једна су породица са блештићима у Цивљанима (видети опис те фамилије). 151:54; I: Б.Н.П.

Блесић Ћивљане св. Јован 75 (9) Ова породица живи у засеку Котлуша. Видети презиме Блесић. Презиме ове фамилије је настало или по психичкој особини родоначелника, или можда по његовом израженом смислу за хумор. 151.54; I, II, Б.МП ; 3.Д

Бован Скрадин / Пореклом су из Мостара у Херцеговини. На гробљу код старе православне цркве у Скрадину налази се гроб Марка Бована из Мостара у Херцеговини, који је умро 1784. године. Споменик му је 1785. године подигао брат Јово Бован. Породица Бован је живела у Шибенику и Скрадину. Ова фамилија је нестала. 216:178, 245; 151.65

Бован Шибеник / Досељени су из Мостара (Херцеговина). Јован Бован је рођен 1736. године у Мостару, а у Шибеник је прешао 1798. године. Трговац, велики добровор и оснивач спрске школе у Шибенику Јован Бован (1736 - 1806), из Мостара. Његова породица је живела у Шибенику и Скрадину.

На шибенском православном гробљу сахрањена је Јованова жена, доброворка Ана Бован рођена Љубљубатрић, пореклом "из древеног србословенског и знаменитаго племене в Требиње сучиг кнажеского". Нема их више. 216:176 - 179, 245, 260:14; 151.65

Богдан Мирловић Порле 12 (2) 211:288; 151.56

Богдановић Јеверица / Пореклом су били из Уздола, одакле им се предаје да су доселили почетком 19. века. Сава Богдановић, рођен у Уздолу, а настапао у Јеверици (Sava Bogdanovich nat. in Uzdolje in dom. in Zvirovici), оженио се 1829. године Анастасијом Вученић из Јеверице (Anastasia Vučenich). Они су имали сина Марка, рођеног 1834. године, а веомај и другу децу. Ове породице нема више у Јеверици. 151.56; К.В.

Богдановић Ислам Грчи 6 (2) 211:315; 151.56

Богдановић Отишић / Били су "свештенничка лоза". Митрофан Богдановић је био прототијуман хиландарски 1796 - 1798. године. Нема их више у Отишићу. 216:246; 151.56

Богдановић Уздоле св. Јован 16 (2) Дошли су из Босне. Накићеновић је непrecizno навео, да се њихово досељавање одиграло "у 16." или "17. веку". Били су их 2 куће око 1920. године. 303:104, 183:119 - 120; 211:289 - 290, 151.56; 246:280; I, 5.Б.

Богдановић Шибеник / Богдановићи сладају у спрске породице, које су у године. Јављају се у православним шибенским матицима друге половине 17. века. Ишчезли су пре прве половине 19. века. 69:14, 99:109 - 110

Богдановић Штиково св. Илија 51 (7) Богдановићи имају породични надимак Гавриловићи. 303:104, 211:289, 151.56; I, II, Г.И.

Богетић Имотски / Били су пореклом "од Ријеке". Сматра се, да су били "стара обитељ". Помињу се у попису православних у Имотском 1860. године. Нема их више у овом месту. 40:292; 151.56; 43:355

Боговац Бильане Горње Зову се и Боговац. У попису Бильана Горњих из 1749. године помињу се православци Тодор, Степан, Лазо и Тома Боговац (Bugovatz). Четири домаћина од овог рода појављују се у попису Бильана Горњих из 1756. године. То су: Степан "Буговац" (Stipan Bugovatz), Лазо (Laza Bugovatz), Тома (Toma Bugovatz), као и Тодор Боговац и његов брат (Todor e fratello Bugovatz). Међу Србима отсељеним из Далматије у Русију 1758. године били су и Сава и Милан Боговац из истог места. 105:221, 261:182 - 183; 103:82; 260:123

Боговац Запужане се Јован. Другачије се зову, Боговац. Свакако су сродни са Боговићима, који се помињу у Бильанима Горњим (видети опис те фамилије). 147:395; 211:320, I, 5.С

Боговац Колјане св. Арханђел Михаило. Називају се и Богавци. Чине један род са Боговићима у Лактацу (видети). 5.Б, Н.Ж

Боговац Лактац (код Колјана) св. Арханђел Михаило. Зову се другачије Богавци. Средини су колянских Боговића. 303:104, 211:299; I, 5.Б, Н.Ж

Богуновић Бенковац 1 (-) Свакако чине огранак једне из међусобно сродних фамилија Богуновића из недалеких насеља (видети опис других Богуновића). 303:104; 151.57. I

Богуновић Бильане Доње 13 (1) Несумњиво су сродни са другим Богуновићима у овом крају. 303:104; 151.57. I

Богуновић Буковић / Мартин роф. Богуновић из Буковића добила је 1829. године са својим супругом Шипром Јокићем из Поповића ћерку Стану, а 1831. године сина Јована. Ове породице нема више у Буковићу. Видети описе других њихових презименака, односно рођака, који живе по Буковићима и Равним Котарима. 303:104, 25:269, 211:313; 151.57; К.В. А.Б.

Богуновић Запужане св. Јован 40 (8) Ова породица представља огранак бројног рода Богуновића у овом крају. Поред тога што су далматински Богуновићи сродни између себе, они су у родбинском односима са другим фамилијама на појутору северне Далматије, Лике и Босанске Крајине, које од старије славе Јовандин. У питаку су породице: Цвијетићани, Пјанић, Шкундрић, Татић, Грумић, Познат, Крајиновић, Миљуш и друге. По Босанској Крајини су пре овима огранаки овог рода насељавали из Лике и Далматије. Матице из којих се овај род ширио су међусобно недалека

места уз далматинско – личку границу, у првом реду Жегар, Плавно и Зрмља. Презиме Цвјетићани показује да су његови носиоци, пре него што су насељени у Лики, једно време живели у Цвјетнику код Драве, у области која се назива Унац. Иначе, Цвјетићани се први пут помињу у историјским документима у Лици 1709. године, када се међу потписницима једног документа појављује и поркупаб села Висућа Милосав "Цвјитићани".

Преси овог великог рода су живели на Бјелашком Пољу, у Босанској Крајини, Бјелашко или Петровачко Поље се налази недалеко од границе према Лики. Највеће место у том пољу је данас Босански Петровац. За пресељавање огранака овог рода из Бјелашког Поља у Далмацију и делове данашње Лике, везано је следеће народно предање: "Када су жене (Богуновићи) највијеле конопље, изгори им куба и у њој тапије. Тада им Турци отму земљу и они се склоне у Далмацију, управо када је Турска исплила Турке из Далмације. Када је Стојан Јанковић истерao Турке из Лике, пресели један огранак у Лику, у Зрмља".

Мебутим, ово народно предање не може бити тачно у више својих сегментата. Стварни узрок њихове сеобе у Далмацију је везан за један историјски догађај, који је вишеструко потврђен у историјским изворима. Наиме, у питању је била велика сеоба са турске на млетачку територију, која се одиграла за време Морејског рата (1684 – 1689. године). За време тог рата, 1692. године, поиступио је договор између млетачког генералног провидура Данијела Долфинија са једне и кнегежева бјелашких и саничих Срба, Павла Ђурића, Николе Пиркића и Тодора Зорића са друге стране. У мају месецу 1692. године је, према овом договору, дошло 70 породица из Саничке Жупе (Санице), Саничка Жупа је, иначе, крај у Босанској Крајини, у сливу реке Санице, леве притоке Сане. Саничка Жупа се налази у непосредној близини Бјелашког Поља. Одмах потом, у јуну месецу исте године, извршена је сеоба чак 5000 особа (500 породица) из Бјелашког Поља у Далмацију. Ова сеоба је била, за тадашње услове, изузетно великих размера и њом је исељен значан део становништва Бјелашког Поља и Саничке Жупе. Досељени Бјелашци су били распоређени по Погу, Тону, Паћенима и Зрмљи, док су Саничани били насељени у Плавну. Сва ова села су била потпуно спуштена због ратних дејстава током Кандијског (1645 – 1669.) и Морејског рата. Постоје великим пресељењима та насеља нису биле довољна, један део њих је убрзо чине већи део становништва, док је Жегар од раније био relativно добро становништвом.

У наведеној сеоби дошли су и преси Богуновићи, Марчета и још неких Млечанима преотели Звоникград и са њим село Зрмља и припојили их својој провинцији Лики. Због тога су се ограничили овог рода, иако су дошли у тачан и онaj сегмент наведеног предања, који говори да су преси

Богуновића првобитно били насељени у Далмацију, па да су одатле прешли у личку Зрмљу. У оквиру истих миграционих процеса су досељени и преси Грмуша у Плавно. Није познато да је после ове сеобе неко од припадника овог рода остало у Бјелашком Пољу.

Према предању, преси овог рода су у Бјелашко Поље досељени из Старе Србије, односно Рашке, дајући са простора који обухватају југозапад данашње Србије и север данашње Црне Горе. Тердило се, према традицији забележеној почетком 20. века, да се ово досељавање на Бјелашко Поље одиграло "пре 300 година", односно почетком 17. века. Међутим, с обзиром на велику разгранатост овог рода крајем 17. века, као и на уобичајена миграционна кретања, досељавање предака Богуновића и њихових сродника се свакако одиграло нешто раније, највероватније током 16. века. У 16. веку је било веома интензивно миграционно кретање предака крајинских Срба из правца Херцеговине, Црне Горе и других области у њиховом суседству: 183.112; 107.102; 105.50 - 10; 211.320; 106.261; 151.57; 193.130 - 132; 124.348 - 350; 33.247 - 249; 18.57 - 60; 244.248; 153.250; I, 7.С

Богуновић Јагодња Доња 7 (1) Сродни су са другим описаним Богуновићима (видити), 211.316; 151.57

Богуновић Карин Доњи 21 (3) Видети описе других Богуновића, 25.269; 211.316; 151.57

Богуновић Медвиђа 69 (9) Православни Богуновићи у Медвиђи чине један од најбројнијих огранака ове породице у Буковици и Равним Котарима. 25.269; 211.314; 151.57.

Богуновић Миранје 15 (3) Видети описе осталих Богуновића по Далмацији, 211.319; 151.57

Богуновић Радашновац (код Вране) / Нема их више у овом месту. Највероватније су нестали током Другог светског рата 211.313; 151.57; I

Богуновић Раштевић 24 (4) У попису Раштевића из 1756. године се ова породица не помиње, што значи да су њени преси касније досељени. Богуновићи у Раштевићу су несумњиво сродни са другим својим премињењацима. 211.318; 151.57; 260.80 – 82; I

Богуновић Сонковић / Године 1735. у Сонковићу се родио архимандрит и генерални викариј православне цркве у Далмацији Никанор Богуновић "тзвозван Скочић". Отац му је био православац Георгије (Туро) Богуновић Скочић, земљедељац, а мајка Марија рођена Малешевић из Кањака у Петровом Пољу. На крштењу је добио име Никола. Постоје и другачија Петровом Пољу. Са крштењем је био именован Скочић, али су она мало вероватно. Ове мишљења о месту Никаноровог рођења, или су она мало вероватно. Ове породице нема више у Сонковићу. Видети Богуновиће у Шибенику, запушчанима и другим далматинским местима. 236.148 – 150; 151.57

Богуновић Шибеник / Богуновић се помињу у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Никанор Богуновић, који је 1785. године био наименски манастира Крке, рођен је, према једном атору, у шибенском Варошу. Свакако је тачнији податак да је рођен 1735. године у Сонковићу (видети Богуновић у том месту).

Никанора Богуновића "или другице" Сочкића, архимандрита манастира Крке и генералног викара далматинског помиње на више места у својој аутобиографији Герасим Зелић, као свог тајмара. Никанор се помиње и на натписима у манастиру Крка из 1782. и 1784. године. Умро је 1792. Богуновића више нема у Шибенику. 216:248; 69:14; 169:485; 85:96; 236:148 - 149; 151:57.

Бодражић Биљчић 21 (4) Зову се и Бодражић. Сродни су са другим својим презимењацима по северној Далмацији (видети описе других Бодражића). 303:104; 151:55; I.

Бодражић Брачев Долац св. Стефан 81 (9) Једно су са Бодражићима у Колњанима (видети). 151:55; I, Б. Ђ., Н.Ж.

Бодражић Горне Колњане св. Стефан 56 (9) Један су род са Бодражићима у Доњим Колњанима и Брачевом Долу.

Имају иселенице у Сајковићу (Ливањско Польје) и у области Унац код Драве. Уначки огранак овог рода се презива Бодрижа, а између два светских рата је бројао 16 домаћинстава. 303:104; 201:76; 211:299; 161:46; 151:55; 224:504; I, Б. Ђ., Н.Ж.

Бодражић Доње Колњане св. Стефан 35 (5) Исти су род са Бодражићима у Горним Колњанима и Брачевом Долу. Имају иселенице у Сајковићу у Ливањском Польју. 303:104; 201:76; 211:299; 161:46; 151:55; I, Б. Ђ., Н.Ж.

Бодражић Корсар св. Сава. Раније су славили се Стефана 21 (3) Пореклом су из Колњана. Призетили су се у новије време код Арнаута који слави се Саву и прихваћали њихову славу. 151:55; II, А.М.

Бодражић Житнић 4 (1) Видети описе других њихових рођака, односно презимењака. 151:55; I.

Бодражић Сврб (Имотски) римокатолици 285 (51) 1 (-) Пореклом од Врлике, свакако од православних Бодражића у Колњанима. Вјеко Врчић пише: "Не знамо како су се Бодражићи звали 1725. године, кад је млетачка управа делила земљиште становницима". С обзиром да се те године не помињу у пописима Имотске Крајине, а презиме им је свакако старије од тог периода, они Бодражићи су највероватније досељени у Имотску Крајину после 1725. Деле се на огранке са надимцима: Томуринов, Бладовић, Чавар, Бринић, Ђакић, Пекиши, Келан, Селак и Врлић. 41:218 - 219; 151:55

Божић Задар 5 (2) # Међу пренумерантима на књигу Вука Карапића "Ковчежић за историју, језик и обичаје Срба сва три закона", штампани 1849. године, налази се Јован Божић из Задра. 126:139; 151:66

Божић Запужане / Нема их више у овом месту. Можда су нестали током Другог светског рата. 211:320; 151:66

Бојанић Жагровић св. Ђорђе 112 (21) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века, а не "у 16. веку", како Накићеновић наводи. Било их је 12 домаћинстава око 1920. године. Породични надимци су им: Јагази, Гарешими, Личине, Шумије, Гаџани и Ципела. 183:123; 211:305; 151:58; I.

Бојанић Плавко св. Арханђел Михаило. Према другом извору славе св. Стефана 26 (7) Пореклом су из Босне. Било им је 8 кућа око 1920. године. Породични надимак им је Пекићи. Имају иселенице у Шапцу, који су тамо прешли 1938. године и који такође славе св. Стефана. 183:112; 184:164; 211:310; 23:78; 151:58.

Бојаша Глуша (Неретва) св. Ђорђе 51 (8) 42:106; 289:421; 151:58; Б.И., Р.М.

Бојић (Бајић) Мокро Польје св. Јован 18 (3), 1 (-) Досељени су из Босне, свакако у општине насељаване Мокром Польјем из Ђебаљског Польја 1692. године. Кол Накићеновића је нетачно наведено, да су дошли "у 16. веку". Било су им 4 куће око 1920. године. Живе у засеоку Мокро Польје. 303:103; 25:268; 183:104; 70:5 - 10; 106:261; 151:58; I.

Бојић Риђане св. Стефан 9 (2) Досељени су из Босне. Биле су их 2 куће око 1920. године. 183:115; 151:58; 246:280; ГИ.

Бокун Горње Колњане св. Стефан 31 (4) Спадају у старије досељенике, насељене крајем 17. века, вероватно из Босне. Сродни су са другим својим презимењацима. 211:299; 161:46; 151:58; I, В.Р.

Бокун Доње Колњане св. Стефан 1 (1) Пореклом су од Бокуна из Горњих Колњана (видети опис те фамилије). 211:299; 161:46; 151:58; I, В.Р.

Бокун Кистање св. Стефан 5 (2) Свакако представљају сронике својих презимењака из Горњих и Доњих Колњана (видети) 303:104; 25:269; 151:58; I.

Болтић Мокро Польје св. Никола 4 (2) Пореклом су из Босне. Дошли су свакако из Ђебаљског Польја у општине насељаване Мокром Польјем 1692. године. Нису тачни Накићеновићеви наводи, да су досељени "у 16. веку". Била их је 1 кућа око 1920. године. Живе у засеоку Мокро Польје. 183:104; 70:5 - 10; 106:261; 151:58; I.

Бондич Врана / Срп ро. Бондич, православац из Вране, ожено са са Анастасијом Иванчишевић, са којом је 1867. године добио сина Николу. Ове породице нема више ни у Врани, ни у остатку Далмације. 151.59; К.В.

Борак Бенковић 1 (-) Ова фамилија несумњиво представља огранак својих презименача из Гошића (видети). 303.104; 151.60; I.

Борак Гошић св. Стефан 121 (17) Имају породичне надимке: Диљићи, Јокачини, Николићи, Рогочини и Зелићи. Имају исељене огранке у неколико буковачких места (видети). 303.104; 25.269; 290, 293, 297, 300, 304; 211.295; 23.78; 151.60; I, Н.Ж.

Борак Ђеварске св. Никола 10 (2) Крајем 19. века су живели у средини села. Свакако су у сродству са другим својим презименачима по Далматицији. 303.76; 104; 25.269; 211.295 - 298; 7.196 - 197; 151.60; I.

Борак Острвица / Нема их више. Вероватно су настали у Другом светском рату. 25.269; 211.294 - 295; 151.60; I.

Бордан Кричке св. Ђорђе 48 (9) Живе у Горњим Кричкама Ова породица је несумњиво у сродству са Борђенима у Уздују на Далматинском Косову, који славе исту красну славу. 87.98 - 99; 211.297; 151.61; I, Л.А.В.

Борјен Уздује св. Ђорђе 18 (3) У литератури су бележени и као Борјани и Борјани. Досељени су из Босне, вероватно крајем 17. века. Према Накићеновићевим непречизним наводу, дошли су "у 16." или "17." веку" Свакако су један род са Борјанима у Кричкама. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Матица им је у уздујском засеку Рађе.

Године 1833. *Ahim Borjan iz Rađe* (Achim Borjan) венчао се са Илинком Крастовановић из Рамљана (*Ilinca Krstanovićia*). Они су, поред остале деце, имали ћерку Тодору, рођену 1835. године. 303.104; 183.120; 151.61; 246.280; I, Б.В., К.В., Б.А.

Борковић Горње Колане св. Никола 7 (1) Један су род са Борковићима у Доњим Коланима и Лактацу (видети и описе тих породица). 151.61; Б.Б.

Борковић Доње Колане св. Никола 1 (1) Они су једна породица са православним Борковићима у другим насељима Цетињске Крајине. 151.61; Б.Б.

Борковић Лактац св. Никола 42 (7) Ова фамилија је у сродству са својим презименачима у Горњим и Доњим Коланима, Отишићу, као и у Лучанима код Сина (видети). 303.104; 161.47; I, Б.Б., Н.Ж.

Борковић Лучане (Син) 24 (5) Православац Мијо Борковић је 1697. године добио 45 канала земље у Лучанима. Саво и Јово Борковић из Лучана заменили су 1790. године своје поседе на Мишевици за поседе синjske

породице Ловрић на Сухачу. Исте године су Ловрићи заменили са Николом, Павом и Мијатом Борковићем неко земљиште, дајући им у замену своје поседе на Сухачу. 249.131; 251.311; 151.61; Н.Ж.

Борковић Отишић св. Никола 56 (12) (-) Помињу се Борковићи у православним матичним књигама у Отишићу 1845 - 1853. године. Видети и остале Борковиће по Цетињској Крајини, који су им род. 303.104; 301.130; 151.61; 145.98; I, II; Б.А., Н.Ж.

Боровић Голубић (кинински) св. Арханђел Михаило 104 (18) Досељени су из Борјевине код Стоца у Херцеговини, наводно "у 16. веку". Било их је 11 домаћинстава, око 1920. године. Имају породичне надимке: Бан, Батини, Белићи, Ћирићи, Лукчевозини, Лукчанини, Ројанови и Вранџићи. "Алфир" Кузман Боровићи су јавља мешу потписима далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Неутемељена је претпоставка једног од коаутора књиге "Голубић код Книна", да је матица ове породице "предео Чево (или Озринић) северно од Цетиња, где у првој половини 15. века бораве, улази у састав територије новоформираног српског племена Теклићи". Наиме, и Озринићи ("Чевљани") су племе, као и Теклићи, а то племе никада није ушло у састав Теклића. 303.104; 183.97; 169.495 - 501; 151.62; 32.71; 219.554 - 555; 217.123; I.

Боровић Книн св. Арханђел Михаило 2 (2) Досељени су из Голубића (кининског) око 1870. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Међу претпоставима на књиге Српске книжевне задруге 1892. године појављује се и Теде Боровић, трговац из Книна. 183.89; 191.LXIX; 151.62

Боровић Книн римокатолики. Раније су спавили св. Арханђела Михаила. Досељени су из Голубића (кининског) и представљају један род са православним Боровићима у Книну. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. "Отац им је био православан" (писано око 1920. године) и спавије је св. Арханђела Михаила. 183.92; 151.62

Боровић Радучићи св. Ђорђе 23 (4) Насељени су из Босне, вероватно крајем 17. столећа, а као како се код Накићеновића наводи "у 16. веку". Биле су их 4 куће око 1920. године. 25.269; 183.113; 151.62; I.

Боројевић Задар / Задарски трговац Георгије Боројевић се помиње као православац 1820. године. Ове породице нема више у Задру. 151.61; 257.148

Боснић Полача (кининска) св. Димитрије 88 (13) Пореклом су из Босне, одакле су досељени највероватније крајем 17. а не "у 16. веку", како се код Накићеновића тврди. Била су их 22 домаћинства око 1920. године. 183.109; 211.310; 161.39; 151.63; I.

Батица Цетина св. Ђорђе 24 (3) Бележени су и под презименима Батичић, Батица и Батак. Воде порекло од Баришића из истог места (Цетине). "Од Баришића са надимком Батица (Батак) развило се 5 породица тог презимена, док су само 2 остале на Батичину Врелу". 211.300 - 301; 301.129, 139; 151.64; I; II. б.б.; 3.д.

Бошњак Каштел Жегарски (Жегар) / Василија Бошњак, рођена у Жегару 1791. године, удала се за Симу Веселиновића из Голубића обровачког. Боко Лазић Драгичевић из Голубића оженио се 1892. године са Јеком Бошњак из Жегара. Ова фамилија је нестала из Жегара. Задња чланница породице Бошњак удала се почетком 20. века за Тодора Нанића. 151.64; К.в.; б.а.

Бошњак Метковић (Неретва) 6 (2) Презиме све породице указује на њену стварну из Босне. Има и римокатолика са овим презименом у Метковићу. 42.83; 106; 151.64

Брадаш Жагровић св. Никола 91 (19) Досељени су из Босне, наводно "у 16. веку." Било их је 11 домаћинства око 1920. године. Имају породичне надимке: Газа, Реља и Грађа. 183.123; 211.305; 151.67; Ш.М.

Брадаш Книинско Поље / Илија Брадаш из Книинског Поља сеjavља међу потписаним дalmatinskim православцима на једном документу из 1796. године. Нема их више. 169.465 - 501; 151.67

Брајковић Буковић 2 (1) Презиме ове фамилије формирало је по мушким личним имену Брајко (од Братислав, Братољуб или слично). 211.312; 151.68; 57.43 - 44

Брацановић Шибеник 2 (1) Досељени су однекуд из Србије. Наиме, на православном грбљу код горње цркве налази се надгробни сломеник Илије Брацановића "от Србије" из 1811. године. 216.178; 151.66

Брдар Церање Доње 16 (2) У попису Церања из 1756. године неправилно је забележено презиме претка све породице, Вучка Брдара (Vusco Berbar). Међу Србима исељеним из Далмације у Банат 1771 - 1774. године помиње се Стеван Брдар из Церања са пет синова и две ћерки. 103.116; 151.70; 260.111

Брека Книј 9 (2) Ова фамилија свакако представља ограничан бројног рода Брекића из Ервеника (видети опис те породице). 151.71; I

Брекић Ервеник (Доњи) св. Марко 83 (11) Опустели Ервеник је крајем 17. века насељен породицама које су биле пореклом из Бјелашког Поля у Босни и које су у јуну 1692. године дошли у Мокро Поље, Отон, Падјене, Плавно и Зрманју, али ту нису имале доволно простора, па су се прошириле на ово место. Брекићи највећиматије спадају у ову групу породица. 303.104; 25.269; 70.5 - 10; 106.261; 151.71; I; б.с.; М.И.

Брелић Буковић / Међу Србима отсељеним из Далмације у Русију 1758. године био је и Брелић из Буковића. Нема их више. 105.221; 103.82; 151.71

Бркан Главина доња (Имотски) Мала Госпојна 20 (4) Вуко Бриановић је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Главину. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено да је његово домаћинство бројало 4 укућанина и да је добило 7 канапа земље. Породица са овим презименом живи у неколико херцеговачких места. Забележени су Брикани у Бандолу, Сининарни (Подврље код Мостара) и Славогостићима у Шуми Требињском. У овом последњем месту они славе св. Арханђела Михаила и сматрају се да су веома стари породици. Према предању, они потичу од известног Славогоста, који је имао весма дугачке брове, због чега су га звали Брикан. Видети и опис породице Брикан у Имотском. 40.284; 151.73; 171.255; 65.243; 43.352; О.В.

Брикан Имотски Мала Госпојна 1 (1) Насељени су "касији" из Попова или Невесиња у Херцеговини. Имотски Бризани се помињу у једном документу писаном 1860. године. Видети и Бриканс у Главини Доњој, који су са њима у сродству. 40.292; 151.73; 43.355; О.В.

Брикановић Скрадин / Код старе православне цркве у Скрадину налази се грб Симеона "Беркановића" из 1758. године. Станислав Брикановић из Скрадина се помиње међу претпоставицама на књите Српске књижевне задруге 1892. године. Србин Велимир Брикановић био је међу познатим присталицима Српске народне странке у Скрадину на прелазу из 19. у 20. век. Нема их више. 216.178; 14.48; 191.LXXXII; 151.73

Брикћи Конјеврате 74 (13) Презиме све фамилије је свакако настало по физичкој особини родоначелника. 303.104; 211.288; 151.73;

Брикћи Лозовац (јужно од Скрадинског Бука) 5 (1) Свакако представљају сроднике православних Брикћи из Конјеврате и Шибеника (видети). 211.298; 151.73

Брикћи Обровац 2 (-) 303.104; 151.73

Брикћи Шибеник 44 (13) # Ова породица је по свему судећи у сродству са Брикћима у Конјевратама и Лозовцу (видети). 211.298; 151.73

Бркљача Раштевић 108 (17) 7 (-) У попису Раштевића из 1756. године помињу се Јадре Бркљача и његов брат (Giadre e fratello Berclaza), као и Станко Бркљача и његов брат (Stanco Berclaza e fratello). 81.89; 151.73; 260.80; I

Брујо Карин / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Видо Брујо из Карина са породицом. Нема их више.

Брчић Задар 7 (6) # За њих је забележено да су "досељеници." Међу пренумерантима за книгу Вука Карадића "Кочевјани" за историју, језик и обичаје Срба сваки три "закона", штампану 1849. године, налази се Иван Брчић "катекет" и Антон Брчић из Задра. Поп Брчић је био присталица Народне странке, којој је остало близак и после раскола 1878. године. 81-100; 126-139; 186; 151-70

Буач Јеверицац са. Никола 10 (2) Старином су из Босне, а у Јеверицац су можда дошли преко Орлића. Накиљеновићи наводи, да се њихово досељавање одиграло "у 16. веку" свакако су нетачни. Око 1920. године било их је 1 домаћинство. Имљују породични надимак **Коргани**. 303:104; 183:126-127; 290: 151; 77; 246:278; I: 5, 8.

Буач Орлић св. Никола 32 (6) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века. Накићеновић непрецизно наводи да су дошли "у 16." или "17. веку". Биле су их 4 куће у овом месту око 1920. године.

Илија Буач из Орлића (Ilija Buaz) ожењено се Јеленом Симић из истог места (Ellena Simich) и са њом 1835. године добио сина Пилипа. 303.104, 183-106, 211.308 - 307, 151:77; 246; 279; 1. БНЛ; К.В., Б.А.

Бубњар (Бубнар) Крушево 6 (1) Презиме ове фамилије највероватније долази по служби коју је у војсци обављао њен родоначелник. 25.269, 211:318; 151:77; I

Бубоња Голубин (киниски) св. Никола 70 (12) Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је у домаћинству око 1920. године. Имају породичне надимке: Ниће, Симице и Культави. Забележено су тврђења у појединачној литератури, да је овај породица наводно старијом из "срдевоековне српске области Захумља", *тес.зг. 151:77-32 219 554-555 - 217-123*.

Бувач Поплача св. Димитрије 2 (1) Насељени су из Босне у 18. веку. Према Накићеновићу, била их је 1 кућа у "Турић – Марковцу" око 1920. године. 183:118; 151:86

Будимир Кистање 2 (1) Један од управника Српске кредитне задруге у Кистању почетком 20. века био је Милан Будимир, трговац и поседник 211:296 - 297; 209:67; 151:79

Будимир Кин св. Никола 1 (-) Досељени су из Лике око 1880. године. Међу претпоставима на њику Српске књижевне задруге 1892. године појављују се и Максим Будимир, трговац из Книна. У "јуниско варошко језгро" 1904. година спадао је и Шипро Будимир, трговац. Била их је 1 кућа око 1920. године. 183-90, 209-52, 151-79

Будиша(?) Ђеврске / Некада су у Ђеврскама живели Будиша, који су нестали "одавна", како је забележено крајем 19. века. По њима је добио име топоним Будишиће у Ђеврскама. Вероватно су били православци.

Будовић Шибеник / Продан Будовић (Budovich), шибенски православац, забележен је 1654. године. Ове породице више нема у Шибенику. 66:73 - 74.
161-79

Бузлета Стариград / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помињу се Филип и Аница Бузлета из Стариграда са породицама. Нема их више 103-116.

Букарица Голубић (књински) св. Јован 5 (1) Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је 1 демајлиштво око 1920. године. Нема основе у творењу кујвата, монографија "Голубић код Книна", да голубићи Букарице "потичу из средњовековних области Хаскоња (касније Метохија)". Такође, не може се одржати став испитне у тој књизи, да "према задужбинама... Дечани-део" био део породицада у том крају. Метохије за своју круну славу узео св. Стефана Дечанског, 183.98, 151.80, 32.74, 219.554 - 555.

Букарица Ервеник 66 (11) Опустели Ервеник је крајем 17. века насељен породицама које су били пореклом из Блешајског Польја у Босни и које су у јуну 1692. године дошли у Мокро Поље, Отон, Павне, Плавне и Зрмља, па да ту нису имале довољно простора, па су се прошириле и на ово место. Букарице вероватно спадају у ову групу породица. Живе у делу Ервеника Голијец који се назива Кочевић. 103-104: 25; 169-70-5-106; 261; 151; 80; I

Букарица Задар 4 (1) Ова породица несумњиво представља огранак Европеана из Европеана (видети), 303:104; 151:80; I

Букарица Лишане Тињске 14 (2) Свакако су огранак бројних срвеничих
Букарица (видети опис те фамилије), 151:80; I

Букарица Перушићи 16 (4) И ова породица је, по свему судећи, један род са Букарицама у Ервенику, 151-80; I

Букарица Пристег 23 (2) Несумњиво су род са осталим Букарицама (видети), 211-313; 151-80

Буква Марковац св. Јован 1 (1) Кол Накићеновић су забележили као „Буковач“. Насељено су из Босне, вероватно крајем 17. века. Непрекинути су подаци које Накићеновић наводи, да су дошли „у 16. и 17. веку“, а да су даљом старином „из Старе Србије“. Била су их 3 домаћинства око 1930. године.

Ђиро Буква из Марковца (*Chiro Bucqua*) оженио се 1830. године са Јелисаветом Кекић из Орлића (*Elisabeta Kekich*). Они су имали ћерку Ану,рођену 1835. године, а вероватно и другу децу. 183.119; 151.81; К.В., Б.А.

Буква Полача (книнска) св. Димитрије 29 (6) Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је 5 кућа око 1920. године. 183.109; 211.310; 151.81; I.

Букоровић Бискупција св. Никола 152 (30) "За њих говоре да су старинци". "Племе Букаровићи били су старињи, а по некима и Турци, који су ту 1689. године заостали". Према подацима са почетка 17. века, пре ослобођења од Турака, Бискупција је заиста имала већину муслиманској становништва. Иначе, лично име Букур (Букор), од кога је ово презиме формирено, долази из влашког језика. Букоровићи је у Бискупцији било 27 кућа око 1920. године.

На катастарском плану Бискупције из 1709. године, који је сачинио инжењер Фаветини, забележена су две парцеле Николе Букоровића (*Nicolo Biscutovich*). Он је, вероватно, био предак свих данашњих Букоровића у Бискупцији. Букоровићи имају породични надимак Руса, а између два светска рата је међу њима забележен и породични надимак Керичин.

Букоровић има иселених у Боки Которској, тачније у Србини код Херцег Новог. Њихов предак је прешао из Бискупције у Боку у другој половини 19. века. За разлику од својих рођака у Далмацији, ови Букоровићи данас славе св. Ђорђа. На преплазу из 19. у 20. век је ова породица бројала 1 домаћинство у Србини. 182.448 - 449; 183.95 - 96; 211.303; 62.152 - 154, 156; 23.78; 161.38; 63.59; 61 - 62; 151.81; 262.150; 246.277; I

Букоровић Врбник св. Никола 7 (1) Ово је огранак истоимене породице из Бискупције (видети опис бискупчијских Букоровића). 211.303; 151.81; А.М.С.

Булаја Рупе св. Никола 35 (5) Булаја "у Ићеву", односно у Рулама, имају породичне надимке Шкугори и Вујаши. Видети и опис породице Булаја у Цицварама.

Булаје несумњиво представљају огранак братства Булајића са простора Грахова у Црногорској Херцеговини. Поред веома специфичног презимена, њих везује и иста крсна слава, св. Никола.

Радојица Булајић је, заједно са Вуком Томиним, Милутином Гамбелићем, Дмитром Огњановићем и Мирком Вујачићем, превео у децембру 1687. године 4000 душа из Риђана и Бањана у Црногорској Херцеговини у недалеко Грахово. У граховском крају у Црногорској Херцеговини живи још неколико породица, које представљају огранке или сроднике Булајића по мушки линији. Те породице данас носе различита презимена, али су готово без изузетка задржали стару славу, Николајдан.

У поменуте сроднике Булајића у Црногорској Херцеговини спадају: Вујачићи, Даковићи, Вучетићи, Лубурићи, Стевановићи, Јакшићи, Чолаковићи, Антуновићи и Јовићићи. У питању су мањом веома бројне

породице. Велика већина породица које славе св. Николу у граховском крају пореклом су управо од овог веома разгранатог рода.

Што се самог презимена Булајић тиче, његов настанак и значење нису у потпуности јасни. Ни предања о његовом настанку се не слажу у потпуности. По једној традицији, родоначелник ове породице је отео булу из Херцеговине (околине Љубина), покрстио је и узео за жену. По другом предајану, предак се оженио Српкињом коју су Турци отели и силом је "забулили", али је предак Булајић преотео и оженio. У обе ове варијанте наводи се да је супруга родоначелника Булајића остала удовица са малом децом, па да су се због тога по њој она прозвала. Према трећој варијанти, у основи презимена је некакав надимак. У прилог овом тренесењу иде и чињеница, да би се булино потомство могло провати само Булајићи, а не Булајићи. Значење овог надимка такође није јасно. Он би евентуално могао бити у некаквог вези са речу "була", или са неком другом речу, као пример, могаје наестати и од основе "буља". Исти наставак имају и друга српска презимена формирани од надимака, као што су Шолаја (*Šolaj*), Лекаја (*Lekaj*) и друга. Сматра се, да се родоначелник Булајића звао Стеван.

Из граховске области се један огранак овог рода иселио дубље у Херцеговину (ка западу), и тамо су од њих Вујићи, Радовићи, Делибашини, Попадићи, Дунђери, Грбушини, Делићи, Вујоши, Кебаре, Окуче, Триповићи, Столице, Настићи, Нинчићи, Лубурићи (*Luburić*), а мојда и Сочивиће. Све ове породице, које живе по различitim херцеговачким местима славе св. Николу. Сматра се да су Вујићи најбројнији православни породици у Херцеговини. Поред њих, свом раду припадају и Оачине, Селимовићи и Ђорђићи у околини Биљће, који су примили ислам. Други давно одсељене огранак овог граховског рода је онaj, који је отишao на исток, у Стару Црну Гору, тачније у племе Џуце северозападно од Цетиња. Од њих се такође развио већи број разграђених породица. У питању су Томановићи и Јаковићи. Јаковићи се до данас изделили на следеће породице: Рогановиће, Марковиће, Биковиће и Ђосовиће. Све ове породице знају да потичу од два брата, Лака и Средана. И они славе св. Николу. Ту славу су највероватније, раније славили и претци породице Пешикана у Џуцама, која данас слави Ђурђић. То братство је највероватније у сродству са поменутим Јаковићима и Томановићима, дакле пореклом са Грахова. Међутим, услед честих преселавања због редуковане, традиција о пореклу Пешикана је остало знатно крвних освета, традиција о пореклу је остало знатно редукована. Досељавање предака ових родова у Џуце одиграло се редуковано. У време када су Џуце биле у знатној мери оптприлике средином 17. века, у то време су Џуце биле у знатној мери запустеле, због епидемије куге. Као узрок њиховог пресељавања наводи се бекаје од крвне освете. Многи огранци најбројнијих цуцких породица су се бекаје од крвне освете. Неки од њих су задржали исељени у каснијим ваковима из тог племена.

своја стара презимена, док су други променили. Таков је случај, на пример, са Међедовићима у Горњем Пољу код Никшића, који представљају огранак Пешиканца.

Граховска област је у раније време, па и у доба пресељавања поменутих породица у Црце, припадала племену Риђанима, које је касније нестало, односно изгубило форму племена. Овом племену је припадао и један део данашње цркве територије, тачније предео око Трешњеве. Булајићи, Јовићићи и остали њихови сродници досељени су у граховски крај из племена Куча у Црногорским Брдима, североисточно од Подгорице. Традицију о пореклу из Куче имају и ови родови на подручју Грахова, као и њихови иселjeni огранци у Ццама. У потпуности су неутемељена мишљења, да граховске и цркве породице које су пореклом из Куче не представљају један род.

Родови пореклом из Куче у околини Грахова и по другим местима некадашњег племена Риђана, велике су стварне. То се види не само по њиховим предањима и бројностима, већ и по чиниеници да су преци овог рода били међу заснивачима цркве св. Николе (дакле, свеца кога прослављају као храну славу) у Грахову. Ова црква је сазидана као што се види из једног документа, 1499. године. Предајак ових сродних породица зво се, према народној традицији, Драгоје (Драгаш). Он се иселио са породицом (женом и децом) из Куче и, преко Чева, дошао у Кривошије, испод Дарвина. Ту је у једној сваји са хадиџима погинуја па је по њему то место назовано Драгашево (Драгаш). Његова жена је са децом одатле прешла у Граховско Поље, али јој припадници рода Матаруга нису дали да се ту насељи, па се насељила изнад поља у Црвом Ждријелу. Касније су (према непознатом предаји од "блобчуког паше") добили земљиште у Граховском крају, по коме су се њихови потомци потом проширили. Постоје мишљења, највероватније тачна, да се на потомке Драгашеве односе помени извесних Милића Драгашевића (Друготешвића) из Риђана 1435. и Милорада Драготешвића 1438. године.

Према традицији, Драгојеви синови (можда су неки од њих били и даљи потомци) звали су се Бороје, Шороје, Лука и Мајо. Бороје се сматра родоначелником Булајића, а Шороје Вујачића. Мане вероватно је тврђња изнета у меморијама војводе Анта Даковића, да су Булајићи од Шороја, а Вујачићи од Бораја. Неке од преосталих сродних породица на граховском подручју су се развијале као огранци ова два братства. Поменуто је да су Јовићићи од Булајића, исто као и Делибашићи, док су Даковићи, Стевановићи, Јакшићи и Лубурићи од Вујачића. Матица из које су се развијали Булајићи је у Вилусима, док су се Вујачићи првобитно настанили у Тослупдама (некада у Риђанима, а данас у Ццама), да би одатле прешли у 18. веку у само Граховско Поље. Вучетићи, који су према предаји потомци Луке, представљају требу основну грану свог рода. Четврти

огранак овог бројног рода сачињава потомство Маја. Од њега су се развили Вујовићи и Радовићи у Херцеговини.

По питању времена досељавања овог рода у граховску област и његове даље прошлости, веома је значајан турски попис Херцеговине из 1475/77. године. У том извору се у "нахији Риђани", тачније у "чемату Влада, сина Мијоброда" међу пописаним становницима јављају и Рашко син Шоровића и Павко син Шоровића. У питанју су свакако били синови родоначелника Вујачића, "Шороја", како је остао упамћен у вековима старој традицији. Међу пописанима на том месту нема ни једног носиоца имена Бороје (или слично), као ни сина неког Бороја. На том месту се не помиње ни Лука ни Мајо. Додуше, спомиње се Вук син Лука, чији отац би могао бити идентичан са Луком из предаја. Из тога произилази, да је традиција вероватно упамтила имена родоначелника огранака свог рода, који су живели у различитим временима. Они, према томе, сама можда Шоровић и Лука, највероватније нису били браћа, већ рођаци.

Племе Риђани, коме су ови родови припадали распространяло се у подручју Грахова, Кривошија, Леденица, Убала, Трешњеве, Нишићких Рудина и западној половини Нишићког Поља. На запад се племенска територија пружала до Рисна и планине Орејен, а на истоку, према некадашњем племену Нишићима, граница је ишла са врхом Војника, током Зете низ Поље, све до Сомутске прећине под Будошем. Риђани се као племе помињу у документима од 15. до 18. века. Прави познати помен Риђана датира из 1421. године. Према турском попису из 1475/77. године, нахија Риђана се састојала од три "чемата" (пастирске скупине). На челу првог је стајао Владко, син Мијоброда, и у њему је било 35 домаћина. Другом је на челу био Радић, син Павла, и он се састојао од 10 домаћина. Трећи чемат, чије су старешине били: кнез Шимрак, Духа и Драгић, имао је укупно 23 дома.

На некадашњој територији Риђана су кучки родови врло бројни, вероватно чак и најбројнији од свих рода. Они су, поред тога, као што је речено, врло стари на том подручју, и спадају у ред најстаријих становника тог краја. Долазак Драгаша (Драгоја), њиховог родоначелника, претходио је, по свему судећи, настанику риђанског племена. Занимљива је и паралела између имена племена Куча и племена Риђана. Наиме, име Риђана долази од српске речи "риђ" (црвен, црвенокос), док "ку" или "кућ" на арбанашком значи такође црвен. Све ове чиниенице сагледане у целини, упућују на закључак да су управу Кучи дошавиши на подручје Грахова засновали племе Риђана, који су, према томе, добили име по српском преводу арбанашког племенског назива.

Данас се не може са сигурношћу рећи са којим братствима у Кучима су ове риђанске породице у сродству. Постоје мишљења да им је корен у Бешикову (Безјову) у Кумима, али се то не може проверити. У сваком

случају, у Кучима постоји велики број старих породица које славе св. Николу. Риђенски Кучи нису потомци Дрекаловића, пошто су Дрекалови преци дошли у Куче знатно касније, а родоначелник Дрекаловић, Лапе Дрекалов, помиње се тек 1614. године у једном документу, зо3.104; 25.269, 301, 304; 211.292; 14.226; 106.259; 151.81; 308.28 – 29; 1:126 – 127; 135.150, 156; 80.78 – 79, 118, 131, 136; 120.95 – 96; 140 – 141; 197 – 198; 117.45; 31:16 – 20, 23, 293, 83.645, 684 – 689; 30.45; 102 – 103; 106 – 107; 109; 310.35, 37 – 38, 45, 48, 57, 61; 134.198; 56.110; 143.16, 212.56, I, 6.15.П.; 1.Н.

Булаја Цицваре 7 (1) Они несумњиво представљају огранак породице Булаја из недалеких Руна (видети опис те фамилије), зо3.104; 151.81; I

Буликовић Ђевирске / Православни свештеници Василије („Базилије“) Буликовић поменут је 1723. године као парох у Ђевирским. Тада је забележено, да га је на то место поставио епископ Никодим Бусовић „пре 24 године“ (дакле, око 1699. године). Буликовић више нема ни у овом месту, ни у другим далматинским насељима. 151.82, VII

Булован Радучић св. Ђорђе 31 (6) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века, а не "у 16. веку", како тврди Накићеновић. Биле су их 4 куће око 1920. године. Имају породичне надимке Тупарићи и Јуркшићи. 25.269, 293, 303, 185.113; 151.82, I

Буловић Бителић св. Јован 115 (23) Буловићи који су се одавде иселили у Чапразлије су се покатоличили, а њихови рођаци у Ђорђеву Бителићу су православци и славе св. Јована." 201.78; 211.298-299; 151.82; I; J.J., N.Ж.

Буль Пристег св. Стефан 52 (7) Матаца им је у Ђорђеву Пристегу. Попис свог места из 1756. године доноси податке о два домаћина са презименом Бульевић. У пitanку су били Трифун (Trifun Buglievich) и Никола Бульевић (Nicola Buglievich). У попису суседног Џерана наводе се исте године домаћини Марко (Marco Buglievich) и Илија Бульевић (Illa Buglievich). Они су највероватније били у срдству са данашњом фамилијом Бул у Пристегу.

Године 1853. Симо Буль „речени Лукач“ из Пристега и његова супруга Марта добили су ћерку Анђелују. Исте године је православац Павле Буль из Пристега са својом супругом Марцијом рођеном Кошевић из Буковића, добио сина Мату. Поменути брачни парови из породице Буль су вероватно имали још деце. Сродници ове фамилије су несумњиво и данашњи Бульевићи у Мушковицима. зо3.104; 211.313; 151.82; 260.111, 121; I; Р.Б.; К.В.

Бульевић Мушковић 35 (5) Ова породица је без сумње у срдству са фамилијом Буль из Пристега (видети), 25.270; 211.318 – 319; 151.82

Бундало Жегар (Каштел Жегарски) св. Стефан 107 (19) Пореклом су свакако из Ђебаљског Поља у Босни. Одатле су им преци досељени у

великој сеоби 1692. године. Имају предање о сродству са Богуновићима, Марчетама и другим крајишким породицама, као и традицији о даљем пореклу из Рашике области. Видети опис породице Богуновић у Запуљанима, зо3.104; 25.270; 70.5 – 10; 211.314; 106.261; 151.82; 124.348; 18.57 – 60; 244.248; I, У.

Бунч ћ Ивошевић св. Јован 16 (3) Живе у делу Ивошеваца који се зове Руделе. Презиме ове породице је можда у некаквој вези са термином „Буњевац“. Нема сумње да су са ивошевачким Бунчима били сродни и њихови нестали презимењаци у Шибенику (видети), 25.270; 151.82; Ш.М.

Бунчић Шибеник / Шибенски православац Бунчић (Buncic) помиње се 1654. године. Ове породице више нема у Шибенику. Свакако су били сродни са Бунчима у Ивошевцима. 86.73 – 74; 151.82.

Бура Биочић 27 (3) Ова фамилија је несумњиво у срдству са Бурама у Штикову (видети опис те породице), зо3.104; 211.289; 151.83; I

Бура Штиково св. Лука 86 (10) (4 -) Досељени су из Босне, наводно, свакако крајем 17. века, а не "после 1750. године", како износе појединачни аутори. Називају их другачије *Burifi*. Ова фамилија је свакако у даљем срдству по мушкијој линији са Олачићима. Буре, Олачићи и друге породице које славе ову славу по северној Далмацији и осталим крајишким областима несумњиво представљају огранке једног веома стrogog и разгранатог рода. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у опису Олачића у Плавну, зо3.104; 161.50; I, II, Г.И.

Бурашин Гарјак (код Врлике) 3 (1) 151.83; II

Бураш Радучић св. Никола 24 (5) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века, а не како Накићеновић износи – "у 16. веку". Биле су их 3 куће у Радучићу око 1920. године. зо3.104; 25.270; 183.114; 151.84; I

Бурсаџи Плавно св. Ђорђе 263 (51) (3 -) Пореклом су из Босне. Било их је 49 кућа око 1920. године. Имају надимке Грбонић и Лемешајић. Од ове породице је било више калуђера. Неке од породица Бурсаџи су се, у периоду 1919 – 1945. године, преселиле из Плавна у Шабац.

Бурсаџи знају за своје срдство по мушкијој линији са Рађеновићима и Радујкама знају и Бурсаџи. Они су, дакле, један од огранака бројног крајишког рода који слави св. Ђорђа и у који спадају поред осталих крајишког породица, Караванчићи, Грубибори, Грубишићи и друге породице (општијији називи), Караванчићи, Грубибори, Грубишићи и друге породице (општијији називи), Караванчићи, Грубибори, Грубишићи и друге породице (општијији називи), Саничићи Жупе (Босанска Крајина) у поменутој сеоби 1692. године. Из Санчиће Жупе (Босанска Крајина) у поменутој сеоби 1692. године. Ограничи Бурсаџа данас носе презимена: Зељковићи (по претку који је имао зелене очи), Танкосићи (по претку која није била "такних коса").

како предање тврди, већ се звала Танкоса(ва)), Бауци (родоначелник им је као дете стекао лични надимак Баук), Врањеши, Џушшиловићи, Момчиловићи (по родоначелнику Момчилу), Рађеновићи (по поменутом кнезу Рађену) и Радујке (називали су по споменутом претку Радујку). Као што се види из изложеног, старије презиме Рађеновића и Радујка било је Бурсаћ, што објашњава чињеницу, зашто се ова два презимена не помињу у Плавном, одакле су поменуте породице прешеле у Босну (видети опис породице Рајен у Жагорвићу).

Старо презиме целокупног овог рода је, као што се из појединих документа може закључити, било Каравонићи. Наиме, у попису војника који су 1540. године служили у Бихаћу помиње се и један Каравонић (Raussa Karanowitz). Он је свакако био од Каравонића из Санџке (Саниће Куле). У истом попису наилазимо и на Павла Лемечевића (Paval Lemetschewitsch). На овог војника са веома ретким и карактеристичним презименом, неодврдо подсећа породични надимак Бурсаћ у Плавну – Лемечевићи. Овда се вероватно ради о помени неког од старијих предака Бурсаћа. Према томе, старје презиме Бурсаћа вероватно је гласило Бурешевић (Лемечевић), а тај огранак рода се од Каравонића одвојио још крајем 15. или почетком 16. века.

Најдасље познато перекоп рода Каравонића, коме, судећи по изложеном, припадају и Бурсаћи, је из несталог места Каравонићи. Ово место се налазило на територији племена Ровца, некада у саставу Херцеговине, а данас у Црногорском Брдима. Ровца се налазе западно од реке Мораче, низводно од истоименог манастира, према Подгорици. Каравонићи су поменути 1475/77. године, у турском попису Херцеговине, као насеље у нахији Ровца. Успомену на ово насеља насеље чувају два земљишна назива у љужном делу атара ровачког села Трмане, на љужној граници Ровца, према Пиперима. То су топоними Каравоне Рупе и Каравоне До. У прилог перекпу из овог места, говори и традиција једног огранка Каравонића из Босанској Крајине, о некаквом старијем перекпу из "Црне Горе". Род Каравонића није у срдству са родом који данас чини највећи део становништва племена Ровца. Тад род, за разлику од Каравонића, од старије слави св. Луку и представља огранак стагор племена Никишића. Пречи Каравонића и њихових сродника су из тог места у Ровцама највероватније били досељени у Санџију крајем 15. или на самот почетку 16. века.

Поред већег броја традиција о сваком перекпу Бурсаћа, као и појединих поменутих документа који иду у прилог таквом перекпу, само је на једном месту забележена прича о томе, да је старије презиме Бурсаћа било Мрњавчевић. Ова прича свакако није утемељена и долази под утицајем једног стагор и разграниченог рода у Санџији и на Змијању, чији су пречи живели дуго времена у суседству предака Бурсаћа, али са њима нису били у срдству по мушкијој линији. У питању је род коме припадају породице Млађен, Бубњевић, Мильевић и још неке, које од давнина славе св. Стефану. Код тих породица и њихових сродника од старије је укорењено и давно забележено предање о перекпу од рода Мрњавчевића,

које има још нека утемељења. Можда између тог рода и предака Бурсаћа постоји известно средство по женској линији. 303:104, 216:251, 183:111, 154:160 - 164, 203, 70:5 - 10, 211:310, 106:261, 224:506 - 507, 124:343 - 344, 125:262, 293 - 294, 122:50 - 53; 187:147 - 148, 153:393, 397; I

Бурсаћ Стрица са Јован 9 (1) Досељени су из Плавна око 1850. године (видети опис Бурсаћа у Плавну). Око 1920. године било их је 1 домаћинство у овом месту. Није познат узрок, због кога је овај огранак породице Бурсаћ променио славу. 183:117 - 118; 211:312

Бусовић Шибеник / Бусовићи сладају у српске породице, које су у Шибеник досељене саближње турске територије, између 1640. и 1650. године. Епископ дalmatinskih Nикодим Бусовић, рођен у Шибенику (био је епископ од 1693. до 1707. године). Он се спомиње као крки калуђер још 1676. године. Турје, бар епископ Никодима Бусовића, крштен је у Шибенику као православац 1663. године. Из ове породице је било више православних свештеника, пароха у Шибенику и Балцима. Бусовићи имају породични надимак Кричка.

Вулета Бусовић се 1678. године у црквено општинском правилишту православне цркве општине у Шибенику помиње као "будући дворянин", а 1679. као "дворјанин" православне цркве у Шибенику. Ово спомиње се помиње у православним шибенским матицима друге половине 17. века.

Свештеник и калуђер Марко Бусовић из Шибеника, који је био парох у Балцима, примио је уицу 1832. године. Шибенски Бусовићи су настали током 19. века. Сладали су у "најотменије" српске породице у овом месту (видети Кричка – Бусовић). 216:426; 226:12, 168:320, 66:114, 69:14, 132:19, 27:45, 169:60, 89:109 - 110, 265:15, 151:85

Бутијер Сплит римокатолици / Јово Метличић и Викентије Бутијер, римокатолички Срби из Сплита, били су покретачи, издавачи и уредници листа "Драшка рапош", који је излазио у Сплиту 1883. – 1887. године. Род Каравонића је уицу 1832. године. Шибенски Бусовићи су настали током 19. века. Сладали су у "најотменије" српске породице у овом месту (видети Кричка – Бусовић). 216:426; 226:12, 168:320, 66:114, 69:14, 132:19, 27:45, 169:60, 89:109 - 110, 265:15, 151:85

Буцало Оњестово св. Ђорђе 13 (2) Биле су их 4 куће у овом месту око 1920. године. Ова породица се сматра огранком Оњестовских Кнежевића, односно Вукоратоваића. Општији подаци о том роду изнети су у опису Вукорат(овић)а у Оњестову (видети). 25:289; 183:104, 277:198, 151:78

Багић Мокро Поље св. Лука 86 (17) 1 (-) Насељени су из Босне, свакако из Бјелапског Поља у општем насељавању Мокрог Поља 1692. године, Бјелапског Поља. У општем насељавању Мокрог Поља 1692. године, Наводи да су дошли "у 16. веку" свакако су нетачни. Било им је 10 кућа У Мокром Пољу око 1920. године.

Вагићи су у сродству са Олачићима. Игумана манастира Крупе Гаврила Вагића "нареченог" Олачића, помиње 1815. године. Герасим Зелић, не наводећи одакле је био родом. Највероватније да је овај игуман био од Вагића Мокрог Поља, које није много удаљено од Крупе. Према породичном надимку Олачић, као и према красној слави, може се основао претпоставити да су Вагићи били заједничког порекла са Олачићима, тачније, највероватнији им је Олачић било и старо презиме. Општији подаци о старини овог рода изнети су у опису породице Олачић у Плавну. 303:104; 25:285, 70:5 – 10; 211:307, 106:261; 86:75; 151:701; I

Важић Аржано (Имотски) 4 (2) Њихов први помен у историјским изворима датира из 1786. године. Помињу се и у попису православних породица Имотске Крајине 1860. године. 40:289; 211:314 – 315; 151:707; 43:356

Варварковић Подгора (Макарска) римокатолици / Пореклом су из Захабља. Мирослава Варварковић из Захабља је био православан, а син Мијо му је хриштен и кризмани као католик 1698. године у Подгори. Нема их више. 268:118-117, 135; 151:706

Васић Голубини (кинински) св. Никола / Васићи су представљали огранак Радиновића у Голубину (видети опис те породице). Били их је 1 кућа око 1920. године. Спадају у "староседиоце", тј. у ред најстаријих досељеника у Голубину. Нема их више. 303:105, 183:98; 161:38; 151:706; 218:567; I

Вато Шибеник / Михаил Злоказић и Јован Павковић су у јулу 1443. године, заједно са два шибенска Грка, Михаилом Ватом и Кузманом Кигалом тражили дозволу да сазиједу православну цркву у овом граду. Породице Вато више нема у Шибенику. 166:267; 151:707

Везић (Вежић) Дрниш / Јован Везић, "скорашић унијатски неофит", који је као "дрињски претор" 1835. године мимо закона присильавао тамошње становништво на унију. Јован Везић из Дрниша (Giovanni Vesich) са породицом, био је међу оним православцима који су 1832. године прешли у унију. Чланови његове породице су били: Јела (Jella, римокатолкина), Миле (Mille) од 9 година, Лука (Luca) од 2 године и Петар (Pietro), вероватно 20 година стар. Ове породице нема више у Дрнишу. 226:13; 267:64; 267:76 - 79; 151:712

Вејновић Модрино Село св. Василије 26 (5) Имају породични надимак Ернобићи. Свакако су у сродству са Веј(и)новићима у Мокром Пољу (видети). 303:105; 25:285, 286; 211:289; 151:708.; I, SHM

Вејновић Мокро Поље св. Василије 66 (13) 4 (-) Досељени су из Босне, свакако из Бјелашког Поља у општине насељавању Мокрој Пољу у јуну 1692. године. Нетачни су наводи, да су се доселили "у 16. веку". Било их је 14 кућа око 1920. године. Живе у заселку Превјес. Имају породични надимак Пејићи.

Вејновићи (Вејновићи) имају иселенике у Броћини у дреникој области (Косово и Метохија), који су тамо прешли након Правог светског рата, а славе св. Василија. Од мокропољских Вејновића су и Бјелићи у Стрешици (видети). 25:285, 298; 183:103; 70:5 – 10; 211:307; 106:261; 151:708; 44:228; I

Вејновић Плавно св. Василије / У Плавно су Вејновићи прешли из Мокрог Поља. Били их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:112; 151:708

Вејновић Ервеник 25 (4) (-) Највероватније спадају у слој становништва који се крајем 17. века доселио у Ервеник из Бјелашког Поља у Босни. 25:285; 70:5 – 10; 211:304; 106:261; 151:708; I

Велеглавац Велика Глава / Православна фамилија Велеглавац помиње се у Великој Глави 1725. године. Нема их више. Ово презиме је везано са самим именом места, у коме породица живи. Несумњиво су им у сродству и Велеглавци у Шибенику (видети). 151:708; VI

Велеглавац Шибеник 8 (2) Презиме "Велеглава" јавља се у православним матичним књигама у Шибенику у другој половини 17. века. Презиме се породицима сведочи о њеном пореклу из Веље Главе код Сирадина, где су још у 18. веку имали рођаке, који су се такође презивали Велеглавац (видети). 69:14; 151:708

Велимир Тијарица Горња (Имотски) 11 (2) Велимири спадају у ред каснијих досељеника. 40:289; 151:709

Веригић Книн св. Ђорђе / Дошли су из Босне. Спадају у ред новијих досељеника. Били их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више у овом граду. 183:91; 151:710

Верић Бискупija св. Никола 4 (1) Досељени су из Босне у 18. веку. Око 1920. године били их је такође једно домаћинство у Бискупiji. Свакако су сродници рамљанских Верића (видети). 183:95; 151:710

Верић Рамљан св. Никола 18 (2) Матица им је у делу Рамљана званом Доњани. Нема сумње, да представљају један род са Верићима у суседној Бискупiji.

Православац Мате Верић из Рамљана (Matte Verich) оженио се 1824. године са Савом Лешио из истог места (Sava Lesso). Они су, поред остале деце, имали сина Јоване (Jovan Verich), рођеног 1835. године. 151:710; 246:279; Б.В.; Б.Н.; К.В.; Б.А.

Веселиновић Билишаве св. Стефан 16 (1) Ова породица свакако најбројнији су у Голубићу бровачком и Зеленграду (видети). 25:285; 151:711; У.Ј.

Веселиновић Биљане Горње св. Никола 4 (1) У попису Биљана Доњих из 1756. године помињу се Обрад (Obrad Vesselinovich) и Јово Веселиновић (Jovo Vesselinovich). Они су свакако у сродству са својим презимењацима у Биљанама Горњим. 151:711; 260:126; I, X, П.Р.

Веселиновић Бозатник (Жезар) Лазарева субота 1 (-) Богатнички Веселиновићи су пореклом из обровачког Голубића. Досељени су на мираз. 151:711; 18:60 - 61, 128; У.Ј.

Веселиновић Буковић 10 (1) Ово је још један огранак бројног буковичког рода Веселиновића. 303:105; 25:285; 151:711

Бенковачка општина.

Веселиновић Голубић (обровачки) св. Петар 331 (52) Пореклом су из Зеленграда, од тамошњих Веселиновића. Досељени су средином 18. века, у време оштег насељавања обровачког Голубића из Буковице и Равних Котара. Спадају међу најстарије голубићке породице. Тешко може бити утемељена прича, да су се они и Драгичевићи у Голубићу развили од два брата, Веселина и Драгана (Драге). Веселиновићи имају породичне надимке: Велићи, Лужићи, Билићи и Вулићи. Према предању, ова фамилија је раније славила Часне вериге.

Браћа Симо и Јаков, синови Јована Веселиновића, рођени су у обровачком Голубићу 1825. године. Опширни подаци о овој фамилији биће презентованы у монографији о Крупи и Голубићу, која је тренутно у припреми. 303:105; 25:285, 288, 296, 303, 304; 81:102; 211:317; 23:77 - 78; 151:711; 18:60 - 61, 34:15 - 16, 94, 96; I, У.Ј.; Ш.Б., К.В.; Б.А.

Веселиновић Зеленград св. Петар 180 (26) Имају породичне надимке: Басете, Пужиле, Рашиће, Ђорлуци, Гароњићи (Гароње), Леути и Јожићи. Род су род са **Веселиновићима** у Голубићу обровачком и по другим далматинским местима. 303:105; 25:285, 288, 290, 292, 293, 295, 300; 81:102; 211:318; 23:77 - 78, 151:711; I, К.В.

Веселиновић Кашић 20 (3) И ону су свакако род са осталим далматинским Веселиновићима. 211:315, 151:711.

Веселиновић Каштел Жељарски (Жезар) Лазарева субота 3 (1) Досељени су из Голубића обровачког на мираз. То је и узрок њихове промене славе. 151:711; 18:60 - 61; У.Ј.

Веселиновић Корлат 17 (3) Имају породични надимак Буђилови и сродни су осталим наведеним Веселиновићима (видети). 25:285, 289, 151:711

Веселиновић Мушковци / Нестали су пре 1948. године, а били су у сродству са другим својим презимењацима по северој Далмацији. 211:318 - 319; 151:711

Веселиновић Надвода (Жезар) Лазарева субота 1 (-) Пореклом су из Голубића, одакле им је предак дошао на мираз. 151:711; 18:60 - 61, 96; У.Ј.

Веселиновић Обровац 4 (2) Ово је још један од огранака бројног рода буковичких Веселиновића. 303:105; 151:711

Вечеринко (Вечерина) Мушковци 18 (3) Јеромонах манастира Крупе, Јеремија Вечерина, помиње се у Обровцу у статистици далматинске епархије 1835. године. Умро је 1836. године у Обровцу. Свакако је био од Вечерина из суседних Мушковица. 303:105; 25:285, 211:318 - 319; 263:120, 124; 151:707; I

Вечериновић Биљане Горње / У попису Биљана Горњих из 1749. године помињу се православци Обрад и Иван Вечериновић (Vecelinovich). Нема их више у Биљанама Горњим. 261:182; 151:707

Видак Жагровић св. Никола 4 (1) Досељени су из Босне пред Први светски рат. Било их је 1 домаћинство у Жагровићу око 1920. године. 183:123, 151:713

Видак Шибеник 6 (2) Можда су у сродству са својим презимењацима из Жагровића. 211:298; 151:713

Видић Бенковачко Село 43 (6) Свакако представљају огранак бројних Видића из Карина Доњег (видети). 25:285, 211:313; 151:714; I

Видић Биљане Горње 1 (-) Сродни су са другим севернодалматинским православним Видићима. 211:315, 151:714

Видић Карин Доњи 82 (12) Глигорије Видић, православац из Карина, добио је са својом супругом Андријаном 1827. године сина Јована. Исте године је Кариљанин Симо Видић са супругом Симеоном рођеном Лаки добио сина Јакова. Лука Видић је 1840. године добио сина Павла са супругом Своеом рођеном Мандић из Коларине. 303:105; 25:285; 81:103; 211:316; 151:714; I, KB, A.B.

Видић Корлат 32 (4) Ово је још један огранак рода Видића у Буковици. 25:285; 151:714; I.

Видић Кула Атлагића 18 (2) Ова фамилија је несумњиво огранак Видића из Карина Доњег (видети). 25:285; 211:316; 151:714

Видовић Кожловца се Ђорђе 11 (2) Ђурђија рођ. Видовић из Кожловца је са својим мужем Свештом Јокуљем из Поповића добила 1827. године ћерку Саву. 25:285; 211:314; 151:714; I, B.C, KB, A.B.

Видовић Плавно 4 (1) Највероватније су огранак Видовића из недалеке Стрмице. 303:105; 151:714; I.

Видовић Стрмица св. Никола 90 (14) 5 (-) Досељени су из Равних Котара око 1780. године. Било их је 12 кућа око 1920. године. Имају породични надимак Чигран. 303:105; 183:117 - 118; 23:77; 151:715; I

Видовић Каштел Нови (код Сплита) римокатолици 3 (-) Презивају се по претку Виду, који је био православне вере, а презивао се Попарић. Вид се одавно доселио из Гламоча. 81:25; 81; 201:77; 151:714

Викентиј Шибеник (Спладај) у досељенике, који су око 1690. године дошли у Шибеник у једној већој групи. Ова група је била православне вероисповести, а пореклом је била мањом из Македоније и Бугарске. Викенти су вероватно били пореклом Цинцари или Грци. Христофор Викенти је био међу поменутим досељеницима око 1690. године. Он је први од ове групе досељеника добио право грађанства. Нема их више. 99:110 - 111; 151:715

Виличић Дрниш римокатолици 13 (4) # Сматра се, да су они "староседеоци Дрниша из доба Млечана". Иван Анте Виличић "Србин римокатоличке вере...на чelu Српске странке у Дрнишу". На прелазу из 19. у 20. век Виличићи су били богати грађани. 226:35 - 36; 151:716

Винчић Лактац (Врлика) св. Ђорђе 92 (13) Презиме ове фамилије је вероватно формиранио по женском личном имениу Винка. 303:105; 211:299; 161:47; 151:717; I, B.B, N.H.

Витас Бргуд 51 (8) 1 (-) Имају породичне надимке: Потпольари, Микдрари и Чаруге. Јереј Спиридон Витас, администратор у Бргуду, помиње се у

статистички Далматинске епархије 1835. године. Он се наводи и као претплатник на "Србско - далматински алманах" 1838. - 1840. године. Међу претплатницима на њиши Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и поп Марко Витас, парох Бргуда. Свакако су сродни са православним Витасима по северној Далмацији. 25:285; 289; 297; 299; 211:313; 191:Li; 263:114; 94:100; 95:147; 96:186; 151:719

Витас Врси (код Нина) римокатолици / Пореклом су из Суховаре. Православац Витас је дошао из Суховаре у Врсе и постао римокатолик. Године 1797. помиње се у Врсима један члан породице Витас, који је, по свему судећи, већ тада био римокатолик. Ове породице више нема у Врсима. 294:188; 237; 151:719

Витас Книн св. Јован 3 (-) Највероватније представљају огранак Витаса из Копарине (видети). 303:105; 151:719; I

Витас Кожловац / Нема их више. Несумњиво су били у сродству са Витасима из Копарине и Витасима из Бргуда (видети). 211:314; 151:719

Витас Коларина св. Јован 86 (12) Протојереј Марко Витас, парох Коларине, помиње се у статистичкој далматинској епархије 1835. године. Међу претплатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837. године био је он. 211:314; 263:114; 98:2; 151:719

Витас Суховаре (код Ислама) / Један од православних Витаса се из Суховара преселио у Врсе код Нина и постао римокатолик. Нема их више. 294:186; 151:718

Вишекруна Отон св. Јован 74 (10) Несумњиво су дошли током поновног насељавања опустелог Отона 1692. године из Ђељајског Поља у Босанском Крајини. Било их је 9 домаћинстава око 1920. године. Имају бројне исељенске тачке у Тичеву код Дравре (област Унац). Тамо су их била 24 домаћинства између два светска рата. Из Отона (у литератури се грешком назива „Стоном“) у Далматији су се у Тичеву доселила шесторица браће. Тројица су ту остала, један је прешао у Герузово, један у околину Бања Луке, док се један преселио код Босанске Градишке. Један од браће која су остала у Тичеву звao се Јован. Досељени Вишекруни у Тичеву су живеле у великој породичној задрузи, која је у једном тренутку бројала чак око 60 особа. Ова породица је најстарија у Тичеву. 25:285; 183:107; 70:5 - 10; 211:307; 106:261; 151:718; 224:492; I

Вишић Бильјане Горње св. Стефан 8 (1) Средни су са другим својим презименацијама по северној Далмацији (видети описе других Вишића). 25:285; 211:315; 151:718; I, X, P.R.

Вишић Буњовић 6 (1) Огранак рода Вишића, заступљеног у већем броју далматинских места. 151:718; I

Вишић Дрниш 4 (1) У сродству су са другим наведеним Вишићима. 303:105; 151:718. I

Вишић Житнић 21 (5) Ова фамилија је свакако сродна са својим презимењацима у Карину Горњем, Смоковићу, као и са другим православним Вишићима по Далматицији. 211:295; 151:718. I

Вишић Карин Горњи 43 (6) Ово је један од најбројнијих огранака дalmatinskiх Вишића. 25:285; 211:316; 151:718. I

Вишић Кашић 34 (5) Свакако су сродници других својих презимењака на севернодалматинском простору. 303:105; 211:315; 151:718. I

Вишић Смоковић 43 (1) - У Вишиће у Карину Горњем, сво је један од најбројнијих огранака овог православног рода у Далматицији. 303:105; 151:718; I

Вишић Шибеник 23 (6) # Светозар Вишић, царски краљевски котарски судац у Шибенку, помиње се међу претпоставичима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године. 191:XXVII; 151:718

Влајчић Имотски св. Никола 16 (6) Пореклом су из Попова у Херцеговини. Помињу се 1788. године, али се, из непознатог разлога, не помињу у земљишним књигама 1725. и анаграфу 1860. године. 40:284; 211:314; 151:721; 43:355; Ј.Б.

Влама Задар / Православни Грк Никола Влама 1548. године, био је представник православне општине. Нема их више. 168:271; 151:722

Власто Задар / Свештеник „грнког обреда“ (православни), дон Григорије Власто (Vlasto), помиње се 1674. године у матичној књизи умрлих цркве св. Стојане (Анастасије) у Задру. Тада је умро у стану свог оца и сахрањен је у задарској цркви св. Илије. Ове породице нема више у Задру. 151:722; 110:45

Влаховић(?) Комин (Неретва) римокатолици, славе св. Мартину 138 (28) Досељени су из Колашина у Цирој Гори. У литератури се не наводи изрочито да су православци, али у колашинском крају (племе Ровца) од 15. века живи православна породица Влаховић, која је веома разграната. Та породица, као и већина других у племену Ровца, чини огранак старог и веома бројног рода Никишића, који слави специфичну славу св. Луки. Описирани подаци о роду Никишића изнети су у седељку о породици Олачић у Плавну (видети). 42:58 - 59; 151:721

Влачић Метковић (Неретва) св. Јован 9 (2) Ова фамилија представља један род са својим презимењацима по Херцеговини. Наиме, православних Влачића има у Полицима код Требиња, недалеко Јасенић и Клепиника код Чапљине. Старином су из Ријана код Никишића, одакле су прешли доселили у Подгргљивце недалеко од Требиња. Олате је око

1750. године прешао Станица Влачић у Полице, док је малолетнике Митра, Лазара и Шепелана Влачића превела преткиња са собом у род Чечерине у Јасениће око 1800. године.

Из Полице је један од Влачића „појдовоно“ прешао у Метковић у Неретви, тако да ови Влачићи представљају његово потомство. Њихови презимењаци су у Клепини досељени из Попова. Прадак им се доселио преко Дабра за занатом и дошао „у супоштво једној девојци“. Сви наведени православни Влачићи по Херцеговини славе Јовањдан. Исламизованих Влачића има у Присору у Дабарском Пољу у Херцеговини. Њихов родонаčelnik је као „момак“ Пирагића ту дошао у најам из Полице досељавање се одиграло „прекут“. 42:106; 151:720; 171:706; Б.К.Р.М.

Водогаз Биочић 19 () Презиме ове фамилије свакако је настало по надимку. 303:105; 211:289; 151:723; I

Војводић Бенковача св. Никола 18 (3), 1 (-) Василиј Вojводић, бенковачки парох, налази се у попису пренумерантата на „Србску – дalmatinski almanah“ 1836. и 1837. године, а помиње се и у статистици дalmatinske епархије 1835. године. Василиј је био бенковачки парох и 1847. године. 303:105; 211:313; 97:2; 263:113; 98:7; 151:724; 190:266; I

Војводић Кини св. Никола / Досељени су из Срба у Лици око 1870. године. Међу претпоставичима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Симо Војводић, трговац из Кина. У „хининској парохији“ 1904. године спадао је и Ђуро Војводић, поседник и трговац. Нема их више.

Породица Војводић са славом св. Николаја је бројна и у Лици и Босанској Крајини. Према подацима из 1915. године, у Лици је живело укупно 69 домаћинства Војводића. Њихов највећи део је настањен у Мазини (33 куће) и Нетекама код Срба (19 кућа), а били су присустви и у Горњем Лапцу (8), Широкој Кули (3), Дабру код Оточца (2) и другим местима. У Мазини су још 1712. године забележена бројна задруга ове породице, 26 укупно. Већина Војводића у Горњој Крајини слави св. Николу, док мањи број слави св. Јована. Из Лике су се поједини ограници ове породице исељавали у Босанскую Крајину и од њих воде порекло тамошњи Војводићи са славом св. Николаја. Има их, на пример, у Турском Дубовику код Босанске Крупе (пореклом из Мазина), недалеком Менићу (пореклом из Срба), Грабежу код Бихаћа и Стијени код Цазина. Носилаца овог презимена са славом св. Николајем 19. века је било у босанскохерцеговачким парохијама: Вардар, Вакуф (данас Мркоњић Град), Брђанци код Герзова, Врело код Бихаћа, Паланка и Умци код Санског Моста, Проски код Босанског Петроваца и Шљивно код Бања Луке. Од Војводића су се развили Božani и Škrbić са славом св. Николаја, који живе у различitim крајишима областима. Вероватно су у сродству са ликовим Војводићима били и њихови презимењаци, који се средином 17. века помињу на Кордуну. Наиме,

Продан Војводић је био крајашник, односно војник граничар у Велемирдију надомак Карловца 1644. године.

Што се даљег перекла Вовојдина тиче, око њега постоје наизглед различита мишљења. По једним су они се убрајају у Усорчане, групу међусобно неродних породица, које су се у Лику доселиле из Усоре, области у сливу истоимене реке у северној Босни. Друго, највероватније нешто прецизније мишљење је то, да су они у сродству са Штрпцима, односно да су огранак великог штрбачког рода. Штрпци су, иначе, веома стар род, који се по крајишким областима проширио из своје матице у Великим Штрпцима код Дрвара (Уна). На први помен Штрбаци у Јунци најазимо у једном турском попису из 1541. године. Тада је насеље Штрпци имало 10 кућа. Вероватно са родом Штрбаци има везе и помен баштине Страбачина, која се налазила између Острвице (Купен Вакуфа) и Кључног 1533. године. Постоји и помен Штрбаци који су се иселили у Жумберак и Славонију током 16. и 17. века (1551. и 1553. године у Жумберку и 1609., 1638. и 1651. године у Славонију). Иначе, евидентна припадност Војводића померијутим Усорчанима не мора аутоматски искључивати њихову сродност са Штрпцима.

Штрпци су се у Босанску Крајину, односно у Унац доселили, посредно или непосредно, из Херцеговине у старом, ширем смислу. Ограник овог крајашког рода представљају, поред осталих, породице Бокан и Шкорић.

Војводић Кула Атлагића св. Никола 113 (15) Порекло им је највероватније из Војводина из Лике. Родочланчик ове породице је, како сведочи њено презиме, био војвода, односно војни заповедник. Ова породица је несушњиво у сродству са својим презимењацима у Парчићу код Бенковца, Божићу Војводић, рођена у Кули Атлагића (Bojicis Voivodich nata a Culatagijch), помиње се у једном документу из 1762. године. Имају породичне надимке Турувије и Баркићани. Видети и опис породице Војводић у Кину, која је свакако у сродству са њима. 303.105; 25.285, 287, 290; 81.104; 211.318; 159.424 - 425; 151.724; 18.97 - 99; I

Војводић Надефод (Жезар) св. Ђорђе 3 (1) Највероватније су досељени из Куле Атлагића или из Парчића. 151.724; 18.97 - 99; U.J.

Војводић Обровац / Међу преплатницима на "Србско – далматински алманах" из 1838. године био је и Василиј Војводић. Нема ни више. 94.99; 151.724

Војводић Парчић (њенковац) св. Никола 100 (16) Видети Војводиће у Кули Атлагића и Кину, са којима су свакако у сродству. Имају породичне надимке: Рајци, Бирце и Љубићи. 303.105; 25.285, 288, 296, 300, 23.77; 151.724; 18.97 - 99; I

Војводић Раштевић св. Никола 30 (4) У попису Раштевића из 1756. године помиње се Стојан Војводић са својом браћом (Stojan Voivodich e fratelli). 303.105; 211.318; 151.724; 260.87; I

Војводић Церање Доње 44 (7) Највероватније су у сродству са својим презимењацима у Кули Атлагића, Парчићу, Кину, Раштевићу и другим далматинским местима (видети). 211.320; 151.724

Војновић Брибир / Према предању, православни Војновићи су живели у Брибуру. Ова породица се у потпуности иселила. 151.723 - 724; B.M.A.

Војновић Кин 1 (1) Видети Војновиће у Кину, који вероватно са њима чине један род. 211.306; 151.723

Војновић (Војниковић) Голубић (кински) св. Јован 33 (8) Досељени су "из оближње Босне" у 17. веку. Било их је 5 кућа око 1920. године. Имају породичне надимке Телићи и Паласани. Сладају у "староседиоце", тј. у ред најстаријих досељеника у Голубићу. Ова породица свакако није настала од Војновића, који су из Херцеговине крајеве 17. века превели велики број породица у Боку Которску, као што се тврди у књизи "Голубић код Книна". 183.98; 161.38; 151.724; 32.75 - 78; 219.554 - 555; 217.123

Војновић (Војниковић) Ђевара св. Јован 12 (2) Крајем 19. века су живели у средини села. 303.76; 105; 25.285; 7.196 - 197; 151.724; I

Војновић Жегар / На жегарску породицу Војновић најазимо само у једној исправи, писаној у 17. веку. Наиме, међу калуђерима православног манастира Крка забележени у документу из 1649. године, помиње се Гаврило Војновић из Жегара (Gabriele Voinovich da Zegara), који је тада био стар 30 година. Не може се поуздано рећи, да ли је жегарска породица Војновић била у сродству са неким од својих презимењача на простору северне Далмације.

По другим западним областима има бројних носилаца овог презимена, али се ту ради о већем броју несрдних породица. На пример, Вој(и)новићи у Лици, Кордуну и Банији ("Горња Крајина") славе 7 хркних слава. Војновићи у кима доста по Лици, а нарочито су бројни у Мазину, где их је 1915. било чак 70 дома. Војновићи и Војновићи на територији Пакрачкој епархије су, крајем 19. века, славили 6 различитих слава. Носиоци ових презимена у Дабробосанској епархији прослављали су 1884/86. године 7 различитих светитеља. Није познато који су од оних Вој(и)новића сродни својим светитељима. Није познато који су од оних Вој(и)новића сродни својим

Војновић Кин 4 (1) Видети Војновиће у Кину, са којима су вероватно сродни. 211.306; 151.724

Војновић Подсоје 6 (1) Бележени су и под презименом Војновић. Међу власницима земље у Подсоју 1833 - 1841. године, помињу се 4 домаћинства Војновића. 211.301; 301.123, 161.44; 151.724; II. A.M.

Воларевић Буковић 49 (7) Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године, био је и Воларевић из Буковића. Цвијо Воларевић, капетан Буковића, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Ова породица је несумњиво добила презиме по заниму свог родонаčelnika. 303.105; 25.285; 105.221; 211.312 - 313; 103.82; 169.368 - 375; 151.724; I.

Воларевић Радошиновац 7 (1) Свакако представљају огранак Воларевића из Буковића (видeti опис те фамилије). 151.724; I.

Воларевић Бенковић 7 (2) Међу Србима исељеним 1758. године из Далмације у Русију, био је и Марко "Радојин" звани "Воларевић" из Бенковића. Ово је свакако огранак Воларевића из Буковића. 303.105; 105.221; 103.82; 151.724; I.

Вранеш Бенковић св. Никола? 1 (1) 1 (-) Ова фамилија је вероватно у скрбству са дalmatинским Врањешима (видeti). 151.727; I.

Вранић Книнско Поље св. Димитрије 7 (1) Свакако су сродни са Вранићима из Книнској Плачи (видети). 303.105; 151.727; I.

Вранић Полача (книнска) св. Димитрије 12 (2) Досељени су из Босне у 17. веку. Били су их 2 домаћинства око 1920. године. 183.109; 211.311; 151.727; I.

Вранковић Дриниш 11 (3) (-) Понуђени Срби у Дринишу Вранковићи, поменуты у првој пописовини 19. века. 303.105; 226.13; 151.727; I.

Вранковић Пристег се. Ђорђе 104 (16) Матица им је у Доњем Пристегу. У попису овог места сачињеном 1756. године помиње се домаћин Петар Вранковић, који је становова у једној кули са својим братом (Petar e fratello Vrancovich). 303.105; 211.313; 151.727; 260.123; I; P.B.

Врањеш Бободол 14 (2) Један огранак ове породице има надимак Бачкоње, по преткињи која је била од породице Бачко из Рамљана. 211.304; 151.727; B.B.

Врањеш Цетина св. Никола 113 (21) Сматрају да су им пречи у Цетину досељени "од Херцеговине". 211.301; 301.130,139; 151.727; I; II. B. B.

Вранковић Подсоје св. Јован 23 (6) Није познато, да ли су у скрбству са својим православним презимењацима по Далмацији, који славе друге хрсне славе. 151.727; I; II. A.M.

Вранковић Смрдеље св. Никола 103 (15) Имају породичне надимке: Мудрићи, Микићи, Шкељци и Чулићи. 303.105; 25.285; 289, 296, 297; 302; 211.292 - 293; 151.727; I. Ш.М.

Вранковић Стрмица св. Ђорђе 30 (6) 2 (-) Досељени су из Сења у 18. веку. Била су их 3 домаћинства око 1920. године. Герасим Зелић помиње "арандашу пандуровског" Вранкова из Стрмице, кога је дalmatinski епископ Кралевић (1810 - 1828. године) "у турској земљи, протива канона светих отаца и апостола, на симонији заполо". Презиме ове породице највероватније је формирало од личног именина Вранко, односно Вранко (од Франко). 183.116; 118; 211.312; 86.105; 151.727; I.

Врбница Земуник Горњи 6 (1) Филип Грабовац (1697/8 - 1749) наводи као православца (тј. некатолика) бајрактара Врбницу из "Котара". С обзиром да ово презиме, данас постоји само у Земунику Горњем, можемо основано претпоставити да су те ради о истој породици. У попису Земуника из 1756. године појављује се домаћин Боже Врбница, који је живео у истој кући са својим нећаком, односно братанцем (Bose e nipote Verbitza). 53.204; 151.729; 260.116

Вржина Стрмица св. Ђорђе 15 (2) Била су их 3 домаћинства око 1920. године. Досељени су у 18. веку, као је запамћено у њиховом предању: "из Баната". Под термином Банат или Банадиг (у значењу – бановина, банова обlast) подразумевали су се у прошlostи данашњи Равни Котари. У тој области, међутим, преци Вржина су можда боравили само једно време. Ова фамилија је свакако старион из Приморског Добра, где су Вржини и данас изузетно бројне. Наиме, средином 20. века је у том месту живело 21 домаћинство Вржина, са укупно 91 носиоцем свог презимена. Од њих су свакако пореклом и њихови презимењаци у Каштел Штафилцу (13 у куће) и Слупци (5 у 2 домаћинства).

Није упамћен узорак досељавања ове породице у Стрмицу, али се може претпостaviti да су насељеници који заборбили или пребези са млетачке територије. Наиме, у Стрмици је забележен већи број породица које воде порекло из приморских обlastи северне Далмације, чији пресу су при том могли бити насељени као ратни заборбеници током 17. века, можда баш за време Кандијског рата (1645 - 1669. године). Међу тим породицама вреди поменути Кошиће, који свакако воде порекло из Кукуљаца на острву Угљану и Бачкоње, које су досељене из Пакоштана. 183.116; 118; 211.312; 151.731

Вртчевић Шибеник 7 (2) 211.298; 151.730

Вртчка Јагодња Доња 24 (2) У попису Јагодње Доње из 1756. године помињу се Ивица Вртчка (Ivizza Vertazza), као и Никола Вртчка са својом браћом (Nicola e fratelli Vertazza). 303.105; 211.316; 151.730; 260.85 - 86; I. P.C.

Врућинић Раштевић 20 (5) У попису Раштевића из 1756. године помиње се Стјепан Врућинић са својим братанцем (Stipan Vruchinich е piroti). 211:318; 151:731; 260:61

Врцалин Ервеник св. Јован 7 (1) Лоцирани су у ервеничком засеоку Кочевићу. 25:285; 151:729; K.B.

Врцель Бенковац 7 (3) 1 (-) Од ове породице је прата Љубомир Врцель, рођен у Бенковцу 1892. године. 303:105; 216:251; 210:68; 151:729; I.

Врцель Буковић 153 (24) 1 (-) Буковићи Врцельци имају породичне надимаке: Одјаре, Грашићи, Скалари, Сурле и Бурачићи. Имају презимењаке, односно сроднике, у Залужнима и Киниском Польу. 303:105; 25:285; 289; 292; 298; 300; 301; 211:313; 151:729; I.

Врцель Залужане св. Јован 14 (2) Свакако представљају огранака бројних Врцельца из Буковића. 151:729; I, P.C.

Врцеле Киниско Полье 3 (1) Највероватније су заједничког порекла са Врцелцима у Буковићима (видети). 216:251 - 252; 151:728

Вудраговић Штикове св. Ђорђе 21 (5) Друга варијанта њиховог презимена гласи Вудраговић. 303:105; 211:289; 151:733; I, II, G.I.

Вујаковић Биовично Село св. Ђорђе 24 (4) Можда су сродни са Вујаковићима у Рамљанима (видети опис те породице). 25:286; 211:289; 151:733; I, M.H.

Вујаковић Рамљане св. Никола 5 (1) Забележено је да су "дошли са Косова". Уколико је та тврдња тачна, ту се ради о неком од нижих места Далматинског Косова. Међутим, постоји и знатна могућност, да су пореклом од Вујаковића у Биовничком Селу. Сматра се да су они први досељени од франачких робова у Горњим Рамљанима. Населили су се на месту званом Гљешице у Рамљанима, где и данас живе. Била су их 3 домаћинства око 1920. године. Живе у Горњим Рамљанима (у делу званом Медућани), за које се сматра су настали на зимским колибама Доних Рамљана.

Као што свештеник Јован Козобарин наводи у својој монографији о селу Грку (данашње Вишићићево) у Срему, један Вујаковић пореклом из Рамљана је било насељених и у том месту. Тада овај огранак породице је нестао у периоду између 1777. и 1910. године. 183:114 - 115; 211:290 - 291; 161:50; 151:734; 246:279; B.B., B.N.

Вујанић Брник св. Ђорђе 33 (7) Сматра се, да су досељени из Црне Горе у 17. веку. Било их је 7 домаћинстава око 1920. године. Имају иселенике у Сретенову код Дојрана, који су тамо дошли 1921. године. Ови иселеници су спасе св. Ђорђа и Ђурђић. 183:121; 235:110; 211:304; 151:734; 180:133; I, A.M.C.

Вујанић Голубић (Книн) св. Никола 5 (-) Вујанићи носе породични надимак Чокан. 151:734; 219:554 - 555

Вујанић Ервеник св. Јован 133 (22) Вујанићи свакако спадају у слој становништва који се крајем 17. века доселио у Ервеник из Бујајског поднебја у Буковици 1704. године.

Међу Србима исељеним из Далматије у Босну 1771 - 1774. године помиње се Никола Вујанић из Ервеника са породицом. Имају породични надимак 151:734; I, D.D. K.B.

Вујанић Мирање 10 (2) Вероватно су сродни са својим презимењацима из Ервеника (видети). 211:319; 151:734

Вујанић Пајење 5 (1) 1 (-) Они су највероватније огранак Вујанића из недалеког Ервеника. 25:286; 151:734

Вујасин Отишић св. Архангел Михаил 51 (8) Православни Вујасини су помињу у отишким матичним књигама писаним у периоду између 1845. и 1863. године. 303:105; 211:302; 301:130; 161:45; 151:734; 145:88; I, II, N.K.

Вујасиновић Ивошевци св. Стефан 353 (44) Међу Србима исељеним 1758. године из Далматије у Русију, био је и Мијо Вујасиновић из Ивошевца, док се међу Србима који су 1771 - 1774. године прешли у Босну, помиње породица Илије Вујасиновића из истог места. Имају породичне надимаке: Јовићи, Габриловићи, Милановићи, Стевандићи, Тешавановићи, Тришибићи и Цвићићи. 303:105; 25:286; 289; 291; 293; 297; 301; 303; 181:252; 105:221; 103:82; 115; 151:734; I, M.S.

Вујасиновић Кистање св. Стефан 21 (5) 4 (-) Имају породични надимак Дражете. Несумњиво представљају огранак Вујасиновића из Ивошевца. 303:105; 25:286; 291; 151:734; I

Вујасиновић Книн св. Стефан 7 (2) Свакако представљају огранак бројног рода Вујасиновића из Ивошевца, који слави исту хрушу славу. 151:734; I

Вујасиновић Раштевић 5 (1) Ова фамилија је несумњиво огранак ивошевачких Вујасиновића (видети). 211:318; 151:734

Вујасиновић Шибеник 3 (2) Шибенски Вујасиновићи су вероватно сродни са осталим својим презимењацима по Далматији. 211:298; 151:734

Вујатовић Брник св. Ђорђе 128 (39) Досељени су из (Босанског) Грахова крајем 17. века. Диоисије Вујатовић, крчки јеромонах, који се помиње 1811. године, свакако је био од ове породице. Било их је 20 домаћина око 1920. године.

У Врбнику је сахрањен нотар Андрија Вујатовић – Шаров (1841 - 1934), јавни радник и добротвор "из Книна" (свакако је био родом или непосредним пореклом из Врбника). 303:105; 216:176, 252; 183:121, 211:303, 151:734, 287:59, 160:133; I, A.M.C.

Вујатовић Кин 5 (2) 1 (-) Ово је била истакнута трговачка породица у 19. веку. У катастарском попису Книна из 1830. године помиње се православна породица Вујатовић. Кнински трговци Илија Марков Вујатовић и Илија Вујатовић налазе се у попису пренумерантака на "Србско – далматински алманах" 1836. и 1837. године, а Илија син Николе Вујатовић за свога сина Николаја 1838. и 1839. 1840. године.

Кнински Вујатовићи су спадали у ред малобројне грађанске интелигенције тог краја средином 19. века. Песник Шпиро Вујатовић, који се сматрао „Хрватом православне вјере“, спомениут 1885. године. У "книнско варошко језгрю" 1904. године спадали су и Андрија Вујатовић, начелник и Симо јевреј. 1904. године спадали су и Андрија Вујатовић, начелник и Симо јевреј. Вујатовић, 216:252; 277:158, 140:32, 300:23, 209:35, 51 - 52, 97:7, 98:7, 94:96, 95:144, 96:179, 151:734

Вујиновић Лучане (Син) 5 (1) Они могу бити потомци или једне од православних породица из Ускокава (Скопља) у Босни које су насељене у Дицмо, Лучане и друга места, које је предводио православни свештеник Ђорђе у новембру 1687, или једна од породица, које су, предвођене православним свештеницима, дошли у децембру 1687. из Ливана у Дицмо. "Шимун" и "Иван" Вујиновић из Лучана, чији се отац звао Раде, заменили су 1790. године своје поседе на Мишевици за оседе синске породице Ловрић из Суручја. 57:201 - 205, 249:131; 106:258, 252:125, 251:311; 151:734

Вујиновић Смоковић / Михаило Вујиновић био је међу одборницима православне цркве у Смоковићу 1752. године. Он се помиње у једном извештају римокатоличког задарског бискупа из 1761. године, поред свога рођеног стриця, попа Вујиновића (Michael Vuinovich e zio capitale del papa Vuinovich). Михаило (Миро) се помиње још у једној представки православних Смоковићана, писаној те године (Mio Vuinovich).

Његов стриц је свакако био свештеник Лазар Вујиновић, који је рођен у Смоковићу, а руко положен 1753 - 1754. године. Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године био је и Лазар Вујиновић из Смоковића, ученик епископа Симеона Кончаревића. Он се код Кончаревића школовао око 10 година. Ове породице нема више у Смоковићу. 105:222, 103:82, 93 - 94, 118, 240:118; 169:411 - 412; 151:734 - 735

Вујић Кањани 43 (9) Ова фамилија је можда у складу са Вујићима у Кијеву код Врлике (видети опис те породице). 211:290, 151:734

Вујић Кијево римокатолички 94 (19) Ови Вујићи су свакако поколочени православци, којима је и данас остало надимак "Ркач" (тако су се називали православци у северној Далмацији). Деле се на 4 гране, које носе породичне надимке: Ботић, Курик, Паша и Зимадин. 301:127, 131 - 133, 151:734

Вујко Велика Глава 70 (16) 1 (-) Православна фамилија Вујковић помиње се у Великој Глави 1725. године. Петар Вујко из Велике Главе је био један од ђака прве генерације братишковачке школе 1847. године. Сава Вујко је био један од црквених тутора у Братишковицима 1870. године (Велика Глава је припадала братишковачкој парохији). 303:105; 25:286; 211:252, 76:133, 134; 151:735, I, VI

Вујко Рамњане св. Ђорђе 14 (2) 2 Зову се и Вујковићи Лазо Вујковић из Рамњана (Lazo Vuilcovich) оженио се 1823. године са Мандом Бачко из истог места (Manda Bačko). Они су, поред друге деце, имали ћерку Василију, рођену 1835. године.

Према Накићеновићу породица Вујко је досељена из Босне, наводно "у 16. вену". Наведено време насељавања је несумњivo нетачно. Вероватије је, да су они огранак породице Вујко из Велике Главе, чији су пречи у Рамњане дошли крајем 17. или током 18. века. Биле су их 3 кћу у овом месту око 1920. године. Матица им је у делу Рамњана власник Доњанци 183:114 - 115; 151:735, 246:279, I, 5.Б., Б.Н., К.В., 6.А.

Вујићи Кричке св. Никола и св. Стефан 14 (2) 9 (-) Живе у Доњим Кричкама. Имају породични надимак Турићи. 151:735; I, J.M., L.A.B.

Вујновић Отон св. Архангел Михаило 85 (12) Свакако су дошли током поновног насељавања спустелог Отона 1692. године из Бјелашког Польја у Босанској Крајини. Било их је 15 кућа око 1920. године. Једног днота Вујновића је учио Доситеј Обрадовић. 303:105; 25:286; 183:107, 70:5 - 10, 211:397, 106:261; 151:735, I

Вујновић Шибеник / Стеван Вујновић био је 1820. године члан православног црквеног туростра. Међу претплатницима на "Србско – далматински алманах" 1838. године био је и "Николај Вујновић", клирик и IV лета у Шибенику (1839. клирик V лета, а 1840. "врек II лт."), а 1839. и 1840. године Григориј "Вујновић". Глиши Вујновић, трговац из Шибеника, и помињу се међу пренумерантима на његу Вука Каракића "Живот и обичаји народу српског", штампан 1867. године. Вујновића нема више у овом граду. 168:512, 126:404, 94:101, 95:149, 96:187; 151:735

Вујадин Ваћане 31 (5) Ова породица је вероватно у складу са арбничким Вујадиновићима (видети опис те породице). 303:105, 25:286; 211:292; 151:735, I

Вујадин Врник св. Никола 159 (35) 1 (-) Код њих је данас присутна традиција о пореклу из Црне Горе. Не може се поуздано рећи, да ли је та традиција утемељена. Била су их 23 домаћинства у Врнику око 1920. године.

Симо Вујадиновић, прокуратор цркве св. Николе у Врнику (Simo Vučadinović come procuratore della chiesa di S. Nicolo de Verbnik), јавља се међу потписаним далматинским православцима на једном документу из

1796. године. 303.105; 183.121; 211.304; 169.495 - 501; 151.735; 247.119; 246.278; I: A.M.C.; ш.м.

Вукадин Жагровић / Нема их више. Свакако су нестали за време Другог светског рата. 211.305; 151.735

Вукадин Книн св. Никола 9 (3) 1 (-) Досељени су из Врбника крајем 19. или почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство 1920. године. 163.90; 151.735

Вукадин Книнско Попеље 4 (1) 1 (-) Ова породица је несумњиво заједничког порекла са Вукадинима у Книну (видети). 211.306; 151.735

Вукадиновић Главина Доња (Имотски) 5 (1) Предак им је дошао половином 19. века као службеник из Бискупске на Далматинском Косову. Оженио се од Кадијевића и њега је у Главини. 40.285; 151.735; 43.356

Вуканец Богатник (Жегар) Лазарева субота 26 (2) Није познато одакле су се Вуканци доселили у Жегар. Једино се може рећи, да се преузме ове породице свакако формирало у Жегару и да њени првци били су сумње спаздани у нешто старији спој становништва, односно, да су овде живели и у периоду крајем 17. или у првој половини 18. века, а можда и раније. У својој аутобиографији, Зелји помиње, везано за један догађај из његовог детињства, који се одиграо 3. новембра 1760. године, становници Жегара Паву Вуканчеву. У Жегару живе и Вуканци са породичним надимком Давинчићи, који славе св. Стефану Дечанском (видети).

Вуканак је, поред презимена, и мушки лично име. Оно је формирano од честог имена Вукан, додавањем наставка "-ак". Ово није усамљен случај формирања личног имена. На сличан начин су формирана, на пример, и мушка имена Радованец, Иванец и Живанац, од којих су се касније формирали презимена Радованчевић, Иванчевић и Живанчевић. Лично име Вуканак се јавља веома рано, још у Дечанској хризовуљи, 1330. године. Од имена Вуканак, према аналогији са наведеним презименима, требало се формирати презиме Вуканчевић, евентуално Вуканчић. Међутим, презиме Вуканак је остало без уобичајног наставка "-ић", тачније без било ког другог наставка. Презимена ове врсте (без наставака) веома су честа међу далматинским Србима. Таква су, на пример, презимена Адам, Јроши, Милош, Вујко и друга. 25.286; 151.735; 18.129 - 130; I: У.Ј.

Вуканец Богатник (Жегар) се. Стефан Дечански (Мратиндан) Они су од богатничких Вуканца који славе св. Лазара. Предак ове фамилије је дошао на мајевичину на имење Давинчић, нестале породице која је славила св. Стефаном Дечанском и прихватила њихову славу. Имају породични надимак Давинчићи. У Жегару живе и Вуканци са славом св. Лазера. 25.286; 151.735; 18.129 - 130; I: У.Ј.

Вуканец Ервениј 1 (1) За Вуканце у Ервенију није забележена конфесионална припадност, али они несумњиво представљају огранак

100

истоимене православне породице из суседног Богатника, односно Жегара (видети). 151.735; 18.129 - 130

Вуканец Каштел Жегарски 19 (2) Један су род са Вуканцима у Богатнику и Надводи (видети). 151.735; 18.61 - 62; I: У.Ј.

Вуканец Крупа / Ђуро Вуканец, син Пајла, рођен је у Крупи 1817. године. Сви чланови ове фамилије су се иселили из Крупе. Последњи њихово исељавање се одиграло у првој половини 20. века. 151.735; Ш.Б.; К.В.; Б.А.

Вуканец Надвода 6 (2) Заједничког су порекла са Вуканцима у Богатнику и Каштелу Жегарском. 151.735; 18.199; I: У.Ј.

Вукас Булић 10 (1) Свакако су у сродству са Вукасима у Карину Горњем и Кули Атлагића. 25.286; 151.735

Вукас Карин Горњи 64 (10) 1 (-) Имају породични надимак Странјани. Несумњиво су у сродству са својим православним презимењацима у Кули Атлагића и у другим далматинским местима. 303.105; 25.286; 301; 211.316; 151.736; I

Вукас Кула Атлагића 56 (4) Свакако чине један род са Вукасима у Карину Горњем (видети опис те породице). 303.105; 25.286; 211.318; 151.736; I

Вукасовић Кистање / Било их је и православца и римокатолика. Међу претпоставицама на њије Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Максим Вукасовић из Кистања. Нема их више. 81.106; 191.13; 151.736

Вукасовић Дринић 5 (1) Било их је и православца и римокатолика. Вероватно су сродни са наведеним Вукасима. 81.106; 151.736

Вукашевић Шибеник / Православац Тома Вукашевић (Vucasevich) био је житељ Шибеника 1654. године. 66.73 - 74; 151.736

Вукашин Дринић 22 (4) Ова породица несумњиво представља огранак бројног рода Вукашина из Кричака. 303.105; 211.295; 151.736; I

Вукашин Житинић 18 (3) Свакако су пореклом од рода Вукашина из недалеких Кричака. 151.736; I

Вукашин Кричке св. Ђорђе 100 (21) 1 (-) Према предању, пореклом су из Мосеља. Други део породице живи у Донјим Кричкама и слави св. Николу. Масеља. Други део породице живи у Доњим Кричкама и слави св. Николу у Живе у Горњим Кричкама. Видети и Вукашине са славом св. Николе у Кричкама. 303.105; 211.297; I: Л.А.В.

Вукашин Кричке св. Никола Предење говори да су пореклом из Мсећа. Већи део породице, који слави св. Ђорђа, живи у Горњим Кричкама. Живе у Донним Кричкама. Видети и Вукашине са славом св. Ђорђа у истом месту (код њих је највећа општа бројност овог презимена у Кричкама). 303.105; 211.297; 151.736; I. Л. А. Б.

Вукашин Мосеј / Забележен је покушај превођења на унији Алексе Вукашина из Мсећа 1834. године. Видети и породицу Вукашин у Кричкама. 226.22; 151.736

Вукашиновић Бенковац 18 (4) 211.313; 151.736; I

Вукашин Црногорци (Имотски) Св. Стефан 7 (1) Досељени су из Зубаца у Херцеговину "међу првима". Родоначелник ове породице је несумњиво био Вукаљ Гручин, који се у Црногорцима помиње у првој половини 18. века. Он је био у челу породице Вукаља, непосредно по њеном досељењу у Црногорце. Помиње се у земљишту из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 5 укубана и да је добило 10 каната земље. Једна од варијанти његовог презимена је и Вукалић.

Помињу се и у документима из 1820. године. Под презименом Вукалић се ова породица највише и у попису православног становништва Црногорца 1860. године. 40.287; 211.314-315; 151.736; 43.353; 356; О. В.

Вукић Бисићично Село св. Ђорђе 25 (3) Можда су од њих Вукићи у Задру. 303.105; 25.286; 151.736; I. Ш. М.

Вукић Задар 109 (33) # Ова фамилија можда представља огранак Вукића из Бисићиног села. 303.105; 151.737; I

Вукман(?) Покровник / У Покровнику код Коњеврата помињу се 1616. године Вукмани, који тада, заједно са још неким породицама спадају у "нове житеље". Досељавањем ових породица, које су биле углавном православне ("хришћане"), Покровник је добио ново име Угарци. По томе прептостављамо да би ти досељеници могли бити из места које се звало Угарци, можда оно у Граховском Пољу. Ове породице нема више у Покровнику. 270.103; 151.737

Вукмарица Мокро Поље св. Лука 58 (11) 2 (-) Досељени су из Босне, скакаво из Бјелјског Поља у општем насељавању Мокрог Поља 1692. године. Накићеновић неоспорно тврди, да су дошли "у 16. веку". Било их је 7 домаћинства око 1920. године. Мокропољске Вукмарице имају исељенике у Бронхи у дренажној области (Косово и Метохија), који су тамо прешли најлон Првог светског рата, а славе св. Луку. Било их је 1 домаћинство у Бронхи, према подацима из 1934/37. године. Вукмарице су сродници Олачина, који живе у Плавну и бројним другим местима. Заједно са њима, сачињавају огранак једног бројног крајишког рода, који од давнина слави св. Луку. Општински подаци о овом роду

презентовани су у опису плавашких Опачића: 25.286; 183.104; 70.5 – 10; 211.307; 106.261; 151.737; I. Ш. М.

Вукмировић Бильане Горње / У попису Бильана Горњих из 1749. године помиње се православац Иван Вукмировић (Vuchmirovigh). Нема их више. 261.181; 151.737

Вукмировић Врбник св. Никола 108 (24) Досељени су са Змијања у Босни 1690. године. Змијање је област јужно, односно југозападно од Бање Луке. Врбнички Вукмировићи су потомци или рођаци Медака Вукмировића. Медак Вукмировић је био вођа досељеника из Змијања у скопину Книну у јуну 1690. године, када се доселило 1500 душа. Вукмировића је у Врбнику 190. 1820. године било 19 домаћинстава. 303.105; 183.121; 107.94; 211.303; 106.280; 151.737; 246.278; I. А. М. С.

Вукобратовић Оћестово св. Ђорђе / Најстарији нама познати пomen презимена Вукобрратовић у северној Далмацији датира из 12. јануара 1654. године. Тада се у једном документу, писаном у Задру, наводи да је Иванко Вукобрратовић, алфир, односно барјактар чувеног Илије Смиљанића (Ivanco Vukobratovit alfer dei sardar Elia Smiljanovich), за заслуге у Кандијском рату добио месечну плату 4 дуката од Млечана. У том документу се Вукобрратовић описује као тридесетгодишњак средњег раста, кестенљастих брови и обријани браде.

Иванко Вукобрратовић је у то време несумњиво живео на задарској територији, која је била, поред острва која су јој припадала, сведена на узан приобалијски појас од Пакштана на југу, преко Задра и Нина, до Ражанца и Новиграда на северу. Сам Смиљанић је са породицом становио у Задру, где је био досељен из удинског краја у Лици почетком 1647. године. У следећих неколико година Смиљанићи су предводили већи број војних упада на турске територије, у првом реду у Лици, а поред тога и у Босанској Крајини и унутрашњости Далмације, што је понекад резултирало и досељавањем становништва на млетачку територију.

Од старог рода Вукобрратовића су се развиле данашње породице: Кнежевићи, Вукојевићи, Илићи и Буџаде у Оћестову, Илићи, Маркоши и Буџаде у Пајенима, а нешто касније су из Оћестова у Плавно прешли и пречи тамошњих Вукобрата (видети опис ових породица). Код појединих огранака овог рода забележено је предање о њиховом пореклу из области Змијања у Босанској Крајини, односно предање о порекло из Босне.

Данас се не може поуздано рећи, да ли је ово предање тачно. Наиме, носијац овог релативно ретког презимена, Иванко Вукобрратовић, живео је у Равним Котарима, односно у задарском крају. Он је вероватно био предак, односно рођак, данашњих Вукобрратовића и њихових огранака са другим презименима. Досељавање ове породице из Равних Котара није остало запамћено у предању. Могуће је, да су Котари заборављени као привремена етапа у боравку породице, а могуће је и то да је предање о пореклу са Змијања дошло под утицајем других породица у Пајенима и Оћестову, које су заиста претежно биле пореклом из Босне. Сличан је

пример са тамошњим породицом Бједов (видети), код које је забележено предање о пореклу из Босне, док документи сведоче о њеној стариини из Лике. Према томе, преци Вукобратовића су се доселили или са Смиљаја у Босни, како тврди предање, или са старијим из Лике, како би се могло наслитити из чињенице, да је Иванко Вукобратовић био барјактар и свакако човек од поверења сердара Илије Смиљанића, непосредно пре тога досељеног из Лике.

Пада у очи и то, да су сви Вукобратовићи (Вукобрати, Вукобради) који данас живе на простору Босанске Крајине потомци новијих досељеника из Далмације и Лике. У Лици је, са друге стране, ово презиме више заступљено него у Босни и најмахе се поуздано утврдити од када је тамо присутно. Године 1915. Вукобратовић је у Лици било укупно 58 домаћинстава. Најбројнији су били они у Грабашчику код Коренице (41 домаћинство). Плочи код Ловиња (8 кућа) и Врховинама (7 домаћина). У попису Лике из 1712. године поменута је бројна породична задруга Марјана Вукобрат (Marijan Vukobrot, Marijan Vukoprach) у кореничком крају, у којој је живела чак 21 осoba.

Данас се нико у Охридству не презира Вукобрат(овић), већ сви органи овог рода носе новија презимена - Кнежевић, Илић, Вукојевић и Бушадо. Старо презиме носи само исељени ограничани овог рода, међу којима су најбројнији Вукобрати у Плавни: 173:74; 107:40, 112 – 115; 66:70 - 71; 106:248 - 250; 151:737; 224:127 222:191, 275; 193:199; 124:394, 400, 404, 458, 481; 101:79; 58:341; 125:284, 99; 129:58 - 59; 89

Вукобрат Плавно св. Ђорђе 36 (4) Досељени су из Охридства, према Накићеновићу наводно у првој половини 17. века (свакако су дошли крајем 17. или почетком 18. века). Постоји предање, да су се раније "звали... Кнежевићи". Биле су их 43 куће у овом месту око 1920. године. Општински подаци о роду коме припадају наведени су у опису охридских Вукобрат(овића): 303:105; 183:111; 151:737; I

Вуковић Буковић / Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Стеван Вуковић из Буковића са породицом. Нема их више. 103:114; 151:738

Вуковић Глушци (Неретва) 28 (7) 1 (-) Код њих постоји породични надимак Савић. 42:106; 289:421; 151:738

Вуковић Голубић (кинински) св. Јован 141 (30) Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је 10 домаћина око 1920. године. Имају породичне надимке: Баланићи, Булићи, Делукићи, Дракарићи, Јокурдаћи, Јошићи, Легоњићи, Либаде, Милењићи, Топлићи, Ваљковићи, Жилићи и Иличини. Није утемељено тврђење кутовара монографије "Голубић код Кина", да је ова фамилија старијим из "средњовековне Старе Србије", односно из вучитрнског краја на Косову. 183:98; 151:738; 32:76; 219:554 - 555; 217:123

Вуковић Жагровић св. Никола 3 (1) Досељени су "из Далмације" (односно из неког другог далматинског места) око 1820. године. Била им је 1 кућа око 1920. године. 183:123; 151:739

Вуковић Задар 2 (2) Један од тутора задарске православне цркве 1802. године био је и Андрија Вуковић. Герасим Зелић, међу потписницима једне молбе, утврђене митрополиту од стране православних Далматинaca 1820. године, спомиње и Андреја Вуковића (није наведено одакле је био). Трговини Андреј и Богдан Вуковић из Задра налазе се у попису пренумерантама на "Србско - далматински алманах" 1836. године (Богдан и 1837). Међу пренумерантима на "Србско - далматински алманах" из 1837. и 1838. године био је и Георгиј Вуковић из Задра, царски краљевски "Контролер" при Догани.

Тридесетих или четрдесетих година 19. века, под сумњом да је учествовао у организовану тајног друштва "за оснивање славенског царства", саслушаван је православни задарски трговац и (или) поседник Вожидар Вуковић. Међу пренумерантима на книгу Вука Карапића "Ковачкији за историју, језик и обичаје Срба сва три закона" налази се Никола Вуковић из Задра. 168:456; 204:219, 86:130; 126:139; 97:7, 98:7; 94:95; 151:739

Вуковић Колјане Гориће 23 (5) 81:107; 151:738

Вуковић Метковић (Неретва) св. Јован? 3 (1) Има и римокатолика са тим презименом у Метковићу. 42:85; 106; 151:738; БИ, РМ.

Вуковић Миочић 178 (32) Јован Вуковић, капетан Петровог Поља, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Капетан Тодор Вуковић из Миочића се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Од ових Вуковића воде порекло њихови презименавци у селу Цетини (видети). 211:290; 169:368 - 375; 495 - 501; 151:738

Вуковић Сплит 109 (38) 9 (-) # "Благодарни господин Георгији от Вуковић, царски краљевски административни радник из Сплита, налази се међу пренумерантима на "Србско - далматински алманах" 1840. године. 96:186; 151:738

Вуковић Ковачић (Тополje) 4 (1) 303:106; 151:738; I

Вуковић Цетина св. Врачи Кузма и Дамјан 140 (22) Досељени су из Петровог Поља код Дринице, "очигто после 1720. године, јер се на подручју Врлике јављају тек 1726 - 1728. године". Досељени су после Милаша, Барашница, Четника и Преочана. Место у Петровом Пољу из ког су се Вуковићи доселили је несумњиво Миочић. Они и данас тамо имају бројне рођаке, односно презименавке (видети спис Вуковића у Миочићу). Цетински Вуковићи носе породичне надимке: Мијачевићи, Мандићи и

*Којићи. Мијачевићи овај надимак носе по праћеди Мијату, рођеном у 19.
веку.*

Њихове исељенике представљају Вуковићи у Ливањском Пољу, тачније у Бастасима и, вероватно у тамошњој Нуглашици (барем они, који слве св. Враче у том месту). 303:106; 173:62; 201:72, 73; 211:301; 301:129, 139, 161:43; 151:738; I, II, III, IV.

Вуковић Шибеник 16 (5) још да први досељени Вуковић, Јован, бија родом "из Унгарие или Раштес". Вераподно је био из окoline манастира Гомирја. Јован Вуковић, богати православни Србин, житељ Шибеника, спомиње се у првој половини 17. века. На другом месту, православни шибенски Србин, тровац Јован Вуковић, син покојног Рада, помиње се 1633. године. Свакако је то иста личност као Јованом Вуковићем (Vuchovici), реченичим. Образом, који је 1654. године покушао да забаци православног свештеника Џироља Габријела Саставио је тестамент 1657. године. Будући да је тада заштевица неке драгоцене предмете и книге манастиру Гомирју, постоји претпоставка, да је родом био "из Унгарие или Раштес". Овим тестаментом је оставио своју кућу шибенском православном свештенику. Вуковић су спладали у "најртменије" српске прородице у Шибенику, 188.303-66.73-74-89.108-110; 151.739

Вукојевић Бенковац св. Ђорђе 3 (1) Свакако представљају огранак истоимене фамилије из Оџестова (видети) 151-737.

Вукојевић Гађелези св. Ђорђе 5 (1) Они су несумњиво огранак бројних Вукојевића из Обастова који славе исту крсну славу. 303-106-151-737-1

Вукојевић Оћество св. Ђорђе 125 (24) Старо им је презиме Вукобрат, као и сродним Кнежевићима, Илићима и Буџадима. Било их је 30 домаћинства око 1920. године. Описирани подаци о пореклу овог рода изнети су у опису остварености Вукобрата (Вукобратов). Симеон Вукојевић из Оћестова био је иконописац. Чуо је иконографију у Кнежевићевској плави. Радио је на иконостасима у Киним, Бенковцу и Купи Атлагићи. Помиње се 1786. Вукојевић имају породичне надимке: Сламоте, Цвијићи и Тиерићи. 25,285, 289, 301, 216-207, 208, 183,104, 173,74, 211, 203; 307-78, 181,228, 151-737.

Вукојевић Чиста Мала св. Ђорђе 8 (1) По свему судећи, ово је огранак бројног рода Вукојевића из Оћестова (видети). 303:106; 151:737; I.

Вукоман Отишић Св. Архангел Михаило 18 (4) Вукомани се помињу у православним матицима у Отишићу писаним 1845 - 1863. године. 211:302; 301:130; 151:737; 145:97; I-II:нж

Вукосав Метковић (Неретва) 16 (5) Има и римокатолика са тим презименом у Метковићу, 42-85 106

Вукса Какма 6 (1) Зову се и Вукша. Свакако су у сродству са другим православним Вукшама на севернодалматинском простору (видети: 211-316, 151-739; Ј.П.С.)

Вукчевић Земуник Горњи 15 (2) Несумњиво су у сродству са Вукчевићима у Каштелу Жегарском и Исламу Грчком (видети: 154-730).

Вукчевић Ислам Грчки / Лале Вукчевић из Ислама Грчког је 20. децембра 1759. године даривао манастиру Крупи „једну задиму која стоји близу његове куће из његовог врочни помен и све његове фамилије“. Њим више у Исламу Грчком. Цела фамилија се иселила у Крупу. Даљим пореклом су из Жегерија, 151:736; 131:15-18; 141-142.

Учквећић Каштел Жегарски (Жегар) Лазарева субота 18 (2) Вукчевићи у Комазецима су једна породица са својим презимењима у Каштелу Жегарском. Они спадају у најстарију слој српских породица у вом месту. У питању су породице које су се у јуну 1648. године преселиле из Жегара у Будин који Поседари, да би се за време Морејског рата вратиле у Жегар. Поменуту себу из 1648. године су предводио храмбаша Јанко Митровић и Миљета Вучкевић. Миљета је на неким местима погрешно забележен као "Вучевић". За Миљetu Вучкевића је једном приликом наведено да је "средњег раста, кејственог пута, четвртстава браде и шареног очију". Млечани су му одредили месечну плату у износу од 4 дуката. У извештају о биди под Рибником, састављеном 17. јула 1648. године, храмбаша Миљета Вучкевић издавају да су "Жегарским усекени под Нин" (односно у Будин), којима је он тада командовано, од 200 пешака изабрли њих 10. Када је у мају 1663. године одређивао свим дalmatинским главарима које кланице и прелазе су дужи да чувају са својим људима, храмбашама Павлу Вучкевићу (Harambassa Pavlu Vuchchevici) и његовим војницима из Жегара, Ереника и Поседарија је одређено да надзори Брушево (Brusevo). Међу поседарским главарима се он помиње и 8. маја исте године.

Када је Стојан Јанковић додгао турској ропству 1666. године, Поседари су једногласно изабрали да харамбашу помогнути Павла Вучевићу, да их предводи док Јанковић не буде био ослобођен. Овај избор је потврдио и генерални драматски проводар Катарино Корнаро. Никола Вучевић "из Поседара" (односно из Будина) се најави међу онима, који су 1753. године напали караван под Клисом. У документу писаним 7. априла 1684. године драматски генерални проводар Лоренцо Дон напажа Стојану Јанковићу и судијама Будина, да, присле Илију Митровића да врати ствари заплене приликом убиства Перице Синобада љубичим аласницима. Поред Јована Синобада, Перичиног сина, међу осабљама којима је тада отета имовина налази се и Никола Вучевић (Nicolò Usciveschi), Симон Вучевић и Гајзден Вучевић. У том периоду су Вучевићи били у завади са Митровићима, па је због тога у јуну 1684. интервенисала и проводар Могенрије, који је покушао да изглади спор

између ових породица. Међу Србима исељеним у Русију из Далматије 1758. године, био је и Герасим Вукчевић из Жегара.

Да је један огранак Вукчевића остало у исламском крају и после повратка Вукчевића у Жегар, може се видети и из чињенице, да је 1759. године Лале Вукчевић из Ислама Грчког даровао манастиру Крупи "једну зидину која стоји близу његове куће". Највероватније је и калуђер Теодосије Вукчевић, који је учествовао у избору Герасима Зелића за управитеља црквених послова у Далматици 1796. године био сродник жегарских рода, или се ради о нетачно забележеном презимену припадника рода Вукчевића.

Када је у новемврлу месецу 1582. године Жегар био нападнут и попаљен од стране сењских ускуока, између 80 житеља Жегара заробили су они и "Николу Вукишића", који је био "чуveni vođa martolotska". Но може се са сигурношћу рећи, да ли је он припадао неком од несталих жегарских рода, или се ради о нетачно забележеном презимену припадника рода Вукчевића.

У православним шибенским матичним књигама у другој половини 17. века се јавља презиме Вукчевић. Парок Далматинског Косова, Никола Вукчевић, био је 1728. године затворен са још неколико православних свештеника, због тога што се опирао визитацијама римокатоличког скradинског бискупа. Калуђер Герасим Вукчевић звани Бушње прихватио је 1752. године јурдикцију Матије Карамана и био је постављен за смоковиног пароха. Забележено је, да је овог Вукчевића именем Крупе Теодосије Ериња (Риња) постављен за пароха у Исламу 1759. године. Није познато одакле је овај Герасим био родом. Умро је у Ислamu 10. септембра 1764. године. Међу потписницима једног документа, који су православни Далматинци упутили млетачком сенату 1759. године помињу се и Тодор Вукчевић капетан Киниског Попа, као и Тодор Вукчевић капетан Косова. Ове се можда ради о истој личности.

Ван терitorije северне Далматије Вукчевићи су забележени у Горњој Крајини. Они, за разлику од својих презимењених у Жегари и Крупи, славе са Јована. На просторима Горње Крајине сава породица живи у већем броју места у околини Вргинмоста, Двора и Глине, или ну у једном од њих не достиче велику бројност. Вукчевића на том подручју има највише у Слатини код Глине (1948. године 12 у 3 куће) и Перни код Вргинмоста (10 у 2 домаћинства).

Вукчевићи се веома рано јављају и међу жумберачким Србима. Тако, 1551. године се помињу војници Вујдраг, Радић, Михаило, Ратко, Вукмир, Тома и Иван Вукчевићи. Они су становали у жумберачким насељима Стодраги, Дану, Шлоти и Мошанцу. Међу Жумберчанима – војницима се 1553. године помињу још и Марко, Маринко и Радосав Вукчевићи. Срби су у Жумберак досељени у две сеобе. Првом, изведеном 1530/31. године, насељени су они из предела Срба, Ључа и Гламоча. У другој српској сеоби у Жумберак, 1538. године, дошли су насељеници из области око реке Цетиње у Далматији. Вероватно су ови Вукчевићи, као и њихови презимењаци у Горњој Крајини, сродни са далматинским Вукчевићима.

Презиме Вукчевић долази по личном имену родоначелника, који је носио архично српско име Вукац. Ово лично име је било у употреби све до 20. века, али је постало веома ретко. 25.286; 107.133; 67.123; 105.222; 211.314; 103.83; 105.250; 151.736; 18.141.; У.Ј.

Вукчевић Кини (Кининско Польје) св. Никола 6 (2) У литератури су погрешно бележени и као Вукићевићи. Досељени су из Босне 1688. године. Тодор Вукчевић, капетан Кининског Попа, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Вукчевића су била 4 домаћинства у овом месту око 1920. године. 169.368 – 375; 151.736

Вукчевић Комазеци (Жегар) **Лазарева субота 51 (5)** Они су заједнички порекла са Вукчевићима у Каштелу Жегарском (видети опис те фамилије). 151.736; У.Ј.

Вукчевић Косово (област) / Тодор Вукчевић, један од капетана Косова (области), помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Нема их више на Далматинском Косову. 183.41; 169.368 – 375; 151.736

Вукчевић Крупа **Лазарева субота 114 (16)**, 2 (-) Пореклом су из Ислама Грчког. Један од првих досељеника у Крупу, Лале Вукчевић из Ислама Грчког даровао је манастиру Крупи "једну зидину" (парцелу оивичену зидом). Герасим Вукчевић реченој Бушње послао је 1759. године из манастира Крупе у Ислам Грчki за пароха. Он је у Ислamu и умро 1764. године. Крупски игман Вукчевић помиње се 1785. године. Сродни су са својим презимењацима у Каштелу Жегарском и Комазецима (видети).

Тодор Вукчевић, син Ђуре, рођен је у Крупи 1817. године. Општији подаци о овој породици биће наведени у монографији Крупе и Голубића, која је у припреми. 303.106; 25.286; 211.316 - 317; 151.736; 131.8, 15; I. У.Ј.; Ш.Б., 6.А.

Вукчевић Шибеник / Презиме Вукчевић у православним матичним књигама у Шибенику у другој половини 17. века. Нема их више. 89.14; 151.736

Вукша **Биљане Доње 12 (1)** Живе у делу Биљана Доњих који се зове Трљуте. Свакако су сродни са другим Вукшама и Вукшићима по северој Далматији (видети). 303.106; 151.736; I.

Вукша **Карин Горњи 21 (2)** Представљају један род са другим својим презимењацима на овим просторима. Матица им је највероватније у Парчићу код Бенковца. 25.286; 211.316; 151.739

Вукша **Парчић** **(Бенковац)** св. Лука 169 (25) Имају породичне надимке: Калинић, Цапаци и Калићи. Органче овог бројног рода свакако Калинић, Цапаци и Калићи. Органче овог бројног рода свакако

представљају остале православне далматинске Вукше и Вукшићи. Судећи

по специфичној крсној слави ове породице, Вукше највероватније представљају даље сроднике Олачића и још неких крајишког породице. Опширнији подаци о овом роду изнети су у опису Олачића у Плану (видети), 25.286, 289, 294, 23.78, 151.739; I, 739.

Вукша Чиста Мала св. Ђорђе 7 (1) Свакако су огранак Вукши из Парчића (видети), 303.94, 106, 151.739, I.

Вукшић Кричке св. Никола 36 (5) 3 (-) Живе у Доњим Кричкама. Ова фамилија је свакако у сродству са Вукшама у Парчићу код Бенковца и по другим местима. 303.106; 211.297; 151.739; I, 739.

Вулаевић Шибеник / Презиме Вулаевић у православним матичним књигама у Шибенику у другој половини 17. века. Нема их више. 69.14; 151.739.

Вулетинић Кута Алтагића 46 (6) Међу Србима иселеним из Далматине у Босну 1771 - 1774. године помињу се Трифон Вулетинић и Јаков Назић - Вулетинић из Куте Алтагића са породицама. Видети и презиме Назић - Вулетинић. 25.286, 211.318; 103.115, 151.740, I.

Вулетинић Стариград 3 (-) Највероватније представљају огранак Вулетинића из Куте Алтагића (видети), 303.106, 151.740, I.

Вулиновић Ерибер св. Никола 3 (1) 1 (-) Досељени су из Братишковаца. 303.106; 25.286, 151.740; I, M.J.

Вулиновић Братишковац св. Никола 39 (5) Вулиновићи су најстарија од сличних братишковачких породица. Чим су Турци истерани из Братишковаца, досељени су преци Вулиновића. Тврди се да су как затекли и ватру у тамошњој кули "Кулин - бега". Ова породица је узела учешта у млетачкој борби против Турака крајем 17. века. Дошли су из Босне или Херцеговине. Боко "Вујиновић" (свакако Вулиновић), капетан братишковачки, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Илија Вулиновић, "прокуратур" (туртор) цркве у Братишковацима, купио је Типик и 6 минара и дао 130 дуката свештенику Петру Кричини 1800. године. Стеван Вулиновић се помиње као "капитан" Братишковаца 1808. године. Станија Вулиновић из Братишковаца је био један од њака прве генерације братишковачке школе 1847. године. Сима Вулиновић је био један од црквених тутора 1924. године. Његовим запагањем, као и запагањем свештеника и других тутора, изливена су тада већа звона за братишковачку цркву.

Вулиновићи су били колонели и седари, а у другом временском периоду су од њих бивали и главари села, "капитани". Како су први дошли у Братишковац, запослили су највећи део тог села и млиновак на Слану и у близини Скрадина, на реци Крк. Имају породични надимак Брестовствљани. 303.106; 25.286, 288, 211.291, 14.234; 169.368 - 375; 278.156; 76.111, 119, 128, 130, 134, 151.740, I.

Вулиновић Кањане / Ове породице више нема у Кањанима. 216.252; 151.740.

Вулиновић Коневрате 39 (8) 1 (-) Ова фамилија је вероватно сродна православним Вулиновићима у Шибенику (видети опис те породице), 211.296; 151.740.

Вулиновић Шибеник 16 (4) Вулиновићи спадају у српске породице, које су у Шибеник досељене са оближње турске територије, између 1640. и 1650. године. Милица Вулиновић се 1678. године у црквено општинском правилнику православне црквене општине у Шибенику помиње као "будући двојарник", а следеће године као "дворанин" православне општине у Шибенику. Харамбаша Илија Вулиновић, православац, помиње се 1654. године. Ово презиме се јавља у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Ови Вулиновићи су и у првој половини 19. века живели у Шибенику. 168.320; 66.73; 74; 69.14; 169.60; 99.109 - 110; 151.740.

Вулић Бителић св. Јован? 25 (7) Имају исељенике у Врбици у Ливањском Пољу, који се данас исто презивају. 201.71; 211.298 - 299; 151.740.

Вулић(?) Покровник / У Покровнику код Коневрата помињу се 1616. године Вулићи, који тада, заједно са још некима породицама спадају у "нове житеље". Досељавањем ових породица, које су биле углавном православне ("хришћане"), Покровник је добио ново име Угарци. По томе претпостављамо да би ти досељеници могли бити из места које се звало Угарци, можда оно у Граховском Пољу. Вулића нема више у Покровнику. 270.103; 151.740.

Вуличић Небријевић (Имотски) / Помињу се у попису православног становништва Небријевића, написаном 1860. године. Нема их више. 40.293; 151.740; 43.356.

Вундук Голубић (кинински) св. Никола 13 (4) Досељени су из Босне у 17. веку. Били су их 3 куће око 1920. године. 183.98; 151.740; 219.554 - 555.

Вундук Плавно св. Ђорђе 22 (4) Пореклом су из Босне. Било их је 8 домаћинстава око 1920. године. Један њихов огранак се иселио на Шабац 1922. године. 183.111; 184.164 - 166; 211.309; 151.740.

Вунчић (видети Вуневац) Шибеник / Православац Стеван Вунчић (Vuncich) помиње се као жител Шибеника 1654. године. Ове породице нема више у Шибенику. 66.73 - 74; 151.740.

Вуневац (видети Вунчић) Шибеник / Презиме Вуневац наводи се у православним матичним књигама у Шибенику у другој половини 17. века. Нема их више у овом граду. 69.14; 151.740.

Вучеља Биочић 17 (3) У Прекају у уначкој области (околина Дрвара) живи бројна породица Вучеља, која слави св. Арханђела Михаила. Између два светска рата је у Прекају живело 16 домаћина ове породице. У уначки крај су се преци Вучеља доселили из Далмације, како сматрају, из Поплаче. Очувана је традиција, да се ова породица раније називала Миливојевићи. Биочићка Вучеља су свакако род са својим презименацијама у околини Дрвара, па су дакле, и они пореклом од Миливојевића из Кининске Поплаче (видети опис те породице). 211:289; 151:731; 224:496, 556; I.

Вучак Цивљане Св. Никола 57 (10) Домаћинства ове породице поцршана су у цивљанском засеку Чиплук. 303:106; 211:300; 151:731; I, 3.Д.

Вучевић Јагодња Доња / Међу Србима иселеним из Далмације у Банат 1771 - 1774. године помиње се Илија Вучевић из Јагодње Доње са породицом. Нема их више. 103:115, 151:731.

Вучендић (Вученда) Жегар се Ђорђе 15 (3) Порекло ове породице није познато. Вучендићи су свакако житељи у Жегару током 18. века, где је несумњиво и формирano ово презиме. Немају се преизмињаке на простору Далмације, Хрватске и Славоније, а по свему судећи ни у Босни. 215:285; 151:731; 16:89 - 100; I, 3.У.

Вученић Јевринац св. Никола 50 (8) Према Накићеновићу, досељени су "са Косова у 16. веку". Време досељавања и област порекла који су код свог аутора наведени свакако су нетачни. Било их је 10 домаћинстава око 1920. године. Имају породичне надимке: Малете, Кербани и Џоне. 183:125; 211:290; 151:731; 246:278; Б.В.; Б.Т.

Вученовић Горње Колење св. Василије 76 (14) Највероватније нису у сродству са својим презименацијама у Рамљанима, који славе другу красну славу. 211:299; 161:48; 151:731; I, 3.Б. ; Н.Ж.

Вученовић Кини св. Никола / Досељени су са Далматинског Косова, тачније из Рамљана, на самом почетку 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нестали су пре 1948. године. 183:89; 151:731.

Вученовић Рамљана св. Никола 55 (9) Пореклом су из Босне, одакле су им преци свакако досељени крајем 17. века. Накићеновићеви наводи, да су досељени "у 16. веку", несумњиво су нетачни. Било их је 10 домаћина око 1920. године. Жive у Горним Рамљанима, који су настали на зимским колибама Доњих Рамљана. Матица им је у делу Рамљана званом Медилани. Имају породичне надимке: Куле (Кулини), Кудре и Зариди. Јован Вученовић из Рамљана (Jovan Vučenović) окенжено се 1818. године са Маријом Буџ из Орића (Marija Bižaz). Они су имали сина Анима, рођеног 1835. године, а вероватно и другу децу. 303:106; 183:115; 211:290 - 291; 161:50; 151:731; 246:278; I, 3.Б. ; Н.Ж.; К.В. ; Б.А.

Вучић Шибеник 11 (6) 1 (-) # Петар Вучић, православни житељ Шибеника 1654. године. Ово презиме се јавља у православним шибенским матицама друге половине 17. века. 66:73 - 74; 69:14; 151:732.

Вучичевић Јагодња Горња св. Никола 11 (3) У полису Јагодње Горње из 1756. године помињу се Илија Вучичевић (Ilija Vucicevich) и Петар Вучичевић (Peter Vucicevich). 147:397; 211:315, 320; 151:731; 260:84; П.С.

Вучковић Велика Поплача св. Никола 45 (10) Иста су породица са Вучковићима у Поплачи (видети). 183:109; 151:732.

Вучковић Врлоге св. Никола 6 (1) Највероватније представљају сроднике поплачког Вучковића (видети). 303:106; 151:732.

Вучковић Главина Доња (Имотски) Св. Стефан 24 (5) У Имотску Крајину су досељени из Попова у Херцеговини "међу првима". Судећи по документима, прво су се насељили у Проложцу, недалеко од Главине. Раде Вучковићи је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Проложак. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележано, да је његово домаћинство бројало 10 укућана и да је добило "кућу у Подгорници" и 18 каната земље. 40:285; 211:314; 151:732; 43:354; О.В.

Вучковић Ервеник Горњи 13 (3) 1 (-) Можда су сродни са својим презименацијама у Кистању (видети).

Вучковићи који славе св. Николу у парохији Крњеуша у Бјелашком Польу код Босанског Петроваца, имају предање, да су им се преци доселили "из Далмације, од Ревеника (Ервеника – А.Б) и Отока". Правобитно су се доселили у недалеко Брачко и Капљу. Тамо им се није долапо, па су прешли у Крњеушу. Између два светска рата је било 15 домаћинстава Вучковића у парохији Крњеуша.

Вучковићи који славе св. Николу имају предање, да су се у Капљу у Бјелашком Польу доселили негде у другој половини 18. века. Одатле су се убрао сви сколопи у недалеку Крњеушу, да би се после неког времена један од браће Вучковић са својом породицом вратио у Капљу. Између два светска рата су их ту била 4 домаћинства.

Каракаш у Заложку код Бихаћа знају да су пореклом Вучковићи из Бјелашког Польа. Они су свакако отаџник крњеушких Вучковића. 151:732; 222:261; 124:526; 223:172.

Вучковић Имотски Св. Стефан 1 (1) За њих је забележено да су "стара обitelj". Помињу се у документима 1860. године. 40:292; 151:732; 43:355; О.В.

Вучковић Кистање 10 (1) Имају породични надимак Пециглаве. Можда су заједничког порекла са Вучковићима у Ервенику Горњем. 25:285; 298; 151:732.

Вучковић Книнско Поље св. Никола 15 (5) Досељени су из Полаче око 1840. године. Била су их 2 домаћинства око 1920. године. 183.101; 211.306; 151.732

Вучковић Полача (книнска) св. Никола 182 (31) Досељени су из Босне, свакако крајем 17. века. Накићеновачки народи, да су дошли "у 16. веку" тешко могу бити утемељени. *Побудни озарци Вучковића* носе породичне надимке: *Пурићи* (по претку Пулипу, званом Пуро), *Шкалдићи*, *Домићи*, *Стивешићи*, као и друге надимке.

Капелан у православној цркви св. Петра и Павла у Полачи 1761. године био је извесни "Вучковић" (Вучковић). У том месту је око 1920. године било 20 домаћинства Вучковића.

Из Полаче се један огранак Вучковића преселио у Граховско Поље у Босанском Крајини и тамо прозвао Руњу. Припадници тог огранка су задржали стару славу, Никольдан. Из Граховског Поља су се Руње даље расељавале по Босанском Крајини. Део њих је прешао у Црни Врх код Дравра (област Унац). Тамо их је било 9 домаћина између два светска рата, а још 5 њихових кућа је тада било одатле расељено по унажкој области. Из Црног Врха су неки од Руња прешли у Рибник и Растоку у близини Мркоњић Града (Вацар Вакуфа), односно Клуча. Они су идентични са Рунинићима који су крајем 19. века сплавили Никольдан у парохијама Рибник код Кључа и Томина код Санског Моста.

Један огранак Руња је прешао из Граховског Поља у Бјелајско (Петровачко) Поље. Руњићи су у Буковачу у Бјелајском Пољу досељени око 1855. године из Грахова, преко Ревеника (део Колунића). Из Грахова су се у време досељени и њихови презимењаци у недалекој Ведро Поље. Испод Јесеја у Граховском Пољу су живели преци Руња, који су у првој половини 19. века досељени у Капљу (Бјелајско Поље). Из Капљува су се крајем 19. века, преко Будеља у Бјелајском Пољу, досељени и преци истоимене породице из Бравске, одакле су им преци дошли крајем 19. века.

Из Капљува у Бјелајском Пољу досељили су се преци Руњића (св. Никола) пред устанак 1878. године из Српске Будеље у недалекој Санчићу Јули.

Тамо су их била 3 домаћинства између два светска рата. Са Грахову су у Штиксаду код Грачца у Лици прешли преци Косића који славе Никольдан, за које је запамћено, да су се раније презивали Рунић. Један њихов огранак је прешао у Пученик код Босанске Крупе после austrijske okupacije Bosne 1878. године. Из Граховског Поља воде порекло и Руњићи (св. Никола) у месту Пиштапине код Цазина. Они су ту досељени у исто време, када и Косићи у крушким крајем.

Руњићи са становима св. Николајем који су крајем 19. века забележени у парохијама Бања Лука и Босански Код Бања Луке несумњиво припадају истом роду. Исто ваки и за Руњиће Никольштаце у парохији Приједор. Посебно је занимљиво предање Руњића у селу Руњићи у Гламочком Пољу. Према том предању, они су староседеоци у овом месту, чemu иде у прилог и само име насеља. Према традицији, они су се раније називали Боговићи, а спаје св. Николу. Између два светска рата су их у Руњићима

била 3 домаћинства. Осим њих, у овом месту је живела још само породица Пруди, чији се предак ту пријестој, односно дошао на „пунчевину“. Руњићи у Гламочком Пољу. Поред осталог, може се приметити, да су у предањима и документима потврђена досељавања управо из Гламочког Поља у Полачу (на пример породица Радуловић) и у њену непосредну околину (1689. године је већина предака бискупских породица досељена управо из те области).

Према предању унажкој Руњи, предак им је био „руњав“ (маљав), по нему је прозван Руња. Они, додуше, ово предање везују за претка који је из Далматије досељен у Босну, али, узвеши у обзор да презиме Руњи носи и стариначка породица у Гламочком Пољу, могуће је, да је управо оно старије презиме Вучковића. У том случају, презиме Руња (Руњин) би се у Далматији одржавало у виду секундарног презимена, док би одмјене по повратку у Босну једног огранка ове породице, поново постали примарно. 303.106; 183.109; 211.310 - 311; 161.39; 248.156; 151.732; 247.89; 224.495; 544; 222.217; 220, 226, 261; 274; 124.477; 537; 626; 172.103; 101.321; 125.292; I, B.C.

Вучковић Сплит 34 (11) # Досељени су из Дабра у Босни, кајвернатије у 19. веку. У Сплиту је 1893. године умро Константин Вучковић, богати сплитски трговац, пореклом из Дабра у Босни. Он је завештао 160000 форинти за оснивање Матице српске у Далматији. 15.32; 151.732

Вучковић Шибеник / Презиме Вучковић у православним матичним книжама у Шибенику у другој половини 17. века. Нема их више. 69.14; 151.732

Гавран Дабар (Врлика) 18 (4) Свакако представљају огранак истоимене фамилије из Цивљана (видети). 81.108; 151.184

Гавран Цетина св. Никола 5 (1) Имају исељенике, који су 1911. године прешли у Нутлашицу (Ливањско Поље). Две породице Гаврана су дошли "на жеништво" код Баршића (Цетина). Несумњиво су од Гаврана из Цивљана. 303.106; 201.72; 301.129; 151.184. I

Гавран Цивљани св. Никола 56 (6) Гавран живе у засеоку Читлук. Од ове породице су свакако Гаврани у Дабру код Врлике и Цетини. 303.106; 81.108; 211.301; 151.184; I, II; Б.Н.П.: 3.Д.

Гаврановић Книн св. Ђорђе 13 (3) Досељени су из Босне крајем 19. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Неки их рачунају у становнике Клиничког Поља. 183.100; 151.184

Гагић Бенковић св. Ђорђе 4 (1) Несумњиво су у сродству са својим презимењацима у Билњиним Горним, Зеленграду и другим далматинским местима (видети). 151.179. I

Гагић Бильјане Горње св. Ђорђе 125 (15) Пореклом су из Лике. Остоја Гагић, Морнак из Лике, насељен у Бильјанима (Osta Gagich Morlaco pur di Lica habitante a Biglane), помиње се 1686. године. За њега је тада јамчи Стојан Јанковић, пошто се Остоја налазио у тамници због неког дуга Радету Тешницу. Личиниму насташтевном у Задру. У попису Бильјана Горњих из 1749. године спомињу се православци: Иван, Митар, Лука и Мијо Гагић (Gaghich, Gaghigh).

У попису овог места из 1756. године јављају се: Лука (Luca Gagich), Митар (Mitar Gagich), Дамјан (Damian Gagich), Јован (Gioan Gagich) и Мијат Гагић (Miat Gagich). Имају породичне надимке Напулитани и Бароње. Свакако су сродни са Гагићима у Зеленграду. **Један овраник Гагића** из Бильјана Горњих је у новије време прихватио славу св. Николе. 303:106; 25:272, 287, 297; 67:132; 261:181; 211:315; 151:179; 260:124; I; X; П.Р.

Гагић Зеленград св. Ђорђе 222 (24) Православац Шпиро Гагић, који се родио у Зеленграду, умро је 1655. у 27. години старости у свом родном месту. Имају породичне надимке: Ђујићи, Кузмићи, Рокићи и Кријићи. Ктитор цркве у Зеленграду, грађене 1656. године, био је Михаило Гагић. Несумњиво су им рођаци Гагићи у Бильјанима Горњим. 303:106; 25:272, 290,294, 295; 216:172; 211:318; 23:77 - 78; 151:179; I; D; C; K; A; B.

Гагић Ислам Гргић 35 (7) 2 (-) Ова породица такође представља огранак бројног далматинског рода Гагића (видети Гагиће у другим местима). 211:315; 151:179.

Гагић Кула Алтасића 4 (1) Несумњиво припадају истом роду, ком и Гагићи у Зеленграду, Бильјанима Горњим и другим далматинским насељима. 211:318; 151:179.

Гагић Смилчић св. Ђорђе 15 (3) Сродни су са осталим Гагићима по северној Далмацији. 303:106; 211:315; 109:114; 151:179; I.

Гагић Смоковић св. Ђорђе 11 (2) 1 (-) Несумњиво припадају истом роду, као и други наједени Гагићи. 303:106; 211:319; 151:179; I.

Гагић Церање св. Ђорђе 19 (3) 1 (-) Један су род са другим далматинским Гагићима. 211:319; 151:179; I.

Гагић Шолот св. Ђорђе 6 (1) Видети друге Гагиће по Далмацији, који су са њима несумњиво у сродству. 151:179; I.

Гагрица Кадина Главица 31 (4) Марко(?) Гагрица из Кадине Главице (Mario Gagnizza di Cadina-Glavizza) био је међу православним које је 1832. године римокатолички шибенци викаријирали отпуштао за "тешкоје око прелаза на унију". Он је био кмет - колон код Мијовића. 211:290; 267:71; 151:179; I.

Гагрица Миочић 7 (2) Свакако представљају огранак рода Гагрица из Кадине Главице (видети опис тог рода). 211:290; 151:179.

Гајица Вариводе св. Ђорђе 66 (9) Кућа Гајица у Вариводама је била богата. На прелазу из 19. у 20. век забележена је удаја једне девојке из ове куће у породицу Јелача у Вариводама. 303:80; 106; 25:272; 211:296; 12:178; 151:179; I; Ш.М.

Гајица Какањ св. Ђорђе 61 (7) Имају породичне надимке Лукићи и Глигорићи. 303:81; 106; 25:272, 292, 296; 211:291; 23:78; 151:179; I; Ш.М.

Гајић Отишић св. Архангел Михаило 99 (16) Поменуту су као "Гајићи" у православним матичним писмима у Отишићу у периоду 1845 - 1863. године. 303:106; 211:302; 301:130; 161:45; 151:180; 145:98; I; II; Н.Ж.

Гак Затон (код Обровца) 28 (3) Ова породица има огранке и у Босанској Крајини, где носе презимена Гак и Гаковић. Крајем 19. века породица Гак забележена је у 3 парохије код Босанског Крупа: Глинцица, збориште и Рушица. Гаковићи су у исто време живели у парохијама: Босански Брод, Бистрица код Бање Луке, Босанска Крупа, као и у парохијама Гудавац, Ивањица и Рушица код Крупе. Сви огранци ове породице у Босанској Крајини славе Николајдан, осим Гаковића у Босанском Броду, који су из одређеног разлога почели славити св. Ђорђа.

Ова фамилија је добила презиме по томе, што им је неки давлеци предак био чин ката птица „гак”, због чега је и сам стекао овакве надимак. Сматрају, да су се раније prezивали Бабић. Постоји и мишљење, да су у сродству по мушикој линији са Радаковићима и Рајлубићима, који славе исту хрону славу Гаковићи (су смратији најстаријом свештенничким лозом у Босанској Крајини. Такође, спадају у ред најстаријих досељених српских родова у средњем Поуњу. Пречи су им се у кружки крај доселили из Обровца (Затона). Од ове породице је био велики број свештеника. Тако је, на пример, упамћен прота Марко Гаковић из Босанске Крупе, за кога се сматра, да је био 18. свештеник „с оца на сину“ у овој лози.

Најстарији по имену запамћени предак био је извесни поп Јово, који су због његовог „такног гласа“ звали „поп Челица“ (челица). Запамћено је, да је он био свештеник у време четовања Стојана Јанковића (Стојан је погинуо 1687. године). Дошаоши у Поуње, Гаковић су се првобитно настанили на месту на Коси, које се касније прозвало Полово Станице. Када је калептан - Бег Церий из Новог сазидао у близини своју кулу, Турци су их почели узенимирavati, због чега су се Гакови преселили у шуму, на терасици речице Војкове у атару Велике Рушице. На старом кулишту су од тада почели држати станове са стоком, због чега је то место и понело своје данашње име.

Син и унук попа Челице такође су били свештеници, али о њима није остало ништа детаљније упамћено. Прауних му је био поп Ђорђе, који је за време Лаудановог рата (крајем 18. века) преврво 120 породица из Рушице у Горњу Крајину. У Жировцу на Банији је и данас познат гроб „попа Гака“.

који је највероватније идентичан са поменутим свештеником Ђорђем Гаком. Његов син поп Нико учио је 3 године школу у Костајници и по свему судећи се вратио назад након Свиштовског мира (1791. године) у близину старог кулаца у Великој Рујиши, на обалу речице Војскове. Одатле су се Гаковићи расељавали по другим насељима Босанске Крајине. Између два светска рата је у средњем Пољчу у Босанској Крајини било укупно 50 домаћинстава Гаковића, распоређених по 13 поунских насеља. Од њих су се тамо формирали и Благојевићи (6 кућа у 2 насеља), Зориће (2 домаћинства), Телавци (3 куће) и Милуновићи. Благојевићи представљају потомаке Благоја Гака, који је по занимљини био земљорадник, исто као и његов рођак Милен Гак, родоначелник Милуновића. Ови родови су бројично споро развијају. Истаре поунске матице су се иселили, зато што се овај род намного издијело.

Помениут поп Нико је морао бежати из Рујише због насиља капетана – бега Церина. Наиме, Цериј је напао Никову попадију Ружицу да је обешчаша, када је за време бегучења морала да кува у београдској кули. Бежехи пред беготом, попадија скочи кроз прозор куле, повреди се и остане грабан до краја живота. Boješić се даље освете, поп Нико са породицом пребегне у Бужимску Крајину, на посед бегова Бадњевића, у селу Јузиши. После смрти попа Вејиновић добио је службу у парохији Бушевићи. Један његов син, поп Пере Гак(овић) остао је као парох у бушевићкој парохији, док је други Ников син, поп Илија, прешао у Суваду више Босанске Крупе. Прота Петар, син поменутог попа Пере, прешао је из бушевића у Босанку Крупу. Протин син Лазар био је парох у Великом Радију.

Поп Јово Гак прешао је средином 19. века из Рујише у Бужимску Крајину. Тамо су се од њега формирали Гаковићи у Зборишту, Глинци, Ђојни, Бањанима, Балти и Ивањској. Овај огранак породице је бројчано најбрже напредовао. Јадан огранак Јовиног потомства прошао се Телавцима, пошто је известен Милослав Гака мајка превела као дете у кућу Телавца, када се тамо преудала после смрти првог супруга.

Међу члановима ове породице посебно се истиче поп Јово Гак, који је био сестрић чуvenог хаджука Пеције, а и сам је био војвода у устанку седамдесетих година 19. века. Остао је упамћен по томе, што је носио најаву (будзован) и јахао „помамна хата“. Турке није трпео и стапио им се рузв због њиховог великог страха од Руса. 25:272; 211:318; 151:180; 124:356 - 358; 101:88, I.

Галић Ервеник / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. Били су, по свему судећи, сродници православних Галића у Јагодњи и Исламу Латинском (видети). 211:304; 151:181

Галић Зелово (Сињ) 9 (1) Не јављају се у попису Зелова 1709. године. Вероватно су у сродству са Галићима у Кричкама (видети опис те породице). 249:115; 151:180

Галић Ислам Латински 22 (3) По свему судећи чинили су један род са својим презимењацима у Јагодњи и Ервенику. 211:315; 151:181.

Галић Јагодња / Више их нема. Вероватно су нестали током Другог светског рата. Свакако су били сродни Галићима у Исламу Латинском и Ервенику. 211:320; 151:181

Галић Кричке св. Ђорђе 31 (3), 1 (-) Живе у Горњим Кричкама. Вероватно су истог рода са Галићима у Зелову код Сиња (видети). 151:181; л.а.в

Галовић Книн / Међу Србима исељеним из Далматије у Русију 1758. године био је и Марко Галовић из Книна. Нема их више. 105:222; 103:82; 151:181

Гамбијожа Книн св. Никола / Нестали су свакако за време Другог светског рата. Били су сродни са својим презимењацима у Ковачићу и Мокром Польу (видети). 211:306; 151:182; I

Гамбијожа Ковачић св. Никола 32 (5). Видети опис породице Гамбијожа у Мокром Польу, која је са њима у сродству. 151:182; I

Гамбијожа Мокро Полье св. Никола 17 (3) Гамбијожа су у Мокром Польу биле 4 куће око 1920. године. Живе у засеку Превјес. Сматра се да они потичу од једног војника Наполеонове војске. Тај војник се зарубио у једну девојку са Поточкома, те застој и насељено се овде“. Судећи по томе што се у појединим далматинским местима још у средњем веку помиње презиме Гамбигросе (Gambigros), вероватно је поменути Наполеонов војник био рођенjem Далматинцем.

На Рабу се још 1224. године помиње племићки породица Гамбигросе (Gambigrosse), док су 1234. забележени следећи чланови те породице: "Creste Gambigrosse" и "Dimigna de Gambigrosse". Године 1348. се на Рабу у истоименом граду помињу "Creste de Gambigrosse", "Joane de Gambigrosse" и "Clemens f. Johannis de Gambigrosse".

Брана Иван и Бартул Гамбијажи (D. Zuanne e Bartolo Gambijasi) помињу се 1692. године као житељи Обровца. Они су тада ступили у орталук са седаром Завишом Јанковићем по питанju трговине. Данашње Гамбијоже несумњиво су у сродству са поменутим породицама. 25:272; 183:103; 183:310; 67:287 - 288; 211:307 - 308; 118:283; I

Гарента Цетина св. Ђорђе 7 (1) Сматра се да су се "развили... од једног претка, а у Доњи Читлук (данас део Ћиљвана) и Ћиљване дошли су, по казивању, из Херцеготине 'од Гаџко' ... 301:130; 139; 151:182; I, II

Гарделин Кричке / Никола Гарделин из Кричака (Nicollo Gardellin di Kricke) се помиње међу православцима који су римокатолички шибенци викаријат опуштају за "тешкоће око прелаза на учију". Никола је био кмет - колон код Мijoвићa. Нема их више. 267:71; 151:182

Гардијан Пластово 110 (18) Православна фамилија Гардијан помиње се у Пластову 1725. године. Јован Гардијан из Пластова је био један од јака

прве генерације братишковачке школе 1847. године. Крста Гардијан је био један од црквених тутора у Братишковцима 1879. године. Ѓигитија Гардијан 1882. а Јован Гардијан 1889. године. Један "богати Гардијан" из Пластова имао је две кћери и слугу, крајем 19. века. Имају породичне надимке: Стевијини, Стеванчеви, Шакини и Јокићи.

Иначе, термин "гвардијан", по коме је формирани ово презиме, означава старешину римокатоличког манастира. Можда је то био лични надимак родоначелника Гардијана, који је он добио из данас непознатог узрока.

303.106; 25.272, 293, 301, 302; 211.291-292, 76.133, 134, 12.182; 151.182; I, 6.5.

Гарин Доње Колњане се. Никола 35 (6) 211.299; 151.182, II, 6.5.

Гаровић Црногорци (Имотски) / Досељени су из Попова у Херцеговини "међу првима". Помињу се 1780. године. Нема их више. 40.286; 151.183

Гаројевић Црногорци (Имотски) (10) (2) Досељени су из Зубаца у Херцеговини "међу првима". Старо им је презиме Бартоловић. Помињу се у документима 1815. а у попису православних фамилија у Црногорцима 1860. године. 40.287; 211.314-315; 151.183; 43.358

Гаћеша Добропољци 11 (1) По Босанској Крајини има више огранака рода Гаћеша. Крајем 19. века су Гаћеше које славе св. Николу живеле у следећим парохијама: Бихаћ и Хрват, оближње Врточе, затим Ведовица и Којаница код Босанске Дубице, као и Велики Радић и Дубровnik код Босанске Крупе. Гаћеше које славе Бурђевдан живеле су тада само у парохији Зброниште код Босанске Крупе. По окolini Босанске Крупе и Бихаћа насељаване су Гаћеше из Грачаца и околине у Лици (неки од њих преко Бјелограда Польја). Ныхово насељавање се одиграло у више мањева, претежно крајем 19. века. Од Гаћеша су и Јевреји који славе св. Николу у Липи код Бихаћа.

Гаћеше на простору Горње Крајине (Лика, Кордун и Банија) славе св. Николу. У Лиди су Гаћеше најбројнији у Штигади код Грачаца. Тамо су их 1915. године била 33 домаћинства (и још 10 домаћина у самом Грачацу). Светог Николу славе и бројни огранци Гаћеша расељени по Славонији и северној Хрватској. Сачувана је традиција, да је старије презиме Гаћеша било Војводић. 25.272; 151.179; 222.248; 213.357; 124.437; 440, 476, 479, 537, 562; 305.12 (додатак); 58.298; I

Гаџић Цицваре 15 (3) 303.106; 211.293 - 294; 151.179; I

Генерали Клиниско Польје / Називaju се другачије Генераловић. Међу Србима исељени из Далмације у Русију 1758. године био је и Марко Генералиј из Клиниског Польја. Године 1840. умро је Сава Генераловић, житељ Клиниског Польја. Ове породице нема више у Клиниском Польју. Вероватно су били сродни са Генераловићима у Житини (видети). 105.222; 103.82; 151.186; K.8.; 6.A.

Генераловић Житини 44 (9) Вероватније је, да је презиме ове фамилије (и био генерал. На сличан начин је формиранио презиме породице Генераловић у Врањину на Сладарском Језеру (племе Цецкин), чији је родоначелник служио генерала Филипа Вукосавића и на тај начин стекао надимак. Житински Генераловићи су вероватно били сродници несталих Генералина (Генераловића) у Клиниском Польју. 211.295; 151.186; 119.619

Георгијевић Макарска / Православац (*ritus greci*) Георгијевић помињу се у једном документу из 1802. године. Ове породице нема више у Макарској. 150.567; 151.186

Главичић Небријевић (Имотски) / Помињу се у попису православних небријевачких фамилија 1860. године. Нема их више у свом месту. 40.293; 151.190; 43.356

Гладовић Брибир са. Ђорђе 7 (2) Досељени су из Вареобода. Преци ове породице су били ковачи по занимљу. 25.272; 151.190; 6.MA.

Гладовић Вариводе са. Ђорђе 49 (9) Овој породици су сродни њени презимења у Брибиру, Врани и Жажину. Не може се поуздано рећи, да ли су Симон Гладовић (*Simon Gladovich*) и свештеник Јероним Гладовић (*prete Hieronimo Gladovich*), који су помињу у попису Задра 1527. године, били сродници, односно преци данашњих далматинских Срба Гладовића, али се то може прептоставити. 303.80; 106; 25.272; 211.296; 151.190; 158.212; 215; I;

Ш.М.

Гладовић Врана са. Ђорђе 6 (1) Свакако су сродни православним Гладовићима у другим далматинским насељима. 211.313; 151.190; I

Гладовић Жаквић са. Ђорђе 43 (9) Нема сумње да су у сродству са Гладовићима у Вариводама, Врани и Брибиру (видети описе ових фамилија). 303.106; 211.293 - 294; 151.190; I

Глигорић Трибач - Шибуљини Се. Петар / Сматра се, да је у Трибачу - Шибуљини раније живела православна породица Глигорић, која је иначе по мушки линији током 19. века. По женској линији потомство Глигорића чине поједини огранци Лукића и Польјака. По њима је формиран топоним Глигорићи Станови у Трибачу - Шибуљини. 151.191; MA

Глигорић Балчи 3 (1) Манда "Глигорић" из Бањака (*Manda Gligorich*), православне вероисповести, преша је 1832. године са својом породицом у Бијељину. У њеној породици су били и: Петар (*Petar*) од 18 година, Лазо (*Lazo*) од 5 година и Ана (*Ana*) од 3 године. 267.78 - 79; 15.30; 151.191

Глишић Задар / Међу претплатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837. и 1840. године био је и Гаврил Глишић, трговац из

Задра. Тридесетих или четрдесетих година 19. века, под сумњом да је учествовао у организовану тајног друштва "за оснивање славенског царства", саслушаван је православни задарски трговац и (или) поседник Глишић. Нема ни више у Задру. 204:219, 98:7, 96:177, 151:191

Глоговић Голубић (винац) св. Архангел Михаило 16 (3) Досељени су из Босне у 17. веку. Била су их 4 домаћинства око 1920. године. Глоговић имају породични надимак Ладо. Није утемељено тврђење које се може наћи у монографији "Голубић код Книна", да је ова фамилија старион из "средњовековне Јужне Србије", односно данашње Македоније. 183:97, 151:191; 32:78; 219:554 – 555; 217:123; I

Глоговац Метковић (Неретва) 7 (1) Несумњиво представљају огранак херцеговачког рода Глоговића. У Херцеговини овај православни род живи на више места: у Заречу и Мишушама у Билећком Рудничком, Дражевљеву и Грчаници у Гатачком Поту, затим у Братућа (Невесиње), Придрожицима и Волујду код Требиња, Главатичеву код Коњица, као и у Мостару. Глоговићи су у Дражевљу досељени из гатачке Цернице, где их више нема. Дражевљево им је раније био катун. У Билећи и Мишушама се ова породица сматра најстаријим становницима општине (мирушке). Одатле су се Глоговићи раселавали у Заречје, Братач и другде. У Волујцу су се доселили средином 19. века из Придворца. Херцеговачки Глоговићи славе Ђурђевдан, 42:105, 151:191, 171:355

Глушац Крупа се. Јојеан 47 (8) Матица им је у делу насеља, који се по њима назива Глушци Варош, Браћа Никола и Лазо Глушци рођени су у Крупи 1822 и 1826. године. Отац им се, по свему судуји звao Пилип Глушац. Опширнији подаци о овој породици биће наведени у монографији Крупе и Голубића, која је у припреми. 25:272, 211:317, 151:192, Ш.Б.; К.В.:Б.А.

Гњатовић Билишани се. Никола 74 (11) 1 (-) Перица Гњатовић, капетан Билишани, помиње се међу пописницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Гњатовићи имају породичне надимке: Станари, Либрци и Дракари. Презиме ове породице највероватније долази по личном имену њеног родонаčelnika, кога су зали Гњато (хриохистик од Игњатије) Свакако су родни са осталим својим презименацима по северној Далмацији. 25:273, 290:268, 301:213:217, 169:368 – 375, 151:192; I

Гњатовић Мушкиовић 4 (1) Ова фамилија је несумњиво сродна са својим презименацијама у Билишанима и Раштевићу (видети описе тих породица). 25:273, 211:318 – 319; 151:192

Гњатовић Раштевић са. Никола 57 (8) У попису из 1756. године помињу се: Никола Гњатовић (Nicola Gnatovich), Филип Гњатовић (Filipo Gnatovich), Деспот Гњатовић (Despot Gnatovich) и Иван Гњатовић (Ivan

Gnatovich). Сродни су са Гњатовићима у Билишанима и Мушкиовићима. 303:106, 211:318, 151:192, 260:80; I

Гњатовић Церање / Петар Гњатовић, рођен у Раштевићу, досељио се у Церање и тамо, са својом супругом Јоком, засновао породицу. Године 1853. родио им се син Михаило, а вероватно су имали и другу децу. Гњатовића нема више у овом месту. 151:192; K.B.

Гњидић Бенковац са. Никола 7 (2) Ова фамилија свакако припада великим истоименим роду, чији су најбројнији огранци у Крњеувама и Ђеврскама (видети). 303:106, 151:192; I

Гњидић Брибрид са. Никола 13 (1) Досељени су из Крњеува. Имају породични надимак Галчарови. Јован Гњидић ("Гњидић"), заједно са још неким Брибиранима, узимеријавао је 1754. године нове досељенке у Крњеувама, због чега им је казнен запрето провидују Гримани. Поменути досељеници у Крњеуву су дошли при године раније из Старе Црне Горе и Рисна. 303:106, 25:273, 23:78; 5:467 – 468, 151:192, I; B.M.A.

Гњидић Ваљане са. Никола 18 (3) Лореклом су из Крњеува. Вероватно се на њих односи оно, што је крајем 19. века заблетењко Владимир Ардапић, да се у Ваљанима налази "само једна православна кућа богата". Та православна кућа је настала тако што је једна девојка "хришћаница" (римокатоличка) довела, када су јој родитељи умрли, на своје имање мужа православца ("ришћанина"). 303:106, 25:273, 7:113 – 114; 151:192, I; B.M.A.

Гњидић Ђеврске са. Никола 92 (15) Ово је, поред њикових сродника у Крњеувама, један од најбројнијих огранака рода Гњидића. 303:76, 106, 25:273; 151:192, I, B.M.A.

Гњидић Ждрапање са. Никола 2 (1) Сродни су са осталим Гњидићима по Буковици (видети друге огранке овог рода). 303:106, 211:292; 151:192; I

Гњидић Кистање са. Никола 1 (-) Представљају огранак бројног буковичког рода Гњидића. 303:84, 106, 151:192; I

Гњидић Крњеуве са. Никола 144 (21) Имају породичне надимке: Арамбашани, Дамјенчићи, Галчови, Колибари, Кукићи, Ладићи, Лазићи, Лутариневи, Љубићи, Љуботини, Милановићи, Николићи, Панићи, Сакићи, Сашићи, Серисабљићи, Тумчевићи, Вујићи и Бурчини. Представљају најбројнији огранак севернодалматинског рода Гњидића, који је заступљен у већој броју насеља. 303:77, 106, 25:273, 287, 290, 291, 294 – 298, 300, 303, 211:293 – 294, 23:77 – 78, 12:196, 151:192; I; Sh.M.

Говоруша Пајене са. Ђође 32 (6) Досељени су из Босне, свакако из Бјелавског Польја у општину насељавању Пајена 1692. године. Бјелавско Польје у општину насељавању Пајена 1692. године. Накићеновићеви наводи, да су досељени "у 16. веку", нису тачни. Било их

је 1 домаћинство око 1920. године. Имају породични надимак Ниције. 25.273, 297, 183.108, 70.5 - 10; 211.308, 106.261; 23.78, 151.198; I

Гојко Орлић св. Јован 25 (4) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века. Најчешћији подatak да су дошли "у 16." или "17. веку" није прецизан. Били су их 2 куће око 1920. године. Видети и опис фамилије Тркуња у Зајеринцу, која је можда у сродству са њима. 303.106; 183.106; 211.306 - 307, 151.193; 246.279; I, б.д.н.

Голић Јагодња Горња се Јован 13 (2) Вероватно су у сродству са Голићима из Кричака. 151.194; П.С.

Голић Крик / Нестали су, свакако за време Другог светског рата. Ова фамилија је вероватно била у сродству са својим презимењацима у Јагодњи Горњој. 211.297, 151.194

Голубрк Главинић (Имотски) / Презиме ове фамилије је свакако настало по физичкој особини претка. Помињу се у попису православних Имотских Крајина, писаним 1860. године. Нема их више. 40.292; 151.194; 43.356

Гравања Ервеник св. Ђорђе 20 (5) Зову се и Гравања или Гравања. Свакако спадају у слој становништва који се крајем 17. века доселио у Ервеник из Бјелашког Поља у Босни. "Петар Грони, прократоръ" из Ервеника се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. 25.273; 70.5 - 10; 106.261; 169.495 - 501; 151.200; Д.Д.К.В.

Граин Бенковић св. Никола 2 (2) 1 (-) Свакако представљају огранак Граина из Буковића. 151.199; I

Граин Буковић св. Никола 54 (7) 2 (-) Од њих су несумњиво Граини у Бенковцу. 25.273; 211.312; 151.199; I

Гралевић Макарска / Досељени су из Пољица. Помен Гралевића "filiam grecam serviam" у Макарској 1755. године. Нема их више. 150.567; 151.199

Граовац Бенковић 3 (1) Није познато, да ли ова фамилија представља огранак Граовца из Бргуда, Вариводе или из неког другог места. У сваком случају је она старијом из Граховског Поља у Босни. 151.200; I

Граовац Бильан Горње 2 (1) 3 (-) У попису Бильана Горњих 1749. године помињу се православци Илија Graovizza (Граоваз). Он се помиње и у попису овог места 1756. године (Illa Graovaz). 281.182; 151.200; 260.124

Граовац Бргуд св. Стефан Дечански (Мратиндан) 115 (20) 4 (-) Преки ове породице су, судећи по њеном презимену, старијом из Граховског Поља у западној Босни. Међу Србима исељеним из Далматије у Босну 1771 -

1774. године помињу се Михаило, Лазо (два домаћина са овим именом) и Пане Граовац из Бргуда са породицама. Имају породичне надимке: Мудрићи, Кудићи (Куде) и Темераши (Темерани). Ова породица чини огранак бројног крајишког рода, који од старине слави Мратиндан, а у кога, поред Граовца, спадају: Дракулћи (Дракуле), Шаше (Шашићи), Агбабе, Ковачевићи, Калембери, Кабићи (Кобићи), Раце, Галогаже и Турудије. Опцирнији подаци о овом роду наведени су у опису породице Дракула (видети). 25.273, 289, 290, 294, 297, 211.313, 103.114, 151.200, I, Б.С.В.

Граовац Вариводе Лазарева субота 20 (5) Граовци су старион из Граховског Поља у Босни, како сведочи њихово топономастичко презиме. 303.80; 106; 25.273, 151.200; I, Ш.М.

Граовац Задар 5 (2) 1(-) Старион су из Граховског Поља у Босни, како сведочи њихово презиме, али није познато са којим су од далматинских Граовца у сродству. 151.200; I

Граовац Корлат 5 (1) Видети описе других Граовца. 25.273; 151.200

Граовац Мираљ 5 (1) Видети описе других далматинских породица са овим презименом. 211.319; 151.200

Граовац Смилчић 77 (13) И сва фамилија, као и други Граовци по Далматији, од којих неки нису у међусобном сродству, води порекло из Граховског поља у Босни. 211.315; 109.114; 151.200

Граовац Смоковић 22 (3) Видети објашњење код Граовца у Смилчићу. 303.106; 151.200; I

Граовац Церање Доње 28 (5) Видети Граовце у Смилчићу и породицу Праменку у Церању. 211.320; 151.200

Граовац Штиково св. Јован 131 (21) Досељени су из Босне, несумњиво из околине Грахова, крајем 17. века (видети Граовце са словом св. Лука у Штикову). 30. децембра 1689. године је провидур Молин именовао "придошлицима" у Биочину и Штикову харембашу "Ивано" Граовца. То су биле "придошице" из Босне.

Димитар Граовац, арамбаша Штикова помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године прокуратору цркве св. Луке у Штикову (Illa Graovaz, Procurator della chiesa di St. Luca di Sticovo), где јављају међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Носе породичне надимке који су узвељено давани "по деди или прадеди". 303.108; 139.24; 211.289; 161.50; 169.368 - 375.495 - 501; I, II, Г.И.

Граовиц Штиково св. Лука. Једно су са Граовицем који славе св. Јована у Штикову (бјелоти). Предак једног домаћинства Граовица, које носи породични надимак Јошиловићи, дошао је код супруге на имање. Супруга му је била из породице Девић, па је и он прихватио њихову славу, св. Луку. Раније је и овај огранак кво и остали Граовици у месту, славио св. Јован. Надимак Јошиловићи долази по дедином имену (Јошило, обично Јован), 303.106; 139.24; 211.289; 161.50; 169.368 - 375.495 - 501; I; It; ГИ.

Грачаник Кадина Главица / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. Били су, по свemu судећи, огранак Грачана из Кањана. 303.106; 211.290; 151.198; I

Грачаник Канчани 31 (5) Топонимастично презиме ове породице сведочи о њеној стариини из Грачана (далматинског или личког) или из Градца код Дринаца. 303.106; 211.290; 151.198; I

Грбаница Крикке / Симо Грбаница, син Паве (Simo Gherbavizza qm. Pava, Gheravizza), православац из Крикака, забележан је међу снимима који су 1832. године прешли у Унци. Нема их више у Крикакама. 267.76 - 79; 151.200

Грбих Имитски Св. Јован / За њих је забележено да су били "стара обitelj". Помињу се у једном документу из 1860. године. Нема их више. 40.292; 151.200; 43.355; O. B.

Грбих Корлат / Презиме ове фамилије је свакако настало по физичкој особини родоначелника. У попису Корлата из 1749. године помиње се православац Марко Грбих (Gierbigh). Он се помиње и у попису овог места из 1756. године (Marco Gerbich). Ове породице више нема у Корлату. 261.165; 151.200; 260.104

Гргић Клин св. Јован 19 (6) 2 (-) # Пореклом су са Далматинског Косова. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. У Клину живи и 1 кућа римокатоличких Гргића, који су пореклом из Киниског Поља. 183.91 - 92; 151.204

Гргић Марковић св. Јован 7 (1) Досељени су из Босне. Накићеновићев народ, да су дошли „у 15. и 17. веку“ је непрвацијан, као и калкулација, да је овај род даљим пореклом „из Старе Србије“. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 303.106; 183.119; 151.204; 246.278; I

Гријак Шибеник / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. 211.298; 151.205

Гримани Макарска / Гримани "ritus greci" помиње се 1792. године. Нема их више. 150.567; 151.205

Грити Макарска / Пореклом су са Крита. Грити (Gritti) "ritus greci" помиње се 1752. године. Грти је био и привидур, који је посико дете непознатих родитеља, дао му своје презиме, школовао га у колегијуму неофита у Риму, где је постигао докторат и постао бискуп у Котору. 150.567; 151.205

Гркинић Рамљане св. Никола 120 (19) За Гркиниће је забележено да су у Рамљане „дошли из оближњег Зеверица“. У Зеверицу су, међутим, прешле породице, као што је даље бити изложене, могли живети само краће време. Рамљански Гркинић је било 8 кућа око 1920. године. Матица им је у Горњем Рамљанима, који су настали на зимским колибама Доњих Рамљана. Матица им је у делу Рамљана званом Горњани. Један њихов огранак има породични надимак Папилопећи:

Гркинићи који се 1879. године помињу у Жабљу у Шајкашкој области (југословачка Бачка) свакако представљају иселене огранак свеје Рамљанске породице.

Презиме ове породице свакако је формирano по преткини коју су звали Гркиња. Овај лични надимак је највероватније носила жена, која је била рођеним православна, а живела је у римокатоличком средини. На најстарије помене презимена све породице напазимо у Ражанцу код Новограда. Године 1608. тамо је забележен домаћин Иван Гркинић, у чијем домаћинству је живела 1 особа способна за војску (свакако поменути Иван), 1 жена, 4 деца и 1 девојчица. Ово је тада било једино домаћинство Гркинића у Ражанцу. У истом месту се они као "Гаркинићи" помињу и 1662. године. Тада је у годовним књигама забележена погоњија Боге Гаркинића и других мештана Новограда и Ражанца у скобу са Турцима на Отресу. Стапаја Гркинић родом из Ражанца помиње се међу глагољашким свештеницима у Далматији око 1745. године. То је последњи нама познати помен Г(а)ркинића у Ражанцу. У каснијем периоду је ова породица нестала из Ражанца.

Један део ове породице је свакако био иселен. Рамљански Гркинићи су највероватније старионим из Ражанца. У Рамљанима се, по свemu судећи, током 17. века настањују прещи неколико тамошњих породица. Примећује се већи број специфичних презимена у овом месту, за која се може утврдити, да воде порекло из приморског дела Равних Котара (Бачко, Лешћић, Марничин и Гркинић). Можда се овде ради о групном насељавању ратних заробљеника из времена млетачко – турских ратова 17. века. 303.106; 183.114; 66.106; 211.290 - 291; 161.50; 151.205; 114.566 - 567; 246.279; 296.319; 47.99; I; 6.В.; Б.Б.П.; Б.Н.; Б.П.Ч.

Грмуша Плавни св. Јован 76 (11) Постоји мишљење, да су пореклом из Босне, тачније из околине Дравра (област Унци), али су по свemu судећи старионим из Бјелашког Поља у Босанској Крајини. Грмуша је било 8 кућа између два светска рата у Плавни.

Имају иселенике, који су 1920. године отишли у Шабац (Мајур). Овај породица је у далеком сродству по мушкију линији са већим бројем крајинских фамилија, које славе св. Јована. Грмушама су сродни: Богуновићи, Мильчићи, Шкундрићи, Цветићани и други. Опширнији подаци

о овим роду изнети су код описа Богуновића у Запужанима. 183.112; 184.166 - 167; 211.310; 151.208. I

Грозданић Надвода (Жегар) св. Јован 16 (3), 1 (-) Грозданићи су, свакако, у Жегар досељени из Лике, где живи веома бројан стари род, који носи ово презиме. Бројне су миграције којима је лично становништво за време Морејског рата (1684 – 1699. године) додалило у Жегар и његову околину. Тако су у новембру 1685. године из ове области досељене на далматинску територију између Брибира и Жегара 152 породице са 2128 душа. У јануару 1686. године је у Острвицу, Брибир и Жегар досељено, такође из Лике, између 1000 и 2000 душа. Трећа сеоба из Лике било је у марта исте године, када је у Жегар, Брибир и Острвицу насељено 290 породица.

Грозданићи су у Лици живели и пре Морејског рата. Матица ове породице у Лици је место Понори код Оточца. Ту их је 1915. године било чак 36 кућа, а 1948. године 31 кућа са 156 чланова домаћинства. Лички Грозданићи, за разлику од жегарских, славе се Николу. Узрок промене славе није запамћен, али се може претпоставити да је она настала услед призењивања. Грозданићи у Лици су се раније презивали Гроздановићи, што представљаје један од тако честих облика скраћивања презимена. Ове презиме, дакле, долази од мушких имена Гроздан, а не од женског Гроздана. Из Понора су се Грозданићи расељавали, послије ослобођења преосталог дела Лике крајем 17. века, по другим личним местима, тако да их данас има у Добриселу код Лапца, Дольнима, Горићима, Шиши и Турјанској код Оточца, Комићу код Коренице и Залужници.

У крају епохи Грозданићи су досељени из области око Коренице у Лици, 1658. године, а 1660. године су ту добили земљу и трајно насељени. Грозданићи тада нису били досељени сами, већ је њихово досељавање било у склопу миграције веће групе несрдних породица, познатих под заједничким именом Усорчани или Узорчани. Разлог ћог ког је извршена сеоба Усорчана је тај што је коренички крај тада потпадао под Турке, а област око Оточца је била део аустријске Војне крајине, па је то пресељење представљало спасбађање од турске власти и почетак отворене борбе свих породица против Турака.

Под именом Усорчани се ова група родова спомиње на више места у документима из 17. века. Иако све породице Усорчана нису међусобно сродне, све оне воде даље порекло из исте области, из Усоре у северној Босни. По тој области су Усорчани и називани овим заједничким именом. Усором се назива облас у сплаву истоимене реке, лева притоке реке Босне, око Теслића, Тешња и Доброва. Досељавања предака Усорчана из Босне у коренички крај одиграло се свакако крајем 15. или током 16. века. Тада је, иначе, био обележен најимтенизацијум досељавањима Срба у западне крајишке области.

Данас се не може сагурујући установити даље порекло Усорчана, али се може, кроз призму ових миграционих струјања у Усори, основано претпоставити. Наиме, зна се да је велика група Херцеговача из Бањана и непосредне околине тога племена, досељена између 1463. и 1485. године у северну Босну. Ти Херцеговци су се насељили у Усору и суседне

области, где су постали најбројнији православни елемент. Ова сеоба је знатно утицала на промену конфесионалне слике тамошњег становништва у корист православаца. Бањани су племе на данашњој црногорској – херцеговачкој граници, североисточно од Требиња и северозападно од Никшића. Они су, као и целокупна нишћка област и још неки источнији предељи, раније припадали Херцеговини, а данас се рачунају у Црногорску Херцеговину. Ови Херцеговачки досељеници су свакако играли значајну, највероватније и пресудну улогу у формирању групације, од које воде порекло родови лички Усорчани.

Вреди поменути, да у Далмацији, поред Жегара, живе прилично бројни Грозданићи у месту Дубравице код Скрадина. Они су римокатолици, а њихови претци Иван (Zuan), Јурко (Jurco) и Марко (Marco Grozdanich) Грозданић су досељени 1684. године из источнијих предела Далмације (Петрови Поље код Дриница, Цетињска Крајина или Далматински Загорја). Не постоје неки поузданни показатељи, који би указивали на њихово средство са жегарским Грозданићима. 25.274; 211.314; 151.207; 193.149 – 150, 182 - 183, 223, 92.172; 16.100 - 102; 93.142 – 143; 16.111, 113, I, Г.П.; У.Ј.

Образачка тврђава.

Грубач Биочић св. Ђорђе 82 (14) Од њих су и православни Грубачи у Дриничу. 303.106; 151.207. I

Грубач Дрини 5 (2) Угледни дринишки Србин у првој половини 20. века био је Јово Грубач. Свакако је ова породица огранак биочићских Грубача. 226.42; 151.207

Грубин Голубић (кнински) св. Матија 17 (4) Била су их 4 домаћинства око 1920. године, када су забележени као "Грубини". Следију у "староседиоце", тј. у ред најстаријих досељеника у Голубићу. Неутемељено је тврђење кнотовите књиге "Голубић код Книне", Слободана Бурсаћа, да је ова фамилија старином из вучитирничког краја на Косову и да представља потомство тамошњег средњевековног становништва. 303.106; 183.98; 161.38; 151.207; 32.79; 219.554 – 555. I

Грубић Ервеник (Горњи) св. Марко 56 (9) Свакако спадају у спој становништва који се крајем 17. века доселио у Ервеник из Бељајског Поља у Босни. 303:106, 25:273, 70:5 - 10, 211:304, 106:261, 151:207; I, ДД. К.В.

Грубић Запукане св. Јован 27 (3) 1 (-) Несумњиво су сродни са својим презимењацима у Ервенику и Какми. 147:395, 211:320, 151:207; I, П.С.

Грубић Какми 18 (4) Ова фамилија је по свему судећи заједничког порекла са Грубићима у Ервенику Горњем и Запуканима (видети опис тих породица). 211:316, 151:207, П.С.

Грубић Кин св. Матија 10 (3) Доселени су из Голубића око 1880. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године, када су забележени као "Грубићи" у "Киниском Пољу". 183:100, 151:207

Грубишић Шибеник 174 (57) 4 (-) # Илија и Томаш Грубишић (Ilija Grubissić, Tomaso Grubissich) били су православни житељи Шибеника 1654. године. Презиме Грубишић у шибенском православним матицима друте половине 17. века, већ 73 - 74; 69:14, 151:208

Грубићи Риђане св. Никола 72 (11) Пореклом су из Босне. Петар Грубић из Риђана (Petr Grubnich) ожењио се 1833. године са Тодором Црнонограц из Плачеве (Todora Črnonograč). Са њом је свакако имао више деце, међу којом и ћерку Марију, рођену 1835. године. Стефан Грубић из Шаровца (Риђана) добио је 1883. године близанце Илију и Илинку. Било их је 9 кућа око 1920. године. 303:106, 183:115, 211:306, 161:50, 151:208, 246:280; I, К.В., Б.А.

Грубор Кин св. Ђорђе 6 (2) Дошли су из Босне у новије време. Била их је 1 кућа у Кину око 1920. године. Заједничког су даљег порекла са Груборима у Плавену (видети). 183:91, 151:208

Грубор Плавно св. Ђорђе 90 (20) Пореклом су из Босне. Око 1920. године их је било 6 кућа у Плавну. Грубори који воде непосредно или посредно порекло из Плавна има у већем броју насеља у Босанској Крајини. Тако, ова породица живи у Тишковцу, насељу са босанске стране Тромеђе. Њени пречи су ту дошли из Плавна, свакако током 18. века. Из Тишковаца се један огранак ове породице иселио у Јасеницу код Босанског Крупа у другој половини 19. столећа. Бројни су Грубори у Бастионима у Уницу (26 домаћинстава). Кајем 19. века ово презиме је забележено чак у 19 парохијама по Босанској Крајини. Сви ови Грубори су спавали са Ђорђа, сем два огранка која су променила славу и прихватилају св. Пантелејмон и св. Трифун, свакако услед преизвиђавања.

Огранака Грубора има расељених и по Лици, Кордуну и Банији. Најброжији од њих су они у Bojni код Глине (35 у 8 кућа средином 20. века), Брошкој Дубрави код Оточца (57 у 14 кућа) и недалеком Подуму (18 у 3 куће).

Веома је бројан и огранак у Малом Градцу код Глине (127 у 29 домаћина 1948. године), који је пременио презиме у Груборовић. Сви Груборовићи у овој области су задржали стару славу св. Ђорђа, као и велина Гробора, док су неки од њих најинада за славу узели св. Стефана, св. Архангела Михаила и св. Стефана Дечанског (Мратиндан). Груборовићи у Градцу су поминију више пута током 17. и 18. века у историјским документима. Тако, године 1695. у Градцу је пomenут Мират Груборовић (Mihat Gruborović), 1751. крајџијник Теодосије Груборовић (Theodosije Gruborović), а 1754. Јовица Груборовић (Jovica Gruborović) из Малог Градца. Од поменутих Груборовића вероватно је био и "столоначетник" и високи чиновник министарства правосудбе и просвете Стефан Груборовић. Он је, по налогу кнеза Александра Карапођевића, руководио пројектом увођења стапних презимена у Кнежевину Србију, 1851. године.

Породица Вјештица, која живи у Лици и Босанској Крајини, такође представља огранак рода Грубора. Вјештице, као и њихови рођаци, славе Ђурђевдан. Према предању, неко од њихових предака је наводно "био вјешт ходати по шуми па га прозову Вјештицом". Матица ове породице је у месту Зрмља, на личкој страни Тромеђе.

Грубори су доселени у Плавно у оквиру поменуте велике сеобе из Саничке Жупе и Бељајског Поља 1692. године. Наиме, током Морејског рата (1684 - 1699) постигнут је договор између млетачког генералног провидура Данијела Долфинса са једне, и кнхевеца бељајских и саничких Срба, Павла Турића, Николе Пиршића и Тодора Зорића са друге стране. У мају месецу 1692. године је, према поменутом договору, дошло 70 породица из Саничке Жупе у сливу реке Санице, леве притоке Саве. Одмах потом, у јуну месецу 1692. године, изјашнена је сабра чак 5000 особа (500 породица) из Бељајског Поља, у непосредном суседству Саничке Жупе, на млетачку територију. Ова сеоба била је, за тадашње услове, изузетно великих размера и њом је исељен знатан део становништва Бељајског Поља и Саничке Жупе. Доселеници из Бељајског Поља су распоређени по Зрмљу, Мокром Пољу, Отону и Пафенићима, а они из Саничке Жупе су насељени у Плавну. Сва ова села су биле потпуно опустела због ратних дјеловања током Кандијског рата (1645 - 1669. године) и првих година пomenутог Морејског рата. Због тога су становници ових насеља до наших дана били огромном већином потомци тада доселених Бељајаца и Саничана.

Пречи Грубора су управо у поменуту сеобу маја 1692. године доселjeni у Плавно из Саничке Жупе. И данас код појединих огранака Грубора, као и код неких њима сродних породица, постоји предање о доселавању са Змијања (или "из Санице са Змијања") у Далмацију. Саничка Жупа се, иначе, раније рачунала као део области Змијања. Пречи банијских Груборовића су, с обзиром да се у данашњем месту становљава помињу већ од 1695. године, највероватније непосредно доселili из Санице кајем 17. века.

После Груборовић и Вјештица, најближи сродници Грубора по мушкију линији су Грубишић и Грубијићи, који славе Ђурђевдан. Грубишићи су у

већем броју заступљене у Зрманју, која је раније спадала у састав Далмације и takoђе била насељена у поменутој себији 1692. године. Њихов предак је био кнез Грубиша, за кога је сачувано предање, да је погинуо под планином Црвациом у Унци, "гонећи волове на море". Место његовог погибије називано је Грубишићи До. Огранак Грубиша у Малом Цветнику презива се Грубишић. Грубишини потомци су из Санице прешли у Зрманју, тачније у Велику Попину, где су их 1915. године била 32 домаћинства.

Презиме Грубер је настало по истоветном личном имену. Мушки лично име Грубер је профилактичко, односно заштитните. Грубори су се свакако својим данашњим презименом прозвали по неком блиском рођаку, можда брату кнеза Грубиша, који је носио лично име Грубер. Није тачно предање, да су они променили презиме Грубиша у Грубер бргом опасности од турске освете, када су се вратили у Босну. Наиме, ово презиме је постојало и на млетачкој територији, пре њиховог повраћаја у Босну. Постоји традиција, да су се Грубори раније превезли Ситувковићи. Ово је, наиме, могло бити само привремено презиме, које су носили преци Грубора.

Код Грубора и Грубишића је раширене традиција о средству са крајишким породицама Рађеновић и Радуко. У прилог њиховим родбинским везама по мушкији линији иде и красна слава са Ђорђем, коју све ове породице од старине славе; као и иста предања о области перекла. Рађеновићи су takoђе веома разграната породица на крајишком просторима. Најбројнији су на подручју Унци у Босанској Крајини, где су се доселили из Далматије, области у којој су кратко време боравили. Није запамћено, у ком местицу су током свога боравка у Далматији живели, али је у питанју несумњиво било Плавно, где се настанила афрична Санчићана. Данас у Плавни нема Рађеновића, из узора који је даље бити наједи, али су зато Рађени присути у другим далматинским местима, попут Жагреовића код Книна, Орлића на Далматинском Косову, Отишића у Цетињској Крајини и још неких места (видете описе оних породица). У Далматинији су, како и Грубори, доселеници из Санчића "са Јазмиња". Они, додуше, знају и тачно из кој саничких места воде порекло. У питанју је Будељ, из ког су највероватније пореклом не само Рађеновићи, већ и сви остали ограничани овог рода. Данас постоје три места овог имена у Санчићу: Горњи, Доњи и Српски Будељ. Рађеновићи су потомци кнеза Рађена, а Радуко његовог рођака, који се звао Радуко. И та фамилија слави св. Ђорђа. Највероватније није утемељено једном забележено предање, о њиховом средству са римокатоличким Рукавинама у Лици. Међу Рађеновићима има неколико огранака, који потичу од доводака у овај род.

Сродница Грубора су и Бурсаћи у Плавни и другим местима, њихови огранци Језавковићи, Танкосићи и други, Карапи, Караповићи, као и још неке породице (видите списке Бурсаћа и Караповића). Напомизмо на неколико веома старих помена Караповића у Босанској Крајини у историјским изворима. Ови помени су старији од документума који сведоче о другим презименим у овом роду. Наиме, у попису војника који су 1540. године служили у Бихаћу помињу се и један Караповић (Raussa

Karanowitzsch). Он је свакако био од Караповића из Санице (Саничке Жупе), У истом попису напомизмо и на помен Пајала Лемечевића (Pavala Lemetscheutsch). На овог војника са веома ретким и карактеристичним презименом, неодоливо подсећа породични надимак породице Бурсаћ у Плавну – Лемешевићи. Овде се вероватно ради о помену неког од старијих предака Бурсаћа. Према томе, старије презиме Бурсаћа вероватно је гласило Бурсаћ (Lemeshevit), а тај ограничани рода се од Караповића одвојио још крајем 15. или почетком 16. века. Не можемо бити у потпуности сигури, да ли је породици Караповић припадао и војник Јакоб Karenitsch, који је служио у "Хрватској Крајини", Сенју, или у Оточцу, али је вероватно да јесте. Најстарији помен ове породице на Крајинском подручју је улак нешто старији од овога. Године 1538. договорили су се главари Срба из долине Цетине у северној Далматији, која је тада била под турском влашћу, са Аустријанцима, да прешу на њихову територију, у Жумберак. Ово је била друга сеоба Срба у Жумберак. Међу главарима цетињских Срба помиње се тада војвода Павко (weida Paffko), за кога сазијајмо из документа писаног наредне године, да се презивао Караповић. Наиме, 1539. године, у привилегији коју је хуберберачким Србима издавају аустријски цар Фердинанд, помињу се исти војвода Павко, или овај пут са наведеним презименом (wauyodam Paukho Kharanowitz). И овај ограничани Караповића се, свакако, из Санице спустио у Цетинску Крајину, па убрзо затим, у потпуности одатле ћој пресељен у Жумберак. Караповићи, дакле, спадају у ред најстаријих и најразграђенијих родаца крајишким Србима.

Надаље познато порекло овог рода је највероватније из насељеног места Караповићи, које се налазило на територији племена Ровца. Ово племе се некада рачунало на Херцеговину, у данас припада Црногорским Бдима. Ровца се налазе западно од реке Мораче, низводно од истоименог манастира, према Подгорици. Караповићи су поменути 1475/77. године, у турском попису Херцеговине, као насеље у нахији Ровца. И данас успомену на ово настало насеље подсећају два земљишна назива у јужном делу атара ровачког села Трмане, на југојугоисточној граници Ровца, према Пиперима. То су топоними Карапова Руле и Карапово До. У прилог пореклу из овог места, говори и традиција једног огранка Караповића у Босанској Крајини, о некаквом старијем пореклу из "Ирне Горе". Род Караповића није у средству са родом који данас чини највећи део становништва племена Ровца. Тај род, за разлику од Караповића, од старине слави са Луху и представљају ограничани стварији племена Никшића. Преци Караповића и њихових данашњих сродника су из тог места у Ровцама највероватније били доселjeni у Санчићу крајем 15. или на самом почетку 16. века. Наведени помени у документима сведоче, да је најстарија презиме рода, од ког су се развили данашњи Грубори, Бурсаћи, Рађеновићи и друге породице, било Караповићи: 216.178, 183.107, 111.122, 115, 107.102, 277.189, 261.182, 150.261, 151.208, 282, 548, 720, 224.504–510, 550, 582, 586, 604, 213.357, 70.5 – 10, 211.311, 105.261, 344.368, 442 – 445, 167, 173.34, 42 – 47, 125, 101.100 – 359 – 360, 82.168, 185, 124.341, 343 – 344, 366, 442 – 445, 167, 173.34, 42 – 47, 125, 101 – 102, 171 – 172, 305.20 (дадат), 57.69, 110, 109.665 – 666; 58.301, 49.504, 50.19, 336, 125.256 101, 171 – 172, 291 – 292, 293 – 294, 122.50 – 53, 187.147 – 148, 91.1, 4, 18.37, 42, 153.393, 397 – 257, 262, 289 – 291, 293 – 294, 122.50 – 53, 187.147 – 148, 91.1, 4, 18.37, 42, 153.393, 397

Грујић Уздолје св. Стефан (према другом извору св. Јован) 9 (1) Пореклом су из Штиковца, одакле им је предак у новеје време дошао код супруге на имање у Уздолје. Представљају један род са породицом Грују у Уздолју. Накићеновићева тврђња, да су доселени "у 17. или "17. веку" непосредно из Босне, није утемељена, и то их је 1 домаћинство око 1920. године. Део ове породице у Уздолју носи презиме Грујо (видети). 303:107; 183:120; 151:208; I, 5.B.

Грујић Штиково св. Игњатије 76 (9) Доселени су из Босне, највероватније крајем 17. столећа. Претпоставка о њиховом досељавању "после 1750. године" није основана. Имају породични надимак Чанчари. Ретка и специфична крсна слава ове породице улупње на њено переко од веома разгрнатог и старог рода Малешевића. Овај род, чија је матица у некадашњем селу Малини код Билеће, помиње се још од 14. века, тачније од 1393. године. Нешто спиритујнији подаци о роду Малешевића представљани су у опису породице Миловић из Скрадина. 303:107; 211:289; 161:50; 151:208; 65:116 – 118; 117:45, I, II, G.I.

Грујо Уздолје св. Стефан (према другом извору св. Јован) 7 (1) Пореклом су из Штикова, одакле им је предак у новеје време дошао код супруге на имање у Уздолје. Представљају један род са Грујићима у Уздолју. Није утемељена Накићеновићева писање, да су насељени непосредно из Босне у 16. или 17. веку. Било им је 1 домаћинство око 1920. године. Део ове породице у Уздолју носи презиме Грујић (видети). 303:107; 183:120, 151:208; 240:280; I, 6.B.

Груловић Брибр 9 (1) Ова породица несумњиво представља огранак кистанчакских Груловића. 25:273, 151:208

Груловић Кистанче св. Никола 185 (26) Међу Србима исељеним 1758. године из Далматије у Русију био је и Трифун Груловић из Кистанче. Петар Груловић, капетан Кистанче, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Имају породични надимак Скутићи. 303:84, 107; 25:273, 300; 105:222; 211:296 - 297; 103:82; 169:368 - 375; 151:208; I, ш.М.

Груловић Чиста Мала св. Никола 15 (1) Ови Груловићи су свакако огранак бројног истоименог рода из Кистанче. 303:94, 107; 151:208; I

Грчић Ивошевићи св. Никола 241 (34) Претка ове породице су, судећи по њеном презимену, можда звали Грк. Живе у делу Ивошевића, који се назива Руделе. Имају породичне надимке: Лазурдјани, Лужићи, Мачићи, 292, 295, 296, 298, 299, 301; 151:201; I, ш.М.

Грчић Кистанче св. Никола 1 (1) Свакако представљају огранак истоимене фамилије из Ивошевића. 303:107; 151:201; I

Грчић Кини св. Никола 5 (2) Доселени су из Ивошевића. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:51; 151:201

Гугић Рачићиће (Корчула) 25 (5) "У матичној" књизи крштених спомиње се породица Гугић 1515. године, а Капор је у својој забележби забиљежио традицију, да је први Гугић дошао из Истре и био православни, а пријемно се у кућу Лепековића учинио се католиком. Или је грчког подриjetla од војника у млетачкој служби у Истри или је од црногорских досељеника у Истри". 288:316, 151:209

Гуглете Билишане св. Никола 38 (6) У парохији Бихаћ и Хрвар забележене су крајем 19. века Гуглете које славе са Николу. Они су идентични са Гуглетама у Притоки код Бихаћа, чији се предак у 19. веку доселио из Лије.

Гуглете на простору Горње Крајине (Лика, Кордун и Банија) су крајем 19. века славиле св. Архангела Михаила. 25:273, 211:317, 151:209, 213:357, 124:545; 101:102; I, ш.Д.С.

Гужвица Крупа св. Лазар, 30.10. 76 (14) (-) Према традицији, старије презиме им је било Гвозденовић, а Гужвицама су се прозвали због тога, што су правили гужве од пруга за "равнање земље". Имају породични надимак Грge. Матица им је у делу Крупе, који се по њима назива Гужвица Вароши. Илија Гужвица, син Стевана, рођен је 1804. године у Крупи. Општински подаци о овој фамилији биће представљани у монографији о Крупи и Голубићу, која је trenutno у припреми. 25:273, 292, 211:317, 23:78; 151:211; I, ш.Б. К.В.

Гулић Бенковић св. Јован 6 (2) Ова породица је несумњиво у сродству са Гулићима у Залужанима, Јагодњију и Коларини (видети описе тих фамилија). 151:210; I

Гулић Залужане св. Јован 117 (11) Огранци овог бројног рода исељени су из Залужана у Бенковић, Коларину и Јагодњу Горњу, а можда и у Филипљаков код Бијеограда на мору. 147:395, 211:320, 151:210, I, П.С.

Гулић Јагодња Горња св. Јован 34 (4) У попису Јагодње Горње из 1756. године помиње се већи број домаћинстава, који су били чланови ове породице. То су били: Лазо Гулић (Lazo Gulich), Илија Гулић (Ilija Gulich), Ђуро Гулић (Gjuro Gulich), Михаило Гулић са братом (Mihalo e fratelli Gulich), Стојан Гулић (Stojan Gulich) и Никола Гулић (Nicolia Gulich). Године 1783. помиње се православни Гулић из Јагодње у филипљаковским матицима. Није познато да ли се насељио у Филипљаков, или је ту само кумовао. У Филипљакову данас нема те породице. 282:480; 147:395; 211:315, 320; 151:210, 280:83, П.С., I.

Гулић Коларина св. Јован 27 (5) Пореклом су из недалеке Јагодње Горње, од тајмочних Гулића. 211:314; 151:210, I, П.С.

Гулић(?) Филипјаков / Видети опис породице Гулић у Јагодњи Горњој. Носилаца свог презимена нема више у Филипјакову. 282:480; 151:210.

Гундјел Биочић св. Јован 13 (2) Свакако су сродни са Гундјелима у недалеком Житинију. 211:289; 151:210.

Гундјел Житинић св. Јован 13 (2) Несумњиво су један род са својим презимењацима у Биочићу, који такође славе Јовањдан. 151:210.

Гулковић Отон / "Митар" Гулковић" из Кобилице (некадашњи заселак Отонка) се јављају међу посттипским дalmatinским православцима на једном документу из 1796. године. Нема их више. 169:495 - 501; 151:210.

Гуска Пајене св. Ђорђе 38 (8) Досељени су из Босне, свакако из Бјелашког Польја у општини насељавању Мокрог Польја 1692. године. Накићеновићев навод да су дошли у 16. веку" није тачан.

У племену Дробњацији под Дурмитором раније је живела породица Гуска. Порекло је водило да Кричака (Крича), старијачког племена у дрбњачком крају, чији су последњи прехвјели огранак тамо била. Преци данашњих Дробњака су их постепено истинистру на обалу реке Требиње. О њиховом присуству у Дробњацима сведочи, између остalog, топоним Гусина Долина у Селинама. Последни од ове фамилије у дурмиторском крају био је Јевто Гуска, који је живео у Слатини и умро у том месту 1875. године. Сматра се, да су Гуске били потомци старог кричачког војводе Калоје. О томе је очувано следеће предање, које забележио Андрија Лубурић: "Мајка Калојину унучета била је родом од Корсостија (Дробњака – А.Б.). Када јој Дробњаци убрају муху у Буковицкој Гори, побегне са малим синичином у род. Од тог детета била је породица Гуска". Ово презиме је свакако настало од надимка Пајенеске Гуске су вероватно дaloм старијим из Дробњака, од те породице. Вреди поменути, да је Ђурђевдан, који славе чланови ове породице у Пајенима, данас научешина слава у Дробњацима. Била су их 3 домаћинства око 1920. године. 25:273; 183:108; 70:5 – 10; 211:308; 106:261; 151:210; 128:869; 154:19; Г.Г.

Гуткић Градац (Дриниј) / Петар Гуткић из Градца (Petar Gutich di Gradaz) спомиње се међу православцима које је 1832. године оптуживао римокатолички шибенски викаријат за "тешкоте око прелажења на унију". Петар је био кмет - колон код Мијовића. Гуткића нема више у овом месту. 287:71; 151:211.

Гуткић Колјане Доње 7 (2) Свакако су заједничког порекла са Гуткићима у Метковићу и несталим Гуткићима у месту Градац код Дринија (видети опис тих породица). 211:289; 151:211.

Гуткић Метковић (Неретва) 5 (2) Несумњиво су сродни са својим презимењацима у Колјанима Доњим. 42:106; 151:211.

Гуша Билишане 9 (1) Ова фамилија свакако представља сроднике Гуша из Земуника Горњег (видети опис те породице). 25:273; 151:211.

Гуша Земуник Горњи 66 (7) У сродству са свом породицом су Гуше у Билишанама и Кули Атлагићи, а сродни су им били и презимењаци у Шибенику и Смоковићу. Од њих су свакако били и нестали Гушићи у Ђеврскима.

У попису Земуника из 1756. године ово презиме се не помиње, тако да су Гуше у ово место свакако досељене касније, вероватно у другој половини 18. или првој половини 19. века. С обзиром да се Гуше у Шибенику помињу знатно раније, преци ове породице су се највероватније прво доселили у Шибеник, па се одатле ширили по другим севернодалматинским местима. 303:107; 151:211; 260:113 – 120; I.

Гуша Кула Атлагићи 10 (2) Ово су несумњиво сродници Гушића из Земуника Горњег и других наведених места. 25:273; 151:211.

Гуша Смоковић / Михаило Гуша се помиње међу православним Смоковићанима у документима из 1761. године (... e Mihalo Gušsa, abitanti della villa Smokovich). Нема их више у Смоковићу. 169:412; 151:211.

Гуша Шибеник / Сладају у досељенике, који су око 1690. године дошли у Шибеник у једној већој групи. Ова група је била православне вероисповести, а пореклом је била маҳом из Македоније и Бугарске. Свакако су ове Гуше биле Цинџари. Петар Гуша био је међу поменутим досељеницима око 1690. године. Нема их више у Шибенику. 98:110 – 111; 151:211.

Гушавац Кањани св. Ђорђе 40 (6) 1 (-) Гушавци који славе св. Јована Кавадени су у попису православног становништва Горње Крајине (Лике, Кордуна и Баније). Два домаћинства ове породице пописана су 1915. године у личком Грачцу. 303:107; 211:290; 151:211; I.

Гушић Ђеврске / Некада су у Ђеврскима живели Гушићи, који су нестали. Крајем 19. века је последњи од њих био Јован Гушић, "који је најму и стар до ближе 60 год." По њима је добио име топоним Гушинце у Ђеврскима. Свакако су били огранак фамилије Гуша из Земуника Горњег. 7:198; 151:211.

Давидовић Мирловић Польje 26 (5) 211:288; 151:122

Давинић Ђегар св. Стефан Дечански (Мратиндан) / Није познато одакле су преци Давинића дошли у Ђегар. Ова породица је свакако још у 18. веку или нешто раније живела у Ђегару. Нестали су по мушкију линији. Успомена на ову породицу остала је очувана како у народном предању, тако и у породичном надимку једног огранка Вукањана.

Наиме, традиција говори о томе, да се у породици Давинић, у време њеног изумирања по мушкију линији, пријестоји један члан породице Вукањана изузимања по мушкију линији, пријестоји један члан породице Вукањана из

Жегара и дошао на њено имење. Он је постао родоначелник данашњих Вуканаца, који носе породични надимак Давинићи, а за разлику од својих сродника, славе св. Стефана Дечанског (Мратиндан). Тај светац је, свакако, био стара хрсна слава Давинића, коју је предак Вуканаца – Давинића прихвatio када се призетио (видети опис Вуканаца са овом славом).

Презиме Давинић је, иначе, формирало по личном имену родоначелнице Давине, за коју се не зна када је живела. Лично име Давина је истоветно са именом Дафина, само је глас "Ф" прешао у "В", што је у сведашњим говорима уобичајна појава.

Вредно поменути, да из Жегара потиче и породица Давинић у Славеју (Александрову) код Прилена у Македонији, где су њени преци су тамо колонизовани 1922. године. Вероватно је у питању огранак Вуканаца – Давинића, са скраћеним презименом.

Иселење потомства Давинића по мушки линији највероватније представља и породица Маринковић у Крају Јели у области Бравско (Босански Крајина), која је пореклом из Жегара, а слави св. Стефана Дечанског. Маринковићи су у том месту између два светска рата била 2 домаћинства. Маринковићи са именом славом, који су крајем 19. века живели у парохији Стари Мајдан у Босанској Крајини свакако представљају огранак породице Маринковић из Краје Јеле.

Давинића је крајем 19. века било на територији Пакрачке епархије, али су они славили друге свете (св. Трођа, св. Никола и св. Трифун) и свакако нису били у сродству са својим дalmatинским презименама. У Лици, између Дивосела и Почитеља постоји потес и ораница Давиновац. 151.122; 18.151; 147 - 148

Дамић Имотски 3 (1) Њихов предак Дане Дамић био је прво трговачки помоћник у Имотском, а затим и службеник у свом месту. 40.293; 151.121; 43.357

Дамјанић Велика Глава 25 (7) Православна фамилија Дамјанић помиње се у Великој Глави 1725. године. Свакако су сродници Дамјанића у Јэрдану (видети спис те породице). 303.107; 25.271; 211.292; 151.121; I; VI

Дамјанић Врник Св. Ђође 31 (6) Доселени су из Босне у 17. веку. Тома Дамјанић (Тома Damjanich) се јавља међу потписаним дalmatинским православцима на једном документу из 1796. године. Свакако је био из Врника, пошто се његов потпис налази међу другим Врничким презименима (Ликић, Шумарућа итд.). Било их је 9 домаћина око 1920. године. 180.121; 211.304; 169.495 - 501; 151.121; 160.133; 246.278; I; A.M.C

Дамјанић Јдрапане 21 (4) Несумњиво су сродници са својим презимењацима који живе у Великој Глави (видети). 303.107; 211.292; 151.121

Дамјановић Голубић (кнински) св. Јован 126 (20) 1 (-) Доселени су из Змијања у Босни крајем 17. века. Било их је 8 домаћинстава око 1920.

године. Имају породичне надимке: Гутмани, Јекићи, Љубићи, Павићи и Шупелепићи. Сладају у "староседеоце", тј. у ред најстаријих досељеника у Голубићу. Неосновано је тврђење ковчега књиге "Голубић код Книна", да је ова фамилија старијом из Вучитрна, где су јој преци, наводно, живели у средњем веку. 183.98; 161.38; 151.121; 32.81; 219.554 - 555; 217.123; I

Дамјановић Добропољци / Међу калуђерима православног манастира Крка у документу из 1649. године, помиње се Дамјановић из Добропољаца (Zard Damianovich da Dobropolje), стар 20 година. Нема их више. 17.36; 170; 151.121

Дамјановић Книн св. Никола 4 (2) Досељени су из Врника. Вероватно су сродници тамошње породице Дамјанић. Била их је 1 кућа око 1920. године. 183.91; 151.121; I

Дамјановић Стремица св. Јован / Пореклом су из Босне. Ова фамилија је изумрла. 183.116, 118

Даниловић Главина (Имотски) / Грго Даниловић је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Главину. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 6 укућана и да је добрilo 14 канапа земље. Евтијије Даниловић, један од седара Имотске Крајине, помиње се међу потписаницима једног документа који су православни Дalmatinci упутили 1759. године млетачком сенату. Двема од три православне седарарије које су у том периоду постојале у Имотској Крајини, био је на челу Илија Даниловић. У једном документуписаном 1860. године помиње се породица Даниловић – Кузман у Главини. Сада се у Главини Доњој јављају само под презименом Кузман. Видети и Кузман у Главини Доњој.

У Херцеговини, тачније у области Зупцима код Требиња, и данас имају рођаке, који се исто презивају. Даљом старијином су из "Доле под Штрбцом код Бихова", недалеко од Требиња. Одатле су иселили у време турског напуштања Херцег Новор. Сматра се, да им је старије презиме било Костонџдер. Херцеговачки Даниловићи славе Ђурђевдан. 40.284; 282; 257.31; 189.368 - 375; 151.122; 171.303 - 304; 43.352, 356

Даничић Врник св. Никола 26 (6) Било их је 10 кућа око 1920. године. Имају исељенике у Јубачу код Книна (видети). 183.121; 151.121; 246.278; I.A.M.C

Даничић Јубач (Книн) св. Никола / Досељени су из Врника око 1870. године. Била су их 2 домаћинства после завршетка Првог светског рата. Нема их више. 183.91; 151.121

Даничић Смоковић св. Арханђел Михаило 36 (5) 151.121; I

Даничић Стремица св. Јован 27 (6) Пореклом су из Босне. Била су их 4 домаћинства око 1920. године. 183.116, 118; 211.312; 151.121

Двокић Плавно св. Ђорђе 40 (7) Досељени су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Плавна 1692. године из Санничке Жупе или Бјелајског Поља у Босанском Крајини. Било их је 7 домаћина 1920. године. 183.111; 184.167; 70.5 - 10; 211.309 - 310; 106.261; 151.149.

Дебелица Бискупија св. Никола 29 (7) Досељени су из Гламоча 1689. године. Било их је 7 кућа око 1920. године. Презиме ове фамилије је највероватније настало по физичкој особини родоначелника. 183.95; 211.304; 161.39; 151.123; 246.277; I.

Девић Бенковић 1 (-) Свакако су сродни са својим презимењацима у Биљанима Доњим и Коларинама. 303.107; 151.129; I.

Девић Биљана Доње 20 (2) Сродници ове породице живе и у Бенковцу и Коларинама (видети описе тих фамилија). 211.315; 151.129; I.

Девић Биљић 24 (3) По свему судећи је ова породица сродна са својим презимењацима у Штикову (видети). 211.289; 151.129.

Девић Коларине 41 (7) 2 (-) Свакако су у родбинским односима са Девићима у Биљанима Доњим и Бенковцу. 211.314; 151.129; I.

Девић Радучић 21 (4) Имају породични надимак Тешини. Вероватно су сродни коларинским Девићима. 25.271; 303; 151.129; I.

Девић Шибеник / Године 1820. био је Лука Девић благајник шибенског православног црквеног туторства. Међу претплатницима на "српско – далматински алманах" из 1836 – 1839. године налази се и Николај Девић, трговац из Шибеника. Девићи нема више у свом граду. 188.512; 97.7; 98.7;

94.101; 85.148; 151.129.

Девић Штиково св. Лука 25 (4) Досељени су из Босне, наводно "после 1750. године". Једно њихово домаћинство има породични надимак *Лукетићи*, а једно *Ђаплићи*.

Ова фамилија је свакако у даљем сродству по мушкију линији са Олачићима, Девићима, Олачићима и друге породице које славе ову славу по северној Далмацији и осталим крајишким областима несумњиво представљају ограниченој веома стагор и разгранатог рода. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у опису Олачића у Плавну. 211.289; 161.50; 151.129; II, Г.И.

Деврња Отон св. Ђорђе 22 (2) Дошли су из Скрадина око 1820. године. Било су их 2 куће око 1920. године. 25.271; 183.107; 211.307; 151.129; I.

Дегенек Орлић св. Ђорђе 29 (5) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века. Накићеновић износи непрецизан податак, да су дошли у

16." или "17. веку". Њихово презиме долази по турцизму "дегенек", са значењем "блатник". Јерко Дегенек се као кум помиње 1877. године. Биле су их 3 куће око 1920. године. 183.106; 151.124; 246.278; БЈН; К.В.Б.А.

Деде – Митровић Ислам (Грчки?) / После смрти седарда Завишића Јанковића остали су Завишићини син Илија и ћерка Јелена, као и Завишићини синовици (синови његовог брата Илије) Никола и Стојан. Пощто су Илија, Никола и Стојан, по свему судећи, умрли без потомства, као наследник ове племићке породице јавила се њихова сестра Јелена, удата за оберплантанта Теодорина Деде. Од Јелене и њеног супруга се формирала данашња породица Деде – Митровић. Јелена и Теодорин су имали синове Киријака, Петра и Николу Деде – Митровић.

Године 1731, после смрти Илије (Завишићиног) Митровића, седарство је наследио његов сестрић Киријак Деде – Митровић. Фамилија Деде – Митровић добила је 1739. године и млетачко грофство, "које је најпре Митровићима дано било". После смрти Киријака Деде – Митровића, 1768. године, седар је постао гроф Петар Деде – Митровић. Од те породице су бивали седари до 19. века.

Високородни господин Георгиј Деде – Митровић ("Срблјин") господин исламски, налази се у попису пренумерантана на "Србско – далматински алманах" 1836. и 1837. године. Нема их више. Видети и опис жегарске породице Митровић – Јанковић. 97.7; 98.7; 280.32 - 40; 151.123.

Конте Илија Деде Јанковић. Сликा преузета из књиге „Од Стојана Јанковића до Владана Десића“ Косте Милутиновића.

Дедејић Стрмица св. Ђорђе 32 (5) 1 (-) Сматра се да су се раније су се називали Радић, "а прозвани по неком деди – Дедићи" (односно Дедејићи). Било их је 5 кућа око 1920. године: 183:117; 211:312; 151:123.

Дедић Миоцић 35 (7) 303:107; 151:123; I

Деља Брибрид / Нема их више. Можда су били у сродству са стрмичким Дељама (видети). 211:293–294; 151:126

Деља (Деља) Стрмица св. Никола 24 (4) Сматра се, да су дошли из Склада. Као узор њиховог доласка наводи се да су "побегли од краја... јер су неки манастир Турицма издадли". Досељени су у другој половини 17. века. Била су их 2 домаћинства у Стрмици око 1920. године.

Вреди поменути, да у племену Кучима североисточном од Подгорице, не тако далеко од Склада и данас живи фамилија, која се презива Дељан. Преки те породице досељени су у Затријебач у Кучима давно Почетком 20. века су brojali 12 – 13 генерација до свог родоначелника, који се звао Деља. Он је дошао из Старе Црне Горе (из Бајца на Цетињу или из Ријеке Црнојевића), а старином је био из Херцеговине. У Кучима су се Дељани арбанизовали, примили римокатоличку веру и почели су се касније називати Дељак. Знaju за своје исељенике у Дионици код Склада (данас се презивају Јусуфчићи), у Пећи, Гусину, а сматрају рођацима и православне Рачићевиће у Љешкопољу и Пиралашу у Зети. Стрмица Деље су вероватно сродници кучке породице Дељан. 183:117 – 118; 211:312; 151:126; 80:145; 120:118

Демир Мокро Поље св. Јован 39 (6) Било их је 7 домаћина око 1920. године. Живе у сасеку Мокро Поље. Досељени су из Бјелашког Поља, крај око Босанског Петроваца, у општину насељавању Мокрог Поља 1692. године. Акција котарских ускуса под млетачком командом је претходно овом додгађају. Наиме, према претходно постигнутом договору, ускуси предврдјени Завишићу Јанковићем поступили по окolini Бихаћа, а српски хититељи Бјелашког Поља су заједно са другим ускусима, предврдјеним Франјом Поседарским и Андријом Буковићем принудили бјелашке муслимани на предају, опколилих их у тамошњој дистаревој кули. Ово је смогућило почетак себе. Почетком јуна 1692. године Срби из Бјелашког Поља су се населили у Мокро Поље, Отон, Паћеће, Зрманју и још нека места.

Са собом су водили највише стотина заробљених муслимана и чланова њихових породица. Неки од њих су остали у поменутим дalmatinskim насељима и овима примили православље. Њихови потомци и данас живе у овим местима, а међу њима су највероватније и Демири. Данас у Рашиновцу код Босанског Петроваца (Бјелашко Поље) живе мусимани у Демири. Они сматрају, да су им се преци досељени из Лике почетком 18. века. Могуће је, да су у ствари, у Бјелашко Поље досељени нешто раније и да дalmatinski Демири представљају њихов огранак, али се то не може са

сигурношћу утврдити. Демир је исламско лично име. 25:271; 183:104; 70:5 – 10; 211:307; 106:261; 151:126; 222:200; 367:211; 245:190; I

Денић Кольане св. Никола? 55 (11) Имају исељенике у Сајковићу (Ливањско Поље), који славе св. Николу. 201:76; 211:269; 151:126; II

Дерета Биочић св. Јован 22 (7) Лазо Дерета, син Стефана (Lazo Deretta година стар). Ова фамилија је свакако сродна са својим презимењацима у Дриншу и Шопоту. 303:107; 211:289; 267:80; 151:127; I

Дерета Дрниш 5 (1) (-) Досељени су из Биочића крајем 18. века. Дерете су били Срби из Дриншу, који су посுђивани у првој половини 19. века. У Дриншу је живео православац Петар Дерета 1835. године. Половином 19. века су били богата породица. 228:13, 23, 33; 151:127

Дерета Шопот св. Јован 23 (3) Свакако су у сродству Деретама у Биочићу и Дриншу (видети описе тих породица). 151:127; I

Десница Задар 6 (2) У Исламу Грчком су имали поседе и породичну гробницу. Из тог места су и били досељени у Задар. Тридесетих или четрдесетих година 19. века, под сумњом да је учествовао у организовању тајног друштва "за оснивање славенског царства", саслушавају је православни задарски трговци и поседник Андрија Десница. Др. Урош Десница, адвокат и политичар, припадао је овој породици. Од ове породице био је и књижевник Владислав Десница, рођен у Задру 1905. године. 303:107; 204:219; 89:213; 220:259 – 260; 151:128; I

Десница Ислам Грчки 2 (1) Породица Десница у Исламу Грчком и Задру, представља потомство фамилије Деде – Јанковић по женској линији. Наиме, Олга, једна од две ћерке последњег мушког изданка фамилије Деде – Јанковић, који Илије, била је удата за Владимира Десница.

Владимир је био рођен 1850. године у Обровцу, у угледној трговачкој породици. Студирао је медицину у Падови. Био је национално и политички веома активан. Тако је, на пример, новчано помагао српским установе у Босни и Херцеговини 1875/78. године. Био је и председник обравачке општине, а налазимо га и међу потпинцима Задарске резолуције 1905. године. Међу потпинцима ове резолуције налазио се и др. Урош Десница, син Владимира и Олге рођене Деде – Јанковић.

Урош је рођен 1874. у Обровцу, студирао је право у Бечу, где је и добио докторирао. Као и његов отац, политички је био изузетно активан. Године 1918. био је постпредседник дalmatinske владе и повериеник за правосуђе, а двадесетих и тридесетих година 20. века народни посланик и сенатор. Умро је 1941. године.

Други Владимирос и Олгин син је био Божко Десница, рођен 1886. године

у Обровцу. Завршио је правни факултет у Бечу. И он је био патријот и

политички активан, због чега је био интерниран на Сардинију 1919. године.

Бошко Десница је био један од најуспешнијих истраживача историје северне Далмације. Његов неуморни рад у архивима и библиотекама дане је запажене резултате у виду већег броја књига и чланака о овој проблематици.

Урош син је био чувени књижевник Владан Десница, рођен у Задру 1905. године. У Исламу Грчком, у капели куле Јанковића, налази породична гробница у којој су сахрањивани Десница и њихови претци по женској линији, Деде – Митровићи. Између осталих, у овој капели су и породичне гробнице из 1768. и 1789. године. 303:107; 220:259 - 260; 151:128; 16:156 - 157; I

Десница Обровац 4 (2) Трговачка породица у 19. веку. Спадали су у истакнутије обровачке трговце вином и дрвima на велико у другој половини 19. века. Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављују се Владимир Десница, начелник, и Данило Десница, ученик из Обровца (видети Деснице у Исламу Грчком). 216:252; 277:158; 191:XXV; 188:226; 151:128; I

Деспинић Отишић св. Јован 56 (9) Отишићи Деспинићи имају исељенике у Губину (Ливањско Поље), који носе исто презиме и који такође славе Јовандан. Деспинићи са истом словом живе и на простору западне Славоније и северне Хрватске. Крајем 19. века они су били локирани у парохијама Новоселеви у Јеврејинском пропротезвитејту и Бјеловару у Бјеловарском противреторату. У Бјеловару је 1948. године било 1 домаћинство сеосе породице са 3 укупнином. Иста је тада била бројност и Деспинића у Клокочевцу и Горњим Плавницима, који су такође спадали у Бјеловарску парохију. Они су свакако сродници ове дalmatinske породице. Презиме ове породице је формирани по женском личном имену Деспина.

Не може се поуздано рећи, да ли сроднике ове фамилије представљају и Деспинићи у Риљићу и Горњем Маловану у Купрешком Пољу. Они воде порекло из Зандогине (из тамошње Сремериће Долине) у Купрешком Пољу, одакле се један њихов огранак почетком 19. века преселио у Доњи Малован (одатле су касније прешли у Горњи Малован), а други огранак у првој половини 19. столећа у Риљић. 101:109; 145:97; 151:128; 161:45; 172:89, 91 - 92; 201:76; 303:107; 305:14 (адатак); I, II, Н.Ж.; П.М.

Деспот Бенковачко Село св. Арханђел Михаило? 14 (2) Свакако су у скрбству са другим Деспотима на севернодалматинском простору. 25:271; 151:128; I

Деспот Бильане Доне 5 (1) Нема сумње да је ова фамилија сродна својим премајнимцима из Модрином Селу, Бенковачком Селу и другим местима Буковице и Равних Котара (видети описе осталих Деспота). 211:315; 151:128

Деспот (Деспод) Ерибр 4 (1) Ово је један од огранака рода дalmatinskiх Деспота. 25:271; 211:293 - 294; 151:128; M.J.

Деспот Булић 3 (1) Имају породични надимак Козићи. Свакако су сродни истоменој фамилији у Модрином Селу и другим насељима. 25:271; 294; 151:128

Деспот Модрино Село св. Јован 49 (11) 1 (-) Године 1710. помиње се у матичним књигама у Филипјакову "Деспот Илија из Модринопља, православни". Деспоти у Модрином Селу имају породични надимак Кешите. 303:107; 25:271; 294; 282:450; 211:289; 151:128; I, Ш.М.

Деспот Мороплача св. Арханђел Михаило? 22 (4) 1 (-) Ова породица је огранак биковићко – котарског рода православних Деспота (видети остале породице са овим презименом). 303:107; 211:293 - 294; 151:128; I

Деспот (?) Филипјаков / Године 1710. наводи се у филипјаковским матицима "Деспот Илија и Модрин - Поль, православни". Није познато да су се били насељили у Филипјакову, или су само ту кумовали. Данас у Филипјакову нема ове породице. 282:450, 480; 151:128

Деура Кистање / Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године спомињу се и Стеван Деура из Кистања. Нема их више. 105:222; 101:82; 151:128; I, Ш.М.

Дешић Киниско Поље (Кин) св. Никола 13 (2) Досељени су из Охвестова око 1880. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 303:107; 183:101; 151:128; I, Ш.М.

Дешковић Крњеуве / Досељени су из (Старе) Црне Горе или Риска 1751. године. Капетан Дешко Калуђеровић је предводио 11 породица, које су се 1751. године насељиле из (Старе) Црне Горе и Риска у Крњеуве. Његова породица је тада бројала 10 чланова. Ови досељеници су узимавали мештани суседног Брибра. Јован (Јово), син Дешка Калуђеровића се, по очевом имену, прозвао Дешковић. Он је рано умро и иза себе оставио сина, који се такође звао Јово. Као његови старатели, пошто је био дете, помињу се 1754. године његова баба по оцу и Стјепан Бурин. Од потомства, млађи Јован Дешковић, у Крњеувама се, 1827. године помиње само Марко Дешковић. Нема их више. Видети Калуђеровиће у Крњеувама. 5:467 - 468; 151:128, 278

Дешковић Скрадин / Међу претплатницима на "Србско - дalmatinski алманах" из 1837. године био је и Јован Дешковић, "кулац" (трговац) из Скрадина. Нема их више. Видети опис породице Дешковић у Крњеувама. 99:7; 151:128

Димитровић (Димитровић) Бенковац 4 (2) Шипро Димитровић (Димитровић) из Бенковаца, лајтент и песник, је потицаш из српске породице". Рођен је у Бенковацу 1803. године, на великом имању његове породице. Као официр је служио у Венецији од 1841. до 1845. године. Био потпуковник ("lieutenant")

1843 – 1844. Против њега је 1844. године вођена истрага под сумњом да је огларизовао тајно друштво "за оснивање славенског царства". Због тога је, у чину капетана који је тада носио, пензионисан. Касније је прешао у Загреб, где се бавио превођењем италијанских класика "за потребе театра". Умро је 1868. године. Јован Димитровић, трговац у Бенковцу, налази се у попису пренумерантата на "Србско – далматински алманах" 1836. и 1837. године. Међу претплатникима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Јово Димитровић, трговац и поседник из Бенковца. 211:313, 204:219, 209:24, 191:11, 97:7, 98:7, 190:260 – 261, 264, 151:130; I

Димитровић Слпут 1 (1) Димитровић из Сплита је био дародавац иконе св. Николе цркви у Кистану. Николај Димитровић, "великоупец сплитских", налази се у попису пренумерантата на "Србско – далматински алманах" 1836 – 1840. године. Николај Димитровић из Сплита је свом ортаку у трговини, Јови Синобаду из Складина, поклонио књигу 1838. године. Парох Сприједон Мартетић је уз помоћ Николе Димитровића обновио 1839. православну цркву у Шушцима у близини Сплита. На гробљу у Шушцима, које било и православно гробље Сплита, налази се гробница породице Димитровић. 216:172, 178, 198, 251; 97:7, 98:7, 94:100, 95:148, 96:186, 151:130

Димитровић Шибеник / На православном гробљу код горње цркве налази се надгробни споменик породице Димитровић, с почетка 19. века. Године 1826. шибенски трговац Димитровић поседовао је велике стамбене површине у овом граду. Међу претплатникима на "Српско – далматински алманах" из 1836., 1838. и 1839. године налази се и "Почтенородна госпожа Марта Димитровић, љубитељица србског књижевства" из Шибенка. Претплатница на "Србско – далматински алманах" из 1837. године била је и "Госпожа Марја Димитровић љубитељица наука" (то је, свакако, иста особа са претходном, само погрешно забележеном). 216:178, 97:7, 98:7, 94:101, 95:148, 312:94, 151.

Дјаковић Билишане 6 (1) Зову се другачије Ђаковићи. Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 – 1774. године помиње се Стеван Ђаковић из Билишана са породицом. Видете и опис Ђаковића у недалеком Жегару, који су свакако у сродству са овом породицом. 103:114, 151:131, 18:131

Дјаковић Богатник (Жегар) 2 (-) Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 – 1774. године помињу се Марко Ђак из Жегара са породицом. У питанју је свакако сродник жегарских и билишанских Ђаковића. Највероватније жегарски Ђаковићи представљају огранак Марка Ђака нико није остао у Жегару. Обе ове породице су, опет, вероватно настале као огранци бројних Ђаковића у Исламу Грчком, одакле су се могли доселити у сеоби из Будина (нестало насеље код Ислама

Грчког) и његове околине крајем 17. века, у којој је дошао или се вратио знатан део предака данашњих жегарских породица. Не може се поуздано рећи, да ли су они у неком даљем сродству са врбничким Ђаковићима и њиховим огранцима у ќининском крају. 151:131, 18:131

Дјаковић Врник св. Никола 57 (13), 3 (-) Досељени су из Босне у 17. веку, биле су их 2 куће ско 1920. године. Имају исељенике у Книну ("Ђаковић") и у Сретенову код Дојрана, који су иселени 1921. године, и славе исту славу. Родонаčelnik ове породице је, судећи по њеном презимену, био Ђакон у цркви. 303:108, 183:121; 235:110, 211:304; 161:39, 151:131, I, A.M.C.

Дјаковић Турђи / Турђи – Марковац св. Димитрије 14 (2) Досељени су из Гламоча у 17. веку. Око 1920. године је било 3 домаћинства Ђаковића у Турђи – Марковацу (погрешно са забележеним као "Ђаковићи"). 183:118, 151:131

Дјаковић Цивљане 11 (1) Није познато, да ли је ова породица у сродству са Ђаковићима у Врнику, или са њиховим презимењацима у Ђурђију. 211:300, 151:131; I, II

Длака Лишане Тињске св. Јован 5 (1) Ова породица носи презиме надимачког типа. 151:132; I

Дмијовић (Дмитровић) Каrin Доњи св. Ђорђе 19 (2) Године 1730. спомињу се у Карину православни харембаци Вујадин Дмитровић и његов брат парох каирински Мијо Дмитровић. Из ове породице је свакако био и каирински капетан Јово, погрешно забележан као "Чијавић", који се помиње међу пописнимцима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Обрад Дмитровић је био каирински главар крајем 19. или почетком 20. века. 25:271, 233:15, 211:316, 137:20, 58; 169:368 – 375; 151:132; I

Дмитровић Бискупије св. Арханђел Михаило 151 (32) Раније су називали Капо. "Дошли из Гламоча 1689. године. Оде су два брата остала, кад су дошли, а трећи прешао у Равне – А. Б. Котаре". Имају породични надимак Коргани. Око 1920. године су их биле 33 куће у Бискупији. 183:95, 211:304; 23:78, 151:132, 246:277

Дмитровић Дрниш св. Никола? 303:107; I

Дмитровић Жагоривље св. Никола 64 (12) Досељени су из Босне, наводно у 16. веку. Имају породични надимак Грош. Било их је 13 домаћинстава око 1920. године. 183:123; 211:305; 151:132; 247:127

Дмитровић Книн св. Арханђел Михаило 4 (2) У Книн је из Жагорива и из Бискупије досељена по 1 кући Дмитровића, независно једна од друге. Око

1920. године су у Кинну живела 2 домаћинства Дмитровића различитог порекла. 183.91; 151.132

Дмитровић Стрмица 9 (1) 211.312; 151.132

Добре Бенковић 13 (2) Свакако су у сродству са својим презимењацима у Брушки и Острвици. Мојда су заједничког порекла и са Добрићима по Буковци и Равним Котарима (видети). 151.132; I

Добре Брушка 10 (1) Нема сумње да су они рођаци породица Добре у Бенковцу и Острвици. 25.271; 151.132

Добре Острвица / Марко Добре је подигао православну цркву св. Луке у Острвици око 1527. године. Та црква је обновљена 1672. године. Нема их више (видети описе истоимене фамилије у Бенковцу и Брушки). 104.64; 103.131; 151.132

Добријевић Вариводе св. Стефан 56 (10) Имају породичне надимке: Љукићи, Јацдићи и Ивановићи. У сродству су са осталим дalmatинским Добријевићима који славе св. Стефана (видети). 303.80; 107; 25.271; 292, 293, 292, 297; 211.281; 292, 76.126; 134, 151.133; I, VI

Добријевић Ђеварске св. Стефан 1 (1) Члан Окружног одбора Самосталне демократске странке Дalmatije 1940. године био је Сава Добријевић из Ђеварска. 303.76; 107; 25.271; 299.132; 151.133; I

Добријевић Жагробић св. Тројље / Били су пореклом из Гламоча (Гламочког Польја). Накићеновићев навод, да су ту били досељени још "у 16. веку" свакако није утемељен. Изумри су. Имали су породични надимак Мауци. 183.123; 151.133

Добријевић Кининско Поље св. Стефан 2 (1) Досељени су из Отоне око 1860. године. Биле су их 2 куће око 1920. године. 183.101; 151.133

Добријевић Отон Св. Стефан 58 (9) 1 (-) Несумњиво су дошли током позносног насељавања опустелог Отоне 1692. године из Бјелашког Польја у Босанској Крајини. Било их је 9 домаћина око 1920. године. Ово је стара свештеничка породица. Досеље Обрадовић такође спомиње једног од њих као свештеника. Протопрезвитер Петар Добријевић, парох отонски, и Јован Добријевић, капелан, помињу се у статистикама дalmatinske епархије 1835. године. Јован је наведен и као браћа против унije. Међу претпостављеним на "Србско - dalmatinski almanah" из 1837. и 1840. били су и њих двојица, а 1838. године само Петар.

Отонски Добријевићи су у сродству са својим презимењацима који славе исту славу, као и са Миљевићима у Радљевцу и Стрмици. Описанји подаци о прошlosti овог рода презентовани су у опису породице

Миљевић у Радљевцу. 25.271; 183.42; 107; 70.5 - 10; 211.307; 106.261; 263.114; 98.2; 94.96; 95.179; 151.133

Добријевић Пластово св. Стефан 149 (25) Православна фамилија 1808. писана је у Пластовој потврда о породичном стању Пане Добријевића, тада старог 31 годину. Имао је једног сина и старију мајку, Станко Добријевић из Пластова је био један од јака прве генерације братијевачке школе 1847. године. Добријевићи имаду породичне надимке: Главоње, Ђулићи, Милићи, Мрђуни и Бикићи. Сродни су са осталим дalmatинским Добријевићима који славе св. Стефана. Миљевићима са истом словом и другим фамилијама. Подаци о даљој прошlosti овог рода наведени су у опису породице Миљевић у Радљевцу.

Добријевић Радљевац св. Стефан 83 (15) Досељени су из Босне, свакако у општем насељавању краја око Отоне и Плавна 1692. године. Накићеновићева твrdња да су ту дошли у 16. веку" није тачна. Осам њихових кућа живело је око 1920. године у делу села близјем Отону, а девет у делу села близјем Плавни. Видети описе осталих Добријевића који славе св. Стефана. 25.271; 183.113; 211.307; 151.133

Добријевић Шибеник св. Стефан 6 (3) 6 (-) Међу претпостављенима на "Српско - dalmatinski almanah" из 1836, 1837. и 1839. године написано се и клирик у Шибенику, Спиридон Добријевић. Чланови ове породице су у сродству са другим дalmatинским Добријевићима који славе ову славу (видети). 303.107; 211.288; 97.2; 98.2; 95.149; 151.133; I

Добриловић Шибеник / Помињу се у православним шибенским матицима друге половине 17. века. Нема их више. 69.14; 151.133

Добрић Ђаћелези 4 (1) Свакако представљају огранак бројних Добрића из Добропољаца (видети). 211.293 - 294; 151.133

Добрић Добропољци св. Тројље 248 (32), 1 (-) Имају породичне надимке: Ђуљкаци, Чакићи, Гагићи, Онђинари, Стојандићи, Жутићи (Жутићи) и Мерџани. Сеоба из Добропољаца у Јубач код Задра (мај 1647. године), у коју је прешло, између осталих емиграната, и 60 ратника, предводили су харемаша Јован Добрић и православни свештеник Дамјан Ковиловић. Почетком 20. века је забележено, да је код породице "Мерџан" (огранак Добрића који носи туја породични надимак) раније чувана нека амадија (кутијица са ликовима Христоса и апостола). Веровало се, да носиоце ове амадија "неби балота могла пробити ни љук посреду". 303.107; 113; 25.271; 289, 290, 297; 298, 301, 304; 211.294; 23.78; 106.248; 8.293; 151.133; 18.62 - 63; I

Добрин Каштел Жегарски св. Ђорђе 1 (1) Према предању, пореклом су из Добропољаца. Спадају у ред новијих досељеника. 25.271; 151.133; 18.62 - 63; У.Ј.

Добрин Кин св. Никола 6 (2) Дошли са Далматинског Косова око 1850. године. Око 1920. године 1 кућа православних Добрића. У Кину је тада била и 1 кућа римокатоличких Добрића, досељених из Карлобага. Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Глиција Добрић из Кина. 183.89; 92; 191.LXIX; 151.133

Добрин Кожовац 8 (1) Ова породица несумњиво представља један од исељених огранака бројних добропољачких Добрића. 211.313; 151.133

Добрин Рамљане св. Никола 75 (16), 1 (-) Досељени су из Босне, али не "у 16. веку," како тврди Накићеновић, већ највероватније крајем 17. столећа. Око 1920. године били их је 13 кућа.

"Зову их Параћинци. Када су овде били Французи, служно код њих један од Ових Добрића, који су преобукоју у француску одело, па су га прозвали "Параѓино," те зато овом презимену надимак Параћини." Сачињавају, заједно са Крастановићима, Куршумовићима и Чосићима, један од четири комшијука Домних Рамљана. Доње Рамљане су старије од Горњих. Матица им је у делу Рамљана званик Катун. Имају породичне надимке: Цапе, Балије, Клисе, Параћини и Маркуши.

Сава Добрић из Рамљана (Sava Dobrić) оженио се 1828. године са Тодором Бујач из Орлица (Todora Bujač). Они су имали ћерку Јовану, рођену 1835. године, у свакако и другу децу. 183.114 - 115; 211.290 - 291; 161.51; 151.133; 246.276; 5.8.; 6.Б.Л.; 5.Н.; К.В.; Б.А.

Добрин Церање Ђорђе 24 (4) Ова фамилија свакако представља грану Добрића из Добропољаца (видети). 211.319; 151.133

Добрин Чиста Мала св. Ђорђе 20 (5) Нема сумње да су и они огранак бројног букаовичког рода Добрића, чија је матица у Добропољцима. Са добропољачким Добрићима деле и крсну славу. 303.94; 107; 151.133; I

Добрин Шибеник / Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. 69.14; 151.133

Добрин Братишковци / Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године спомињу се и Никола Добрин из Братишковаца. Нема их више. 105.221; 103.82; 151.133

Доброта Бисвично Село св. Никола 149 (21) Имају породичне надимке: Лујићи, Њивићи, Прокићи, Дрлићи, Стевићи и Божићи. 303.107; 25.271; 288, 296, 298, 301; 211.289; 151.133; I; ш.М.

Доброта Горица (Скрадин) 6 (1) Милош Доброта, трговац из Скрадина, помиње се међу претпл. тицима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године. 25.271; 14.232; 191.LXXXII; 151.133

Доброта (Добретић, Добречић) Братишковци се: Никола 41 (10) Старије презиме им је Поповић. Први познати свештеник у Братишковцима био је Јован Поповић, почетком 18. века. Његов син је био Мисаило (Михаило) Поповић. Он се спомиње у Кистануу 1716. године, одакле је, као свештеник, прешао у Братишковце, где се и његово потомство задржало. Од ове породице су били свештеници у Братишковцима у задњих 200 година. После Јована Поповића и Мисаила, свештеник је постао Јован, Мисаило син. Свештеничку дужност је обављао 1730 - 1788. године, Јован (син старијег Јована), био је такође свештеник, као и његов брат Дмитар, кога је (старији) Јован добио са супружом Маријом рођ. Клернерин у Братишковцима 1761. године. Дмитар (Димитрије) је био свештеник од 1785. до смрти 1833. године. "Доброта" Димитрије био је члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. Андрија Доброта, син (млађег) попа Јована и Јелене рођ. Бјелановић, рођен је у Братишковцима 1780. Свештеник, а касније прота, био је 1802 - 1838. године. Дамјан Доброта, син проте Андрије и Василије рођ. Бјалкојић, рођен је 1813. године у Братишковцима. Био је свештеник и прота у периоду 1838 - 1894. Велимир Доброта, рођен је од проте Дамјана и Марије рођ. Мршић 1848. године. Био је такође свештеник у Братишковцима. Богдан Доброта, син проте Дамјана, рођен је у Братишковцима 1865. године. Био је свештеник 1889 - 1923. (умро 1956. године). Урош, син попа Богдана, рођен је 1891. у Братишковцима. Свештеник је био 1919 - 1970. Свештенички позивом су се бавили и Ратко Доброта, као и Велимир, брат Богданов. Ћијатија, Милица и Драгиња Доброта из Братишковаца су били међу ѡајсима прве генерације братишковачке школе 1847. године. Дамјан Доброта, скружи прота, и Богдан Доброта, братишковачки парох, помињу се међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године.

Од почетка 17. века Доброте су деле 11 свештеника, а од тога њих 9 у Братишковцима воде порекло од попа Мисаила. Имају породични надимак Брестовљани. 303.107; 25.271; 288; 216.246; 211.291; 14.82; 234; 77.51; 210.70; 191.LXXXII; 78.116; 118; 120; 121; 124; 129; 130; 134; 97.7; 263.114; 88.7; 156.84; 89; 94.100 - 101; 95.146; 96.186; 151.133; 297.153; I; К.В.

Додиг Церање Ђорђе 31 (4) Ова фамилија је свакако у струству са истоименом породицом у Шибенику (видети опис шибенских Додига). 211.319; 151.133; I

Додиг Шибеник 53 (13) 1 (-) # Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Њихове сроднике свакако представљају породица Додиг у Церању Ђорђем. 69.14; 151.134

Докић Ђеврске / Некада су у Ђеврскама живели Докићи, који су нестали "одавна", како је забележено крајем 19. века. По њима је добио име топоним Докуше у Ђеврскама. Највероватније су били православци. 7.198; 151.134

Докић Марковић (Турић - Марковић) св. Ђорђе 46 (11) Пореклом су из Босне. Према нетачним Накићеновићевим тврђњама, које нису поуздане, досељени су одатле "у 16. и 17. веку, а тамо из Старе Србије". Било их је 9 домаћина око 1920. године. 303.107; 183.118; 211.306; 151.134; 246.278; I

Докић Риђане св. Ђорђе 10 (2) 1 (-) Нема сумње да ова породица представља огранак Докића из недалеког Марковца (видети опис те породице). 303.107; 151.134; I, ГИ

Докмановић Макарска / Православни војник Докмановић забележен је као житељ Макарске 1800. године. Ове породице више нема у Макарској. 150.567; 151.134

Дондур Жагровић св. Јован 53 (12) Они су "остаци Наполеонове војске", свакако не из 18. века", како се код Накићеновића тврди, већ са почетка 19. столећа, када је француска војска била у Далмацији. Било их је 8 домаћинстава око 1920. године. 183.123; 211.305; 151.137

Допућ Бильане Горић св. Јован 8 (1) Ова фамилија је свакако огранак истоимене породице из Крушевеа (видети). 25.271; 211.315; 151.137; I, Х, П.Р.

Допућ Крушево св. Јован 84 (1) *Матија* Допућ рођена Редан умрла је у Крушеву шездесетих година 19. века, у 72. години живота. Милица Допућ, која је била православна вера, рођена је у Крушеву, где је и умрла 1868. године. Тада је била 22 године стара. Била је ћерка Петра Допућа и Марии рођене Џобан. 25.271; 211.318; 151.137; I, К.В. А.Б.

Допућ (Допућ) Исплак Грчки св. Јован 12 (2) Допући у Исламу Грчком свакако представљају огранак истоимене породице из Крушевеа. 211.315; 151.137; I

Драганић Жаквић 12 (2) У попису Жаквића из 1709. године помињу се: Steffano Draganich da Megiare (из Мегара), Mialio Draganich da Megiare, Todoroo Draganich qu. Smoglian, Tadio Draganich da Megiare, Vucen Draganich qu. Savva. 303.107; 257.124-125; 151.139; I

Драгаш Бильане / Нема их више. Свакако су били једног порекла са Драгашима у Каришу Горићем и другим местима (видети). 216.252; 151.139

Драгаш Голубић (кинински) св. Јован 34 (9) Досељени су из Босне, али највероватније не како Накићеновић наводи, "у 16. веку", већ крајем 18. столећа. Било им је 6 кућа око 1920. године. У потпуности је неутемењено

тврђење једног од коаутора монографије "Голубић код Книна", да је ова фамилија старином из "жуле Прешево" у данашњој југоисточној Србији. 153.98; 151.139; 32.82; 219.554-555

Драгаш Ђеврске св. Јован 28 (5) 1 (-) Према предању, спадају у 7. кућа најстаријих досељеника, чији потомци и данас живе у Ђеврскама. Прича се да су у сродству са Мандићима и Павићима по женској линији, и да пречију од три сестре. Славе, као и Мандић и Павићи, св. Јованка. Крајем 19. века су живели у средини села, 303.107; 25.271; 211.295 - 296; 7.198; 151.139; I

Драгаш Јагодића Доња 21 (4) Ова фамилија насумњиво представља огранак бројног рода Драгаша, који има огранке у више буковачких и котарских насеља. 151.139; П.С.

Драгаш Карин Горњи св. Јован 37 (5) Међу Србима исељеним из Далмације у Польсу 1771 - 1774. године помиње се Марко Драгаш из Карина са породицом. Православац Анта Драгаш из Карина отео је ћерку Марка Балада из Ервеника. На интервенцију Герасима Зелића повраћена је родитељима 1799. године. 25.271; 211.316; 103.115; 137.14; 85.133 - 134; 151.139; I

Драгаш Кистића / Нема их више. Свакако су били сродници Драгаша у другим севернодалматинским местима (видети описе тих породица). 211.295 - 296; 151.139

Драгаш Кула Атлагића 3 (1) Свакако су један род са својим презимењима у Ђеврскама, Карину Горићем и другим далматинским местима. 25.271; 151.139

Драгићић Отишић Св. Јован 16 (3) Неки чланови ове породице су забележени под презименом Драгић (видети). 303.107; 211.302; 161.45; 151.139; I, Н.Ж.

Драгић Кини св. Ђорђе 1 (1) Вероватно представљају огранак Драгића из Цивљана, са којима имају исту крсну славу (видети). 303.107; 151.139; I

Драгић Крушево 6 (1) Вероватно су сродници обровачких Драгића (видети описе фамилије). 25.271; 151.139

Драгић Обровца св. Ђорђе 1 (1) Ова фамилија је вероватно у сродству са својим презимењима у недалеком Крушеву. 303.107; 151.139; I

Драгић Отишић Св. Јован 49 (11) Неки чланови ове породице су забележени под презименом Драгић (видети). Нема индикација о евентуалном сродству ове фамилије са њиховим презимењима у Цивљанима (видети опис те породице). 303.107; 211.302; 161.45; 151.139; 145.98; I, Н.Ж.

Драгићевић Џивљане св. Ђорђе 133 (19) Њихов иселjeni огранак највероватније представљају Драгићи у Кину. Нема индиција о њиховом евентуалном средству са отишићким Драгићима. 303:107; 211:300; 161:44; I, II, В.Р.

Драгичевић Главинка Доња (Имотски) 3 (1) Њихов предак, прота Никола Драгичевић, рођен је у Обровцу. Био је парох у Карину, па је прешао у Главинку 1930. године. 40:284; 151:139; 43:357

Драгичевић Голубић (обровачки) св. Јован 275 (37) 2 (-) Сладају у ред најстаријих голубићких породица. Њихови претци су били међу оснивачима сталног насеља на Голубићу, средином 18. века. Тешко може бити утемељен прича, да су они и Веселиновићи пореклом од два брата, Драгића (Драге) и Веселина.

Међу Србима иселеним из Далматије у Польску 1771 - 1774. године помињу се Лука, Иван и Васиљ Драгичевић из Голубића са породицама. Имају породичне надимке: Танасићи, Ђурлићи, Лазићи, Вранићи, Савићи, Тодориновићи, Пајкановићи, Перуни и Велини. Алекса Драгичевић, син Ђуре, рођен је у обровачком Голубићу 1830. године. У истом месту су биле рођена и његова рођена браћа Стеван (1833. године) и Милош (1842.). Општирији подаци о овој фамилији биће презентовани у монографији о Крупи и Голубићу, која је тренутно у припреми. 25:271, 299, 303; 81:113; 211:317; 103:114; 23:76; 151:139; 34:15 - 16; 94; I, У.Ј., Ш.Ђ., В.К.; В.А.

Драгичевић Ђурић (Турић - Марковић) св. Димитрије 104 (19) Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је 13 домаћинства око 1920. године. 183:118

Драгичевић Крупа св. Јован 7 (1) Имају породични надимак Пајкановић. Живе у делу Крупе који се зове Руј - Панићи. Представљају огранак Драгичевића из суседног Голубића обровачког (видети), одакле су се доселили у новије време. 25:271; 151:139; Ш.Ђ., К.В.; Б.А.

Драгичевић Мирање св. Јован 22 (3) Ова породица је свакако заједничког порекла са другим Драгичевићима по Буковици и Равним Котарима. 211:319, 151:139; I.

Драгичевић Мушкиовић 9 (1) (-) Несумњиво су сродни са Драгичевићима у Голубићу обровачком и по другим насељима (видети описе тих породица). 25:271; 211:318; 151:139

Драгичевић Полача (юнинска) св. Јован / Драгичевића нема више у овом месту. 303:107; 211:311; 151:139; I.

Драгичевић Скрадин / Међу Србима иселеним из Далматије у Русију 1758. године спомиње се и Јован Драгичевић, звани Манојловић, из Скрадина. Ова породица је највероватније била у средству са другим Драгичевићима по Буковици и Равним Котарима. 105:221; 103:62; 151:139

Драгишић Плавно св. Ђорђе 52 (8) Досељени су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Плавна 1692. године из Санчиче Жупе или Бјелајске Поље у Босанској Крајини. Било их је 8 кућа у Плавну око 1920. године. 183:111; 70:5 - 10; 211:309; 106:281; 151:139

Драгишић Скрадин 1 (1) Сава Драгишић, скрадински трговац се, уз назнаку да је уплатио "за синовца Саву", помиње међу прекумерантима из књиге Вука Каракића "Живот и обичаји народа српског" штампану 1667. године. Један Сава Драгишић се, као општински председник у Скрадину, помиње и међу претплатницима на књиге Српске книжевне задруге 1892. године. Србин Стеван Драгишић је био међу познатијим присталицима Српске народне странке у Скрадину на прелазу из 19. у 20. век. 14:48; 191:XXXII; 126:388; 151:139

Драгишић Скрадинско Поље / Нема их више у овом месту. Представљају са огранак Драгишића из суседног Скрадина. 211:298; 151:139

Драго Карин / У једном уговору из 1780. године као свидок се јавља Андрија Драго из Карина (Andria Drago). Године 1789. помињу се у Карину православници са презименом Драго. Нема их више у овом месту. 81:286; 253:16; 151:139

Драговић Грачац св. Никола 103 (20) Свакако су једног порекла са Драговићима у недалеком Сонковићу. 303:107; 211:292; 151:140; I

Драговић Сонковић св. Никола 135 (22) Ова фамилија је несумњиво сродна Драговићима из дalmatinskog Грачаца. 211:292; 151:140; I

Драговић Стрмица св. Ђорђе 27 (6) Досељени су из Братишковаца у 18. веку. Било им је 5 кућа око 1920. године. Код Накићеновића погрешно стоји "Драгојевић". 183:117; 211:312; 151:140

Драгојарац Стрмица св. Ђорђе / Пореклом су из Босне. Презиме ове породице је унеколико изменено у односу на оригиналну форму – Драгојарац. Ово презиме сведочи да је фамилија старијом из Драгојара, места између Кључа и Вацвара Вакуфа (Мркоњић Града). Била им је 1 кућа у Стрмици око 1920. године, али их нема више у том месту. 183:117 - 118; 151:140

Драгојевић Макарска / Досељени су из Мостара у Херцеговини. Православни Драгојевићи се помињу као житељи Макарске 1758. године. Нема их више. 150:567; 151:140

Драгојевић Оштестово св. Ђорђе 6 (2) Досељени су из Босне, крајем 17. или почетком 18. века. Накићеновићи подјакат, да су дошли "у 16." или "17." веку није прецизан. Око 1920. године су их у овом месту живела 4 домаћинства. 25:271; 183:104; 211:308

Драголовић Пајене св. Ђорђе 30 (7) Несумњиво су дошли током поновног насељавања опустелих Пајена 1692. године из Бејаџиског Польја у Босанској Крајини. Била су их 3 домаћинства у Пајенима око 1920. године. Зову их још и Драгола. 25.271; 183.108; 70.5 - 10; 21.308; 106.281; 151.140; i

Драголовић Шибеник 1 (1) # Сладају у досељенике, који су око 1690. године дошли у Шибеник у једној већој групи. Ова група је била православне вероисповести, а Драголовићи – Бошњаци су, за разлику од већине ових досељеника, били пореклом из Босне, тачније из Сарајева. Петар Драголовић Бошњак из Сарајева, спомиње се међу овим досељеницима око 1690. године. Јављају се у православним шибенским матицама са краја 17. века. 69.14; 99.110 - 111; 151.140

Драгош (Драгаш) Стремица св. Јован 66 (12) Ова породица је пореклом из Босне. Драгоша је било 7 кућа у Стремици, према подацима забележеним око 1920. године. 183.116; 118; 211.312; 151.140

Драгутин Билице 16 (2) 211.298; 151.140

Драгутиновић Подбабље Горње (Имотски) Св. Стефан 13 (1) Досељеници "међу праима" из Попова у Херцеговини. Лука Драгутинов "речени Чурчија" је био на челу једног од домаћинстава ове породице, непосредно по њемон досељењу у Имотску Крајину. Помињу се у земљишници из 1726. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство, поцртрано на Равним Њивама, бројало 10 укућана и да је добило 17 канала земље. На челу другог домаћинства стајао је Васко Драгутинов, који је заједно са својим 5 укућана, добио 8 канала земље. Помињу се и 1808. године у историјским документима, као и у попису православних појеворида у Другим Њивама (део Подбабља) 1860. године. 40.288; 151.140; 43.354 - 356; O. B.

Дражета Ивошевци 12 (2) 25.271; 151.141

Дражић Бенковача 10 (2) Ова фамилија је несумњиво сродна са својим презимењацима у недалеком Корлату (видети). 303.107; 151.141; i

Дражић Корлат 12 (3) 1 (-) Свакако су један род са Бенковачким Дражићима. 25.271; 211.318; 151.141; i

Дражић Отон св. Никола 2 (1) Вероватно су дошли током поновног насељавања опустелог Отона 1692. године из Бејаџиског Польја у Босанској Крајини. Око 1920. године их је у Отону било 1 домаћинство. 25.271; 183.107; 70.5 - 10; 106.281; 151.141

Дракула Сирдеље св. Стефан Дечански (Мртвинђан) 25 (4) Свакако имају заједничко порекло са бројном фамилијом Дракулић у Лици, која такође слави ову специфичну крсну славу.

Према подацима из 1915. године, Дракулићи је у Личко – Крбавској жупанији било укупно 127 домаћинстава. Надбројнији су били носиоци овог презимена у: Градини код Коренице (24 куће), Кореници (12 домаћинстава), Личком Петровом Селу (18 домаћина), Ријеци код Коренице (18) и недалеком Врелу (18 кућа). Под презименом Дракула 10 кућа овог рода живи у Бргуљу. Мануј делови овог рода на територији Горње Крајине Јована, св. Димитрија и св. Арханђела Михаила. Године 1712. је на кореничком подручју живело 13 породичних задруга и домаћинства Дракулића. Јован Дракулић је био коренички кнез 1730. године (... s knezom Yuancot Drakulichem od Korenici...).

Нешто раније, тачније 17. августа 1690. године, поменут је истоимени кнез (... knezen Jovan Drakulitsch ...), коме је генералов поверилик, капетан Јурај Крижанић, дозволио да се са 30 породицама настани у кореничком крају. Овај Дракулић и са њим досељени мештани, били су побратими на кореничком подручју из белгичких логора код Оточца и Бриња, у западном делу Лије. Они су са својих старијих општица у Кореници и њеној скопини били избегли због аустројско – турских ратова.

Године 1651. помињу се два домаћина – граничара са презименом Дракулић. У питању су били Андрија Дракулић, који је служио у Светом Ивану и Митар Дракулић, који је своју граничарску службу вршио у Црквену.

Дракулићи су у срдству са још неким крајишима породицама, које је Мртвиндан, али носе различита презимена. У питању су: Шаше, Агбасе, Калембери, Ковачевићи, Граховци, Кабићи (Кобићи), Раце, Галогаже и Турудије.

Сматра се, да је овај род даљом старином из Херцеговине, тачније из области Коренића, на самој данашњој херцеговачкој – црногорској граници, источно од Требиње. 303.107; 25.271; 211.292 - 293; 151.140; 213.358; 193.198; 62.186; 124.360; 152.416; 58.297; 153.343; i Š.M.

Драча Бильане Доње св. Стефан Биле их је 9 домаћина у свом месту средином 20. века. Свакако су сродни са другим далматинским Драчама (видети). 211.315; 151.138; i

Драча Брушка 6 (1) Они су огранак бројног рода Драча у Буковици и Равним Котарима. 25.271; 151.138

Драча Земуник Горњи св. Стефан Средином 20. столећа је у свом месту било 6 домаћина Драча. Несумњиво су у срдству са осталим својим презимењацима по северној Далмацији. 151.138; i

Драча Ислам Грчи св. Стефан 57 (7) 1 (-) Ово је један од бројнијих огранака далматинског рода Драча. 303.107; 211.315; 151.138; i

Драча Карин Горњи св. Стефан 118 (18) Из Карина Доњег су досељени у Карин Горњи. Син једног од православних Драча рођен је у Карину око

1760. године. Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Ђуро Драча из Карина са породицом.

Јован Драча, православац из Карина, добио је 1827. године са својом супругом, Василијом рођ. Алаваном, дарку Тријну. Драче имају породичне надимке: Блувијини, Кузмановини и Данијини. Пилип Драча био је главар Карина крајем 19. или почетком 20. века. Познат је био хадук Дмитар - Дмитрак Драча из Карина, који се одметнуо 1890. године. Драче имају сроднике у великом броју насеља Буковици и Равних Котара (видети). 303:107; 25:271; 211:316; 103:115; 202:693 - 694; 23:77 - 78; 137:8; 14, 20, 30; 151:138; I. K.B. A.Б.

Драча Кашић 19 (3) 4 (-) Ова фамилија је у сродству са другим Драчама по северној Далматији. 211:315, 109:120; 151:138

Драча Корлат / У попису Корлата 1749. године спомиње се православац Јаков Драча (Giacomo Dragia). Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Тома Драча из Корлата са породицом. Нема их више. 261:185; 103:115; 151:138

Драча Кула Алтагија 20 (2) Они су огранак бројног далматинског рода Драча, чија је матица у Карину (видети). 25:271; 151:138

Драча Миране Године 1948. у Миранју је било 29 особа са овим презименом. Представљају један од огранака рода Драча. 211:319, 151:138

Драча Смоковић / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Радул Драча из Смоковића са породицом. Нема их више у овом месту. Несумњиво су били сродни са другим својим презимењацима. 103:116; 151:138

Драча Церање Горње 5 (1) Нема сумње да су и ове Драче сродне са својим презимењацима. 211:319, 151:138

Драча Шопот св. Стефан 27 (4) Свакако су и они у сродству са другим далматинским Драчама. 151:138; I.

Дрезга Пајење св. Ђорђе 39 (5) Досељени су из Босне, свакако из Ђелапацког Поља у општем насељавању Пајења 1692. године. Накићеновићеви наводи да су дошли "у 16. веку" нису утемељени. Била су их 4 домаћинства у Пајењима око 1920. године. Видети и опис породице Дрезга (Дрезга) у Бијелином Селу. 303:107; 25:272; 183:108; 70:5 - 10; 211:308; 106:261; 151:142; I.

Дрезго (Дрезга) Бијеличко Село св. Ђорђе 32 (6) Ова породица је несумњиво у сродству са Дрезгама у Пајењима. 303:107; 25:272; 183:108; 70:5 - 10; 211:308;

Дрек Залужане св. Димитрија 35 (5) Пореклом су свакако од несталих Дрековића из Морполаче. Јоједини њихови српски претци имају породичне надимке Богдановићи и Јовановићи. Постоји мишљење да њихово презиме долази од глагола "дречати", које шешко може бити утемељено.

Вреди поменути, да се у попису Јагодње Горње из 1756. године помиње неколико домаћина, који су били чланови ове породице. То су били: Јанко(?) Дрековић (Gian Drecovich), Никола Дрековић (Nicola Drecovich), Михаило Дрековић са својом браћом (Mihalo e fratelli Drecovich), и Петар Дрековић (Petar Drecovich). 151:142; 260:83 - 84; I. P.C.

Дрековић Залужане св. Димитрија 1 (-) Ово је огранак породице Дрек Залужанима. 151:142; P.C.

Дрековић Морполача / Досељени су из Лике у јулу 1684. године. Из Трпиница, Ловиница, Парчића, Срба и других места у Лици, досељени су у јулу 1684. године становници у неколико далматинских места. У тој сеоби досељенике у Морполачу довели су православни свештеник Лазо Дрековић, као и Радивоје Поповић и Вукадин Желиновић. Нема их више у Морполачи. 107:136; 106:254; 151:142

Држак Мала Попача (Книн) св. Арханђел Михаило 11 (3) Досељени су из Босне у 17. веку. Имају породични надимак Милћ. Била су их 3 домаћинства око 1920. године. 183:109; 211:311; 161:39; 151:144; I.

Дриндак Ервеник Горњи св. Ђорђе 10 (3) Имају предање, да су се раније презивали Његовићи. Њихово данашње презиме развило се од надимка. Можда су сродни са Његовићима у Доњем Лапцу у Лици. 25:272; 151:143; 58:319, D.D.K. B.

Дробац Голубић (кнински) св. Ђорђе 13 (3) Досељени су из Босне у 17. веку. Била их је 1 кућа око 1920. године. У подејнијој литератури се јавља мишљење, да они представљају потомство старог племена Кричака из Црногорске Херцеговине. 183:98; 151:143; 32:85; 219:554 - 555

Дроњак Стрмица св. Стефан 69 (7) Досељени су из Лике у 17. веку. Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године био је и Михаило Дроњак из Стрмице. Имају породични надимак Зеконић. Око 1920. године их је било 6 домаћинстава у Стрмици. 183:117; 105:222; 211:312; 103:83; 23:78; 151:143

Дрла Клиниско Поље св. Стефан 21 (4) Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је 5 домаћина око 1920. године. 183:100; 151:143

Дрча Бенковач св. Јован 16 (3) Ова породица је несумњиво у сродству са другим далматинским Драчама (видети опис тих фамилија). 151:141; I.

Дрча Врана 32 (5) Вранске Дрче су свакако род осталим својим презимењацима. 211:313; 151:141

Дрча Вукшић св. Јован 46 (6) Они су један од најбројнијих огранака рода Дрча, претежно распрострањеног по Равним Котарима. 303:107; 211:314; 151:141; I

Дрча Кашић св. Јован 74 (11) Кашићке Дрче су takoђе један од најбројнијих огранака овог рода. 303:107; 211:315; 151:141; I

Дрча Миране 3 (1) Нема сумње да су и Дрче у Миранују сродне са осталим носиоцима овог презимена. 211:319; 151:141

Дрча Морполача св. Јован 15 (3) Свакако су у сродству са другим наведеним Дрчама (видети). 303:107; 151:141; I

Дрча Парчић (Бенковић) 96 (16) Ово су најбројније Дрче у северној Далмацији. Из Парчића су у данашња места боравка свакако раселио највећи број огранака овог рода. Парчићки Дрче имају породичне надимке Јурић и Ђурчић. Овај други надимак долази или по томе, што је неко од њихових предака био "Ђурчић" (домаћет), или, мање вероватно, по некаквим евидентулним срединским везама по мушкију или женској линији са истоименом породицом у Ковачићу код Книна. Већина огранака породице Дрча, или сви сини, слави св. Јованом.

У Лици такође живи огранак Дрча, који је свакако ту доселен из Далмације. Личко Дрче живе у Бртњићу код Срба (13 кућа), а у мањем броју их има и у Добриселу, Дольњима код Доњег Лапца, Сувачи и Заклопцу код Срба. Чланови ове породице на територији Горње Крајине славе св. Јованом и св. Ђорђем. Дрче са славом св. Јован су крајем 19. века забележени и у западној Славонији, у парохији Липовачки код Ђеловара. Дрче у Ђеловцу код Босанског Петровца доселене су средином 19. века из Бртњића у Личи. Око 1920. године им је било 1 домућинство, са славом св. Јован. Њихови презименици, који славе исту славу, у Јасеници код Босанског Крупа, били су доселени из Срба у Личи после 1878. године. Крајем 19. века су Дрче у Босанској Крајини живеле још у парохијама Бихаћ и Стари Мајдан, где су славили св. Јована и Јеловац код Приједора, где су, свакако услед промене, славили св. Арханђела Михаила. 25:271, 290; 293; 23:77; 151:141

Дрча Радошиновац св. Јован 26 (3) Дрче у Радошиновцу су без сумње заједничког порекла са другим својим презимењацима. 211:313; 151:141; I

Дрча Церана Доње 15 (3) Ово је takoђе један од огранака бројног котарског рода Дрча. 211:320; 151:141

Дубајић Кистане 9 (2) Нема сумње да ови Дубајићи представљају огранак истоимене фамилије из Плавна. 303:107; 25:272; 151:144; I

Дубајић Плавно св. Ђорђе 35 (5) 2 (-) Пореклом су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Плавна 1692. године из Саничке Жупе или Ђелјајског Поља у Босанској Крајини. Од ове породице је био и архимандрит манастира Драговић у периоду 1807 – 1810. године, Стефан Дубајић. Дубајића је било је 9 домаћинстава око 1920. године. 216:246; 183:111; 70:5 – 10; 211:309; 106:261; 151:144; 170:40

Дубајић Радућић св. Ђорђе / Пореклом су из Босне. Најчешћено име тврђња, да су досељени "у 16. веку" није основано. Било их је 1 сродству са својим презимењацима у Плавну. 183:113; 151:144

Дубраја Бильане Горње св. Никола 8 (1) Севернодалматинске Дубраје и Дуброје без сумње сачињавају један род (видети описе тех породица). 25:272; 151:145; I, X, P.R.

Дубраја Ислам Грчки 3 (1) Ово су свакако сродници Дубраја у Бильанима Горњим, као и Дубраји у жегарској Надводи, Карину Доњем и другим далматинским местима. 21:135; 151:144

Дуброја Надвода (Жегар) 31 (6) Овај род је присутан у већем броју севернодалматинских насеља, под презименима Дуброја и Дубраја. Без обзира на своју данашњу вероватност, сви носиоци ових презимена на простору северне Далмације су сродни са жегарским Дубројима. Исто важи и за Дубраја у Исламу Грчком (3 носиоца презимена) и Земунуку Доњем (1 Дубраја). По свему судећи, сви се они раселили управо из Жегара.

Дуброја и Дубраја има у мањем броју и по Славонији и Хрватској, где су се, без сумње, насељили из Далмације. Средином 20. века забележени су они у Старој Градишици, Свињаревцима код Вуковара и Загребу. Свакако је истог порекла и породица Дубројић, која се помиње у Босни крајем 19. века.

Међу војничима у Сењу 1612. године, који су сведочили у корист двојице својих колега, помиње се и Иван Дубрајић ("Ivan Dubraich"). Он је без сумње био сродник жегарских Дуброја, највероватније један од њихових предака. Да ли су Дуброје насељени посредно или непосредно у Жегар, данас не можемо поуздано рећи. Данас у Сењу нема Дубрајића, Дубраја, Дуброја, ни носилаца сличних презимена, што значи да су сви исељени из овог места.

Мојда је досељавање ове породице у Жегар vezано за једну планирану себу, која се помиње у документу писаном 28. новембра 1685. године. Тада је сердар Стојан Јанковић преговарао са двојицом харамбаша из Карлобага, који су тражили да се, заједно са 250 породицама, преселе у Жегар из карлобашког краја, који је тада припадао Хабзбуршкој монархији. Ова сеоба није извршена, барем не у договореном обиму, али није искључено да су неке породице, у првом реду фамилије поメンутих харамбаша, прешле у Жегар. Карлобаг је, иначе, између Сења и харамбаша, прешле у Жегар. Карлобаг је, иначе, између Сења и

Далматије и, што је још важније, припадаје истој територијалној јединици којој и Сењ у сквирима Хабсбуршке монархије. 25.272; 67-123,147-145; 18.102; 152.20. I

Дуброја Карин Доњи 94 (16) Пореклом су из Жегара. Западни део Карина Доњег, у коме живе, насељен је касније од других делова тог насеља. Имају породични надимак: Њевићи, Паливићи, Ађунтићи и Булићи. 303.107; 25.272, 287, 289, 298; 211.316, 137.8, 151.145; I

Дуброја Корлат 7 (1) Ово су свакако сродници других далматинских Дубраја и Дуброја. 25.272; 151.145

Дуброја Кула Атапица 7 (1) У сродству су са осталим својим презимењацима (видети). 25.272; 151.145

Дујаковић Врбник св. Никола 78 (13) Досељени су из Босне у 17. веку. Можда су у сродству са Дујаковићима у Орибини, који славе исту славу (видети). Имају породични надимак Шлари. Било их је 13 кућа око 1920. године. 183.121; 211.304; 151.146; I, A.M.C.

Дујаковић Орлић св. Никола 27 (3) Орлићи Дујаковићи су огранак Симића у истом месту, а можда су у сродству и са Дујаковићима у Врбнику (видети опис тих фамилија). Била су им 4 домаћинства око 1920. године. 303.105; 211.306 - 307; 151.146; 249.279; B.J.

Дукчиј Бенковица 1 (1) (-) Ова фамилија је свакако у сродству са наведеним Дукчијима по Буковици и Равним Котарима (видети). 151.146; I

Дукчиј Бильане Горње св. Стефан 74 (13) Анте(?) Дукчиј из Бильана (Горњих), син Радоја, помиње се у документима из 1696. године. У попису Бильана Горњих из 1749. године помињу се православци: капетан села Марко Дукчиј, Илија, Стјепан и Сава Дукчиј (Duchich). У попису овог места из 1756. године помињу се: Сава (Sava Duchich), Илија (Illa Duchich), Марко (Marco Duchich) и Стјепан Дукчиј (Stipan Duchich). Наведени капетан Марко Дукчиј помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. млетачком сенату. Имају породични надимак Практикас. Огранични овог рода живе у Бенковици, Варинводама и Церану. 25.272, 298; 261.181 - 182; 211.315; 169.368 - 375; 109.109; 151.146; 260.124; I, X, P.R.

Дукчиј Варинводе св. Ђорђе 17 (4) Несумњиво су у сродству са Дукчијима у Бильанима Горњим, Бенковици и Церану (видети). 303.80, 108; 25.272; 211.296; 151.146; I, M.M.

Дукчиј Жагровић св. Ђорђе 5 домаова Досељени су из Босне, изјаворевнатије крајем 17. века, а не како Накићеновић тврди, "у 16. веку". Било их је 5 кућа око 1920. године. 183.123; 211.305; 151.146

Дукчиј Кинин св. Стефан / Досељени су из Срба у Лидији око 1900. године. Међу претпратницима на књиге Српске книжевне задруге 1892. године појављује се и Лука Дукчиј, трговачки помоћник из Кинена. Дукчија је била 1 кућа у Кинину око 1920. године. Нема их више. 183.90; 181.LXX; 151.146

Дукчиј Церање 22 (2) Ово је огранак бројног рода Дукчија у Равним Котарима и Буковици. Видети опис њихових презимењака у Бильанима Горњим, Бенковици и Варинводама. 151.146; I

Дупор Карин Горњи св. Никола 80 (12) (-) Досељени су из Лике. Имају породични надимак Паливићи. 25.272; 211.316; 237.8; 137.8; 151.148; I

Дурдаба Врпље / Мијаило Дурдаба из Врпље се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Нема их више. Несумњиво су били у сродству са другим својим презимењацима. 169.495 - 501; 151.148

Дурдаба Кин св. Арханђел Михаило / Досељени су из Ковачића. Била их је 1 кућа око 1920. године. Нема их више. 183.90; 151.148

Дурдаба Ковачић св. Арханђел Михаило 36 (11) Досељени су из Босне у 17. веку, тачније 1690. године. Било их је 8 домаћинстава око 1920. године. Видети римокатоличке Дурдабе. 303.108; 183.102; 151.145; I

Дурдаба Ковачић римокатолички (ранје су спавали св. Арханђела Михаила). Пореклом су од православних Дурдабе у Ковачићу. Видети православне Дурдабе. 183.102

Дучић Пролојац (Имотски) / Првобитно су били настањени у недалеким Црногоријама. Сердар Вукосав Дучић је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељену у Црногорије. Помиње се у земљишним његовима из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 11 ујутрана и да је добило 32 канала земље. У овај број улази и одређен број каната, које је Вукосав добио на име сердарске службе. На челу једне од три сердарске православних у Имотској Крајини у 18. веку био је Никола Дучић. Он се, као сердар Нико Дучић из Имотске Крајине, помиње у међу потписницима једног документа који су православни Далматинци 1759. године упутили млетачком сенату. Дучићи се помињу и у попису православног становништва Пролојаца 1860. године. Ове породице нема више из Имотске крајине. Дучићи су стара, разграњата и позната породица у Херцеговини. Старим се из области Кривишија код Боке Которске 40.293; 257.31; 169.388 - 375; 151.145; 171.318 - 320; 43.353, 356

Ђак Жегар / Међу Србима исељеним из Далматије у Польску 1771 - 1774. године помиње се Марко Ђак из Жегара са породицом. Нема их више. 103.115; 151.150

Ђаковић Билишане – видети Ђаковић

Ђаковић Врбник – видети Ђаковић

Ђаковић Ислам Грчки 40 (6) Неки од Ђаковића су носили секундарно презиме Олујић. Свакако су се Ђаковићи у Билишанима и Жегару формирали као огранци ове породице (видети). 211.315; 151:150; I

Ђаковић Кашић 14 (2) Родоначелник ове породице је, судећи по њеном презимену, био ђак (ђакон) у цркви. 303:108; 151:150; I

Ђаковић Кинн св. Никола 5 (2), 1 (-) Перејклом су са Врбника, од тамошњих Ђаковића. Била их је 1 кућа око 1920. године. 183:91; 151:150

Ђалић Биљане Горње / У попису из 1749. године поменут православац Никола Ђалић (Gialich). Нема их више. 261:181; 151:150

Ђалић Биљчић 42 (7) Ова породица свакако представља огранак бројне истоимене православне породице у Бителући. 303:108; 211:289; 151:150; I

Ђалић Бителући св. Ђорђе 238 (37) Међу "православним, али и католичким" породицама, које су се у Бителући доселиле нешто пре 31.12.1689. године (када су им потврђене земље које су већ обрађивали), помињу се и фамилије Вуцић (Vučić?) и Ђапо, као и домаћин Стојан Ђалић. Ове породице је довео харрамбаша Вукадин Лалковић, из места "Gian" ("Capri?"). У Баскасима, у Ливанском Пољу, Ђалићи имају иселјеник, који кажу да су "из Бителућа код Сиња, где их и данас има." У попису из 1708. године, који се налази у синском манастирском архиву, помињу се у Бителући Тодор Ђалић. Године 1835. помињу се "Jurisca Giappa" и "Petar Giappa", који су били "od Bittelchia". На њих и на још неке дalmatинце који су упадали на турску територију и пљачкали, жалио се тада ливански капетан Ибрахим-бег. Фирдус дalmatинском гувернеру Лиленбергу. 201:72; 78; 211:288 - 299; 249:96 - 97; 139; 273:127; 151:150; Н.Ж.

Ђалић Тельпух 17 (4) Ђалићи у Тельпуху несумњиво чине огранак бројног бителућког рода Ђалића (видети). 303:108; 211:289; 151:150; I

Ђемајић Балчи / Стеван Ђемајић, арамбаша Балчака, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Нема их више. 169:368 - 375; 151:151

Ђилас Колашац се. Архангел Михаило 21 (5) Међу Србима иселеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Ђекан Ђилас из Колашца са породицом. 25:272; 211:289; 103:115; 151:151; Ш.М.

Ђилас Сонковић 25 (5) Свакако чине један род са Ђиласима у недалеком Колашцу. 211:292; 151:151

Ђинић Смоковић 1 (-) 151:151; I

Ђипковић Макарска / Ово је била православна породица, досељена из Воскопоља, 1749. године. Ово место је некада било цинцарско насеље на територији данашње јужне Албаније. Нема их више. 150:567; 151:151

Манастир Крупа, стара фотографија.

Ђого Кашић 37 (8) Ова породица је највероватније старином из Херцеговине, где и данас постоји разгранићена породица Ђого (Ђоговић). Херцеговачке Ђоѓе славе се Јован и представљају огранак велике броног и старог рода Мириловића. Општији подаци о овом роду изнети су у опису породице Мирило у Жегару (Каштелу Жегарском). 211:315; 151:152; 177:695 - 702; I

Ђоќић Кричке / Нема их више. 211:297; 151:152

Ђомлија Мратове (Промина) 81 (15) Раније су се звали Ђончија, што је најсумњиво правештице. Сава Ђончија, ћерка Кирила Ђончије и његове супружке Јелене рођ. Поповић, родила се 1839. године у Мратову. Гравестонија Ђомлија помињу се у Мратову и 1851/52. године. Ђончија је Турцизам у српском језику, који означава род војске употребљаван "за

опасне подухвате, који се регрутовао од добровољаца". 151:152; 307:252; к.в.
Б.А.

Ђорђевић Уздаље св. Ђорђе 25 (4) За Ђорђевиће "у Биочићу" (свакако у Уздаљу) је забележено, да су се раније презивали Кукавица. Постоји ни Ђорђевића ни Кукавица нема у Биочићу, а Кукавице, које су раније живеле у Уздаљу се више не помињу, нити сумње да су Ђорђевићи у Уздаљу Кукавице са променљеним презименом. Пореклом су из Босне. Била су 2 домаћинства Кукавица у Уздаљу око 1920. године.

Стефан Кукавица (Stefan Cukavica) окржено се 1827. године са Стевенијом Вукмировић (Stevana Vukmirović), рођеном у Врбнику. Они су, поред остале деце, имали ћерку Милицу, рођену 1835. године. 303:106; 183:120, 151:152, 345, 245:280; I.

Ђујић Книн св. Никола 1 (1) Досељени су из Ковачића. Била их је 1 кућа око 1920. године. 183:91; 151:152

Ђујић Ковачић (Тополе) св. Никола 181 (43) Досељени су из Босне у 17. веку, тачније 1690. године. Била су их 22 домаћинства око 1920. године. Од њих су и Ђујићи у Книну. 303:108; 183:102; 151:152; I, Ш.М.

Ђукела Колњани Горњи 1 (1) 211:300; 151:150

Ђукић Уздаље св. Ђорђе. Досељени су из Босне. Накићеновић непrecизно наводи да су дошли "у 16." или "17. веку". Било их је 8 домаћинства око 1920. године. 183:120

Ђукић Цетина 28 (5) Досељени су из Полаче "источни од Книнског Польја", послије Миљаша, Четника, Баршића и Пречона. "...сматрају да су им род Ђукићи у Нулашини (Босна)... предаја да је Ђукићима указаје на то да су старији досељеници у Цетину, од којих су повратници средином 19. века, и преко Пељева отишли у Гламочко Польје. По легенди, у Цетину је досељено један предак који су ту рођена 4 сина: Павао, Шпирац, Пили (с надимком "Мир") и Симо. Данашњих 9 кућа вуку порекло од тих праједова - и то - од Шпираца, тј. Шпирочевића, данас је 1 кућа Месаруши, од Симутогића су 2, а по 3 куће су Мецоњићи "од Мијака од Пили" и Јованчевићи "од Павловића". 173:62, 211:301, 161:43, 151:152; II.

Ђуљмез Имотски / Ова породица се јавља у православном анаграфу (станији душа) 1860. године. 151:152, 43:355

Ђумић Плавно се Арханђел Михаило 28 (6) Пореклом су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Плавна 1692. године из Блешајског Польја у Босанском Крајини. Било их је 6 домаћинства око 1920. године. Ђумићи су средњи Родићими у Плавну и још неким крајишима породицама, које славе св. Арханђела. Описанији подаци о

свом роду презентовани су код описа Родића у Плавну. 183:112; 70:5 – 10; 211:310, 106:261, 151:152

Ђурђевић Книн св. Ђорђе / Досељени су из Мокрог Польја почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:90; 151:154

Ђурђевић Мокро Польје св. Ђорђе 9 (2) Досељени су из Босне, свакако из Блешајског Польја у општини насељавају Мокро Польје 1692. године. Накићеновић метачно наводи, да су досељени "у 16. веку". Живе у засеку Мокро Польје. Биле су их 4 куће око 1920. године. 25:272; 183:104, 70:5 – 10; 211:308; 106:261; 151:154; I.

Ђурђевић Рамљане св. Никола 55 (11) Пореклом су из Босне. Накићеновић потврђено наводи као време њиховог долaska 16. век. Било их је 6 кућа око 1920. године.

Маташи им је у делу Рамљана зван Катун. Имају исељенике у Дравру и недалеким Шипковљанима, који су тамо прешли на прелазу из 19. у 20. век. 183:114; 211:280 – 291; 151:154, 224:586 – 587, 573, 576, 246:279, I, Б.В.; II.

Ђурђевић Цивљане 16 (2) 151:153; I, II

Ђурић Бијовчино Село св. Јован 23 (2) 25:272; 151:154; Ш.М.

Ђурић Велика Полача св. Арханђел Михаило 64 (14) Свакако су нетачни Накићеновићеви подаци, да су преци ове породице досељени "из Брчкова (Босна) у 16. веку". Један су род са Ђурићима у Полачи. Било их је 13 кућа око 1920. године у Полачи и Великој Полачи. Видети Ђуриће у Полачи. 303:108; 183:109; 211:311; 161:39; 151:154; I.

Ђурић Задар 6 (2) # Један од тутора задарске православне цркве 1802. године био је и Ђуриће (Георгије) Ђурић, пријатељ архимандрита Герасима Зелића. Георгије је био изабран за једног од депутата православних Далматиница у Париз 1809. године. Вероватно се на њега односи помен Георгија Ђурића међу члановима црквеног синода у задарској епархији 1808. године. "Високоучени господин" Георгије Ђурић и г. Матеј Ђурић налазе се у попису пре numerантама на "Србско – далматински алманах" 1836 – 1838. године (Матеј и 1839). Матија Ђурић, трговац и председник православне општине у Задру био је у преписци са Вуком Каракићем. Године 1820. поменуто је, да му је супруга римокатоличке вероисповести, као и то, да он ради у писарницама. Герасим Зелић, међу постиницима једне молбе, упућене митрополиту од стране православних Далматиница 1820. године, спомиње и Матеја Ђурића, који је био "член збора 1820. године, парохијске цркве св. пророка Илије у Задру неувијатски". Свакако је парохијске цркве св. пророка Илије из Задра, који је био претпоставник на то иста личност са М. Ђурићем из Задра, који је био претпоставник на Каракићеву "Даницу" за 1834. године. Он је био Зелићев кум, а Стеван Каракићеву "Даницу" за 1834. године. 158:456, 73:196, 200; 84:205, 85:120, 199; 86:130, 143, 217:97; 98:7, 156:84, 94:95, 95:141, 151:154, 297:148, 167

Ђурић Маовице 17 (4) 303:108; 211:301; 151:154; I; II

Ђурић Мушковић 4 (1) 211:318-319; 151:154

Ђурић Плавно св. Стеван 240 (42) Пореклом су из Босне. Потомци су или сродници кнеза Павла Ђурића и насељени су у себи из Санџке у широј околини Бјелца у Босни (мај 1692. године), коју је он предводио. Под кнекевима Ђурићем, Николом Љирићем и Тодором Зорићем су насељени готово сви преци данашњих становника Плавна, Мокрог Польја, Отона, Пајена и Зрмане.

Када је кнез Павле Ђурић 1693. године погинуо у сукобу са Турцима, провидар Долфин је његову плату пренесен на кнеза Вука Николиног брата, Ратко "Ђурић" (тј. Ђурић), капетан Плавна, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. На плочи која се налази на звонику православне цркве у Плавном, помиње се у напису из 1794. године Партичије Ђурић.

Ђурићи у Плавну имају породичне надимке: Шпркенде, Драгаш, Кивелићи и Мркљанићи. Између 1920. и 1941. године неки од њих су се одселили у Шабац. Тамо имају предање да су у Далматици дошли "из Рашиће... бежећи испред Турака, насељили су се у Плавно". У Плавну су се орођавали међусобно, што је показатељ велике разгратаности и старости рода. Живе у средини села, на најплоднијем делу поља, пошто је њихов предак као главар свакако одабрао то земљиште. Били су их 34 куће у Плавну око 1920. године: 216:172; 183:41, 112; 67:285; 184:168 - 174; 211:310, 23:78, 60:131; 106:261; 169:368 - 375; I.

Ђурић Полачи св. Архангел Михаило 32 (6) Нетачни су Накићеновићеви народи, да је ова породица досељена "из Брчкога (Босне) на 16. веку". Један су род са Ђурићима у Великој Полачи. Било их је 13 кућа око 1920. године у Полачи и Великој Полачи. Видети Ђуриће у Великој Полачи. 303:108; 183:109; 211:311, 161:39; 151:154; I.

Ђурић Скрадин / Међу Србима исељени из Далмације у Русију 1758. године био је и Павле Ђурић из Скрадина. Нема их више. 105:222; 103:83; 151:154

Ђурић Церње Доње 3 (1) Прокоп Ђурић, православац из Церња, оженио се 1849. године са Ђурићом Кукцом и са њом 1863. добио ћерку Стоју. Свакако су имали и другу ћерку. 151:154; K; B.

Ђурица Голубић (кинински) св. Јован 17 (3) Ова фамилија је вероватно у сродству са Ђурицима у Зечеву (видети). У Дабарском Польу у Херцеговини, тачније у местима Хатељи, Поратак и Сузина, живи укупно 42 домаћинства породице Ђурица. Огранак ове фамилије у Поратку носи новије презиме Михиковић. У сродству су са Батурамима у Пиви. Преци херцеговачких Ђурици су се доселили из Прераде код Билеће током 16. века. Ове Ђурице, за разлику од

далматинских, славе св. Трифуну и не може се поуздано рећи, да ли су са њима у сродству.

Није утемељено тврђење наведено у монографији "Голубић ход Книна", да је ова фамилија старијом из "средњовековне српске области Хвосно", дела данашње Метохије. 151:154; 308:20, 36, 38; 32:85; 219:554 - 555; I.

Ђурица Ђеварске св. Ђорђе 3 (1) Ова породица свакако представља огранак Ђурица из Зечева (видети). 303:76, 108; 25:272; 7:196; 151:154; I; Š.M.

Ђурица Зечеве св. Ђорђе 72 (12) Крајем 19. века је забележено да је Ђурица у овом месту раније била 1 кућа, а "сад 5". Имају породичне надимке Олђинари и Кузимић. Од њих су свакако Ђурице у Ђеварским, Мехарима и Стрмици, а вероватно су у сродству и са својим презимецима из Голубићу кининском (видети описе тих фамилија). 303:79; 25:272, 295, 298; 7:196, 199; 151:154; I.

Ђурица Стрмица св. Ђорђе 32 (6) Досељени су "из Радучића" у првој половини 18. века. Имају породичне надимак Зечеви. Свакако су пореклом из Зечева (упореди и надимак), у коме је севернодалматинска матица Ђурица која слави Ђурђевдан. Радучић им је вероватно представљао само етапно место у насељавању. Било их је 5 домаћинстава у Стрмици око 1920. године. 183:117; 211:312, 23:78; 151:154.

Ђурица Међаре 25 (5) Свакако представљају огранак бројних Ђурица из Зечева (видети). 303:108; 151:154; I.

Ђурмез Имотски 9 (2) Досељени су међу првим православним породицама у Имотски. Спомињу се у документима 1811. године 40:283, 292; 151:155.

Ђуровић Шибеник / Сладају у досељенике, који су око 1690. године дошли у Шибеник у једној већој групи. Ова група је била православне вериословести, а пореклом је била мањак из Македоније и Бугарске. Петар и Јанко Ђуровић били су у поменутој групи досељеника. Ђуровићи се појављују у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема их више. 69:14; 99:110 - 111; 151:155.

Егић Гошић 8 (1) Имају породични надимак Музикуће. Несумњиво су били у сродству са несталим шибенским Егићима (видети). 303:108; 25:272, 297; 211:295; 23:78; 151:156; I.

Егић Шибеник / Забалежени су као Егић "речени Кокеша". Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема их више. Од њиховог рода су несумњиво данашњи Егићи у Гошићу. 69:14; 151:156.

Ераковић Братишковци св. Никола 76 (11) Сладају у старије насељенику у Братишковцима, досељение после Вулиновића, Лалића и Огњеновића. Њихово насељавање се одиграло крајем 17. или на самом почетку 18. века. Постоји мишљење које није проверено, да су пореклом Црногорци. Глигорије и Петар Ераковић из Братишковца су били међу ѡима прве генерације братишковачких школе 1847. године. Глигорије је био и један од црквених тутора у Братишковцима 1870. године. Никола Ераковић је био црквњак у Братишковцима пре Првог светског рата. Имају породичне надимке Кувачовићи (Кувачевићи) Глигорићи, Либрине, Потокривани, Симићи и Алексићи. 303:108; 25:272, 278, 292, 295, 296, 299, 300; 211:291; 14:234; 278:156; 76:111, 132, 133, 134; 151:157; I, B:MA; K.B.

Ераковић Скрадин / Међу Србима исељеним 1758. године из Далмације у Ријују био је и Марко Ераковић из Скрадина. Нема их више. 105:222; 103:82; 151:157

Ераковић Штиково св. Ђорђе 112 (17) Пречи ове породице насељени су из Босне. Њихово досељавање свакако се одиграло крајем 17. века, а не "после 1750. године", како се у поједионој литератури наводи. 303:108; 211:289; 161:50, 151:157; I, II, G:J.

Ергић Гаћелези 106 (18) Ова фамилија је свакако у сродству са Ергићима у Радучину (видети опис те породице). 303:108; 211:293 - 294; 151:158; I

Ергић Радучић св. Архангел Михаило. Зову се и Ргић. Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века. Накићеновићеви наводи, да су дошли "у 16. веку" тешко могу бити основани. Били су их 3 кубе око 1920. године. Имају породичне надимак Панићи. Свакако су им сродни бројни Ергићи у Гаћелезима. 25:281, 298; 183:113; I

Еријак (Ријак) Ковачић св. Никола 3 (1) Досељени су из Босне у 17. веку, односно 1690. године. Била су их 2 домаћинства око 1920. године. 183:102; 151:158

Ерцег Земуник Горњи 45 (4) Презиме ове породице свакако сведочи о њеној стварности из Херцеговине, слично као код бројних Ерцега у Ливањском Пољу. 201:66, 70, 71, 79, 80; 151:157; I

Жарковић Неретва / Јово Жарковић, црквени прокуратор у области Неретве помиње се међу потписницима једног документа који су православни дalmatинци упутили 1759. године млетачком сенату. Жарковића више нема у том крају. 169:368 - 375; 151:757

Жарковић Јагодња Доња 70 (10) У попису из 1756. године помињу се следећи чланови ове породице: Митар Жарковић (Mitar Zarcovich), Мијо Жарковић (Mio Zarcovich) и Петар Жарковић (Petar Zarcovich). Они су

поред својих поседа у месту у коме су живели, имали и имања у Јагодњи Горњој. 303:180; 211:316, 151:757; 260:85, 87; I, P:C

Жарковић Скрадин / Досељени су из Боке Которске, у првој половини или средином 18. века. Угледни православни скрадински грађанин Јоаким (Ahim) Жарковић (Gioachino Zarcovich), који се борио за изградњу цркве у Скрадину, поменут је у једном документу из 1754. године као главар скрадинских православаца. У напису на православној цркви у Скрадину из исте године, наводи се да је црква обновљена "изградњом Јоакима Жарковића и Филипа Кнежевића". Код ове цркве је и Јоакимов гроб. Како се наводи у једном извештају задарске римокатоличке курије из 1760. године, Ахим је из Боке Которске дошао у Скрадин, и био је син сестре (сестрић) кнеза Саве Владиславића (Achim Xarcovich Tenente Colonnello ... Territorii di Sebenico e Scradona della (nat?)ione illirica Capo Craina). Био је и члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. Жарковића више нема у Скрадину. 216:172, 175, 178, 247; 168:428; 103:78; 169:354, 400, 495 - 501; 156:85; 151:757

Ждрале Врбник 4 (1) Године 1487. се у документима помињу житељи Лике Јаков Рачић од Ждрала и Матијаш Ждралјиц од племена Морогорина. Не може се поуздано утврдити, да ли су они били пречи, односно рођаци породице Ждрале из Врбника. 151:758, 58:278; I, A:M:C

Жежель Бенковачко св. Ђорђе 8 (2) Православни дalmatinски Жежельи су у међусобном сродству. Опширнији подаци о овој фамилији изнети су у спису оисторичким Жежелема. 211:313, 151:759; I

Жежель Бенковачко Село св. Ђорђе 52 (7) Ова фамилија је несумњиво у сродству са другим својим презимењацима по Далмацији (видети). 151:759; I

Жежель(?) Бильане Горње / У попису Бильана Горњих из 1749. године поменут је Пава "Zeze". Нема их више. 261:181; 151:759

Жежель Гошић св. Ђорђе 60 (6) Имају породичне надимке Брикићи (Brkini) и Ланцичи. Жежель су живели у једном великом и богатом домаћинству. Докали су стапило по једног волара у најму. Несумњиво су сродни са другим дalmatinским Жежелима. 303:108; 25:286, 288; 211:295; 23:78; 12:173; 151:759; I

Жежель Ервеник св. Ђорђе 100 (15) 1 (-) Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Јово Жежель из

Ервеника са породицом. Видети опис остривичких Жежеља, са којима су у сродству. 303:108; 25:286; 211:304; 103:114; 151:759; Ј.Д.К.В.

Жежељ Каштел **Жезарски** / Ова нестала породица је живела у близини Кубата у Каштелу **Жезарском**. Постељни **Жежељи** у овом месту су оставили своју земљу **жезарској цркви**. 151:759; К.В.

Жежељ Модрино Село св. Ђорђе 30 (6) 5 (-) Јаков **Жежељ** из Модриног Села поменут је 1773. године. Имају породични надимак Гугићи. 25:286; 25:247; 151:759; Ј.Ш.М.

Жежељ Острвица 8 (1) У марту месецу 1686. године досељено је 290 породица из два личка насеља, Лапца и Жежеља у Жегар, Брибр и Острвицу. Највероватније су се тада доселили и пречи остривичких Жежеља. Данас не постоји насеље Жежељи у Лици, али је породица са свим презименом заступљена у Србу код Доњег Лапца и Томинијагу код Грачана. Тамошњи **Жежељи** славе св. Ђорђа. У попису Острвице 1709. године "сар. Vucho Zezelja cu. Vucem" (капетан Вуко/Вучо, вучак/Жежељ, син Вучана). Мијат **Жежељ**, капетан Острвице, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. 25:286; 257:123; 106:257; 169:368 - 375; 151:759; 213:358

Жежељ Трибјен римокатолици 1 (1) Сматра се да су трибањски Жежељи пореклом из лапачког краја у Лици и да су раније били православни. Несумњиво су у даљем сродству по мушкију линији и са другим својим презимењацима по Далмацији. 151:759; М.А.

Живковић Главице (код Синаја) / Раније су у Главицама живели православни Живковићи, Опачићи и други, а данас у овом месту нема православца. Живели су на Планици (део села). 100:70; 151:761

Живковић Голубић (Книн) св. Арханђел Михаило 7 (1) Имају породични надимак Стражко. 151:761; 219:554 - 555

Живковић Ђеварске св. Ђорђе 11 (2) 1 (-) Крајем 19. века су живели у средини села. Имају породични надимак Старчевићи. Ардални их бележи као "Жиковић – Старчевић", 303:76; 108; 25:287; 7:196 - 197; 23:78; 151:761; I

Живковић Кистане 4 (1) Ова фамилија вероватно представља сроднике Живковића из Ђеварска. 211:295 - 297; 151:761

Живковић Стрмица св. Ђорђе 100 (6) 1 (-) Досељени су из Равних Котара око 1740. године. Године 1816. се помиње протомештјар Иван Живковић на табли постављеној на стрмичу цркву, поводом завршетка њене обнове (proto nad mestima Ivan Živković). Биле су их 3 кубе у Стрмици око 1920. године. 183:117; 211:312; 151:781; 259:75; I

Жимићко Уздоље св. Ђорђе 44 (8) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века. Кол Накићеновића је наведено, да су дошли "у 16." или "17. веку". Матица им је у уздољском засеоку Рађе. Биле су их 3 кубе око 1920. године.

Јован **Жимић** из Рађа (Jovan Hxtico) вачна се 1831. године са Ђурђујом Челебићанин из Зејеринца (Giorgia Čellebićanin). Са љом је имао сина Василија, рођеног 1835. године, а вероватно и другу децу. 303:108; 183:120; 211:306; 151:762; 246:280; I, Б.В., К.В., Б.А.

Жимирић Бјелина 51 (8) св. Ђорђе Имају породичне надимке: Ђурдићи, Ђуковићи, Купленчићи (Купленчићи) и Пилиповићи. 303:108; 25:287; 290; 295; 299; 211:291; 23:78; 151:762; I, Н.К.

Жујини Отон св. Ђорђе 29 (7) 25:287; 211:307; 151:764; I

Жупан Земуник Горњи 43 (5) Међу калуђерима православног манастира Крка у документу из 1649. године, помиње се Иларион "Жупановић" из Земуника ("Ilaron Supanovich de Zemonico"), стар 37 година. Презиме ове фамилије упућује на то, да је њен родоначелник можда имао типуту жупана. 27:36; 169; 151:764

Жутомарковић (Жутомарковић) Цивљане св. Јован 18 (2) Старији и правилијни облик презимена ове породице је Жутомарковић. Презиме је, дајле, сложено и формирano је по родоначелнику, кога су звали Жути Марко.

Сматра се да су они сродници по мушкију линији цивљанских Црномарковића и Бјелобрда, који такође славе св. Јована (видети описе тех породица). Који Црномарковића је забележено предање о пореклу са Далматинског Косова. 211:300; 151:765; I, II, Б.Н.П.; Б.Б.

Завишић Медвиђа 3 (2) Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Ђуро Завишић из Медвиђе са породицом. 25:286; 103:116; 151:746

Загорац Доњи Кольане 33 (7) Презиме ове породице сведочи о њеној старини из (далматинске) Загреје, планинске области између Дрине, Синаја, Шибеника и Сплита. 211:299; 151:743; Б.Б.

Загорац Отишић св. Никола 165 (32) Загорци се помињу у сачуваним матичним књигама (1845. - 1863. године) православне цркве у Отишићу. Ова породица, судећи по њеном презимену, такође води порекло из Загреје (видети колинску Загреју). 303:108; 211:302; 301:103; 151:743; 145:58; I, II, Б.Н.Ж.

Зарач Зејеринца св. Ђорђе 39 (5) Јован Зарач, који је рођен у Плавену, а живео у Зејеринци (Jovan Zarach nat. a Plavno e dom. a Zvinača), ожењен се женицом Јованом Зејеринци (Jovana Zarach nat. a Zvinača). Они 1817. године Мијољком Тригуљом из истог места (Mijoљka Terčugija). Они

су имали ћерку Симеону, рођену 1835. године, а вероватно и другу децу. Јефтимије Зарач, родом из Јеверица (*Eftimija Zarach*) оженио се 1825. године са Ђурђијом Берић из Уздана (*Giurgia Berič*). Они су, поред остале деце, имали сина Данила, рођеног 1834. године. Из највећих података се може видети, да су преци ове породице у Јеверицу досељени из Плава, недеље на прелазу из 18. у 19. век.

Имају породични надимак Бене. Било их је 6 домаћинства око 1920. године. Код ове породице у Јеверици је забележено предање, да су њени преци досељени из Италије око 1800. године (упоредити предање њихових сродника, Зарача у Плаву). 303:108; 183:125; 211:290; 151:745; 246:278; I. б.в.; 6.т. К.В., б.А.

Зарач Плавно св. Ђорђе 5 (1) Пореклом су из Босне. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Свакако су у срдству са својим презименацима у Јеверици, који славе исту красну славу. Њихово предање је највероватније поузданје од предања звјериначких Зарача. 183:111; 151:745. I

Зарћи Бланковац / Нема их више у овом месту. Највероватније су нестали у другом светском рату. 211:313; 151:748

Зарћи Орлићи св. Никола 40 (7) Досељени су из Босне, свакако крајем 17. столећа. Накићеновићи наводи да су дошли "у 16." или "17. веку". Било их је 5 кућа око 1920. године.

Симо Зарћи из Орлића (*Simo Zarich*) венчао се 1831. године са Ђурђијом Дујаковићем из истог места (*Giorgia Dujaković*). Они су, поред остале деце, имали и сина Глорије, рођеног 1834. године. 183:105 - 106; 211:306 - 307; 151:746; 246:278; Б.Н.; К.В.; б.А.

Здилар Небрижевић (Имотски) св. Јован 11 (3) Досељени су из Попова у Херцеговину међу првима. Судећи по њиховом презимену, родоначенчник им се бавио израдом здада (издавац "здана"). Помињу се у документима 1793. као и у попису небрижевачких православних 1860. године. 40:286; 151:747; 43:356. О.В.

Здјелар Кула Атлагића / Презиме ове фамилије сведочи, да је њен предак био занатлија и да се бавио израдом здада. Међу Србима иселеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Никола Здјелар из Куле Атлагића са породицом. Нема их више. 103:115; 151:747

Зелембаба Кин (Кинско Поље) св. Ђорђе 2 (1) Досељени су из Јагаровића почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:101; 151:748

Зелембаба Голубић (јунински) св. Ђорђе 32 (4) Досељени су из Јагаровића у 18. веку. Њихово презиме се формирало од надимка. Било их је 5 кућа око 1920. године. Имају породичне надимке Тодешкови и Јандрини.

Ћиро Зелембаба "проократор" из Орашевог Селишта (највероватније некадашни заселак Голубића, који се касније звао Орашче) се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Божидар Зелембаба претплатио се на "Србско - далматински алманах" 1840. године.

Није утемељено тврђење козутога монографије "Голубић код Кинка", да је ова фамилија у сродству са Зелембабима у Херцеговини, који воде порекло из Дробњака. 303:108; 183:98; 159:495 - 501; 96:179; 151:748; 32:86; 219:554 - 555; 217:124, I

Зелембаба Жагровићи св. Ђорђе 112 (22) Пореклом су из Босне, одакле су им преци дошли у 17. веку. Око 1920. године било им је 15 домаћинстава. Надимци: Глишић, Шпалеша, Муле. 183:123; 211:305; 151:748. I

Зелембаба Кин Св. Ђорђе 3 (-) Један су род са кинским Зелембабама (видети описе по породице). 183:101; 151:748

Зеленовић Кин 1 (1) Несумњиво представља огранак бројног рода Зеленовића из Цивљанка. 303:108; 151:748. I

Зеленовић Цивљане Св. Никола 144 (18) Презиме ове породице се највероватно формирало по физичкој особини њиховог претка (видeti објашњење код Зелића). Зеленовићи живе у засеоку Чиплук 211:305; 151:748. I; II: 3, D

Зелић Богатник (Жегар) св. Ђорђе 220 (28) 1 (-) Спадају у старији спој жегарског становништва, односно у родове који су за време кандијског рата (у јулу 1648. године) прешли из Жегара у Будин код Псасдарја, па су се у току Морејског рата вратили у Жегар.

Године 1885. и 1887. међу тутормира цркве св. Ђорђа у Жегару био је и Тома Зелић. На првог жегарског Зелића најлаžимо у историјским документима из 1731. године. Тада се спомиње Никола Зелић из свог места (*Nicola Zelich da Xegar*), затада већ покојни сељак Завише Јанковић. Он је био уредбом генералног провидура Себастијана Ведрамина постављен 29. децембра 1731. за заменика седарда Киријака Дедића – Јанковића, који је, опет, на тој дужности наследио свог покојног ујака Илију (Завишиног) Јанковића. Овај документ нам показује, да је један део данашњих жегарских Зелића у срдству по женској линији са чуvenом седарском кућом Јанковића – Митровића. Тачније, ради се о огранку коме седарска кућа Јанковића – Митровића, који је био члан "благородне фамилије Деде – Митровића, реченога Јанковића".

Зелићи су исклучују свештеничка породица, из које је потекао "Герасим Зелић", личност која превазилази скрајне покалног значаја. Он сам пише, да је родом био "од дрењева благочестивог свештеничког племена".

Герасим је рођен у Жегару 1752. године. Световно име је било Кирил, а био је син Андрије Зелића и његове супруге Јоване. О архимандриту Герасиму се описирају говори у посебном одељку. У документима се помиње већи број свештеника из ове жегарске породице. Мијо Зелић, парох жегарски, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Свештеник Стеван, рођени стриц Герасима Зелића поменут је 1760. године. Михаило Зелић, свештеник, јавља се у изворима 1800. године. О свештенику Никодиму Зелићу немамо неке описирају податке, док се Симо Зелић појављује у једном документу из 1810. године. Герасимов синовац Пантелејмон (Пане или Пантелија), рукоположен је 1774. године за "капелана". Он се помиње и 1789. и 1792. као свештеник, а јавља се и у једном извору из 1813. године. Поменuti Пантелејмон Зелић био је један од највећих агитатора за себу Срба из Далмације у Хабзбуршку монархију седамдесетих година 18. века. Као узроци те себе навођени су економске тешкоће, као и то, што је "грчки обред био нападнут" од стране римокатолика. Свештеник Георгије Зелић споменут је 1817, 1835. и 1845. године.

Архимандрит Герасим Зелић (1752 - 1828).

На памен капетана (капитана) Алексе Зелића наилазимо 1824. године, када је вршио премер земљишта, као и 1828. године. У аутобиографији синовца Божа (Теодоров син), Герасимов братучед (брат од стрица) Илија,

као и синовац Сава. Када је јеромонах Василије у другој половини 18. века отворио школу у Жегару, од укупно 40 ђака, њих 4 су били Зелићи. Богатнички Зелићи имају породичне надимке: Рајаччи (Рајичи), Бадњевићи (Бадњевићи), Јокановићи, Долари, Бечак, Пепуљићи и Шкеце. У Каштелу Жегарском су још забележени и њихови надимци Лакићи и Панцићи.

Бројни су римокатолички Зелићи у Матасима у Промини. Њих је 1948. године било 118 у 20 домаћинства, док је њихов огранак у недалеком Читлуку тада бројао 2 домаћинства са 14 укућана. За ову породицу у Матасима Јован Ердељановић погрешно сматра да је православна. Исте вероисповести као и њихови презимењаци у Промини су и Зелићи у Поповићима код Бенковића (84 у 12 домаћинстава), Сплиту (56 у 17 кућа) и изумрли Зелићи, који се у 17. веку спомињу у Новиграду (Michiel Zelich 1683). Зелићи у Биринским код Имотског (99 у 19 кућа) су у 1725. године наведени као 3 бројна римокатоличка домаћинства. У ово место су досељени из Доца. Свакако су и Зелићи у Доњим Брелима код Макарске (99 у 19 кућа) исте вероисповести.

Римокатолички Буњевци са презименом Зелић су бројни у Бачкој. На њихов најстарији пomen наилазимо 1686. године, када се јављају у Суботици. Они се јављају и у Боршту (од 1715. године), Сомбору (од 1719.), Каћмару (од 1730. године), Гари (од 1733.), Чавтолу (од 1740.), Матејићу (од 1743.), Аљашму (од 1744.), Баји (од 1747.), Бикићу (од 1761.) и другим баччким местима.

У Босни римокатолички Зелићи има у Врплима код Купреса, где су дошли из недалеке Шујице. Зелићи исте вероисповести, који живе у Липштадима на Ливанској Поглују су давно досељени из околине Дринца и сматрају да су се раније презивали Рогуљ. У Мразову код Босанске Крупе живи 1 домаћинство Зелића испаљске вероисповести, досељена из бужимског града у другој половини 19. века, чији се даљи порекло непознато. Није поуздано утврђено, да ли су неки од набројаних римокатоличких Зелића у Далмацији, Босни и Бачкој у билу каквом сродству са јојим православним презимењацима у Жегару.

Православних Зелића, поред Далматије, има у већем броју у Босанској Крајини. Тако, у парохији Врбњани код Мркоњић Града има Зелића, који спаве св. Илију, а њихов огранак су Зелићи са истом славом у Доњем Раткову у области Змињање. Зелићи са славом св. Јован живе у Горијевцу код Бихаћа, а тамо су дошли након 1878. године из Лика. У истом месту има и 1 домаћинство Зелића са славом св. Јован, које је пред аустријском окупацијом Босне (1878. године) досељено из Бјелјског Польја. У Босанској Крајини и западној Босни су, сим набројених, крајем 19. века Зелићи живели у следећим парохијама: Коркори (св. Стефан) и оближњим Пирњавор (св. Василије), Бусовача код Травника (св. Стефан), Бугојно (св. Торбе), Градишча (св. Торбе), Зеница (св. Илија), Доња Дубица код Дервенте (св. Марко) и Врбњани код Герсова (пред св. Илије, ту спаве св. Николу и св. Саву). У Горњој Крајини (Лика, Банија и Кордун) било је крајем 19. века Зелића који су спавали св. Николу.

На некадашње присуство породице Зелић у Лици подсећају и топоними Драга Зелића у околини Бужима и Драге Зелића у Стази (између Широке Куле и Подлапаче). Познато је да су у Бужиму и Врепцу живели Зелићи, који су настали. Били су досељени после 1712. године, пошто се у тадашњем попису Лике не помињу у том местима.

У Славонији су, крајем 19. века живели Зелићи са славом св. Тројице и св. Јованом. Први су живели у парохији Борова код Волнине, а други у парохијама Нова Градишка и Турчевић Полье код Јеверина. Данас се не може прецизно утврдити, који су од ових Зелића сродни са својим презимењацима у Жегару, као ни то, који су од њих међусобно сродни. Презиме Зелић долази по личном надимку Зеле, који означава човека зеленог очију. Познато је да је шоу почетком 20. века овај надимак давао зеленооким особама. Свакако је ову физичку особину имао и родонаčelnik жегарских Зелића: 303:108; 25-286; 287, 290, 293, 300; 81:115 - 116; 216:247, 253; 107:133; 67:123; 211:314; 103:110; 23:77 - 78; 137:66, 169:368 - 375, 495 - 501; 214:124; 84:13, 28, 51 - 52, 85:45, 91; 89:194; 263:113, 156:85; 151:748; 148:51; 18:131 - 134, 156; I: У.Ј.

Зелић Буквић / Међу Србима иселеним из Далматије у Польску 1774. године помиње се Васиљ Зелић из Буквића са породицом. Нема их више у овом месту. Несумњиво су били сродни са жегарским (богатинским) Зелићима. 103:114; 151:748

Зелић Каштел Жегарски св. Тројћа 39 (5) Они су огранак Зелића из жегарског Богатиника (видети опис те породице). 303:108; 151:748; 163:6; I: У.Ј.

Зелић Книн 5 (2) 1 (-) Вероватно су у сродству са бројним православним Зелићима у жегарском Богатину. 303:108; 151:748; I:

Зельак Нос - Калик 70 (13) Нос - Калик је насељен православним Србима којима је Кандијског рата (1645 - 1669. године). Тада су, вероватно, у ово место дошли и претци Зельака. 303:108; 202:894; 151:748; I.

Зец Книн св. Јован / Досељени су из Мостара. Нема их више у Книну. Њихово презиме је свакако настало од надимка. 183:91; 151:747

Зечевић Бенковца св. Тројћа 26 (6) 1 (-) Зечевићи су се из Јагодње Горње расељавали по околним местима. Свакако су и Зечевићи у Бенковцу пореклом из тог места. 303:109; 151:748; I: П.С.

Зечевић Задар св. Тројће 4 (3) Несумњиво су сродници Зечевића из недалеких места Јагодње Горње и Доње, који славе исту красну славу. 303:109; 151:748; I.

Зечевић Јагодња Горња св. Тројће 86 (14) У попису Јагодње Горње из 1756. године помиње се Васиљ Зечевић (Vassil Zezevich). Њихов огранак

су свакако Зечевићи у Јагодњи Доњој (видети). 147:397; 211:315, 320; 151:748; 260:84; I: П.С.

Зечевићи Јагодња Доња Св. Тројће 46 (5) Из Горње Јагодње су се Зечевићи расељавали по околним насељима, па су свакако и они у Доњој помиње се Васиљ Зечевић (Vassil Zezevich). Могуће је, да је он идентичан са својим имењаком и презимењаком у Горњој Јагодњи, само да је имао имење и у овом месту. 211:318, 320; 151:748; 260:86; I: П.С.

Зечевић Ковачић са Стефан 7 (2) Досељени су из Босне у 17. веку, тачније 1690. године. Била су их 2 домаћинства у Ковачићу око 1920. године. 183:102; 151:748

Зечевић Пристег св. Јован 16 (1) *Матица им је у Горњем Пристегу*. Ова фамилија је без сумње у сродству са својим презимењацима у Јагодњи Горњој и Јагодњи Доњој (видети). 211:313; 151:748; Р.Б.

Зјалић Велика Глава са Тома 56 (14) 2 (-) Петар Зјалић из Велике Главе је био један од ћака прве генерације братишковачке школе 1847. године. 303:109; 25-286; 211:292; 14:236; 78:134; 151:751, I.

Зјачић Раштевин 32 (5) У попису Раштевине из 1756. године помиње се више домаћина, који су припадали овој породици. У питању су били: Иван Зјачић са својом браћом и братанцима (Ivan Stacić fratelli e piroti), Цијојо Зјачић (Zio Stacić), Петар Зјачић (Peter Stacić) и Сава Зјачић (Sava Stacić).

Сроднице ове породице несумњиво представљају Зјачићи и Зјане у Горњој Крајини, који славе Ђурђевдан. Досељеници из крајинских обlastи су без сумње и њихови презимењаци у Мошорину у Шајкашкој обlastи (југоисточна Бачка). Они су у тамошњим матичним книгама помињу 41 пут у периоду између 1779. и 1852. године. 211:318; 151:751; 260:81; 213:359; 47:111; I.

Злић Небрижевац (Имотски) / Презиме ове фамилије је свакако настало по психичкој особини њеног родонаčelnika. Помињу се у попису православног становништва Небрижевца, састављеном 1860. године. Нема их више у том месту. 40:23; 151:751; 43:356

Злојутро Голубић (књински) св. Матија / Досељени су из Босне у Голубић у 18. веку. Изумрли су по мушки линији. Презиме ове породице је несумњиво настало по надимку.

У месту Златица, у племени Кучи, североисточно од Подгорице, живела је велима старија фамилија Злојутровић. Њени чланови су се давно иселили у Подгорици. Далматинска породица Злојутро вероватно је представљала огранак кучких Злојутровића. 163:98; 151:751; 80:115; 120:47; 217:127

Злоковић Шибеник / Око 1440. године се у Шибенику и друга места насељено велики број Срба из Цетинске Крајине. Међу Србима који су се тада настанили у Шибенику, спомињу се Михаил Злоковић и Јован Павковић. Михаил Злоковић и Јован Павковић су, заједно са два шибенска Грка, Михаилом Ватом и Кузманом Кигалом, тражили дозволу да сазијду православну цркву (у јулу 1443. године).

Ипнјатиј Злоковић, клирик у Шибенику, био је међу претплатницима на "Србско – далматински алманах" 1840. године. Пр зиме Злоковић се више не јавља у Шибенику, али тамо има Злокића (3 у 1 домаћинству), који би евентуално могли бити сродници ове породице. 168:267; 167:28; 96:187; 151:754.

Змијанац Вукшић / Презиме ове фамилије сведочи о њеној старини са Змијања области у Босанском Крајини. У Вукшићу је римокатолик Илија Антуновић отео Марију, ћерку православца Марка Змијанаца. На интервјују Герасима Зелића, Марија је враћена родитељима 1806. године. Ове породице више нема. 85:133 - 134; 151:751.

Зовинић Задар римокатолики / Српска породица у Задру, досељена крајем 15. или почетком 16. века, из које потиче и чувени професор права унiverzitet u Padovu Ђовој (рођен 1535. године). Из те породице је био и Србин Стефан Зовинић (Stephano Zovinichio, Serviano), сахрањен у франевачкој цркви у Задру 1527. године (споменик су му подигли брат Јован (Jovina) и мајка Урсула (Ursula)), а имао је и децу, пошто је био означен, између осталих, и као "надрадак ота". У његовом epitafiju је забележено, да је избегао пред Турцима. Зовинића нема више у Задру. 107:433 - 154; 106:243; 264; 151:753, 756.

Зорић Врлика - Кукар 9 (1) 81:116; 151:753

Зорић Косово (област) / "Лазо Зорић, прокуратурља св. пророка Илије села Косова" се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Ове фамилије више нема у насељима Далматинског Косова. 169:495 - 501; 151:752 - 753.

Зорица Бијовичино Село / Нема их више. Вероватно су нестали у Drugom светском ratu. Несумњиво су били у сродству са Зорицама у Нунићу и Кокловићу (видети). 211:289; 151:752.

Зорица Дрниш 3 (1) Свакако су чинили један род са осталим својим православним презимењацима о Далмацији. 303:109; 151:752; I.

Зорица Кожловић св. Ђорђе 48 (4) Нема сумње да су у сродству са Зорицама у Нунићу и свајим изумрлим презимењацима у Бијовичином Селу. 25:286; 211:313; 151:752; I; 6.C.B.

Зорица Нунић св. Ђорђе 39 (7) Симо Зорица из Нунића се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796.

године. Свакако су сродни са осталим наведеним Зорицама. 303:109; 25:286; 169:495 - 501; 151:752; I; II; B.P.

Зрилић Јојићи (код Цивљана) 16 (3) 151:753; I; II; B.P.

Зринић Кричке св. Никола 6 (2) 1 (-) Лазо Зринић из Кричака (Zernich da Krische Lazo, Lazo Cervich), православац, помиње се међу објектима, које су 1832. године прешле у унуку. Зринић живе у Доњим Кричкама. Свакако су били сродни са несталим Зринићима у Орлићу и Пластову. 287:78; 151:754; I; D.A.B.

Зринић Орлић / Православац Андрија Зринић (Andria Zernich), који је рођен и живео у Орлићу, ожењен са 1820. године са Љубицом Ђелан из истог места (Glubizza Belan). Они су имали ћерку Василију, рођену 1835. године, а вероватно и другу децу. Јован Зринић (Jovan Zernich), такође рођен и живео у Орлићу, већао се 1834. године са Јеленом Ђелан из истог места (Ellena Belan). Они су, поред остале деце, имали сина Михаила, рођеног 1835. године. Ове породице нема више у Орлићу, видети и описе њихових сродника, односно презимењака у Кричкама и Пластову. 151:754; K.B.; A.

Зринић Пластово / Православна фамилија „Заринћ“ (Зринић) помиње се у Пластовоу 1725. године. Нема их више. Свакако су били сродни Зринићима у Кричкама и Орлићу (видети). 151:754; VI

Зубићевић (Зубичевић) Шибеник / Зубичевићи спадају у српске породице, које су у Шибенку досељене са оближње турске територије, између 1640. и 1650. године. Лука, син харашмаша Миливоја Зубичевића, крштен је као православац 1665. године. Глиго Зубићевић се 1678. у црквену општинску правнику православне црквене општине у Шибенику помиње као "будући дворянин", а 1679. године као "дворанин" православне општине у Шибенику. Зубићевићи се помињу у православним шибенским матицима друге половине 17. века. Нестали су из свог града пре прве половине 19. века. 168:320; 66:122; 69:14; 99:109 - 110; 151:754.

Зубовић Колан (острво Паг) римокатолици 57 (7) Дошли у 19. веку из Пашића Барбата. Раније су били православни (видети опис породице Зубовић у Пашићу Барбату и у Пагу). Били су их 2 куће у Колану 1923/25. године. 163:342; 151:754.

Зубовић Паг (острво Паг) римокатолици 5 (2) Дошли из Коренице у Крабви. Били православни, а пре тога, по предању, мусимани. Дошли у Паг у 17. веку, па неки су остали, а неки прешли у Барбат на Пагу, где су основали Зубовић – Село. Била их је 1 кућа 1923/25. године. 163:327; 330; 151:754.

Зубовић Зубовићи (Пашки Барбат, острво Паг) римокатолици 294 (54) Дошли из Коренице у Крбаву у 17. веку, преко места Паг. Били раније православни (видети Зубовић у Пагу). Било их је 20 кућа у свом месту 1923/25. године. Живе у Зубовићима или Зубовић – Селу, некада засеоку Пашког Барбата, а данас посебном насељу. 163.343; 151.754

Зукановић Цивљане 27 (4) Зукановићи живе у Цивљанима Горњим. 211.300; 161.44; 151.755; II, B.P.

Зупчић Трибња 80 (16) Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Марко Зупчић из Трибња са породицом. 103.116; 151.754

Иваз Сиверић св. Никола 58 (14) Огранак ове породице представљају Шибеник у Кину, који славе истану спаву (видети). Огранак ових Иваза су свакако и њихови малобројни презименацији у Дрнишу (1 осoba), Кањинима (2 особе у 1 домаћинству), а можда и у Шибенику (4 носиоца презимена у 1 кући), чија нам конфесионална припадност није позната.

Далји сродници сиверићких Иваза су највероватније и римокатолички Иваси у Пакштанима код Задра (22 у 6 кућа), Водицима (81 у 17 домаћина) и Ваћанима (21 у 3 куће) код Шибеника, као и Ивасовићи у Каштел Старом код Сплита (47 у 10 кућа).

У Пакштанима се Иваси под тим презименом помињу у најстаријим сачуваним матичним књигама, дакле од 1690. године. Они су вероватно идентични са старом породицом „Ајазовић“, чији пречи су били једни од обновитеља Пакштана 1597. године. Наиме, њихов најстарији познати предак је Вуконе Видон Ајазовић син Шиме (Vidon Vucone Agiazovich figlio di Simon), који се 1597. године доселио из Бигорада на мору. У попису из 1608. године у Пакштанима се наводи исти предак, као Вук Ајазовић, а поред њега, у посебном домаћинству Шиме Ајазовић. У Вуковом домаћинству су тада били: 1 мушкарац способан за сруже, 1 жена, 1 дечак и 3 девојчице. У другом домаћинству Ајазовићи живели су: 4 војно способна мушкараца, 3 жене и 2 девојчице. Истовремено, у Бигораду је пописано домаћинство, на чијем челу је био Петар Ајазовић. Према изложеним подацима, може се претпоставити, да сиверићки Ивази воде даље порекло из примијора, највероватније из Пакштана или Водица. 25.273; 282.465 - 466; 474 - 475; 495; 211.290; 151.246; 114.560 - 561; I.

Иванежа Биљане Горње св. Стеван 10 (1) Ова фамилија је несумњиво сродна са другим својим презимењацима (видети). 25.273; 151.244; IX;

Иванежа Биљане Доње / Нестали су пре 1948. године. Несумњиво су били сродници Иванежа у Биљанима Горњим и Заграду. 211.315; 151.244

Иванежа Заград св. Никола? 74 (9) Заградске Иванеже су свакако у родбинским односима са другим носиоцима овог презимена по Далмацији (видети). 303.109; 151.244; I.

Иванеши Биљане Горње св. Никола 3 (1) Сродни су са другим Иванешима (видети описе тих породица). 25.273; 151.244; X, P.R.

Иваниши Карин Доњи св. Јован 55 (10) Пореклом су из Жегара. Западни насеља. 25.273; 211.316; 137.8; 151.244; I; K.K.; P.M.

Иванеши Крупа се Јован 12 (3) Имају породични надимак Цицваре. Несумњиво чине један род са Иванешима у Надводи, Карину Доњем и Биланском Горњим. Џуро Иванеш син Петра рођен је у Крупи 1846. године. Опширнији подаци о овој фамилији биће презентовани у монографији о Крупи и Голубићу, која је тренутно у припреми. 25.273; 23.77; 151.244; У.Ј.; Ш.Б.; К.В.; Б.А.

Иванеши Надвода (Жегар) св. Јован 64 (7) Порекло ове породице није познато. Иванеши су свакако живели у Жегару још у 18. веку или раније. Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помињу се Марко, Стеван и Илија Иванеш из Жегара са породицама. Имају породични надимак: Шућури, Дагеле и Правићи. Сродни су са осталим својим презимењацима (видети). 25.273; 290; 299; 302; 211.314; 103.118; 23.77 - 78; 151.244; 18.103 - 104; I, U.J.

Иванешевић Бенковца св. Тројица / Нестали су пре 1948. године. Нема сумње да су били сродни са Иванешевићима у Кожловцу, Биљанима Горњим, Буковићу, Парчићу и Провићу. 211.313; 151.244; I.

Иванешевић Биљане Горње / Нестали су пре 1948. године. Видети описе њихових сродника у Бенковцу, Кожловцу и другим местима. 211.315; 151.244

Иванешевић Буковић 1 (-) Свакако су сродни са већином својих презимењака са северној Далмацији (видети описе Иванешевића у Бенковцу, Кожловцу и осталим насељима). 25.273; 151.244

Иванешевић Имотски 22 (5) Доселени су у Имотски међу првима. Вучета Иванешевић је био на челу ове породице, непосредно по њеном доселењу у Имотски Крајину. Помиње се у земљишту из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 10 укућана и да је добило "кућу испод Вароша" и 14 канала земље у Главини. Ова фамилија се јавља и у једном документу из 1850. године. Иванешевић у Имотском, по свему судећи, нису сродни са другим наведеним презимењацима. 40.283; 211.314; 151.244; 43.352; 355

Иванишевић Кожловат св. Ђорђе 166 (23) Једно предање везује њихово порекло за племе Дробњаке. Имају породичне надимке Каотићи и Брајанчићи. 303:109; 25:273, 288, 294, 211:313, 151:244; т. Б.С.В.

Иванишевић Парчић (Бенковач) св. Ђорђе. Имају породичне надимке Ојденићи (Војденићи, Ојденићи, Ојденићи), Ођенићи, Одањенићи, Вођењенићи итд. 25:273, 298; 23:78; I.

Иванишевић Провић св. Ђорђе 19 (1) Несумњиво су сродни са другим Иванишевићима по Буковици (видети). 151:244; I.

Иванковић Голубић (кнински) св. Никола. Иванковићи су огранак Радиновића (видети опис те голубићке породице). Биле су их 3 куће око 1920. године. 183:98

Ивановић Жегар / На помен породице Ивановић у Жегару наилазимо само на једном месту. У једном документу из 1649. године се, међу калуђерима православног манастира Крка, помиње и Михаило Ивановић из Жегара (Michele Ivanovich da Zagara), тада стар 25 година.

Презиме Ивановић је на просторима Далматије, Крајине, Хрватске и Славоније веома често, али је углавном везано за римокатоличку популацију. Православни Ивановићи су на тим просторима ретки и мањом нису ни у каквом сродству са некима од својих римокатоличких премезима-ака, а често нису ни у међусобном сродству.

Различитим родовима, на пример, припадају имена овог презимена у Славонији, где су забележени са 8 различитих слава. Слична је ситуација и у Босни, где су Ивановићи 1884/86. године ставили чак 16 различитих слава. У Лици, на Кордуну и на Банији Ивановићи прослављају 3 светитеља као красну славу. Није познато одакле су дошли преци жегарских Ивановића. 27:36, 170; 151:245; 18:151 - 152

Ивановић Скрадин / Јеремија Ивановић, прокуратор цркве св. Спиридона (свакако из Скрадина) се помиње међу датлатинским православцима у једном документу из 1796. године (Jeremija Ivanovich, Procuratore della chiesa di S. Spiridone). Нема их више. 169:495 - 501; 151:245

Ивановић Цетина / Међу калуђерима православног манастира Крка у документу из 1649. године, помиње се Атанасије Ивановић из Цетине (Attanasio Ivanovici da Cetina), стар 28 година. Ивановића више нема у Цетини. 27:38, 170; 151:245

Иваћић Косоре св. Никола 17 (3) Имају породични надимак Вуза. 151:243; в.А.М.

Ивекић Велика Полача св. Димитрије 8 (2) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. столећа. Накићеновићеви наводи, да су преци

ове породице дошли "у 16. веку", тешко могу бити утемељени. Била су их 4 домаћинства око 1920. године. 183:109; 211:311; 151:246; I.

Иветић Цивљане св. Стефан 6 (2) Имају исељенике у Boјемунтама у Ливањском Польу. Они знају да су пореклом "из Цивљана код Врпника; тамо их и данас има". 201:70, 211:301; 151:246; I, II

Ивић Голубић (Книн) / Нестали су по мушки линији четрдесетих година 20. века. Живели су између Клијова и Грубића у Голубићу. 151:247, 217:127

Ивичић Шибеник / Милош Ивичић (Ivicić), православац био је становник Шибеника 1654. године. Нема их више у овом граду. 66:73 - 74; 151:246

Игнац Книн / У катастарском попису Книнца из 1830. г. дине помиње се православни породица Игнац. Нема их више. Несумњиво су били сродни са Јинцима у Уздуљу (видети). 300:23; 151:240, 242

Игленца - видети Ингленџа

Ијачић Метковић (Неретва) 4 (1) Ова фамилија несумњива представља огранак Ијачића из места Опличића код Стоца у Херцеговини. Тамсичи Ијачићи славе св. Тому, пристављају са Архангелом Михаилом и сматрају се једном од најстаријих породица. У Опличићима постоји једно старо гробље са стећцима, које се назива Ијачића Гробље. Један огранак ове породице прешао је средином 19. века из Опличића у недалеке Ријечице. Преци су им давно досељени из Коренића, области на данашњој херцеговачкој - црногорској граници, где су преизвали Стијачи.

Коренићи / Стијачи / сладају у ред старијачких породица. У једном документу стављеном половином 18. века помињу се међу становницима Коренића: Бошко, Петко и Мато Стијачићи. Ова породица представља огранак једног веома разгранатог и старог рода, чија је матица у тој области. У питанју је род, чији су преци свакако још у средњем веку живели у Коренићима.

Поменути род се дели на огранке, који носе презимена: Стијачић, Бакоч, Кујачић, Гобовић, Бурлица, Рутешић и Глушчићи. Појединачни огранци овог рода су се раселили по другим деловима Херцеговине. Међу њима су, поред Ијачића: Вучковићи у Богдашићима код Билеће, Трње у Мириловићима код Билеће, Боњићи код Билеће, Лисовићи у Батковићима код Невесиња, Атељевићи или Антељевићи у Љубомиру, Комари у Мокром Долу (Опунте Рудине), Перовићи у Требињу, Лажетићи у Добрельима (Гатачко Полье) и Чавалјуће у Клепцима недалеко од Чапљине.

У Боки Которској такође има исељених огранака овог рода. То су: Шкере у Каменом, Шубаре у Херцог Новом, Стијечићи у Каменом, Лазаревићи у Мокринама и Јањевићи у Требесину. Све ове породице славе св. Архангела Михаила, сем Ијачића у Опличићима, који су славили истог

свешта, али су касније узели своју приславу, св. Тому, за славу. Надворештвени су заједничког порекла са наведеним стариим коријеним родом и Озренићи (Чеврљани), племе у Катунској Нахији, северно од Цетиња.

Постоји предање у Коријенићима, према коме су све наведене стварничке породице у овој области које славе св. Арханђела Михаила, настале од браће, која су се презивала Земуновић. По тој традицији, браћа, којих је било деветоро, учествовала су у Косовском боју 1389. године и само је један од њих преживео. По другој варијанти предања, у бој је ишло 70 Земуновића, а вратила су се само њих тројица. Ова предања вероватно представљају рефлексiju стварног учешћа неких од чланова овог стварничког рода у Косовској бици. Само презиме Земуновић могло је бити варијанта презимена Симуновић, односно Симеуновић, изведеног од мушкиог личног имена Симеун. У једном старом, али недатираним напису, који се налази у Грацу код Стона, помиње се извесни Башко Семуновић, који је можда би члан једног огранка ове породице. У Кништу на Пељешцу живе Семуновићи, који имају предање, да су им преци "давно дошли из Неретванске Крајине".⁴² 106, 151:240, 65:262, 264, 309:151 – 161, 266:24, 26:246. Б.И.Р.М.

Икач Бенковић 5 (2) Ова фамилија свакако представља огранак Икача из недалеке Коларине. 151:240; I.

Икач Коларине 95 (14) Од њих су се несумњиво формирали и Икачи у Бековцу (видети). 211:314; 151:240; I.

Иковића Бискупција св. Никола 20 (7) Досељени су из Гламоча 1689. године. На катастарском плану Бискупције из 1709. године, који је сачинио инженер Фаветини, забележено су четири парцеле Симона Иковића (Simon Iuccouac). Поред тога, забележена је једна парцела чији је власник био Marco (Kouich), који, без сумње, припада овом роду. Њих двојица су, свакако, били преци српских Иковића у Бискупцији и први тамошњи досељеници од овог рода. Иковића било је 6 кућа у Бискупцији око 1920. године. 183:95; 211:303, 62:152 - 153, 156; 151:240; 246:277

Илијашевић Вариводе св. Ђорђе 71 (11) На прелазу из 19. у 20. век удала се девојка од рода Илијашевића из Варивода за сина Пеје Мачка из Острвице. 303:80, 109; 25:273, 211:295; 12:180 - 181; 151:241; I, Ш.М.

Илијашевић Шибеник св. Ђорђе 1 (1) Ова породица свакако представља огранак Илијашевића из Варивода. 303:109, 151:241; I.

Илијић Мокро Поље св. Ђорђе 13 (2) Досељени су из Босне, можда у општем насељавању Мокрој Пољу 1692. године из Бјелоруског Поља. Накићеновићи настави, да су дошли "у 16. веку" нису тачни. Живе у засеку Правајес. Била су их 4 домаћинства око 1920. године. 183:103, 70:5 – 10, 106:261; 151:241

Илић Задар 6 (1) (- # Давид Илић, трговац из Задра, налази се у попису Тридесетих или четрдесетих година 19. века, под сумњом да је учествовао у организовању тајног друштва "за оснивање славенског царства", Илић. Међу пренумерантима на књигу Вука Каракића "Кончакиј" за историју, језик и обичаје Срба сва три закона", штампану 1849. године, налази се и он. 204:219; 126:139, 97:7; 96:177

Илић Книн св. Ђорђе 3 (2) Досељени су из Пајена првих деценија 20. века. Била их је 1 кућа око 1920. године. 183:90; 151:241

Илић Оћестово св. Ђорђе 14 (2) Сродни су са Илићима у Пајенима, као и са Кнежевићима, Вукојевићима и Буџалима у Оћестову, односно (Бујенима). Описанирни подаци о овом роду изнети су у опису Вукобратова (Вукобратовића) у Оћестову (видети). Илића су била 4 домаћинства у Оћестову око 1920. године. 25:273, 183:104, 173:74, 211:308, 151:241

Илић Пајене св. Ђорђе 242 (40) Ова породица је у сродству са Илићима у Оћестову, као и са Кнежевићима, Вукојевићима и Буџалима у Пајенима и Оћестову. Старите презиме овог рода било је Вукобратовић. Забележено је предање, да и Илићи и Вукојевићи воде порекло од два брата, који су се звали Илија и Вукоје (јо). Описанирни подаци о пореклу Вукобратовића изнети су у опису тог презимена у Оћестову.

Илићи у Пајенима имају породичне надимке: Батини, Лазадекини, Тигадини, Кавалеројини, Лазини, Спасенићи (Спасенијини) и Чекини. Међу претпlatницima на књиге Српске южноканадске задруге 1892. године појављује се и Душан Л. "Илићи", поседник из Пајена. 303:109; 25:273, 288 - 290, 292, 294, 295, 301; 183:108, 211:308 - 309, 23:77 - 78, 191:LXIX, 151:241; I.

Инглендија Горња Колане св. Јован (променили су славу, сада славе се Николу) 11 (2) Називају се другачије Иленица, Илгенџа и Гленџа. Видети Ингленђе у Доњим Коланима. 211:299, 161:46, 151:242; I, II, Б.Б.

Инглендија Доње Колане св. Јован (променили су славу, сада славе се Николу) 9 (2) Називају се другачије Иленица, Илгенџа и Гленџа. Видети Ингленђе у Горним Коланима. 211:299, 161:46, 151:242; I, Б.Б.

Ининји Запуњане св. Стеван 32 (5) Ова фамилија је свакако сродна Инићима у Јагодини Горњој (видети). 151:242; I, C.С.

Ининји Јагодина Горња св. Стефан 28 (3) У попису Јагодине Горње из 1756. године помињу се Петар Инин с браћом (Peter e fratelli Inich), Јован Инин (Giovani Inich) и Никола Инин (Nikola Inich). Нема сумње да су ови Инини, средњи својим презимењацима у недалеким Запуњанима. 211:315, 320, 151:242, 260:83 - 84, П.С.

Инковић Бильане Горње / У попису Бильана Горњих 1749. године, међу православним фамилијама, помињу се и породице Јована и Илије Инковића (Incovigh). Нема их више. 261:181, 183, 151:242

Ињац Риђане св. Василије 6 (1) Ова породица несумњиво представља огранак Ињаца из Уздорља (видети). 151:242, 246:280

Ињац Уздорље св. Василије 30 (6) Досељени су из Босне, вероватно крајем 17. века. Накићеновић непречизно наводи да су дошли у "16." или "17. веку". Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Називају се другачије Ињац. Највероватније је да су Уздорља био и Којо Ињац "из Рамљана", који је кумовао 1865. године. Ова фамилија је свакако једног порекла са Јаницима у Риђанима и несталом породицом Ињац у Книну (видети).

Давид Ињац из Уздорља (David Ignaz) оженио се 1835. године са Милијом Ђујић из Тополе (Milia Guich). Они су имали сина Петра, рођеног 1835. године, а свакако и другу децу. 183:119 - 120, 211:289 - 290; 151:242, 246:280; I, K.B.; B.A.

Јаблан Риђане св. Ђорђе 4 (1) Преци ове породице досељени су из Босне. Била су 2 домаћинства Јаблана у Риђанима око 1920. године. 183:115, 211:306, 151:248, 246:280

Јавор Бенковић 1 (1) Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Шлиро Јавор из Бенковца. 191:LII, 151:258

Јавор Бильане Доње 4 (1) Свакако су пореклом из Земуника Горњег (видети опис тамошњих Јавора). 211:315, 151:259, 18:174 - 175

Јавор Земуник Горњи 10 (10) Поред православних носилаца овог презимена у Бенковци и Бильњанима Доњима, Јавори чија припадност православној конфесији није поуздано потврђена, живели су средином 20. века у следећим местима: Книн (1 носилац презимена), Погонци код Задра (4 у 2 кубе), Сплиту (11 у 2 дома) и Шибенику (3 у 1 куби). Највероватније су и они великом већином били православни Срби. Матица овог рода у северној Далмацији је свакако у Горњем Земуну, одакле се она ширила по другим наведеним местима.

Ова породица је заступљена у Горњој Крајини (Лика, Кордун и Банија), Славонији, Загребу (53 у 19 куба) и другде. У Личи је овај род највише заступљен у Бринку (45 у 13 домаћинства). Једни горњокрајински Јавори славе св. Николу, док су други римокатолички. Брињски Јавори су досељеници из "Приморја од Новога до Касте". У Личи живе носиоци сличног презимена, Јаворина, чији су предак Никола Јаворина помиње у попису избеглица из перуђског краја у окolini Оточца 1686. године. За ову породицу се не може поуздано рећи, да ли је у средству са Јаворима. У Славонији су носиоци овог презимена најбројнији у Бродском Ступнику

код Славонског Брода (18 у 8 кућа) и недалеким Доњим Андријевцима (28 у 5 домаћа).

И у Босни су 1884/85 године забележени огранци рода Јавора. Неки од њих су задржали старо презиме, попут Јавора у Медни Доњој код Герзова, Јаворовић. Они живе у парохијама Вардац Вакиф (Мрижњи Град). Неки од њих су се даље ширили по Босни. Такав је случај са Јаворима у Бравском, који су ту досељени из Растока код Кључног крајем 19. века. Римокатоличких Јавора пореклом из Лике има у Коријенову у Санчићу Жупи. 216:252, 151:259, 18:174 - 175

Јавор Каштел Јегарски 5 (1) Ова породица, која представља нове досељенке, несумњиво је у сродству са Јаворима у Земунику Горњем и другим наведеним местима. Светштеник Јован Јавор био је парох у Јегару пред сам други светски рат. Као тамошњи парох помиње се 1941. године, у православном црквеном шематизму. Поред Јегара, Јавор је парохијску службу обављао и у Задру. И све време трајања Другог светског рата, који је прекибек, Јован Јавор је био јегарски парох. 151:259, 18:174 - 175

Јагличић Рамљанима св. Јован / Били су досељени из Босне, највероватније крајем 17. стотине, а на је у 16. веку како калкапушу поједини аутори. Изумри су. Као успомена на ову породицу, очувано се топоним Ограда Јагличића у Рамљанима. 183:114 - 115, 151:249, B.B.

Јајин Богатић (Жегар) Лазарева субота 24 (3) Почетком 19. века је за известнос Тију Јајину Герасим Зелић забележио, да се склони Јоасим, Ђеромом Боже "Бољићи" (Баљаке).

Презиме Јајин је могло је бити формирano на два начина. Оно је могло добити по речи "јаја", турцизму у српском језику, са значењем "пешак" (припадник једног од родаева пешадије у отоманској држави). Друга је могућност да је ово презиме формирano по личном имену Јахија (Jahija). С обзиром да се у овдашњем народном говору, као и у већем делу српских дијалеката, глас "х" не изговара, уместо Јахије, презиме изведено од овог личног имена добија форму Јајин. Јајин је, иначе, исламско мушки лично име, идентично хришћанском имену Јован.

Јајини који славе Ђурђевдан су живели крајем 19. века у парохији Оштра Лука код Санског Моста. Ово је у то време била једина српска породица на територији Дабробосанске епархије са тим презименом.

Бронјци су били Јајини на територији Горње Крајине (Лика, Кордун и Банија). На том простору су забележени носиоци овог презимена са славама: св. Игњатије, св. Јован и св. Ђорђе. Године 1915. забележено је 1 домаћинство Јајину у личком месту Лешту (код Оточца) и 4 кубе Јајину у Топлићу код Удбине, такође у Личу. Средином 20. века топонима Јајини су бројали 3 домаћинства са укупно 25 укућана. По личним Јајинима су добили назив и неки топоними у широј окolini Госпина: Јајин Врело, Јајина

Дол. Јајића Долина и Јајића Врх. Од осталих бројнијих Јајића и Јајића на територији Горње Крајине вреди издвојити оне у местима: Обљај Мали код Глине (27 у 6 кућа), Сјеничак Ласински код Вргинмоста (18 у 4 куће), Примишље код Слуња (30 у 5 кућа), недалеки Јајићи (46 у 10 домаћина), Врпље код Добра (64 у 10 кућа) итд.

У области Шајкашка, на југозападу Бачке, такође наилазимо на презиме Јајић код српског становништва. У матичним књигама у Мешорину у Шајкашкој ово презиме се помиње 69 пута у периоду од 1775. до 1851. године. У недалеком Каћу се јавља од 1788. године, а у другим шајкашким местима тек од 19. века. У тој области се међу православцима јавља и презиме Јајић, забележено први пут у Локу 1817. године.

Код римокатоличких Буњеваца у Сегедину је ово презиме поменуто 1745. и 1750. године. Исти верословци су свакако и Јајићи у Бричтишићи код Сплита (17 у 4 куће) и Солину (26 у 6 домаћинстава), као и Јајићи у Равенском Лемешу код Крикевца (46 у 15 кућа). Није нам позната конфесионална припадност Јајића у Новој Капели код Нове Градишке (8 домаћина са 26 укупаном) и још неким местима.

Са презименом Јајић се јавља и један стари мусимански род у Кукавицама на Купрешком Польу.

Не може се поуздано рећи да ли су жегарски Јајићи у средству са православним Јајићима у Горњој Крајини, односно са некима од њих. По свему судећи, жегарски Јајићи нису у средству са својим презимењицima других верословности, а и међу православним који nose ово презиме има редова различитог порекла. Ово презиме, дакле, носи неколико несрдних породица. Породица Јајић, заједно са још неким породицама, највероватније представља један од остатака relativno бројог исламског насеља у Жегару, које је ту било у другој половини 17. века, а вероватно и нешто раније. 211.314; 85.134; 151.250; 245.303; 18.134 – 135; 1.

Јаковићији Макарска / Пореклом су из Босне. Православац Јаковићи се спомиње 1757. године. Ове породице нема више у Макарској. 150.568

Јаковљевићи Брибир 11 (1) Према предању, предак им се доселио на имање супруге. Сматра се, да је супруга досељенка Јаковљевића била ћерка лота Саве Бијелића из Брибира. Јаковљевићи су свакако пореклом из недалеког места Ђебрске. 25.273; 151.252; б.ма.

Јаковљевићи Ђебрске се. Ђебре 27 (4) Крајем 19. века Јаковљевићи су живели у средини села. 303.109; 25.273; 7.196 – 197; 8.286 – 287; 151.252; 1.

Јаковљевићи Жегар (Каштел Жегарски) се. Ђебре 13 (3) Пореклом су из места Ђебрске у дalmatinskoј Буковици, где и данас има чланова ове породице. 25.273; 151.252; 18.84; у.ј.

Јаковљевићи Кистање / Свакако су сродници Јаковљевића у Ђебрским и Брибуру (видети). 211.265 – 295; 151.252

Јакшић Метковић (Неретва). У Метковићу има и римокатолика Јакшића. 42.84; 106

Јаловчић Главина (Имотски) / Лука Јаловчић је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Главину. Помиње се у земљишну из 1725. године. Тада је добио кућу са виноградом и 31 канап Каменисту код Небрикевца). 151.252; 43.352 – 353

Јаловчић Каменист (код Небрикевца, Имотски) Се. Јован 9 (1) Досељени су из Попова у Херцеговини "међу првим православним породицама у Имотску Крајину. Ђуро Вукашинов Јаловчић и Мијо Михајлов Јаловчић су били на челу домаћинства ове породице, непосредно по њиховом досељењу у Небрикевцу (Каменисту). Помињу се у земљишним књигама из 1725. године. Тада је забележено, да је Ђурине домаћинство бројало 5 укупана и да је добило 8 канала земље. Истовремено је Мијино домаћинство, које се састојао од 6 чланова, добило 10 канала земље. У истом документу се у Небрикевцу помиње и Степан Петров речени Јаловчић, највероватнији сродник Ђурине и Мијине породице. Седмочлано домаћинство на чијем челу је био поменут Степан, добило је тада 11 канала земље. Нешто другачији облик презимена, Јаловић, помиње се 1790. године.

И данас у Хуму у Шуми Требињском живи фамилија Јаловића, која слави са. Јован, а прислајава Вацресење. Јаловиће су старијачка породица у том месту. После другог светског рата је ова породица у Херцеговини променила презиме у Јовановић. Свакако су ограник Јаловића и мусимани Јаловићи у Требињу и недалеким Хрупљема. 40.266; 211.314 – 315; 151.252; 171.391; 43.352; 43.352 – 353; 0.8.

Јанкељић Плавно са. Ђебре 28 (4) Пореклом су из Босне. Била су их 3 домаћинства око 1920. године. "Од... Јанкељића су, по предању и Омчијићи (у литератури) је погрешно бележено и - "Оличићи" у Радучићу." Један од њих, веле, да је склато јео "омач" траву, те га зато прозвали "Омач - Кус", а његово потомство су Омчијићи у Лици, који такође славе св. Ђорђа." 183.111; 211.309; 151.255

Јанковић Балчи 55 (9) 151.256; I: б.н.

Јанковић Бободол 100 (18) 211.304; 151.256; I: б.н.

Јанковић (Митровић) Ислам Грчи се. Ђебре / Презивају се другачије Митровић (видети Митровић - Јанковић у Жегару и Деда - Митровиће у Ислamu). Андрија Качић - Миошић (1704 – 1760. године) најводи Јанка Митровића и Стојана Јанковића међу дalmatinskim bosansko - херцеговачким порекла. Јанковићи су потомци познатог сердара Јанка

Митровића, православца, родом из Жегара. Одатле су прешли у Будин код Поседарја 1648. године.

Касније су изумрли по мушкијој линији. Потомци ове породице по женској линији су Десните у Исламу Грчком и Задру (видети описе ових фамилија). Од Јанковића у Исламу Грчком су, између осталих, били седар Стојан Јанковић, чуvenи јунак из 17. века и конте Илија Јанковић (живео у 19. веку).

Године 1670. добио је Стојан Јанковић од далматинског провидура Барбара у Исламу Грчком кућу и имање од 400 гоњаја земље Јусуф – аге Тушића. Илија, Стојан и Саво Јанковић подигли су православну цркву св. Ђорђа у Исламу 1671. године. Филип Грабовић (1697/8 - 1749. године) помиње као православце (тј. некатолике) седаре Јанка Дмитровића, Стојана Јанковића, Илију Јанковића и Завишу Јанковића. Гроб седара Завише Јанковића Митровића и његова надгробна плоча са записом из 1701. године се налази у Биљанима. 303:109; 216:170; 247; 107:133; 70:232; 104:63; 103:130; 53:201 - 203; 205; 130:259; 27:93; 221:263 - 266; 109:134; 280:32 - 40; 151:256; 18:153 - 158

Седар Стојан Јанковић - Митровић.

Јанковић Кистиће 3 (2) 25:274; 216:247; 211:296 - 297; 151:256

Јањевић Макарска / Пореклом су из Босне. Јањевићи грчког обреда (*ritus greci*), односно православаца, спомиње се 1805. године. Ове породице нема више у Макарској. 150:258

Јањић Бисчић св. Врачи Кузма и Дамјан 25 (5) 303:109; 151:257; I

Јањић Кричке св. Врачи Кузма и Дамјан 46 (7) 6 (-) Живе у Доњим Кричкама. 211:287; 151:257; I; J.M.; L.A.B.

Јањић Мирлонић Поре 17 (5) Ова фамилија је свакако сродна са Јањићима у Кричкама (видети). 211:286; 151:257

Јаполак Плавно св. Ђорђе 10 (2) Досељени су из Босне. Бележени су и под презименима Јапалац и Јаполак. Било их је 5 домаћинстава око 1920. године. 183:111; 151:257; I

Јапунич Мокро Полье св. Никола 35 (9) 1 (-) Досељени су из Босне, свакако из Ђебаљског Польја у општем насељавању Мокрој Польју 1692. године, а не "у 16. веку", како се погрешно наводи код поједињих аутора. Било их је 6 домаћинстава око 1920. године. Живе у заселку Мокро Польје. Имају породични надимак Жилићи. 25:274; 304; 183:104; 70:5 - 10; 211:307; 106:261; 151:258; I

Јарамаз Клин (Клинско Польје) св. Никола 14 (2) Досељени су из Босне у 17. веку. Вероватно је од ове породице био Андреј Јарамаз, "куплац" (трговац) и "житељ книжевни", који се помиње међу претпостављеним на "Србско - далматински алманах" из 1837. године. Јарамази су несумњиво сродници породице Јерамаз у недалеком Врбнику (видети опис те фамилије). 151:258; 183:101; 98:?

Јаснић Орлић св. Никола 21 (3) Досељени су из Босне, вероватно крајем 17. столећа. Била су их 2 домаћинства у Орлићу око 1920. године. 303:109; 183:106; 161:50; 151:258; 249:279; I; B.H.

Јачов Коларина / Породица Јачов је 1669 - 1682. године подигла православну цркву св. Ђорђа у Коларину. Јачова више нема у свом месту. Вреди поменуты, да се међу досељеницима из далматинских Мушковаца у Ропсопаник и Прилићиће у Лизи 1558. године помињу Матеј и Мартин Јачовић. 104:63; 103:131; 151:248; 193:152

Јачов Церање Доње 15 (2) Породица Јачов је 1713. године подигла православну цркву св. Илије у Церању. На интервенцију задарског надбискупа, ова црква је затворена половином 18. века. Јован Јачов ју је (поново) отворио 1785. године. Сава Јачов је био тутор православне цркве у Церању. Обнављао је ту цркву, заједно са туторм Петром Крълежем. У попису Церања из 1756. године помиње се неколико домаћина од овог рода. То су били Мијај Јачов (Mihaj Giacov), Станко (Stanco Giacov), Џуре (Giure Giacov), Васиљ (Vassil Giacov), Петар (Peter Giacov) и Илија Јачов (Illa Giacov).

Лазар Јачов, који се родио и живео у Церању, добио је 1852. године у свом месту, са својом супругом Јеленом, сина Марка Јачове. Исте године су Григориј Јачов из Церања и његова супруга Марција Ђелак, родом из Бриџира, добили ћерку Теодору. 104:84; 103:111, 132; 151:248; 260:112; I; K.B.; B.A.

Јевтовић Книн св. Ђорђе / Досељени су из Србије, крајем 19. или почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 303.90; 151.264

Јејина Книњско Поље св. Јован 16 (3) Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је 15 домаћинства око 1920. године. Свакако су у срдству са Јејинама у Ковачићу и Стремици (видети). 183.101; 151.260

Јејина Ковачић св. Јован 73 (16) Пореклом су из Босне, одакле су им пречи дошли у 17. веку, тачније 1690. године. Било их је 15 домаћинства око 1920. године. Јејина у Книњском Пољу и Стремици су несумњиво сродници ове породице. 303.109; 183.102; 151.260; I

Јејина Стремица 4 (1) Они су сродници својих презимењака у Ковачићу и Книњском Пољу (видети описе тих фамилија). 211.312; 151.260

Јелача Балчи / Михаило Јелача, православни парох из Балчака се помиње међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године. Од ове породице је прота Миливоје Јелача, рођен у Балчаку 1892. године, од оца свештеника Михаила Јелаче и мајке Драгиње, рођене Цвијетковић. Нема их више. 210.72; 191.LXXXII; 151.260

Јелача Вариводе св. Ђорђе 63 (11) Кућа Лаке Јелаче у Вариводама је била богата. На прелазу из 19. у 20. век забележена је женитба сина Лаке Јелаче са једном девојком из куће Гајица у Вариводама. 303.80; 109; 25.274; 211.296; 12.178; I, ш.М.

Јелача Кистање / Меху Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Стојан Јелача из Кистања са породицом. Нема их више. 303.109; 103.115

Јелић Биочић Часне вериге 61 (14) 1 (-) Ова породица је по свој прилици сродна Јелићима који славе Часне вериге у суседном Телпљуку, у Уздуљу и Книњу. 303.109; 211.289; 151.261; I

Јелић(?) Жегар / Међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату помиње се Тома Јелић, капетан Жегара. Можда се на овом месту ради о погрешно забележеном или нетачно рачиштављеном имену припадника бројне и угледне жегарске породице Зелић. Из породице Зелић бивали су, као што је напред наведено, поред архимандрита Герасима, бројни свештеници, па и капетани (Алекса Зелић 1624. године). Међутим, не можемо у потпуности бити сигури, да ли је

овде у питању грешка, или се заиста ради о носиоцу презимена Јелић, кога више нема у Жегару.¹⁰⁴ 368 - 375; 151.261; 18.152

Јелић Книн Часне вериге 21 (5) Досељени су из Дриња почетком 20. века. Била им је 1 кућа око 1920. године. Свакако су сродни са Јелићима у Тепљуку и Биочићу код Дриња, као и Уздуљу на Далматинском Косову, који такође славе Часне вериге. 183.90; 151.261; I

Јелић Коњеврат 5 (1) Ова фамилија је вероватно сродна са Јелићима на Далматинском Косову и Петровом Пољу. 211.298; 151.261; К.Д.

Јелић Метковић (Неретва) 2 (1) 42.106; 151.261

Јелић Тепљук Часне вериге 12 (3) Нема сумње да је ова породица у срдству са Јелићима у Биочићу, Уздуљу и Книњу, који славе исту крсну славу (видети описе оних фамилија). 303.109; 211.289; 151.261; I

Јелић Уздуље Часне вериге 41 (5) Досељени су из Босне, вероватно крајем 17. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Матица им је у уздуљском засеоку Арапљани. Свакако су у срдству са другим Јелићима, који славе Часне вериге (у Тепљуку и Книњу). 303.109; 183.120; 151.261; 246.290; I, ш.Б.

Јерамаз Врбник св. Никола 61 (11) Зову се и Јарамаз. "Било их је 12 домаћинства око 1920. године. Сродни су са Јарамазима у Книњу, односно Книњском Пољу (видети). Не може се поуздано рећи, да ли је ова фамилија у срдству са Јарамазима у источној Херцеговини. Јарамаз представљају огранак старог рода Малешевића и славе од давнине св. Игњатија. Нешто општији подаци о роду Малешевића презентовани су у опису породице Миловић из Скрадина. Термин „јарамаз“ је туризам у српском језику, са значењем „неваљалац“, „непристојан“, „немиран“, односно „нестанаш“. 303.109; 183.121; 211.304; 151.282; 246.278; I, А.М.С.

Јерковић Вариводе св. Ђорђе 59 (10) Презиме ове породице је изведено од мушког личног имена Јерко (највероватније од Јеролим). 303.80; 109; 25.274; 211.296; 151.263; I, ш.М.

Јерковић Голубић (книњски) св. Алијмије 114 (25) Досељени су са Змијања у Босни, свакако крајем 17. столећа. Свакако представљају огранак старије змијањске фамилије која се данас назива Мачић. То је једини породица у тој области која слави св. Алијмију. Сматра се да пречи Мачићи на Змијању живе још од средине 16. века. Јерковићи су сродни са Станчевићима, Стапилићима и Шљиварима, који такође живе у Голубићу. Према предаји су се од три брата развили Јерковићи (од Јерка), Станчевићи (од „Станка“) и Стапилићи (односно Стапилићи, од Столета). Станчевићи (од „Станка“) и Стапилићи (односно Стапилићи, од Столета) очувана је традиција, да су се Јерко и „Станко“ бавили ратарством, а Столе сточарством.

Јерковића је било 12 кућа око 1920. године. Имају породичне надимке: Мујини, Бакши, Мутићи, Цварићи, Мађари и Шакци (можда од „Шокци“). Исељеници од овог рода су веома бројни по Босни, нарочито по Јанцу, односно по дрварском крају. У тој области су се од овог рода формирали Пилиповићи са славом св. Алијипије, док су се даље по унутрашњости Босне проширили Предојевићи који славе исту славу.

Није утемељено тврђење којега монографије „Голубић код Книна“, да је ова фамилија пореклом из „средњовековне Старе Србије“. У истој књизи се не помиње ни средство Јерковића са голубићким Станчевићима и Шљиварима, које је иначе неслорно: 183.98, 151.263; 224.505, 506, 595, 186.12-13; 32.88, 219.554 - 555, 218.567, 217.124, I, V

Јерковић Книн 1 (1) 303.109; 151.263; I

Јерковић Плавно / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. 211.310

Јовановић Голубић (Книн) 12 (2) св. Ђорђе Представљају огранак голубићке породице Кесић, који је у новије време променио презиме. 151.266, 219.554 - 555, 217.122

Јовановић Кистање / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211.296 - 297; 151.266

Јовановић Книн 1 (1) # Сава Јовановић, кинески трговац, помиње се као сведок у једном документу из 1728. године. 251.302; 151.266

Јовановић Риђана св. Лука 55 (10) Пречи ове породице досељени су из Босне. Никола Јовановић из Шаројца, засловка Риђана (Nicolò Jovanovich) ожењен је 1831. године са Јованом Катић из Бускупље (Jovana Cattich). Они су, поред остале деце, имали ћерку Филипку, рођену 1835. године. Марко Јовановић из Шаројца (Риђана) је са својом супругом Драгињом рођеном Црнићевић из Бачинца добио 1882. године ћерку Ану. Било им је 7 домаћинстава око 1920. године. Живе у заселку Шаројец.

Ова фамилија је свакако у даљем сродству по мушки линији са Олачићима Јовановићи, Олачићи и друге породице које славе ову славу по северној Далматици и осталим крајишким областима несумњиво представљају огранак једног веома стагор и разгранатог рода. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у опису Олачића у Плавну, 303.109; 183.115; 211.306; 151.266; 246.280, I, ГИ. КБ. БА

Јовановић Шибеник 5 (3) # Међу претплатницима на „Српско – далматински алманах“ из 1836. и 1837. и 1839. године налази се и Константин Јовановић, клирик у Шибенику. Љуро А. Јовановић, ученик из Шибеника, помиње се међу пренумерантима на књигу Вука Карадића „Живот и обичаји народа српскога“, штампана 1867. године, 126.404, 97.7, 98.7; 95.149; 151.266

Јованчевић Крупа св. Лазар, 30. октобра 278 (46) 6 (-) Имају породичне надимке: Крље, Панићи, Зекићи и Кујкоте. Сматра се, да јо анчевићи воде порекло из Земуника у Равним Котарима, призетио се у фамилију Гуквићи и прихватио њихову хрсну славу. Јован Јованчевић, син Јакова, родио се у Крупи 1796. године. Оштирији подаци о овој фамилији биће презентовани у монографији о Крупи и Голубићу, која је тренутно у припреми. 25.274, 294, 285, 298, 304; 211.317; 23.78; 151.266; I, Ј.Д. У.Ј. ш.Б. К.В. Б.А.

Јованчевић Обровац Лазарева субота 1 (-) Несумњиво представљају огранак крушких Јованчевића. 151.268; I

Јованчић(?) Корлат / У попису Корлата из 1749. године помиње се православац Тома Gaoachigh (Јованчић, Ђојевић?). Нема их више. 261.185; 151.152, 266

Јовић Бенковић / Међу Србима одсељеним из Далмације у Русију 1758. гдине, помиње се Мijo Јовић звани Милојевић из Бенковића. Ове породице више нема у Бенковићу. 105.221; 103.82; 151.266

Јовић Бителјић св. Јован? 29 (3) Имају иселнике у Врбици (Ливањско Попе), који славе св. Јована. 201.71; 151.266

Јовић Дрнић 55 (14) 3 (-) Ова породица је у документима такође бележана под презименима Милојевић и Миловић. Године 1723. помиње се из ове породице Јован (у његовом дому у Дрнишу сткупљена је све године једна њујка).

Никола Миловић речени Јовић и његов син Тодор, управитељ православне цркве у Дрнишу, јављају се у једном документу из 1760. године. Православац Марко Јовић се као кум дрнишким римокатолицима помиње у матиминим књигама из 1769. године. Марко Милојевић речени Јовић се у дрнишким матимима из 1791. године помиње у истом својству. Никола Милојевић (Nicolò Milovich, Superior della chiesa della B. Virgine Assunta in Dernis), Надаљ(?) Миловић (Milojević) звани Јовић, син Михаила, дрнишки сердар и прокуратор дрнишке школе (Nadal Milovich detto Giovich, Sardar di Dernis, Nadal Micevich Giovich qm. Michael... Procuratore della Scolla di B. V. Assunta in Dernis), Сава Миловић син Марка, пискар православне школе у Дрнишу (Sava Milovich qm. Marco, scrivano della scuola della B. V. Assunta in Dernis di rito greco) и Сава Јовић јављају се међу потписаним дрнишким православацима на једном документу из 1796. године. У истом документу се јавља и сердар Божко Миловић, без снажнке одакле је. Поменут Сава Јовић, као капетан из Дрниша, јавља се у изворима из 1803. године. Сердар Божко Миловић из Дрниша писао је 1803. године „прощуњу“

У вези избора дрнишког православног епископа Иаковића. Сердар

Јовић из Дрниша је био један од два изасланика епископа Краљевића барону Томашићу 1813. године.

Спиридон (Шипро) Јовић из Дрниша, син Саве (Spiridon Giorich (Giovich), см. Сава) био је међу православцима које је 1832. римокатоличкишибенски викаријат оптужио за "тешкоте око прелажења на унит". Он је 1834. био осумњичен за учешће у наводној завери, која је резултирала смртну унијатског попа Кричке.

Међу претплатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837., 1838. и 1839. године био је и Андреј Јовић покојни Јован, тутор црквени и члан дрнишког комитета. Године 1839. на овај алманах претплатио се и Спиридон Јовић из Дрниша. Дрнишани Доситеј Јовић био је (1908. године) котарских владика. Дрнишки Србин Јово Јовић Цефер погинуо је 1908. године. Јовић (Milojević) су имали највише поседа међу дрнишким Србима пре пропасти Млетачке републике. Од ове породице је било више свештеника: 303.109; 216.249; 252; 261; 226.32; 38; 168.460; 211.295; 140.118; 267.71; 169.381; 495 - 501; 86.97 - 98; 98.7; 94.102; 95.141; 151.266; 36.72; t; XI

Јовић Тјевске 24 (6) 303.109; 151.266

Јовић Книн са Илија / Досељени су из Дрниша око 1860. године. Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Владимир Јовић из Книне. Био је поседник и председник српске читанице, а убрајан је и у "књинско варошко језгро" 1904. године. Јовића у Книну је било 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183.89; 269.51; 191.LXIX; 151.266

Јовић Риђана са. Никола 12 (1) Досељени су из Дрниша, а старијом са Симићима. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 303.109; 183.115; 211.306; 151.267; 246.280; I

Јовић Шибеник 4 (3) 1 (-) # Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Јаков Јовић (Giacomo Giovich) је 1772/73. године био један од прокуратора православне цркве у Шибенику. Године 1826. шибенски трговац Јовић поседовао је велике стамбене површине у овом граду.

Претплатници на "Србско - далматински алманах" из 1837 - 1840. године били су, између осталих, Павел Јовић из Шибеника и шибенски "купач" (трговац) Андреј Јовић. Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављују се Никола Јовић и Ђуро Јовић, "веletrž." из Шибеника. 69.14; 169.463; 191.LXIX; LXXXVII; 87.7; 94.101; 95.148; 96.187; 312.94; 151.267

Јовичић Кистање 6 (1) 25.274; 151.266

Јовичић Книн са. Никола / Досељени су са Далматинског Косова око 1880. године. Око 1920. године их је било 1 домаћинство у Книну. Нема их више у том граду. 183.90; 211.306; 151.266

Јовићић Плавно са. Ђубре 57 (9) Насељени су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустelog Плавна 1652. године из Санчичке Жупе или Бјелајског Попља у Босанској Крајини. Била су их 2 106.261; 147.266; I

Јовичић Цивљане са. Никола 112 (11) 211.300; 151.266; I, Б.Н.П. В.Р.

Јовичић Отишић са. Архангел Михаило 32 (5) Зову се и Јовичићи. Имају исељенике у Губину (Ливадско Поље), који такође славе са. Архангела Михаила. 201.76; 77; 211.302; 151.45; 151.266; 145.97; Н.Ж.; П.М.

Јојић Јојићи (код Цивљана) 66 (14) Насеље Јојићи у коме живе добило је име по овој породици. 303.109; 211.300; 151.265; I; II; В.Р.

Јокић Бенковић 8 (2) 1 (-) 303.109; 211.313; 151.265;

Јокић Буковић / Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављују се и Петар Јокић, текак из Буковине. Јокића више нема у Буковину. 303.109; 25.274; 211.312 - 313; 191.III; 151.265; I

Јокић Ислам Грчки 46 (6) Свештеник Партиги Јокић је, заједно са Јаком Радеком, био парох Ислама Грчког 1793. године. 211.315; 151.265; 131.15; I

Јокић Карин / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211.316; 151.265

Јокић Кашић / Нема их више. Вероватно су нестали за време Другог светског рата. 211.315; 151.265

Јокић Кистање 2 (1) 25.274; 211.296 - 297; 151.265

Јокић Лишане Тињске 36 (5) 151.265; I

Јокић Обровић / Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и др. Владимир Јокић из Обровца. Јокића нема више у овом месту. 25.274; 211.318; 191.LXXV; 151.265

Јокић Подлуг 22 (4) 151.265; I -

Јокић Поповићи се. Јован 136 (18) Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Марко Јокић из Поповића са породицом.

Православац Сава Јокић из Поповића добио је са својом супругом Ђурђијом породицу Видовић из Кожловца 1827. године ћерку Саву. Шипро

Јокић из истог места је са својом супругом Мартом рођеном Богуновић из Буковића добио 1829. године ћерку Ставну, а 1831. године сина Јована, 25.274, 147.395, 211.316; 103.116, 151.265, I, Д.С. К.В. А.Б.

Јокић Радашиновац 11 (2) 5 (-) 211.313, 151.265, I

Јокић Скрадинско Полье / Нема их више. Вероватно су нестали током другог светског рата, 211.298, 151.265

Јокић (Јоцић?) Дрниш / Marco Jocich (?) смт. Luca из Дрниша се спомиње међу симна који су 1835. године прешли у унију. Тада је имао 18 година. Ове породице више нема у Дрнишу, 267.80; 151.265

Јолић Ђеварске св. Јован / Крајем 19. века су живели у средини села. Одатле су се преселили у заселак Ђеварска Нохиџу (око 1897. године) и Горње Полье. У оба та заселка их је у то време било по 1 кући. Нема их више у Ђеварскома, 303.78, 109, 25.274, 211.295 - 296; 7.196 - 197, 199, 151.265, I, ш.М.

Јолић Кистање св. Јован 3 (1) 1 (-) Презиме ове фамилије највероватније је формирало по мушким личном имену Јоле (од Јован), 303.84, 109; 151.265; I

Јошић Балчи св. Јован 28 (6) У литератури се чланови ове породице називају и као Јосићи, 211.288; 151.266; I

Јунѓа Уздолје св. Никола 5 (1) Досељени су из Босне, вероватно крајем 17. века. У литератури су бележени и као Јунѓини или Јунге. Била су их 4 домаћинства у Уздолју око 1920. године. Матица им је у уздолјском заселку Илост Стране, 183.119 - 120; 151.268; 246.280, Б.В.

Јурашин Карин Горњи 9 (2) 25.274, 151.269

Јурић Отишић / Чланови породице Јурић су се у потпуности иселили из овог места. Презиме ове фамилије формирало је по мушким личном имену Јуре (од Јурај), 145.98; 151.271

Јуричић Имотски св. Трифун / Ова фамилија је изумрла или исељена, 40.293; 211.314, Ј.Б.

Јуришић Макарска / Сломеник из 1829. годинена старом макарском гробљу на полуострву св. Петра има напис да је то гроб Петра Јуришића "из Србије, ришићанина". Ове породице нема више у Макарској, 150.562

Јурјевић Макарска / Досељени су из Босне. Јурјевић православног обреда (ritus greci) се помиње 1800. године. Ове породице нема више у Макарској, 150.568

Јурковић Бенковац св. Атанасије 8 (4) Сматрају се "досељеницима". Међу претпоставкама на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављују се и браћа Јурковић, трговци и поседници, 81.121; 191.Л; 151.272; I

Кабаница Церање / Православац Мате Кабаница (Matte Kabanica) оживјено 1851. године са Стјаном рођеном Куклић из Јагодње и са њом 1855. године добио ћерку Симеону, а вероватно и другу децу. Нема их више у Церању, 151.274; К.В.

Кабић Ервеник св. Стефан Дечански 60 (7) 1 (-) Ова породица чини огранак Бројног крајинског рода, који од старије слави Мратишић, а у кота, поред Кобића (Кобића), спадају Дракулчић (Дракуле), Шаше (Шашњи), Агбаде, Кочевачићи, Калембери, Граовци, Раце, Галожаке и Турудије. Општински подаци о овом роду наведени су у опису породице Дракула (видети), 303.109, 25.274; 70.5 - 10; 106.261; 151.274; I

Кабић Лишане Тињске св. Стефан Дечански 8 (2) Несумњиво су у сродству са Кабићима који живе у Ервенику (видети), 147.395; 151.274; I

Кадијевић Метковић (Неретва) 2 (2) 1 (-) Сердар Дамјан Кадијевић, са седаром Кнежићем, добио је 40 породица православних Срба из Пополовог Попа у Херцеговини у Габелу у доњем току Неретеве. Неретву (1694. године), Када су Турци 1716. године освојили Габелу, Кадијевићи и други тамошњи Срби morали су пребити на млетачку територију на јужну Неретву, у Опузен и његову околину. Није познато да ли се сердар Кадијевић наслеђују у Метковићу или Сливни, 42.105 - 106; 151.275; III

Кадијевић Михајл (Неретва) св. Лука 101 (23) Презиме ове породице је формирало од туризума "кадија", са значењем "шеријатски судија". Родонаčelnik Кадијевића највероватније није обављао ту функцију, пошто је она била резервисана искључиво за истакнуте мусулмане. Вероватно је родонаčelnik ове фамилије био прозван Кадија зато што је био истакнут у друштву. Видети објашњење о пореклу овог рода код Кадијевића у Метковићу, 42.105 - 106; 151.275, Б.И.Р.М.

Кадијевић Главина Доња (Имотски) св. Лука 115 (19) Насељени су из Попова у Херцеговини "међу првима", Харамбаша Лука и Стојан Радишић Кадијевић су били на челу домаћинства ове породице, непосредно по њеном досељењу у Главину. Помињу се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је Лукино домаћинство бројало 6 укућана и да је добило 16 канала земље, а "на рачун харамбаше" још 4 мере. Стојан Радишић Кадијевић био је тада на челу домаћинства које је бројало 9 укућана. Он је добио 18 канала земље. Кадијевићи у Главини се помињу и у попису православаца, писаном 1860. године. У Поповом Попу су Кадијевићи били угledna и богата породица, у време млетачко-турских ратова 17. века, а свакако и раније. Они су у Попову

живели у местима Завала и Величани, али им је, по свему судећи, Завала била матично место. Наиме, у Завали су очувана многа жива предања везана за ову породицу, док се у Величинама сломињу само у једном документу из краја 17. века. У питању је документ из 1690. године, у ком се нуди Аустријанцима сарадња у борби против Турака, међу чијим је потписни има и Мишко Кадијевић из Величана. Кадији су, за време свог првог освајања Поповог Поља крајем 17. века, Млечани организовали Поповце у војничку одреду, на челу становника ове области је био седар Дамјан Кадијевић из Завале, са својим харамбашама. То је био исти онај седар који је довољ Поповце на ушиће Неретве. За време другог млетачког освајања Попова, помињу се, 1718. године, војвода Алекса Кадијевић и аланјер (барактар) Лука Кадијевић. Поменути аланјер је вероватно идентичан са харамбашом Луком Кадијевићем, који се непосредно после тога преселио у Имотско Крајину.

Доказ да је Кадијевића остало у Завали и после другог њиховог исељавања (1722. године) је тај, што се као приложник манастира завале помиње 1743. године Михајло Симић од рода Кадијевића. Ова породица је била врло богата, сазидала је кулу у Завали више цркава св. Петра и св. Петке, а имала је у поседу око 70 рала земље на месту званом Хасе. Данас у Попову нема више Кадијевића. Прока и Лука Кадијевић, арамбаше у Имотској Крајини, помињу се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Ова породица се у Главини спомиње и 1796. године. Иван Бушић - Рошо је, у другој половини 18. века убио "ришћанина" Кађевића (односно Кадијевића).

Судећи по специфичној и по питању порекла веома индикативној слави ове породице, Кадијевићи највероватније представљају огранак стагор и разгнаног рода Никићића. Опширнији подаци о овом роду су представљени у опису породице Олачић у Планини: 40:284; 142:133; 169:368 - 375; 151:275; 287:64, 68, 149, 177; 171:403; 43:32, 356; III, 8. O. B.

Кадијевић Проложац Горњи (Имотски). Св. Јула 10 (1) Доселjeni су iz Главине u Проложац Горњи (видети опис Кадијевића u Главини Доњој). 40:288; 151:275; III, 8. O. B.

Казимировић Ивошевци / Међу Србима исељеним 1758. године из Далмације у Русију помиње се Васиљ Казимировић из Ивошевца. Ове фамилије више нема у Ивошевцима.

Презиме Казимировића формирало је по сложеном словенском мушким личном имену Казимир. 105:221; 103:82; 151:286

Калань Бенковач св. Ђорђе 3 (1) Несумњиво су у сродству са другим својим презимењима по северној Далматини (видети). 303:110; 151:276; I

Калань Бјелина св. Ђорђе 103 (16) Матица им је у делу Бјелине који се зове Каланевића Драга. Међу Србима исељеним из Далматине у Босну 1771 - 1774. године помиње се Јован Калань и Бјелина са породицом. Имају

породичне надимке: Брдари, Бабелићи (Бабеле), Гајани, Ђаље, Огари, Пелићи и Гајићи. 303:110; 25:274, 287, 288, 291, 296, 298; 211:291; 103:114; 23:77 - 78; 151:276; I, M.J.;

Калань Жаквић св. Ђорђе 13 (2) Ово је огранак бројног рода Каланьа, чија је матица у Бјелини (видети опис тог рода). 303:110; 151:276; I

Калань Кожловач св. Ђорђе 11 (2) Они су takođe у сродству са Каланьима у Бјелини и другим наведеним местима. 25:274, 151:276; B.C.B.

Калань Корлат / Православац Јован Калань (Calan) помиње се у попису овог места из 1749. године. Он се, као Иван Калань (Ivan Calagn) помиње и у попису овог места из 1756. године. Калань више нема у Корлату. 261:184; 151:276, 260:104

Калань Кула Атлагића св. Ђорђе 15 (2) Међу Србима исељеним из Далматије у Босну 1771 - 1774. године спомињу се Стеван и Михаило Калань из Куле Атлагића са породицама. Имају породични надимак Барбийи. 25:274, 287; 103:115; 151:276; I

Калапач Ислам Грчић 11 (3) Ова фамилија се другачије зове Калапаћ. 211:315; 151:276

Калат Книн св. Јовак 2 (1) Кнински Калати несумњиво представљају огранак истоимене фамилије из суседног Книнског Поља (видети). 151:277; II, 8. M.

Калат Книнско Поље св. Јован 69 (14) Насељени су из Босне у 17. веку. Било их је 10 домаћинстава око 1920. године. 183:100; 211:306; 151:277; II, 8. M.

Калик Дрниш / Никанор Калик је био угледни дрнишки Србин у првој половини 20. века. Ове породице више нема у Дрнишу. 226:42; 151:277

Калик Нос - Калик 81 (15) 2 (-) Нос - Калик је насељен православним Србима најон Кандијског рата, који је трајао од 1645. до 1669. године. Тада су, вероватно, дошли и преци Калика. Крсте Калик похорог Јована, био је 1834. године православац, као и други Каличани. 303:110; 226:20; 202:694; I

Калик Шибеник 28 (8) Архимандрит Стефан Калик рођен је у Шибенику 1863., а умро у Сплиту 1935. године. Предавао је у православној богословији у Задру црквену историју и канонско право. Као парох у Далматинском Коссову, учествовао је у подизању цркве св. Лазара. 269:41; 151:277

Калинин Билишанин св. Ђорђе 77 (13) Године 1783. помиње се јеромонах Илија Калинин, који је можда био из Билишана. Герасим Калинин, парох Билишанички, налази се у попису преумуруната на "Србско - далматински

алманаху¹ 1836. и 1837. године, као и у статистици далматинског свештенства 1835. године, 303:110; 25:274; 211:317; 97:7; 263:113; 98:7; 151:277; I; II.

Калинић Дрини 31 (5) Највероватније су сродни са Калинићима у Кольњанима Горњим и Колънним Доњим (видети опис те фамилије). 211:295; 151:277.

Калинић Карин Горњи св. Ђорђе 4 (1) Ова породица, по свему судећи, представља огранак Калинића из Билишана. 25:274; 211:316; 151:277; I.

Калинић Кольњи Горње се. Никола 39 (7) Спадају у старије досељенике, насељене крајем 17. века, вероватно из Босне. Иста су фамилија са Калинићима у Доњим Кольњанима (видети).

Харамбаша Калинић, православна, држао је бандерију у Вуковића Мосту у време првијада Данијела Долфинија (1692 - 1696. године). Био је настаник "око Вуковића Моста" и имао је поседе добијене у инвестијском уговору 1698. године, између Вучипольја (на северу), Дабра (на југостоку), Малкова (на југу) и Отишица (на западу). Харамбаша Стојисављевић му је хтео заузети 50 ханана земље у Крешеву, али му то није пошло за руку. Харамбаша Коланка, Сава Калинић, узрој је 1722. године на обрађивању земље у Паркову, уз даљаве летине плодова.

Тодор Калинић, један од калпетана Цетићне (области), помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. 211:299; 249:102 - 103; 117 - 118; 161:46; 169:368 - 375; 251:300; 151:277; I; II; B. 5.

Калинић Колане Доње се. Никола 42 (11) Једна су породица са Калинићима у Горњим Колънним (видети). 211:299; 249:102 - 103; 117 - 118; 161:46; 169:368 - 375; 251:300; 151:277; I; II; B. 5.

Калинић Миране / Нема их више. Свакако су били сродни са Калинићима у Билишанима (видети). 216:247; 151:277.

Калона Задар / У кући Задранина Калоне, православног Грка, била је до 1433. године православна капела, која је тада срушена. Ове породице више нема у Задру. 168:267; 151:277.

Калуђеровић Ислам Грчки 26 (4) Родоначелник ове породице се, судећи по њеном презимену, закључује (замонашио) у својим познијим годинама. 303:110; 211:315; 151:276; I.

Калуђеровић Крњеуве / Досељени су из (Старе) Црне Горе или Риска 1751. године. Капетан Дешко Калуђеровић је предводио 11 породица, које су се 1751. године населиле из (Старе) Црне Горе и Риска у Крњеуве. Његова породица је тада бројала 10 чланова. По Дешку Калуђеровићу се

ова породица касније прозвала Дешковић (видети). Нема их више. 6:467 - 468; 151:128; 278.

Камбер Главно св. Ђорђе 31 (4) Досељени су из Бјелашког Поља у Босни, насељавајући Главну 1692. године. Акција котарских ускуока под млетачком командом је претходила овом догађају. Наиме, према претходно постигнутом договору, ускуоци предвођеним Завишићем Јанковићем постојали су око селишта Бихаћа, а спрски житељи Бјелашког Поља су заједно са другим ускуоцима, предвођеним Фрањом Посадарским и Андријом Бутковићем принудили бјелашке муслимане на предају, опколивши их у тамошњој диздарђевој кули. Ово је омогућило почетак сеобе. Почетком јуна 1692. године Срби из Бјелашког Поља су се населили у Главно, Мокро Поље, Отон, Пајене, Зрманју и још нека места.

Са собом су водили неколико стотина заробљених муслимана и чланова њихових породица. Неки од њих су остали у поменутим далматинским насељима и одмах примили православље. Њихови потомци и данас живе у овим местима, а међу њима су највероватније и Камбери. Камбер је муслиманско лично име. У Главну је било 7 домаћинстава ове породице око 1920. године. 183:111; 70:5 - 10; 211:310; 106:261; 151:278; 307:390; 245:312.

Каназир Ервеник 1 (-) Представљају огранак бројних Каназира из Мокрог Поља (видети). 303:110; 151:279; I.

Каназир Мокро Поље св. Лука 131 (26) 2 (-) Досељени су из Бјелашког Поља у Босни, највероватније из самог Бјелара код Босанског Петроваца, у општину насељавајући Мокро Поље 1692. године. Акција котарских ускуока под млетачком командом је претходила овом догађају. Према претходно постигнутом договору, ускуоци предвођеним Завишићем Јанковићем постојали су око селишта Бихаћа, док су спрски житељи Бјелашког Поља заједно са другим ускуоцима, предвођеним Фрањом Посадарским и Андријом Бутковићем принудили бјелашке муслимане на предају, опколивши их у тамошњој диздарђевој кули. Ово је омогућило почетак сеобе. Почетком јуна 1692. године Срби из Бјелашког Поља су се населили у Мокро Поље, Отон, Пајене, Зрманју и још нека места. Са собом су водили неколико стотина заробљених муслимана и чланова њихових породица. Неки од њих су остали у поменутим далматинским насељима и одмах примили православље. Њихови потомци и данас живе у овим местима, а међу њима су свакако и Каназир. Само презиме каназир формирано је од две основе, тачније два турцизма: "кан" ("хан") и "назир". Прав реч означава владара или утицајног појединачника, мада "хан" може означавати и "градитеља, контролор".

Било их је 15 домаћинстава око 1920. године. Живе у засеку Превес. Каназирима имају породичне надимке: Павловићи, Ђаковићи, Шарановићи (Шареновићи), Жулије и Ђокановићи.

Један огранак Каназира се веома рано, вероватно у првој половини или средином 18. века, иселио у Бачку. Тамо се настанио у Мощорину, месту у Шајкашкој области на југоистоку Бачке. Под презименом Каназиров чланови ове породице су 30 пута забележени у мештеничким православним матицима у периоду од 1763. до 1834. године. Као Каназира су бележени у истом извору између 1783. и 1887. године укупно 146 пута. Каназира је било и у недалеком Каћу. Упитана је свакако био огранак мештеничких Каназира, пошто се у матичним књигама помињу само 2 пута и то 1860. године: 25.274, 290, 291, 288, 301, 304; 183.103, 79.5 – 10, 211.307, 106.261; 151.279, 222.156 – 157, 213 – 214, 237 – 240; 307.309, 390, 489; 245.393; 47.121; I, КАД.

Кантар Плавна св. Лука 25 (4) Досељени су из Босне. Зову се и Кантар. Свакако сладују у породице, које су дошли током поновног насељавања опустelog Плавна 1692. године из Санчича Жупе или Ђелапског Польја у Босанској Крајини. Била су их 4 домаћинства око 1920. године.

Ова фамилија је свакако у даљем сродству по мушкијој линији са Опачићима. Детаљнији подаци о роду коме припадају наведени су у опису Опачића у Плавну: 6.112; 70.5 – 10; 106.261; 151.280

Капејкић Неретва / Јово Капејкић, седар Неретванске Крајине помиње се међу потписницима једног документа, који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Ове породице више нема у Неретванској Крајини. 169.368 – 375, 151.281

Капули Шибеник / Сладују у досељенике, који су око 1690. године дошли у Шибеник у једној већој групи. Ова група је била православне вероисповести, а переком је била мањом из Македоније и Бугарске. Вероватно су Капули били Цинцири или Грици. У овој групи досељеника био је Дмитриј Капули. Ове породице нема више у Шибенику. 99.110 – 111; 151.281

Капраловић Голубић (књински) св. Никола 24 (4) Зову се још и Капраловићи. Они представљају гранак рода Радиковића из Голубића (видети опис Радиковића). Било их је 5 домаћинстава око 1920. године. Имају породични надимак Маркете. Родонаčelnik ове породице био је, судећи по њеном презимену, каплар (капулар). 183.98; 151.281; 217.125

Карабува Братишковци св. Никола 54 (10) Ово презиме је свакако настало од надимка. Глиши Карабува је био црквени појац у Братишкоцима пре Drugог светског рата. Карабуве имају породичне надимке Мишковићи, Матићи и Јакотићи. 303.110; 25.274, 286, 296, 297, 211.291; 14.234, 76.132; 151.281; I, КВ.

Карабува Стрмица св. Никола 13 (3) Сматра се, да су пореклом „из Италије“, одакле су им пречи наводно досељени у првој половини 17. века. Била су их 4 домаћинства око 1920. године. Давид Карабува, харамбаша Стрмице, помиње се међу потписницима једног документа који су

православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. 169.312; 169.368 – 375, 151.281

Каравида Карин / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771. – 1774. године помиње се Тома Каравида из Карина са породицом. Ове Каравиде у Новиграду (6 у 4 куће 1948. године) и Задру (1 особа у то време), чија нам конфесионална припадност nije позната.

Вреди поменути, да православне Шуше у Колашцу, поред осталих породичних надимака, имају и надимак Караваџовић (видети).

Исељени огранак далматинске породице Каравида свакако представљају Каравидићи у Мечећнимира на Баници, који славе св. Јована. Они се у Горњој Крајини помињу крајем 19. века, а свакако су били досељени у време интензивних миграција из Далмације ка северу, током 18. или 19. века.

Каравидићи су истом славом су забележени и у парохији Гребишини Польје (протопресвитељ сјеверински) 1898. године. Они су несумњиво идентични са Каравидићима у Великом Гребијеву код Гребишиног Польја (1 домаћинство средином 20. века). Није познато, да ли су Каравиде и Каравидићи у сродству са Караваџовићима, којих има на више места у источноСлавонији, а најброжнији су били у Гудинцима код Жупљана (60 особа у 12 домаћинстава средином 20. века). 103.115; 137.14; 151.282; 305.20 (дodatak, KJ).

Каран Бильане Горње / Православац Петар Каран (Саган) помиње се у попису овог места из 1749. године. Каснији попис овог места, састављен 1756. године, помиње тамошње домаћине Петра (Petar Sagani) и Ивана Карана (Ivan Sagani). Ове породице нема више у Бильанима Горњим. Карани су несумњиво представљани огранак бројног крајицког рода Карапонића – Карана (видети опис Карапонића у Плавну). 261.182; 151.282; 260.124

Каран Добропољци 27 (6) 1(-) Ова породица је сродна са другим Кааранима и Карапонићима по Далматици, као и по краишким просторима уопште. 25.274, 211.294; 151.282; I

Каран Ислам Грчки 6 (1) Описирнији подаци о роду Карана (Карапонића) презентованы су у опису породице Карапонић у Плавну. 211.315; 151.282

Каран Церане Доње 36 (6) У попису Церана из 1756. године помиње се домаћин Љубре Карапонић (Ljubre Karanović). Видети Карапонић у Плавну и друге носиоце овог презимена. 38.320; 151.282; 260.111

Карапонић Биљане Горње / Православац Марко Карапонић (Caranovich) помиње се у попису овог места из 1749. године. Нема их више. Представљали су огранак рода Карапонића (Карана), који је у Далмацији и суседним областима веома бројан. 261.182; 151.282

Карановић Кистање 35 (5) Имају породични надимак Вендићи. Ова породица је сродна са другим својим презимењацима по Далмацији, 303:110, 25:274, 303, 211:296 - 297, 151:282.

Карановић Отон св. Никола 23 (4) Највероватније су дошли током поносног насељавања опустелог Плавина 1692. године из Бјелашког Поља или Санчичке Жупе у Босанској Крајини. Сродни су са Карановићима у Плавном (видети) и по другим местима. Било их је 7 кућа око 1920. године, 183:107, 70:5 - 10, 211:307, 106:281, 151:282.

Карановић Плавно св. Никола 34 (7) Пореклом су из Босне. Свакако су дошли током поносног насељавања опустелог Плавина 1692. године из Санчичке Жупе или Бјелашког Поља у Босанској Крајини. Било им је 7 кућа око 1920. године.

Ова породица је заступљена у Далмацији, Босанској Крајини и другим крајишким обласнима. Данас су матично наследници Карановића у Босанској Крајини Бобољусци у Јаду. У то место су се доселили из Далмације, тачније из Отока. Према подацима из 1933/34. године, Карановићи са старом славом са Ђорђем била су 62 домаћинства у том месту. Њихови рођаки, Карановићи који су променили славу и почели прослављати св. Николу, било је тада 16 домаћинства у Бобољусцима. И по другим уничким местима живело је знатан број Карановића, расељених из Бобољуска, тако да их је укупно у Јаду између два светска рата било 115 домаћинстава.

Органичките породице Карановић живе по многим местима Босанске Крајине. Махом су тамо били досељени из Бобољуска, директно или посредно. Тако су крајем 19. века забележени насељеници презимена Карановић у 21 парохији на територији Дабробосанске митрополије. У 14 парохија славили су си св. Ђорђа, док се у 4 јављају са промењеном славом – св. Николом. Велики број исељених огранака Карановића скратио је презиме, тако да се данас презивају Карап. Године 1884/86. Карапи са славом Туђевдан је било у 15 босанских парохија, док их је са промењеним славама, св. Николом, св. Архангелом Михаилом и св. Пантелејмоном, било у укупно 8 парохија. Поједини ограци Карановића расељених по Босанској Крајини променили су у потпуности презиме, и почели се називати по новимим прецима. Такав је случај са Љубичићима у средњем Понуци, као и са Дамјанићима у истој области, који су потомци удовици Дамјане Карановић.

По Славонији и Горњој Крајини (Лика, Кордун и Банија) такође живе бројни огранци рода Карановића. Тако, на територији некадашње Пакрачке епархије (западна Славонија и северна Хрватска) живели су крајем 19. века Карановићи са измењеним славама, св. Николом, св. Јованом и св. Луком, као и Карани са славама св. Ђорђа и св. Никола. Чланови овог рода су веома рано помињи у Славонији. Тако је 1651. године поменут граничар Стефан Карап, који је служио у Крижевцима. На територији Горње Крајине у том периоду су живели Карановићи који су славили

Туђевдан и Јовањдан, поред Карапа, са славама св. Ђорђа, св. Никола, св. Стеван, св. Пантелеймон и часне Вериге. Сви они су свакако ограничени призењивања, неки што су из одређених разлога, најчешће услед римокатоличанство има у Лици, а оних који су прешли у Зенице.

Карановићи су по мушкију сродни Груборима, Грубишама, Бурсаљима, Рађенима и другим породицама. Као што ће даље бити изнето, управо је Карановић најстарије познато презиме овога рода. (опширни подаци о овом роду изнети су и у опису породице Грубор у Плавнију).

У историјским документима је сачуван један веома стари помен Карановића у Босанској Крајини. Наме, у попису војника који су 1540. године служили у Бихаћу помиње се и један Карановић (Raussa Karanowitsch). Он је свакако био од Карановића из Санице (Санчичке Жупе). У истом попису најсличнији је и на Павла Лемешевића (Paval Lemetscheutsch). На овог војника са веома ретким и карактеристичним презименом, неодвојено подсећа породични надимак Бурсаља у Плавну – Лемешевић. Овде се вероватно ради о помену неког од старијих предака Бурсаља. Према томе, старије презиме бурсаља вероватно је гласило Лемешевић (Лемечевић), а тај огранак рода се од Карановића одвојио још крајем 15. или почетком 16. века. Не можемо бити у потпуности сигури, да ли је породици Карановић припадао и војник „Jacob Karanetsch“, који је служио у „Хрватској Крајини“, Сењу, или у Оточцу, али је вероватно да јесте. Најстарији помен ове породице на Крајишком подручју је ипак нешто старији од овога. Године 1538. договорили су се главари Срба из долине Цетине у северној Далмацији, која је тада била под турском влашћу, са Аустријанцима, да пређу на њихову територију, у Жумберак. Ово је била друга српска Срба у Жумберак. Међу главарима цетинских Срба помиње се тада војвођа Алавко (weida Pafkffho), за кога сазијаје из документа писаног наредне године, да се презима Карановић. Наме, 1539. године, у привилегији коју је жумберачким Србима издао аустријски цар Фердинанд, помиње се исти војвода Павко, али овај пут са наведеним презименом (wayuodam Paukho Kharagouiz). И овај огранак Карановића се, свакако, из Санице спустио у Цетинску Крајину, па убрзо затим, у потпуности одатле био пресељен у Жумберак. Карановићи, дакле, спадају у ред најстаријих и најразраштанијих редова крајишким Србима.

Надаље познато порекло овог рода је свакако из несталог места Карановићи, које се налазило на територији племена Ровца, некада у саставу Херцеговине, а данас у Црногорским Брдима. Ровци су налазе западно од реке Мораче, низvodno од истоименог манастира, према Подгорици. Карановићи су поменuti 1475/77. године, у турском попису Херцеговине, као насеље у нахији Ровца. Успомену ово нестало насеље чувају два земљишна назива у јужном делу стара ровачког села Трмиће, на јужној граници Ровца, према Пиперима. То су топоними Каранове Рупе и Карапов До. У прилог перекиду из овог места, говори и традиција једног огранка Карановића у Босанској Крајини, о некаквом

старијем пореклу из "Црне Горе". Род Каравонића је у сродству са родом који данас чини највећи део становништва племена Ровца. Тада, за разлику од Каравонића, од старије слави св. Луку и представља огранак старог племена Никшића. Преци Каравонића су из тог места у Ровцама највероватније били досељени у Саницу крајем 15. или почетком 16. века.

Само презиме Каравонић формирало је по личном имену родоначелника, који се звао Каран. Није у потпуности јасно значење и наставник овог мушких имена. Оно свакако није било у некаквој вези са старијим сакским изразом по рударска кола (katten), као што су неки старији аутори сматрали. С обзиром да је забележено у пратежском периоду, године, не може долазити ни од турске основе "кара" (црн). Могуће је, да је име родоначелника Каравонића дозлали са основе "карати" (прекорити, упутити прекор), што је могло бити заштитно име. Са друге стране, ово име је могло доћи и од латинске основе "carius" (драг), што би био остатак стarih balkanskih latinskih naziva: 216.178; 183.107, 112.115; 261.182, 70.5 - 10; 106.261; 151.282; 224.504 - 506, 586, 213.359 - 360; 92.168, 185, 124.341 - 344, 1.67; 17.34, 42 - 47, 125, 101.171 - 172; 305.20 (дodatak); 57.110; 91.1, 4, 18, 37, 42; 153.393, 397

Каравонић / Скрадин / У гробљу код стваре православне цркве у Скрадину налази се гроб Филипа Каравонића из 1758. године. Ове породице нема више у Скрадину. И ови Каравонићи су били сродни са другим својим презимењима по Далмацији (видети Каравонић у Плавну). 216.178; 151.282; 306.24

Карађа Бенковић / Вид Карађа је подигао православну цркву св. Јована Крститеља у Бенковцу око 1590. године. Та црква је обнављана 1690. године и у 18. веку. Ове породице више нема у Бенковцу. 104.62; 103.129; 151.281

Каракић Бенковић / Вид Каракић је подигао православну цркву св. Јована Крститеља у Бенковцу око 1590. године. Та црква је обнављана 1690. године и у 18. веку. Ове породице више нема у Бенковцу. 104.62; 103.129; 151.281

Каракић Буковић / Међу Србима иселјеним 1758. године из Далмације у Русију помиње се свештеник Каракић из Буковића. Ове породице нема више у Буковићу. 105.221; 103.82; 151.281

Кардум Јагодња Горња св. Ђорђе 3 (1) Предак је дошао на имање супруге ("глаштео"), која је била од рода Миљевића. Несумњиво је био римокатолик, као и други Кардуми, али је његово потомство данас православно. 151.283; 43.356

Карлованић Небрижевић (Имотски) / Помињу се у попису православних породица у Небрижеву 1860. године. Нема их више у овом месту. 40.293;

Карна Бискупија св. Никола / Досељени су из Отона око 1870. године. Било их је 1 домаћинство око 1820. године. Нема их више. 183.95; 211.303; 151.283;

Карна Отон св. Арханђел Михаило 69 (16) Несумњиво су дошли током поновног насељавања опустелог Отона 1692. године из Бјелашког Поља у Босанској Крајини. Било их је 16 домаћинства око 1920. године. 25.274; 183.107; 70.5 - 10, 211.307; 106.261; 151.283; 1

Карна Плавно св. Арханђел Михаило / Досељени су из Босне крајем 19. или почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183.112; 151.283

Касандрић Задар римокатолици / Задарски књижевници, римокатолички Срби Јосип Берса и Петар Касандрић били су помоћници уредника часописа "Вук" Марка Цара, такође књижевника и римокатоличког Србчина. Овај часопис је почeo излазио у Задру 1885. године. Касандрића више нема у Задру. 175.73; 151.284

Касум Бенковић св. Ђорђе 4 (1) Свакако представљају огранак истоимене породице из Оћестова, која такође слави Ђурђевдан. 303.110; 151.284; i

Касум Книн св. Ђорђе 5 (3) Дошли су из Оћестова крајем 19. или почетком 20. столећа. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183.90; 151.284

Касум Оћестово св. Ђорђе 22. (4) Пореклом су из Босне, одакле су им пречи највероватније дошли крајем 17. или почетком 18. века. Било их је 5 домаћинства око 1920. године.

Презиме ове фамилије формирало је по муслиманској мушким личним имену Касум (варијанта имена Касим). 25.274; 183.104; 211.308; 151.284; 245.314; i

Катарил Ислам Грчи 20 (1) 151.285; i

Кателано Задар / Један од тутора задарске православне цркве 1802. године био је и Стеван Кателано. Ове породице више нема у Задру. 168.456; 151.286; i

Катић Бенковић 10 (2) Међу претпоставцима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављују се и браћа Катић из Бенковца. 211.313; 191.117; 151.286; i

Катић Бискупија св. Јован 78 (19) Досељени су из Гламоча 1689. године. На катастарском плану Бискупије из 1709. године, који је сачинио инжењер Фаветини, забележене су три парцеле Јована Катића (Zuanie Cattich). Он је, вероватно, био предак свих Катића у Бискупији, и први тамошњи

досељеник од овог рода. Било их је 14 домаћинства око 1920. године. 303:110; 183:95; 211:303; 82:152 - 153; 151:286; 246:277; I

Катић Брачеке Долац (код Колана) 62 (10) Ова фамилија је у сродству са Катићима у Колњанима Доњим (видети). 151:286; II; Н.Ж.

Катић Врлика 1 (1) 211:300; 151:286

Катић Доње Колњане св. Никола 59 (12) Сродни су са Катићима у суседном Бравчевом Дочу (видети). 211:299; 151:286; I; II; 5.б.

Катић Книн св. Јован / Дошли су из Бискупље у другој половини 18. века. Изумри су, Били су тгровачи породица у 19. веку. Александар Катић из Книна био је, поред других правика Народне странке, ухапшен 1865. године, под оптужбом изазвана сукобом после тадашњег избора. Он је био кнински повереник Духовине за ослобођење и уједињење спрско, чије је седиште било на Цетињу. Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1862. године појављује се и Милош Катић, техничар из Книна. 303:110; 183:89; 277:158; 209:29, 36; 191:LXII, I.

Катић Лактац 9 (1) Вероватно су сродни Катићима у Колњанима и Бравчевом Дочу. 151:286; I

Катић Отишић Св. Јован 33 (7) 303:110; 151:286; 145:98; I; II

Катић Кистање / Православац Василије Катић из Чучева (део Кистања) пучао је 1821. године, заједно са још двојицом, на унijатског свештенника Ступниција, комесара Гетадија и мајора Кунера, зог њиховог рада на унијађењу Срба. Нема их више. 168:520; 151:286; 36:64 - 66

Катић Шибеник 3 (1) # Чланови ове породице помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. 69:14; 151:286

Катурић Бенковач 3 (1) 151:286; I

Кашарић Ислам Грчки / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211:315; 151:285

Кашић Житнић 114 (22) Свакако је од ових Кашића био и јеромонах манастира Кре, Теофил Кашић, поменут 1811. године. Око 1835. одиграо се покушај превођења у учију Аврама Кашића из Житнића. Јован Кашић "речени" Керић из Житнића (унијат) убио је 1834. године унијатског попа Кричуку. Јован је тада имао 18 година. Кашић или Кашићи су били једно од дванаест старих хрватских племићких родова. На просторима северне Далмације, ограничени овом рода су живели у више места, од којих су са Кашићима код Ислама Грчког (југозападно од Новограда) и Кашић источно од Вранског Језера прозивали по њима и до

данас задржали то име. Други огранак рода Кашића (Кашића) настанио се у средњој Далмацији, у омишком крају. Племићки род Кашића, односно временског периода. Вероватно се њихово најстарији документовани помен јавља у различitim варијантама: „Cacic“, „Cazich“, „Cassich“ итд. датумирају у 1189. годину (Cacic), а затим се њихово родовско име Житнићки Кашићи највероватније представљају огранак овог старог далматинског рода. 303:110; 226:23; 168:550 - 551; 211:295; 36:71; 297:59; 151:285; 4:58 - 60; 68 - 69; 76; 59:362 - 368; I

Кашић Сплит 30 (8) # Православни сплитски Кашићи свакако представљају сроднике својих презимењака у Житнићу код Дорниша (видети). 211:298; 151:285

Квесић Имотски римокатолици / Досељени су из Расног у западној Херцеговини. У Расно су људи из овога села дошли са Косовом код Книна, наводно почетком 17. века. На Косову су се називали Јовановић, односно "Ивановић" (видети Јовановић у Рибанима на Далматинском Косову). У Имотском су помињу у документима из 1797. и 1850. године. Исељени су у потпуности из тог града. 40:176; 151:353; 171:450 - 451; 65:396

Кевић Житнић / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211:295; 151:292

Кевра Црногорци (Имотски) 8 (2) Зову се и Кеврић. Досељени су из Зубаца у Херцеговини "међу првим" православним породицама. Помињу се у документима 1788. а као Кеврићи и у попису православних фамилија у Црногорцима, састављеном 1860. године. 40:287; 151:292; 43:356

Кекић Орлић св. Јован 12 (2) Ова фамилија је пореклом из Босне. Кекићи су била 2 домаћинства у Орлићу око 1920. године. 303:110; 183:106; 211:306 - 307; 151:288; 246:279; I; Б.Ж.Н.

Кереш Јагодна Горња св. Стефан 31 (4) У попису Јагодње Горње из 1756. године помињу се Петар Кереш (Peter Keres) и Вид Кереш (Vid Keres). 303:110; 211:315, 320; 151:291; 260:83; I.П.С.

Кереш Кула Атлагића 16 (3) Ова фамилија је несумњиво сродна са Керешима у Јагодњи Горњој (видети). 29:274; 151:291

Керкић Ивошевић / Живели су у делу Ивошевића који се зове Рудеље. Међу Србима иселеници из Далмације у Польску 1771. - 1774. године помињу се Стеван Керкић из Рудеља са породицом. Нема их више. 103:116; 151:291

Кесић Голубић (јенички) св. Ђорђе 103 (20) 1 (-) Дошли су из Босне у 17. веку. Спадају у "старосједиоце", Тј. у ред најстаријих досељеника у

Голубићу. Било их је 7 домаћинстава око 1920. године, док су 4 њихова домаћинства забележена тада под презименом "Кеса". Кесићи имају породичне надимке: Кулиши, Ђејићи, Бубини и Бујићи, док Кесе носе надимке Јуришић и Ђорићи.

Један огранак ове фамилије, који и даље живи у Голубићу, променио је у новије време презиме у Јовановић. Имају бројне исељенице у суседним босанским областима, Унду и Граховском Пољу. Ови исељеници такђе славе св. Ђорђа, а данас носе презимена: Кесић, Видовић, Стевандић, Краль, Рудовић, Алексић и Поповић.

Није утемељено тврђење једног од аутора монографије "Голубић код Книна", да је ова фамилија старијом из Старог Влаха и да наводно представљају огранак рода Пилатовића. 303:110; 183:98, 161:38; 151:292; 224:496, 553; 569; 32:90 - 92; 219:554 - 555; 217:122, 124; I

Кесић Стрмица св. Ђорђе / Пречи су им дошли из Голубића око 1860. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:117; 151:292

Кешић Ђеврске св. Ђорђе? 1 (-) Малобројни носиоци овог презимена представљају огранак Корда са породичним надимком Кешић из Зечева (видите опис Корда). 7:196; 198 - 199; 151:292

Киган(о) Шибеник / Михаил Злоковић и Јован Павковић су са два шибенска Грка, Михаилом Ватом и Кузманом Кигалом тражили дозволу да сазијду православну цркву (у јулу 1443. године). Ове породице више нема у Шибенику. 168:267; 151:295

Кисилиј Дрниш / Порфириј Кисилиј је био угледни дрнишки Србин у првој половини 20. века. Вероватно је био пореклом Рус. Ове породице више нема у Дрништу. 226:42; 151:295

Кладе Задар / Петар Кладе је био представник православне општине у Задру 1548. године. Био је православни Грк. Ове фамилије више нема у Задру. 168:271; 151:295

Кланчевић Шибеник / Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Кланчевићи нема више у Шибенику. 69:14; 151:295

Класнић Риђане св. Никола и св. Стефан 26 (4) Пореклом су из Босне. Била су им 4 домаћинства око 1920. године. Несумњиво су им сродни и Клашићима у Биљничу. 303:110; 183:115; 211:306; 151:296; 246:280; Џ. ГИ.

Клашићи Биочић 30 (5) Свакако представљају један род са Класнићима у Риђанима (видете). 303:110; 151:296; I

Клеут Морлача 46 (6) Православних Kleuta има и у Медаку код Госпића у Лици (32 особе у 11 кућа), где славе св. Јована. Kleuti можда воде

порекло из места Кљеута у Гатачком Пољу у Херцеговини. 303:110; 147:395; 151:299; 213:360; 65:199; I

Клинац Голубић (клински) св. Ђорђе 6 (1) Пречи су им досељени из Босне у 17. веку. Свакако су старијом из Гламочког Поља, пошто у тамошњим Главицама и данас има Клинаца, који се сматрају староседеоцима. Они, за разлику од далматинске породице, тог презимена, славе св. Јована. Клинац, која је изумрла. Била су их 2 домаћинства у Голубићу око 1920. године. 183:98; 151:299; 172:103; 149; 32:149; 219:554 - 555

Клисурини Балци 56 (8) Пане Клисурин (Pane, Panne Klissurich) са члановима породице је 1832. године прешао из православља у унију. У Јаневогу породици су тада били и Марта (Марта, римокатоличка) и Марко (? - Marco, Mano) од 3 године. 303:110; 267:76 - 79; 151:300; I

Клицов Голубић (клински) св. Матија 37 (7) Зову се и Кличевић. Била су их 2 домаћинства око 1920. године. Имају породични надимак Панчић. У литератури је забележено мишљење, да ова породица води порекло из Гламочког Поља. 183:98; 151:299; 32:93; 219:554 - 555; 217:124

Кликови Жагровић св. Матија / Пречи су им досељени из Босне у 18. веку. У Жагровићу је била 1 кућа ове породице око 1920. године. Нема их више. 183:123; 211:305; 151:299

Кличови Стрмица св. Ђорђе 7 (1) Досељени су из Голубића око 1880. године. У Стрмици је око 1920. године живело 1 домаћинство ове породице. 183:117; 211:312; 151:299; I

Клајић Церање Доње св. Лука 10 (1) Описанјије о породицама које славе св. Луку видети у опису Олачића у Плавни. 151:301; Р.Б.

Клајићи Жегар (Надвода) св. Ђорђе 25 (3) У Церању Горњем и Церању Доњем има носиљаца презимена Клајић (1 домаћинства са 10, односно 3 домаћинства са 17 укупна), као и у Радошиновцу (4 у 1 љуби), али нам није позната њихова верска, односно етничка припадност. Малобројни носиоци овог презимена у Далмацији, без обзира на своју данашњу конфесионалну припадност, вероватно сачинавају један род.

Жегарски Клајићи су почетком 20. века забележени као "Клајић - Перић" што, поред исте славе св. Ђорђа, упућује на заједничко порекло ове две породице. Клајићи највероватније представљају огранак жегарског рода Перића, који се својим давашњим презименом прозвao по једном од својих нешто новијих предaka, кога су звали Кљоја (Клаја). Да данас је међу становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано предање о једном Перићу, који је остао без

има становницима Жегара очувано пред

презимена у Далмацији махом престала да се мењају до 18. века, највероватније да су Кљајићи у том стопљењу добили своје данашње презиме.

Даље порекло Кљајића би, према томе, било исто као код жегарских Перина. Пречи Перина су, као што је описано наведено код описа те породице, досељени из Босанске Крајине (Бјелјајско Поље или Саничка Жупа) 1692. године у Плавну, а затим су убрзо прешли у Жегар. 25.275; 81:123, 211:314; 151:301; 18:104 - 105; I. UJ.

Кљуја Надвода (Жегар) 11 (2) Ово презиме се средином 20. века није јављало ни у једном другом месту на територији Далмације, Хрватске и Славоније. Презиме Кљујн носила је у то време само једна особа у Метковићу, а презиме Клујн 4 особе у 1. домаћинству, у Мурском Средишту код Чаковца. У Босни најазимљиво на један помен породице Кљујн средином 18. века. Наиме, у једном попису из 1743. године, у околини Крешеве помиње се 1 домаћинство римокатоличких Кљујића, на чијем челу је био Никола Кљујн (Nicolaus Cgluch).

Данас се не може поуздано рећи, одакле су се преци Кљуја доселили у Жегар. Можда су дошли из Босне, а могуће је и да је презиме Кљуја формирало у самом Жегару. Преци ове породице вероватно су живели у Жегару још у 18. веку.

Данашњи Милићи у Жегару носе неколико породичних надимака. Један од њих је Кљује. Према том предању, предак данашњих Милића са овим надимком, дошао је у "лаштво", односно призетио се у ову породицу. Према томе, огранак Милића са овим породичним надимком, свакако представља потомство фамилије Кљуја по женској линији. 151:300 - 301; 16:105

Кнежевић Бенковца 9 (4) 2 (-) Павло Кнежевић, капетан Бенковца, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Ћирило Кнежевић је био један од Бенковачких земљопоседника у првој половини 19. века. 169:368 - 375; 151:302; 190:260; I.

Кнежевић Врбник св. Никола 72 (14) Матија Кнежевић (Matti Knexovich) се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Свакако је био из Врбника, пошто се његов попис налази међу осталим презименима Врбничана (Шумаруна, Дамјанић итд.). 169:495 - 501; 151:303; A.M.C.

Кнежевић Главин Доња (Имотски) Св. Стефан 30 (6) Досељени су из Полова у Херцеговину "међу првима". Удовица Јефта Кнежевић је била на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Главину. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је њено домаћинство бројило 5 укутана и да је добило 10 канапа земље. Ови Кнежевићи се такође помињу у документима писаним 1804. и 1860. године. 40:284; 211:314; 151:302; 43:352; 356; O.B.

Кнежевић Звјерица св. Ђорђе 4 (1) Ова породица је пореклом из године Божићом Конфортом (Božić Conforte) из истог места Поред 151:303; 247:68; 246:278, Б.Т.; К.В., Б.А.

Кнежевић Имотски Св. Стефан 9 (4) Досељени су из "Небрижевца" (Каменмоста), а тамо су дошли "међу првима" из Херцеговине. Имају секундарно презиме Рајо. Помињу се 1815. године. 40:283; 151:302; o.B.

Кнежевић Јагодња Доња 13 (2) Можда имају заједничко порекло са Кнежевићима из Парчића код Бенковца. 151:302; L.C.

Кнежевић Каменмост (код Небрижевца, Имотски) Св. Стефан 12 (2) Насељени су из Полова у Херцеговину "међу првима" православним фамилијама. Имају секундарно презиме Рајо. Помињу се у попису православних породица у Небрижевцу 1860. године. 40:286; 151:302; 43:356; o.B.

Кнежевић Кашић 42 (3) 1 (-) Родначелник ове породице је, судећи по њеном презимену, био кнез. Тади термин се у новом веку у северној Далмацији и другим скрпским областима у првом реду односио на сеоске сташице. 303:110; 211:314; 151:302; I.

Кнежевић Корлат 6 (1) Можда су сродни са Кнежевићима у Парчићу код Бенковца (видети). 25:275; 211:318; 151:302; I.

Кнежевић Мокро Поље св. Никола / Пореклом су из Босне. Била су их 3 домаћинства око 1920. године. Нема их више. 163:103; 151:302

Кнежевић Отон св. Никола 200 (35) Несумњиво су дошли током лоновног насељавања спустелог Отона 1692. године из Бјелјајског Поља у Босанској Крајини. Имају предање о даљем пореклу из Крушеве (можда оног код Обровца). Било их је 40 кућа у Отону око 1920. године.

Радујо Кнежевић, капетан Отона, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Имају породичне надимке: Кухићи, Дешчићи, Радуловићи (Радловићи), Роквићи и Јулици.

Један огранак ове породице се иселио у област Унац код Драве у Босанској Крајини. Тамо је било 108 домаћинстава између два светска рата, не рачунајући у тај број још 24 куће са различитим презименима, које су се тамо од њих развиле. Та новија презимена су: Ковачевић, Болтић и Алић. Вероватно су се доселили у Унац почетком 18. века. 25:275; 290, 295; 300; 183:41, 107; 70:5 - 10; 211:307 - 106:261; 308; 169:368 - 375; 151:302; 224:507 - 508; I.

Кнегевић Оћестово св. Ђорђе 178 (19) Старо презиме ове породице је Вукојбрат(ови), исто као и њиховим сродницима Илинима, Вукојевићима и Буџалима у Оћестово и Пљаенићу. Описирани подаци о прошlostи овог рода изнети су у спису презимена Вукојбрат(ови) у Оћестству (видети). Оћестовски Кнегевићи имају породичне надимке Саватићи (Саватијићи) и Вукојбрати. Било их је 14 домаћинстава у Оћестству око 1920. године. Из ове породице је био дalmatinski епископ Стефан Кнегевић (1806 - 1890. године). Рођен је у Оћестову, а одрастао у Шибенику. Године 1835. забележено је постављање придворног јерофакона и пострижника крхог, Стефана Кнегевића, за епископског протођакона. Следеће године, он се помиње међу пренумерантима на "Србско - дalmatinski алманах". 303.110; 25.275, 300.304; 216.247, 183.104; 173.74; 211.308, 23.78, 132.28, 97.106; 269.42, 151.302, I.

Далматински епископ Стефан Кнегевић (1806 – 1890).

Кнегевић Парчић (Бенковцац) св. Никола 101 (18) Лазо Кнегевић, капетан Парчића, помиње се међу потписницима једног документа који су православни дalmatинци упутили 1759. године млетачком сенату. Имају породичне надимке Омчикиус (Учникуси, Учн'куси, Аничкуси) и Палоши. 25.275, 298, 23.78, 169.308 – 375, 151.302, I, II.

Кнегевић Радашиновићи 10 (1) Можда представљају рођаке Кнегевића у Парчићу код Бенковца. 151.302, I.

Кнегевић Скрадин 1 (1) У једном документу писаном 1753. године поводом молбе за изградњу цркве, помиње се Филип Кнегевић (Filippo Knezevich). У напису на православној цркви у Скрадину из 1754. године, наводи се да је црква обновљена "икондивљем Јакима Жариковића и Филипа Кнегевића". Код цркве је и Филипов гроб из 1770. године.

Јоаким Кнегевић (Joachim Knezevich, superior de la scola di S. Spiridion di Scardona) се јавља међу потписаним дalmatинским православцима на једном документу из 1796. године. Ђорђе Кнегевић из Скрадина је био писар чачанског суда у Србији. Године 1825. му је дат пасош, да би могао отићи у "своје отечество у родом из Скрадина, помињу се 1820. године. Међу претплатницима на "Србско - дalmatinski алманах" из 1837. године био је и Георгије Кнегевић, "купца" из Скрадина. На грбљу код православне капеле св. Петка налази се грб Кнегевића из 1870. године. Ђуро Кнегевић, поседник из Скрадина помиње се међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године. Србин Светозар Кнегевић из Скрадина био је познати пристапач Српске народне странке на прелазу из 19. у 20. век. 216.172, 178, 14.48 169.329 - 330, 495 - 501, 144.380; 191.LXXXII; 98.7, 151.302, 297.134.

Кнегевић Стрмица св. Јован 12 (3) Пореклом су из Босне. Међу претплатницима на "Србско - дalmatinski алманах" из 1837. године био је Јован Кнегевић, трговац из Стрмице. Било их је 5 домаћинстава око 1920. године. 183.116, 118, 211.312; 98.7, 151.303

Кнегевић Цетина св. Јован 46 (7) "Кнегевића је до најновијег времена било 12 кућа, а данас су само 4." 211.301, 301.130, 139, 151.302, I, II.

Кнегевић Цивљане 11 (3) Вероватно су сродни Кнегевићима у Цетини (видети опис те породице). 211.300, 151.302, I, II.

Кнегевић Штикове св. Стефан 75 (11) Заселак у коме живе назива се Ђуруши. Једно њихово домаћинство има породичне надимке Сладевићи. 303.110, 211.289, 151.303, I, II, III.

Кнегевић Шибеник 26 (11) # Међу претплатницима на "Србско - дalmatinski алманах" из 1839. и 1840. године помиње се "Господиначна Аполлонија Кнегевић". Међу настрадалим православним Србима из Шибеника у другом светском рату су и Кнегевићи - Грикинићи. 211.298, 95.149, 96.187; 151.303

Кнегић Конјеврате св. Никола 129 (26) Ова породица носи презиме по званику које је имао њен родоначелник (свакако србски кнез). 303.110, 211.298, 151.303, I, II.

Кнегић Михаљ (Неретва) св. Лука 56 (9) Сердар Кнегић, са сердarem поводом Кадијевићем, добeo је Србе из Пополовог Польја у Херцеговину у Неретву (по свему судећи 1684. године). Кнегићи у Михаљу, судећи по њиховој специфичној и по питану порекла веома индикативној слави, представљају огранак старог и разгранатог

рода Никшића. Описирани подаци о свом роду презентовани су у опису породице Олачић у Плавнку. 42.105 - 106; 40.293; 289.421; 151.303; Б.И.; Р.М.

Кнезић Шибеник 19 (4) 1 (-) # Поминују се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. 69.14; 151.303.

Кнез Балци / Године 1835. прешао је Андрија Кнез са синовима Симом и Марком, и Ђеромом Катарином у унију. "Мало времена послиje ова породица узроком уније одселила је у Мађарску". Нема их више. 226.23; 151.302.

Кнез Шопот 64 (7) Презиме ове породице, исто као и презимена Кнечевић и Кнекић, долази по функцији коју је њен предак обављао. 151.302; I, Ш.М.

Коблар Биовично Село св. Лука 81 (9) Такође се зову Каблар. Судећи по љиковском презимену, предак им је био занатлија, који се бавио израдом каблова. Имају породичне надимке: Пуштићи, Кузмотићи, Столетићи (и Солетићи) и Гароњићи.

Ова фамилија је свакако у даљем сродству по мушкиј линији са Олачићима. Коблари, Олачићи и друге породице које славе ову славу по северној Далмацији и осталим крајишким обласнима несумњиво представљају ограничено једног веома стагор и разгранатог рода. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у опису Олачића у Плавнку. 303.109; 25.274; 292, 295, 300, 301; 211.288 - 289; 151.304; I, Ш.М.

Коблар (Каблар) Голубић (јинински) св. Јован 73 (13) Доселjeni су из Босне, вероватно крајем 17. столећа, а не 'у 16. веку', како се неосновано наводи у појединачној литератури.

Није утемељено ни тврђење Слободана Бурашса, кавутора монографије "Голубић код Кина", да је ова фамилија старијином из средњевековне Зете и да наведене воде порекло од тамошњих Бјеловишића.

Коблара је у Голубићу било 7 кућа око 1920. године. Имају породичне надимке: Јелекићи, Вурићи, Танасићи, Инићи, Јурићи, Перушићи, Глишићи, Ђурићи, Милановићи, Човићи, Миланчићи и Кујућини. 303.109; 183.96; 151.304; 32.99; 219.554 - 555; I.

Ковач Шибеник 83 (24) 4 (-) Православац Станко Ковач (Сојац) помиње се међу шибенским житељима 1654. године. 68.73; 74; 151.322.

Ковачевић Богатин (Кегар) Лазарева субота 8 (1) Предак ове фамилије се признато у Јегару. Био је пореклом из суседног Ереника, тачније из засека Драчевице, од тамошњих Ковачевића. Приликом призивања дошао је и до промене славе. Најстарији предак богатинских Ковачевића, чије име је упамћено, био је Лазар, који је имао сина Тибура. Тибин син Јован рођен је 1868. године. Једна су породица са Ковачевићима у жегарској Надводи (видети).

Ова породица носи надимак Шарићи. Део жегарских Ковачевића колонизован је после Првог светског рата, тачније 1922. године, у светског рата су их бугарске окупационе власти прогнане у Војводину и у њу су ушли Ковачевићи који су живели у Александрову остале у Војводини. Нису сви дalmatinski Kovachević u međusobnom sredstvu. Štavise, među njima postoji veći broj rodova koji između себе, osim prezimena, nemaju ništa zajedničko. Velička propagiranost kovackog zanata prouzrokovana je javljanje ovog prezimena kod velikog broja rodova. Ovo je po brojnosti drugo prezime na celokupnoj teritoriji Hrvatske, Slavonije i Dalmacije. Među srpskim prezimenima u Bosni prezime Kovachević je po brojnosti na prvom mestu. Bosanski Kovachevići slave čak 29 različitih hrvatskih slava. Nosičar oвог презимена са словom Lazareva sloboda na teritoriji Bosanske Krajine bilo je 1884/85. godine u parohijama Dobrilić kod Bosanske Dubice i Josipavac kod Baća Luke. U Lici, Kordunu i Baniju, opet, Kovachevići slave 5 različitih slava (sa Jovanom, sv. Tborićem, sa Arhanželima sv. Stjepana Dečanskog i sv. Nikolu), a imaju ih i rimokatoličke. Samo u Lici je 1915. godine živelo ukupno 195 domaćinstava sa ovim prezimennom. Na teritoriji Pakračkoj episkopiji (zapadna Slavonija i severna Hrvatska) православни Kovachevići su krajem 19. veka slavili 11 različitih slava. Prezime Kovachević često nosi породица које су различитог порекла. 25.275; 211.314; 151.323; 18.136 - 137; I, У.К.НЕ.

Ковачевић Бриби / Према предању у Брибиру су живели православни Kovachević. Један од њих је био свештеник. Овај породица је нестала. 151.323; 2.БМА.

Ковачевић Врана 17 (2) Родоначенчици различитих Ковачевића по Далмацији били су ковачи, по чemu се прозвало њихово потомство. 1.110; 211.313; 151.324; I.

Ковачевић Гаћелези 9 (2) Родоначенчици ове фамилије такође је био ковач. Није познато, са којим од дalmatinskiх Kovachevića су носиоци овог презимена у Гаћелезима у сродству. 211.293 - 294; 151.323.

Ковачевић Дубравице (Скрадин) / Православна фамилија Ковачевић помиње се у Дубравицама 1725. године. Ковачевића лише нема у овом месту. 151.323; VI.

Ковачевић Ервеник св. Стеван Дечански (Мратиндан) 309 (43) 7 (-) Славак је су срдству по лицима породицом Ковачевић, која слави исту хрску славу. Ови Kovachević представљају ограничено бројног крајишког рода чија је слава Mratindan, a коме још припадају породице Дракулћи (Drakulči), Шаша (Šašići), Агбада, Калембер, Граховац, Кабић (Kobić), Раца, Галожака и Турудија. Описирани подаци о овом роду презентовани

су у опису породице Дракула (видети). 303:110; 25:275; 70:5 – 10; 211:304; 106:261; 151:323, 124:360; I, КЖ, ДД, КВ.

Ковачевић Кистање 5 (2) Кистањски Ковачевићи су спадали у ред малобројне грађанске интелигенције тог краја средином 19. века. 25:275, 209:35, 151:323.

Ковачевић Книн св. Стефан 8 (4) 1 (-) # Доселени су из Промине почетком 20. века. Била их је 1 кућа око 1920. године. 183:90; 151:323.

Ковачевић Колњане Горње св. Никола 20 (4) 303:110; 211:289; 151:323; I, б.б.; Н.Ж.

Ковачевић Модрино Село св. Стефан Дечански (Мратински) 46 (10) 2 (-) Имају породичне надимке: Танићи, Пилићи и Ђвице. Несумњиво су у срдству са еравеничким Ковачевићима (видети опис те породице). 25:275, 288, 299, 302; 211:289, 151:324; ш.м.

Ковачевић Надвода (Кегар) Лазарева субота 8 (1) Имају породични надимак Селимани. Са њима су иста породица Ковачевићи у жегарском Богатићу (видети). 211:314; 151:324; 18:105 – 106; I, У.Ј.

Ковачевић Отон св. Стефан 30 (7) Свакако су дошли током поновног насељавања опустelog Отора 1692. године из Јељаског Поља у Босанском Крају. Било их је 15 кућа око 1920. године. Имају иселенке у Мајру код Шапца, који су тамо дошли 1926. године. 183:107; 184:176; 70:5 – 10; 211:307, 206:261; 151:324; I.

Ковачевић Плавно 4 (1) 151:324; I.

Ковачевић Подсокоје св. Јован 64 (10) У попису власника земљишних поседа у Подсокоју из 1833 – 1834. године помиње се 6 кућа Ковачевића. 201:73; 211:301; 301:123, 151:324; I, II.

Ковачевић Риђане св. Јован 4 (1) Доселени су из Босне. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:115; 151:324; 2680:280

Ковачевић Смоковић 47 (6) 303:110; 151:324; I.

Ковачевић Шибеник 10 (5) 2 (-) Петар Ковачевић, син Михајла, рођен је у Mostaru 1793. године. Био је трговац у Дубровнику, а послом је путовао "у Бесарабију, Измайл и Одесу". Потом је прешао у Сарајево, одакле се преселио у Шибеник 1825. године, где је развио своју трговину по Далматији, до Трста и Венеције. Био је ожењен Маријом, рођеном Галић, и са њом имао седморе деце. Петар је умро у Шибенику 1864. године. Петар Ковачевић је важио за "првог трговца" Далматије. Био је познати добротвор. Оставио је 10000 форинти за оснивање српске женске школе, која је радила од 1864. до 1816. када је спојена са "Бовановом" школом.

Петар се наводи међу претплатницима на "Србско – далматински алманах" 1836. и 1838. године. На православном гробљу у Шибенику налази се капела породице Петра Ковачевића Mostarina из 1864. године.

Слиро Ковачевић, учитељ, помиње се међу пренумерантима на књигу Вука Крстијана Ковачевића, лекар из Шибенка, син Петра Ковачевића, помињу се међу претплатницима на књиге Српске јужногорске задруге 1892. године. Он Марин "Ковачев", трговац из Шибенка, који се помиње на истом месту. 216:179; 191:ЛХХVII; 126:404, 87:7, 94:101, 269:44; 151:324.

Ковачић Дабар св. Јоеван 8 (2) Далматински Ковачићи су, исто као и Ковачевићи и Ковачи, презиме несумњиво добили по занату којим им се предак бавио. 151:324; Н.Ж.

Ковиловић Добропољци / Православни свештеник Дамјан Ковиловић, заједно са харемашом Јованом Добримајем, превео је у јуну 1647. године породице из Добропољца у Буковици (које су имале укупно 60 ратника) у Љубач код Задра. У једном млетачком документу из 1648. године је Дамјан Ковиловићписан као „поп из Добропољца, висок, сед, шарених очију, прогрешане браде“. Ове породице нема више у Добропољцима. 107:132, 69:8, 106:248; 151:326.

Ковиловић Љубач (Задар) / Православни свештеник Дамјан Ковиловић, заједно са харемашом Јованом Добримајем, превео је у јуну 1647. године породице из Добропољца у Буковици (које су имале укупно 60 ратника) у Љубач код Задра. Ове породице нема више у Љубачу. 107:132; 151:326.

Кожул Бильане Горње св. Ђорђе 9 (1) Несумњиво представљају огранак Кожула из Ислама Грчког (видети). 151:327; I, Ч.П.Р.

Кожул Задар 1 (1) Свакако су сродни са својим презимењацима у Исламу Грчком. 303:110; 151:327.

Кожул Ислам Грчки св. Ђорђе 106 (14) Поп Сиљвестер Кожул из Ислама Грчког постављен је за пароха тог места после смрти свештеника Герасима Вукчића 1764. године. 303:110; 211:315; 151:327; 131:15; I.

Кожул Шибеник / Нема их више. Вероватно су нестали у другом светском рату. 211:298; 151:327.

Козлица Кистање 4 (1) Један су род са Козлицама из Радошића (видети опис те фамилије). 25:275, 151:327.

Козлица Крупа 1 (1) Заједнички су порекла са Козлицама у Радошићу и Кистању. 216:252; 151:327.

Козлица Радошић (заселак села Убли) 56 (13). Поред наведених православних Козлица у Кистању и Крупци, који су у сродству са својим презименима у Радошићу, носиоци овог презимена су средином 20. века живели и у Велинцу код Сиња (68 у 12 дома) и Каштел Суђурцу (1 носилац презимена). Њихова конфесионална припадност нам није позната. Матица ове породице, одакле се она ширила по северној Далмацији, могла је бити у Радошићу или Велинцу.

Козлица има доста и по Горњој Крајини (Лика, Кордун и Банија). Међу њима су најброжнији они у Мекињуру код Коренице (13 у 3 кубе). У тим обласним Козлицама славе св. Николу. И у нашимају крају у Славонији је заступљена ова породица, нарочито у Будимском (10 у 2 кубе). Славонске Козлице славе различите свете, св. Николу и св. Ђорђа, али су свакако у међусобном сродству. У Босни је међу православцима ова породица крајем 19. века била заступљена само у једној парохији, у Старом Мадјану код Санског Моста. Ту су Козлице славиле св. Јована.

На један од старијих помена православних Козлица најчешће у Мекињуру у Лики. Тамо је 1712. године било написано домаћинство Вукмира Козлица (Vukmir Koslize), старог 30 година. Са њим су, од мушких чланова породице, живела његова браћа Иван (25 година), Рајан (20) и Радивој (16). Тада их је било укупно 11 у домаћинству.

Из Лике су у Босанску Крајину исељене ограничени некадашњег муслиманског рода Козлица. Перејлом од овог рода су Алагини у Босанској Крепи (6 куба), чији су претци прешли у Босну крајем 17. века. Исте су вероисповести и старине и ограничени Козлица у Варошкој Ријеци, који су ту непосредно доселени из Букима. Данас се презивају: Чинци (19 куба), Порић (9 куба), Мркаљевић (3) и Мелкић (5). Једно домаћинство породице Козлица живи и у Турији, а ту је досељено преко недалеког Бихака. И Козлице у Хотинцу код Бихака знају за своје переко из Лике. Последњих година турске владавине у Лики, крајем 17. века, помињу се "главари турски у Лики", Козлице. Данас се не би могло са сигурношћу рећи, да ли муслимани Козлице воде переко од ограничених православних породице тог имена, који је прешао на ислам током турске владавине у Лики, или су православци овог презимена од покрштених Козлица после ослобођења ове области. Може се радити и о породици, која се после неког времена вратила у хришћанство. У сваком случају су Козлице током 17. века биле бројне у Лики и тамо се налази најстарија позната постојбина овог рода. 216.252; 211.302; 151.327; 18.175 - 176

Којић Лучане (Сињ) 5 (1) Они могу бити или једна од православних породица из Усокља (Скопља) у Босни, насељених у Дицмо, Лучане и друга места, које је предводио православни свештеник Ђорђе у новембру 1687. или једна од породица, које су, предвођене православним свештеницима, дошли у децембру 1687. из Ливна у Дицмо. 67.201 - 205; 249.131; 106.258; 252.125; 151.305

Којић Подосое 5 (1) По свему судећи, ова породица је сродна са Којићима из Лучана код Сиња (видети). 151.305, II

Коковић Црногорци (Имотски) / Наводе се 1860. године, у попису православних фамилија у Црногорцима. Нема их више. 40.293; 151.306; 43.356

Којуца Церање / Стеван Којуца, звани Утрак, из Церања, провео је у затвору две године (1783 - 1785) због утицаја на иселавање неких породица из Церања у Банат. Ове породице нема више у Церању. 103.113, 151.306

Колар Градац (Дринци) / Градачки харембаша Божо Колар се залагао да римокатоличка црква у Градцу дође у руке православним 1692. године. Њега је провидијул Молин именован за градачког харембашу 31. децембра 1689. године. Колара више нема у овом месту. 139.24; 43; 151.307

Колар Кањани 32 (8) 1 (-) Капетаније Тодор Колар и Тома Колар из Кањана се јављају међу потписаним дalmatinskim православцима на једном документу из 1796. године. Илија Колар, син православних родитеља, рођен је у Кањанима око 1799. године. 303.110; 211.290; 202.702 - 704; 6.337; 151.310

Колић Шибеник / Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема их више. 69.15; 151.309

Колонићи Лепури се. Никола 2 (-) Један су род са Колунђићима у Коложеву. 25.275; 151.309; Б.С.В.

Колупија Кининско Полье св. Никола 27 (8) Дошли су из Босне, вероватно крајем 17. а не у 16. веку, како се наводи у појединачној литератури. Било их је 8 домаћинстава око 1920. године. Видети и Кулупије у Голубићу. 183.101; 151.310

Колупији Колуповац св. Никола 6 (1) Зову се и Колунићи. Род су са лепурским Колунђићима. 25.275; 151.310; Б.С.В.

Колунићи Јагровићи св. Никола 103 (25) Досељени су из Босне. Њихово насељавање се највероватније одиграло крајем 17. столећа, а не у 16. веку, како се неутемељено наводи код Накићеновића. Било их је 15 куба око 1920. године. Имају породичне надимке: Котле, Савић, Преци, Тулентић, Стратикић, Јовић и Кулупића. Председник сокоског одбора Југословенске радиkalne заједнице 1938. године у Јагровићу био је Џуро Колунић. 183.123; 211.305 - 306; 209.131; 151.310; 247.89; 127.351; ш.М.

Колунићи Дрниш 17 (4) (-) Родонацелник ове породице свакако је био занатлија, колунића (кулунића, кулунића).

Колунцић Задар / Јеромонах Амвросије Колунцић из Задра се помиње међу пренумерантима на књигу Вука Каракића „Живот и обичаји народа српскога“, штампану 1867. године. Ове породице нема више у Задру. 303.110; 126.388; 151.310; I.

Колунцић Јагодња Доња 10 (2) Воде порекло из Буковице, односно из Модрина Села. 151.309, П.С.

Колунцић Модрино Село св. Никола 62 (13) 4 (-) Имају породичне надимке Тумелићи и Ђурићи. 25.275, 291, 303; 216.252; 211.289; 151.309; I; Ш.М.

Кольбабић Метковић (Неретва) се ђоље. Свакако представљају огранак православних Кольбабића из Пустипуха (Пустипуци) код Љубљине у Херцеговини. За тамашње Кольбабиће се сматра, да су се раније презивали Петровић и да су се крајем 17. века доселили из Црне Горе. Према предаји, у њихов предак је у двојбују неког младог црногорског главара, коме још увек није никла брада. Када је са собом донео одсечени главу свом племенском старешини, он му је наводно рекао: „Где је том брада? Ти си заклап неку бабу и донео главу!“ Према народној традицији, звог тога је овај предак Кольбабића прозван Кольбаба, а касније је по том надимку и његовој потомство добило презиме. Кольбабићи пореклом из Пустипуха има и у Мостаћима код Требиње. 42.106; 171.421; 28.507; Б.И.; Р.М.

Комадинци Шибеник 6 (3) Софија „Комадинова“, учитељица из Шибеника, помиње се међу претпоставницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године. 191.IXXVII; 151.310

Комазец Доњи Комазеци (Жегар) Лазарева субота 213 (33) Једна су породица са Комазецима у другим жегарским насељима (Жегар, Жегар Комазеци, Каштел Жегарски, Комазеци и Надвода). 303.110; 151.310; 18.143 - 144; I; У.Ј.; Кни.

Комазец Жегар Лазарева субота 248 (29) Ово је најбројнија породица у жегарским насељима. Комазеци су стар род у Жегару. Њихови претци су ту боравили barem од краја 17. века, ако не и од раније. Презиме Комазец је несумњиво формирани у Жегару. Зачуђује чињеница да о најбројнијој жегарској породици постоји веома мало публикованих података, што знатно отежава осветљавање њене прошлости. Комазеци имају предање, да им се предак са својом супругом доселио из Лике и у Жегару направио млин на реци Зрманји, који и данас постоји. У овој традицији се даље говори, да је он имао 4 сина, од којих се разграњала целокупна фамилија Комазец у жегарским насељима. Поменути синови су, по предаји, засновали своја домаћинства на жегарским потесима: Мујићима, Јађукама, Великом Варошу и под Градином, где су се добро развили и одакле су се ширили по другим деловима Жегара. Име једног од заселака у ком су Комазеци од давнина насељени и један од њихових најстаријих породичних надимака, Мујићи.

асоцира на то, да би се и ова породица евентуално могла убројати у покрштено потомство старог исламског жегарског насеља. Међутим, у ово не можemo бити сигури, пошто је поменута породична надимак могао бити формиран управо по имену засеока, који је, сплет, могао носити име неког старијег, иселеног рода.

Један су род са Комазецима у другим жегарским насељима (видети). Ван тог простора ово је презиме веома слабо заступљено. Мали број Комазеца је живео у неколико насеља у околини Врбникоста, по Славиници, Баранји и у Загребу. Сви су они пореклом из Жегара. Ова породица у Горњој Краини, односно у околини Врбникоста, слави, за разлику од својих далматинских рођака, св. Димитрија. Није поуздано познато како је дошло до ове промене спаве, али се може претпоставити да у питању било пријеизивање. 303.110; 211.314; 23.77 - 78; 151.310; 18.143 - 144; I; У.Ј.; Кни.

Комазец Жегар Комазеци Лазарева субота 9 (1) Део великог жегарског рода Комазеца. 303.110; 151.310; 18.143 - 144; I; У.Ј.; Кни.

Комазец Каштел Жегарски Лазарева субота 32 (4) У сродству са осталим Комазецима. 303.110; 151.310; 18.64; I; У.Ј.; Кни.

Комазец Комазеци (Жегар) Лазарева субота 91 (15) Сродници других Комазеца. Имају породичне надимке: Марини, Ђокалице, Мујини, Симурдии, Шишиновићи и Гузићи. По овој породици су добили име и Комазеци, некада део Жегара, а данас посебно насеље. 25.275; 290, 292, 296, 297, 300, 302; 151.310; 18.143 - 144; I; У.Ј.; Кни.

Комазец Надвода (Жегар) Лазарева субота 1 (-) Род са другим Комазецима. 303.110; 151.310; 18.106; I; У.Ј.; Кни.

Кондојани Шибеник / Спадају у досељенике, који су око 1690. године дошли у Шибеник у једној већој групи. Ова група је била православне вероисповести, а пореклом је била мајхом из Македоније и Бугарске. Кондојани су пореклом веомајани били Цинци или Грци. Међу тим досељеницима били су: Димитриј Кондојани, Зорзи Кондојани и Николај Кондојани Манго. Ове породице више нема у Шибенику. 99.110 - 111; 151.311

Кондурић Шибеник / Помињу се у православним шибенским матицима друге половине 17. века. Нема их више. 69.14

Кончар Бенковић / Арсеније Кончар из Бенковца писао је епископу Симеону Кончаревићу у Русију, да ћа се, са другима тамо иселити. Ове породице нема више у Бенковцу. 103.95; 151.311

Кончар Ислам Грчи 4 (1) У литератури су бележени и као Кончаревићи. Судеји по њиховом презимену, предак Кончара, односно Кончаревића, био је занатлија и бавио се израдом конца. 211.315; 151.311

Кончаревић Бенковац / Међу Србима исељеним 1758. године из Далматије у Русију помиње се Ињатије Кончаревић "из Бенковца", син Симеона Кончаревића. Ове фамилије више нема у Бенковцу. Видети Кончаревић у Карину Доњем: 106.221; 103.82; 151.311

Кончаревић Ервеник св. Никола 92 (17) 1 (-) Сачувана је синђелија са прелаза из 17. век, којом епископ Никодим Бусовић поставља Илију Кончаревића за капелана ервеничке парохије. Алексиј Кончаревић, ервенички парох, налази се у попису пренумерантата на "Србско – далматински алманах 1836, 1837. и 1840. године, а помиње се и у статистици далматинске епархије 1835. године, 303.110; 25.275; 97.7. 283.114; 88.7.; 156.86 - 87; 96.180; 151.311; 1.2.Д. К.В.

Кончаревић Карин Доњи (Кончаревића Село) св. Никола 69 (9) Кончаревићи су досељени из Босне. Одатле је дошао свештеник Јован, отац епископа далматинског Симеона Кончаревића, 1686. године, "што се рачуна као настанак овог племена у Карину". Тада је досељен вели број породица, које је предводио епископ Василије. Још у време епископа Симеона, Кончаревићи су изгледа били бројна породица, пошто је он 1759. године на једном месту забележио: "У тој се земљи (Далматији) налази немали број чланова моје породице и рођака...". По досељавању, Кончаревићи су добили кућу неке имућне турске породице.

Далматински епископ Симеон
Кончаревић (1690 - 1769).

Симеон Кончаревић је рођен у Карину 1690. године, од оца попа Јована и мајке Павлине. Јован је сахрањен поред саме цркве у Карину. Године 1719. оженио се Симеон ћерком харамбаша Мидаса из Бијовичног Села, и добио сина Ињатија. Симеоновна жена је умрла када је Ињатије имао 6

месеци. По жениној смрти, Симеон се замонашио. Године 1720. постао је бенковачки парох. На сабору на Далматинском Коссову предложен је за патријарха.

Поред Симеона и његов син Ињатије Кончаревић био је један од организатора сеоба далматинских Срба у Русију 1758. године. Епископ виши пута као хусарски поручник руске војске (1746. године "гусарской поручник Игнатий Кончаревић"). Био је скечењ од породице Шљивар из Скрадина (шурак му је био Јован Шљивар). Јово Кончаревић, парох карински, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Из ове породице се спомињу још Јован 1780. године (вероватно је иста личност са парохом Јовом) и синови попа Тривуна, Стево и Милош.

Трифун (Тривун) Кончаревић је био парох у Смоковићу, а затим, од 1849. до своје смрти 1880. године, карински парох Стефан. Трифунов син, био је члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. Милош, Стеванов син, је био парох у Бјелини, Добропољском (1898. године), у Карину (од 1899. године) и у Бильенима, где је служио од 1901. године. Поп Милош "Кончаревић" (погрешно уместо Кончаревић) из Бјелине се помиње међу претпостављенима на книге Српске књижеване задруге 1892. године, 25.275; 216.248, 168.381; 103.58 - 59.78, 80 - 81, 137.8, 57 - 59; 27.74; 169.368 - 375; 191.LXXXII, 156.84; 142.273, 276, 284, 291.322, 151.311; I. K.K. - P.M.

Кончаревић Кула Атлагића 13 (1) Ова фамилија је у срдству са Кончаревићима у Ервенику и Карину Доњем (видети): 25.275; 211.316, 151.311

Копалија Каштел Жегарски Лазарева субота 6 (1) Зову се другачије Кумпалији или Компанији. Презиме ове породице свакако долази по термину "кумпанија", који у северној Далматији означава пастирску заједницу, односно пастирско удружење. Није познато одакле су се преци ове породице доселили у Жегар. Свакако су ту живели још у 18. веку, а можда и од раније.

Копалије који су помињу у попису Печуја у Барањи 1698. године (Берислав, Августин и Јелица) свакако им нису у срдству. Презиме те пећујске породице несумњиво је формирano по месту Копањ у Барањи. 25.275; 151.312; 18.65, I. U.

Корда Ђеварске св. Ђорђе 21 (3) Спадају у ред најстаријих тамошњих породица. У Ђеварским са живели када је, према предању, ово место имало укупно само 7 кућа. Из Ђеварска су неки од Корда преселени на своје пастирске станове у Зечеву, када су им куће изгореле у једном пожару. Код Корди у Ђеварским су забележени следећи породични надимци: Мемићи, Амброжићи, Шкрамчићи и Ђорђићи. Крајем 19. века чланови ове породице су живели у средини села. Владимир Ардаплић је чланови ове породице су живели у средини села. Владимир Ардаплић је погрешно навео Ториће као засебну фамилију.

Јовица Кордић, капетан Ђеврскога, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године влётаком сената. Радован Корда, главар из Ђеврскога, је био један од вођа побune у Буковици 1704. године (Курицине буне). За њега тврде, да је саградио "за покору себи и свом племену" цркву св. Илије у Ђеврскома. На један помен ове породице у северној Далмацији у 17. веку наилазимо у једном документу. Наме, Тиомир Кордић и Крушева (Tiomir Cordich da Crusevo) помиње се 11. јануара 1684. године. Свакако су једно време преци ове породице живели у Крушеву, па се одатле крајем 17. века преселили у Ђеврске, после ослобођења тог места од Турака.

Венедикт Кордић је био јеромонах манастира Крупе. У време писања једне статистике парохија у Далмацији, 1837. године, био је он и администратор жегарске парохије. Уз њега је тада у Жегару капелан био Георгије Зелић, доценији парох овог места.

Корда које славе св. Архангела и Кордића са славама св. Ђорђа, св. Архангела, св. Василија, св. Јована и св. Лазара има много по Гоњиој Крајини (Лика, Кордун и Банија). Они су највероватније заједнички корена, али су одређених узрока променили славе. У Лици су главна седишта ове породице у Ведашину код Коренице 20 у 2 куће), Доњем Косину и Рудопольу код Врховина (оточински крај), где их је било 67 у 18. домова, у попису Ведашине из 1712. године јавља се у 1 домаћинство Кордића са 13 укупана. На Банији и Кордуну су они борни у Бијелнику код Петриње (60 у 16 домова), Ријечинама код Двора (22 у 4 куће), недалеком Литинама (77 у 13 домова), Комоговини код Костајнице (57 у 16 кућа), Гребићима код Вргинмоста (24 у 6 кућа).

Михаило Кордић, који је као граничар служио у Велемерићу, помиње се у једном попису из 1657. године. Био је највероватније Жумберчанин. У истом попису јавља се и Павле Кордић, који је служио у Сењу. Ивица Кордић помиње се у попису војника – граничара 1644. године. Служио је такође у Велемерићу. Радин Кордић, родом из Жумберка, помиње се 1625. године као војник у Слуњском капетанству. На један од старијих помена ове породице наилазимо 1553. године. У платном списку војника крајиџника из те године помиње се Јован Кордић, који је био из Жумберка. На најраније помене ове породице у Жумберку наилазимо тридесетих година 16. века. У том периоду, највероватније 1532. године, помиње се тамо усок Радој Кордић (Radoj Kordik Uskok). Исти Кордић се помиње и у мају 1538. године (Radoj Kordik), у Жумберку код Јастребарског и данас постоји место Кордићи, у ком је 1948. године живело 49 чланова ове породице у 9 домаћинстава, а ова фамилија живи и у Жумберку на месту Ђуваршинима (29 у 6 кућа). Срби су у Жумберку насељени у две сеобе. У првој сеоби, која се одиграла у два таласа, 1530. и 1531. године, дошо је становништво из околине Џица, Срба и Глагомоча. У другој сеоби, октобра 1538. године, насељили су Срби из Цетинске Крајине у Далмацији. Да су преци Кордића насељени у првој сеоби, 1530/31. године, сведочи документи са њиховим првим поменима у Жумберку, писани непосредно пре друге сеобе. Област из које су Кордићи дошли у Жумберак је управо

Јунац, односно слив истоимене реке у околини Дрвара. Наиме, иако тамо нема чланова овог рода, у топономастици је остало забележено њихово атару тамошњег села Трубара, на границама према Малом Цветићибу. Симоен Кордић помиње се у крижевачком крају 1666. године. Кордићи су средином 20. века живели у многим словенским и севернохрватским Славонском Броду (13 у 5 кућа), самон Славонском Броду (12 у 3 куће), Пакрацу (11 у 3 куће), Кутине (15 у 3 дома), Новом Брду код Велике Горице (54 у 8 кућа), Загребу (42 у 6 кућа), као и Корде у Мирковима код Винковца (14 у 6 дома). Они су, свакако, највећим делом ограничани овог великог рода, досељени из крајишичких предела. По Босни живи већи број огранака Кордића, који су takoђе православне вероспособности. Тако, у Српској Санџици (Санџича Жупа) живе носиoci овог презимена, који се сматрају старијима, али су у питању свакако стари досељеници. Између два светска рата биле су им само 2 куће. Славе св. Јована. Одатле је прешао предак једног њиховог огранка (3 домаћинства) у недалеко Корјеново. Огранак саничких Кордића су несумњиво и Корде у Колунчићу на Бјелјском Полу, који такође славе св. Јована. Пореклом из Лике су поједини огранак Корда (Кордића) у средњем Поуњу. Тамо живи и један исламизовани огранак ове породице. Корда и Кордића са славама св. Јована и св. Ђорђа имају још у пар парохија по Босанској Крајини, а они су, свакако, истог корена са осталима.

Корде у Ситном Доњем код Сплите (44 у 9 кућа) и Бачеводу код Дубровника (12 у 2 куће), као и Кордићи у самом Дубровнику (22 у 7 кућа), Барбату на острву Рабу (84 у 11 кућа), Комижи на Вису (43 у 11 кућа), Млини на Браву (20 у 5 домова). Задарну на истоименом острву код Шибеника (19 у 7 кућа) и још неким местима су римокатоличке вероспособости. Кордићи у Барбату nose и секундарно презиме Гружић, по женској линији. Досељени су из Подгоре (области под Велебитом), али није утврђено када. Из Барбата је 1 домаћинство у новије време прешло у Супетарску Драгу на истом острву. Кордићи у Конавлевима код Дубровника, тачније у Габријалама, пореклом су "од Мостара". Давни су досељеници, пошто се њихови преци у Конавлевима помињу већ 1677. године. Они су данас римокатолици, али славе Митровдан. У брзаку Млину су Кордићи досељени из Комиже на Вису. Презиме Кордић се у овом вишком месту помиње од 1636. године, када се у матичним књигама јавља Вицко Раде Кордић "alias" Храстић.

Кордићи и Корди имају и у Херцеговини. У Хуму и Лишанима у околини Мостара они су новији досељеници римокатоличке вероспособности из области Брдоно у западној Херцеговини. У Херцеговини западно од Неретве живе Кордићи у већем броју места. Има их у Клобуку (где су дошли из Тијаљана), затим у Тијаљини, Грљевићима, Броњи и Мостарском Блату. У Сретинцу у Мостарском Блату дошли су преци ове породице средином 17. века из Требијаката (Тијаљане), а одатле у оближње Подгорје средином 18. столећа. Иако су римокатолици, раније су

ставили крсне славе – први св. Петра, а други св. Ђорђа. Преци већине њих се помињу у једном попису из 1743. године. У Поповом Попљу у месту Цидрици, живе православни Корде, које славе св. Димитрија (Митровдан). Они се сматрају старицима и најстаријом породицом у овом селу. Постоји предање, да им је претке, брати и сестре, као напуштену сирочад нашао кнез Иван Ј из Рав ног у Поплову. По томе су се, наводно, назвали Корде. Од поменуте сестре су се, према истом предању, формирали Митровићи. Као потписник једног документа из 1604. године, јавља се Матијаш Кордич из Попловог Попља. Православних Кордића, који су досељени непосредно из Херцеговине, има у месту Шишаку, у области Гргбља, недалеко од Будве. Они славе св. Ђорђа и сматрају се да су досељени у 15. веку. Један од њихових предака, Ђуро Кордич, помиње се као један од приложника манастира св. Николе у Пепинову 1718. године.

Преци рода Кордића (Корда) живели су, дакле, у најдаљој стварини у Херцеговини. Неки су у овој области остали до данас, док су већина иселила на различите стране. Највећи број ових исељеника отишao је према западу, насељивши се у другој половини 15. или на самом почетку 16. века у Босанску Крајину, у Унац и Санџику Жупу. Из Унца су сви тамошњи Кордићи прешли у Жумберак 1530/31. године, да би се одатле у наредним стотинама исељавали у различитим правцима. Огранак овог рода који живи у северној Далмацији нејвероватније је досељен преко Лике: 303.76, 110, 25.275, 287, 290, 296, 302; 70.256; 211.295 - 296, 7.196 - 197, 199; 23.77, 169.368 - 375; 71.20, 68.52, 151.3147 18.168, I.

Корда Зечево св. Ђорђе 125 (18) Прешли су на своје "станове" у Зечеву из Ћеврскога, када су им изгроје куће за време пожара у том селу. Крајем 19. века је забележено да је раније била 1 кула ове породице у Зечеву, а "сад" 5. Поред тога, у овом месту су биле и 2 куће Кешића (формиране од 1 куће), које је Ардальиј погрешно навео као засебну фамилију. Овде се ради о огранку породице Корда са породичним надимком Кешићи, чији је 1 члан домаћинства у Ћеврском 1948. године забележен под презименом Кешић (видети опис те фамилије). Имају, поред овог, следеће породичне надимке: Павићи, Љевићи и Слихићи. 303.79, 110; 25.275, 291, 294, 298, 302; 211.296, 7.196 - 199; 23.78; 151.314.

Корда Радашиновац св. Јован? 14 (2) Несумњиво чине један род са Кордама у Зечеву и Ћеврскома (видети описе тих породица). 211.313; 151.314; I.

Кордић Небрижевац (Имотски) Св. Стефан 13 (2) Петар Кордић "речени Јурос" је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Небрижевач. Помињу се у земљишњiku из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 7 укућана и да је добило 12 канала земље. Помињу се и у попису небрижевачких православаца 1860. године. Видети опис породице Кордић у Црногорцима. 40.293; 151.314; 43.353, 356, o.в.

Кордић Црногорци (Имотски) Св. Стефан / Досељени су из Попова (у Херцеговини) у Небрижевач, па одатле у Црногорце. Помињу се 1782. године у Црногорцима. Нема их више (видети опис Кордића у Небрижевцу). 40.288; 151.314, o.в.

Кордулук (Курдулук) Голубић (кнински) св. Лука / Досељени су из Босне у том месту.

Ова фамилија је свакако била у даљем сродству по мушки линији са Оначићима, Кордулићима, Оправчићима и готово све друге породице које славе ову славу по северној Далмацији и осталим крајинским областима несумњиво представљају огранке једног веома старог и разгранатог рода. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у опису Оначића у Плавну. 98.98, 151.349, 219.554 - 555

Корица Смилчић / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211.315; 151.315

Корлат Биовинично Село се Никола 57 (7) Местом Корлат северозападно од Бенковца пре турског освајања ових крајева управљао је аластенин са презименом Корлат или Корлатовић. Данашњи Корлати су, може се основано претпоставити, потомци његовог рода. Године 1433. у северној Далмацији се помиње племенити Павле Корлат од плевије Каринача (Paulus Korlat ex genere Carinacum). Он је био судија ратног стола Лучке жупањије. Каринањи, заједно са сродним Лапчанима, убрајају се у 12 старих хрватских племићких рода (племена). Према предању, забележеном још у документу из 1360. године, Каринањи воде порекло од "Wniku" ("Winika") Лапчанима, коме је краљ Димитрије Звонимир дао своју теру Клаудију за жену. Тада му је, како се у овом старијем предању тврди, крак дарован и Карин, које коме са овога спрата племена Лапчана прозвао Каринањима. Крајем 15. века су се Каринањи почели сматрати посебним племеном. Према томе, још се у средњем веку сматрало, да су Каринањи чији су Корлати огранак, по женској линији потомци краља Димитрија Звонимира. Постоји и друго мишљење, да су Корлатовићи потомци Могоревића, другог међу 12 старих племићких хрватских племена (родова). Од ове фамилије је највероватније била и господиња Катарина Корлатовићева (m. Catherine Carlatovicia), која се помиње у попису Задра из 1527. године. Корлати, или један њихов огранак, примили су за време турске владавине ислам. Године 1680. помињу се у документима Мухарем и Џафар Корлат, као повериеници Хасанбега Дурахбеговића. Данашњи Корлати у Биовиничном селу имају породичне надимке: Сојићи, Солаџи, Садачине и Капитановићи. 303.110; 25.275, 294; 66.221; 211.288 - 289, 137.66; 151.315; 133.48, 52, 61 - 62; 4.86; 158.200; I, Š.M.

Корлат Булић 16 (3) Видети Корлате у Биовиничном Селу, са којима су заједничко порекла. 25.275; 151.315, I

Корлат Ивошевци 12 (1) Видети Корлате у Бијовичином Селу, чији су сродници ивошевачки Корлати. Чланови ове породице живе у делу Ивошевца који се зове Руделе. 25:275; 151:315

Корњача Паћене св. Ђорђе 16 (4) Досељени су из Босне, свакако из Бјелашког (Петровачког) Поља у општем насељавању Паћена 1692. године. Податак о њиховом насељавању "у 16. веку", који се појављује у појединој литератури, у потпуности је неоснован. Била су их 4 домаћинства око 1920. године.

Исељенин, огранак ове фамилије несумњиво представљају Корњаче у Жабљу у Шајкашкој области (југоисточна Бачка). У тамошњим матицама се породица Корњача помиње у периоду од 1784. до 1858. године. 25:275; 183:108; 70:5 – 10; 211:308 – 106; 261; 308; 151:316; 47:127; i

Корњача Сонковић св. Ђорђе 10 (2) Ово презиме је свакако настало од надимка. Несумњиво су сродни са својим презимењацима у Пађенима (видети). 303:110; 211:292; 151:316; i

Королија Ивошевци св. Јован 272 (45) Тома Королија, главар Ивошевца, је био један од воја побуње у Буковици 1704. године. Међу Србима исељеним из Далматије у Босну 1771 - 1774. године помињу се Иван Королија из Ивошевца са породицом. Марко Королија, капетан Ивошевца, помиње са међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Ивошевчани Королија имају породичне надимке: Ивановићи, Илићи, Јањини, Миљини, Придовићи, Тумчевићи (Тучевићи), Зечевићи (Зечевићи) и Баровићи.

Њихове исељенике свакако представљају Королије у Горњем Ковиљу у Шајкашкој области (југоисточна Бачка). Та породица се помиње у ковиљским матичним книжима у периоду од 1769. до 1863. године, док се у недалеком Чуруту наводе као Королини у документима почевши од 1768. године. 303:110; 25:275; 288; 292; 297; 299; 303; 304; 70:256; 103:115; 169:368 – 375; 71:20; 68:52; 151:316; 47:127; i; Ш.М.

Королија Кистања Св. Јован (по другом извору св. Ђорђе) 15 (4) Имају породичне надимке Марчевићи и Ћимићи. Међу претплатницима на књиге Српске пљивачке задруге 1892. године појављује се и Ћиро Королија из Кистања. Ове породице је био песник Мирко Королија (Кистање 1886 – Шибеник 1934. године). Члан Окружног одбора Самосталне демократске странке Далматије 1940. године био је Стеван Королија из Кистања. 303:84; 110:25; 275; 290; 296; 211:296 – 297; 85:208; 209:111; 132; 191:LXI; 151:316; i

Косић Шибеник 1 (1) Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. 69:14; 151:318

Косовић Земуник Доњи 57 (10) 3 (-) У попису Земуника из 1756. године помиње се домаћин Јадре Кошевић који је живео са својом браћом (Jadre e fratelli Cossevich), 303:111; 81:126; 151:319; 151:115; i

Косиплић Дриниш / Косиплић из Дриниша је био један од два изасланика епископа Краљевића Барону Томашићу 1813. године. Ове породице више нема у Дринишу. 86:97 – 98; 151:319

Костић Дриниш / Нема их више. Вероватно су настали током Другог светског рата. 211:285; 151:319

Костић Мокро Поље св. Лука 60 (9) Досељени су из Босне, свакако из Бјелашког Поља у општем насељавању Мокрог Поља 1692. године, а не "око 1920. године". Живе у Засеку Мокро Поље.

Ова фамилија је свакако у даљем сродству по мушкој линији са Олачићима, Костићима, Олачићима и друге породице које славе ову славу по северној Далматији и осталом крајишима областима несумњиво представљају огранке једног веома старијег и разгранатог рода. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у опису Олачића у Плавим. 25:275; 183:104; 70:5 – 10; 211:307; 106; 261; 151:319; i

Костур Црњић не се **Јован 94 (12)** Можда је презиме, односно перекоп ове породице везано за недалеко место Косторе, које се у документима с почетка 17. века (из 1604. године) назива Костур (Мали и Велики). 211:300; 161:38; 181:38; 151:321

Котараши Книнско Поље св. Никола 12 (2) Насељени су из Ковачића код Книнске Поље (заселак Топольје) од православних родитеља Стеве и Симеоне (рођ. Медић) око 1867. године. 6:337 – 338; 161:38; 151:321; i; Ш.М.

Котараши Ковачић св. Никола 100 (26) 1 (-) Никола Котараши рођен је у Книнском Пољу (заселак Топольје) од православних родитеља Стеве и Симеоне (рођ. Медић) око 1867. године. 6:337 – 338; 161:38; 151:321; i; Ш.М.

Котараши Радучић св. Ђорђе / Дошли су из Босне, вероватно крајем 17. столећа. Свакако нису ту живели још "у 16. веку", како наводе појединачни аутори. Било им је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:114; 151:321

Котлић Отон / Сава Котлић из Бендера (заселак Отона) се јавља међу потписаним дипломатским православцима на једном документу из 1796. године. Нема их више. 169:495 – 501; 151:321

Котур Нунић св. Никола 37 (5) Постоји легенда, забележена почетком 20. века, да се један од Котура из Нунића оженio вилом и да је са њом децу изродио. 303:111; 25:275; 8:291; 9:302; 151:321; i; Ш.М.

Котуровић Колашац / Јевтимије Котуровић, који је 1778. године био игуман манастира Кувеждин у Срему, рођен је у далматинском Колашцу, а у Срем је дошао као дете. Ове фамилије више нема у Колашцу. 183:41; 84:43 – 44; 151:321

Кошевић Буковић св. Ђорђе 117 (19) Имају породични надимак Јовељинци. Године 1840. Маріја Кошевић (Maria Kossevich) из Буковића уђала се за Павла Буља из Пристеге. 303:111; 25:275, 293, 211:312; 151:320, I, К.В.

Кошлин Опузен (Неретва) 42:121

Кошица Стрмица св. Ђорђе 29 (7) Било их је 5 домаћинства око 1920. године. Свакако су сродни Кошицима (Кошићима) у Кукучици на острву Угљану, односно представљају њихов огранак. Кошица је у Кукучици средином 20. века било 35, распоређених у 6 домаћинства. У том месту се убрајају у ред старијих породица. У Кукучици живи и бројна породица Мартиновић, која представља огранак Кошића, тачније, развила се од Мартина Кошића. Та породица је између два светска рата бројала 20 кућа, а 1948. године 28 домаћинства са укупно 122 укнућана. У Кукучици су се очували старе групе кућа Кошица и Мартиновића, које се називају Мартинов двор (по пomenуту Мартину) и Јурешкин двор (по огранку Кошића који носи породични надимак Јурешини). У време пописа 1608. године Кошићи су били забележене под презименом Кошлин и тада су чиниле бројану ред у Кукучици. Наиме, из поменутог пописа сазијамо, да је у Кукучици било 5 домаћинства ове породице. На челима тех домаћинства су 1608. били: Зване Кошљин (Zuanne Choscich), Катарина Кошљинеа (Cattarina Choscichia), други Зване Кошљин (Zuanne Choscich), Матија Кошљин (Matthio Choscich) и трећи Зване Кошљин (Zuanne Choscich). 183:117 – 118, 211:312; 151:320, 403; 112:183, 193; VIII

Крагулј Отишић Св. Архангел Михаило 21 (3) "Крагуј" је презиме које се помиње у сачуваним матичним књигама отишићке православне цркве (1845 – 1863. године). Зову их и Крагуј. 301:130; 161:45; 151:328; 145:97; II, В.Р. П.М.

Краљевић Змијавци (Имотски) Св. Стефан 69 (15) Насељени су из Попова у Херцеговини "међу првим" православним родовима. Јован Краљевић је био на челу једног од домаћинства ове породице, непосредно по њеном досељењу у Имотску Крајину. Помињу се у земљишнику из 1726. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство, поцрпено у Дурмеликовачи, бројало 15 укнућана и да је добило 25 канала земље. На чelu другог домаћинства ове породице налазио се 1726. године један Краљевић, чије име није било читљиво у документу. У његовом домаћинству, поцрпено у Бабином Дочу (Змијавци), живало је 7 особа, а добили су 12 канала земље. На чelu трећег домаћинства ове породице, поцрпено такође у Бабином Дочу, био

је тада Сава Краљевић. У његовом дому живело је 7 укнућана. Забележено је и то, да су добили 12 канала земље. Краљевићи се у Змијавцима помињу и 1788. године. 40:289; 151:330; 43:354 – 355; O.B.

Краљевић Небрижевић (Имотски) Св. Стефан / Иван Петров Краљевић и Мијо Петров Краљевић су били доманићани у јединине две кућама ове земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је Иваново Историјесмо, осмочлана Мијина породица добила је 14 канала земље. Помињу се и у попису православних породица у овом месту, састављеном 1860. године. Краљевићи нема више у Небрижевићу. 40:293; 151:330; 43:353, 356;

Краљевић Радек (Имотски) / Помињу се у попису православних фамилија у Радеку 1860. године. Несумњиво су сродни са својим презимењацима у недалеким Змијавцима и Небрижевићима (видети). 151:330; 43:356

Красић Гарјак (Врлика) 1 (1) Свакако представљају огранак Красића из Дришића (видети). 211:300; 151:331

Красић Дрнић 60 (13) Од ове породице су несумњиво и Красићи у Гарјаку код Врлике. 303:111; 211:295; 151:331; I

Крекић Бенковић / Нема их више. Вероватно су настали током Другог светског рата. Несумњиво су били сродни са својим презимењацима у Буковићу и Лишанима Тињским. 211:313; 151:333

Крекић Буковић св. Ђорђе 13 (2) Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 – 1774. године помиње се Андрија Крекић из Буковића са породицом. Свакако су у сродству са осталим Крекићима по северној Далмацији. 303:111; 25:275; 211:312; 103:114; 151:333; I

Крекић Лишане Тињске св. Никола 6 (2) Видети описе Крекића у Бенковићу и Буковићу. 151:333; I

Кресовић Буковић 32 (2) Несумњиво су сродници Кресовића у Модрином Селу. 303:111; 25:275; 211:312; 151:334; 18:66 – 68; I

Кресовић Драгишићи св. Никола 5 (1) Свакако воде порекло од Кресовића у Модрином Селу. 303:94, 111; 151:334; 18:66 – 68; I

Кресовић Каштел Жегарски (Жегар) 2 (1) Пореклом су из Модриног Села, где и данас живи велики број Кресовића (видети). 25:275; 151:334; 18:66 – 68; I

Кресовић Кахма св. Никола 29 (7) Пореклом су из Буковице, односно из Модриног Села. 211:316; 151:334; 18:66 – 68; I, П.С.

Кресовић Кистање 1 (-) Свакако представљају огранак бројног рода Кресовића из Модриног Села (видети). 25:25; 151:334

Кресовић Модрино Село се, Никола 112 (28), 2 (-) Године 1649. су Далматинци упали у Босну, убили око 300 и заворобили око 200 Турака. Том приликом су се посебно истакли Јанко Митровић (родоначелник чувених Јанковића - Митровића) и Плавша Кресовић. Плавша је тада забележен као човек "средњег раста, плave косе и путги". Он је несумњиво био предак или рођак Кресовића у Модрином Селу. За браћу Радошу и Саву Кресовића (Radas et Sava fratelli Cressevich) забележено је 1697. године, да су "присвојили кубиште и земљу у Модрину Селу код Петрове цркве поверене им на чување од кавалира Јована Синобада...". Лаз Кресовић, капетан Модриног Села, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млеточном сенату. Он је био један од предака данашњих Кресовића у овом месту. Имају породичне надимке Љуботићи и Буколићи. Кресовићи који славе св. Николу и св. Јована има по Горњој Крајини и они су, скакава, сродници својих далматинских презимењака. И код огранка ове породице у Горњој Крајини (Лика) била је употреби дужа верзијата презимена, која је гласила Кресојевић. Наиме, у попису војника граничара из 1644. године, помиње се Мика Кресојевић, који је служио у Прозорцу код Коренице у Лици.

Кресовићи у Модрином Селу највероватније воде порекло од личних Кресовића (Кресојевића), који се убрајају у групу несрдничких породица званих Узорчани или Узорчани. Та група је стариони из области Усоре у сливу истоимене реке у северној Босни. Узорам се назива област у сливу истоимене реке, леве притоке реке Босне. Данас су највећа места на реци Узори, или у њеној близини, Теслић, Тешањ и Добој. 303:111; 25:275; 291, 296; 107:35; 66:54; 67:336 – 337; 211:289; 169:368 – 375; 151:334; 193:149 – 150; 182 – 183; 92:172; 18:66 – 68; 93:142 – 143; I, Ш.М.

Кресовић Провиј 31 (4) Чланови ове породице су у сродству са Кресовићима у Модрином Селу. 303:111; 147:395; 211:293 – 294; 151:334; 18:66 – 68; I

Кресовић Чиста Мала 4 (1) Несумњиво воде порекло од истоимене породице из Модриног Села. 211:293 – 294; 18:66 – 68

Кречак Подсоје се, Никола 17 (2) У попису власника земљишних поседа у Подсоју из 1833 – 1834. године помињу се 4 куће Кречака. 211:301; 301:123; 151:333; I, II, A.M., В.Р.

Кривић Убли (Дицмо) 20 (5) Ово презиме је свакако формирало по најдиму неког од предака. 211:302; 151:335

Кривошија Плавно се, Јован / Досељени су из Босне. Било их је 1 доманифесто око 1920. године. Нема их више. Свакако су били заједничких порекла са Кривошићима у Отишићу (видети). 183:112; 151:336

Кривошић Отишић Св. Јован 59 (10) Постоји мишљење да је ова породица стариони из предела Кривошије изнад Боке Которске (код 1863. године) помињу се Кривошије. До 1914. године су се презивали тако, а од тада су Кривошићи. 211:302; 301:130; 151:334; 145:92; 97; II, К.Н.Ж.

Кричка Братишиковци с.в. Никола 136 (24) Сладају у старије насељење у Братишиковцима, досељење одмах после Вулновића, Лалића, Кривошића, Ераковића и Манојловића. Насељавање Крички у Стевачи Кричка је био свештеник у Братишиковцима 1784. године. Петар Крички син Јована и Цвете, рођен је 1764. године. Био је свештеник у Братишиковцима од 1794. до своје смрти, 1810. Године 1808. издвоје је он потврду од породичног стану једном парохијану. Из ове породице је био и свештеник Вујадин Кричко. У другој половини 1838. године администратор Братишиковачке парохије био је Марко Кричка. Антоније и Илија Кричка из 1847. године. Благоје (Блашко) Кричка је био црквеник у Братишиковцима у првој половини 20. века. Мишић Кричка је био један од црквених тутора у Братишиковцима у 1937. године. Братишиковачке Кричке имају породичне надимке: Клелићи, Кључићи и Гарини.

Што се старије порекла Кричак тиче, неопходно је поменути, да је у средњем току реке Таре, на територији данашње Црне Горе, постојала још у средњем веку област која се називала Кричак. Ова област, која је постепено додаска Тураку постала Нахија Кричак, назив је добила по племену Кричани (Кричи). Временом је у потпроском Кричу племенска организација ослабила, па је он више добио форму области. Потомака овог старог племена и данас има много у тој области, али су већим делом примили ислам. Данас они носе различите презимене. Представљају потомке старобалканског, предсловенског становништва. Сматра се да су сродни старом племену Матагурама, које је takođe било у том крају и чији органи и данас тамо живе.

Кричани су се некада распоријали на запад до Фоче, а на исток до града Колашина. Нихова територија се временом смањила, нарочито због једног давног, веома тешког сукоба са племеном Добњацима. Вероватно да је поменуто смањивање територије Кричака било завршено пре 13. века, пошто се у једној повељи краља Уроша I из 1260. године помињу границе кричанске области, које су слични данашњим. Кричака (Кричана) има расељенији по различitim областима, нарочито по западним. Данас се они по Крајини и Босни срећу под различитим презименима, које представљају варијанте старог племенског имена: Кричак, Кричковић, Кричић и слично. По ограничју овог рада су несумњиво имена добила и села Кричке код Дрине, Кричке код Пакраца, Кричнићи код Јајца и можда још нека. 303:111; 25:275; 292, 294; 211:291; 14:234; 278:156; 78:117, 117, 119, 121, 126, 132, 133, 134; 151:334; 1:26 – 29; 154:17 – 19; 187:283 – 284; 347 – 348; I, К.В.

Кричка Ислам Грчи / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. По свему судећи су били сродни Кричкама из Братишковца (видети опис те породице). 211:315; 151:334

Кричка Кричке св. Никола 13 (2) Никодим Бусовић је, 1694. године, рукоположио Радојицу Кричку за свештеника дрнишке парохије. Он је можда био родом из овог места. Парох Теодор Кричка помиње се 1738. године у Кричкама. Кричке су биле стара свештеничка породица у овом насељу.

Можда је из овог места био и Димитрије Кричка, парох петровопољски, потписник једног документа из 1759. године. Од њих је био и поп Петар Кричка, који је касније прешао у илуџу. Венедикт Кричка (Benedeck Knicka) из Кричака кмет - колон код Мијовића, био је међу православцима које је римокатолички шибенски викаријат 1832. године оптужио за "тешкоће око прелаза на илуџу". Живе у Доњим Кричкама. 168-336, 536 - 537, 139,47; 267,71; 27,46; 169:368 - 375; 151:334; I, L.A.B.

Кричка Смрдеља / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. Свакако су били у сродству са братишковачким Кричкама. 211:292; 151:334

Кричкий Кричке св. Ђорђе 81 (15) Пореклом су из Мoseћа. Крсто Кричкий, син Јована (Kersto Kriskich qm. Jovan), тада стар 40 година, са својом децом Лазом (Lazo), Божом (Božo) и Мартом (Marta), прешао је из православља у илуџу 1835. године. Живе у Горњим Кричкама. Свакако су сродни Кричкама и Кричковићима, који живе у већем броју далматинских места (видети). 303:111; 211:297; 267:80; 151:334; I, J.M.; L.A.B.

Кричко Скрадин 3 (1) Ранije је у Скрадину живела породица Кричка – Бусовић. Вероватно се ради о истој породици. На православном гробљу код горње цркве налази се надгробни споменик породице Кричка – Бусовић из 1789. године (видети Бусовиће у Скрадину). Свакако чине даље сроднице далматинских породица Кричка и Кричковић. 216:178, 151:334

Кричковић Маовице 22 (3) 1 (-) Од њих су несумњиво Кричковићи у Отишћима. Видети и опис бројне породице Кричка, са којима су свакако и Кричковићи у даљем сродству. 303:111; 211:301, 151:334; I, II

Кричковић Отишћи Св. Јован 8 (1) 2 (-) Ова је свакако огранак Кричковића из Маовица. 151:334, 145:87; II

Криљев Бјелина 48 (9) се. Јован Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Никола Криљев из Бјелине са породицом. Имају породичне надимке: Тешчићи, Бундићи, Кошевићи и Ђубићи. 25:275, 289, 291, 294, 303, 211:291, 103:114; 23:77 - 78, 151:337; I, H.K.

Криљеш Врана 20 (1) У питању су несумњиво сродници истоимене породице из Бјелине (видети). 211:313, 151:337

Криљеш Церане / Црквени тутори православне цркве у Церану у другој половини 18. века били су Петар Криљеш и Сава Јањов. Криљеша више нема у овом месту. Свакако су били сродни са својим презимењацима у Бјелини и Врани. 103:111; 151:337

Крокабићи Колјане Горње св. Јован 50 (6) Бележени су и као Крокобовићи. 211:299; 161:46, 151:337; I, II, B.5; N.J.K.

Крлинић Скрадинско Поље / Нема их више у овом месту. 211:298, 151:337

Крнета Кистање св. Јован 134 (21) У Кистању постоји заселак који се појменује Крнета. Око 1766. године је насталла парница између земаља у Кистању. Међу манастирским кметовима тада су били и Крнете. Имају породичне надимке: Ребровићи, Мишковићи, Вречићи (Врећини), Швигићи, Зуани (Зувани) и Курнелићи. Несумњиво су сродни са стрмичким Крнетама. 303:111, 25:275, 295, 297, 300, 302, 304, 211:296 - 297; 52:256, 236:151, 151:338; I, Ш.М.

Крнета Скрадин / На православном гробљу код капеле св. Петке у Скрадину налази се гроб породице Крнета из 1835. године. Скрадински трговац Јован Крнета, син Лазара, налази се у попису преименованата на "Србско – далматински алманах" 1836, 1837. и 1840. године. Србин Јован Крнета из Скрадина је био велепоседник и познати пристапица Српске народне странке на прелазу из 19. у 20. век. Крнета више нема у овом месту. Свакако су били огранак истоимене кистањске породице. 216:176, 14:48, 56:97; 98:7, 94:100; 96:186, 151:338

Крнета Стрмица св. Јован 111 (17) Пореклом су из Босне. Марко Крнета из Стрмице се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Имају породични надимак Чолићи. Било их је 18 домаћинства око 1920. године. Нема сумње да су истог порекла као и Крнете у Кистању (видети). 183:116, 118; 211:312; 23:77; 169:495 – 501; 151:338; I

Крњаја Јегар св. Јован 8 (1) Ова породица је једно са Крњајама у Јегарској Надводи (видети). 303:111; 25:275, 211:314; 151:338; 18:106 - 107; I

Крњаја Надвода (Јегар) св. Јован 37 (6) Ове Крњаје представљају једну породицу са својим презимењацима у Јегару. Несумњиво су ту њихови претци живели у 18. веку или раније.

Крњаја је средином 20. века било и у више насеља у окolini Глине, а најбројнији су били они у месту Бузета (48 у 9 домаћинстава). Презиме Крњаји, изведено од основе Крњаја, у истом периоду је било заступљено

на Банији, највише у Облаја Малом код Глине, 11 домаова са 64 укнутина, као и по већем броју славонских места. У Осијеку је 1948. године живео 1 носилац презимена Крајнаћ. Године 1915. су Крајнаћи представљали бројан род и у Лици, али су до 1948. године готово нестали. За време Првог светског рата било их је укупно 20 домаћинстава у Лизи, и то: 12 домаова у Мелиновцу код Личког Петровог Села, 3 у Морогрићу, 2 у Јелјави код Личког Петровог Села и по 1 у Мутлићу, Личком Петровом Селу и Удбини. У попису из 1712. године је у Удбини забележено 1 домаћинство Крајнаћи, односно породица задруга са 13 укнутина. Они су досељени из северне Далмације, што свакако важи и за друге Крајнаће по Лизи. Банијски и лички Крајнаћи и Кријеље спадају са Јованом, као и сири Крајнаћи у западној Славонији, који су крајем 19. века живели у парохији Крајнаћи и Кријеље на Банији, у Лизи и у Славонији, без изузетка, представљају један род и средни су са свима презименама у Кегару.

И у Босни је крајем 19. века забележана породица Крајнаћи у већем броју насеља. Тада су Крајнаћи са словом јован живели у парохијама: Баня Лука, Божићи, Драхсенић и Међеђа код Босанске Дубице. Крајнаћи са истом словом су 1884/85. године забележени у парохији Босанска Костањица код Босанске Дубице. И ове су у питању сродници жегарских Крајаћа.

Сви напред наведени Крајнаћи и Кријеље су се проширили, по свему судећи, из северне Далматије. Као што је напред наведено, један огранак ове породице се насељио у Лизи већ почетком крајем 17. или 18. века (пре 1712. године), док су огранци на Банији и у Славонији морали бити нешто касније преселени. Крајнаћи из северног делу Босанске Крајине, свакако представљају огранак близак банијским Крајнаћима. Само презиме Кријеље највероватније долази од некаквог надимка са основом "хръ", мада је забележено (и заштититно) лично име Крија. 303.111; 25.275; 211.314; 151.338; 18.106 - 107. I

Крстановић Кини св. Ђорђе / Досељени су са Далматинског Косова, односно из Рам्यа на, како се сматра, око 1870. године. Предак ове породице је био книжевни прозац Илија Крстановић, који је имао синове против Константина и Николу, као и Јерку Марију (Марију) удају за учитеља Војина Бечка. Сматра се, да је Илија припадао огранку Крстановића, чији је надимак био Пешини. Илија Крстановић из Кине се 1897. године помиње међу приложницима цркве св. Лазара на Далматинском Косову. У Кину се око 1920. године била 2 домаћинства ове породице. Исељени су пре 1948. године. Видети опис Крстановића у Рамљанима и Шебенику, 183.90, 151.338; 304.61; б.п.; б.п.Л.; б.п.П.; б.п.Н.

Крстановић Рамљанима св. Ђорђе 77 (13) Куће Крстановића сачињавају, заједно са Добрићима, Куршевашима и Чосићима, један од четири "комшијука" Доњих Рамљана. Доње Рамљане су старије од Горњих. Матија им је у делу Рамљана званик Медићани. Имају породичне надимке: Пешини, Дакини, Вучићи, Душановић, Мајини, Марковић, Калајџије и Лапили. Предак огранка који носи надимак Лапили

вероватно је био Лазо Крстановић. Он (Lazo Kerstanovich, Chersstanovich) се 1809. године венчао са Станом Боканом (Stanla Bosanova) из Осредака (рођ. 1835) и сина Николу (рођ. 1838).

Родоначенчник огранка ове фамилије који носи породични надимак Пешини 1824. године ожењио са Параскевом Петровић (Paraskevom Petrović) који се Petrovich). Они су имали синове Луку (рођ. 1841) и Ђурђа (рођ. 1844). Љубомир син је вероватно био и Никола Крстановић. Никола (Nikola Zolovich) се 1844. године венчао са Симеуном Чоловићем (Simeuna Čolovićem) из Телгуља. Имали су ћерке Јелену (рођ. 1846) и Илину (1850); идентичан са каснијим књинским тројесном Илијом Крстановићем, за кога се сматра да је припадао огранку ове породице са надимком Пешини (видети опис књинских Крстановића).

Родоначенчник другог огранака римљанских Крстановића данас се не можу поуздано установити. У прео половини и средином 19. века било је још окоје десет мушкарца из ове породице. То су били: Павле Крстановић (венчан 1833. године) са Андријом Прибојан из Зерјаница, Јован Крстановић (ожењен 1837. године) са Аном Ђосиф - Удовићицом из Рамљана, Исаја (године 1843. венчао се са Ђурђијом Бачко из Рамљана), Димитрије (венчан 1844. године) са Мартом Паклар из Биочића, као и други Димитрије Крстановић (ожењен Тодором Бачко из Рамљана 1843. године).

Постоји мишљење, да су Крстановићи други по старини од данашњих римљанских рода (после Вујаковића). Највероватније води порекло из Босне. Наме, у Горњем Равном (Ravno Polje, источно од Купрешког Поља) живи стара породица Крстановић, која такође слави св. Ђорђа. Они имају секундарно презиме: Пажини. Са тамошњим Крстановићима су у средњини и Челебини и Мусићим у Горњем Равном, који славе истог свешта. Према предању, развили су се од три брата, који су се звали Паја, Челебин и Муса. Овај род је у Горњем Равном бројао укупно 24 куће (Крстановића 4 куће, Челебина 13 и Мусића 7). Они се сматрају "старим досељеницима непознатог порекла". Вреди поменuti, да се у Равном Пољу налази и село Мушини, у коме има остатака из старије, као што су надгробни споменици са различитим мотивима (приказ ратника, крстови и слично). Име овог места потиче на презиме поменуте породице Мусић у суседном Горњем Равном.

У Далматину су се Крстановићи вероватно населили у августу 1695. године, када су у ту обlast досељени становници из Купрешког Поља и његове околине. Тада су свакако дошли и прети Купрешана у Рамљанима и Врбнику. Од православних Крстановића из Горњег Равног воде порекло и њихови римокатолички презименачи у Шујци, јужно од Равног Поља. Они се тако помињу у попису римокатолика из 1743. године, 303.111; 211.280 - 281; 105.263; 161.51; 151.339; 172.100 - 102; 78.26; 302.62; 248.279; I, б.В., б.Б.П., б.Н., б.Л.Ч; К.В., б.А.

Крстановић Шибенник св. Ђорђе / Пореклом су из Рамљана, а преци су им једно време живели у Кинуј. Шибенски прота Константин (Која) Крстановић, рођен у Кинуј 1881. године, био је син грговца Илије Крстановића. Прота Илија био је одликован краљевским Орденом Светог Саве. Помиње се и међу „пioniрима задужне мисли“ и оснивачима задруге у северној Далмацији. Са италијанским маршалом Де Боном је 1941. године преговарао око спашавања српског становништва северне Далмације, које би се требало пребацивати из НДХ. на италијанску територију. Прота Константин је убијен од стране од партизана 11. септембра 1943. године на гробљу Утвина надомак Шибеника. Крстановић више нема у овом граду. 211:298; 209:209; 151:339; 246:89; Бљ. 8:8, 6:4.

Прота Константин – Која Крстановић (1881 - 1943). Фотографија у поседу аутора.

Крстић Модрино Село / Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помињу се два сина Николе Крстића из Модриног Села. Нема их више. 103:116; 151:339

Крунић Дриш(?) / Теодор Крунић кумовао је 1716. године детету римокатолици Вида и Кларе Буйћ. Крунић је био "glavicus chalolicus", односно унијат (иск аутор текста из ког је овај податак преузет тај термин тумачи као "православац"). Кумовао је у Дринишу, али се не каже да ли је тамо и живео. Крунић данас нема у Дринишу. 139:48; 151:340; 151:340;

Крунић Отишић св. Арханђел Михаило 120 (18) Међу правим досељеницима у Отишић, који су наводно дошли "почетком 16. века" био је кнез Крунић "из Црне Дoline (у Босни)". 303:111; 81:128; 173:6; 211:302; 151:45; 151:341; 145:98; I, II, НЖ., п.М.

Кубат Каштел Жегарски (Жегар) Лазарева субота 40 (5) Лазо Кубат се помиње 1885. и 1887. године као тутор жегарске цркве св. Ђорђа. На овој функцији је 1885. године заједно са њим био и Гајо Кубат. Сродници све породице су несумњиво и Кубати у Орлићу на Далматинском Косову (видети опис те породице). Занимљиво је то, што један огранак породице (постоји још три огранка те породице, са другачијим надимцима). Иначе, добио је огранак ове породице највероватније по женском – удаљеним везама са Кубатима, односно путем сродства по женској линији. На територији Хрватске и Славоније презиме Кубат се, према подацима из 1948. године, јављао на још неколико места. Кубати су тада живели у Царговецу код Вараждина (1 домаћинство са 4 носиоца презимена), Дугом Селу (1 носилац свог презимена) и Загребу (1 дом Кубата са 5 укупно). Ови Кубати су, по свему судећи, у ближем или даљем сродству са својим презимењацима у Жегару.

Кубати спадају у старије жегарске родове, чији су се преци крајем 17. века христијанизовали. Судећи по томе, што су од старије локирачки у најбољем делу Жегарског Поля и то у близини старије турске куле, њихови преци су вероватно били земљопоседнички (спахијска, беговска или агинска) фамилија у Жегару у време турске власти.

Исељени огранци Кубата у Босанској Крајини и данас носе слична презимена. Упитано су Кубети у Перни код Босанских Крупа и Куботи у парохији Босанском Грахово. Кубети данас славе св. Луку, а у Босанском Крајину су дошли из Лије средином 19. века. У Лији нико од овог рода није остао, већ су сви прешли у Перну. Даљим пореклом су свакико из Жегара. Поменути Куботи у босанскограхском крају славе св. Јована. Они се у граховској парохији помињу 1884/86. године. Није поуздано познато због чега су они сродници Кубата у Босанској Крајини променили славу, али постолији могућности да је узрок било призењавање, односно прелазак на имење супротне.

По свему судећи су им сродници су им и римокатолици Кубатовићи и Кубатовићи у Бачкој. Њихово презиме понекад у историјским документима бележи и као Кубат. Данас су сви припадници овог старог и разгранатог рода у Бачкој римокатолици и почели су се убрајати у Буњевце. Њихов најстарији помен на територији данашње Војводине датира још из 1686. године. Тада су поменути Кубатовићи у Сомбору. Кубатовић и Кубатовићи се јављају у матичним книгама римокатоличке цркве у периоду 1842 - 1939, а носиоци ових презимена и данас живе у Сомбору. У Бачи у мађарском делу Бачке, Кубатовићи се помињу од 1715, а у недалекој Гари од 1717. године. У Суботици се презиме јавља први пут 1720, а у Мохачу 1750. У Бикићу се презиме Кубатов јавља 1788, а Кубатовић 1797 - 1932. године. Из 19. века датирају помени овог рода у следећим местима: Аљашма (Кубатовић од 1804, Кубатов од 1822. године), Каћмар (Кубатов од 1820.), Боршт (Кубатов од 1845. године). На Мохачкој Острви досељени су Кубатовићи из неког од суседних места око 1846. године, а у Сантово

Кубатовићи у 20. веку. Сва ова места, осим барањског Моача, налазе се у спрском и мађарском делу Бачке. Од овог рода је био и Тома Кубатовић (*Thomas Kubatovicz*), који се помиње као трговац воловима у списима царинарнице у Кечкемету 1722. године. Данас у Бачкој Кубатовић живе у следећим местима: Гара, Таванкут, Аљаш, Кајмар, Башкут, Ванџа, Сомбор, Чавољ, Ђурић и Чикерија. Кубатовићи у наше време имају насељима: Таванкут, Бадјок, Суботица, Сомбор, Баја, Гара и Чонопља. Неки од њих (у мађарском делу Бачке) су мађаризовани и носе презимена Кубат и Келеси (Келеши). Међу презименима која се у Бачкој данас сматрају буњевачким, Кубатов (заједно са презименом Кубатовић) слада у ред чештих. Из Бачке, бео сумње, воде порекло и не тако бројни Кубатови у Гуни код Жупане. Из исте области су морали бити досељени и преци Кубатовића у Билу код Белог Манастира, Блињи код Петрића, Доњем Михољцу и недалеким Голинцима. Илмир Двород код Подравске Слатине, Винковцима и оближњем Иванову, као и Кубатовићи у Загребу.

У централној Босни такође најлијазмо на бројне насеље прозимена Кубат, који су свакако у средству са својим дalmatinskim прозименцима. Кубати у средњој Босни су исламске вероисповести, за разлику од православних Кубата у Далматији, Кубета и Кубота у Босанској Крајини, или римокатоличких Кубатовића и Кубатовах настанићних у Бачкој. Једни од средњебосанских Кубата су они у Уловцу у околини Високог. У Уловцу живи 7 куба ове породице и још 4 кубе Кадрића, који су огранак Кубата. Они су ту сматрају старицима, иако су, уствари веома давни досељеници, о чему ће још бити речи. Из Уловца воде порекло Кубати у Сечој код Високог (1 куба), који су ту досељени на прелазу из 19. у 20. век. Почетком 20. века су из Уловца пресељено и једно домаћинство Кубата у Горње Мостаре. У Црнику (Високог Нахија) живи 8 домаћина Кубата и 1 дом Алића, који су њихов огранак. Црнчански Кубати се убрајају у родове непознатог порекла, али су свакако пореклом од старијих Кубата у Уловцу. Из Црнице је прешао један огранак ове породице у недалеке Тинице. У Грајанима, такође у Високог Нахији, живели су раније Кубати, који су, као још неке породице у том месту, много страдали од куге. Од њих је преостало само једно домаћинство, које је прешло у оближње Геране. Сматрају да нису род са Кубатима у Порјечанима сдисно у Уловцу, који је део шире предеоне целине зване Порјечанци. Ово би могло указати на њихово ближе сродство са Кубатима у Црнику, али су и они ипак у даљем сродству са уловачким огранком ове породице. У месту Добросин код Горњег Вакфа данас живе Кубати, који су римокатоличке вероисповести. Они се, у географском смислу, надовезују на Кубате око Високог.

У средњој Далматији, тачније у Имотској Крајини, налази се заселак Кубатовића. У том заселку живели су преци римокатоличке породице Кумбат. Још је иселена у приморје. Године 1640. је фратар Петар Кумбат предводио сеобу из Имotske Крајине у Макарско Приморје, када се, свакако, одатле иселила и целокупна породица Кумбат. Петар је био рођен у Имотској Крајини, свакако у моменту Кубатовине. Његово презиме се некад бележи као Кумбатовић, а ређе као Кубатовић. Из Макарског

Приморја су многи Имоћани даље иселjeni. Тако је, 1645. године, велики број њих прешао у Сумартин (други назив Врхбрач) на острву Брачу, који је данас живе мањом на острву Крку, у Омишљу и другим местима, где су, по сродницама рода, прешли из околине Макарске. И овде се вероватно ради о породици примила римокатоличку веру. Савакако је заједничко порекло свих Кубата, православних, римокатолика и муслимана. Корен овог рода је у источној Херцеговини, у месту Кубатовине. Ово место се налази у источном делу Херцеговине, у Дабарском Польу, недалеко од Берковића. Херцеговина је, иначе област, из које су се кретале веома интензивне миграционе струје ка северној Далматији (често преко Босанских Крајина) и ка средњој и источној Босни. Велики део бачких Буњеваца такође је пореклом из Херцеговине.

Херцеговачко место Кубатовине је од давнина настављала породица Кубат. Ова породица, исламске вероисповести, била је стариначка у Кубатовини и, без сумње, живела је у овом месту у 16. вијеку, а можда и раније. Забележено је предање, да су пореклом "од неке властелинске породице из Добра чији је предак прешао на ислам и остао на своме огњишту када су Турци, у другој половини XV вијека заузели Дабар". Кубати у Дабарском Польу су били веома имућни, што поред осталих, сведоче и тамошњи топоними Кубатовина, Кубатова Јава, Кубатовац, Кубатуша и Кубатова Главница.

Родонаčelnik Кубата био је највероватније војвода који је носио лично име Кубат. У историјским изворима се Кубат помиње као војвода Доњих Влаха (области у доњем току Неретве) у јуну и јулу месецу 1522. године.

Пре њега је ово високо звање носио извесни Мустафа (априла 1521.), док је после Кубата војвода Доњих Влаха био Калум, поменут маја 1524. године. Да је управо овај Кубат био родоначелник истомене породице, сведочи, поред његовог ретког имена и време у ком је он живео, као и област у којој се помиње (Доњи Власи су били у близини Дабарског Поља). Нешто касније, фебруара 1570. године, помиње се чашу Кубат, који је из Цариграда путовао у Венецију, носећи султаново писмо, у ком се ултимативно тражи да Млечани Турицима предају Кипар. Није познато, да ли је он био у срдству са родоначелником Кубата, односно да ли је припадао свом роду. Ограници породице Кубат су се из Херцеговачке исељавали на различите стране, али су махом задржавали своје старе презиме (некако са додатком –овић, односно –ов). Одадве су се испелили и пречи дalmatinskih Kubata, најкасније у 17. веку. Данас се не може поуздано рећи, да ли су Кубати прешли непосредно из Кубатовине у северну Далмацију, или је у пitanju bila etapna seoba (на пример, преко Bosanske Krajine или Imotske Krajine). Из Кубатовине су, крајем 17. века, прешли и пречи Кубатovića и Кубatovicih u Bančku. Presečjevje Kubata iz ovog mesta u Ulovac kod Viskosog moralo je odiigrati veoma dawno, naјverovatnije tokom 17. veka, poshto su Kubati u tom centralnobosanskom mestu prilikom stari i već se smatraju starinicima.

Danac u mestu Kubatovini, u kom je 1926. godine postojalo ukupto 10 domova, više nema Kubata. Svi članovici ove porodice, 4 kubne, koliko ih je tada bilo, isekili su se 1875. godine u Tursku. U Kubatovini živeli su i domaćinstvo portodice Kurtović, čiji se predak samodobro danas pre odlaska Kubata, 1874. godine, skrenio iz ove porodice i došao tu na miraz. Na grbovu uz Karloza – begovu umajmu u centru Mostara sazrađivanom su "ugledne lincenosti i članovici njihovih porodica". Tu su, između ostalih, sazrađivali i Kubati, svakako bliski srodnici svojih prezimenzaka iz Dabarskog Poљa. Srodnike sa istim prezimenom ova porodica imala je u Stoču.

O veličaju starini, odnosno autohtonosti, Kubata u Kubatovini сведочи, поред исторijskih помена војводе Кубата, име села које је формирano по самој породици, односно по њеном родонаčelniku. Поред тога, о старини сведочи и њихова стara kula u Kubatovini. Прича се да је, када су Kubati градили ovu kulu, u целom Dabarskom Poљu (које данас има 19 cela) bilo ukupto 6 kubna. Kubna Kubata su bili ispred Gradine. Основано се претпоставља, da su Kubati potomci srpskog roda, чији су пречи живeli u Dabarskom Poљu u srednjem veku, odnosno pre dolaska Turaka.

Презиме Kubat formirano је од истоветног личног имена. То име има основу Kubo и наставак –at (слично као Mijat, Vučat). Kubo je, spet, име од milda (хипокористик) изведен од личног имена Jakub. Хипокористик Kubo je i danas u upotrebi u istočnoj Hерцеговини. Штавише, то je jedini познато име од milda, izvedeno iz ovog личног имена. Mушки лично име Kubat (односно "Kubata") забележено je, између остalih, u Sarajevoj 1786/87. godinе. Tada je умро "Kubata, naplatnica" (занатлија који прави потковице за мушке ципеле и чизме). Постоји извесни неутемењени

покушај да се ово, односно нека слична презимена тумаче именом једне архичне капе, коју су раније углавном носиле паšaši (собе у пашаји) kubajlija ili kubakija, или никада nije забележено da se zvala kubatlija. Име насеља Kubatovina je, без сумње, било формирano по личном имену Kubat, односно означавало је Kubatovo насеље или Kubatov посед.

Настанак презимена, као и постојање веома старих родова исламизованих Kubata u матици i Височкоj Naxiji, сведоче да је овај породица била исламизована и да је презиме добила у периоду припадности тој религији. Исламизација предакa Kubata naјверovatnije се одиграла негде krajeom 15. или почетком 16. века, да bi се dva њена grankova ubrzao, већ tokom 17. века, вратила u хришћanstvo (Kubati u Dalmačiji u православље, a Kubatović(i) u Bačkoj u rimokatoličanstvo). Možda je управо родоначелник vojvoda Kubat bio prvi iz te porodice koji je primio islam. Православна породица Kubat, која живи u Височкоj Naxiji, тачније u Чифкуzu (2 domaćinstvo) сродница је sa Dimićima (3 kubne) i Čakramira (1 kubna) u istom mestu. Lalijima i Mirkojivima u Čekrjinima. Сви они славе св. Јован и пореклом су из племена Бањана u Црногорскоj Hercegovini, између Bileće i Niškina. У Бањanima su припадали братство Miljaninima (погрешно je забележено "Miljanovimima"). Они нису u срдству sa Kubatima, Kubatovimima i Kubatovima, već su svojo prezime morali dobiti po tome, шto su неко време живели u Kubatovini, односno iz tog места bili doseljeni u Visochko Naxiju. To, између ostalog, potvrđuje i nastavak њihovog prezimena (–ija), који je uobičajen za prezimena formirana po mestu porekla (као, на пример, Sarajija ili Nišija).

Nije тачна konstatacija, koja se појављује na једном mestu, da je predak ovog roda dobio prezime po "kubat – kapi" коју je nosio, poshto se kapa o kojoj je реч зове kubashija. Dakle, u Dabarskom Poљu u Hерцеговини, недалеко od Berkovića, налази се старо насеље Kubatovina. U свом mestu je već krajem 15. ili почетком 16. века живeo rod Kubata, који je управо u 16. веку i добио prezime. Родоначелник ove porodice био је naјverovatnije vojvoda Kubat, заповедник Доњих Vlaха u централноj Hерцеговини (у данес toku Heretve), који се као nosilač tog visokog звањa помиње 1522. godinе. Naјverovatnije su Kubati bili potomci средњовековног srpskog stanovništva istočne Hерцеговине. Iseljavanje Kubata iz matice почelo naјkasnije u drugoj polovini 17. века, a možda i nešto ranije. U tom periodu su prešli prечi Kubatović i Kubatovici u Bančku i тамо примили rimokatoličanstvo. Danas они живе u velikom broju balkanskih mesta, a први пут су поменuti 1686. godinе u Somboru. Крајем 17. века je naјverovatnije bilo i iseljavanje predaka Kubata islamske вероисповести u Visochko Naxiju, где се u Ulovac već smatraju starinicima. Пречи православних Kubata су из источне Hерцеговине, neposredno ili преко Bosanske Krajine, bili doseljeni u severnu Dalmačiju. U Žegarju su svakako bili

насташњи најкаснији крајем 17. века. Из наведених подручја Кубати су се у новије време расељавали и по другим областима. Тако су се из Жегара чланови ове породице иселавали у Босанску Крајину, Загреб и другде. 25.275, 294, 81.128, 364, 211.314, 268.109 – 110, 88.85 – 86, 151.342, 124.488, 245.304, 318, 18.68 – 74, 308.34, 292.36, 1.613 – 623, 101.197, 171.130, 440, 227.741 – 742, 195.82, 540, 817, 159.22, 30, 171 – 172, 21.59, 159, 51.253, 283.429, 434, 467, 502, 540, 617, 625, 646, 43.9 – 10, 24, 121.17, 204, 290.179, 271.122, 19.260, 284.674; I, X.В.; У.Ј.

Кубат Орлић св. Никола 11 (3) Орлићки Кубати свакако представљају огранак истоимене породице из Каштеля Жегарског.

Никола Кубат, односно Никола Ивановић звани Кубат (*Nicola Cubat, Nicolo Ivanovich do Cuba*) из Орлића оженио се 1834. године са Јелисаветом Машил (*Elisabeta Masicich*) из Уздаља. Они су имали бећку Ђурђицу, рођену 1839. године, сина Тодора (рођ. 1846), а вероватно и другу децу. Василиј Ивановић из Орлића (*Vasili Ivanovich*) венчано се 1844. године са Ангелијском Баршић из Уздаља (*Angelija Barcich*). Они су, поред остале деце, имали сина Лазара *Ивановића званог Кубат* (*Lazzaro Ivanovich detto Cubat*), рођеног 1845. године. Марко Јо(е)ановић Кубат из Орлића кумовеђа је на једном крштењу 1870. године. Исте године се помиње *Марта* рођена Јо(е)ановић Кубат заједно са својим мужем, *Петром Симићем*. Као што се може видети, секундарно презиме ове породице било је *Ивановић*, односно *Јо(е)ановић*. Иначе, презимена *Ивановић* и *Јовановић* се не јављају у Орлићу средином 20. века. 151.245, 266, 342, 18.68, 246.279, К.В.; Б.А.

Кудуз Карин / Православац Раде Кудуз из Карина помиње се у матици умрлих 11. марта 1789. године, када су га, заједно са Панетом Шушом убили Буњевци из Медија. Ове породице више нема у Карину. Термин „кудуз“ је, иначе, турсизам за значењем „бесан“, „побеснели“, а тим именом се означава и врста великог топа. 81.286; 151.344; 307.422

Кужет Врана 11 (1) Видети опис Кужета у Добропољцима, са којима је ова породица у сродству. 211.313, 151.353

Кужет Добропољци 39 (8) Кужети су несумњиво добили презиме по занимавају својим родоначелником, пошто је термин „кујеж“ италијанизам у дalmatинским говорима и означава куваре. Иселени огранак дalmatinskih Kужетa несумњиво представљају Кужет у Мощорину у Шајкашкој области (југоисточна Бачка). У тамошњим матичним књигама се Кужети помињу 6 пута у периоду од 1754. до 1786. године. У недалеким Господинцима се јављају 51 пут под презименима Кужета и Кужетин, између 1829. и 1899. године. 303.111; 25.276; 211.284, 151.353; 47.129; I.

Кужет Запужане св. Ђорђе 5 (1) Једна су породица са Кужетима у Јајаћима Доњој. 147.396; 211.320, 151.353; П.С.

Кужет Јагодња Доња 29 (4) Род су са породицом Кужет у Запужанима. 303.111, 211.316, 151.353; I, П.С.

Кужет Коларина 17 (2) Ово је један од огранака бројног рода Кужета у крају један род. 151.353; I

Кужет Корлат 40 (5) У попису Корлата из 1749. године помиње се православац Тома Кужет (*Cusat*). 25.276; 261.185, 151.353; I

Кузман Главина Доња (Имотски) 27 (4) Досељени су из Попова у Херцеговини „међу првима“. У сродству су са Даниловићима (видети опис те породице).

Родоначелник ове фамилије, седар Кузман Даниловић, био је из њеном челу, непосредно по досељењу у Главину. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 13 укулана и да је добило „кућу уз турску купу“, као и 38 канала земље. У тај број је узласило и 12 канала земље, које је поменути њихов предак добио на рачун седарства. Иван Бушар – Рошо је, у другој половини 18. века, убио Кузмана „Ркада“ (православца), седаревог брата, из Имотске Крајине. 40.284, 292, 211.314, 142.125, 133, 151.352, 43.352

Кузмановић Велика Глава 5 (1) Сродни су са својим презимењацима у недалеком Пластову. 211.292, 151.352

Кузмановић Пластово 3 (1) Нема сумње да су заједничког порекла са Кузмановима у Великој Глави. 303.111; 151.352; I

Кујунџић(?) Сплит 4 (2) Међу пренумерантима на књигу Вука Карапића „Ковачић“ за историју, језик и обичаје Срба сва три закона“, штампану 1849. године, налазе се Хаџи – Јово Кујунџић, трговац и Спиридон Кујунџић, ученик у 4. нормалној класи из Сплита. Судећи по његовом личном имену, највероватније је био православни Србин. 126.134

Кујиша Коларина / Стојан Кујиша, капетан Коларине, помиње се међу потписnicima једног документа који су православни Dalmatinci упутили 1759. године млетачком сенату. Ове породице више нема у Коларини.

Данас се не може поуздано рећи, да ли је овај фамилија била у родбиноним односима са насталим православним Кулишићима који су живели у Врлици и Шибенику, са Стијељевима у Биланићу Горним, који носе породични надимак Куже (видети), са римокатоличким Купушћима у доницком крају, Кулишићима у Комики на Вису, или са неком од других породица које носе слично презиме. Описанији подаци о овим породицама изнети су у опису врличких Кулишића (видети). 169.368 – 375; 151.344 – 347

Кукавица Карин Доњи св. Никола 34 (5) Преселили су се са средине села на своју данашњу локацију. Западни део Карина Доњег, у коме живе, насељен је касније од других делова тог насеља. Павле Кукавица - Вујатовић рођен је од православних родитеља у Карину око 1727, а према другом извору око 1718. године. 25.275, 253.18, 211.316, 202.699; 137.8; 6.337, 151.345, 1.

Кукавица Уздолје – видети Ђорђевић

Кукић Какма 4 (1) Стана Кукић, православне вере, рођена „у Јагодњи“ (свакако у Какми, пошто се у Јагодњи ово презиме не помиње), удава се 1851. године за православца Мату Кабаницу из Церања. 151.345, п.с.

Куколь Бискупија св. Никола 8 (1) Доселjeni су из Јагорвића почетком 19. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Свакако су сродни са осталим најевременим Кукольцима. 183.95; 151.345

Куколь Врпље св. Стефан 87 (17) 1 (-) Доселjeni су из Босне у 17. веку. Било их је 14 кућа око 1920. године. Ова породица је несумњиво у сродству са другим Кукольцима по Кининској Крајини (видети). 183.122; 151.345

Куколь Жагорвић св. Стефан 19 (5) Доселjeni су из Босне у 17. веку. Биле су их 2 куће око 1920. године. 183.123; 211.305 - 306; 151.345

Куколь Кинин св. Ђорђе 11 (4) 1 (-) Доселjeni су из Жагорвића. Била их је 1 кућа око 1920. године. 303.111; 183.90; 151.345; 1

Куколь Кининско Поље 20 (3) Ово је још један огранак бројног рода Кукольа у Кининској Крајини. 211.305; 151.345

Куколь Орлић св. Стефан 17 (3) Ова фамилија је poreklom из Босне. Биле су 3 куће Кукольца око 1920. године у овом месту. 183.106; 151.345; 246.279; БЛН

Куколь Шибеник 7 (3) 1 (-) Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. На православном гробљу код горње цркве налази се гроб Јакова Кукольца из 1811. године. Несумњиво су били сродни са Кукольцима у околини Кинина (видети). 216.178; 69.14; 151.345

Кулић Какма / Нема их више. Највероватније су нестали у другом светском рату. 211.318; 151.346

Кулишић Врлић / Божо Кулишић, деда Крста Кулишића, рођеног 1812, доселио се у Врлићу са својих десет синова из „Црне Горе“ (највероватније из Боке Которске). Према томе, досељавање ове породице се одигравало негде на прелазу из 18. у 19. век. Кулишићи у Боки, тачније у херцегновско - рисанском крају, како се сматра, воде даљу порекло из Херцеговине. Један од поменутих десет синова, Божо Кулишић био је Павле, Крстин

252

отац, а други Тодор, каснији трговац у Шибенику (Кирил Цајетковић тврди да је то рођен у Врлићу). Свакако је нетачан навод код Ерделjanovića да ствари огранак врличких Кулишића у Шибенику, који су у заступници. Врлички Кулишићи су сладали у ред малобројне грађанске интелигенције тог краја средином 19. века. Од њих је био Крсто Кулишић (умро 1874. године, гробница му се налази код манастира Драговића). Крсто је био одгајан од старне свог стрица, Тодора Кулишића, трговца у 1865. председник врличке општине. Међу претплатницима на јеуге Српске књижевне задруге 1892. године појављују се и Јосиф Кулишић, општински начелник у Врлићу (1901. председник радионог председништва Српске народне странке) и Владислав Кулишић, „посред.“ (поседник?) из Врлике. Нема их више у овом месту.

Данас се може поуздано рећи да ли је ова фамилија била у даљем сродству по мушкој линији са несталим православним Кулишама у Коларини, са римокатоличким Кулишћима у дрнишком крају, Кулишими у Комижи на Вису, или са неком од других породица које нису иста или слично презиме.

Вреди поменути, да је у средњем веку забележено насеље са идентичним родовским именом, Кулишић код Складина. То насеље и данас постоји, али се зове Кулишић. У историјским документима се оно први пут помиње 1299. године. На каменој плочи над источним вратима цркве св. Катарине у Дубравицама (у чију парохију – жупу је спадао и Кулишић) забележено је 1426. године име Петра Михаила Миљутинића од Добропуке (Petrus Michaelis Milutinich de Dobropuke). Он је вероватно био ктитор поменуте цркве. Каснији помени овог места у историјским изворима датирају из 1482. (... villas Debrauicam et Culischis...). 1497. када се помиње Стефан Миљутинић од рода Кулишића који је био из овог места, 1498. (Стефан Миљутинић од истог рода), као и 1574. године. Кулишић код Складина био је једно од насеља, чији је становништво претежно или у потпуности припадало поменутом племену Кулишића, једном од дланасте старих хрватских племићких рода. Највероватније је огранак Кулишићу у једном периоду носио истоветно презиме (Кулишић), па су неке од исељених породица које су припадале овом огранку и касније задржале ово презиме. Штавише, међу историјарима постоји мишљење, да су Кулишићи, уз Будачиће, били један од главних огранака старог племена Кулишића.

Из скрадинског Кулишића свакако воде порекло бројни римокатолички Кулишићи по Дрнишкој Крајини. Из тог места највероватнији потичу и Кулишићи у Великом Ижу на острву Иж (9 домаћинства са 32 укупљанима), Кулишићи на Муртеру, као и породица Кулишић у Комижи на Вису. Кулишићи на Ижу, који су „вероватно пореклом са Муртера“, наводе се у изворима од 1702. године, а поменута комишка породица јавља се у историјским документима почевши од првих деценија 17. века.

Кулишићи у Жупи Дубровачкој се у документима помињу 1727. године. Један део Кулишића у самом Дубровнику представљају релативно стари породицу, чије порекло није познато, док су други носиоци тог презимена у истом граду новији досељеници из Дрнишке Крајине. Кулишићи у Дубровнику такђе представљају једну од старијих породица непознатог порекла. Кулишић је у овом граду 1948. године било укупно 43, распоређених у 19 домаћина, а Кулишићи 17 у 5 домаћинства. У Кунима на Пељешцу се Кулишићи сматрају старом фамилијом, а одатле су прешли и у недалеко Пијавично. У Кулиште (Бијело Поље) на Пељешцу су се Кулишићи доселили из Дубровника.

У Тарчину (Срињинама) у пољичкој области у средњој Далмацији средином 20. века живела су 43 Кулишића, распоређена у 5 домаћинства. Свакако су од пољских Кулишића били и чувени борци из времена Кандијског рата, харамбаше Петар и Тадија Кулишић. Сродници свих Кулишића несумњиво су били и њихови презимењаци наведени 1725. године у попису Сплитске надбискупије. То су били: Ана и Звоне Кулишић у Омишу, са 2 односно 3 члана домаћинства, као и Никола Кулишић у Каšтел Суђурду (бчанова домаћинства). Године 1743. је у Босни пописано неколико домаћинства римокатоличке породице Кулишић. Наме, у Фојничи је тада живео Франко Кулишић (Franciscus Cilissich) са 2 члана породице, у Билавићима код Крешеве Мартин Кулишић (Martinus Cilissich) са 11 укњиžа, а у Лечину код Крешеве Матеја Кулишић (Mathias Cilissich), у чијем домаћинству је било 6 душа. Љука Кулишић (Lucas Culuchich) је са својих 7 чланова домаћинства исте године пописан у Мостару. Вероватно је од истог рода био и тада поменути Стеван Куљешћи (Stephanus Cuglessich) из Поточана код Вареша, који се налазио на челу домаћинства у ком је живело 6 особа. Кулишићи у Башкацима и Турићима код Жупање (источна Славонија) највероватније представљају огранак истоимене босанске породице. Ни за њих се, као ни за друге наведене фамилије, не може поуздано рећи, да ли су у средњству са врличним Кулишићима: 81.129; 216.176; 248; 209.25; 30.35; 191.LV; 233.49; 175.51; 344 – 347; 297.45; 78.33; 281.293; 241.169; 235 – 236; 87.276; 282; 4.77; 26.232; 234; 247; 182.286; 59.383 – 374; 255.86; 239.388; 489; 295.77; 79; 98; VI. M.I.

Кулишић (Кулић) Шибеник / Из Врлике од тамошњих Кулишића крајем 18. или почетком 19. века. Ердълановић је о њима забележио да су пореклом "из Босне", или то тврђење није вероватно, пошто Роди доноси потпуније податке о пореклу ове породице из Црне Горе, њиховог родословју и периоду насељавања. Кулишићи или Кулиши се били трговачка породица. Тодор Кулишић је 1820. године био тутор православне цркве у Шибенику. На православном гробљу код горње цркве се налази његов гроб из 1824. Године 1826. шибенски трговац Кулишић поседовао је велика стамбене површине у овом граду. Теодор Кулишић, трговац из Шибеника, био је претплатник на "Србско – далматински магазин" 1836. године. Међу претплатницима на "Србско – далматински алманах" из 1837 – 1840. године био је и Симеон Кулишић, житељ и "купач" (трговац) шибенски, за сина Теодора, а 1839. и 1840. године Христифор Кулишић. Крсте С.

Кулишић, трговац из Шибеника, помиње се међу пренумерантима на књигу Вука Карадића "Живот и обичаји народа српскога", штампану 1867. године. Нема их више: 81.129; 216.178; 168.512; 126.404; 233.49; 97.7; 98.7; 94.101; 95.148; 96.187; 312.94; 151.346

Куловића Голубић / Међу Србима исељеним 1758. године из Далмације у Румунију помиње се Сава Куловић из Голубића. Ове породице нема више у Голубићу. Видети и Колувиће у Кининском Пољу: 105.221; 103.82; 151.346

Кунац Кричке са "Борђе 90 (14) Пореклом су "од Гламоча". Има и православних и унијата Кунаца у Кричкама. Тодор и Каја Кунац (свакако из Кричака) помињу се у попису оних православљаца који су прешли у унију 1835. године (Caja figlia qm. Gio Kunač; Todoro figlio do. Kunač). Живе у Гођрим Кричкама: 303.111; 81.129; 211.297; 267.80; 151.347; I. J.M., П.А.В.

Кундаица Кистање / Православац Јован Кундаица је 1826. године добио ћерку Марују, Јелена Кундаица, ћерка Данила и Симеона роф. Мирчете, родила се у Кистању 1839. године. Василија, син Марка Кундаица и Марте роф. Трајкарук рођен је у Кистању 1843. године. Од ове породице је био јеромонах Кирил Кундаица. Ове фамилије нема више у северној Далмацији: 216.252; 151.347; К.В. б.а.

Јеромана Кирил Кундаица.
Фотографија у поседу аутора.

Кулиров Добропољци / Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помињу се Симо и Сава Кулиров из Добропољца са породицом. Нема их више. 103:114; 151:348

Купрешанин Врник св. Никола 32 (7) Досељени су из Купреса (Купрешког Поља) у Босни крајем 17. века. Вероватно су дошли у себи 24. августа 1695. године, када је већи број породица из Купрешког Поља досељен у Далмацију. Свакако представљају исти род са Купрешанима у суседним Рамљанима. Било их је 6 домаћинстава у Врнику око 1920. године. Сродник дalmatinskih Kupresana svakako predstavlja istoimena porodica u Gornjoj Krajinji (Lika, Kordun i Banija), koja takođe slavi Količadom. Ne može se poуздано reći, da li su istog porekla i Kupresani u Šajkaškoj oblasti u jugoistočnoj Bačkoj, чије су презиме бележи као: Купреши, Купрешани, Купрошан, Купршан, Купршани и Купрши. Шajkaški Kupresani su pod tim prezimenima бележени у православnim maticama u Kabilju, u periodu od 1793. do 1884. године. 303:111; 183:121; 211:304; 106:260; 151:348; 213:360; 47:130; I.A.M.C., 6.N.

Купрешанин Рамљане св. Никола 25 (4) Досељени су из Босне, највероватније у себи 24. августа 1695. године, када је већи број породица из Купрешког Поља досељен у Далмацију. Несумњиво су у средству са Купрешанима у суседном Врнику (видети). Били су их 4 куће у Рамљанима око 1920. године. Године 1700. се помињу у Рамљанима три Купрешанина (Cupresanis).

Петар Купрешанин (Petar Cuprešanin) из Рамљана већно се 1833. године са Јелисаветом Ђубреовић, односно Ђубреовић из истог места (Elisaveta Đubrović). Поред друге деце, имали су сина Дамјана, рођеног 1834. године.

Сачињавају, заједно са Крстановићима, Добрићима и Чосићима један од четири комшијука Доњих Рамљана. Доње Рамљане су старије од Горњих. Матица им је у делу Рамљана званом Доњина. Имају породичне надимке: Банови, Сакољев и Главанђе. 183:114 - 115; 301:116; 106:260; 161:51; 151:348; 246:279; 1:58; K.B.; 6.N.

Кураџица Плавно св. Стефан 126 (22) 1 (-) У новије време се зову и Кунаџица. Досељени су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Плавна 1692. године из Санчиче Жуле или Бјелашког Поља у Босанској Крајини. Било им је 7 кућа око 1920. године. Постоји народна традиција, тачније домишљање, да су Кураџице потомци Курин - бега, који је живео у кули у Плавном који се назива Турска Каца. Томе да је ово предана у ствари конструкција, иде у прилог помињање некадашњих "Отон - бега", "Келтевин - бега", "Стрми - бега" и "Зечевин - бега", чијим се наводним именима покушавају објаснити називи поједињих места. У Плавну заиста имају потомака покрштених муслмана из Бјелашког Поља, које су Срби са собом довели 1692. године и одмах хрстили, али се не може поуздано рећи, да ли Кураџице спадају у њихове потомке.

Ова породица има исељенике у Мајуру код Шапца, који су тамо прешли у новије време. 303:111; 183:112; 164:176 - 178, 203 - 204; 70:5 - 10; 211:310; 60:132; 106:261; 151:349; I.

Курбалија Стремица св. Јован 104 (19) Пореклом су из Босне. Имају по презимену ове породице, лако би могли бити потомци давно покрштених муслмана (Стремица) је у време Пожаревачког мира 1718. године коначно прешла из османских у млетачке руке). Један огранак ове породице се несумњиво давно иселио у Бачку, матичним книгама Мощарина у области Шајкашкој (југуточна Бачка) помињу се ово презиме од 1783. године. Као Курбалини се чланови ове породице у мощаринским матицима појављују почевши од 1758., а као Курбалићи од 1798. године. Забележени су још и облици Курбалин (1783. године), Курбан (1788. године) и Курбали (1797). 303:111; 183:116, 118; 211:312; 23:78; 151:349; 47:130; 29:6. I.

Курица Билишана св. Никола 57 (6) Из Билишана је родом био Петар Јагодин - Курица, вођа устанка 1704. године. Презиме Курица је "настало од турског назива за попа Петра: каур - коца, како су га Турци прозвали као буџију". Православни свештеник Михајло Јагодин се спомиње 1739. године. Он се, као Михајло Јагодин парох Билишанса, помиње међу потписnicima једног документа који су православни дalmatini utupili 1759. године млетачком сенату. 25:275; 216:247 - 248; 211:317; 169:368 - 375; 151:349; 3:111; I.

Курабаса Цетина св. Јован 34 (4) Появљују се и под презименом Курабас. Раније су били бројнија породица. У новије време је забележено да су "од 12 димова..." дедирауни на 5th. 211:301; 301:130, 139; 151:349; I. II.

Куртовић Брибир 5 (1) Сматра се, да је ова породица најстарија од данашњих родова у Брибиру. Постоји мишљење, да су им прешли били муслмани, који су ту остали у време ослобођења Брибира од Турака и покрстили се.

Име Курт (Курт, Курта), од које је ово презиме очигледно формирano, спада у ред муслманских мушких личних имена. 25:275; 211:293 - 294; 151:350; 6.N.

Куруч Стремица св. Лука 17 (2) 1 (-) Сматра се, да је ова породица пореклом од Миздрака из Стремице (видeti опис те фамилије). Била су их 2 домаћинства око 1920. године.

Занимљиво је презиме ове породице, пошто су се куруцима називали мађарски борци у Ракоцијевом устанку против хабзбуршке власти почетком 18. века. Дослован превод овог термина са мађарског је „крсташ“. Није познато, на који начин је ова дalmatinska породица добила своје данашње презиме. 303:111; 183:117, 151:350; I.

Кусалић (Кусало) Кашил Жегарски Лазарева субота 9 (1) Досељени су из Острвице, од тамошње породице Кусалић (видети). 25.276; 151.350; 18.74 - 75; I

Кусалић (Кусало) Острвица Лазарева субота 11 (2) Несумњиво су пореклом из Половог Польја у источној Херцеговини, тачније из места Польница. Тамо и данас има Кусаловића, али они славе св. Ђорђа. Та породица је стариначко у половским Польницама. На њихов помен наилазимо 1718. године, када се у документима јавља "срзенто" (наредник) Јован Кусаловић. Неколико огранака ове породице је исељено из Половог Польја у околну Дубровника. Међу њима су и Кусале у Громачи, који се у тамошњим матичним књигама помињу 1767 - 1772. године.

У попису Острвице из 1709. године помиње се Станко Кусаловић, син поконога Марка (Stanco Cuzalovich qu. Marco). Крајем 19. века се Милош Кусало из Острвице оженио со Шапонија из Добропољаца. Само презиме Кусало формирани је од истоветног надимка. Наиме, "кусало" означава особу (најчешће мушко дете), које много куса, односно много једе. По овој особини је и родочленник Кусала свакако стекао лични надимак који се касније, у форми презимена, пренео на његово потомство. Такође, "кусало" означава и онјај део кашке који се међе у уста. 303.111; 25.275; 257.123; 12.180; 151.350; 287.86; 74, 140; 18.74 - 75; 241.154; 230.625; 228.88 - 89; I

Кутлача Ивошевци 33 (6) 1 (-) Имају породичне надимке Пемчови (Пемчић) и Билаћи. Нема сумње да су заједничког порекла са Кутлачама у Радучићу и Кистањом. 25.276; 288, 298; 151.352

Кутлача Радучић св. Ђорђе 65 (12) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. а не "у 16. веку", како наводе поједини аутори. Било их је 6 домаћинстава око 1920. године. Имају породичне надимке: Маркићевићи (Маркићевићи), Јовишићи, Тепурићи и Бишићи. 25.276; 288, 293, 296, 302; 183.113; 151.352; I

Кутлача Кистања св. Јован 70 (11) Живе у делу Кистања који се зове Чучево. Свакако су сродници својих презимењака, који живе у Радучићу и Ивошевцима. 303.111; 25.276; 151.352; I

Кућица Книн св. Јован / Досељени су из Бискупље. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183.91; 151.343

Лађевић Кањане 39 (10) 2 (-) 211.290; 151.355

Лазаревић Радек (Имотски) / Помињу се у попису православних породица у Радеку 1860. године. Нема их више у овом месту. 40.293; 151.359; 43.356

Лазиница Складин св. Ђорђе 5 (1) Према другом извору, ова породица је лоцирана у далматинском Гречцу. 303.111; 211.292; 151.360; I

Лазић Кричке / Maria Irina qm. Lazich из Кричака, стара 36 година, са ћеркама: Кајом (Саја), Аном (Алпа) и Јоком (Јосса), помиње се међу Кричкама. 267.80; 151.360

Лазић Полача (Кин) св. Димитрије 92 (16) Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је 8 домаћинстава око 1920. године. 303.111; 183.109; 211.311; 151.360; I

Лазић Рамљана св. Стефан 76 (9) 1 (-) Досељени су из Босне, свакако крајем 17. века. Неутемељено је Накићеновићево мишљење, да су дошли Рамљанима, за које поједини аутори сматрају, да су настали на месту села Имају породичне надимке: Јошћи, Косовице и Тодорићи. Матица им је у средини некадашњих земаљских колиба Доњих Рамљана. Максим Лазић из Рамљана (Maksim Lazich) оженио се 1803. године Мартом Ђурђевић из истог места (Marta Djurjević). Они су поред првог деца, имали сина Стевељана, рођеног 1834. године 303.111; 183.114 - 115; 161.50; 151.360; 246.278; t: б.в.; б.б.; б.н.; К.В.Б.А.

Лазић Тијарица Горња 29 (7) Помињу се 1786. године. 40.289; 211.314 - 315; 151.360

Лака Бискупља св. Стефан 40 (5) Досељени су из Гламоча 1689. године. У литератури су бележени и под презименом Лако. Било их је 7 кућа око 1920. године. 183.95; 211.303; 161.39; 151.356; I

Лакић Бенковачко Село 18 (2) 1 (-) Ова породица свакако представља огранак бројног рода Лакића у Буковици и Равним Котарима. Најбројнији огранак тога рода живи у Бильјанима Доњим, Карину Доњем и Карину Горњем (видети). 25.276; 151.356; I; X; П.Р.

Лакић Бильjanе Доње 24 (4) 1 (-) Имају породични надимак Жекољи. Једног су порекла са својим презимењацима у Бильјанима Доњим и по другим севернодалматинским местима. Један огранак ове породице у Бильјанима Горњим почев је славити св. Николу као своју красну славу. 25.278; 304; 151.356; I; X; П.Р.

Лакић Бильjanе Доње 122 (17) 1 (-) Ово је један од најбројнијих огранака разграниченог рода Лакића. 303.111; 211.315; 151.356; I

Лакић Бришево (Груси) / Нема их више. Живели су у делу Бришеве који се зове Груси. Међу Србима иселеним из Далматије у Польску 1771 - 1774. године помиње се Гајо Лакић из "Гра" са породицом. Видети и описе других далматинских Лакића, који су са њима несумњиво сродни. 103.114; 151.356

Лакић Ислам Грчки 35 (5) 2 (-) Ово је један од огранака бројног далматинског рода Лакића. 211.115; 151.356; I

Лакић Ислам Латински 6 (1) Сродни су са својим презимењацима у Карину, Бильанима и по другим местима. 303.111; 151.356; I

Лакић Карин Горњи 134 (23) Једна су породица са Лакићима у Карину Доњем (видети). Коса Лакић из Карина била је, као што сазнајemo из документа писаног 15. 03. 1885. године, заробљена од стране грчачких Турака у августу 1884. године, одведена у Кину, тамо продата као робњака Махмудбегу Дуракбековићу, који је потпурио.

Један од сеоских судија у Карину 1730. године био је Симеон Лакић (од стрене аутора Солда погрешно интерпретиран као "Шимур"), Јосиф Лакић, парох у Карину, поменут је 1803. године, а његов син Петар, такође карински парох, 1818. Тиро – Тирко Лакић је био карински "капитан" (капетан) крајем 19. века. Он је био и општински поротник. Миленко Лакић је био сеоски главар у Карину при Првог земљског рата. Из Карина је био и хадук Раде Лакић (око 1920. године). Лакићи у Карину Горњем имају породичне надимке: Стрњани, Пешчићи и Кукићи. 303.111; 25.276; 295, 299, 301; 253.15; 211.318; 137.11; 20, 30, 57; I

Лакић Карин Доњи 85 (13) Једна су фамилија са Лакићима у Карину Горњем (видети). 25.276; 151.356

Лакић Кашић 83 (11) Ово је један од бројијих огранака Буковића – котарских рода Лакића. 303.111; 211.315; 151.356; I

Лакић Корлат / У попису Корлата из 1749. године помиње се православац Тома Лакић (Lachign). У овом месту нема више Лакића. Били су сродни са другим својим презимењацима. 261.185; 151.356

Лакић Купа Атлагић 15 (1) Имају породични надимак Кертови. Чине огранак бројног истоименог рода. 25.276; 294; 151.356; I

Лакић Страница св. Тројице 17 (2) Досељени су из (Равних) Котара. Било их је 1 домаћинство у Страницама око 1920. године. Видети описе Лакића у котарским насељима. 303.111; 183.117; 151.356; I

Лакић Црно 52 (7) 1 (-) Сродни су са другим својим презимењацима по Равним Котарима и Буковицима. 151.356; I

Лалић Братишковци св. Тројице 13 (3) Сматра се да су Лалићи по старини друга породица у Братишковцима, досељена одмах после Вулиновића (крајем 17. века). Имали су земљу и у Гоцима, и од њих воде порекло тамошњи Лалићи. Један од црквених тутора у Братишковцима 1889. године био је Милан Лалић, а 1937. године Стеван Лалић. Гњатија Лалић је

било црквени појац у Братишковцима пре Другог светског рата. 303.111; 25.276; 211.291; 14.234; 278.156; 78.111; 132, 133; 151.356; I, K.B.

Лалић Главина (Имотски) Св. Јован I Досељени су из "касије" од Кистања. Нема их више у Главини. 40.284; 151.356; O.B.

Лалић Горице св. Тројице 160 (33) Пореклом из Братишковаца, од тамошњих Лалића. Имају породичне надимке: Дракари, Чапорчани и Брадари. 303.91; 111; 25.276; 286, 289, 290; 211.291; 14.232; 78.111; 151.356; I

Лалић Кистање св. Никола 228 (33) 1 (-)Имају породичне надимке: Батарини, Мусе, Тиначи, Торбина и Кравави. Пореклом су вероватно из Крававе, судећи по надимку Кравави. Тада надимак је рангије, како сматра аутор Живко Белановић, гласио - Кравави.

Око 1766. године је настала парница између кметова манастира Креје у Кистању и братства манастира око неких земаља у Кистању. Међу манастирским кметовима тада су били и Лалићи. Међу претпоставкама на њије Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Шимо Синин Лалић из Кистања. Видети и опис Лалића у Чисту Мануј. 303.84; 111; 25.276; 288, 294, 297, 303; 211.296 - 297; 23.77 - 78, 81; 191.LXI; 236.151; 151.356; I, Š.M.

Лалић Плавно св. Тројице 5 (1) Насељени су из Босне. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183.111; 211.309; 151.356

Лалић Скрадин / Симеон Лалић, "доброст. Скрадински" се помиње међу пренумерантима на књигу Вука Карапића "Живот и обичаји народа српскога", штампану 1867. године. Владимир Лалић, општински председник помиње се међу претпоставкама на књиге Српске књижевне задруге 1892. године. Скрадинско Србије Владимир Лалић био је један од познатијих присталица Српске народне страже на прелазу из 19. у 20. век. Лалићи више нема у Скрадину. 14.48; 191.LXXXII; 126.388; 151.356

Лалић Чиста Мала св. Никола 299 (42) Свакако су заједничког порекла са Лалићима у Кистању, који славе исту красну славу (видети). 303.91; 94; 112; 81.130; 211.293 - 294; 151.356; I

Лалић Смрдеље св. Никола 126 (17) Не може се поуздано рећи, да ли је преминуле ове породице формирани по месту Лапцу у Лици, личном имену Лапац (Хлапац), или по имену средњевековног хрватског племена Лапчана. 303.111; 25.276; 211.292 - 283; 151.357; 57.118; I, Š.M.

Ласкар Шибеник римокатолици / Ово је била грчка фамилија. Можда су били пореклом са Левантом. Живели су у Шибенику средином 17. века. Били су "знатна" фамилија. Са православља су, у Шибенику, прешли на римокатоличанство. Нема их више у Шибенику. 99.109; 151.358

Лаурић Шибеник 9 (5) Презиме **Лаурић** у православним шибенским матицама у другој половини 17. века. Теодор **Лаурић**, трговац из Шибеника, помиње се међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године: 69:14; 211:298; 191:XXXVII, 151:359.

Лауш Шибеник / Православац Јован **Лауш** (*Laus*) био је житељ Шибеника 1654. године. У овом граду више нема чланова породице **Лауш**. 66:73, 74; 151:359.

Лацмановић Бенковач св. Ђорђе 1 (-) Свакако су сродни својим презимењацима у Биљанима Горњим, Лишанима Тињским и другим наведеним местима. 303:111; 151:354; I.

Лацмановић Биљане Горње св. Ђорђе 49 (6) Православац **Анђеј** **Лацмановић** из Карина је 1827. године са својом супругом, која је била од рода Гњатовића, добио иеруку **Стану**. Имају породични надимак **Пијевци**. Видети описе осталих **Лацмановића**. 25:276, 299; 151:354; I. X. P.; K. B. A.

Лацмановић Карин Горњи св. Ђорђе 11 (2) Имају породичне надимке **Страњани** и **Тукови**. Несумњиво су сродни са другим својим презимењацима. 25:278, 290:301; 151:354; I.

Лацмановић Карин Доњи св. Ђорђе 14 (1) Ово је један од огранака бројног рода **буковичких** **Лацмановића**. 25:278, 211:316; 151:354; I.

Лацмановић Лишане Тињске св. Ђорђе 55 (9) Термин "**Лацман**", по коме је формирano ово презиме, означава становника неког од приморских градова, или чешле, странца, Италијана или неког другог западњака. 147:398; 151:354; I.

Лежајић Гошић св. Стефан? / Нестали су до пописа 1948. године. Несумњиво су били сродни са другим својим презимењацима по Далматицији. 303:112; 211:295; 151:355; I.

Лежајић (Лежајић) Ђеварска св. Стефан 177 (24) Крајем 19. века су живели у средини села и засеку Огреде. У Огредама је раније била 1 кућа **Лежајића**, да би тај број нарасло до 5 кућа крајем 19. века. Највеће задруге у Ђеварскома тада су биле задруге **Лежајића** у Огредама и средини села (по 30 уkuћana). Имају породичне надимаке: **Баћини** (**Баћинови**), **Браџандини** (**Браџендини**), **Демићи**, **Иличини**, **Ковачи**, **Кресе**, **Лакинчи**, **Миланчинови**, **Њеви**, **Пајотини**, **Перанови**, **Перишићи**, **Пиликанови**, **Симеунови**, **Типлакови**, **Врашмићови** и **Дадешкови**. Члан Окружног **Гоку** **Лежајић** из Ђеварска је био један од највећих земљопоседника у овом крају. Насеље је изгубило већи део територије и становништва у време **Балканског рата** 1912-1913. Из Ђеварска су се **Лежајићи** проширили по већем броју дalmatinskiх насеља. Свакако сада воде порекло и њима сродне **Лежаје** по

Задругама у Горњој Крајини је забележено да славе **Часне вериге**, али су дalmatinski премиџењацима. У Рогама код Драве у Босанској Крајини живе средине породице **Травар** и **Кукобат**, чије је старо презиме било дошли током 18. века. **Травари** и **Кукобати** данас славе св. **Марка**. 303:76; 23:77 - 78; 209:132; 151:365; 18:192 - 193; I, Š.M.

Лежајић (Лежајић) Стрмица св. Стефан 15 (2) Доселени су из Јеврскога око 1820. године. Око 1920. године било их је 1 домаћинство. 183:117; 211:312.

Лежаја Биљане Горње 5 (1) Имају породични надимак **Жежельји**. Заједнички су порекла са другим **Лежајама**, као и са **Лежајићима** (**Лежајићима**). 25:278, 304; 151:365; I.

Лежаја Биљане Доње 19 (2) Видети описе других **Лежаја**, са којима је ова породица сродна. 151:365.

Лежаја Карин Горњи 67 (11) Имају породични надимак **Чајавци**. **Лежаје** су један род са **Лежајићима** (**Лежајићима**). За **Лежаје** у Заблаћу код Шибеника (42 у 8 кући) немамо непосредне податке, којој вероисповести припадају, али су готово сигурно данас римокатолици.

Настана самог презимена **Лежаја** није у потпуности јасан. Ово презиме је, свакако, настало од надимка, али његова мотивација остаје заглавита. **Термин** "**лежај**" има, чини више значења, као што су "место где се нешто налази", "нива добијена кречем шуме", "оборено стабло у шуми" и друго. Надимак од ког је настало ово презиме је могao имати и некакву другачију мотивацију, насталу од глагола "лекати". Највероватније је истог порекла и породица која носи презиме **Ложајић** (**Ложајић**), само што је у њемону случају дошло до извесних промена у изговору презимена. 25:278, 151:365; 18:192 - 193; I.

Лежаја Карин Доњи 17 (3) Сродни су са другим **Лежајама** и **Лежајићима** по Далматицији. 25:278, 211:316; 151:365.

Лежајић (Лежајић) Бриби (Брибурске Мостине) св. Стефан (1) домаћинство од скора славе св. **Николу**. У сродству су са осталим **Лежајићима**. 15 (3) 25:278; 151:365; M.J.

Лежајић (Лежајић) Добропољци св. Стефан 1 (-) Имају породични надимак **Симићи**. Нема сумње, да је и ово огранак бројног рода дalmatinskiх **Лежајића**. 25:278, 300; 211:294; 151:365; I.

Лежајић Скрадинско Полье / Нестали су пре 1948. године. Били су огранак истоименог дalmatinskog рода. 211:298; 151:365.

Лекић Уздан св. Ђорђе 12 (3) Досељени су из Босне. Била су их 3 домаћинства око 1920. године. Матица им је у узданском засеку Рађе, 183:120, 151:361; 246:280; 5.8.

Лемић Братишковци / Јошан Лемић је био један од црквених тутора 1924. године. Његовим запагањем, као и запагањем свештеника и других тутора, изливена су тада већа звона за братишковачку цркву. Ове породице више нема у Братишковцима. 14:234, 76:130, 151:362; I.

Лескур Драгишићи 11 (2) Од њих су били нестали Лескури у Чистој Малој (видети). 303:112; 151:364; I.

Лескур Чиста Мала / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. Ово је огранак истомене породице из недалеких Драгишића. 211:253 - 294; 151:364

Летунцица Гошић Имаји породичне надимке: Банови, Брејинови (Брејинови, Брејинови), Власови, Краљеви, Кутлови (Кутлићи), Ланцићи (Ланџини), Претури, Пупљи, Зељеви, Травари и Тандићи. Сродни су са својим презименцима у Ђевђеркама. 303:112; 25:276, 287, 288, 294, 295, 299, 302 - 304; 211:295; 23:77 - 78; 151:364; I.

Летунцица Ђевђерка св. Јован 37 (8) Један су род са Летунцицама у Гошићи (видети опис те породице). 303:76, 112; 25:276, 151:364; I.

Лешић Задар / Димитриј 'Лески' био је члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. Димитрије Лешић, Грк из Задра, био је тајни саветник епископа дalmatinskog Крљевића. Помиње га Герасим Зелић 1818. године. Не може се поуздано рећи, да ли су потомци породице Лешић задарски Лешићи (2 у 1 кубу). 86:93, 158:84; 151:364

Лешић Рамљане св. Никола 23 (5) Називају се другачије Лешић. Било их је 6 кућа око 1920. године. Матица им је у делу Рамљана званом Доњани. Имади породични надимак Турини. У Кукуљци на острву Угљану данас живи породица Лешић, која се другачије назива Лешић. Према подацима из 1948. године, ова фамилија је у Кукуљци бројала 6 домаћинства са укупно 19 уkuћана (између два светска рата их је било 5 кућа). Лешић спадају у ред старијих кукуљчичких породица, али ипак нису живеле у том месту у време пописа 1608. године. У том месту је очувана стара група њихових кућа, која се назива Лешићи двор.

Пашмића / У Пунти на Пашмићу је 1608. године пописан један домаћин са (Zorzi Lesich).

У Пакощтанима је 1691. године забележена фамилија Лешићи, која је касније одатле нестала. Ова породица је свакако била пореклом са

Пашмана. У исто време (1692. године) је у Пакощтанима поменута и фамилија Бачкови, чији огранак се свакако паралелно са Лешићима селио све Рамљанима, Лешића у Кукуљци, у Рамљанима. Осим данашњих Лешића у Пашману, као и изумрле породице Лешић у Задру, на простору северне Далматије не налазимо на ово, или на слична презимена. У Рамљанима се, по свему судећи, током 17. века настањују пречи неколико тамошњих породица. Примеђује се већи број специфичних приморских дела Равних Котара (Бачко, Лешић, Марнич и Гркићи). Можда се овде води о групном насељавању ратних заробљеника из 1645:72; 112:178, 193; VIII: B.B.; БН: Б.Н. времена млетачко – турских ратова 17. века. 183:114 - 115; 151:364, 246:279;

Ливаја Лећеница - Убле 48 (7) Огранак ове породице чине Ливаје у Радошићу. 211:302; 151:368

Ливаја Радошић 4 (1) Несумњиво су пореклом од Ливаја у Лећеници – Ублима (видети). 211:302; 151:368

Ликић Врбник св. Ђорђе 43 (8) 2 (-) Досељени су из Лике у 17. веку. Ђорђе Ликић (Zorzi Lichich) се јавља међу потписаним дalmatinskim православцима на једном документу из 1796. године. Свакако је био из Радибника, пошто се његов потпис јавља међу осталим Врбничким презименима (Дамјанић, Шумарука итд.). Ликић је у Врбнику било 8 домаћинстава око 1920. године. 183:121; 211:304; 169:495 - 501; 180:133; 151:366; I. А.М.С.

Ликић Глушца (Неретва) 5 (1) 42:106; 289:421; 151:366

Липовина Орлић св. Јован 16 (3) Дошли су из Купреса у Босни у 17. веку. Била су их 2 домаћинства око 1920. године. Један огранак породице има надимак Илићи. Тодор, рођена Липовина била је ујата за Тодора Симића и са њим 1885. године добила близнакиње Марту и Марију. 183:106; 211:306 - 307; 151:367; 246:279; Б.В.; БН: К.В. Б.А.

Лисичар Врлика 6 (2) 211:301; 151:368

Личанини Киница св. Димитрије 16 (3) Насељени су из Лике у другој половини 18. века. Њихово презиме је формирало тек по доласку у Далматију, по области порекла. Била су их 4 домаћинства око 1920. године. 183:101; 151:366

Личанин Стрмица св. Лука / Дошли су из Лике око 1840. године, што сведочи и њихово презиме. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више у Стрмици.

Ова фамилија је свакако била у даљем сродству по мушкију линији са Олачићима. Личани, Олачићи и готово све друге породице које славе ову

славу по северној Далмацији и осталим крајишким областима несумњиво представљају огранке једног веома старог и разгранатог рода. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у опису Олачића у Плавну. 183:117; 151:366

Лончар Биочић св. Јован? 10 (2) Родонаћелик ове фамилије, судећи по њеном презимену, свакако је био занатлија и бавио се израдом лонаца. Свакако су у сродству са њима и Лончари у Сиверији. 211:289; 151:370; I

Лончар Ервеник / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Никола Лончар из Ервеника са породицом. Ове породице више нема у Ервенику. 103:114; 151:370

Лончар Карин Горњи св. Јован 73 (14) Досељени су из Карина Доњег у Карин Горњи. Меби Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Симо Лончар из Карина са породицом. Имају породични надимак Угљари. 303:112; 25:276; 303; 61:131; 211:316; 103:115; 137:8; 14; 151:370; I

Лончар Кула Атлагићи св. Јован 36 (4) У Кули Атлагићи има и промокатоличких Лончара. Православни су несумњиво у средству са својим презименама у Карину Горњем, а промокатолички су вероватно покатоличени огранак православних. 303:112; 25:276; 151:370; I

Лончар Небрижевач (Имотки) Се. Стефан 40 (8) Досељени из Попова у Херцеговини "међу првима". Старје презиме ове породице било је Булмезовић. Помињу се 1782, као и у попису небрижевачких православаца 1860. године. 40:285; 151:370; 43:356; 0.8.

Лончар Сиверий св. Јован? 79 (16) Несумњиво су заједничког порекла са споменутима, који живе у недалеком Биочићу. 211:290; 151:370; I

Лончини Голубић (Кин) св. Никола 5 (2) Лончине су огранак Радиновића из Голубића (видети опис те породице). Њихов предак Јован скрено се "Перком једног Голубићана" и остало код њега на иману. И сам је несумњиво родом био из Голубића. Јован је постао трговац и стекао велики иметак. Имао је више деце, а зрело доба дочекао је само његов син Симо, од кога се развила целокупна фамилија. Било их је 6 домаћинстава око 1920. године. 183:98; 23:78; 151:371; 218:565 - 566

Лошић Остојетово св. Ђорђе 56 (12) Дошли су из Босне, највероватније крајем 17. или почетком 18. века. Било их је 12 домаћинстава око 1920. године. Имају породични надимак Вакшетили. 25:278; 303; 183:104; 211:308; 23:78; 151:372; I

Луговић Шибеник 21 (1) 1 (-) # Презиме Луговић помиње се у православним шибенским матицима у другој половини 17. века. 69:14; 151:375

Лукавац Зејеринци св. Јован 1 (1) Ова породица свакако представља огранак Лукавца из Тепљуха. 151:376; 246:278; 6:7.

Лукавац Телљух св. Јован 61 (16) У литератури се појављују и под првименом Лукавац. Данила Лукавац, синка похоног Теодора из Тепљуха, покушали су превести у унију око 1835. године. 303:112; 228:21; 161:52; 151:376; I

Лукач Радљевац св. Јован (по другом извору славе св. Николу) 17 (3) Дошли су из Босне, свакако у општем насељавању краја око Отону и Била су их 3 домаћинства око 1920. године. Живе у делу села близеком Отону. 25:276; 183:113; 70:5 - 10; 106:261; 151:375; 247:69

Лукачевић Бискупља св. Стефан раније, св. Никола сада 21 (3) Досељени су из Босне у 18. веку. Стига су их 2 домаћинства око 1920. године. Узели су Николу за славу, "јер ту славу слави већина породица у близини". 183:95; 211:130; 151:375; 246:277

Лукачевић Скрадин / На гробљу код православне капеле св. Петке у Скрадину налази се гроб Лукачевића из 19. века. Ове фамилије нема више у Скрадину. 216:178; 151:376

Лукић Голубин (Кин) св. Никола 68 (15) Лукићи су огранак Радиновића из Голубића (видети опис те породице). Њихови исељеници имају предање да су досељени у Голубић из Црне Горе, са презименом Радиновић, али су их звали Лукићи. Било их је 17 домаћинстава око 1920. године. Породични надимак Лукића су: Јаковљевићи, Тодовићи, Божићи, Пилићи, Шепићи, Мешавићи и Лукићи. Лукићи имају иселjenike у Шапцу (отишли тамо 1921. године). 183:98; 184:178; 151:377; 218:567; 217:125

Лукић Трибач Св. Јован 4 (1) 211:319; 151:378; M.A.

Лулић Орлић св. Ђорђе 10 (2) Пред орлићких Лулића су досељени из Босне. Лулић је било 1 домаћинство око 1920. године у овом месту.

Андраја Лулић из Орлића (Andra Lullich) ожењио се 1833. године са Јеленом Личанин из Кининског Польја (Eleni Ligani). Они су, поред друге деце, имали сина Пилића, рођеног 1835. године. 303:112; 183:106; 211:308 - 307; 151:378; 246:279; I, Б.Н., К.Б., Б.А.

Лулић(?) Покровник / У Покровнику код Коневрате помињу се 1816. године Лулићи, који тада, заједно са још неким породицама спадају у "нове житеље". Досељавањем ових породица, које су биле углавном православне ("хришћане"), Покровник је добио ново име Угарци. По томе претпостављамо да би ти досељеници могли бити из места које се звало Угарци, можда оно у Граховском Польју. Лулићи нема више у Покровнику. 270:104; 151:378

Лунич Кричке св. Ђорђе 103 (19) 1 (-) Ова фамилија се помиње у мају 1684. године. Тада је кућни старешина Никола Лучичевић био међу преселеницима из тадашњег турског дела Далмације, у који је спадала и Дринска Крајина, у дебо Далматије под млетачком управом, код Шибеника и западно од реке Крке. Лучичевић се са својом породицом наставио у "Каштел Андранеус" код Шибеника.

С обзиром да данас у шибенском крају нема презимена Лунич или Лучичевић, може се претпоставити, да се Никола, као и велики део његових земљака, после унаприједијавања млетачке власти у Дриници, вратио на старо омиште. Он је највероватније предак данашњих Луница у Кричкама. 303:112; 24:348, 362; 151:378; I. L.A.B.

Лунич Мирловић Полье 5 (-) Они су свакако огранак Лунича из Кричака (видети опис те породице). 211:288; 151:378

Лучић Велушин 8 (1) Године 1835. помиње се православац Никола Лучић из Велушина. 228:23; 151:375

Љаљић Доње Колњане 20 (4) 211:289 - 300; 151:379; I

Љевија Радунг св. Архангел Михаило 65 (9) Дошли су из Босне, највероватније крајем 17. а не "у 16. веку", како погрешно сматрају поједини аутори. Било је у то домаћинства око 1920. године. Имају породичне надимке: Шупељићи, Томашевићи (Тамашевићи) и Ковачи. 303:112; 25:276, 294, 302, 303; 183:14; 151:378; I

Љубичевић Шибеник / Јован Љубичевић (Glibicevich), православац, помиње се у Шибенику 1654. године. Ове породице више нема у Шибенику. 68:73 - 74; 151:379

Љубичић Аржано (Имотски) римокатолици 161 (22) Православац Љубичић дошао из Жегара у Арбанасе код Задра и охеню се Арбанашкињом Петраном, рђаком бискупу Петранија Апбаница, па прешао на римокатолицизам. Из Арбанаса прешао у Аржано. Постоји мишљење, да су их Млечани поставили 1718. године на гранични прелаз. 41:231; 379;

Љубичић Задар 14 (6) Највероватније су у сродству са својим премајевићима у Крупи и Жегару (Каштелу Жегарском и Надводи). 303:112; 151:379; I

Љубичић Каштел Жегарски Лазарева субота 8 (1) Ови Љубичићи су огранак истоимене породице у жегарској Надводи (видети). 151:379; 18:75

Љубичић Крупа Лазарева субота 33 (5) Арсеније Љубичић, игуман манастира Крупе, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Он је

можда био од Љубичића из села Крупе. Имају породични надимак Мијићи. **Михаил Љубичић**, син Јована, родио се у Крупи 1829. године. Очиририји подаци о овој фамилији биће представљани у монографији о Крупи и 151:379; У.Ј.; Ш.Б.К.В.; Б.А.

Љубичић Надвода (Жегар) Лазарева субота 21 (4) Живели су у Жегару пре 1718. године. Није познато, одакле су им се претци доселили. Један су Љубичићи у Ариканом (Имотска Крајина), који су касније прешли на римокатолицизам. Сродни су и са жегарским Мијићима. Имају породични надимак Гузје. 25:276, 292; 41:231; 211:314; 23:78; 151:379; 18:107

Љубишић Голубић (којициј) св. Стефан 12 (3) Досељени су из Босне,али не како "у 16. веку", као сматрају поједи аутори, већ нешто касније, али можда крајем 17. стотине. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Имају породичне надимаке Гајани.

Није утемељено тврђење наведено у поједијној литератури, да је ова фамилија пореклом из средњевековног Захумља, где се њени претци, без века. 183:98; 151:380; 32:95; 219:554 - 555; 217:124

Љубовић Бијовично Село св. Ђорђе 38 (9) Имају мање огранке иселене у Кожловац и Кистање. 303:112; 25:276; 211:288 - 289; 151:380; I; Ш.М.

Љубовић Кистање 1 (-) Ова породица несумњиво представља огранак Љубовића из Бијовичног Села (видети). 303:112; 25:278; 151:380; I

Љубовић Кожловац св. Ђорђе 7 (2) Свакако чине огранак Љубовића из Бијовичног Села. 25:276; 211:313; 151:380; I; Б.С.В.

Љуна Колашац св. Никола 64 (8) Имају породичне надимке: Ждролићи, Зјаче и Башелићи. 303:112; 25:276, 288; 304: 211:289; 151:380; I; Ш.М.

Маглов Корлат / У попису Корлата из 1749. године помињу се православци Вуко и Митар Маглов (Maglovo, Maglova). Вуко се, као Вукман (Vukman Maglov) помиње и у попису овог места из 1756. године. Митар са својом браћом (Mitar e fratelli Maglov) такође наводи у попису 1756. Нема их више у овом месту. Свакако су били у сродству са истоименом породицом у Кули Атлагићи, а највероватније и са Магловима у Полачи, Маглову (код Полаче) и Маној Полачи код Книна. 261:185; 151:383; 260:105

Маглов Кула Атлагића св. Димитрије? Свакако су у сродству са несталом фамилијом Маглов, која је живела у Корлату (видети). 14 (2) 25:276; 151:383; I

Маглов Маглов (код кинеске Полаче) Св. Димитрије 23 (3) Једно су са Магловима у Маној Полачи и Полачи.

Исељени огранак све далматинске породице свакако представљају Маглови у Ђајкашу на југоисточној Бачкој. У тамошњим православним матицама они се помињу у периоду од 1794. до 1867. године укупно 79 пута. Као Магловљеви су поменути у том месту 1791, као Магловићи 1819, а као Магловљеви 1865. године. У недалеком Чуруту се породица Маглов помиње у документима из 1791. и 1815. године, у Вилову 1789, а у Бечеју 1786. године. 183:109; 211:311; 161:39; 151:383; I

Маглов Мала Попача Св. Димитрије 54 (9) 1 (-) Једно су са Магловима у месту Маглов код Попаче и у Попачи (видети опис те породице). 183:109; 211:311; 161:39; 151:383; I

Маглов Попача св. Димитрије 16 (1) Дошли су из Босне, највероватније крајем 17 века. Мишљено да су дошли "у 16. веку", по свему судећи, није утемељено. Једно су са Магловима у Малој Попачи и Маглову код Попаче. Било их је 18 домаћинстава у Попачи у ширем смислу око 1920. године. 183:109; 211:311; 161:39; 151:383; I

Магуд Брибир 2 (1) Овде ради о породици прете Божидара - Боже Магуда, који се у северну Далмацију доселио из Боке Которске. Прота Божо је рођен 1891. године, а 1913. је постavlјен за пароха у Кули Алтагици, где је службовао до 1935. када је премештен у Брибир. Међу православним жртвама Другог светског рата из северне Далмације премизи Магуд је наведено у "Скрадинском Польу", или су у ствари у питању брибирски Магуди, тачније сини против Божидара.

Магуди живе у неколико места у Боки Которској. Највероватније су најстарији носиоци овог презимена у Модежу код Херцег Новог, чији су преци доселили из Попова у Херцеговину „са владаром Саватијем“ (крајем 17. века). Слава св. Арханђела Михаила.

Магуди у Сутвари (Дубу) у Грబљу, области између Тивта и Будве имају предање, да су им преци дошли „у 16. веку из Црне Горе“. То предање је несумњиво настало под утицајем околних породица, које су претежно пореклом из Црне Горе, тако да су и они Магуди свакако херцеговачког порекла. Такође, наведено време њиховог насељавања у Грబљу, по свему судећи, није тачно. У Кастел Ластуру у Паштровићима су се Магуди насељили из недалеког Грబља, крајем 19. века.

У Конавлима, у месту Груда (заселак Бачев До) и данас живе Магуди. Била су их 4 домаћинства током 20. столећа у том месту. Око 1900. године једна њихова домаћинство прешло у Груду (у ужем смислу речи). Попису Конавала из 1673/75. године помиње се Ђура Павлов Магудовић, Старимон су из Херцеговине и средни су са својим презимењацima у Боки Которској.

Михо Ђуров Магуд (односно Михо Ј. Магуд) из Бачев Дола у Конавлима Републике 1798/1800. године. Ову буку су Дубровчани упутили у помоћ вјестрицама војске. 211:298; 210:71; 151:384; 182:288; 301; 541; 580; 616; 37:497; 45:27 – 29.

Мајар Миочић б (2) У литератури су бележени и као Мачаревић, породице Мајар. 211:290; 151:381 – 382
Општијији објашњење о термину „Мајар“ (Мајар) видети код описа

Махиброда Брибир 1 (-) Ово презиме је свакако настало од надимка, Кистана-ва (видети). 151:413, n.6

Мажиброда Кистан-е св. Андреј Првозвани 148 (30) 2 (-) Око 1766. године је настала парница између кметова манастира Крк у Кистану и братства тада су били и Мажиброде.

Имају породичне надимке: Ђубани (Ђубанови), Ђлатини, Гајишићи, Гигићи, Риџи, Серивуци, Стевчићи, Шквицни, Шуклићи, Виладићи и Бульдићи. Неки од породице Милијаш у Модрином Селу. 303:112; 25:277; 288; 289, 290, 291, 292, 300, 301, 302; 304; 211:296 – 297; 236:151; 151:413; I

Мажиброда Кин св. Андреј Првозвани 2 (2) Ово је огранак бројне породице Мажиброда из Кистана. 303:112; 151:413; I

Мајстровић Билишане Лазарева суботе? 26 (4) Родоначенчки ове фамилије био је, судећи по њеном презимену, мајstor. У свим крајевима 151:386, d.č.

Мајстровић Подосое 8 (1) Ова породица се такође развила од известног мајстора (зантлатије), највероватније ковача. 151:386, II

Максимовић Бискупција св. Никола 16 (5) Досељени су из Гламоча у Босни 1689. године. Било их је 5 домаћинства око 1920. године. 183:95; 211:303; 161:39; 151:387; 246:277

Максимовић Колане / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211:300; 151:387

Максимовић Крупа св. Јоаким 23 (3) 4 (-) Имају породични надимак Шошкић. Живе у делу насеља, који се по њима назива Максимовића Варош. Алекса Максимовић, син Михаила, рођен је у Крупи 1827. године. Општијији подаци о крupskim Максимовићима биће наведени у монографији Крупе и Голубина, која је у припреми. 25:276; 302; 211:317; 23:78; 151:387, Ш.Б.К.Б.Б.

Малдаша Биовично Село св. Никола 42 (8) 1 (-) Родоначенчки ове породице је, судећи по њеном презимену, био сеоски главвар, пошто је "малдаша", односно "махал - баша" турцизам са тим значењем. Свакако су

у срдству са Малбашама у Церању Горњем. 303:112; 25:276; 151:388; 307:440, 444, I, Ш.М.

Малбаша Церање Горње 14 (2) У попису Церања из 1756. године помиње се домаћин Иво Малбаша (Ivo Malbassa). Видети и опис истоимене породице у Бијовићином Селу, са којом су церанске Малбаше несумњиво сроднице. 211:319; 151:388; 260:112; I.

Маленица Пристег св. Стефан 5 (1) Матица им је у Горњем Пристегу. Презиме ове породице је највероватније формирало по надимку. 303:112; 211:131; 151:388; I, Р.Б.

Малетић Пајени св. Ђорђе 20 (3) Дошли су из Босне, свакако из Ђебалајског Польја у општину насељавајући Пајенима 1692. године, а не "у 16. веку", како се наводи код појединачних аутора. Била су их 2 домаћинства у Пајенима око 1920. године. 25:277; 183:108; 70:5 - 10; 211:308 - 106; 261; 309; 151:386

Малешевић Бенковач 9 (4) Могуј претплатникима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Нико Малешевић, трговац и поседник из Бенковца. 191:U; 151:388

Малешевић Дрињи 3 (1) Православац Илија Малешевић је 1801. године појменован као члан дрнишке (римокатоличке) братовштине пресвештета Сакрамента. Дрињски Малешевићи су свакако у срдству са другим својим презименима по местима Петровог Польја. Несумњиво су потекли из недалеког Миочића (видети опис миочићских Малешевића). 139:49; 151:388

Малешевић Ђеврске 7 (1) Свакако су сродни са Малешевићима у Кистању (видети). 303:112; 25:277; 151:388; I

Малешевић Кањане 1 (-) Мајка архимандрита и генералног викара православне цркве у Далмацији, Никанора Богуновића "празваног Скочића", рођеног 1735. године у Сонковићу, била је Марија, рођена Малешевић, из Кањана у Петровом Польју. Кањански Малешевићи несумњиво представљају огранак истоимене фамилије из Миочића (видети). Отац поменутог архимандрита је био Георгије Скочић Богуновић из Сонковића. На крштењу је Никанор добио име Никола. 236:148 - 149; 151:388

Малешевић Кистане 9 (2) Ова фамилија је, по свему судећи, заједничког порекла са Малешевићима у Ђеврскимама. 25:277; 211:296 - 297; 151:388; I

Малешевић Миочић 73 (14) 6 (-) Огранке ове породице несумњиво чине породице. 211:290; 151:388; I

Малешевић Цетина (област) / Тома Малешевић, један од капетана области Цетине, помиње се међу потписницима једног документа који су познато да и данас ова породица постоји. 169:358 - 375; 151:388

Малешевић Шибеник / Милија Малешевић (Malessevich), православац из Шибеника, поменут је 1654. године. Ово презиме се јавља у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Малешевића више нема у Шибенику. 66:73 - 74; 69:14; 151:388

Малић Ђурђија св. Димитрије 59 (11) Досељени су из Босне у 17. веку. Било им је 8 домаћинстава око 1920. године. 183:118; 151:389; I, В.Р.; Н.Ж.

Мальковић Маовице 48 (9) 211:301; 151:390; II, В.Р.; Н.Ж.
Мандинић Жагровић св. Ђорђе 7 (2) 2 (-) Досељени су из Босне у 17. веку. Презиме ове породице формирало је по женском личном имену Мандина (од Манда, Магдалена). Било је је 1 домаћинство у Жагровићу око 1920. године. 183:123; 151:382

Мандић Братишковци / Петар Мандић из Братишковаца помиње се међу Србима иселеници из Далмације у Русију 1758. године. Мандића више нема у овом месту. 105:221; 103:82; 151:391

Мандић Буковић св. Јован? 5 (1) Вероватно представљају огранак бројног рода Мандића из Ђеврскога (видети). 303:112; 25:277; 211:313; 151:391; I

Мандић Врана 4 (1) По свему судећи су и они од Мандића из Ђеврскога. 211:313; 151:392

Мандић Ђеврске св. Јован 149 (2) 2 (-) Досељени су из Мазина у Лици, "где тог племена има и сад". Према Ердељановићу, они су "врло давнији досељеници, не зна се одакле". Досељили су се према предању, у ово место у групи од првих 7 домаћинстава. Сматра се да су сродни са Павићима и Драгашима у Ђеврскимама. Све ове породице спадају са Јована, а по предању су потомци три сестре. Ипак, вероватније је да су ове фамилије у срдству по мушкију линији, него да представљају сестре. Тошићи у Ђеврскимама су потомци Тошића Мандића, који је био један од ове породице. Неки од личних Мандића су, како се сматра, пореклом из Мандићевог Села у Дуванском Полju.

Крајем 19. века су Мандићи живели у средини села Ђеврскога и у засеку Нојици. У Нојици је, како је забележено у то доба, раније било 1 домаћинство ове фамилије, а "сад 6". У тај засек је се Мандићи доселили из средине села, када им је тамо изгорела кућа, у неком великом пожару који је захватио Ђеврске.

Имају породичне надимке: Цолини, Глиштунови, Ичколини, Јајинови, Јошини, Лаздекини (Лаздекини), Јыльчови, Милакушини, Милчнови

(Милићевић, Мил'јави, Милчевић), Рибанићи (Рипци), Риботини и Цвајини, 303.76, 112; 25.277, 289, 282, 293, 295, 300; 81.85, 134, 216.252, 211.295 - 296, 7.196 - 201, 23.77 - 78; 151.391; I, Š.M.

Мандић Жагровић св. Никола / Досељени су из Босне у 17. веку. Била их је 1 кућа око 1920. године. Изумрли су. 183.123

Мандић Задар св. Јован? 11 (4) # 303.112; 151.392; I

Мандић Залужано се. Јоаким 5 (1) Ова фамилија вероватно представља један од огранака бројног рода Мандића из места Ђеврске. 151.392; P.C.

Мандић Зечево св. Јован 64 (12) Пореклом су од "Жиже", дечака кога је пронашао један од Мандића из Ђеврске и усвирој га. Крајем 19. века је забележено да је раније било 1 домаћинство, а "сад 6". "Нису се добро држали са осталим (правим) Мандићима у Горњем Пољу, Средини Села (Ђеврска) и Ноћиџи". Имају породичне надимке: Марини (Маријићи), Јаковљевићи (Јаковљовићи) и Кузмановићи. 303.79, 112; 25.277, 282, 293, 295, 296, 211.296; 7.199 - 200; 151.392, I

Мандић Кистање 7 (2) 2 (-) Несумњиво воде порекло од истоимене породице из Ђеврске. 25.277; 211.296 - 297; 151.391

Мандић Крупа се. Јоаким 27 (7) 2 (-) Матица ове породице је у Мандића Варши, дому Крупи који је прозван управо по Мандићима. Један огранак фамилије је 1905. године одатле прешао у крушки заселак Дрекавицу. Тријуг Мандић, син Николе, рођен је 1803. године у Крупи, а у истом месту је 1804. године рођен и његов рођени брат Петар. Описирани подаци о овој породици биће наведени у монографијама Крупе и Голубића, која је тренутно у припреми. 25.277; 81.134; 211.317; 151.391; У.Ј.; Ш.Б.; К.В.; Б.А.

Мандић Лишане Тињске св. Јован 6 (1) Свакако су род са Мандићима у Ђеврској. 151.391; I

Мандић Морилочка св. Јован 46 (7) 1 (-) По свој прилици је ова фамилија заједничког порекла са Мандићима из Ђеврске. 303.97, 112; 211.293 - 294; 151.391; I

Мандић Острвица се. Јоаким 21 (2) Сматра се да су пореклом из Лике. Од ове породице је прата Јаков Мандић, рођен у Острвици 1895. године. Тодор Мандић, зет Владимира Арданића, поменут је на прелазу из 19. у 20. век. Живео је у заселку Отрес. Видети опис Мандића у месту Ђеврске. 303.112; 25.277; 210.88; 12.177; 151.391; Č.M.J.

Мандић Скрадин 1 (1) Лазар Мандић, "живитељ и купац" (трговац скрадински, помиње се међу претплатницима на "Србско – драмантински алманах" 1840. године, 98.186; 151.391

Мандић Цицваре 33 (2) Ово је вероватно још један од огранака бројног рода Мандића из Ђеврске (видети). 303.112; 211.293 - 294; 151.391

Мандић Црногорци (Имотски) 27 (4) Досељени су из Зубаца у Херцеговину "међу првима". Комићен Мандић и Симо Мандић су били на челу јединица домаћинства ове породице, непосредно по њеном досељењу у Црногорце. Помињу се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је земље, док је седмочлано Симино домаћинство добило 12 канала. Помињу се у документима и 1780., као и у попису православних породица у Црногорцима 1860. године. 40.287; 211.314; 151.391; 43.354; 356

Маниловић Бенковачко Село св. Јован 18 (2) 25.277; 151.392; I

Манојловић Братишковићи се. Никола 47 (8) Следају у старије насељенике у Братишковићима, досељене после Вулиновића, Лапића, Огњеновића и Ераковића. Насељеници Манојловићи у Братишковиће се одигравају крајем 17. или на самом почетку 18. века. Братишковачки свештеник Јован Манојловић помиње се 1740. године као борац против римокатоличког прозелитизма. Због тога је био убијен од свештеничке службе, па чак и затворен. У једној рукописној љубизни налази се потпис Симеона Манојловића из 1796. године. Манојловићи имају породичне надимак Поткранци. 303.112; 25.277; 299; 211.291; 14.234; 278.156; 78.111, 117, 119; 151.392; I, Š.M.

Манојловић Брибир 7 (2) 2 (-) Можда су у сродству са Манојловићима из Братишковаца (видети). 25.277; 151.392

Манојловић Дриниш 10 (4) Досељени су из Рамљана на Далматинском Косову крајем 19. века. Имају породичне надимак Маливук. Дриници Манојловићи су утицајнији породици. Симо Манојловић је био 1899. године православни дринички црквени тутор. Кримар Симо Манојловић Маливук, православни дринички Србин, напао је 1894. године грекокатоличког свештеника. 228.33; 140.42, 117, 151.392

Манојловић Ивашевићи св. Ђорђе 195 (28) Имају породичне надимке: Туђићи, Дубравари, Кебини и Дмитрићи. 303.112; 25.277; 290, 291, 294; 151.392; I, Š.M.

Манојловић Кањани 44 (5) Ова фамилија је највероватније у сродству са Манојловићима из Марковића (видети). 303.112; 211.290; 147.382; I

Манојловић Марковић Часне вериге 123 (21) Пореклом су из Босне, одакле су им пречи највероватније досељени крајем 17. века. Накићеновићеве тврдње, да су досељени "у 16. и 17. веку", и да су даљим пореклом из Старе Србије, нису утемељене.

Димитар Манојловић из Марковца (*Dmitar Manojošević*) оженио се 1831. године са Јованом Вујаковић из Рамљана (*Giovanna Vujačević*). Они су имали, поред остале деце, близанце Јован и Јован, рођене 1835. године. 303:112; 183:118; 211:306; 161:50; 151:392; 246:278; I, K.B., B.A.

Манојловић Орлић Насне вериге 9 (1) Орлићи Манојловићи свакако представљају огранак истоимене породице из Марковца. 151:392; 246:279; Б.Ж.

Манојловић Развође 108 (20) Мано Манојловић, из Развођа и његова супруга, Божица рођена Бачко из Рамљана, добили су 1818. године *ћерку Стану*, која се 1840. удаја за Стефана Поповића из Богеотића. Ови Манојловићи су можда сродни са својим презименацима у Марковцу, односно у Књанима. 151:392; I, K.B., B.A.

Манојловић Рамљане сав. Јован / Пореклом су из Босне. Крајем 19. века било их је 1 домаћинство у Рамљанима, па се преселило у Дрниш. 183:114 - 115; 151:392; B.8

Манојловић Рађане 9 (1) По свему судећи су ови Манојловићи сродни са својим презименацима у Марковци (видети). 211:306; 151:392

Манојловић Чиста Мала 22 (6) Вероватно су сродни са Манојловићима из Братишиковаца. 303:112; 211:293 - 294; 151:392; I

Маргетић Имотски / Доселени су из Мостара 1813. године, бежећи од куге. Свештеник Спиридон (Шипри) Маргетић је, као дете пребегао из Мостара у Имотски. "Честни гостодин Спиридон Маргетић, парох загорски, "Србско – дalmatinskih almanah" 1836. и 1837. године, а помиње се и у статистичким dalmatinske eparchije 1835. године. Он се помиње као парох у Шушевцима (Димцо) 1827. године, и у напису на тамошњој православној цркви (о њеној обнови) 1839. године. У Имотском је био парох 40 година, па је ту и умро. Маргетића више нема у Имотском. Нестали су тридесетих година 20. века. 81:135; 216:172; 249; 40:292; 275:220; 97:7; 263:115; 98:7; 151:395; 43:355

Маргетић Сплит 10 (4) 1 (-) # У статистици далматинске епархије 1835. године помиње се загорски (сплитски дијаспорски, уЉубљански и зеловски) парох Спиридон Маргетић. Међу претпоставницима на "Србско – дalmatinskih almanah" 1836 – 1840. године био је загорски парох Спиридон Маргетић. 81:135; 97:7; 263:115; 98:7; 94:100; 95:148; 96:186; 151:395

Маргите Пластово / Православна фамилија Маргите помиње се у Пластову 1725. године. Нема их више у овом месту. 151:396; VI

Марин Бенковача / Нема их више. Вероватно су нестали у Другом светском рату. 211:313; 151:397

Марин Бенковачко Село св. Арханђел Михаило 9 (1) Несумњиво су чинили један род па несталим Мариновићима у Бенковцу. 25:277; 151:397; I

Маринко Кольане / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211:300; 151:398

Маринко Сплит / Нема их више. Вероватно су нестали у Другом светском рату. 211:298; 151:398

Маринковић Задар 1 (1) 303:112; 151:398; I

Маринковић Плавно св. Ђорђе 13 (2) 6 (-) Пореклом су из Босне. Претке становника Плавна, Отона, Пајена, Мокрого Попа и Зрманја довоје је, Босни у јуну 1692. године. Маринковићи су његови потомци или сродници. Зорићима, поред њих, зову и Савиће и Петровиће у Плавном, зато што су се сви три породице некада тако презивале, а по браћи Маринки, Сави и Петру су се прозвале новим презименима. Било их је 9 домаћинстава у Плавну око 1920. године. 183:111; 67:265; 286; 70:5 - 10, 211:309; 108:261; 151:398

Маринковић Шибуљина Св. Арханђел Михаило 15 (2) Сматра се, да је њихов предак Петар доселен у преј половини 19. столећа и да се одредио ка старијом шибуљинском породицом Маринковић, који славе све. Василија.

Постоји новија традиција, да је Петар био пореклом из племена Васојевића, али за то нема потврде. Имају породични надимак *Ћелићи*. Љошџарки су у заселку Асановићи. Сви Маринковићи су по женској линији у сродству и са својим презименацијама у Шибуљини, који славе друге славе. Видети опис шибуљинских Маринковића који славе све. Василија и Сабор пресвете Богородице. 303:112; 211:319; 151:398; I, M.A.

Маринковић Шибуљина Св. Василија Имају породични надимак *Вурлани*, који је очигледно формиран по Фурланцији, области у северној Италији. Није јасно у каквој вези су били њихови претци са том областју. Сви Маринковићи су били лоцирани у крају села који се зове Год Чарданчићем. Видети опис шибуљинских Маринковића који славе све. Арханђела и Сабор пресвете Богородице. 303:112; 211:319; 151:398; I, M.A.

Маринковић Шибуљина Сабор пресвете Богородице (други дан Божића, "Божићи Дан") Имали су станове на потесу Полубрада. Носе породични надимак *Смисићи*. Видети опис Маринковића у Шибуљини који славе све. Арханђела и све. Василија. 303:112; 211:319; 151:398; I, M.A.

Мариновић Шибеник 5 (1) 3 (-) Од православне српске породице Мариновић у Шибенку били су неки исељеници у Трст или Ријеку. 312:92; 151:396

Маринчић Жагровић св. Никола 2 (1) Досељени су са Далматинског Косова, тачније из Рамљана, на препазу из 19. у 20. век. 183:123; 211:305; 151:397

Маринчић Кин св. Стефан 5 (2) Досељени су са Далматинског Косова (из Рамљана) почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство у Кину око 1920. године. 183:90; 151:397

Маринчић Рамљане св. Стефан 33 (8) Косовски парох Јаков Маринчић је свака био из Рамљана. Помиње се међу монасицама манастира Крке 1811. године, а 1816. је убрзо прегруписан са прототипом Кирилом Цајетковићем и тада је за њега забележено, да је косовски парох. Помиње се и 1817., 1818. и 1820. године. Зато је 1821. године, у време епископства Венедикта Краљевића, који је покушао да уведе унију, забележено да је био противник свог алатика. Маринчића је у Рамљанима бил 9 кућа око 1920. године. Матица Маринчића је у дому Рамљанима званом *Доњани*. Имају породичне надимке: *Буричи*, *Тице*, *Шупуци*, *Сакеље*, *Влаје* (Влајице), *Буричићи* и *Илијићи*.

Рамљанска Маринчићи су највероватније сродни њиховим презименима у Босанском Крајини. Наме, православни Маринчићи су крајем 19. века забележани у парохији манастира Моштаница у околини Босанске Дубице (Петокозаре). Они су славили се *Ђорђем*. Године 1596. помињу се у матицама венчаних у Задру Никола Маринчић (Nicolò Marinich). Маринчићи су наводе у појединачним документима, попут оних из 1383. и 1471. године међу члановима племићког градског већа у Нишу. Најдара позната старија ове севернодалматинске породице је свакако у Нишу код Задра, где су њени претци припадали стајству ситног племства. Овај свој статус су свакако изгубили, као и многе друге породице, у време млетачко – турских ратова, током 16. и 17. века. Касније Маринчићи нестaju из Ниша, тако да их у том граду у време настанка пописа из 1665. године није било. Данас на простору северне Далмације носилац овог специфичног презимена има само у Рамљанима, Кину, Жагровићу и Шибенку (3 у 1 кући).

У Рамљанима се, по свему судећи, током 17. века настајују пречи неколико тамошњих породица. Примећује се вели број специфичних презимена у овом месту, за које се може утврдити, да воде порекло из приморског дела Равних Котара (Бачко, Лешки, Маринчић и Гркићи). Можда се овде ради о групном насељавању ратних заробљеника из времена млетачко – тursких ратова 17. века. 303:112; 183:42, 114 – 115; 151:397; 36:66; 297:59; 100, 101 – 107, 153; 101:225; 246:279, 113:41; 108:598; I, Б.В. Б.

Марин Голубић (Кин) 106 (19) Из Равних Котара су досељени "од болести". Један од Марина се зауставio у Кинском Пољу и од њега су

тамошњи Марини (римокатолици), а други је дошао у Голубић, прешао у православље и од њега су голубићки Марини. Било их је 15 домаћинстава у Голубићу око 1920. године. Имају породичне Јокићи и Прадићи. У потпуности је неутемељено тврђење кояутора монографије "Голубић код Кини", да је ова породица старионом из "средњовековног" Старог Влаха.

Марин Грачац 12 (1) Презиме ове породице је формирano по родоначелници Марии, односно Марии. 211:292; 151:396

Марин Кин св. Арханђел Михаило 19 (9) # Дошли су из Голубића кининског крајем 19. или почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. У Кину живи и 1 кућа римокатоличка Марина, који су пореклом из Шибеника. Др. Марин, Србин из Кина, говорио је на неком предизборном склопу 1911. године. 183:90; 140:55; 151:396

Марин Орлић св. Ђорђе 65 (15) Сматра се, да су досељени из Невесиња "у 16. веку". Могуће је, да су за разлику од других родова у месту, они заиста насељени овако рано, пошто се у предељуправи јасна разлика између њих и осталих породица по месту порекла и времену досељавања. Било их је 9 домаћинстава око 1920. године.

Лазо **Марин** из **Орлића** (Lazo Marin) склонио се 1800. године Стефаном Марин из истог места (Steffana Marin). Они су, поред остале деце, имали ћерку **Марту**, рођену 1835. године. 303:12; 183:106; 211:306 – 307; 151:396; 246:279; I, Б.Н.; К.В. Б.А.

Марин Скрдин 6 (2) "Неки младић" Милан Марин, родом из Скрдине, био је 1858. године први учитељ обновљене српске школе у Братишковцима. 76:124; 151:396

Марин Сонковић Ј Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211:292; 151:396; I

Марин Стрмица св. Лука 5 (2) Дошли су из Голубића кининског око 1890. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Поред тога, у Стрмици се помиње и 1 кућа Марина са славом св. Лука, који су досељени из Голубића око 1880. године. 183:117; 151:396

Маринчић Бенковача св. Ђорђе 1. (-) Свакако су у сродству са својим презименацијама у Бенковачком Селу, Земунуку Горњем и Задру (видети опис тих породици). 303:12; 151:396; I

Маринчић Бенковачко Село св. Ђорђе 24 (2) Несумњиво представљају сроднике Маринића у другим највећим местима. 25:277; 151:396; I

Маричић Задар св. Ђорђе 26 (7) Ова фамилија је свакако заједничког порекла са Маричићима у Земунуку Горњем. 303.112; 151.396; I.

Маричић Земуник Горњи св. Ђорђе 86 (11) 1 (-) Од њих су се по свему судеји развили православни Маричићи у Задру, Бенковачком Селу и Бенковцу. 303.112; 151.396; I.

Марјан Пристег / Православац *Mijat Marjan (Miat Marian)* из Пристега је са својом супругом Јованом Банић, рођеном у Бреду, добио 1852. године сина Гаврила. Ове породице нема више у Пристегу. 151.378 - 396; k.2.

Марјан Цетина св. Јован 12 (2) Дошли су из Полаче "источно од Киниског Попља", посли Милаша, Четника, Баршића и Пречочана. По другом извору они су "вероватно из Колњана, где их је било више". Ово друго предаје је извесније. Сматрају се треном генерацијом од првог насељеника. 173.62; 211.301; 301.130; 135; 161.43; 151.398; I.

Марјановић Врбник св. Ђорђе 4 (1) Досељени су из Босне у 17. веку. Они свакако представљају огранак Љубачких Марјановића. 303.112; 183.121;

Марјановић Книн св. Ђорђе 8 (1) Ова фамилија, по свему судеји, представља огранак Марјановића из Љубача. 151.398; I.

Марјановић Доње Колњане св. Јован 71 (13) Огранак ове породице највероватније представљају Марјани у недалекој Цетини. 211.300; 301.130; 151.398; I; b. 5.

Марјановић Љубач св. Ђорђе 97 (19) Досељени су из Босне у 18. веку. Било им је 17 кућа око 1920. године. Деле се на два основна огранка, св. породичним надимцима Гајини и Ђули. Гајини су добили надимак по претку Гаји, а преци Ђула су били браћа Петар и Ђоко. Од Гајина су се развили огранци са новијим надимцима: Симотићи, Девурини и Ђубини. Од Ђула су се, опет, развили огранци са новијим надимцима: Ђајини и Министровићи. 303.112; 183.91; 160.39 - 45; 151.398; 247.122; I; Š.M.

Маркелић Плавно св. Ђорђе. Пореклом су из Босне. Несумњиво су заједничког порекла са Маркелићима у Радњевцу. Било их је 14 домаћинстава око 1920. године. 183.111;

Маркелић Радњевац св. Ђорђе 39 (8) Досељени су из Босне, свакако у општем насељавању краја око Отона и Плавна, 1692. године. Несумњиво је нетачан Накићеновићев подatak, да су дошли "у 16. веку". Било их је 9 домаћинстава око 1920. године. Живе у делу Радњевца ближем Плавном.

Маркош Пајење св. Ђорђе 82 (13) "Звали се некад Илићи, а по неком дједу Било их је 8 домаћинства око 1920. године. 303.113; 25.277; 183.108; 211.308 - 309; 151.399; I.

Мартиновић Смоковић / Ђукан и Јован Мартиновић из Смоковића помињу се међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године. Ове породице више нема у Смоковићу. 165.222; 103.83; 151.404

Мартин Бильане Доње / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211.315; 151.402

Мартин(?) Ђеврске / Не пише изричito да су православни. Живели су крајем 19. века у средини села. Нема их више. 7.196 - 197; 151.402

Мартин Жагровић св. Никола 97 (18) Досељени су из Босне. "Јован, Мартин, прократор" из Милекиног Брда (заселак Жагровића), се јавља међу постипним дalmatinским православцима на једном документу из 1798. године.

Било им је 20 домаћинства у Жагровићу око 1920. године. Мартини имају породичне надимке: Сигила, Ковачевић, Бачвар, Радивоја, Дебелица и Гверин. Имају исељенице у Шабац, који су тамо прешли 1921 - 1922. године. 303.113; 183.123; 184.180 - 181; 211.305 - 306; 169.495 - 501; 151.402; I.

Мартин Кистање св. Јован 27 (6) Имају породични надимак Милаци. Међу претпостављају се и Јаков Мартин из Кистања. 303.113; 25.277; 297; 211.296 - 297; 191.LXII; 151.402; I, Š.M.

Мартин Книн св. Јован 4 (2) Пореклом су из Жагровића. Било им је 1 домаћинство око 1920. године. 183.90; 211.306; 151.402

Мартин Миочић 46 (7) Презиме ове породице је формирano по родоначелници Марти. 211.290; 151.402

Мартин Мокро Полье св. Никола / Дошли су из Жагровића око 1820. године. Било им је 17 кућа око 1920. године. Живе у заселку Превајс. Нема их више. 183.103; 151.402

Марушић Белица (Каланевића Драга) св. Ђорђе 73 (9) Ова породица је свакако сродна са Марушићима исељеним из Смоковића (видeti). 303.113; 25.277; 211.291; 151.404; I; M.J.; H.K.

Марушић Смоковић / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску између 1771. и 1774. године, помиње се Атанасије Марушић из Смоковића са породицом. Ове породице више нема у Смоковићу. 103.116; 151.404

Марчел Небријеквац (Имотски) / Јуре (Ђуро?) Марчел је био на челу ове породице, непосредно по њеном доселјењу у Небријеквац. Помиње се у земљишту из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 4 укућана и да је добило 4 канапа земље. Помињу се и у попису небријеквачких православних породица из 1860. године.

Нема их више у Имотској Крајини. Православци Мерћели живе у Ђедићима у Шуми Требињској. Они су несумњиво рођаци Марчела. Прети су им се у требињски крај доселили током 17. века из Рибана код Никишића. Ристо Мерћел се помиње у једном документу из 1745. године у околини Требиња. Херцеговачки Мерћели славе св. Стефана, а приспављају Задушнице. 40.293; 151.394; 171.490 – 491; 43.353, 356

Марчетић Бравчев Долац 24 (3), 1 (-) Несумњиво представљају један род са Марчетићима у недалеким Горњим Кольанима (видети). 151.394, II, 1.Н.Ж

Марчетић Клин 2 (2) Видети опис породице Марчетић у Горњим Кольанима. 151.394, I

Марчетић Горње Кольане се. Никола 67 (12) Свакако су у сродству са другим Марчетићима и Марчетама по Далмацији и по осталим крајишким областима. Кола Марчетић (Марчета) се јављају различите славе. Тако, на простору Горње Крајине (Лика, Кордун и Банија) Марчетићи, под редом св. Николе, славе и св. Арханђела Михаила, св. Јована и св. Борбе, док Марчете на том простору славе само св. Јована. У Пакрачкој епархији, која је крајем 19. века обухватала западну и средњу Славонију, као и северну Хрватску, Марчетићи су славили св. Арханђела Михаила и св. Јована, а Марчете св. Стефана. Узрок појаве различитих слава у овом роду није поуздано утврђен.

Бројни су Марчетићи у Врепу (Врело Зрманје, односно село Зрманја) у Лики. Тамо их је 1915. године било чак 40 домаћинстава. У Зрманју се Марчетићи појављују у попису из 1712. године. У то време су на широм простору насеља Зрманје постојала 2 домаћинства Марчетићи. Њихови домаћини били су Вук и Петко Марчетић. Вук Марчетић (Vuk Marčetić) је тада био 50 година стар, даље био је рођен око 1662. године. Са домаћином су живели његов син Петар (Peđar) који је био стар 20 година, синовац Андрија (Andrija) стар 16 година, 1 дете и 10 женских чланова породице. Петко Марчетић (Petko Marčetić) је 1712. године имао 40 година, што значи да је био рођен око 1672. године. Са Петком су живела његова 4 сина, затим Јован (Jovan) стар 16 година, за кога није назначено сподрство са домаћином, 3 мала детета и 4 женске особе.

Марчетићи и њихових рођака са нешто измененим презименом, Марчета, Славоније у већем броју живе у следећим местима: Којлуг код Подравске Слатине (укупно 23 насеља) овог презимена у 4 домаћинства 1948. године), Галовци код Јеловара (11 у 3 домаћинства исте године), Градина код Вировитице (30 у 7 кућа) и Пакрац (10 у 3 домаћинства). У Далмацији

је Марчетића највиše било у Бравчевом Дочу код Врлике (25 у 3 куће) и недалеким Горњим Кольанима (67 у 12 домаћина). У многим другим Славонији живeli су малобројни насељици овог презимена. Марчета је у Ова породица је тада била бројна и у Борининима код Вировитице, док се у већем броју насеља тада појављивала у малом броју. Наведени Марчетићи и Марчета су свакако истог порекла.

Марчете са славом св. Арханђела Михаила забележене у парохијама Демирковац и Сводно код Босанске Дубице. Св. Димитрија славили су насељици овог презимена у парохији Нова Варошица (Босански Нови) код Босанске Дубице, а св. Марко они у парохији Бусовачи код Травника. Марчете у парохији Гламоч славе св. Николу, а у парохији Медна Дона код Герзовац Вериге. Најбројнији су Марчете које славе св. Јована, које су живеле у следећим парохијама: Ашани и Јасеница код Босанског Крупа, Брда код Гламоча, Бусовача код Травника, Ведомићи код Босанске Дубице, Врело код Бихаћа, Љубића код Приједора, Стапари код Босанских Градишића, Умци и Хадровци код Санског Моста, као и Шљивник код Бање Луке. Марчетићи који су осамдесетих година 19. века забележени у Колунићу код Босанског Петроваца славе св. Арханђела Михаила, као и њихови презименачи у Паланци код Санског Моста. Св. Јована славили су тада Марчетићи у парохији Стапари код Босанских Градишића, у Михољдану у Јасеници код Босанског Крупа.

Марчетићи у области Унац (дравски крај) имају огранак, који носе новија презимена: Шкрбић, Томић и Срећић. Укупно их је било 61 домаћинство у својој области између два светска рата. Прети су им доселјени из Зрманје у Личи током 18. века. Дошли су три брата, Марко, Никола и Секуло. Постоји је Никола који попутом расека усну прозвало су га Шкрбић и он је родоначелник Шкрбића. Од Секуле су се формирали Секуљићи, који су се у потпуности иселили, док су Маркови потомци задржали презиме Марчетић. Ове породице славе Јованљдан.

Марчетићи у Колунићу у Бјелашком Пољу (код Босанског Петроваца) славе св. Арханђела Михаила. Прети су им се доселили из Великог Полине 1879. године. Били су их 3 куће у Колунићу између два светска рата. Од њих се одвојио један огранак и прешао у недалеки Капљани у Бравском, на прелазу из 19. у 20. век.

У Пољу Марчете и Марчетићи живе у Турској Дубовику, Хасанбеговој Јасеници, Поткалињу, Бихаћу. У Дубовику су им прети дошли из Врела (Зрманја) у Личи, после аустријске окупације Босне 1878. године. Славе св. Арханђела Михаила. Прети Марчета су у Јасеницу дошли из Хашана после аустријске окупације. Славе св. Јована. У Поткалињу у средњем Пољу живи 10 домаћинства Марчетића, који славе Јованљдан. Доселjeni су из Далмације током 19. столећа. Марчетићи у Бихаћу воде порекло из Поткалиња. Славе св. Јована. У Осредку код Цазина такође има Марчета. Они славе св. Јована, а доселili су се у 19. веку из Далмације.

У Ливанском Пољу Марчетићи живе у Губину, где су им се преци доселили из Колњана код Врлике. Славе св. Николу. У суседним местима Прову и Чапријализма такође има Марчета (Марчетића) са ситом спавом. И они воде порекло из Колњана.

Поред наведених православних Марчетића и Марчета, постоји и известан број римокатоличких Марчетића и Марчета, постоји и известан број римокатоличких Марчетића. Тако су у западној Херцеговини, у местима Вељаша код Љубушког, Амзићи (Хамзалић) код Броћина и Бриџник код Дубња, 1743. године били забележени римокатоличко Марчетићи, у Вељацима су тада живела 3 домаћинства Марчетићи, чији су домаћини били: Georgius (са 5 чланова домаћинства), Marcus (са 5 укућана) и Michael Marchetich (са 4 чланова домаћинства). У Бриџнику је било 1 домаћинство све породице, на чијем месту је стајао Joannes Marchetich. Са њим су живеле 3 одрасле особе и 3 детета. У Амзићима је 1743. године забележено домаћинство чији је домаћин био Vagnardinus Marchetich, а у њему је живело 9 укућана. Из западне Херцеговине свакако воде порекло и Бачки Бачевци са презименом Марчетић. Они су у документима забележени у Суботици од 1686. године, у Баји од 1717. до 1721, а у Сombору од 1726. Презиме ове породице је у том документима у Бачкој бележено као Marcteich, Marcerlics и Marcteisch. Из ових података се може закључити, да је у западној Херцеговини још током 17. века било римокатоличких Марчетића, чији је један део прешао у Бачку крајем тог столећа. Поменути римокатолички Марчетићи су вероватно у сродству са својим православним презименацима. Није, међутим, познато како се и када појавила ова разлика у конфесији између наведених породица.

Код огранака Марчетића, као и код још неким крајишичким породицама, забележено је предање, да ова фамилија представља огранак једног Марчетића (Марчете) сродни су са Богуновићима, Шкунидрићима, Миљуцима, Грумашима и још неким фамилијама. Општији подаци о даљем пореклу овог рода представљани су у опису Богуновића у Жахвиљу, 303.113; 81.136; 201.77 - 78; 211.300; 161.46; 151.384; 224.496; 553; 556; 222.230; 262; 213.361; 193.228 - 230; 124.349; 437; 444; 474; 495; 497; 690; 619; 78.48; 101.231 - 232; 305.25 (адати); 195.92; 58.313; 129.35; 231; 236 - 237; I; II; B; 5. Н.Ж.

Марчинко Нунић се, Ђорђе 13 (3) Занимљиво је то, што је ово, релативно ретко, презиме носио и ратоборни дalmatinski подбан (бановач), чије је године било у Кину крајем 15. и почетком 16. века (1497. и 1501. године). 25.277; 61.80 - 83; 151.394; ш.Ж.

Марчић Јагодња Горња се, Ђорђе 53 (6) У литератури су бележени и као Марчићи, 211.315 - 316; 320; 151.394; I; П.С.

Масникови Бијовини Село се, Ђорђе 43 (6) Један од вођа сеобе из Лике у Обровац и Надин у јулу месецу 1684. године, био је Радоје Масников. Презиме ове фамилије је свакако настало по физичкој особини родоначелника. Овае Масникове су свакако у сродству са другим својим презимењацима по Далматији (видети), зо3.113. 25.277; 151.405; I; ш.Ж.

Масникоса Врана / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог Бијовиничког Села. Нема сумње, да су били у сродству са Масникосима у

Бијовини. Масникоса Ивошевић се Ђорђе 48 (10) Матица им је у делу Ивошевица, Рудела помиње се међу Србима иселеним из Далматије у Русију 1758. који се зове Руделе. Имају породични надимак Кештићи. Којој Масникоса из године. Којој Масникоса, капетан Рудела (који највероватније није идентичан са својим наведеним именском) помиње се међу потписницима млетачког сената. Имају породични надимак: Мишићи, Крићићи и Дукићи.

Масникоса Кистање 1 (1) Породица је поцирака у делу Кистања који се зове Чучево. Ово је један огранак истоимених дalmatinskog roda.

Мастела Врбник 1 (1) Илија Mastela (или Mastela) се јавља међу потписаним дalmatinskim православцима на једном документу из 1796. године. Свакако је био из Врбника, пошто је ово специфично презиме, а и његов потпис се јавља, међу другим потписницима са Врбничким презименима (Шумаруна, Ликић итд.). Имају иселенике у Сретењену код Дофарна (Македонија), који славе св. Ђорђа. 235.110; 169.495 - 501; 151.405

Мастић Јагодња Доња / Међу Србима иселеним из Далматије у Банат између 1771. и 1774. године, помиње се Matej Mastiћ из Јагодње Доње. Мастићи више нема у свом месту. 103.115; 151.405

Матавуљ Шибеник 1 (1) Пореклом су, како се тврди, из околине Босанске Градиške, из места "Кожак" (Козинци), одакле су прешли на Далматинско Косово. На Косову је Марко Матавуљ добио сина Ђорђа (1774. године), који се оженио Мартом Којић из Шибенског Вароша, и прешао тамо. Ђорђев син Стеван је отац чуvenог писца Симе Матавуља. Међу претплатницима на "Србско - дalmatinski almanah" 1837, 1839. и 1840. године био је и "Матавуљ Симеон", клирик у Шибенику.

Симеон Матавуљ, мајор љубичевински Симе, започела је са израдом народних одела 1844. године. Ана и Туру Матавуљ развили су овај посао и подигли 1880. године у Шибенику велику фабрику за израду народних одела (капа, прслука итд.). Марко Матавуљ, Аник син, касније је развио ову индустрију до "највишег степена".

Ђуро Матавуљ, "велетрж", из Шибеника и Михаило Матавуљ, трговац из истог места, помињу се међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године.

Симо Матавуљ (Шибеник 1852 - Београд 1908. године) слада уред најузећијих српских писаца. Завршио је читељску школу у Задру и био учитељ у Ђеврискама и Исламу Грчком. Касније је прешао у Херцег Нови, и одатле, преко Цетиња, прешао у Београд. На православном гробљу код

горње цркве у Шибенику налази се надгробни споменик породице Матајвљу.

Божица Матаја(е)уљ (Boxizza Mataugli), рођена у Шибенику, удала се за Ђурђа Томасовића (Giorgio Tomassovich), рођеног у Смрдљевама, а настаниеног у Зајеринцу. Они су у Зајеринцу добили ћерке Ману (рођ. 1835) и Марту (1837), а вероватно су имали још деце: 303.113; 216.170; 237.7. 211.293; 286; 89.202; 74.287-271; 191.LXXXVII; 88.7; 85.148; 98.187; 269.50 - 51; 151.409; I. К.В., Б.А.

Матас Стимци св. Стефан 13 (2) Досељени су из Промине, области у Далматији, у 18. веку. Били су некад римокатолици, па су прешли у православље. Било их је 6 домаћинстава око 1920. године. 183.117; 211.312; 151.408

Матијаш Орлић св. Никола 19 (3) Дошли су из Босне. Били су их 2 куће око 1920. године. 303.113; 183.108; 151.409; 246.279; I. Б.Н.

Матијаш Стимци св. Стефан 53 (5) 1 (-) Године 1816. се помиње Марко Матијаш на табли постављеној на стрмичку цркву, поводом завршетка њене обнове (Marco Matias). Били су некад римокатолици, па су прешли у православље. Имају породичне надимак Кавраји. Било их је 6 домаћинстава око 1920. године. 183.117; 211.312; 23.78; 151.409; 299.75; I.

Матијашевић Проложац Доњи (Имотски) 5 (1) Из Имотског су прешли у Проложац Доњи. 40.288; 151.409

Матијашевић Имотски 3 (1) Сматра се, да су стара породица. Имају секундарно презиме Бројта. Јављају се у једном документу из 1860. године. 40.282 - 283; 151.409; 43.355

Матијевић Бенковачко Село 9 (1) Свакако су један род са својим презименацима у Бенковцу, Смрдљевима, Драгишићима и Колашцу (видети описе тих породица). 151.409; I.

Матијевић Бенковачац 7 (1) Сродници истоимене породице у Бенковачком Селу, Смрдљевима, Колашцу и Драгишићима. 211.313; 151.409

Матијевић Драгишићи св. Ђорђе 39 (5) Ово је један од бројнијих огранака рода православних Матијевића у Буковици. Највероватније воде порекло из Смрдљева, од тамошњих Матијевића. 303.94; 113; 151.409; I.

Матијевић Ервеник 53 (9) Живе у Кочевини, засеоку Ервеника Горњег. Вероватно су сродни са својим презименацијама у Смрдљевама, Драгишићима и Колашцу. 303.113; 25.277; 211.304; 151.409; I.

Матијевић Зечево 3 (1) Нема сумње да су сродни са Матијевићима у Смрдљевама, Драгишићима и Колашцу. 25.277; 151.409;

Матијевић Колашац св. Ђорђе 36 (5) Међу Србима исељеним из Колашца са породицом. Имају породичне надимке Кордићи и Цварићи. Селу. 303.113; 25.277; 289; 294; 211.289; 103.115; 151.409; I. Ш.М.

Матијевић Међаре / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. Свакако су били сродници драгишићних Матијевића. 211.293 -

Матијевић Морполача 12 (2) Ово је несумњиво још један огранак Матијевића који живи у Драгишићима, Колашцу и још неким местима, а чија је матица свакако у Буковачким Смрдљевама. 211.293 - 294; 151.409

Матијевић Рамљане св. Јован 5 (1) Пореклом су из Босне. Око 1920. године су била 4 домаћинства ове породице у Рамљанима. Живе у Горњим Рамљанима, који су настали на зимским колапцима Доњих Рамљана. Матица је у делу Рамљана званом Горњани. Имају породичне надимке: Јаје, Тушић, Љукошић, Ахери. Неки од њих су у Рамљанима пописани под презименом Матијевић (видети). Теодор Матијевић из Рамљана (Teodor Mattević) оженио се 1828. године са Јованом Тркуљом из Зајеринца (Giovanna Tercuglia). Они су имали ћерку Теодору, рођену 1835. године, а вероватно и другу дочу. 303.113; 211.290 - 291; 161.50 - 51; 151.409; 246.279; I. Б.В.; Б.Б.П.; Б.Н.К.В.; Б.А.

Матијевић Смрдљев св. Ђорђе 119 (19) Имају породичне надимке Караквице (Karaković) и Чавеле. Одавде су се, по свему судећи, расељавали по многим другим буховачким и котарским местима, међу којима су Драгишићи и Колашац. 303.113; 25.277; 289; 293; 211.292 - 293; 151.409; I. ш.М.

Матић Билjanе Горње св. Стефан 7 (1) Презиме ове породице формирало је по мушком личном имену Матија. Није познато, са којим од дalmatinskiх Матија је ова породица у сродству. 25.277; 151.408; I. П.Р.

Матић Бргуд св. Архангел Михаило 65 (13) 4 (-) Сердар Јован Синобад је 1701. године оптужио Радана Матића из Бргуда, да му је на почетку Морског рата, који је трајао 1684 - 1689. године, као члан хайдучке дружине Илија Митровића - Јанковића, убио оца Петра. Међу Србима исељеним из Далматије у Босну 1771 - 1774. године помиње се Симеун, удова Симе Матића из Бргуда. Имају породичне надимке: Литићи, Којићи, Тубављи и Ђуортови (Ђуортави). 25.277; 291; 294; 296; 303; 67.362 - 363; 211.313; 103.116; 11.51; 151.408; I.

Матић Голубић (Клин) / Нестали су по мушки линији четрдесет година 20. века. Живели су испод кућа Клиповића у Голубићу. 151.408; 217.127

Матић Задар 9 (4) 2 (-) # 303:113; 151:408, I

Матић Зверијанац римокатолици (слава им је „св. Иван”, односно св. Јован по Грегоријанском календару) / Доселени са „из Далмације”, односно из неког другог алматинског места, почетком 20. века. Било их је 1 доманинство око 1920. године. Од неких старијих Матића „све до скора се могло чути да су њихови претци били Срби... а хрска слава до данашњих дана важан је породични празник”. Нема их више у овом месту. 183:125; 207:71; 151:408; 208:36; 246:278; б.т.

Матић Ислам Грки 32 (5) 211:315; 151:408

Матић Кожловач 13 (1) 25:277; 211:313; 151:408

Матић Радашиновац 30 (3) Презиме ове породице формирало је по мушком личном имену Матија, односно Мато. 211:313; 151:408

Матић Смоковић 26 (3) 303:113; 211:319; 151:408, I

Матић Сонковић 180 (33) 1 (-) Од ове породице су се вероватно развили неки од наведених православних Матића по котарским и боковачким селима. 303:113; 211:292; 151:408, I

Матић Церане Доње 4 (1) 211:320; 151:408

Матић Шибеник 17 (8) 1 (-) Вероватно представљају огранак бројног рода Матића из Сонковића (видети). 211:288; 151:408

Матјевић Рамљане св. Јован 14 (3) Пореклом су из Босне. Око 1920. године су била 4 доманинства ове породице у Рамљанима. Живе у Горњим Рамљанима (Горњанима), за које се сматра, да су настали на месту где су некада биле зимске колибе Доњих Рамљана. Имају породичне надимке: Ђаје, Тушупи, Љукови, Ацкери. Неки од њих су у 211:290 - 291; 161:50 - 51; 151:409; б.в.в.; б.б.п., б.н.

Матковић Кин 3 (2) 1 (-) 303:113; 151:410, I

Маџавара Пристег св. Стефан 13 (3) Матица им је у Доњем Пристешу. 211:313; 320; 151:380, Р.Б.

Маџакања Кула Атлапића 11 (2) 1 (-) Презиме ове породице, по свему судећи, представља италијанизам, са значењем „онај који удара пса” или слично. 25:278; 151:380; т. м.и.

Мацот Булић 3 (1) 25:276; 151:381

Мацура Јрвеник (Горњи) св. Арханђел Михаило 77 (11) 3 (-) Представљају један од огранака рода Мацура, који је заступљен у већем броју севернодалматинских насеља.

Године 1817. рођен је у Ервенику Илија Мацура, син Стевеана, који је огранак ове јевренчке фамилије. Видети опис Мацура у Кистању и Крупи.

Мацура Једране 6 (1) У сродству су са православним Мацурама у Кистању (видети). 14:230; 151:381

Мацура Кашић 13 (2) Видети детаљније податке у опису њихових сродника, Мацура у Кистању. 211:314; 151:381

Мацура Каштел Жегарски св. Арханђел Михаило 3 (1) Једно су са Мацурама у жегарској Надводи (видети). 303:113; 211:314; 151:381; 18:76; т. У.Ј.

Мацура Кистање (Мацуре) св. Арханђел Михаило 278 (43) 3 (-) Мацуре у Кистању имају породичне надимке: Чигићи (Кигићи?), Калатовићи, Саграђани, Танасовићи, Шкаљићи, Видаковићи, Зарини, Жукиловићи, Кутловићи, Шашини и Томилићи (Тумилићи). Кистање су несумњиво биле матица за све Мацуре у северној Далмацији.

Јаков и Сава Мацура из Кистања помињу се, ка породицама, међу Србима иселеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године.

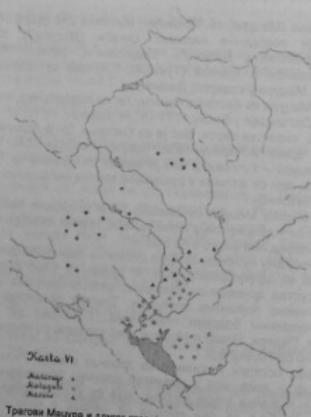
Петар Мацура, карински парох, био је из Кистања. Он је подигао звоник на православној цркви у Карину 1836. године. Умро је 1849. године. Од поменутих Мацура – Кутловића био је познат на прелазу из 19. у 20. век извесни Марко, који се истакао у решавању многих имовинских деоба међу рођацима по Буковци.

Органски кистањски Мацура су свакако били и њихови презименацији у Обровцу, који се у документима помињу 1696. године. Мацура прокоплом из северне Далмације има много и по Босни.

У северну Далмацију су пречи Мацура дошли са територије данашње Црне Горе, тачније из Црногорских Брда. И данас су тамо бројни трагови њиховог присуства, почевши од топонима, преко племенских традиција, па све до презимена појединачних породица. Трагови присуства Мацура се јављају у појединим брдским племенима. У питану су: Васојевићи, Братоножићи, Пилери, Ровча и Морача. Ова племена се налазе северно и североисточно од Подгорице.

Тако се поред осталих топонима, на граници између Пилера и Ровча издаваја Мацура – Јами, или у ровачком племену Маџуревине, Мацура – Бријед, како и поједина стара гробља, која су у овом племену називају „маџурским“. Гробља са тим именом се налазе у ровачким местима: Трману, Лијешњу, Вељем Дубоком, Сретешкој Гори и дva у Горњим Ровцима. У Прекобрђу, у племену Морачи, такође постоји Маџурско гробље. И у племену Васојевићима се многа стара гробља називају маџурским именом.

Мацуре су у Црногорских Брда запамћене као старо становништво. Оваква предања су забележена у Ровцама, Пилерима, Братоножићима и Васојевићима. За Мацуре је код Васојевића остало предање, да су "ка" накавки Латини", а називају их још и "давни народ", који је живео по васојевићким планинама. И у Морачи постоје многе традиције везане за Мацуре, као старије становништво на територији овог племена. За родоначелника већине дономорачких братстава, Богића Морачанина, праче се да је водио борбе са Мацурама. Према предању, он је убио маџурског главара Штикова и истинску један део овог рода из Мораче. На тамошњим локацијама, званим Сала, Улвари и Челино Стјашите, љукој од породица које и данас живе у Морачи, тврди се да су од овог рода. Дакле, није се радио о једној породици, већ о некој веома старој родоској заједници, највероватније племену, коју су, временом, потиснула нека од суседних племена.

Карта VI
Мацура + други старији становништва (Мацура су сачињене тројством). Карта је прикупљена из рада Владе Папазовића „Народна предања о старом становништву у динарским крајевима“.

Судећи по народним предањима, великој старости Мацура у том крају, као и самом њиховом имену, основано се може претпоставити да су они највероватније су старије маџурског, предлосавијског становништва, илирског становништва.

Занимљиво је да, по предању и по скелетима из такозваних "маџурских гробала" данашње становништво Црногорских Брда сматра да су Мацуре биле веома крупнији људи.

И у нешто скорије време су међу племенима Црногорских Брда живеле поједине породице, које су представљале остатке старијих Мацура. То су били, између осталих, Мацуре – Јелавићи, породица у Змијинцу (заселак од стране братоножићког Балјевића), а племену братоножићким која је одатле била истинску породицу Мрвошевићи, која је до скра живела у Влаховићима (племе Ровца) једни су тврдили да представљају огранак рода Влаховића, а други да су потомци старијих Мацура. Мрвошевићи су се одвојили "ка Колашину". У племену Ровца такође живе старије породице Сингурићи и Дмитрићи (у Сретешкој Гори), Петричићи (из Међуређа) и Милетићи (у Горњим Ровцима) да неке од њих се током везују предања о перекиру од Мацура, односно од "старог свјета". Слична предања Ровчани имају и о перекиру Радуловића у Лијешку, који, потен сматрају да су огранак Радуловића из Комана у Катунској Нахији.

Што се самог значења и настанка родоског имена Мацура тиче, постоје разлиичита мишљења. П ема једнима, ово родоско име има романски основу ("tazz"), са значењем "палица, будзор, буза, млат" и слично. Други, опет, имају да Мацура доведе у везу са романским "masseria", односно "massadria", у значењу "стадо", што би било у висеној корелацији са пастирским начином привређивања предака овог рода. Сматра се, да се "Мацура" у документима из 16. века, помиње као мушки лично име. Међутим, ово питање остаје отворено, пошто је, у ствари, 1575. године у једном документу забележен "син Мацура", што се може тумачити и као син припадника рода Мацура. На помен Мацура наилазимо и у извору из 1698. године ("од мене Вука Мацура"). Свакако су погрешне калкулације, које доводе у везу имена свог рода са Мазурима, етничким групом на крајњем североистоку данашње Пиренејске државе: 113, 25,276, 291, 234, 295, 300–304; 216, 249, 67,319 – 321, 211,286 – 291, 103,115, 23,78, 137,87, 12,198, 151,381; 18,108 – 112, 194, 28, 82,246, 252,392, 400, 401, 403; 17,19 – 21, 35,115 – 117, 79,475, 272,105 – 106, 135,43, 55; 75,23, 43, 188,1068 – 1069, 148,19, 231,348, 229,231, Ј.Ш.М.

Мацура Крупа св. Архангел Михаило 15 (2) Ово је огранак бројног рода севернодалматинских Мацура (видети опис истоимене породице у Кистању). Мацура су лоциране у делу Крупе, који се назива Пировиште. Досељени су из недалеког Ереника, између 1817. и 1826. године. Након, 1817. године је у Еренику рођен житељ Крупе, Илија Мацура, син Стевана, али је већ 1826. у Крупи рођен Милета Мацура, син Шипре. Опцирнији подаци о овој фамилији биће презентовани у монографији о

Крупи и Голубићу, која је тренутно у припреми. 25.278; 151.381; У.Ј.; Ш.Б.; К.В.; Б.А.

Маџура Лишане Тињске св. Архангел Михаило 35 (6) Ова фамилија представља огранак бројних Маџура из Кистања (видети). 151.381; I

Маџура Међаре св. Архангел Михаило 41 (4) Видети опис истоимене породице у Кистању, која је са њима у сродству. 303.113; 151.381; I

Маџура Надвода (Жегар) св. Архангел Михаило 3 (2), 1 (-) Непосредним или посредним појелом су од Маџура у Кистању. Један су род са Маџурима у Каштелу Жегарском. 303.113; 25.278; 211.314; 151.381; 18.108 - 112; I, U.

Маџура Обровац и Затон / Најстарији помен обровачких Маџура налазимо у једном документу, писаном у Задру 3. фебруара 1696. године. У њему се наводе старешине стarih и новодознаних обровачких породица, којима генерални првовидар Долфин налаже, да се стапне настапе у сплесу обровачких зидина. У истом документу им се одређују и границе земаља, које ће им бити подељене у једнаоке мери, по глави. У том документу се, поред осталих обровачких домаћина, помиње и Михајло Маџура (Michiel Mazura). Сматра се, да напози са овог документа нису били испуњени. Међу прептитничима на "Србско – далматински алманах" из 1838. године био је и Петар Маџура од Обровца. Ова породица је несумњиво била средња кистањска Маџурима. Фамилије са овим презименом више нема у Обровцу. 67.319 - 321; 211.318; 94.99; 151.381; 18.108 - 112

Маџура Скрадин / На православном грбову код капеле св. Петке у Скрадину налази се грб породице Маџура из 1835. године. Нема их више. Били су сродници кистањских Маџура. 216.178; 151.381

Маџура Смоковић св. Архангел Михаило 9 (1) Ово је један од огранака кистањских Маџура (видети). 303.113; 151.381; I

Маџура Шибеник 2 (1) Шибенске Маџуре представљају један од бројних Кистања. 211.298; 151.381

Мачак Острвица св. Стефан Дечански (Мратиндан) 35 (5) Пејо Мачак из Острвице, удовац који је на прелазу из 19. у 20. век био стар 55 година, презиме је тада сина девајком од Илијашевића из Варивода. Њихово презиме је свакако настало од надимка. 303.113; 25.278; 211.294 - 295; 12.180 - 181;

Мачевић Џивљане 15 (1) 151.381; I, II

Маџар Убле (и Радошић) 30 (5) Ова породица има презиме формирano по нацијом, са територијама некадашње Мађарске (укључујући Славонију и Војводину), или са оним делом Јужних Словена које називају Маџарима (део католика из западне Босне).

Ислењени огранак уబальске породице Маџар у Бројни у дреничкој области (Косово и Метохија) презива се Маџаревић. Преци овог огранка су тамо прешли након Првог светског рата, а славе св. Ђорђа. Била су их 24.229

Машић Узձоње св. Јован 47 (9) Досељени су из Босне, вероватно крајем 17. столећа. Било их је 6 кућа око 1920. године. Матица им је у узձоњском засеоку Бргани.

Кузман Машић из Узձоња (Cusman Massich) и Божица Тришић из Орлића (Božica Trissich) венчали су се 1831. године. Имали су, поред друге деце, 151.406; 246.280; I, Б.В.; К.В., Б.А.

Маштровић Билане Горње / Нема их више. У попису Биљана Горњих из 1749. године помиње се православац Јосиф Маштровић (Mastrovich).

Медак Бенковачац 2 (1) Ова породица представља огранак Медака из суседног Бенковачког Села. 211.313; 151.414

Медак Бенковачко Село св. Јован 25 (4) Сродни су са истоименом породицом у Бенковачу. 303.113; 25.277; I, 151.414

Медаковић Клин св. Ђорђе 4 (1) Досељени су из Клинског Поља око 1820. године. Та породица је изумрла, али су се касније у Клин доселили други Медаковићи. У катастарском попису Клина из 1830. године помиње се православна породица Медаковић. Изумрли су. 183.90; 211.308; 300.23; 151.414

Медаковић Ковачић св. Ђорђе 64 (12) Досељени су из Босне у 17. веку, тачније 1690. године. Било их је 8 домаћинстава око 1920. године. 183.102; 151.414

Меделић Острвица св. Јован 12 (2) У попису Острвице из 1709. године помиње се Јован Меделић син Марка (Zvanne Medoglich qu. Marco), 25.277; 157.124; 151.414; M.J.

Медиговић Сплит / Нема их више. Свакако су нестали у другом светском рату. Родоначенник ове породице је, судећи по њеном презимену, био лекар.

Вероватно су представљају огранак бројне породице Медиговић из Паштровића у данашњој Црној Гори (околина Петроваца на мору).

Тамошња породица Медиговића је веома стара и представља огранак рода Миковића. Предак паштровићких Медиговића је "лехко свет травама и у народу је био познат као медиг (лекар)". У време аустроугарске су Паштровићи чинили део (јужно) Далматије. 211:298; 151:414; 46:116

Медић Ђелина 60 (2) (-) са Јованом Имају породични надимак Станојићи. У новије време су се поједини огранци ове фамилије пристегнути код других породица и променили славе. Ти огранци су почели славити: св. Николу, св. Ђорђа и св. Тому. 303:113; 25:278, 301:211-291; 151:414; i.

Медић Дрниш 1 (1) 303:113; 151:414; i

Медић Ивошевић / Били су лоцирани у Руделама, делу Ивошевача. Међу Србима исељеним 1758. године из Далматије у Русију спомиње се Дмитриј Медић из Рудела, ученик Симеона Кончаревића. Он се код Кончаревића школовао око 10 година. Медићи више нема у овом месту. 303:113; 25:278; 105:222; 103:82; 118; 151:414

Медић Какма 6 (2) 211:316; 151:414

Медић Клин св. Ђорђе 5 (3) 2 (-) Досељени су из Ковачића. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:91; 151:414

Медић Ковачић св. Ђорђе 102 (26) 2 (-) Досељени су из Босне у 17. веку (1690. године). Било их је 10 кућа око 1920. године. 183:102; 161:38; i; ш.М.

Медић Косоре св. Ђорђе 21 (4) 211:302; 151:414; i; II; A.M.

Медић Лукар 21 (7) Презиме Медић је код ове, као и код других породица са тим презименом, формирено по претку (или прецима, уколико нису међусобно сродне), који је имао светло смрђу косу и очи (боје меда).

Медић Островица 10 (3) 303:113; 25:278; 151:414; i

Медић Рамљане св. Стефан 4 (1) Досељени су из Босне. Била су их 2 домаћинства око 1920. године. Матица им је у делу Рамљана званом Стефан (Госуда, Медића, Удовићића и Ђејовића) у једном низу, односно представљају једну целину, може се помињаштати на то, да су ове породице сродне. 182:114-115; 151:414; 246:279; Б.В.; Б.Б.П.; Б.Н.

Медић Цетина 21 (4) 1 (-) 151:414; II; B.R.

Медовић Задар / Дошли су из Херцеговине у 19. веку. Христофор Медовић, трговац и црквени тутор из Задра, налази се у попису

пренумерантата на "Србско – далматински алманах" 1836. и 1837. године. Крсто Медовић, задарски православни Србин, рођен је у Херцеговини. Био је у позиционим годинама живота, када је 1878. године наступио раскол у Народној странци, у којој је Крсто и даље остао. Ове породице више нема у Задру. 20:86; 87:2; 98:2; 96:177; 151:414

Медош Биовићино Село св. Ђорђе 62 (7) Имају породични надимак Бароње. 303:113; 25:278, 287; 211:289; 151:414; i; ш.М.

Медош Корлат / У попису Корлата из 1749. године помиње се православац Ђуро Медош (Medossa). У попису јеог места из 1756. године уместо њега се појављује као домаћин Лука Медош (Luca Medos). Нема их више у Корлату. 261:185; 151:414; 260:105

Мекша Шибеник / Од православне српске породице Мекша у Шибенику били су неки иселеници у Трг или Ријеку. Ове фамилије више нема у Шибенику. 312:92; 151:414

Мељанац Отишић Св. Јован 14 (4) Ово презиме је највероватније топономастичко. 151:416; 145:98; II

Метличић Сплит римокатолици 1 (1) 1 (-) Јово Метличић и Викентије Бутчијер, римокатолички Срби из Сплита, били су покретачи, издавачи и уредници листа "Драшков ражбуш", који је излазио у Сплиту 1863 – 1887. године. 175:69; 15:86; 151:419

Мидас Биовићино Село / Никола Мидас из Биовићиног Села помиње се међу Србима исељеним из Далматије у Русију 1758. године. Он је био шурак Симеона Кончаревића, док је његов отац, а Симеонов таост, био харембаша Мидас. Ове породице више нема у Биовићином Селу. 103:221; 103:82; 59; 151:420

Мидењак Сиверић 22 (5) Зову се и Мидењак. Презиме ове фамилије сведочи о њеном пореклу из подножја планине Мидене, која је лоцирана на југозападном ободу Дуванљског Поља. 211:290; 151:421

Миздрак Коларина св. Јован 39 (7) Највероватније су у сродству са Миздракцима у Стрмици (видети). 303:113; 151:439; i

Миздрак Стрмица св. Лука 121 (21) 1 (-) Сматра се, да су "пореклом... Поповићи из Скопља". Овде се несумњivo мисли на Босанског Скопље, односно Ускопље, област у горњем току Врбаса. Они су, како се даље у предању тврди, "у 16. веку дошли у Котаре, тамо оболели... избену у ова здрава планинска места пре 300 година". Отели су од Турака миздраке (врста оружја), па су се због тога тако прозвали. Имају породични надимак Крајиновићи. Било их је 19 домаћинстава око 1920. године. 303:113; 183:117; 211:312; 23:78; 151:439; i

Мијак Бенковца 2 (1) Један су род са својим презимењацима у недалеком Буковићу (видети). 151:424.

Мијак Буковић 6 (2) Ова фамилија је у сродству са Мијасима у Бенковцу. 25.278; 151:424.

Мијаковац Книн св. Стефан 27 (4) Дошли су са Далматинског Косова, тачније из Марковаца, крајем 19. или почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183.90; 151:424.

Мијаковац Марковац св. Ђорђа 69 (7) Према Накићеновићу, они су досељени из Босне "у 16. и 17. веку, а тамо из Старе Србије". Биле су их 4 куће око 1920. године.

Петар Мијаковац из Марковаца (*Petar Miškovač*) венчано се 1824. године са Ђурђијом Угринић из истог места (*Giorgia Ugrinich*). Они су имали сина Андрију, рођеног 1835. године, и највероватније, још деце. 303.113; 183.118; 211.306; 161.50; 151:424; 246.278; I. K.B.; Б.А.

Мијаљевић Острвица 36 (4) Презиме ове породице формирano је по личном имену родоначелника - Мијаљ (Михаило). 25.278; 151:424.

Мијаљица Вариводе св. Ђорђе 9 (2) "Гайо Мијаљица" из Варивода "са свим селом и војницима" се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. 303.80; 113; 25.278; 211.296; 169.495 - 501; 151:424; I. ш.М.

Мијаљица Међаре 12 (2) Ова фамилија је несумњivo сродна са Мијаљицама из Варивода, а били су заједничког порекла и са истионем и насталом породицом у Чистој Маљи. 303.113; 211.293 - 294; 151:424.

Мијаљица Чиста Маља / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. Видети описе Мијаљица у Вариводама и Међарима. 211.293 - 294; 151:424.

Мијатовић Јагаровић св. Ђорђе / Досељени су "из Далмације" (из неког другог далматинског насеља) око 1840. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183.124; 151:424.

Мијић Надвода (Жегар) Лазарева субота 26 (6) Није познато, одакле су Жегарски Мијићи имају породични надимак Гужвите. Мијићи су свакако у Љубичићима имају исту крсну славу, Лазареву суботу, а Љубичићи у Крупи "Мијићи – Љубичићи", што иде у прилог сродству ове две породице

(видети одељак посвећен жегарским Љубичићима). Неки чланови све породице у Крупи су писани средином 20. века под тим презименом, други као "Љубичићи – Мијићи", а трећи само као "Мијићи". За друге Мијиће по Далматици, као ни на ширем простору, не би се могло поуздано рећи, да ли су у некаквом сродству са својим презимењацима у Михајло, Миливоје или Милија, који гласи Мијо. Ово је раније било Лижашима Острвицким (85 у 13 кућа) Лепурима код Бенковца (14 у 2 куће) и Родалњицама (2 у 1 дому). Носилаци овог презимена, чија национална припадност није забележена, има у Читлуку код Сина (27 у 4 Шибеника (67 у 15 дома) и другим местима у мањем броју. 211.314; 151:424; 25.278; 151:424; I.К.В.; Б.А.

Мијић - Љубичић Крупа 18 (4) Ова фамилија води порекло из недалеког Жегара. *Види Мијић – Љубичић*, син Мије, рођен је у Жегару 1835. године. Оппиширни подаци о овој породици биле наведени у монографији Крупе и Голубића, која је у притрепи. 25.278; 151:424; I.К.В.; Б.А.

Мијовић (Мијовић) Бенковца св. Ђорђе 10 (3) Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Тодор Мијовић, трговац и поседник. 191.Ц; 151:436; I. ш.М.

Микулић Шибеник / Ово презиме се помиње у православним шибенским матицама у другој половини 17. века. Нема их више. 65.14; 151:428.

Милак Врпоље св. Никола 41 (7) (-) Дошли су из Босне у 17. веку. Биле су их 4 куће око 1920. године. Спадају у најстарије досељенике. 183.122; 161.38; 151:429; I. ш.М.

Милак Книн св. Никола 4 (1) Насељени су из Босне у 17. веку. Представљају један род са Милакицама у Врпољу. Биле су их 4 куће око 1920. године. 183.101; 151:429; I. ш.М.

Милаковић Кричке 1 (-) Пореклом су из Мостећа, од тамоњих Милаковића. 151:429; I. ш.М.

Милаковић Мостећ (Дринић) 55 (11) Петар Милаковић, (*Petar Millaković*, *Milaković*) и Јован Милаковић, син Марка (*Ivan Millaković*, *Jovan Milaković*, *Ivan Milaković* qm. *Marco*), православци из Мостећа, су прешли 1832. године у јуну (*Јован* заједно са породицом). У Јовановом домаћинству су тада били: Луција (*Luzia*, римокатоличка), Никола (*Nicola*, *Nicolò*) Јованов син од 18. године, Марко (*Marco*) од 3 године и Мария (*Maria*) од 7. година. Тодор Милаковић, православац, око 1835. године. Марко и Филип Милаковић из Мостећа су, око 1835. године прешли у јују. 226.21; 267.78 - 79; 151:429.

Милаковић Ружић 6 (2) Пореклом су из Мoseја, од тамошње истоимене фамилије. 151:429; Л.А.В.

Милаковић Седрамић (јужно од Петровог Поља) 15 (4) Међу онима који су 1832. године прешли у унију помиње се и Миле Милаковић, син Петра, православац из Седрамића (Millo Millacovich, Mille Millacovich, Mîle Milakovich qm. Petar), 25:76 – 79; 151:429

Миламин Голубић (Книн) св. Никола / Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:98; 151:429

Миланко Карин Доњи 8 (2) Ова породица несумњиво представља огранак рода Миланко из Мушковца (видети), 303:113; 25:278; 151:429; I.

Миланко Кула Атлагићи 11 (1) Свакако су у сродству са другим својим презимењима по северној Далмацији. 25:278; 151:429

Миланко Медвиђи 26 (4) Нема сумње, да ова породица води непосредно или посредно порекло из Мушковца, од тамошњег рода Миланко. 25:278; 211:314; 151:429

Миланко Миране 6 (1) Ово је један од огранака севернодалматинског рода Миланко, који су проширили из Мушковца. 211:319; 151:429

Миланко Мушковци св. Никола 129 (19) Код Ердальновића је ова породица у јединику потгребно наведена као "Миланак". Од мушковачке фамилије Миланко су несумњиво развиле и друге породице по Буковици и Равним Котарима, које носе исто презиме. 303:113; 25:278; 81:138; 211:318 – 319; 151:429; I, D.C.

Миланко Обровић и Затон 6 (2) Видети описе осталих њихових презимења. 211:319; 151:429

Миланковић Балчи 131 (17) Прокуратор Симо Миланковић се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. 303:113; 211:288; 169:495 – 501; 151:429, I.

Милановић Книјинско Поље св. Јован 50 (9) Пореклом су из Зрмане у Лици, одакле су им преци највероватније дошли крајем 17. века, а не "16. веку", како поједини аутори тврде. Било их је 8 домаћинства око 1920. године. 183:101; 151:429 ш.М.

Милатовић Шибеник / Ово презиме се помиње у православним шибенском матицизама у другој половини 17. века. Ове фамилије више нема у Шибенику. 69:14; 151:430

Милаш – видети опис породице Милош.

Милета Дринић 3 (2) Ова породица несумњиво представља огранак Милета из недалеког Сиверића. 151:430; I

Милета Житин 20 (4) Свакако су у сродству са својим презимењацима у Дриничу и Сиверићу, као и са Милетићима у Миочићу. 211:295; 151:430

Милета Сиверић св. Ђорђе 86 (12) Од њих су се свакако развиле и Милете (видети). 211:290; 151:430; B.A.

Милетић Вргорац римокатолик 12 (5) Пореклом православци из племена Цуца у Старој Црној Гори. Од њих је био Мijo - Раде Милетић (рођен 1667. у Цуцима, умро 1737. године), први седар Вргорске Крајине. Рођен је од "хришћанске" тј. православне родитеља. Постао је римокатолик као младић у Заостргу. 39:71; 88 – 89; 88:162; 151:431

Милетић Миочић 51 (8) Ова фамилија је свакако у сродству са Милетама у Сиверићу и другим местима Дринишке Крајине (видети описе тих породица). 211:290; 151:431

Милетић Небриживац Мали (Имотски) св. Стефан / Досељени "међу правима" из Попова у Херцеговину. Раније се презивали Гленђо. Помињу се у документима 1812. као и у попису православних породица у Небриживцу 1860. године. Нема их више у свом месту. 40:286; 151:430; 43:356; О.В.

Милетић Шибеник 7 (2) # Дошли су из Бороећа Села у Србији", 1778. године. На православном гробљу код горње цркве налази се надгробни споменик Николе Милетића, народног добrotвора, досељеног 1778. године "из Бороећа Села у Србији". За шибенског трговца Николаја (Николу) Милетића назначено је, 1836. године, када се јавља као пренумерант на "Србско – далматински магазин", да је "родом из Србије". Наисти алатманац се претпоставља и 1837 – 1840. године. Никола је умро 1873. године. Од српске православне породице Милетић у Шибенику су били и неки исељеници у Трст или Ријеку. 216:179; 97:7; 98:7; 94:101; 95:148; 96:187; 312:92; 151:431

Милеусинић Буковић / Миле Србима иселеним из Далмације у Босну 1771 – 1774. године помињу се Петар и Тирик Милеусинић из Буковића са породицама. Нема их више у Буковићу. 103:114; 151:431

Милеча Корлат / У попису Корлате из 1749. године помињу се православци Стојан и Вукашин Милеча (Milecha). Помињу се и у попису овог места из 1756. године (Vujakin Mileca, Stojan Mileca). Ове породице више нема у Корлату. 261:185; 151:430; 250:105

Миливојевић Голубин (Книн) св. Арханђел Михаило 5 (1) Имају породични надимак Пипилић, 303.113; 151.432; 219.554 – 555, 217.125; I.

Миливојевић Мала Полача (Книн) Св. Димитрије 38 (7) Једно су са Миливојевићима и Чимбурума у Полачи. 303.113; 183.109, 211.311; 301.128; 139; 151.432; I.

Миливојевић Полача (Книн) св. Димитрије 26 (4) Пореклом су из Лике или из околине Дравра. Несутично је нетачна конструкција, да су из Русије (са Карпата) дошли у Крагујевац, па у Јужиће, па преко Црне Горе и Дравра дошли у Полачу.

Једна су породица са Миливојевићима у Малој Полачи, као и са полачким Чимбурума. Огранак ове фамилије представљају и Вучеље у уначком крају у Босни и Биочију (видети опис тих породица).

Предак Миливојевића, Нићо, хайдучки харамбаша, рођен је у Полачи. Он је имао сина Саву, који је имао синове Јован и Василија, од којих су се разграњали Миливојевићи. Василијев син Петар је рођен око 1840. године. До Ниће броје 4 – 5 генерација. Било их је 18 домаћинстава око 1920. године. 303.113; 183.109; 211.311; 301.128; 139; 151.432; 224.496; I.

Милидраговић Задар / Герасим Зелић, међу потписницима једне молбе, упућене митрополиту од стране православних Далматина 1820. године, споменик и Христофора Милидраговића. Он је био "член збора фабрике задарске цркве". Троватац из Задра Христофор Милидраговић напао се у попису пренумерантака на "Србско – дalmatinski almanah" 1836. године. У Задру више немају породице са овим презименом. Мошда су данашњи чланови фамилије Милодраг (12 у 3 домаћинства) у сродству са њима. 86.130; 87.7; 151.432, 436

Милијаш Модрино Село св. Андреја Првозвани 42 (7) 1 (-) Имају породични надимак Миздравци. Мошда су сродни по мушкијој линији са бројном породицом Мажебрада из Кистања (видети), која слави исту карактеристичну и ретку красну славу. 25.278, 297; 151.432; I, ш.М.

Милићић Кричке св. Стефан 17 (2) 2 (-) Живе у Доњим Кричкама. 211.297; 151.432; I, Л.А.В.

Милиновић Ивањевци 11 (2) Међу Србима исељеним из Далмације у Босну између 1771. и 1774. године, помиње се Јаков Милиновић из Ивањевца са породицом. 103.115; 151.432

Милиновић Имотски / Пореклом су били из Ливна у Босни. Изумрли су Билића (видети). 40.293; 151.432; 43.357

Милић Бенковач 1 (-) Најверотапније су у сродству са Милићима у жегарском Богатнику. 151.431; I

Милић Бильане Горње св. Никола 16 (2) По свему судећи, ова фамилија је у родбинским односима са својим презимењацима у Богатнику (Жегар). 25.278; 151.431; I, X; П.Р.

Милић Бискупља св. Арханђел Михаило 105 (22), 1 (-) Досељени су из Гламоча у Босни 1689. године. Било их је 19 кућа око 1920. године. 183.95; 211.303; 151.431; 246.277; I.

Милић Богатник (Жегар) Лазарева субота 150 (25) У Жегару" (свакако у Ђире, Милићи у Жегару носе породичне надимке: Плаутићи, Дражани и дошао је "у лаштво", односно прието се у породицу Кљућа. Према томе, огранак Милића са овим породичним надимком, свакако представља потомство фамилије Кљућа по женској линији. Презиме Милић формирено је по личном имену родонаčelnika, који се звао Милић. Презиме ове породице ће у ствари требало гласити "Милићи", али је дошло до уобичајног употребљавања презимена, слично као Илић од Илићија (када је родонаčelnik Илија) или Сарајлић (уместо Сарајићи), формирани од основе Сарајија).

Харамбаша Мартин Милић налази се на челу чете која је учествовала у Боју на Рибнику 1648. године. Ова чета је била састављена од 54 бораца, који су из Поповића били пресељени у Ник. Презиме Милић се, између осталих, јавља и међу Жумберчанима 1551. и граничарима Горње Крајине 1657. године. Не може се сасвим поуздано рећи, да ли су наведени Милићи у сродству са члановима ове жегарске породице, али вероватно да су.

На територији Лике, Кордуне и Баније су живели Милићи, који су крајем 19. века славили б у различитим славама, али међу њима није било оних, који славе св. Лазара. Слична је ситуација у то време била и у Босни, где су забележени Милићи са 14 слава, док је Лазарева суботу славила само једна од њих, и то у парохији Крапуни код Високог у средњој Босни. И та породица је касније нестала. Ни у Пакрачкој епархији, међу бројним Милићима, није било оних који славе св. Лазара. Дакле, на крајишком просторима живи вели број несрдничких породица са презименом Милић. За жегарске Милиће се не може рећи са којима су од њих у сродству. Род Милића са славом св. Лазар је формиран у самом Жегару, али није познато његово даље порекло. 303.113; 25.278, 290, 294, 298; 211.314; 23.77 - 78; 151.431; 18.137 – 138; I, У.Ј.; Г.Д.

Милић Жегар Лазарева субота 13 (1) Жегарски Милићи представљају огранак истоимене породице из жегарског Богатника. 303.113; 211.314; 151.432; 18.137; I, У.Ј.; Г.Д.

Милић Задар 14 (6), 4 (-) # 303.113; 151.432; I

Милић Кашић 30 (3) Ови Милићи вероватно представљају сроднике истомене породице у жегарском Богатнику (видети). 211:315; 151:431

Милић Крупа Лазарева Субота 1 (1) Милићи су се у Крупу доселили из недалеког Жегара, између 1810. и 1828. године. Наиме, у Жегару је 1810. године рођен крупски жупан Дамјан Милић, син Џуре, док се већ 1828. године у Крупу родио Јован Милић, син Гргутора. Већи део породице Милић се иселио из овог места у правој половини 20. века. Отиски су у Босну, предвођени својим домаћином, Николом Милићем. 151:431; Ш.Б.: КВ, б.А.

Милић Надвода (Жегар) Лазарева субота 18 (3), 1 (-) Они су огранак Милића из жегарског Богатника. 303:113; 211:314; 151:431; 18:113; Ј.У.

Милић Риђане св. Торђе 4 (1) Досељени су почетком 20. века из Бискупине. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:115; 211:306; 151:431; 246:280; Г.И.

Милић Скрадин 12 (3) 303:113; 211:298; 147:431; I

Милић Шибеник 9 (4), 2 (-) # Ово презиме се помиње у православним шибенским матицима у другој половини 17. века. Не може се са сигурношћу рећи, да ли су данашњи Милићи потомци оних који се помињу у 17. веку. 68:14; 151:432

Милићевић Црногорци (Имотски) / Комнен Милићевић и Митрат Милићевић су били на чelu једина два домаћинства ове породице, непосредно по досељењу у Црногорце. Помињу се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је Комненово домаћинство бројало 7 уkuћana и да је добило 13 канапа земље. Домаћинство Митрат Милићевића имало је тада 8 уkuћana, којима је било доделено укупно 17 канапа земље. Помињу се и 1860. године, у попису православних породица у Црногорцима. Милићевића нема више у Црногорцима. 40:293; 151:432; 43:353, 356

Милићић Ервеник св. Марко 27 (5) Матица им је у засеку Тонковцу. Можда су од њих и Милићићи у Смрдељама. 25:278; 211:304, 151:431 ДД: К.В.

Милићић Подгора (Макарска) римокатолици (славе Водокрште, 6, 1) 38 (11) Дошли су из Руновића у Имотској Крајини. Прозвали су се Милићићи по претини Милици, а под тим новијим презименом их налазимо већ од 1689. године. Сматра се да се на њу односи пomen "Руновића Авалаџића обитељска предаја - опет не зна се од којега времена - да је неко од Водокрште и знају неки од њих и да данас припадали на Водокрште и други бадњак, и то од смоковине." И поред наведеног, забележена су

мишљења појединачних аутора, да су ови Милићићи раније били римокатолици. 268:129, 137-138, 140, 151:431

Милићић Смрдеље 8 (1) Ова фамилија можда представљају огранак Милићића из Ервеника. 25:278, 151:431

Милићић Филиповић / Године 1679. спомиње се у Филиповићким матицама Милићић Илија "старога закона". Данас више нема те породице.

Милићић Шибеник 2 (1) # Вулете Милићић (Milicich), православац из Шибеника, поменут је 1654. године. 66:73-74; 151:431

Милићић Шибеник / Вучо Милићић (Milissich), православац из Шибеника, поменут је 1654. године. Ове породице више нема у Шибенику. 151:432

Милковић Имотски / "Јанес" Милковић је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Небриквеац. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 11 уkuћana и да је добило "стаче уз цркву св. Луке" и 19 канапа земље. Леонтије Милковић, изуман манастира Драговићи у периоду 1764 - 1772. године, рођен је у Имотском. Помиње се у запису на манастирском путу из 1783, као и у једном документу из 1785. године. Међу претплатникима на "Србско - далматински алманах" из 1839. и 1840. године помињу се Партичије Милковић, администриратор парохије у Имотском. Милковића више нема у Имотском. 169:485; 95:142; 96:178, 151:432, 170:21; 40:43:353

Милковић Отон / "Анфир" (Барјактар - А.Б) Мио Милковић" се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Ове породице више нема у Отону. 169:495 - 501, 151:432

Миловановић Сплит 1 (1) 211:298, 151:434

Миловац Радонић (код Коњеврата) 1 (-) Свакако представљају огранак шибенских Миловацима. 211:298, 151:434

Миловац Шибеник 7 (3) Несумњиво су сродни са Миловцима у Коњевратама. 211:298, 151:434

Миловић Грач 166 (29) Вероватно су се од ове породице развили Миловићи у Скрадин, Копривницу и Шибенику (видети описе тих фамилија). 151:434; I

Миловић Скрадин св. Игњатије 9 (1) Специфична красна слава ове породице асоцира на њено порекло од рода Малешевића. Овај стари и веома разграђени род, чија је матица у некадашњем селу Малини код

Биљеће у источној Херцеговини, помиње се у историјским документима још од 14. века, тачније од 1393. године.

Очувани су и други историјски извори са краја 14. и из 15. века, у којима се помињу Малешевци. Према традицији, овај род води порекло од војводе Малеша, који је живео у Малини, данас опустелом селишту у атару села Жудојевина. Огранак Малешевца живе по великих српских области и издавају се својом специфичном славом. Готово све српске фамилије, које славе Ињатијевдан, воде порекло од овог рода. Ове породице су се етапно расељавале из Херцеговине, а већина њих је у западне области дошла преко Босне, односно Босанске Крајине.

Описани подаци о овом старом роду биће публиковани у монографији о Малешевцима, која је тренутно у припреми. 151:434; 65:116 - 118; 117:45; 200:103 - 104; I.

Миловић Сонковић 21 (3) Вероватно представљају огранак Миловића из дalmatinskog Grčaca (видети описе грачачких и скрадинских Миловића).

Миловић Шибеник св. Јинђатије 15 (9) # Видети опис породице Миловић у Скрадину, која је са њима у сродству. 151:434; I.

Милокривић Кричке / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211:297; 151:433.

Милош Врбник св. Василије 52 (9) Дошли су из Босне у 17. веку. Према другом извору, Милоши имају традицију о пореклу из Црне Горе. Око 1920. године било им је 7 куба. 303:113; 183:121; 211:304; 161:39; 151:433; 160:133; I.

Милош Дрниш св. Василије 29 (4) 1 (-) Ова породица је највероватније у сродству са арбичким Милошима. Године 1791. се у документима у Дрнишу помиње крштење Шимице, нерке римокатоличке Гргура Кнеза и Његове спурте, православке Марије Милош. 303:113; 211:395; 151:433; I, XI.

Милош (Милаш) Цетина св. Стефан 78 (16) Од предака данашњих становника села Цетине први је насељен кнез (у ствари харембаша) Никола Милаш.

...По прачија старих, Милашево племе (је) било велико у Дувну и састављало више породица, од којих је много преселио у Далмацију у Његов небајак је био Божа Баршић. Од њих двојица су се формирали представљају огранак Милаша.

Највероватније су се доселили у јуну 1692. године, када је из Добре код Дувна у врлики крај досељено 50 породица са 500 душа, од којих је било 100 ратника. Први помен Милаша у Цетини датира из 1693. године, када се помиње Никола Милаш, (х)врламбаџа. Божа Милаш је досељен 1714.

године. Николи и Божи Милаш су 1721. године потврђене добијене земље; Петар Милаш и Ђура Баршић се помињу 1792. године. "По Три сина првог досељеника постала су преци три главна отрасла ове породице. Од једног су данашњи Милаши, од другог - Пале, Палас - настали су Палачевићи, а од трећег - Миле, у оближњем комшију су Кусонићи."

Од њихових исељеника у Шибеник је био чувени далматински епископ Никодим Милаш (1845 - 1915). Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Милош Милаш, главар четнички. Било је 15 домаћинстава око 1920. године. 303:113; 173:62; 178:17; 211:301; 301:129; 139; 106:261; 161:43; 102:13 - 16; 238:277; 191:LV, 151:433; II.

Далматински епископ Никодим
Милаш (1845 - 1915).

Милош (Милаш) Шибеник 2 (1) Досељени су из Цетине код Врлике. Православни далматински епископ Никодим Милаш рођен је 1845. године у Шибенику и на крштењу је добио име Никола. Епископ Никодим је иза себе оставио и књижевна дела, међу којима је најпознатије "Православна Далматија". Умро је 1915. године у Дубровнику. Његов отац Тријун (син Стеваном), рођен је у Цетини 1818. године. Никодимова мајка Марија била је Италијанка, која је предаје примила православну веру. 168:13; 132:28; 202:13 - 16; 238:277 - 280; 151:429.

Милошевић Бриб (Павић) св. Никола 93 (16) Имају породични надимак Пакићи. Брђани Илија и Алекса Милошевић су, заједно са још неким Брибиранима, узнемиравали 1754. године нове досељенике у Крњевама, због чега им је казном запретио пројирд Гримани. Поменути досељеници у Крњеве су тамо дошли три године раније, из Старе Црне Горе и Рисна. 303:113; 25:278, 298; 211:293 - 294; 5:467 - 468; 151:433; I.

Милошевић Јагодња Ђоња 3 (1) 151:433; П.С.

Милошевић Книн св. Јован / Пореклом су из Мостара. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:90; 151:433

Милошевић Шибеник 3 (1) # Никфор Милошевић је 1687. године био православни капелан у Шибенику. Милошевић се помињу у православним шибенским матицама друге половине 17. века; 168:330; 69:14; 151:434

Милошевић Задар римокатолици / Породица Милошић је досељена из Босне у Задар у 15. веку. Србин Милошевић се помиње 1504. године као викар задарске надбискупије. Ове фамилије нема више у Задру. 107:4; 108:243; 151:434

Мильевић Шибеник / Михаило Мильевић се 1678. године у црквено општинском правилнику православне црквене општине у Шибенику помиње као "будући дворјанин", а 1679. године као "дворјанин" православне општине у Шибенику. Ово презиме се јавља у православним матичним книгама у Шибенику из друге половине 17. века. Ове породице више нема у Шибенику. 165:320; 69:14; 169:60; 151:435

Мильевић Бенковац 6 (2) (5) (-) 211:313; 151:435; П.С.

Мильевић Биљана Горње св. Стефан 8 (2) У попису Биљана Горњих из 1756. године помињу се домаћини Иван (Ivan Miglevich) и Мате Мильевић (Mate Miglevich). Опширнији подаци о пореклу овог рода презентовани су у попису Мильевића у Радљевцу (видети); 25:278; 151:435; 260:124; И.Х. П.Р.

Мильевић Јагодња Горња св. Ђорђе 12 (2) 211:315, 320; 151:435; П.С.

Мильевић Кожловец / Никола Мильевић, капетан "Кожоловца", помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Православац Марко Мильевић, тамици, због одбране своје вере и свог народа. Сачувано је његово писмо од 29. октобра те године, које је писо у затвору. Ове породице више нема у Кожловцу. 104:85; 103:12; 169:368 – 375; 151:435

Мильевић Кула Атлагића 28 (4) Највероватније се на ову породицу односи пomen Туре "Милисављевића", капетана Куле Атлагића. Он се помиње међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Лаза Мильевић из Куле Атлагића затвору од 1783. до 1785. године. 25:278; 211:318, 103:113; 169:368 – 375; 151:435; I

Мильевић Мирање / Ђорђе Мильевић био је капелан Мирањског пароха Андрије Поповића званог Целетовића, седамдесетих или осамдесетих година 18. века. Нема их више. 103:112; 151:435

Мильевић Отон / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211:307 – 308; 151:435

Мильевић Радљевац св. Стефан 83 (13) Дошли су из Босне, свакако у општем насељавању крају око Отона и Плавца, из Бељајског Польја и Санџке 1692. године. Није тачна тврђња, да су у Радљевцу дошли "у 16. веку". Било им је 16 домаћинстава око 1920. године. Живе у делу села ближаком Отону. У Старици такође Мильевићи који славе св. Стефана. Они су сродни са својим пррезимењивачима у Радљевцу, као и са Добријевићима са истом словом (видeti описе тих породица).

Мильевићи представљају огранак једног бројног краишког рода, који од старине слави св. Стефаном. У овај род, који је распрострањен у Далмацији, Босанској Кр јини и Горњој Крајини (Лика, Кордун, Банија) дели се на читав низ огранака са различitim презименима, али са истом словом – св. Стефаном. Ограници овог рода по различитим краишким областима носе презимена: Роквић, Тринић, Добријевић, Торбица, Мандић, Мирјатовић, Јек, Бубњевић, Јањчић, Шикман, као и друга презимена. Овај род се по краишким областима широј из јајачког краја, свакако из места Герузов. Из шире скопине Јајца су несумњиво и пречи Мильевићи и других њима сродних породица прешли у Бељајско Польје или Санџику Жупу, а одатле у северну Далмацију. И данас на Герузову, које је локирање западно од Јајца, а јужно од Мркоњић Града (Варџар Бакуфа) и данас живе бројни огранци овог рода. У питану су Бубњевићи и њиховиблики сродници.

Бубњевићи, или како се другачије називају, Бубњеви (јединка - Бубњи), најбројнија су породица у Герузову. Живе у герузовском засеку Бурдо, где их има 26 кућа. Има их и 10 кућа у Луњују Глави канад Подгорије. Као Бубњеви су забележени крајем 19. века још у оближњој парохији Бараћи, а као Бубњевићи у Бања Луци. Лакташима код Бање Луке и Пријedorу. Сви они славе св. Стефану и пореклом су из Герузова.

У Герузову постоји више породица које су у ближем сродству са Бубњевићима. Тамо су од њих настали Савинчићи (13 кућа у засеку Бурдо и 1 кућа у Громилама), који су добили презиме по неком претку Сави (Савићи), који се највероватније презивao Бубњевић. Савићи, којих је 1 кућа на Бурдима, такође су настали од Бубњевића, а презиме су добили по претки Сави. Пречи Гајићи и Тодорићи су призенети у Бубњевиће, па су тако и они у сродству са њима, али по женској линији. Све ове породице славе св. Стефана, Савинчићи и Савићи од старине, а Гајићи и Тодорићи по миразу.

Герузово је за време турске владавине имало извесну аутономију (самоуправу). То се види по чинијеници да су имали своје (локалне)

јунежеве, који су имали право да носе сабљу, ћурак и доламу. Герзовских кнезева је било и од Бубњевића, као што је био кнез Вујашко Бубњевић, који је кнезова отприлике у првој половини 18. века. На његовом гробу је уклесана сабља. Оригиналну Вујашку сабљу су Бубњевићи чували све до половине 19. века, када је однео неки петровачки калетан. Од породице Бубњевића су били и бројни свештеници.

Заједнички предак Бубњевића је био бубњар (добошар) у турској војсци. Због тога је добио надимак Бубња, па се по њему прозвало и његово потомство. Од Турака је, када је завршио са службом у војсци, добио велико имање у Герзовану, и то од Црног Врха до ливаде Чардак. Постоји предање, да му је дато онолико земље, колико је могao да један дан обиђи на кону, али је овај метод одређивања границе највероватније само прича која се, иначе, јавља код још неких родаца у Босни. Каснији су Бубњевићи изузубили два овог земљишта, пошто је неко убио једног киријуна на ливади Чардак, а они нису могли гледати велику хврарину (најчуду у новцу), какав је тада био обичај, па су се одредили дела земљишта. И данас становници Герзова знају где је била кућа Бубња, претка ове породице.

Бубњевићи се у Герзовану сматрају "старинцима", то јест најстаријим доселеницима, заједно са још пар породица. Ти герзовачки "старинци" су, скакају, досељени почетком 16. века. Наме, тврђава Сокол, која се налази у непосредној близини Герзова, пала је под турску власт 1518. године, а Јајце и целокупна Јајачка бановина 1528. године. Управо у том периоду се у Герзовану, околним Јајци, Бањи Луке и других босанскохрvaнских места, насељавају занатији број Срба, који су ратовали на турској страни, углавном у редовима мартолоса. Међу њима је, без сумње више и предак Бубњевића чији потомци имају предање да су "пре 400 година" дошли овде. Герзово се, иначе, први пут помиње 1528. године у турским дефтерима. Тада је забележен и "други назив" овога места, а то је Пrhoхово. Герзово се помиње и 1530. године, а 1540. је забележено као "Герзово, Пrhoхово или Половине". Назив Герзово долази по турском јунаку, Тберјелез Алији, који је ту потицнуо.

Предци Бубњевића су досељени у Герзован из Херцеговине. Али, и Херцеговина је била само етапна област у себосама ове породице на северозападу. У Херцеговину су они дошли, како се сматра, из скадарског краја, а по предању су припадали роду Мрњавчића (Мрњавчевића). Бубњевићи и њихови ближи рођаци нису једини род у Босанском Крајини који има предање о пореклу од Мрњавчевића. Истоствечно предање има и породица Млађен у Српским Биљанима у Санчичкој Жупи, која такође слави св. Стефана. Они су ту од "старине", као и Бубњевићи у Герзовану, и имали су свој велики посед. Нема сумње да су Млађени и Бубњевићи даљим старијим заједничким пореклом, односно да припадају истом великом крајишком роду, коме и Мљевићи. Занимљиво је то, што је Иван Томко Мрњавић, босански бискуп у средини 17. века, који се такође сматрао потомком Мрњавчевића, доводио себе у везу са Каменградом, местом које се налази у непосредној близини Санчичке Жупе, у којој живе Млађени.

Да су се Бубњевићи у Герзовану и ранијим вековима сматрали потомцима Мрњавчевића, види се из једног записа из 1737. године. Тада је била син једног писатиља написао је "Дијак Лаза од села зовени Герзово родом поменутог кнеза Вујашка Бубњевића, па се по њему зове и Вујашковић". Тај дијак ("ђак") Лаза је био син и данас у Кучима, племену у Црногорским Бrdima на садашњој црногорско - албанској граници, северно од Скадра, а североисточно од Подгорице живи група сродника братства који се називају заједнички именом Мрњавчићи. Они су највероватније сродници Бубњевића, Мрњавчића је у Кучима, почетком 20. века, било укупно 330 кућа. Највећи део њих је славио старију славу овог рода, св. Димитрија, а приславају летњег св. Стефана (15. августа по новом календару). У Мрњавчићи спадају следећи родови: Кунахи и Ђурђевићи (у које спадају Милићи и Боровјани и Пербији који су раније славили св. Димитрија, а сада славе св. Јована, 6. октобра). Рођацима кучкој Мрњавчића се сматрају и Николаји са Чувечићима и Дмитровићима, који славе св. Николу, али је њихово међусобно средство под знаком питања.

Постоји предање, да сви Мрњавчићи у Кучима представљају потомство војводе Панте Мрњавчића, од чијих су се синови према тој традицији, развили данашња братства Мрњавчићи. Тurski пописи Куча из 1485. године најаве доносе значајни податак о премицу Мрњавчића. Наме, те године се у овом племену помиње село Пантельејуш, у коме су живели премци Мрњавчићи. Име свог села највероватније долази по Панти, традиционалном родоначелнику Мрњавчића. Из имени села се види и то, да се Пантин отац звао Љеш, што је заборављено у народној традицији.

Мрњавчићи у Кучима дование своју пореклу у везу са средњовековном племићким породицом Мрњавчићи. По братственничкој традицији, Мрњавчићи су потомци Гојка Мрњавчића, који је био брат краља Вукашине и деспота Угљеше Мрњавчића. Гојко је, према предању, живео у Скадру, одакле су његови потомци морали склонити пред турским освајањем овог места. Из Скадра су, како се у предању давље тврди, прешли у долину реке Цијевне, у Место Брштан (или у Бардану), данас у северној Албанији, у пограничном делу према Црној Гори (Кучима). Ту су пробавили две генерације, намноголије се, и прешли са римокатоличку веру, пошто ту није било православних свештеника, већ само римокатоличких (касније су се у Кучима вратили у православље). У долини Цијевне им је недостајало животног простора, па су зато кренули на запад, да траже боље место за живот. Дошли су у кукућу области Оrahova, ту напали староседелеце и претерили их, насељавши се на њихово место.

У традицији Мрњавчићи је остала прича о војводи Ђурђу Мрњавчићу, који је са својим рођацима наводно отишао у Србију на позив деспота Ђурђа Бранковића и тамо се, заједно са њим и Јаношом Хуладијем, борио против Турака око Ниша. Како се даље у овом предању тврди, тада су сви рођаци Ђурђа Мрњавчића, осим њега и још двојице, изгинули, а

Ђурђе се са преосталима није вратио у Куче. Тада је у Кучима, сматрају Мрњавчићи, остао само Панта, који због болести није отишао у борбу, па су њега Кучи изабрали за војводу. Он је, као што је поменуто, предак свих данашњих Мрњавчића у Кучима. Вреди поменути, да је у мађарско-турском рату 1443. године, како сведоче историјски документи, под Нишем била битка, у којој је Јанош Хуњади победио Иса - бега и турску војску. На мађарској страни је у овој бици учествовало много Срба. Следеће, 1444. године је, за шта има потврде у историјским изворима, за заповедника Ниша одређен Ђурђе Мрњавчић, који се истакао у моменту освајању овог града. Међутим, Ниш је поново пао под Турке, па га је Хуњади повратио 1454. да би га Турци коначки заузели 1456. године.

Инче, Турци су први затворили Скадар 1393. године и у њиховим рукама је остало до 1395. године. Уколико су преци данашњих Мрњавчића заиста због Турака напустили овај град, онда би њихово исељавање из Скадара могло бити везано за дограђај из 1393. године, пошто је друго, коначно, заузимање свог града одиграло 1479. године, што је сувише касно за њихово миграциони.

Поред Мрњавчића у Кучима и наведених породица по Босанској Крајини, постоји још рода који имају традицију да су потомци (Гојка) Мрњавчићева. Међу њима ћемо поменути групу рода (богићевиће) у Доњој Морачи, римокатоличке Мрњавце у Ловрећу код Имотског и Кулање у Осијеку код Сарајева.

Вредно је поменути, да су средњевековни Мрњавчићи били једна од најважнијих спрског племићких породица у другој половини 14. века. Најпознатији од њих су били моменти деспот Угњеша, краљ Вукашин, као и његов син краљ Марко (Краљевин). У историјским изворима није забележен Гојко Мрњавчић, осим ако се на њега не односе помени великог логотета Гојка из 1354. и 1355. године, што је вероватно. Њега, као брата краља Вукашина и деспота Угњеша, помиње и историчар Орбини, који је живео у другој половини 16. и почетком 17. века, а име Гојка Мрњавчића је врло живе у народној традицији. Није поуздано утврђено одакле води порекло Мрњавчићи или постоје основана претпоставке да су они из Требињског краја (Угарчћи), који су у средњем веку живели у Марку, а 1280. године је у Требињу поменут казнац, односно благарник краљица Јелене, Мрња). У време своје највеће моћи, Вукашин и Угњеш су имали велике поседе у Македонији, а занимљиво је и то, што је Вукашинов син Иваниш дошао да живи у Зети код Балшића Балшића. Тада је у Зети најзначајније место било Скадар.

На основу изложенih података, како историјских, тако и етнографских, не може се поуздано рећи, да ли су Мрњавчићи у Кучима, односно Бубићевићи, Мильевићи и њихови сродници по крајинском обласнику, у срдству са неком од побоњских грана средњевековних Мрњавчићева, иако за то има извесних индиција.

Интересантно је питанje славе код потомака Мрњавчића у Босанској Крајини и у Кучима. Први славе св. Стефана, а други св. Димитрија са

приславом летњег св. Стефана (15. августа по новом календару). Св. Прислављавање овог свешта је у Кучима давашње непознате старине. Вероватно је код исељених Мрњавчића у Босанској Крајини летњи св. (зимском св. Стефаном) и, уместо приславе, добио функцију славе. 183.113; 70.5 - 10; 106.261; 151.435; 124.348, 358 - 359; 101.58; 80.125 - 132; 301 - 303; 120.26; 117.147; 116.330, 402; 125.256; 283; 122.40 - 53; 187.133 - 134; 144 - 150; 154 - 158; 212.472 - 473; 38.92; 225.17 - 21; 232.96 - 97

Миљевић Старица св. Стефан 37 (4) Насељени су из Радљевца око 1840. године. Биле су их 2 куће око 1920. године. Видети опис Миљевића у Радљевцу. 183.117; 151.435

Миљковић Бранко Долац 7 (1) Ова фамилија се несумњivo формирала као огранак Мильковића из Горњих Колњана. 151.435, II

Миљковић Корлат 15 (2) 81.140; 151.435

Миљковић Горне Колњане св. Васиље 25 (5) У литератури су бележени и као Милковићи. 303.113; 211.300; 161.46; 151.435; I.Б.Б., В.Р., Н.Ж.

Миљуш Обровац 1 (1) Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Симо Миљуш, трговац из Обровца. Ова породица несумњivo представља огранак бројних личних Миљуша, који славе Јованђан. Миљуши су у срдству са још неким крајишим фамилијама, међу којима су: Богуновићи, Шкуцдрићи, Цветићанићи, Грумић и други. Оппиширни подаци о овом разгратаном роду презентовани су у опусу запужанских Богуновића. 211.318; 191.LXXV; 151.435

Мимица Буковић 69 (12) Зову се и Мимић. Имају породични надимак Пупавци (Пуповци). 303.114; 25.278, 299; 211.312; 151.435, I

Мијовић Дринић 1 (1) Досељени су из Бенковца. Преци су им у Дринић насељени око 1800. године. У литератури су бележени и под презименом Мијовић. Ово је била "намобија дринишка спрског породица 19. века". Били су црквени покровитељи и бранитељи православља.

Јаков Мијовић био је члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. Он је 1832. сазначен као "фанатични шизматичар" (einem fanatischen schismatischen), а исте године га је римокатолички шибенци викаријат отузео као "тешкоже око прелажења на унию". Нуђено се приписивало да је спречио породицу Периновић да напусти православље, иако је била спремна да пређе у римокатолицизму. Означен је као главар ("саро") дринишких "Гра", богати трговац и земљопоседник, по чијему са наговору сељаци нуђи пресретали по путевима оне који су ишли у град да дају изјаву о преласку на унию.

Поред њега се, 1834. године, као православни дрнишки велепоседник помиње и Петар Мијовић. Међу претпоставцима на "Србско – далматински алманах" 1838. године помињу се Јаков Мијовић, "бивши заслужени Подеста дистрикта Дернишког, и први црковни тутор" и Антониј Мисић, капелан из Дриниша (1839. само Јаков). Други Јаков Мијовић из ове породице био је међу вођама "радикалне фракције дрнишких Срба" 1880. Умро је 1896. године у Дринишу, 226:31; 168:551; 140:25, 44; 267:64, 70 - 71; 156:84; 94:102; 95:141; 151:436

Миодраг Гајелези св. Илија 26 (6) Ова фамилија је несумњиво у сродству са Миодразима у Добропољцима, Кањанима и другим далматинским местима. 303:114, 151:436.

Миодраг Добропољни св. Илија 43 (7) Имају породични надимак Шавелићи. Свакако су сродни са другим својим презименацијама (видети). 303:114; 25:278, 301; 211:264; 151:436.

Миодраг Кањани 44 (10) Нема сумње да је ова породица у родбинским односима са осталим Миодрагима по северној Далмацији. 211:290; 151:436

Миодраг Карин / Старион си из Босне. У Карин их је довоје из Модриног Села, где су се из Босне првобитно населили, седар Синонбад. 1864. године у себи 150 православних породица које је предводио. У Карину су се насељили испод старог каринског града који се по овој породици назава Градина Миодраг. Изумрли су средином или у другој половини 19. века. У матичним књигама су последњи од њих спомиње Алекса Миодраг, који је умро 1853. године 253:13, 137:9, 62; 151:436.

Миодраг Модрино Село / Дошли су из Босне, најкасније 1684. године, Нема их више. Преселили су се у Карин 1684. године, где је од њих православна породица Миодраг, која је такође нестала. Не спомињу се изрочито као православци у Модрином Селу, али су то свакако били, пошто су њихови потомци у Карину били православни, а те вере су и остale породице Миодраг по северној Далмацији. 137:62; 151:436

Миодраговић Жагаровић / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. Несумњиво су сродни са носиоцима презимена Миодраг по далматинским крајевима. 211:305, 151:436

Мирило Јегар (Каштел Јегарски) св. Јован 15 (1) У документу писаном 1647. године помиње се "Иван" Мириловић, становник Поседара, који је

тамо био досељен из Карина. Он је свакако био сродник, а можда и предак, жегарске породице Мирило. У околини Дриниша постоје два насеља, која nose име по овом роду. То су Мирловић Загора, јужно од Дриниша и Мирловић Полье, источно од овог града. Мирловић Загора је свакако идентична са насељем "Мироловић", које се помиње у документима почевши од 1647. године. То насеље је пошло се у турској пописима тог краја из 1528. и 1550. године не помиње. Из овог места несумњиво води порекло жегарска фамилија Мирило. У једном попису племства, састављеном од стране босанских франjevaca у другој половини 18. века, помињу се као племићи Мириловићи из Петровог Поля, из села Мириловић (Mirilovich de Petrovo Polje, de villa Mirilovich).

У Далмацију су преци Мириловића свакако досељени из источне Херцеговине, из места Мириловић (ујугозападно од Билеће). У источној Херцеговини и данас живи велики број огранака старог рода Мириловића. Ти ограничени, међутим, насељи задржали своје старо презиме, већ се данас презивају: Љук, Медан, Љубо, Ђарковић, Кнежевић, Букић, Круљ, Комад, Капор, Челепетовић, Рајковић, Мичета и Михај. Све ове породице славе св. Јована, док су следеће херцеговачке фамилије, које такође припадају овом роду, примиле ислам: Пашић, Елевазовић, Тојара, Тудаковић, Кукурузовић и Џулук. Вероватно оправак Мириловића представља и породица Денда, која такође слави св. Јована и живи у Херцеговини.

Мириловићи су веома стари род у тој области. Најазимоно на већи број њихових поменка током 15. века. Тако се 1485. године помињу Мириловићи у Храсном (de Crasno от Mirilovich), а 1477. катун (петње пастирско насеље) Владислава Добриловића у Мириловићима. У поименичном попису Херцеговине из 1475/77. године помињу се у нахији Рудине четврти Вукића сина Станоја, који је имао 34 дома. Они су зијавили у месту Крстача, вероватно данашњем селу Крстача код Билеће. Овде се највероватније ради о истој личности са Вукићем Станојевићем, чије се "село" помиње 1459. године у Власима Мириловићима. Наиме, тада је поменут Хлајац Радичевић из наведеног села (Clapaz Radiczevic de Vlachi Mirilovich de villa Vuchich Stanoević). Овај род се помиње и 1393, 1403, 1408, 1446. и 1446. године. Најстарији нама познати помен Мириловића датира из 1368. године, када се помиње Милош Радојовић, "Morolacus de catone Mirilovich" и његови рођаци из истог катуна: Волкец (Вукић), Вукај, Богишић, Рујко Гришовић, Богослав Пречић, Богавец Бјаковић и Медуш Стојасић.

Према предању, родоначелник рода Мириловића био је кнез Мирило. Потомци Мириловића у Херцеговини сматрају да су заједнички порекло са Банчићима, племеном у Црногорској Херцеговини које се помиње још 1319. године. 25:278, 107:21, 109:158 - 159, 151:436, 18:76 - 83, 256:47 - 86; 281:559, 561; 177:695 - 702; 64:819, 292:33, 1:111; 72:320, 322, 327; I.U.

Мирило Комазеци св. Јован 31 (1) Један су род са Мирилима у Жегару (Каштелу Жегарском). 25:278, 151:436, 18:144, U.J.

Миритић Радучић св. Ђорђе 18 (3) Дошли су из Босне, свакако крајем 17. а не "у 16. веку", како сматрају поједини аутори. Било их је 5 домаћинстава око 1920. године. Имају породичне надимке: Лећоњић, Кључнићи, Шарин и Бекићи. 25:278, 288, 294, 295, 301; 183:113, 151:436; i.

Мирковић Зајеринац римокатолици (славе „св. Ивана“), односно св. Јована по Грегоријанском календару) 9 (1) Дошли су из Босне у 18. веку. Биле су их 4 куће око 1920. године. Од појединачних старијих Мирковића се "све до скора..." могло чути да су њихови претци били Срби... а красна слава до данашњих дана важан је породични празник". Према другом предању, Мирковићи су прешли у римокатоличку веру, када им је као "уљез" дошao у њима св. према том предању, договорили; да он прихвати њихово презиме, а они његову конфесију. 183:125; 207:71, 151:436; 247:95, 208:36, 246:278, 286: 5. t.

Мирковић Книн св. Димитрије 3 (2) 3 (-) Насељени су из Полаче око 1860. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 303:114; 183:89; 151:436; i.

Мирковић Книнско Полje св. Димитрије 81 (17) Досељени су из Полаче у 18. веку. Било их је 12 домаћинстава око 1920. године. 183:101; 151:436; i, ш.m.

Мирковић Велика Полача (Книн) Св. Димитрије 42 (6) У питању су рођаци Мирковића из Полаче и Мајој Полаче. 303:114; 183:109, 211:311; 151:436; i, ш.m.

Мирковић Полача (Книн) св. Димитрије 140 (18) Дошли су из Босне, највероватније крајем 17. а не "у 16. веку", као појединачни аутори тврде. Огранци ове породице живе и у Великој и Мајој Полачи. Било их је 15 домаћинстава у Полачи (у ширем смислу) око 1920. године. 303:114; 183:109; 211:311; 151:436; i, ш.m.

Мирковић Риђане св. Никола 5 (1) Раније се називали Ђук. Пореклом су из Босне. По старјему презимену и даље носе породични надимак Ђук. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:115, 151:436; 248:280; г.i.

Мирковић Скрадин / Код старе православне цркве у Скрадину је гроб Стефана Мирковића из 1750. године. Спиридон Мирковић из Скрадина је 1803. године писао "прошну" у вези избора далматинског православног епископа Иаковића. Спиридон Мирковић, свакако исти, био је члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. Тада је за њега забележено да је био трговац. Скрадински Мирковићи су били трговачка породица у првој половини 19. века. Нема их више. 218:178, 168:460, 197:84; 156:84, 151:436; 297:101

Миртић Шибеник / Пореклом су из Рисна у Боки Которској. На православном гробљу код горње цркве налази се надгробни споменик у Мишићију (умро 1819. године) из Рисна. Ове породице више нема у Шибенику. 216:178; 151:437

Мирчета Кистање св. Јован 25 (4) Имају породични надимак Столићи. Свакако представљају огранак Мирчета из Миочића. 25:278, 301; 211:236 - 297; i

Мирчета Кричко 1 (1), 1 (-) Ова породица такође представља огранак рода Мирчета, чија је матица у Миочићу. 151:436; l.A.B.

Мирчета Миочић св. Јован 116 (16) Зову се и Мирчетићи. Од њих су се несумњиво развили Мирчети у Кистању и Кричкама (видети описе их породица). 211:290; 151:436; i

Мисаиловић(?) Скрадин / Свештеник Доброта Мисаиловић из Скрадина помиње се међу Србима иселеним из Далмације у Русију 1758. године. Данак се не може поуздано рећи, да ли је родом био из Скрадина, или је само службобора ту. Ове породице више нема у Далмацији. 105:222; 103:83; 151:437

Мислатовић Шибеник / Ово презиме се помиње у православнимшибенским матицама у другој половини 17. века. Нема их више у овом граду. 69:15; 151:437

Митилине Задар / Православни Грк, члан задарске православне општине, Борђе Митилине, помиње се 1548. године. Ове породице више нема у Задру. 168:271; 151:439

Митровић Биљане Горње / У попису Биљана Горњих из 1749. године помиње се православац сердар Митровић (Mitrović) Деде. "Конте Илија Деде Митровић Јаковић, сердар" се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. "Граф Илија Деде - Митровић" био је члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године.

Герасим Зелић је био у родбинским односима по женској линији са члановима "благородне фамилије Деде - Митровића, реченога Јаковића" (видети опис Зелића у Богатнику). Герасим је 1805. године посетио свога "рођака, господина конта Николета Деде - Митровића, другачије Јаковића". Митровићи више нема у овом месту. Видети и породицу Деде - Митровић. 261:181; 169:495 - 501; 184:66, 85:143; 156:84; 151:439

Митровић - Јанковић Жегар / Породица Јанковић - Митровић је дала вели број истакнутих личности, као што је сердар Стојан Јанковић. Ова породица представљају потомство сердара Јанка Митровића, православца родом из Жегара. Јанко је био рођен око 1614. године и био је син Дмитрија (Митра), по коме је свакако и формирало његово презиме.

Секундарно презиме, Јанковић, формирано је по његовом личном имену. Сердја Јанко Митровић погинује у околини Бителића у Цетињу фебруара 1659. године.

Митровићи су славили св. Ђорђа. Сладају у ред најстаријих жегарских породица, чији су преци у овом месту живели у првој половини 17. века и ranije. Нихови пречи су међу онима, који су прешли 1648. године из Жадагаша, који је тада био под турском влашћу, у Будим код Постсада, на Тешлату млетачку територију. Штавише, предводник ове сеобе, уз Милету Вучекића, био је управо Јанко Митровић, родоначелник Јанковића – Митровића. Касније су се Јанко Митровић, родоначелник Јанковића

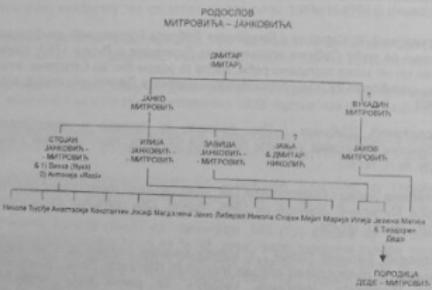
односно крају, у Босни или Херцеговини сва породица води своје дашње порекло, данас не може са сигурношћу бити утврђено. Ова породица је, скончано, као и свака друга породица, имала прасловенско име. Марјана, Џерја Илија Јанковића, пошто је уједно да Вучена Стојијевљанића, каојим је имала сина Петра. Постоји да Петар одрастоја у Јакову Јанковићу, Митровићу, прозавао се по мајчину презимену – Митровић. Касније је постао седар Кинеске Крајине. На то функцији је остало све до 1. децембра 1729. године, када је смештен, а на његово место доведен Јаков Синобрадија. Касније је ова породица изумрла по мушки линији.

Наследнике, и потомак Јанковића – Митровића по женској линији представљају породица Деде – Митровићи у Испаму Грчком (имети). Ова породица представља потомство Јелене, ћерке Завишића Јанковића – Митровића и обервартанта Теодорина Деде. Породица Деде је грчког порекла из Малазије. Од Јанковићних унукова су своје очеве надикнули само Вашинци син Илија (који и поменута Нерка Јелена) и синови Илије Јанковић, Никола и Стојан. Потош су понемту три мађа Јанковића рано умрла без потомства; јулу племињку јује подужило Јеленино потомство. Јелена и Теодорин су имали синове Кирјака (рођеног 1718), Петра и Николу Деде – Митровић. Године 1731, после смрти Илије (Завишић) Митровића, обервартар је наследио ногев сестрил Кирјак Деде – Митровић. Филипидије – Деде – Митровић добила је 1739. године и млетачко грофство, које је падре Митровићима дано било".

Породица Десница у Исламу Грчком и Задру представља потомство амалијске Деде – Јанковић по женској линији (видети опис породице Десница). Наиме, Ола, једна од две ћерке последњег мужског изданка амалијске Деде – Јанковић, кните Илије, била је удаја за Владимира Деснића. Владимир је био рођен 1850. године у Србовциу, у угледној огњиштној породици. У Исламу Грчком, у капели куле Јанковића, налази се родничка гробница, у којој су сахрањивани Деснићи и њихови преци по женској линији. Деда – Митровићи. Између осталих, у овој капели су и родничке гробнице из 1768. и 1789. године. 107.133, 108.162, 106.188, 189.193, 5.145, 278.371, 2.11.88.66, 220.259-260, 221.263-266, 280.32-40, 151.439, 183.153 – 154.

итровић Шибеник / Јован Митровић (Mitrovich), православац из Шибеника, поменут је 1654. године. Нема их више у Шибенику. Видети и Самиљу Митровић – Бугарин у истом месту. 66.73-74; 151; 439

Бугарски - Бугарин Шибеник / Ово презиме се помиње у православним
беневентским матидама до другог половине 17. века. Нема их више.
једнадарно презиме све породице упућује на њено перекоје са истока, у
том реду из Бугарске или Македоније. Можда спадају у ону групу
сељачких која је око 1690. године дошла у Шибеник из Македоније и
Бугарске. Неки од ових досељеника су били корелом Цинцари или Грци.
дитет и Митровиће у Шибенику, 65; 15: 111-111, 151; 430

Синови седарда Јанка били су чуvenи седард Стојан Јанковић – Митровић (рођен око 1635. године), Илија и Завишица (рођен око 1649). У изворима се помињу и Стојановић „браћа“ Јован, Стефан, Павле и Андрija, али није поуздано да су ми они били рођена браћа. Харембаша Вукадин Митровић и Жегара, који је био рођен око 1610. године, највероватније је био Јанков брат. Он се у јануару 1650. године истакава у борби против Турака на територији Лике, где се су преко завједног Велебита пробили. Погинује је 1653. године под Новиградом. Његов син се звао Јаков Митровић. За Јакова је 1681. године поменута да је био у заробљењу турске војске. Његов син, који се помиње 1673. године, звао се Матија.

Најстарији белешку о даљем пореклу ове породице даје нам Андрија Каџи – Миошанић (1704 – 1760. године). Он наводи Јаков Митровића међу Далматинцима босанско-херцеговачког порекла. Из којих места,

Мишина Косоре св. Ђорђе 48 (7) У Косорима им се куће налазе у равници.
211.302; 161.45; 151.438; I. A.M.

Мишковић Билишане 40 (7) Ова породица је несумњиво у сродству са
Мишковићима у Бильанима Горњим (видети). 25.278; 81.141; 211.317; 151.438

Мишковић Биљане Горње св. Ђорђе 11 (2) Свакако представљају
срднике својих презименских из Билишана. 25.278; 211.315; 151.438; I. X. P.R.

Мишковић Проложац (Имотски) / Ова породица се помиње у попису
православног становништва Пропоша 1860. године. Мишковића нема
више у овом месту. 40.293; 151.438; 43.356

Мишићев Отон св. Никола 46 (5) Несумњиво су дошли током поновног
насељавања спустота Отона 1692. године из Ђелјајског Польја у Босанској
Крајини. Било их је 12 домаћинства у Отону око 1920. године. 25.278;
183.107; 70.5 – 10; 211.307; 106.261; 151.438; I

Млађен Ервеник Горњи 31 (6) 1 (-) Свакако спадају у слој становништва
који се крајем 17. века доселио у Ервеник из Ђелјајског Польја у Босни.
25.278; 70.5 – 10; 105.261; 151.439

Млинар Ислам Грчи св. Ђорђе 44 (7) 1 (-) Родоначенчки ове породице је,
судећи по њеном презимену, био млинар. 303.114; 211.315; 151.440; I

Млинар Карин Горњи св. Ђорђе 128 (20) Свеа Млинар, православац из
Карина, добио је 1828. године као својом супругом *Мартину рођ. Лакић* сина
Антонија. Млинари имају породични надимак Паливаци. 303.114; 25.278; 298;
211.316; 151.440; I. K.B; A.B.

Млинар Обровац св. Ђорђе 2 (1) Обровачки Млинари су несумњиво у
сродству са другим својим презименцима по Буковици и Равним
Котарима (видети описе тих фамилија). 303.114; 151.440; I

Млинар Шопот св. Ђорђе 19 (2) Ово је свакако још један од огранака
Буковици – котарских Млинара. 151.440; I

Млинаревић Кин 1 (-) Ова фамилија несумњиво води порекло од
ковачничких Млинаревића (видети). 151.440; I

Млинаревић Кинско Польје 9 (2) Несумњиво су презиме добили на исти
начин као и Млинари (видети). Представљају огранак ковачничких
Млинаревића. 151.440; I

Млинаревић Ковачић св. Лука 26 (6) Насељени су из Босне у 17. веку
(1690. године). Било су их 2 куће око 1920. године.

Ова фамилија је свакако у даљем сродству по мушки линији са
Олачићима. Млинаревићи, Олачићи и друге породице које славе ову славу
представљају огранке једног веома стrogог и разгранатог рода. Детаљнији
подаци о овом роду наведени су у опису Олачића у Плавину. 183.102; 151.440; I

Модринић Бенковић св. Ђорђе 10 (3) Ова фамилија несумњиво
представља огранак Модринића из Радучина. 151.441; I

Модринић Радучић св. Ђорђе 35 (8) Досељени су из Босне, али свакако
крајем 17. а не 'у 16. веку', како поједини аутори тврде. Радојица
'Мудринић', капетан Радучића помиње се међу потписницима једног
млетачког сената. Имају породичне надимке: Палићи, Његотићи
(Неготићи, Шњеготићи) и Лазукићи. Било их је 7 домаћинства око 1920.
године. Презиме ове породице вероватно стоји у извесној корелацији са
именом Модриног Села. 25.278; 295; 298; 183.113; 169.368 – 375; 151.441; I

Момић Голубић (Кин) 1 (-) св. Архангел Михаило Дошли су из Босне у 17.
веку. Лаврентије Момић, родом из Голубића у Далматији, постријник
манастира Троноше, прешао је 1788. године у Аустроју 'с народом'. Било
их је 1 домаћинство у Голубићу око 1920. године. Момићи имају породичне
надимке: Јовини, Ђукановићи и Зец. Никако утемељене нема тврђење наведено у монографији 'Голубић код
Кина', да је ова фамилија старијом из Хеосна (део данашње Метохије),
где су, наводно, њени претци живели још у средњем веку. 183.97; 54.115;
151.443; 32.98; 219.554 – 555; 217.125

Момић Стричица св. Архангел Михаило 6 (1) 1 (-) Насељени су из
Голубића око 1880. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године.
183.117; 211.312; 151.443

Монатана Дренић / Угледни дреничи Србин у правој половини 20. века био
је Чедомир Монатана. Ове породице више нема. 226.42; 151.443

Монти Кин 1 (1) Пореклом су из Бергама (Италија). У Кину живи 1 кућа
римокатолика Монтија, док је други Монти крстio децу у православној
вери. Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892.
године појављују се и Тони Монти, поседник из Кина. 183.92; 191.LXX; 151.443

Мостарац Метковић (Неретва) 14 (4) # Презиме ове фамилије сведочи о
јевнотој струни из Мостара у Херцеговини. У Метковићу има и
римокатолика Мостараца. 42.84; 106; 151.444

Мочивуна Арбанаси (рођени Свети Марко) код Задра / Пореклом су били
из Кокловца. Видети Мочивуне у том месту. Нема их више у Арбанасима.

Њихово презиме је свакако настало од надимка: 107.59; 53.201 - 202, 205; 151.441

Мочивуна Земуник / Ђорђе Мочивуна био је 1752. године одборник православне цркве у Смоковићу (Земуник) је потпадао под смоковићки парохију). У попису Земуника из 1756. године, међу тамошњим домаћинима се помиње и капетан Ђорђе Мочивуна (capitanio Zorzi Mocivuna).

Георгије Мочивуна, капетан Земуника, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Као капетан, Ђорђе (Георгије) Мочивуна се јавља 1761. године у једној жалби православних смоковићких парохије поводом насиља римокатоличког свештенства (capitanio Zorzi Mocivuna). Године 1762. године се помиње као седар и наводи се да је био из Земуника (Giorgio Mocivuna da Zemunico, sardar Zorzi Mocivuna, sandler Mocivuna). Исте године се помиње као православац (Zorzi Mocivuna di rito greco). Мочивуна нема више у овом месту: 103.93 - 94; 169.368 - 375, 414, 424 - 425, 427; 151.441; 260.114

Мочивуна Кожловића / Харамбаша Вук (Вучко) Мочивуна био је познати јунак за време Кандијског рата. Погинуо је 1666. године и сахрањен је у породичној гробници код православне цркве у Кожловцу, одакле је био спроведен. Иначе, Вук се са својом многобројном породицом био је за време Кандијског рата преселио из Кожловца у село Свети Марко (данас Арбанас) код Задра. Филип Грабовац (1697/8 - 1749. године) га наводи као православца (тј. некатолика). Мочивуна нема више у овом месту: 107.59; 53.201 - 202, 205, 151.441

Мрвић Засник (код Дабра) св. Јован 47 (4) Сматра се, да су ово презиме добили по пречима, који су били изузетно високи, тако да оно поседује својеврсну пародичну цртку (Мрејов би се требао називати неко ко је малог раста): 211.299; 151.447, Н.Ж.

Мрдаљ Ервенић се / Ђорђе 102 (12) Свакако спадају у спој становништва који се крајем 17. века доселио у Ервеник из Бјелашког Польја у Босни. Од њих су се несумњиво развили други граници Мрдаља по северној Далмацији: 303.114; 25.279, 70.5 - 10; 106.261; 151.446; I.ДД.К.В.

Мрдаљ Морплочача 1 (-) Свакако представљају огранак бројних ервеничких Мрдаља: 151.446; I.

Мрдаљ Провић 35 (3) Ова породица је несумњиво у сродству са својим презимењацима у Ервенику (видети): 211.293 - 294; 151.446; I

Мрдаљ Смиљнич 36 (8) Нема сумње, да је ова породица у сродству са другим својим презимењацима по Далмацији: 109.114; 151.446; I

Мрђен Книн 9 (1) Свакако су у даљем сродству са Mrđenima у Пластову (видети): 303.114; 151.446; I

Мрђен Бенковић / Међу Србима исељеним из Далмације у Босну између 1771. и 1774. године, помиње се Јаков Mrđen из Бенковића са породицом Mrđena више нема у овом месту: 103.114; 151.446

Mrđen Дриниш 63. (9) Године 1791. се у матичним књигама, као кум донишиким римокатолицима, наводи православац Никола Mrđen. Михајло Mrđen је био угледни дриншки Србин у првој половини 20. века: 303.114; 226.36, 42; 211.295,147,446; I, XI

Mrđen Жагровић св. Никола 30 (5) Преци су им дошли из Босне у 17. веку. Било их је 5 домаћинстава у Жагровићу око 1920. године: 183.123; 211.305; 306. 151.446; I

Mrđen Пластово св. Никола 20 (5) '1 (-) Марко "Mrđea?" из Пластова се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Свакако се ту ради о члану породице Mrđen. По свему судећи је ова фамилија у даљем сродству са Mrđenima у Книну: 303.114; 25.279; 211.291 - 292; 169.495 - 501; 151.446; I

Мрзлић Отишићи Св. Јован 9 (2) 151.447; 145.97, I.П.М.

Мркела Бильане Горје св. Ђорђе 4 (1) Ова фамилија несумњиво представљају огранак Mrkela из Бјелине: 25.279; 211.315; 151.446; I, X. П.Р.

Мркела Бјелина св. Ђорђе 80 (14) Имају породичну надимку: Ботаџце, Рстичи (Ерстичи) и Курбичи. Јована Mrkela, рођена у Бјелини, удала се 1851. г. дина за Григорија Рончевића и са њим засновала породицу у Врану. Предах једног домаћинства Mrkela је у новије време дошао "у лаштво" (кад домазет) код бјелинских Новаковића и прихвatio њихову славу. Николађан: 303.114; 25.279, 286, 294, 300; 211.291, 23.78; 151.446; I, K.В., Н.К.

Мркић Бенковић 1 (1) Свакако представљају огранак рода Mrkića из Кашића (видети): 151.446; I

Мркић Буковић / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. Били су, по свему судећи, огранак истоимене породице из Кашића: 211.313; 151.446

Мркић Кашић 38 (5) Глишо Mrkić, капетан Ислама и Кашића, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Dalmatinici упутили 1759. године млетачком сенату: 211.315; 169.368 - 375, 151.446; I

Мршић Скрадин 5 (1) Свакако је од свих Мршића био и Михаило Мршић, учитељ у братијаковачкој школи 1864. године. Никола Мршић, општински председник, помиње се међу претпоставицима на књиге Српско књижевне задруге 1892. године. 211.298; 191.LXXXII. 76.134; 151.447

Мршић Шибеник / Међу претпоставицима на "Србско - далматински алманах" из 1837., 1838. и 1839. године био је и Јован Мршић, "кулац" (трововац) из Шибеника Мршића данас нема у Шибенику, али зато у том граду живе чланови породице Мрша, за које се не може поуздано рећи, да ли су са њима у сродству. 98; 94.101; 95.148; 151.447

Муждало Мокро Поље с.в. Луха 70 (13) Доселени су из Босне, свакако из Бјелашког Поља у оштепу насељавану Мокрог Поља 1692. године. Није тачан податак, наведен код Накићеновића, да су дошли у 16. веку. У засеку Завоје живе 6 кућа ове породице, а у засеку Мокро Поље 4 куће. Овај фамилија је свакако у даљем сарадњу по мушкијој линији са Олачићима. Муждали, Олачићи и готово све друге породице које славе ову славу по северној Далмацији и осталим крајишким областима несумњиво представљају ограњак једног веома стагор и разгранатог рода. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у спису Олачића у Плавину. 303.114; 25.279; 183.103; 70.5 - 10; 211.307; 106.261; 151.452.

Мулин Билишани 8 (3) Сматра се да породица Мулин води порекло од исламског становништва Буковице, које је покрштено почетком Морејског рата (1684 - 1699). 25.279; 70.201; 211.317; 151.449

Муњас Корлат 12 (2) 1 (-) Тодор Муњас (Mungas), православац, помиње се у попису Корлата из 1749. године. У попису овог места из 1756. године се појављује домаћин Илија Муњас (Illia Mugnaz). Видети и опис Муњеса у Заграду. 25.278; 261.165; 151.449

Муњес Заград (Надин) 22 (1) Ова породица је свакако у сродству са Муњасима у Корлату. 303.114; 151.449; i

Мурат Ервеник / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску између 1771. и 1774. године, помињу се два сина Илија Мурата из Ервеника. Ове породице више нема у Ервенику. 103.114; 70.5 - 10; 106.261; 151.449

Мусић - Колар Кадина Главица / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211.290; 151.450

Мусолин Јагодна Горња 3 (1) У литератури су бележени и под Петар Мусолин (Petar Mussolin), Иван Мусолин (Ivan Mussolin) и Стипан Мусолин (Stipan Mussolin). 211.315 - 316; 151.451; 260.83; i

Мутикаша Билишани 11 (1) Године 1289. се у Задру помиње похони пленир Георгије Мутикаша (quondam Georgij de Muticassa). Судећи по веома специфичном презимену и не тако великој међусобној географској ове старе задарске фамилије. 81.143; 151.451; 118.312

Мутић Брибир св. Ђорђе? 13 (3) 303.114; 25.279; 151.451; i, M.J.

Муцал / Смиљчић 15 (2) Православци Муцалци су живели у Смиљчићу и у 19. столећу, а евидентно и раније. Презиме ове породице није постојало у једном другом месту на простору Далмације, као ни Краине, Славонији и Хрватске средином 20. века. 151.447; k.b.

Надовеза Ићео се Стефан / Пореклом су од Надовеза из Рупа. Нема их више. 303.114; 25.279; 211.292; 14.266; 151.453; i, N.B.

Надовеза Моропоча / Нема их више. Видети Надовезе у Рулама. 147.396; 151.453

Надовеза Рупе се. Стефан 42 (10) Сматрају да им је старији презиме било Јошви. Данашње презиме су добили по томе што им се предак "надовеза" (изразито) код девојке из рода Силове у Рулама. Према традицији, ово се обједињало највеће током 17. века. Надовеза у Ићеу са једно са њима.

Марко Надовеза (Marcus Nadouzeza) уписан је као кум Вучићу Братићу 1674. године у варошкој матици венчаних у Шибенику. Није познато, које верословје је он био. Кумовљао је римокатолику, па је можда због тога био забележен у римокатоличким матицима. Цвита Надовеза, ћерка Алексе, удана је 1825. године за Поповића. У наведени број Надовеза у Рулама су уручани и православни и римокатолички носиоци свог презимена. 25.278; 211.292; 311.81; 88; 27.29; 151.452; N.B.

Надовеза Рупа римокатолици. После Преос светског рата су прешли из православља у римокатоличанство. Пореклом су од православних Надовеза у Рулама. Њихов број је изнет заједно са православним Надовезама у Рулама. 24.354; N.B.

Назић - Вулетић Кула Атлагина / Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771. - 1774. године помињу се Јаков Назић-Вулетић и Трифун Вулетић из Куле Атлагина са породицама. Под презименом Назић има више. Видети Вулетић у Кули Атлагина. 103.115; 151.455

Нанић Каштел Жегарски (Жегар) св. Василије 4 (1) Једна су породица са Нанићима у жегарској Надводи (видети). 25.279; 107.133; 87.123; 70.254; 71.20; 68.51; 151.454; 18.84; i, U.J.

Нанић Надвода (Жегар) се. **Василије** 36 (6) Нанићи спадају у породицу које су се у јуну 1648. године преселиле из Жегара у Будин код Поседараја, па су се нешто касније вратиле у Жегар. Сеобу у Будин су предводиле хардамбре Јанко Митровић (отац Стојана Јанковића) и Милица Вукчевић. Повратници из Будина представљају најстарији слој жегарских становништва које се одржало до данас. Поред Нанића, у ове најстарије породице спадају још и Зелићи, Радмиловићи, Вукчевићи, Пајини и друге породице.

Село у којем су једно време боравили преци поједињих жегарских породица, међу којима и Нанићи, Будин, данас не постоји као насељено место. Ово насеље се током 17. века често помињало у историјским документима, али је касније опустело. Још почетком 20. века је Будин био хрпа рушевина са остатком православне црквице, у којој је, како се сматра, био сахрањен сердар Стојан Јанковић.

О времену повратка предака Нанића из Будина у Жегар, сведоче и помени Илије Нанића (*Ilia Nanic*) у документима. Он се као "главар Ислама и Кашића", место у непосредној близини Будина, помиње 1698. године, свакако док је још боравио у Будину. Већ 1702. године се Илија помиње као представник Жегарца (*Ilia Nanic da Segar*) у "суду добрих људи", при решавању једног спора становника Бргуда са мештанима Лисичина и Подграда. Према томе, Нанићи су се из Будина вратили у Жегар између 1698. и 1702. године.

Поменити Илија Нанић је један од организатора побуне 1704. године, заједно са православним парохом Биовничког Села Петром Јагодићем Курцијом и Матијом Жабетићем из Биограда. У време избијања побune он је био капетан у Жегару (*Ilia Nanic capitan de Xegar*). Нанић се због млетачког успеха да ову буну смире и да коловође одвоје од побуњеника, склонио на аустријску територију, у Лику. Генерални далматински провидур Марјан Зане одузима је Нанића од осудству, заједно са Жабетићем и Курцијем "ка смрт, конфискацију имања и да им се кубе поруше до темеља". Нихове главе су том приликом биле учеснице на по 1000 тадашњих лира. Ова побуна је у народу осталла упамћена као "Курицина буна". На последњи пomen капетана Илији Нанића у историјским изворима наилазимо 28. септембра 1709. године, када се он јавља међу личким изасланцима код војног повереништва у Љубљани. Судећи по томе што се у каснијем периоду Нанићи у Лици не јављају, можемо претпоставити да од Илији није остало потомства по мушки линији тој провинцији. Тачније речено, ухолико је капетан Илија Нанић имао синове, они су највероватније остали на Далматици.

На просторима северне Далматије Нанићи су средином 20. века били присутни и у Подградин код Зедра (7 носилаца презимена у 2 кубе). За Подградин се зна да је почетком Морејског рата делимично настањена становништвом запустелог Будина, који су ту дошли 1648. године из сада данас ти Нанићи вероисповести.

Нестали су Нанићи, који су живели у личком месту Рибнику. Они су 1712. године, пошто се у попису, који је тада извршен, не помињу. Нанићи Бјеловара (14 у 4 кубе), док су Нанићи у Коларевом Селу код Бјеловара, Славонској Покети, Вараждину и Великом Коренову код Бјеловара знатно мање бројности. Носиоци овог презимена живели су средином 20. века у малом броју и у Загребу и Винкинци код Пореча. Православних Нанића је било крајем 19. века и у Босанској Крајини, односно у парохији Гомionица код Бање Луке. Они су, за разлику од својих далматинских презименака, спавили са Пантелијом. Занимљиво је поменути, да у Варошици Ријеци код Босанске Крупе има мусlimана са презименом Нанић. Они су непознати порекла, а било их је 8 куба 1920/22. године.

Само презиме Нанић формирано је или од женског личног имена Нана (изведеног од настасија, Натапији или слично) или од родбинског назива "нана" у смислу "мајка", односно "баба". Из поштовања се "наном" може ослобавати и свака старија жена. Ово презиме је relativno ретко и специфично, тако да постоји могућност да су са његови носиоци у западним крајевима, без обзира на верску припадност или хрсну славу, у међусобном сродству. 107.133; 87.123; 70.254; 71.20; 68.51.151.454; 18.113 – 115; I: УJ.

Насрадин Подосређе 6 (1) Једна кућа Насрадина наводи се у документима о власницима земље у Подосређу 1833 - 1841. године. 211.301; 301.123; 151.454; I, II.

Ненадић Дабар (код Колъана) се. **Никола** 45 (9) 211.299; 151.456. Н.Ж.

Ненадић Дрнић 3 (1) Вероватно су сродници Ненадића из Штикова (видети). 303.114; 151.456, I.

Ненадић Штиково св. Ђорђе 77 (13) Досељени су из Босне, наводно "после 1750. године". Вероватније је, да су досељени крајем 17. века. 303.114; 211.289; 161.50; 151.456; I, II; Г.И.

Неоновић Житинић / Неми их више. Вероватно су nestali tokom Drugog svetskog rata. 211.295; 151.457

Нерловић Сичани (код Сиња) 50 (11) Према једном извору, Нерловићи су локирани у Сущцима, месту суседном Сичанима. 211.302; 151.457

Николић Шибеник / Презиме Николић помиње се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Мохда је ово иста породица са шибенским Николићима (видети). Неми их више. 69.15; 151.458

Николић Ивошевачи св. Ђорђе 57 (10) Матица им је у делу Ивошевача, који се назива Руделе. Међу иселеним Србима из Далматије у Русију

1758. године био је и Којо Николић из Рудела, ученик Симеона Кончаревића. Он се код Кончаревића школовао око 10 година. Имају породичне надимке Гапци и Арињић. 303.114; 25.279, 291; 105.222, 287; 103.82, 118, 151.458; I.М.

Николић Лактац (ход Колјана) св. Никола 10 (2) 211.299; 181.47; 151.458; Б.Б.; Н.Ж.

Николић Црногорци (Имотски) 11 (2) Досељени су из Зубаца у Херцеговини "међу првима". Домаћини Ђуро Николин, Стојан Николин, Никола Павлов Николин и Иван Николин "речени Бугумовић", који се помињу у павор половине 18. века, свакако су били преци породице Николић. Они су били на чelu ове породице, непосредно по њеном досељењу у Црногорци. Помињу се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је Ђурино домаћинство бројало 7 укућана и да је добило 14 канала земље. Стојаново домаћинство добило је тада 12 канала земље, а састављено се од 6 укућана. Шесточланом домаћинству на чијем челу је био Никола Павлов Николин додељено је 11 канала земље. Иван Николин речени Бугумовић је, заједно са својим петочланим домаћинством, добио тада 8 канала земље. Јован Николин, алфир (барајстар) из Имотске Крајине, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Николићи су у документима спомињу и 1774., као и у попису православних породица у Црногорцима 1860. године. 40.287, 169.368 - 375, 151.458, 43.354, 356

Николић Шибеник 42 (16)#[У документима] се помиње Павле Николић (Nikolich) и Јован Николић (Nikolich), православци у Шибенику 1654. године. 68.73 - 74; 151.459

Никониковић Змијавчи (Имотски) Св. Стефан 30 (5) Досељени су из Попова у Херцеговини "међу првима". Судећи по документима, прво су се настанили у недалеком Радеку. Мирослав Никониковић је био на чelu ове породице, непосредно по њеном досељењу у Имотску Крајину. Помиње се у земљишнику из 1726. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство, лоцирано у Радеку, бројало 7 укућана и да је добило 10 канала земље. Никониковићи су у овом месту поменути и 1781. године, а наводе се и у попису православних породица у Радеку 1860. године. Иван "ришћанина" (православца) Никониковић из Имотске Крајине. 40.289; 142.125, 133, 151.459, 43.355 - 356; О.В.

Ничић Шибеник / Године 1654. ломиње се Ничић (Nichich), православац у Шибенику. Можда је ово била иста породица са шибенским Никићима (видети). Нема их више. 68.73 - 74, 151.458

Новак Балци / Православац из Балца, Иван (Јован?) Новак (Ivan Novach, Ivan Novak), прешао је на унию 1832. године, заједно са Мандом

(Manda), која му је вероватно била супруга. Ове породице нема лише у Балцима. 267.76 - 79; 151.460

Новак Отишић Св. Јован 33 (5) 211.302, 161.45; 151.461, 145.98; II

Новаковић Бенковач 2 (1) 151.461; I

Новаковић Ђелина 92 (15) се. Никола Сава Новаковић, капетан Ђелине, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Имају породични надимак Баркањци. 303.114; 25.279, 287; 211.291; 169.368 - 375, 151.461; I.Н.К

Новаковић Жажкић 4 (1) 303.114; 151.462; I

Новаковић Јагодња Доња 11 (1) 151.462; П.С.

Новаковић Кашић 15 (3) 151.462; I

Новаковић Кистање 8 (1) 303.114; 25.279; 151.462; I

Новаковић Кин св. Ђорђе 18 (5) 2 (-)# Досељени су из Киниског Польја, око 1820. године. Били су их 2 домаћинства око 1920. године. У катастарском попису Кина из 1830. године помиње се православна породица Новаковић, Николај Захарија Новаковић и Спиридон Новаковић, трговци из Кина, налазе се у попису прекумерантата на "Србско - далматински алманах" 1836. године, међу прекумерантима 1837. године. Николај Захарија Новаковић и Теодор Новаковић (Николај Захаријин и 1840), а међу синима 1838. и 1839. године Захарија Новаковић. Претплатници на книге Српске књижевне задруге 1892. године били су Божидар Новаковић, Ђуаш Новаковић и Војши Новаковић из Кина. 303.114; 183.89, 300.23; 191.LXIX, 97.?; 58.7; 94.96; 95.144; 96.179; 151.462; I

Новаковић Киниско Польје св. Ђорђе 70 (12) Дошли су из Босне, највероватније крајем 17. а не "у 16. веку", како се наводи код неких аутора. Ово је стара свештеничка породица. Било их је 10 кућа око 1920. године.

Од ових Новаковића су били: Дионисије (епископ будимски), кога су далматински Срби тражили 1754. године за свог епископа. Од ње породице су били и свештеници Јова (споменут 1755. а 1759. године га налазимо међу потписницима једног документа, као пароха Кинискогпольског и врбничког), Никола (син/ћелник из 1768.), Спиридон (помени из 1788. и 1808. године, 1811. је био јеромонах манастира Крке) Пане (поменут 1790.), Леонтије (1812. и 1818.), Илија (1816.), Стеван (1822.), Симеон (1823.) и Јован (1832. године). Свештеници Јосиф и Дионисије Новаковић из "Кина" се налазе као борци против унije.

Дионисије Новаковић, парох Киниско Польја, налази се у попису прекумерантата на "Србско - далматински алманах" 1836. године, а

помиње се и у статистици далматинске епархије 1835. као администратор јонинске парохије. Умро је 1839. године. Поп Бохидар је 1916. спавао четрдесетогодишнику службовања. На гробљу код цркве у Киничком Пољу налази се надгробна плоча Новаковића са дosta нејасном лозом. 216.249; 183.41 - 42; 101; 161.38; 169.363; 388 - 375; 97.7; 263.115; 157.172; 151.462; 297.59

Новаковић Маовице 34 (4) 211.301; 151.462; II; В.Р.

Новаковић Плавно св. Арханђел Михаило 28 (7) Пореклом су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Плавна 1692. године из Бјелавског Поља у Босанској Крајини. Биле су их 3 куће око 1920. године. У средству су са Родним у Плавну и са још неким породицама, које славе св. Арханђела Михаила. Описирани подаци о овом роду презентовани су код описа Родина у Плавну. 183.112; 70.5 - 10; 211.310; 106.261; I

Новаковић Пристепе св. Никола 9 (1) Матица им је у Доњем Пристепу. 151.462; Р.Б.

Новаковић Скрадин / Никола Новаковић, житељ града Скрадина био је или узвезивач или дародавац увеза православних црквених књига 1755. и 1781. године. Лука Вуховић, трговац из Скрадина, тражио је 1797. године од аустријских власти заштиту трговачких права која је имао под Млечанима. Ове породице више нема у Скрадину. 216.239; 197.82; 151.462

Новаковић Смиљчић / Стеван Новаковић, капетан Смиљчића, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Ове породице више нема у Смиљчићу. 169.368 - 375; 151.462

Новаковић Неретва / Браћа Новаковићи досељени су са 40 српских херцеговачких породица у Неретванску Крајину почетком 18. века. Пореклом су из Мостара (да Mostar). Помињу се у документу из 1705. године, којим православни становници Неретве траже да сазијаду себи цркву. Нема их више. 168.346; 169.78 - 79; 151.462

Новаковић Книн св. Јован 10 (4) # Досељени су из Жагровића, негде на прелазу из 19. у 20. век. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183.90; 151.462

Новоселац Врлика / Светшеник Стефан Новоселац, који је "био из Врлике", помиње се 1811. године. Нема их више у овом месту. 303.114; 297.41; 45; 151.463; 185.475 - 475; I

Новоселац Јојин (Цвиљане) 14 (3) Топономастичко презиме ове породице сведочи о њеној старини из Новог Села, можда оног код Купреса, или оног које се налази код Доњег Вакуфа. 211.300 - 301; 151.463; I; II

Новоковић (Новковић) Голубић (књински) св. Јован 13 (3) Досељени су из Босне у 18. веку. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 303.114; 183.98; 151.462; 219.554 - 555; I

Новоковић Перушић 10 (2) 151.460; I

Новоковић Радњевац св. Јован 19 (4) Досељени су из Босне, свакако у општем насељавању краја око Отоне и Плавна 1692. године. Нетачан је подatak, који се јавља у појединој литератури, да су дошли "у 16. веку". 25.279; 183.113; 70.5 - 10; 211.307; 106.261; 151.460

Новоковић Смиљчић св. Јован 3 (1) 303.114; 211.315; 151.460; I

Новоковић Стремица св. Јован 77 (11) Пореклом су из Босне. Сматра се, да се предаје који се доселио звао Јовиша. Било их је 12 кућа око 1920. године. 183.116.118; 211.312; 151.460; 189.172 - 173

Нонковић Жагровић св. Јован 95 (17) Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је 10 домаћинства око 1920. године. Имају породичне надимке Сими и Солејн. 303.114; 183.124; 211.305 - 306; 151.460; I

Нонковић Книнско Поље св. Јован / Досељени су из Жагровића почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183.101; 151.460

Његић Биочић 56 (13) 1 (-) Милица рођена Његић из Биочића добила је 1883. године са својим супругом, Стеваном Грубићем из Шаровца (Риђана) близинце Илије и Илинку. 303.114; 211.269; 151.464; I; К.В.Б.А.

Његић Грачац 17 (3) Ова фамилија је несумњиво сродна су другим дalmatинским Његићима (видети). 303.114; 151.464; I

Његић Смрдеље / Нема их више. Свакако су били у сродству са Његићима у Грачцу. 211.292; 151.464

Његић Сонковић 6 (1) Ово је огранак истоимене фамилије из дalmatинског Грачца. 303.114; 151.464; I

Његић Тепљух 4 (1) Породица Његић која живи у Тепљуху представља огранак истог рода, ком припадају и њени презименацији у другим севернодалматинским насељима. 303.114; 211.339; 147.484; I

Његован Кашић св. Стефан 22 (2) 211.315; 147.484; I

Његоја Врана / Православец Ђуро Његоја (Giuro Gniegoja) из Вране и Његоја супруга Марта род. Плашица из истог места, добили су 1860.

године ћерку Стефанију (Stefania Његоја). Ове породице више нема ни у Вранци, ни у остатку Далматије. 151:464, К.В.

Његоја Пристег / Боко Његоја из Пристега и његова супруга Марта рођ. Ромил из истог места, православци, добили су 1863. године сина Јосипа. Несумњиво су били у сродству са, такође несталим, Његојама из оближње Вране. 151:464; К.В.

Његуш Дрини 4 (2) Помињу се и под презименом Његуш. Јован Његуш "за кратко" поуџијани Србин у Дринишу у првој половини 19. века. Јовица Његуш (Giovilza Negus) међу православнима које је 1832. године римокатолички шибенски викаријат отпукнуо за тешкото око прелажења на унук. Судећи по њеном презимену, ова породица је вероватно непосредним или посредним пореклом из Старе Црне Горе, из племена Његushi.

Из те породице је био црногорски митрополит Никанор, као и Неофит, архимандрит манастира Крке. Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављују се и помениута отац Неофит Његуш, за кога је назначено да је из "Кистана (а)"². 216:249, 228:13, 36; 211:295, 267:71, 191:XXI.

Његуш Колjanе / Нема их више. Нема сумње да су били сродни Његушима у Дринишу. 211:300; 151:464

Његуш Шибеник 1 (1) Међу претплатницима на "Србско – далматински алманах" из 1836. и 1838. године помиње се Петар Његуш, трговац из Шибеника, а у 1839. и 1840. године помињу се Петар Његуш (исти), прокуратор црквени из Шибеника и Боко Његуш, трговачки капфа из Шибеника. Свакако су сродни са истоименом дринишком фамилијом. 97.7.

Обрадовић Бањи 16 (1) 211:288; 151:465

Обрадовић Каштел (Жегар) св. Јован 5 (1) Мојда су пореклом од Обрадовића из Бруна у Лици, који такође славе Јованјдан. Лички бројног рода Богуновића (видети опис запужанских Богуновића), 211:314.

Обрадовић Задар / Радивој Обрадовић, трговац из Задра, налази се у попису пренемераната на "Србско – далматински алманах" 1836. и 1840. и 1838. године био је и Рафаил Обрадовић из Задра, "купџа" (трговац) и управе задарске читаонице. На том месту је остао до 1878. године. Нема их више у овом граду. 20:85, 86; 97.7; 98.7; 94:95; 98:177; 151:465

Обрић Билишане 4 (1) Ова породица је несумњиво сродна са својим презимењицима у Исламу Грчком (видети). 25:279, 211:317; 151:465

Обрић Ислам Грчи 23 (4) 4 (-) Родоначелник ове породице свакако се звао Обро (изведенно од од Обрад или Обрен). 303:114; 211:315; 151:465; I, Д.С.

Огар Мушкицови св. Јован 13 (2) 25:278; 211:318 - 319; 151:467; I, Д.С.

Опљеновић Гајелези / Нема их више. Свакако су били род Опљеновићима који живе у далматинском Кањку (видети). 211:293 - 294; 151:467

Опљеновић Какаљ св. Јован 95 (14) 1 (-) Правобитни су били насељени у Братијовицима, где су спадали у старији досељенике (с краја 17. или самог почетка 18. века), а затим су прешли у Кањак. Године 1808. издао је поп Андрија Доброта, братијовицки капелан, потруду по породичном ставу Дмитрија Опљеновића и Виде. У потврди стога да је Дмитриј Опљеновић из Кањака, син покојнога Николе. Дмитриј је био синђелен ћерком Тодора (презиме нечি�хто). Опљеновићи имају породичних надимака Куричи, 94:81, 114; 25:279, 288; 211:291; 278:156; 76:111, 128; 151:467; I, Ш.М.К.В.

Одавин Небрикевић (Имотски) Св. Стефан 48 (10) Досељени су из Попова у Херцеговину "међу првима". Сава Одавин је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Небрикевића. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 8 укућана и да је добило 14 канала земље. Небрикевићи Одавини су помињи и у једном документу из 1799. као и у попису небрикевачких православних фамилија, састављеном 1860. године.

У Херцеговини ова породица и данас живи у Лугу код Требиња и у самом Требињу. По једном предању су пречи Одавина даљим пореклом из Црне Горе, а по другом из Рожата код Дубровника. Раније су се презвали Митриновић. Одатле су у 17. веку прешли у Херцеговину. Слава херцеговачких Одавина је св. Стефан. 40:265, 211:314 - 315; 151:466; 171:537 - 538; 43:353, 356, О.В.

Одавин Чрногорци (Имотски) Св. Стефан / Досељени су из Зубаца у Херцеговини "међу првима". Груница Одавин је била на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Чрногорце. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 7 укућана и да је добило 13 канала земље. Помиње се и у једном документу из 1782. као и у попису православства у Чрногорцима 1860. године. Нема их више у овом месту. Видети опис породице Одавин у Чрногорцима, која је са њима у сродству. 40:287; 151:467; 171:537 - 538; 43:354, 356, О.В.

Ожеговић Биочић 93 (15) Огранак ове породице највероватније представљају православни Ожеговићи у Шибенику. 303:115; 151:474; I

Ожеговић Шибеник 17 (6) 1 (-) # Ова фамилија највероватније потиче од бисичких Ожеговића. 211.288; 151.474

Оклопија Пајење св. Ђорђе 3 (1) Досељени су из Босне, свакако из Бјелогорског Поља у општем насељавању Пајена 1692. године. Навод, да су насељени у 16. веку није тачан. Недатирани запис на једном молитвослову штампаном 1560. године гласи: „јрх. Мелентије Самарија купи од Петра Оклибије са Пајена“. Оклопије имају надимак Чолак. Била су их 2 домаћинства око 1920. године. 216.226; 183.108; 70.5 – 10; 106.261; 151.467

Северна Далмација, детаљ Лазарусове карте Краљевине Угарске из 1528. године.

Оливерић Смоковић св. Стефан 63 (5) Лука Оливерић, капетан Смоковића, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. 211.319; 169.308 – 375; 151.468; 1. M. M.

Олујић Билишане св. Архангел Михаило 330 (54) Од ове породице је било неколико свештеника. То су били: поп Васо Олујић и његов стриц архимандрит Исаја (1823 – 1902. године) затим Исајијен брат, поп Петар, који је докончео је дубоку старост од 97 година. Исаја је градио нову цркву у Билишанима Горним 1860 – 1865. године. Међу претплатницима на књиге Српске книжевне задругре 1892. године појављује се и Петар Олујић. Билишански Олујићи имају породичне надимке: Дерибаци, Палејтиновићи, Гајиће, Калабићи, Радићи и Доловари.

Године 1686. 28. јануара, у једном документу је поменут Вучић Олујић, "нови досељеник" у Билишане (Vucich Olujich Mortacco novo habitante a nedavnom uludu hrvatskog bana u Bosnu, koji se odigralo "pre четири дана", обзиром, да се управо тада одиграло једно од масовних досељавања у Далмацију, када је Стојан Јанковић из папачког краја у Лици doveo између 1000 и 2000 особа, које су насељене претежно око Острорвице, Бријира и Жегара, можда су и пречи Олујићи дошли у тој себи. У прилог томе иде и чињеница да је поменути Вучић Олујић био обавештен о упаду хрватској бани у Босну, а лапачки крај се налазио у близини тадашње хрватско-босанске границе, па так се и сам разунао као део Босанског јелата. Сродници билишанских Олујића су несумњиво и бројни римокатолички распоређених у 37 домаћинстава, а у суседном Ловрећу је сва породица бројала 2 куће са 12 насељеница премашила. Из Оланака је огранак Олујића прешао у Проложак Донци (37 у 6 домаћа). У Проложаку су пречи Олујића досељењи највероватније током 18. века, пошто се у месту досељавања ова породица помиње 1780. године, када је била заступљена са 1 бројним домаћинством. Из Ловрећа је огранак овог рода прешао у Имотски у првој половини 20. века. У Имотском их је 1948. године било 18 у 4 куће.

Оланачки Олујићи се сматрају старијима у Имотској Крајини. Но први њихов помен у документима најављујемо нешто посас ослобођења тог краја од Турака, тачније 1725. године. Тада су у овом месту живела 2 домаћинства Олујића. Домаћини у њима били су Петар Љутић (живео је са 12 укућана) Стјепан Љутић (са 14 укућана). На једној старијој кући Олујића ухлесан је напис: "Олујић Јозо" из 1726. године. Према предаји, Олујићи су се првобитно презвали Орловић, затим Љутић и на крај Олујић. Имају традицију да су "старо племе" и да су првобитно живели "истод Студенаца у Мачвијој Љутји", дакле на подручју суседног села Студенаца у Имотској Крајини. Одатле су прешли у Стрини Долац (Стрини Долац), место над љужним ободом Синског Поља. Неки су се, према својим традицијама, сдатле одселили у обровачки крај и тамо "прешли по женибди на православље", док су други прешли у засеку Кула у Оланцима и заселак који се данас зове Ђорђићи, у суседном Ловрећу. Заселак Кула је назван по кули Урум – бега, која се тамо налазила. Они су ту дошли пре ослобођења Имотске Крајине од Турака и били су кметови. Када је 1717. године овај крај дошао у млетачке руке, турски господар, Урум – бег, испушио се одатле. Међутим, остала је његова ћерка, која се покрстила и добила име Ива. Њом се оженио један Олујић, кмет њеног саца, и остава са супругом на том иману. Њихови потомци, за разлику од других Олујића у Оланцима, носе породични надимак Урумићи. Забележено је, да је ова Ива Олујић кумовала 1720. године на крштењу Сабри, која је добила име Катарина. У огранак Олујића који је дошао у заселак Ловрећа, Ђорђиће, пријестила се 1718. године фамилија Торића и касније дала име свом заселку.

У попису Имотске Крајине из 1792. године забележени су Павле Луић (Paval Luich) и Гро Луић (Ghergo Luich), са 4, односно 3 укућанима. Род Олујића је, дакле, старион из Имотске Крајине. Вреди поменути, да се у попису Сплитске надбискупље из 1725. године презиме Орлов (по традицији је Орловски старије презиме Олујића) помиње у "кули" Гардун – Чалорице, којој је свакако припадао и Стјепан Долац. Ово презиме се на територији Сплитске надбискупље помиње и у Слимама, где је 1725. пописано домаћинство Иване Орлов (Orloffovn) са 10 укућана. Презиме Луић је, олет, забележено средином 20. века у месту Биско (13 у 4 куле), у близини Стремеца Добра, 303.115; 25.279, 290, 291, 293, 300; 216.249; 40.181, 252; 41.70. 72 – 73, 106, 107.72 - 73, 123, 138, 67.130 - 131; 211.317 – 318; 23.77 – 78; 108.256, 191.LXXV, 151.468; 18.85 - 87; 87.282, 284, I, D.C.

Олујић Зеленград 14 (1) Имају породични надимак Пальтиновићи (Пальтењићи). Свакако представљају огранак Олујића из Билишана. 25.279, 298, 151.468

Олујић Земунки Горњи 5 (1) Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 – 1774. године помиње се Сава Олујић из Земуника са породицом. Као и други њихови презимењаци по северној Далмацији, Земунчи Олујићи су свакако огранак истоименог рода из Билишана. 103.115, 151.468

Олујић Каштел Жегарски Св. Арханђел Михаило 5 (1) Пореклом су из суседних Билишана, од тамошњих Олујића (видети опис те породице). 151.468; 18.85 - 87

Олујић Ислам Грчки св. Арханђел Михаило 49 (8) 2 (-) У литератури су бележени и као Олујићи. Несумњиво чине један род са билишанским Олујићима. 303.115; 211.315, I

Олача Голубић (књински) св. Никола 7 (1) Ова породица представља огранак Радиновића из Голубића (видети опис фамилије Радиновић). Биле су их 2 куће око 1920. године. 183.98; 151.468

Омчикус Киниц св. Ђорђе 5 (2) Дошли су из Радучина око 1850. године. Сматра се, да су старион из Црне Горе. У "књинско варошко језгро" 1904. године спадао је и Ђуро Омчикус, поседник и трговац. Међу претпостављачима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Саво (Сава) Ђ. Омчикус из Кина. Он је био трговац и поседник, као и један од управника Српске кредитне задруге у Кинику почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 163.89; 209.52. 67; 191.09X; 151.468

Омчикус Парчић (Бекковац) / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 – 1774. године помиње се Омчикус из Парчића. Омчикуса презимењацима у Радулићу (видети). 103.115, 151.468

Омчикус Радучић св. Ђорђе 69 (8) Сматра се, да су пореклом из Црне Горе. Њихово насељавање се вероватно одиграло крајем 17. столећа, а не у 16. веку, како Накићеновић тврди.

Име је Омчикус, "у Мокром Пољу при учитељу Стефану Марковићу" је Лиди. Радучићи Омчикуси имају породичне надимке: Пељићи, Нишуљићи, Зарини и Ладини. Од ове породице је свакако био и крчки архимандријат који је 1920. године. 303.115; 25.279, 295, 297, 298, 304; 216.250; 183.113; 151.468; 297.153; I

Оланчина Кричке 2 (-) 151.469; П.А.В.

Оличић Близаве Горњи св. Лука 39 (4) У попису овог места из 1749. године помијут је и Лука Оличић (Oppassingh). Он се помиње и у попису из 1756. године (Luca Orlachich). Сви севернодалматински Оличићи су несумњиво у међусобном сродству (видети опис других огранака ове бројне породице). 25.279, 261.162, 211.315, 151.469; 260.125, I, X, P.R.

Оличић Биовичино Село св. Лука 94 (17) Имају породичне надимке: Пртени, Јанчићи, Жуљићи, Шипљари, Трапини и Чипљићи. Видети опис породице Оличић у Плавну, која је сродна са њима. 25.279, 289, 291, 299.301, 304; 211.288, 151.469; I, Ш.М.

Оличић Бјелица св. Лука 14 (3) 1 (-) Сродни су са другим својим презимењацима. Један срзанак ове породице се из Бјелице средином 19. века иселио у Радашинце (видети Оличиће у том месту). 303.115; 25.279, 151.469; I, Н.К.

Оличић Главице (код Сина) / У Главицама (на месту Планице) раније су живели православци Оличићи, Живковићи и други. Данас нема православних породица у селу. Никола Оличић је добио од провидура Молине земљу на Планици (1689. године). 100.70; 252.130; 151.469

Оличић Голубић (књински) св. Лука 45 (6) Дошли су из Босне. Било их је 15 домаћинства око 1920. године. У сродству су са другим далматинским Оличићима, који славе св. Луку. 303.115; 183.98; 151.469; 32.100; 219.554 – 555, I

Оличић Ђеварске 7 (1) Имају породични надимак Бачварови. 303.115; 25.279; 23.77; 151.469

Оличић Кистање 1 (1) 1 (-) Видети описе других Оличића по Далмацији, који са њима сачињавају исти род. 211.295 – 298, 151.469

Оличић Крупа 5 (1) 1 (-) Нема сумње да је и ова породица сродна са осталим својим презимењацима по далматинским насељима. У Крупи је 1820. године рођен Васиљ Оличић, син Луке. Ова фамилија је раније била

Бројнија у Крупи, па су се поједини њени огранци иселили. 25.279; 151.469; К.В.Б.

Олачић Мокро Поље св. Лука 35 (5) Насељени су из Босне, свакако из Бјелашког Поља у општем насељавању Мокрог Поља 1692. године, а не "у 16. веку", како поједици вупори тврде. Били су их 4 куће око 1920. године. Живе у засеку Мокро Поље. Имају породични надимак Бронојићи. 25.279; 183.103; 70.5 - 10; 211.307; 106.261; 151.469

Олачић Мурвица са. Лука 111 (16) Ово је један од најбројнијих огранака великог дalmatinskog рода Олачића. 303.115; 151.469. I

Олачић Отон са. Лука 41 (6) Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Отона 1692. године из Бјелашког Поља у Босанској Крајини. Било их је 6 домаћинства око 1920. године. 25.279; 183.107; 70.5 - 10; 106.261; 151.469. I

Олачић Парчић (Бенковиц) 8 (1) Међу Србима исељеници из Далмације у Попљу 1771 - 1774. године помињу се две породице Олачића из Парчића. 25.279; 103.116; 151.469

Олачић Плавно св. Лука 270 (47) Била су их 33 домаћинства око 1920. године. Јосија Олачић "од се. Ђурђа села Плавна" се јавља међу потписаним дalmatinskim православцима на једном документу из 1796. године. Зову их и Мушимијагарац. Имају исељенике у Шапцу (почевши од 1921. године). Сматра се, да су Олачићи добили свој презиме по претку, који је био "сувише спак". Пореклом су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Плавна 1692. године из Санчиче Жупе или Бјелашког Поља у Босанској Крајини. Вероватно су у тај део Босанске Крајине дошли из села Олачић у Гламочком Пољу (западна Босна), које је свакако добило име по овом роду. Данас Олачић настањују искључиво муслиманске породице, од којих су најстарији Смајићи и Халапи. Међутим, зна се да су преци тих фамилија досељени, тако да у овом месту свакако нема сродника исељених Олачића. На старије, хришћанско становништво овог места подсећају тамошњи топоними Црквина, Шокачки Дол и Шокачко Гребље, а можда и Ујварско Гребље.

Олачићи представљају огранак бројног крајицког рода, чији припадници носе различите презимена, али од старије славе специфичну крсну славу св. Луки. Овом роду, поред Олачића, припадају следеће породице са том славом на просторијама Далмације, Босанске Крајине, Лине, Кордуне и Мићини, Дравшкој, Чубриље, Билбије, Бандићи, Кљајићи, Кошутићи, Најстарији међу овим презименима су Олачић и Билбија. Овај бројни род води даље перекло из Црногорске Херцеговине, тачније из никшићког краја, где су његови преци припадали старом и бројном роду Никшића.

Свети Лука је веома индикативна породична слава. Лучиндан представља крсно име рода (некадашњег племена) Никшића, и свих њихових сприске породице на ширем динарском простору, као и на просторима који су садатле насељавани, које славе св. Луку, воде порекло од рода Никшића.

Род Никшића живи у разним крајевима, а веома је бројан у Никшићкој Жупи, где се и формирао. Никшићком Жупом се назива област која се простира источно од Никшића, у долини речице Грачанице. Ову област сачињава 13 села: Бршић, Ливеровићи, Облатно, Заград, Кута, Васиљевићи, Блујловићи, Мораково, Дучице, Старо Село, Југовићи, Царине и Бајтаре. Никшићку Жупу насељавају у значајном делу потомци некадашњег племена Никшића. Род Никшића се у тој области данас дели на чак 40 различитих презимена, односно породица. Те породице су своја данашња презимена добиле углавном по (релативно) новијим презимима. Све ове породице имају заједничку славу св. Луки. Ово је стара и карактеристична слава рода (некадашњег племена) Никшића, и свих њихових исељеника.

Поред појединачних исељених породица, постоје и велике родовске групације, па чак и племена, које воде порекло од стarih племена Никшића. Међу њима би требало поменути Требијаше, аноси становнике Требијесе који Никшићу у црногорској Херцеговини.

Посебно је бројан огранак старог племена Никшића данашње племе Ровачи. Од Никшића су у Ровачане одавни оделили као посебно племе. Ровачи воде порекло од заједничког претка Гојка, који се доселио из Никшићке Жупе у Роваче. Он је био Никшин син. Гојакови унуци се помињу у попису из 1477. године. Гојакови синови Булак, Шлепан и Срезојевић су родоначелници најстаријих и најброжијих ровачких братстава: Булатовићи, Влаховићи, Шлепановићи и Срезојевићи. Ова братства су такође дала велики број исељеника у различитим правцима.

Старо племе Никшићи формирало се од претка Никшића. Никша је, према традицији, ратовао на страни "Баше Зељанића" (свакако Балшић III Балшића, господара Зете 1402 - 1421. године), против "бана" Угрена. Овај Угрен био је први човек жупе Оногашт, како се некад називао никшићки крај. У том сукобима је Угрена убио Никшин син Гојак, и због тога је морао побеги преко планине у Роваче. Ови догађаји из народног предања имају поткрепљење у историјским документима. Поменути Угрен, који се у ствари звао Угрин Радиновић, јавља се као истакнута личност у Оногашту (каснијем Никшићу) 1401. и 1411. године. Један од Никшићних потомака, војвода Батриг, забележен је у попису 1477. године. У истом овом попису су забележени и поменути Никшићни праунуци, тачније унуци ћеловог сина Гојака, који је прешао у Роваче, и постao родоначелник највећег броја тамошњих братстава.

Никшић је после Угренове смрти постао "кнез" у жупи Оногашт, али је убрзо после тога и он страдао. По једном предању, убили су га разбојници, а по

другом Лека, син убијеног "бана" Угрена. И данас се познаје Никшин Кильан (камен) на планини Лукавци, на месту где је погинуо, као и његов гроб и кишице у селу Загради, у Никишићкој Јупи.

Никишић предање говори да су се и Никшин отац и Никшин деда звали такође - Никша. Али, с обзиром на то да је Никша ("унук") живео на прелазу из 14. у 15. век, а његов "деда" Никша рођен отприлике у време зидања Морачког манастира 1252. године или убрзо после тог догађаја, (о чему ће даље бити речи), појављују се сумице великих временских разлика међу њима, нарочито због тога што народно предање тврди да је "деда" Никша био одрасло човек у доба зидања тог манастира.

Због чињенице да се Никишић спомину већ 1355. године као становници Оношта, а 1399. године се спомину као племе и као предео, свакако ће бити виши генерацији између пomenутог Никше "деде" и "унука". Ако овоме додамо традицију код српског народа да најчешће дечији дати имена навијашних девојака, а не очева (осим посмртнана), можемо лако претпоставити да су пречи Никшића можда носили име Никша у свакој другој генерацији. Имена очева другог и трећег Никше могла су бити заборављена, свакако услед велике старине, док је, изузетно укорењено у народној предаји, име традиционалног родочачнчика и два најистакнутија претка (Никшић) запамћено у свакој генерацији у којој је постојало.

У народној традицији је ипак остало упамћено име оца најстаријег Никше, који се звао Илијан и био је "гргбалички бан". Он је био из предела Лутице у Боки Которској. У селу Гошићи у Бокешкој области Кротли, између Грбља и Лутице, налази се стара црква св. Луке, за коју народна традиција сматра да је сазидана у 12. веку, и да су је сазидала извесна браћа Рутковићи. Овим Рутковићима се данас иштиче више не зна. С обзиром на то да се Илијан назива "грбаличким баном", а почира у Лутици, може се основно претпоставити да је управо област Кротли између Грбља и Лутице право место где је он живео, тачније данашње село Гошићи у Кротлима, где се налази и стара црква св. Луке, уз саму лутичку границу, овом свецу.

Према традицији, "бан" Илијан је био ожениен Јевросимом, сестром краља Стефана Вукановића Немањића, који је 1252. године сазидao манастир Морача. Међутим, у писма које су 1649. године написали калуђери манастира Морача Јевросима се наводи као ћерка, а не сестра Стефана Немањића. Тако су Никишићи по женској линији, како се тврди, у сродству са Немањићима. У овој традицији се даље тврди, да су Илијана, „због непослушности“, Немањићи побуњили, а Никшу је Јевросима родила као посмртне. Када је одрасло, његов деда по мајци Стефан Немањић му је иначе, био презвитер, и то "прај у царству" Стефана Немањића. Ово је предање забележено још у 17. веку, приликом посете манастиру Морачи Никишићу. Иначе, у средњовековним документима нису се сачувале потврде о овој родбинској вези.

Доста рано се, поред Никшића у Никишићкој Јупи, јављају и ограници овог рода у долини реке Таре (такозвани Затарски Никишићи), као и у околини Подгорице (овар) други огранак се јавља у историјским изворима 1455. године. Постоје мишљења, која су у потпуности супротна са народним предањима, која немaju ни саблизију потпору у историјским изворима, да порекло саи Никишићи, што је мало вероватно. 183:112, 184:181 - 183, 70:5 - 10; 64:852, 17:31, 135:141, 144, 182:367, 370 - 374, 122:26, 28, 31 - 35, 310:15, 30 - 34, 37, 102; 180:484 - 489; 279:535 - 537, 542 - 543, 182:10, 14, 26, 291:28; i

Опачић Радашиновић / Православац Стеван Опачић, родом из Бијелине, прешао је у Радашинце, где му је супруга Јокија 1859. године родила сина Јоване. Опачић је више нема у Радашиновицама 151:489, к.в.

Опачић Смоковић са. Лука 14 (2) 1 (-) Нема сунье, да су Ови Опачићи сродни са другим својим презимењацима. 303:115, 151:489, i

Опачић Стрмица са. Лука 3 (1) Имају породични надимак Кантари. 23:78, 151:489, i

Опуха Каменномост (код Небријевца, Имотски) Св. Стеван Дечански (Мратиндан) 8 (2) Дошли су из Попова у Херцеговину "међу првим православним родовима. Поменути су 1784. као и у попису православних породица у Небријевцу 1860. године.

Свакако су у срдству са православном мостарском породицом Опух (Опухић). Та фамилија је старијачка у Мостару. У једном запису из 1750. године помиње се Никола Опухић, служитељ православне цркве у Мостару. 40:286, 211:314 - 315, 151:469, 171:541 - 542, 43:356, o.8

Орисић Имотски / Сматра се, да су "касније дошли" из Попова или Невесића Имотски / Сматра се, да су "касније дошли" из Попова или Невесића у Херцеговину. Помињу се у једном документу писаном 1860. године. Нема их више у Имотском. 40:292, 151:470; 43:355

Орловић Кин 2 (1) Највероватније представљају огранак породице Орловић из суседног Љубача. 303:115; 151:471;

Орловић Љубач (Кин) св. Ђорђе 75 (16) Пречи су им досељени из Босне, свакако крајем 17. а не "у 16. веку", како поједини аутори наводе. Било их је 12 кућа у Љубачу око 1920. године.

Деле се на огранке, који носе породичне надимке Згурићи (предак им се звао Захарије) и Дисићи (предак им је био Дмитар). 183:91, 211:306, 160:45 - 46, 151:471

Оруч Плавно св. Ђорђе 7 (1) Досељени су из Бјелајског Польја у Босни, највероватније из самог Бјелаја код Босанског Петровића, у општем насељавању Плавна 1692. године. Акција котарских ускука под млетачким командом је претходила овом догађају. Наиме, према претходно

постигнутом договору, укоци предвођеним Завишом Јанковићем пустошили по окolini Бихаћа, а спрски житељи Јеласког Польја су заједно са другим укоцима, предвођеним Фрањом Поседарским и Андријом Бутковићем принудили бјелајске муслимана на предају, опколицавши их у тамошњој дидарвареvo кули. Ово је омогућило почетак сеобе. Почетком јуна 1692. године Срби из Јеласког Польја су се населили у Плавно, Мокро Польје, Отон, Паћене, Зрманју и још нека места.

Са собом су водили неколико стотина заробљених муслимана и чланова њихових породица. Неки од њих су остали у поменутим далматинским насељима и сдмах примили православље. Њихова потомци и данас живе у овим местима, а међу њима су највероватније и Оручи. Оруч је муслиманско лично име. Биле су их 2 куће око 1920. године. 183.111; 70.5 - 10; 211.309; 106.261; 151.471; 245.415

Оскомровић Карин / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771. - 1774. године помиње се Лазо Оскомровић из Карина са породицом. Несумњиво су били у срдству са Оскомровићима у Миљашину и са данашњим Смокровићима у Лишаници Тињским (видети описе тих породица). Оскомровићи нема више у Карину. 103.115; 137.14; 151.472

Оскомровић Миљашин / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771. - 1774. године помиње се Јадре Оскомровић из Миљашине са породицом. Они су свакако били сродници исељених Оскомровића у Карину и данашњих Смокровића у Лишаници Тињским (видети описе наведених фамилија). Чланова ове породине нема више у Миљашину. 103.116; 151.472

Орасевић Шибеник / Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема више. 69.14; 151.472

Остојић Биљани Горњи св. Никола 39 (7) Раде Остојић из Биљана (Горњих) се помиње у документима из 1704. године. У попису Биљана Горњих из 1749. године помињу се православни свештеници Василије Остојић (Ostojich), капи и православци Томаш, Вуле, Мате и Јован Остојић. Неколико година касније, 1756, у Биљанима Горњим су пописани: Василь (Vassil Ostojich), Симе (Sime Ostojich), Анте (Ante Ostojich), Лазо (Lazo Ostojich), Тома (Toma Ostojich) и Иван Остојић (ivan Ostojich). 303.115; 25.279;

Остојић Биљничино Село се Лука 32 (7) Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771. - 1774. године помиње се Петар Остојић из Биљничног Села са породицом.

Ова фамилија је свакако у даљем срдству по мушкијој линији са северној Далмацији и осталим крајишким областима несумњиво представљају ограник једног веома старог и разгранатог рода. Детаљнији

подаци о овом роду наведени су у опису Олачића у Плавну. 303.115; 25.279; 211.288 - 289; 103.114; 151.472; I, 1.Ш.М.

Остојић Брибир св. Никола? 5 (1) 303.115; 25.279; 211.293 - 294; 151.472; I

Остојић Имотски 22 (4) Чланови ове породице споменути су у документима из 1794, 1796. и 1860. године. 40.283; 151.472; 43.355

Остојић Лишане Тињске св. Никола? 3 (1) 151.472; I

Остојић Радошић 1 (1) Ово је огранак породице Остојић у Ублима. 211.302; 151.472

Остојић Убле 26 (5) Једно су са фамилијом Остојић у Радошићу. 211.302; 151.473

Островић Шибеник / Харамбаши Лазо Островић (Ostrovich), православац, у Шибенику 1654. године. Бележени су и као Островићи. Нема више у Шибенику. Можда су били једна породица са шибенским Острограшевићима (видети). 66.73; 74; 151.473

Острограшевићи Шибеник / У православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема више. Можда су били иста породица са Островићима у Шибенику (видети). 69.14; 151.473

Оштрић Имотски / Сматра се, да су "касније дошли" из Попова или Невасинца у Херцеговину. Помињу се у попису православних у Имотском 1860. године. Нема више. 40.292; 151.473; 43.355

Оштрокапа Кула Атлагића / Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771. - 1774. године помиње се Оштрокапа из Куле Атлагића са породицом. Нема више у Кули Атлагића. 103.115; 151.473

Павасовић Бићине / Нема више. Вероватно су нестали за време Другог светског рата. Несумњиво су били у срдству са другим својим презименацијама. 211.297 - 298; 151.465

Павасовићи Братишикови св. Никола / Досељени из Херцеговине у 17. веку, па су се ускоро преселили у Скрадинско Польје (Велику Главу). Следили су у старије насељене у Братишиковима. Нема више. Сазидали су цркву св. Николе на месту старије цркве или капеле у Братишиковима. Касније су цркву и све своје непокретне имање поклонили селу и прешли у Скрадинско Польје. На црквену кућу у Братишиковима стоји запис: "Ова кућа, заснованта Илије Павасовића у 17. столећу. Обновљена 1937." Испред цркве стоји надгробна плоча једног од Павасовића, сахраненог 1787. године. Видети Павасовиће у Великој Глави. 14.29; 278.158; 76.112; 151.485

Павасовић Велика Глава ("Скрадин", "Павасовићи", "Скрадинско Поље") св. Никола 27 (4) 1 (-) Доселили су се, заједно са још неким породицама узмичући пред Турицима, из Херцеговине у 17. веку у Братишковице, па одатле у Скрадин. При досељеници од ове породице били су, у Братишковицима, Илија и његови синови Милован и Марко, каснији сердари. Они су касније прешли у Скрадинско Поље (Скрадин).

Павасовићи су се развили од сердара Филипа Павасовића, сина сердара Милована Милованов старији син, сердар Михајло (помиње се као православац 1740. године) је имао само сина Ђуре, који није оставио потомство. Када су се доселили у Братишковице, тамо су стекли имање, куповали земљу и наставили стоку. Затим су уз своју кућу сазидали и једну малу црквичу 1692. године, коју су посветили св. Николи, њиховој слави. На том месту је раније постојала старија црква или капела. На истом месту се налази и данашња црква св. Николе, која је касније саграђена и проширења. Илија Павасовић је касније даровао селу имање у Братишковицима, заједно са црквичком, и прешао са синовима у Скрадинско Поље (Павасовићи). Оне су били прва наслеђена породица на том месту, од које се и развио засек Скрадинско Поље (Павасовићи).

Када су се ту насељили, Илијини синови, Милован и Марко, који су тада били младићи, су скупили често добровољаца, са којима су нападали Турке по Равним Котарима. Млечани су због тога дали Миловану чин Капетана и одељење од 100 војника, а после краћег времена су га поставили и за "сердара скрадинског и шибенског територија". Он је уједно био и гувернатор Скрадина (1692 - 1716. године). Борио се са Турицима у низу битака, због чега су га Млечани богато награђивали (између осталих узео је за себе у Жажину 15 каната земље, у Варвадома 15, Сонковићу 25, Скрадинском Пољу 60 канала, док је у Скрадину узео две најлепше куће). Имао је и статус општинске племића у Скрадину. Предводио је једну сеобу из Херцеговине у Скрадин 1696. године.

После његове смрти, сердарско и војводско достојанство је наследио његов брат Марко, који му је по љунашту и војној вештини био раван. Милованов син Михајло је био поглавник, војвода, сердар и гувернатор Скрадина, док су млађи Милованов син, Филип, био војвода и сердар. У једном документу писаном 1753. године појавила се изградња цркве, помиње се Михаило Павасовић (Michiel Pavasovich). Саво Павасовић је био међу Србима који су најупорније тражили зидање православне цркве у Скрадину половином 18. века. Међу Србима иселеним из Далматије у Русију између 1758. године, помиње се Сава Павасовић из Скрадина. Савака је од ове породице био и Вујо Павасовић, члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. Јован Павасовић, царски краљевски постмайстер из Скрадина, налази се у попису преумерантана на "Србско - далматински алманах" 1836. а Никола Павасовић 1838. године. Две куће 82, 214, 236, 103, 78, 82, 106, 263, 27, 96, 169, 329 - 330; 76, 112, 97, 7; 156, 84, 94, 100, 151, 485 I

Павасовић Пластово / Нема их више. Ово је такође био огранак рода Павасовића из Велике Главе, 211:291 - 292; 151:485

Павасовић Шибеник 3 (1) 2 (-) Ово презиме се јавља у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Као потписник једног (можда се овде ради о сердару Миловану Павасовићу из Велике Главе), 69:14, 252-160, 151:485

Павић Бенковац 23 (4) Свакако су заједничког порекла са својим презименацијама у Брибирау и Ђеврскама, 211:313, 151:486

Павић Бенковачко Село 1 (-) Несумњиво су сродни са осталим православним Павићима, који живе по Буковици и Равни Котарима, 151:486, I

Павић Брибир (Павићи) св. Никола 32 (5) 1 (-) Илија Павић, звани "Pizagura", заједно са још неким Брибираима, узимирао је 1754. године нове досељенице у Крњевама, због чега им је казнен запрето провиду Грими. Поменути досељеници у Крњеве су дошли три године раније из Старе Црне Горе (Руске).

Међу Србима иселеним из Далматије у Русију 1758. године, помиње се Лука Павић, главар села Брибира. Јово Павић, капетан Брибира писао је епископу Кончаревићу у Русију, да ће се, са другим иселитељима тамо. Мијат Павић, капетан брибирски, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Имају и данас породични надимак: Пијаџевере, Брибирски Павићи су свакако сродни са својим презименацијама у Ђеврскама, 303:115, 25:280, 299, 105:221; 103:82, 95; 23:78; 169:368 - 375; 5:487 - 488, 147:486, I, M.

Павић Ђеврска св. Никола 43 (8) Сматра се, да су сродни са Мандићима и Драгашићима - по женској линији, односно да представљају потомство 3 сестре, али је вероватније њихово средство по мушкијој линији. Према предању, њихови рођаци Мандићи досељени из Мазина (Лика), па би, према томе и Павићи требали водити порекло из тог места. Нема сумње, да су Павићи у Ђеврскама у сродству са својим презименацијама у Брибира. Крајем 19. века су живели у средини села. Од њих, или од неких других Павића у Буковици могао је бити Теофан Павић, калуђер манастира Крика. Он је 1670. године трајико, да се у Скрадину калуђерима дарује једна кућа, 303:115, 115; 25:280, 168:317, 211:255 - 256, 7:195 - 198, 151:486, I

Павић Задар 27 (11) 1 (-) Ова фамилија је највероватније сродна са Брибирским и Ђеврским Павићима, 303:15, 151:487, I

Павић Кричке / Године 1832. Ђуро(?) Павић (Jure Pavich) из Кричака прешао је са својом породицом из православља у унију. Чланови његове

фамилије су били: Ката (Catta, римокатоличке вере), Иван (Ivan) стар 10 година, Максим (Maxim) 3 године и Тодор (Todor), стар месец дана. Павића више нема у овом месту. 267.76 - 79; 151.486

Павић Крьеуце св. Никола 10 (2) Имају породични надимак Запуџи (Запуши), 303.77; 115; 25.280; 304; 211.293 - 294; 23.78; 151.486

Павић Морполача св. Никола 11 (1) Највероватније су сродни са својим презимењацима у Брибиру, Ђеварскама и по другим местима Буковице и Равних Котара. 303.97; 151.486

Павић Мосеј / Илија Павић из Моећа, син Пана (Ilia Pavich, qm. Pan) прешао је, као супругом Јелом (Jella) из православља у инују 1832. године. Нема их више. 267.76 - 79; 151.486

Павић Острвица 3 (1) Један су род са Павићима у Брибиру и Ђеварским. 25.280; 151.486

Павић Смоковић 82 (9) Ова фамилија је, по свему судећи, у сродству са другим својим православним презимењацима по Равним Котарима и Буковици. 303.115; 211.319; 147.486; I

Павићевић Сплит 2 (1) 211.298; 151.486

Павковић Бибиње (Задар) / Павковић из Вељане, "екс православац", јавља се у матичним књигама у Бибињу 1788. године. Данас нема ове породице у Бибињи. 282.420; 151.487

Павковић Вељане / Павковић из Вељане, "екс православац", јавља се у матичним књигама у Бибињу 1788. године. Ове породице више нема у Вељанима. 282.420; 151.487

Павковић Шибеник 3 (2) Око 1440. године се у Шибеник и друга места насељено велики број Срба из Цетињске Крајине. Међу Србима који су се тада настанили у Шибенику, спомину се Михаил Злоковић и Јован Грач, Михаило Ватом и Кузманон Киралом, тражили дозволу да сазијдују Тома „Паковић“, шибенски православац, поменут 1654. године. Тома Павковић се 1678. године у црквеном општињском правилнику православне црквене општине у Шибенику, наводи као „будући дворанин“, а 1679. године као „дворанин“ православне општине у Шибенику. Презиме „Павковић“ се јавља у православним шибенским матицима друге половине 17. века. Иван или Јован Павловић (Iv. Raucovich) је 1772/73. године био један од прокуратора православне цркве у Шибенику. Калуђер Леонтije Павковић, који је био парох обровачки 1819. године, родом је из

Шибеника. Ови Павковићи су и у првој половини 19. века живели у Шибенику. 168.267; 320; 66.73; 74; 69.14; 169.60; 463; 167.28; 99.110; 151.487; 297.132

Павличиновић Билишане / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Давид Павличиновић из Билишана са породицом. Ове породице више нема у Билишанима. 103.114; 151.488

Павловић Макарска римокатолици 5 (2) Ловре Павловић Лучић, Србин римокатолик из Макарске, био је 1881. године изабран за заступника у „Царевинском вијећу“. Био је адвокат и посланик Српске народне странке у Далматинском сабору. 140.25 - 26; 175.33; 151.489

Павић Миоћић 19 (3) Године 1834. забележен је покујаш превођења у ујнули Спиридона Павића из Миоћића, заједно са синовима Василијем, Јованом. 228.22; 211.290; 151.488

Павловић Главина Горња (Имотски) 13 (2) Помињу се у попису 43.356 православног становништва Главине, писаном 1860. године. 40.292; 151.489;

Павловић Лепури 45 (10) Вероватно су се од ове породице формирали Павловићи у Церању и Скрадину. 151.489; I

Павловић Скрадин / Гроб Лазара Павловића из седамдесетих година 18. века се налази на гробљу код стваре православне цркве у Скрадину. Симон Павловић, седар Скрадина (Simon Paulovich, serdaro di Scradona) се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Ове породице више нема у Скрадину. Вероватно је била сродна са Павловићима у Лепурума. 216.178; 169.495 - 501; 151.489

Павловић Сплит # 211.298

Павловић Церање / Међу Србима исељеним из Далмације у Банат 1771-1774. године помињу се Марко Павловић из Церања и његов син Тодор. Нема их више у Церању. Вероватно су били сродни са својим презимењацима, који живе у Лепурума. 103.116; 151.489

Павловић Црвљане Горње 13 (2) 151.489; I, B.P.

Павловић Шибеник 3 (1) (-) # Ово презиме се јавља у православним шибенским матицима друге половине 17. века Међу претплатницима из Србско - далматинских алманаха 1838 - 1840. године био је Јован Павловић, клирик у Шибенику. 69.15; 94.101; 95.149; 96.187; 151.489

Падров Главине Доња (Имотски) Се. Борђе 38 (6) Досељени су „касније“ из Полова у Херцеговини. Населили су се „испод Имотског“. Сава Падров,

харамбаша из Имотске Крајине, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. У Загори код Требиња је некада давно живела православна фамилија Падров. Она је нестала из требињског краја, а из ње су остале смеђине кућа и топоним Падрова Главица. 40:284; 169.368 – 375; 151.475; 171.547; O.B.

Падров Имотски Св. Ђорђе / Они су били "новији досељеници" из Херцеговине (из Попова или Невесиња). Помињу се у попису православних у Имотском 1860. године. Нема их више. Видети опис Падрова у Главини. 40:292; 151.475; 43:356; o.b.

Пајић Каштел Жегарски св. Ђорђе 9 (2) 1 (-) Спадају у породице које су се ујну 1648. године преселили из Жегара у Будин код Поседара, да би се за време Морејског рата вратили у Жегар. Године 1684. помиње се као будински капетан Милан Пајић (Milan Paich), несумњиво један од предака овог рода. 26:278; 211.314; 151.476; 18.67 – 88, У.Ј.

Пајић Книн св. Ђорђе 1 (1) Два брата Пајић, рођена у Кинину 1890. и 1891. године, иселили су се у Мајур код Шапца 1929. године, где им живеје потомци. 184:184; 151.478

Пајић Плавно св. Ђорђе 35 (4), 3 (-) Пореклом су из Босне. Око 1920. године је живело 5 домаћинстава све породице у Плавном. 303:111; 115; 183:111 – 112, 211.309; 151.476; i

Паклар Бијочић св. Ђорђе 58 (10) Од њих су несумњиво и Паклари у Шибенику. 303:115; 211.289; 151.477; i

Паклар Шибеник 4 (1) Ово је скако огранак истоимене породице из Бијочића код Дринича. 211.298; 151.477

Паковић Бираш (Данило - Бирањ) 12 (4) Паковићи су 1931. године били једини православни у месту "хришћани", наспрот осталима, који су били "католици". Тада их је било 10 душа. 270:55; 151.477

Паливук Карин / Називали су се и Паливуковић. Изумрли су. 81:145; 151.478

Паликаћа (Паликућа?) Шибеник / Ово презиме се јавља у православним шибенским матицама друге половине 17. века Петар Паликућа, православни Србин у Трсту, пореклом је из Шибеника. Нема их више у Шибенику. 69:14; 312:32; 151.478

Памучар Велика Глава 44 (6) Презиме ове породице указује на то, да се формирали Памучари у недалекој Островици. 303:115; 25:280; 211.292; 14:236; 151.479; i

Памучар Островица 7 (1) Свакако су огранак породице Памучар из Велике Главе. 25:280; 151.479

Панајоти Шибеник / Спадају у досељенике, који су око 1690. године дошли вероисповести, а пореклом је била мањом из Македоније и Бугарске. Пореклом су скако били Цинцири или Грци. Георгиј Панајоти био је у овој групи досељеника. Ове породице више нема у Шибенику. 99:110 – 111; 151:79

Пандуринко Шибеник / Ово презиме се јавља у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема их више. 69:14; 151.479

Панић Голубић (Кин) св. Никола 25 (6) Представљају огранак Радиновића 1920. године. Имају породичне надимаке Рођини. 183:98; 151.479; 218:567; 217:125

Панић Книн св. Стефан / Досељени су из Отона (Далмација) око 1870. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:89; 151.479

Пантелеји Ислам Грчки 7 (2) 211:315; 151:480

Панџа Сухач (Син) 20 (3) Зову се и Панџић. 81:146; 151.479

Паравинић Билишани св. Јован 35 (3) Међу Србима иселеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Давид Паравинић из Билишана као породицом. Имају породичне надимаке Ђорлуци и Бурза. Вреди поменути, да се у попису Надина из 1756. године, међу тамошњим домаћинима народи и Јовица Паравинић (Giovizza Paravigna). 303:115; 25:280; 290; 211:317; 103:114; 23:77; 151:482; 260:7, i, д.с.

Паравинић Мушковићи 3 куће Имају породични надимак Бурза. Несумњиво су сродни са својим презименацима у Билишанима и Смоковићима. 289; 151:482

Паравинић Смоковић св. Јован 50 (6) Петар Паравинић (Pietro Paravigna, Petar Paravigna) се помиње међу православним Смоковићима у документима из 1761. године. Видети и њихове рођаке у Билишанима, који носе исто презиме.

Сродници дalmatinskih Paravinića несумњиво представљају П. Paravine у Горњој Крајини (Лика, Кордун и Банија), који славе св. Јована. Paravine са истом словом су крајем 19. века забележене и у Босанској Крајини, тачније у парохијама: Бастали у Унци. Врело код Бихака и недалека Рујаница. Свакако су пореклом из крајиших области и Paravine у Горњем Ковиљу у Шајкашкој (угојишчна Бачка), које се у тамошњим матицним

њигама помињу 1786. године. Исто важи и за Паравине у недалеком Жабљу (помињу се од 1784. године) и Каји (од 1867). 303.115; 169.411 - 412; 151.482; 213.363; 101.279; 47.154; I

Паранос Метковић (Неретва) св. Јован 2 (1) Несумњиво су старином из Херцеговине. У Требињу, као и у околним местима Старом Сланом, Лугу и Ластви, живе Параноси. Они славе св. Ђорђа и сматрају се веома старом породицом у Старом Сланом, где им је матица. Према другом извору, метковићи Параноси су раније славили Ђурђевдан, па су касније почели славити Николдан. 42.106; 151.481; 171.553; Б.И. Р.М.

Парашићева Шибеник / Порекло су са Крфа. Марко Парашићева (Marco Paraschieva), прокуратор православне Богородичне цркве (у Шибенику?) се јавља међу потписаним дalmatinskim православцима на једном документу из 1796. године. Спомиње га и Герасим Зелић у свом "Житију". Никола Парашићева, побохни и имућни православни Шибенчанин, био је теча Тригуна Милаша, оца владике Никодима. Никола је умро 1851. године. Ове породице нису више нема у Шибенику. 169.495 - 501; 102.16 - 17; 85.120; 151.481;

Парента Ислам Грчки / Нема их више. Највероватније су нестали у Drugom светском ratu. Nesumnjivo su bili ogranci brojne porodice Parenta iz sedmog Islama Latinorskog. 211.315; 151.482

Парента Ислам Latinoski св. Никола 124 (17) Имају предање о пореклу из Црној Горе. Герасим Зелић наводи, везано за неке događaje из 1797. godine "starici" Tijuru Parentu i njegovog sinovica Tijuru Parentu. Mesto odašće su oni bili niže izričito navedeno, ali se čuvajući radi o Islamu u Latinoskom, gde je ova porodica veoma brojna. 85.129; 151.482; I; Р.М.

Паслаг Врлика 10 (1) Њихови презимењи су крајем 19. века живели у парохијама Бистрица код Приједора и Јунузићи код Босанске Грађиške и славили су св. Игњатија.
Паслаги у парохији Шуметлица (prototrepsizverat Treštenovacki) у Славонији славе св. Николу. 211.300; 151.483; 101.280; 305.31 (додатак); II

Паути Задар / Грчки (православни) свештеник don Nikola Pauti (Pauti... prete dei Greci) помињу се 1611. године у матицама крштених цркве св. Стошије (св. Анастасије) у Задру. Ове породице нема више међу задarskim становништвом. 151.485; 110.45

Пацуди Задар / Православни свештеник Игњатије Пацуди (Pazzudi), "officialis" задарске цркве св. Илије, помиње се 1686. године у матицама умрлих цркве св. Стошије (св. Анастасије) у Задру. Ове фамилије нема више у Задру. 151.475; 110.45

Пачић Главина Доња (Имотски) 35 (9) Досељени су из Попова у Херцеговини "među prvim". Иван Буџић - Rošo је, у другој половини 18. века убио "Раћана" ("ришћанина", тј. православца). Пачићи из Имотске 1860. године. 40.284; 142.125; 133; 151.475; 43.356

Пачић Метковић (Неретва) св. Јован 9 (1) Свакако су у даљем сродству са Пачићима у Главини Доњој код Имотског. 42.106; 151.474; Б.И. Р.М.

Пашић Отон св. Стефан 109 (16) Досељени су из Бјелашког Поља у Босни, највероватније из самог Бјелја код Босанског Петрова, у општини командом је претходила овом događaju. Наиме, према претходном постинутом договору, укоси предвођени Завишом Јанковићем пустошили по околини Бихаћа, а спрсци житељи Бјелашког Поља су заједно са другим укосицама, предводеним Франком Поседарским и Андријом Буктовићем припадили бјелашком муслиманској наредби, опколивши их у тамошњем дžidzarevoju kuli. Ово је omogućilo почетак сеобе. Почетком јуна 1692. године Срби из Бјелашког Поља су се насељили у Мокро Поље, Стон, Падиће, Зрмјане и још нека места.

Са собом су водили неколико стотина заробљених муслимана и чланова њихових породица. Неки од њих су остали у поменутим дalmatinskim насељима и одмах примили православље. Њихови потомци и данас живе у овим местима, а међу њима су највероватније и Пашићи. Термин "наша" označavao je titulu visokih doстоjaństvenika u Osmanjskoj državi. Sa druge strane, Paša i Pašo su muslimanska latica imena. Pašića je bilo 6 dalmatinskih stava oko 1920. godine. 303.115; 25.280; 183.107; 211.307; 151.483; 307.511 - 512; 245.417 - 418; I

Пашкаш Буковић / Među Srbinima исељеним из Dalmacije u Poljsku 1771 - 1774. godine помињу се Симо Пашкаш из Буковића sa porodicom. Нема их више у овом месту. 103.114; 151.483

Пекић Брибир 12 (4) Nesumnjivo su u srodstvu sa svojim prezimencima u Piaramatovcima. 303.115; 25.280; 151.493; I

Пекић Piaramatović 25 (4) Ova familiija je svakako u rodobinskim odnosima sa Pekicima u Bribiru. 303.115; 151.493

Пеовић Лактац (Врлика) 23 (3) Чланови ове породице су бележени у literaturi i kao Peovici. 303.115; 211.299; 151.494; II

Периновић Дриниш(?) / Porodici Perinović je, tridesetih godina 19. века, православni velenoposednik iz Driñiša, Jakov Mijović, spremio da napusti pravoslavlje, "ako je... bila spremna da pređe u katoličanstvo". Ove familiije više nemaju u dreniškom kraju. 267.64; 151.497

Перић Дриниш / Нестали су пре 1948. године. 211.295; 151.496

Перић Ервеник (Горњи) св. Марко 30 (5) Несумњиво су пореклом из Бјелашког Поља у Босанској Крајини, одакле су им претци досељени у једној великој сеоби 1692. године. 25.280; 70.5 - 10; 211.304; 106.261; 151.496; 18.88 - 19; Д.Д.К.В.

Перић Жегар св. Ђорђе 54 (7) Једна су породица са Перићима у Каштелу Жегарском и жегарским Клајинима (видети). Пореклом су свакако из Бјелашког Поља у Босни. Одатле су им претци досељени у једној великој сеоби, која се одиграла 1692. године. 81.123; 70.5 - 10; 211.314; 23.78; 106.281; 151.496; 18.88 - 89; I; У.Ј.

Перић Каштел Жегарски (Жегар) св. Ђорђе 4 (1) Претстављају један род са Перићима и Клајинима у Жегару (видети). Имају породичне надимак Сандари (Сенадери). 25.280; 300; 70.5 - 10; 106.261; 151.496; 18.88 - 89; У.Ј.

Перић Кистање св. Ђорђе 54 (11) Међу претплатницима на књиге Српске књижевности задруге 1892. године појављују се и Јово Перић из Кистања. Он је био трговац и поседник, као и један од управника Српске кредитне задруге у Кистању почетком 20. века. 303.115; 25.280; 211.296 - 297; 209.67; 191.1X; 151.496; I.

Перић Кин св. Ђорђе 4 (1), (-) Досејени су из Оћестова код Книна око 1900. године. Око 1920. године их је била 1 кућа. 303.115; 183.90; 151.496; I.

Перић Оћестово св. Ђорђе 55 (12) Досељени су из Босне, свакако крајем 17. или почетком 18. века. Накићеновић сматра, да су њихови претци дошли "у 16." или "у 17. веку." Имају породичне надимке: Томишићи (Тумишићи), Пекићи и Пешчићи. Око 1920. године је у Оћестово живело 11 кућа. 303.115; 25.280; 29; 299; 303; 183.104; 211.308; 23.78; 151.497; I.

Перић Плавно св. Ђорђе 55 (10), 1 (-) Пореклом су из Босне. Свакако спадају међу потомке досељеника из Бјелашког (Петровачког) Поља и Санчиће Жупе у Босанској Крајини, који су дошли 1692. године у масовној сеоби.

Наиме, после постигнутог договора између млетачког генералног провидура Данијела Долфина са једне и кнезева бјелашких и саничих Срба, Павла Буртића, Николе Пирита и Тодора Зорића са друге стране, извршена је та сеоба. У мају месецу 1692. године дошло је 70 породица из Санчиће Жупе (Санчиће), краја у Босанској Крајини, у сливу реке Санчиће, леве притоке Сане. Одмах потом, у јулу месецу исте године, извршена је сеоба чак 5000 особа (500 породица) из Бјелашког Поља, у непосредном суседству Санчиће, у Далмацију. За тадашње услове, сва сеоба је била изузетно великих размара. Том приликом је иселен знатан део становништва Бјелашког Поља и Санчиће Жупе. Досељени Бјелаши су били распоређени по Мокром Пољу, Отону, Пајенима и Зрманји, док су

Саничани били насељени у Плавну. Сва ова села су била потпуно опустела због ратних дејстава током Кандијског (1645 - 1669.) и Морејског

појота тако великом броју досељеника ових 5 насеља није било довољно за смештај, односно нормалан живот, један део њих је убрзо пресељен даље, у Ервеник и Жегар. У Ервенику они, по свему судећи, чини већи део насељен, ови досељеници сачињавали мали део становништва.

Око 1920. године живело је 10 домаћинстава Перића у Плавном. Породични надимци су им Шалаведе и Кикелићи. Имају иселенике у Шапцу, који су тамо прешли 1941. године. 183.111; 184.188 - 189; 211.310; 151.497;

Перишић Ждралња 11 (2) Свакако су у сродству са својим презимењацима у недалеком Скрадину. 303.115; 151.497

Остаци старијег манастира Драговића, данас испод површине Перућног језера.

Перишић Кричке св. Ђорђе 65 (7) 1 (-) Пореклом су од Гламоча у Босни. Према другом предању, које је у данашње време забележено, пореклом су из Мослаја. Године 1834. забележен је покушај превођења у унуку Петра Перишића из Кричака. Живе у Горњим Кричкама. 303.115; 81.147; 226.22; 211.297; 151.497; I; J.M.; L.A.B.

Перишић Скрадин 21 (6) Ова фамилија је несумњиво у сродству са Перишићима у Ждралњу. 81.147; 211.297 - 298; 14.214; 151.497

Песлај Ервеник св. Јован 38 (5) Свакако спадају у слој становништва који се крајем 17. века доселио у Ервеник из Бјелашког Поља у Босни. Међу Србима иселеним из Далматине у Босну 1771 - 1774. године помиње се Дујо "Песлак" из Ервеника са породицом. Бележени су у литератури и под презименом Песлац: 25.280; 70.5 - 10; 211.304; 103.114; 106.261; 147.500; I.

Петек Балши / Нема их више. Највероватније су нестали у Drugom светском ratu. 211.288; 151.501

Петко Жагровић св. Јован 8 (1) Досељени су са Далматинског Косова, тачније из Уздаља, око 1890. године. У Жагровићу је било 1 домаћинство ове породице око 1920. године. Видети опис породице Петко у Уздаљу: 183.124; 151.501.

Петко Уздаље св. Јован 47 (7) Пореклом су из Босне, одакле су им пречи највероватније дошли крајем 17. века. Зову се и Пешко. Било их је 9 домаћинства око 1920. године.

Василь Петкић из Уздаља (*Vassigl Petko*) већнао се са Меријом Машиш (*Maria Massich*) из истог места и са њом, поред друге деце, добио сина Илију 1835. године: 303.115; 183.119 - 120; 151.500 - 501; 246.260; I, 6.Б; К.В., Б.А.

Петковић Бенковачко Село 13 (2) Ова породица, као и остали православни **Петковићи** у том крају, воде порекло из недалеке Полаче. Јован Петковић био је један од бенковачких земљопоседника у првој половини 19. века: 303.115; 151.502; 190.260; I, 7.С.

Петковић Јагодња Доња. **Петковићи** у Јагодњи су пореклом из суседне Полаче. Сродни су и са својим презимењацима у Лишанима Тињским, Какми и Бенковачком Селу (видети): 87.148; II, С.

Петковић Какми. Пореклом су из бенковачке Полаче. Сродни су и са Петковићима у Јагодњи Доњој, Лишанима Тињским и Бенковачком Селу: 211.316; II, С.

Петковић Кин св. Никола 7 (2) Дошли су из Врлике око 1910. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Свакако су сродни са Петковићима у Маовицима: 303.115; 183.90; 151.502; I.

Петковић Лишанске 5 (1) Досељени су из бенковачке Полаче (видети опис осталих Петковића у Равним Котарима и Буковици).

Петковић Маовице св. Никола 32 (7) Највероватније је од ове фамилије био и Миладин Петковић, парош отишкни, који се помиње међу потписницима једног документа који су православним Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату: 303.115; 81.148; 211.301; 169.368 - 375; 151.502; II, II.

Петковић Небрижевац (Имотски) / Нема их више. Свакако су првобитно били насељени у недалекој Главини. Наиме, Лука Петковић је био на челу Помиње се у земљишним књигама из 1725. године, као насељеник у Главину. Лука се наставио "уз Кадијевиће". Тада је забележено, да је Помињу се и у попису православних породица у Небрижевцу 1860. године: 40.293; 151.502; 43.352; 356.

Петковић Полача (бенковачка) св. Ђорђе 42 (5) У попису бенковачке иселjenice по већем броју котарских и Буковичких насеља (видети): 81.148; 151.502; 260.72; I, 7.С.

Петровић Врбник св. Никола 84 (16) Биле су их 2 куће око 1920. године. Имају иселjenice у Сретенову код Добра, који су тамо прешли 1921. године. Они славе св. Николу. Председник сеоског одбора Југословенске радикалне заједнице 1938. године у Врбнику био је Сава Петровић: 183.121; 235.110; 211.304; 209.131; 151.502; 246.278; I.A.M.C.; Ш.М.

Петровић Кин св. Никола 11 (2) Насељени су из недалеког Врбника. Биле су их 2 куће око 1920. године: 183.91; 211.306; 151.502

Петрановић Дрињица 43 (11) (-) Забележена је традиција, да су "заједно са већином данашњих дрнинских српских породица доселили из Сувог Дола ("Глувод" Дола? - A. B.) у Црној Гору, око 1720. године". Петар Петрановић (Петар Петрановић), прокуратор од цркве Успења пресвете Владичице Богородице која је у Дерничу) се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године Боголуб Петрановић из Дрињица се 1869. године помиње као "српски национални радник". Ова породица се дели на огранке који носе надимке: Саламуша (Сламуша?), Ђундак, Монић, Кујкол, Крупаши, Рус и Кузман. Петрановићи су утедна дрнишка породица: 303.115; 226.32; 202.693; 169.495 - 501; 209.36; 151.502; I.

Петрановић Задар / Петрановићи у Задру спадају међу истакнутије породице интелигентуалаца. Трговци из Задра Боко Петрановић и Петар Теодоров (Петрановић) налазе се у попису пренумерантака на "Србско - далматински алманах" 1836, 1837. и 1840. године (Божидар - Боко и 1839). "Господи Божидар Петрановић, сајентник најистиничкога виједа у Задру и вitez рускога ордена св. Ане II реда" се помиње међу пренумерантима на книгу Вука Каракића "Живот и обичаји народа српског", штампану 1867. године. Међу претплатницима на книге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Петар Петрановић из Задра. Ове породице нема више у Задру. Видети и опис породице Петрановић у Шибенику: 303.115; 165.38; 191.LX; 128.388; 97.7; 98.7; 86.141; 96.177; 151.502; I.

Петровић Шибеник 5 (1) Пореклом су из Дриња, од тамошњих Петровића. На православном гробљу код горње цркве у Шибенику је гроб Марка Петровића из 1809. године. Ту је сахрањен и отац Божидара и Герасима Петровића, Марко. Угледни Шибеничани Кузман Петровић утамненич је зато што је брањио православну веру и говорио против епископа Краљевића. Међу претплатницима на "Српско – далматински алманах" из 1836. године налазе се и шибенски трговац Кузман Петровић (на име свог сина Николаја) и "господича" Ана Петровић. Кузман се 1837., 1839. и 1840. године такође јавља као претплатник на овај алманах.

Међу пре numerантима на књигу Вука Каракића "Ковчежиј за историју, језик и сбогачје Срба сва три закона", штампаку 1849. године, налазе се и Петровић, "професор у Ришиланск. семинешу" у Шибенику, као и Спиридон Петровић из Шибеника. Познати су били браћа Герасим и др. Божидар Петровић (српски научник и родољуб, рођен у Шибенику 1809, умро 1884. године у Венецији). Божидаров отац Марко Петровић, мајка Анастасија и стриц Кузман Петровић, били су одлучни борци против унијатских настојања владике Краљевића. Герасим је, половином 19. века био бококоторски епископ. Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године помињу се Нико Петровић, поморски капетан и Данило Петровић, српски учитељ из Шибеника. (Видети Петровићеву у Задру), 216-178 - 179, 250, 168-513; 191:LXXVII, 126-139, 174-77, 80, 97-7, 95-148, 96-167, 203-200, 151-502

Петрић Травор ср. Свеа 11 (5) 1 (-) # **Петрић** у Травору су од старине римокатолици. Један њихов сахранак је између два светска рата прешао на православље и прихватио хрсну славу се. Саву. Целокупни првословљани сахранак Петрића се нешто касније иселио у Србију. 151-504. ми.

Петричевић Дринић 6 (1) Ово је била значајна дринишка породица у право половином 19. века. Др. Симо Петричевић је био један од вођа "радикалне фракције дринишких Срба" 1880. године. 226-35, 140-25, 151-503

Петричевић Скрадин / Димитрије Петричевић, "ревњиви Србин првословљани", који је био родом из Скрадина, помиње се 1820. године. Ове породице нема више у Скрадину. 151-503, 297-134

Петровић Врлика 7 (3) 151-506; II

Петровић Дриниш / Нема их више. Највероватније су нестали у другом светском рату. 211:295, 151-505

Петровић Задар 10 (4) # Један од тутора задарске православне цркве 1802. године био је Алексеје Петровић. 168-456, 151-506

Петровић Книн 9 (3) 1 (-) У катастарском попису Книне из 1830. године помиње се православна породица Петровић. 300-23, 151-505

Петровић Мильјевци / Међу калуђерима православног манастира Края (вероватно Мильјеваца), стар 30 година (Damasceno Petrovich da Milovatz). Петровића више нема у том месту. 27-36, 170, 151-505

Петровић Миочић 5 (1) 211:290, 151-505

Петровић Отишић св. Арханђел Михаило 106 (19) Петровићи свакако воде порекло из Црне Горе, тачније из области Старе Црне Горе или њеног непосредног суседства (шира околина Цетиња). Они су у време млетачко-турских ратова, крајем 17. века или почетком 18. века, доселени у Отишић код Врлике. Са отишићким Петровићима су можда род Црногорци у Попаљи. Они су заплатили да су се раније презимели Петровић, а тек по свом досељењу из Црне Горе у Далмацију прозвали су својим данашњим презименом.

Петровићи се помињу у православним отишићким матичним књигама, које су се очувале (1845. - 1863. године). Њихово досељавање у Ливањско Полье са највероватније одиграло се крајем 18. века. Имају иселенике у Челебићу и Прижинима (Ливањско Полье), који славе исту славу. Из Ливањског Польја су неки од њих прелазили даље у Гламочко Полье, где се презивају Петровић и Шлоне. Други ограничени свог рода су променили славу и данас славе Туђурђевдан и св. Враче. Предање да је датом пореклу из Црне Горе сачувало се код ове фамилије у Отишићу и код готово свих сахранака ове породице иселених у Ливањско Полье. 302-115, 81-149, 183-108, 201-70, 74 - 77, 211-302, 301-190; 161-45, 151-505, 145-97, и др. Н. Н. Ж. Г. М.

Петровић Плавно св. Ђорђе 37 (5) 1 (-) Из Босне. Стараји им је презиме Зорић. По браћи Саву, Петру и Маринку Зорићу, прозвали су се данашњи Савићи, Петровићи и Маринковићи. Претке становника Плавна, Отока, Паћена, Мокрог Попаља и Зрманја doveо је, између осталих главара, кнез Тодор Зорић у сеоби из околине Бјелога у Босни у јуну 1692. године. Савићи су његови потомци или сродница. Било их је 5 домаћинстава око 1920. године.

Имају иселенике у Мајуру код Шапца. Они сматрају да су старијом "из Мазини, из Црне Горе" (Мазин се налази у Лици). 303-115, 183-111 - 112; 67-285-286, 184-184 - 188, 705 - 10, 211-309, 106-261, 151-505, I

Петровић Скрадин 20 (4) На православном гробљу код горње цркве у овом месту, налази се надгробни споменик породице Петровић из 1780. године. 216-178, 151-505

Петровић Узձоље св. Ђорђе 87 (16) Било их је 15 домаћинстава око 1920. године. Досељенци су из Босне, највероватније крајем 17. века. Од овог

рода је свакако био и Петровић "из Косова" (Petruchi habitante di Cossou), који је 1702. године, заједно са Синобадовим сестрићем и 60 хадуха засео у Пролору, плочава путнике, налазао турске војнике ("нефере") и учествовао у поробљавању једног села "близу Атлагићевих кућа". Василь Петровић из Уздаља (Vassilij Petrović) оженио се 18. 3. године са Меријом Попратником из истог места (Maria Popratnák). Поред остале деце, имали су сина Максима, рођеног 1834. године. 183:120, 67:375 211:289 - 290, 151:505, 246:280, Б.В., К.В. Б.А.

Петрополи Задар / Године 1640. помињу се православни свештеник у Задру Дионисије Петрополи (Petropoli). Он је био син задарског хирурга Антонија Петрополија, који је био родом са Кандије (Крита). Поменути Антонијија је писао тестамент 30. новембра 1640. године. Ове породице нема више у Задру. 151:504, 110:45

Пећнер Полача (Книн) св. Димитрије 22 (2) Дошли су из Босне у 17. веку. Биле су их 2 куће око 1920. године. 303:115, 183:109, 211:311, 151:491, I

Пеурача Мушковић 7 (1) 25:280, 151:506

Пешољ Билишане 13 (2) Зову се и Пешељ. 25:280, 151:500

Пивалица Дубравице (Скрдин) 7 (1) Православна фамилија Пивалица помињу се у Дубравицама 1725. године. Видети и опис породице Пивалица у недалеким Братишковцима, са којима су Пивалице несумњиво сачињавале један род. 151:512, VI

Пијановић Каменомост (код Небрижевца Малог, Имотски) Св. Јован 71 (15) Доселјени су "међу првима" из Попова у Херцеговину. Петар Пијановић је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Каменомост. Помиње се у земљишним из 1726. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 8 укућана и да је добило 10 канала земље. Сматра се, да им је старо презиме било Милковић. Помињу се 1788. као и попису православних породица у Небрижевцу 1860. године. 40:286, 211:314 - 315, 151:507; 43:355 - 356, o.в.

Пилиповић Церање 5 (1) У литератури се ова породица јавља и под пресименом Филиповић. 211:319, 151:508

Пиља Јелина 20 (4) се Јован Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Илија Пиља из Ђелине са породицом. Највероватније је из Ђелине био кмет Сава Пиља, кога, заједно са његовим дететом, спомиње 1814. године Герасим Зелић. Марија, сестра Саве Пиље, за коју такође није наведено одакле је била, удаља се за Сипљестра Веселиновића. Пиље имају породичне надимке Бубићи и Тошићи. 25:280, 288, 303, 103:114, 23:78, 85:134, 86:75, 151:508; I, Н.К.

Пиља Кула Атлагића / Пиље су у Кулу Атлагића досељене 1904. године из Бјелине, преко Раштевића. Дошао им је предак као ковач. Иселили су се.

Пирки Плавно / Никола Пирки је један од предводника сеобе из околнине Бјелаја (у Босни) у Плавно, Оток, Паћене, Мокре, Полье и Јрманљу у јуну 1692. године. Никола Пирки је у августу 1692. године добио од провидура Долфина кулу Мехмедбега Дурахбеговића у Плавну. Породице Пирки у Плавну нема више под тим пресименом. 67:285 - 287, 70:5 - 10, 106:261, 151:510

Пјевалица Братишковци св. Јован 22 (4) Димитрије Пјевалица из Братишковаца је био један од људа прве генерације братишковачке школе 1847. године. Видети и опис породице Пивалица у Дубравицама код Скрдине. 303:115; 25:280, 211:291, 14:234, 76:134, 151:512; I, К.В.

Пјешчић Шибеник 1 (1) 211:288, 151:512

Плављана Кашићи / Нема их више. Вероватно су настали у Другом светском рату. 211:315; 151:513

Плавша Голубић (Книн) св. Тома 58 (12) 1 (-) Досељени су из Босне, свакако крајем 17. а не "у 18. веку", како тврде поједни аутори. Није поуздано утврђено, да ли су сродни са Плавшићима у истом месту (видети опис те фамилије).

Марка Плавшу из Голубића покропљено је митрополит црногорски Сава Петровић 1774. године за "калевана". Из истог места био је и "Симо Плавша, прократор", који се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Јован Плавша био је свештеник у Голубићу и зет Герасима Зелића, који га и помиње 1819. године. Јован се помиње и у статистици далматинске епархије 1835. године. Умро је 1837. Божу Плавшу из Голубића помиње Герасим Зелић везано за неки догађај који су се одиграла на прелазу из 18. у 19. век. Међу претплатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837. године био је и Георгиј Плавша, парос голубићак. Умро је 1839. Биле их је кућа у Голубићу око 1920. године.

Није утемељено тврђење књижевног аутора монографије "Голубић код Книна", да је ова фамилија формирана од рода Гилатовића, који је наводно био старијин из Старог Влаха у југозападној Србији, 183:38, 169:495 - 501; 84:28; 85:135, 86:101, 263:115; 98:2; 156:89; 157:172, 151:513, 32:101, 219:554 - 555; I

Плавша Звијерица св. Троће 31 (2) Досељени су из Босне у 17. столећу. Имају породичне надимак Биканџи. Биле су их 3 куће у Звијерици око 1920. године. Називали су и Плавшићи. Свакако су сродни са Плавшићима у њинском Голубићу, који славе исту красну славу. 303:115, 183:125, 211:290, 151:513, 246:278, I, Б.В.; Б.7.

Плавшић Голубић (Книн) св. Ђорђе 119 (21) Досељени су из Босне у 17. веку. Родоначелник ове породице се, судећи по њеном презимену, звао Плаваша. Ово лично име је понекад давано плавој деци. Следију у "староседиоце", тј. у ред најстаријих досељеника у Голубићу. Не може се поуздано рећи, да ли је ова породица заједничког порекла са голубићким Плавашама (видети).

Јерје Георгиј (Борбе) Плавшић, парох голубићки, помиње се у статистичком драматичном епархије 1835. године и међу претпоставнима на "Србско – драматични алманах" 1838. године. Забележен је и као борац против уније. Били их је 10 домаћинстава, око 1920. године. Имају породичне надимке: Ковићи, Љутићи, Николајевићи, Морићи, Кондратићи, Стевићи и Шупатовићи.

Нема утемељење тврђење које се јавља у поједињој литератури, да је ова фамилија пореклом од рода Пилатовића, који је наводно старионе из Старог Влаха: 183.42, 98; 161.38; 263.115; 94.96; 151.513, 32.102 – 103; 219.554 – 555; 217.125

Плавшић Стриница св. Ђорђе 1 (1) Досељени су из Голубића (код Книна), од тамошњих Плавшића, око 1850. године. Даљим пореклом су из Босне. Било им је 1 домaćинство око 1920. године. Светштаник Јован Плавшић из Стриница забележен је као борац против уније: 183.42, 117; 211.312; 151.513

Плазина Радашиновићи св. Стефан 9 (2) Свакако су њихови рођаци биле и нестале Плазине у Врани (видети опис те породице): 151.513; I

Плазина Врана / Православка Марта Плазина, рођена у Врани, удаља се 1859. године из Ђуре Јеводу у истог места. Нема има више у Врани. Несумњиво су били сродни са Плазинама у Радашиновићима: 151.513; KV.

Плејо Рамљане св. Стефан 17 (3) Зову се другачије Плејић. Били су их 4 куће око 1920. године. Старац "Видъ Плеонъ(?) из Косова се јавља међу потписаним драматичним православними породицама на једном документу из 1796. године (највероватније се ове одаје ради о породици Плејо). Код Накићеновића је као слава ове рамљанске породице погрешно наведен св. Ђорђе. Матаја им је у делу Рамљана званик Мадилани.

Мијо Плејо из Рамљана (Mijo Plejo) оженио се 1826. године са Маријом Симић из Орлића (Marija Simić). Они су, поред друге деце, имали боку Илинуку, рођену 1835. године.

У парохији Бараћи код Герзова у западној Босни крајем 19. века је живела православна породица Плејић. Иако су њени чланови славили Николајем, Плеје вероватно представљају сроднике веома бројног рода драматичних Плејића из Имотске Крајине. Средином 20. века носиоци овог презимена у 41 домаћинству. Мање су били бројни ограници ове породице у Сплиту (18 у 5 кућа) и другим местима. У исто време,

Плејићи су живели у: Биоринама код Имотског (9 у 1 кући), Новим Селима (9 домаћина) и, у мањем броју, по још неким местима.

Плејићи су се по Имотској Крајини, како се сматра, раселили из Граве, Плештина (Плештиковић, Плештићи). Према презиме ове породице гласило је била су их два бројна домаћинства у Грави. На челу првог домаћинства, у коме је било укупно 10 чланова, био је Мате Плештића, домаћин у другој кући ове породице био је Мартин Плештића. У његовом домаћинству је 1725. било укупно 11 укућана.

Према другом документу, попису Сплитске надбискупије из 1725. године, у Биоринама су забележана домаћинства: Божо Плештиковића (8 укућана), Матије Плештиковића (4) и Вида Плештиковића (3). Истовремено, у Новим Селима пописани су домаћини, на чијем челу су били Стијепа Плештић (5 укућана) и Иван Плештићић (5).

Плејићи у Горним Дражимирима у Ливањском Пољу су такође драматичке верословске. Они сматрају, да воде порекло од породице Вујадин из Дувњацког Поља. На ободу Ливањског Поља, изнад Струпнића и Лусине, налази се топоним, највероватније узвишење, Пленика Торина.

У попису босанско – херцеговачких римокатолика из 1743. године помиње се домаћинство Ивана Плеје (Joannes Plea) у месту Градац код Посујча. У његовом домаћинству живело је укупно 14 осoba.

Иселени огранак једне од ових породица највероватније представљају и Буњевци Плејићи у Суботици, који се у документима помињу од 1687. године.

Вреди поменути, да у Паковом Селу код Дриња живи породица Плеједин (46 особа у 7 домаћина средином 20. века), за коју се не може поуздано рећи, да ли је у средству са Плејјама: 3.160, 183.114 – 15, 41.186, 243, 211.290 – 291, 169.495 – 501, 151.514, 78.61; 87.283; 101.293; 248.279; I, B.B., B.N., K.B., BA.

Поздер Велико Глава 16 (3) Православна фамилија Поздерима помиње се у Великој Глави 1725. године. Лазар Поздер из Велике Главе је био један од ђака прве генерације братишковачке школе 1847. године. Тодор Поздер из Велике Главе је, како се забележено у известној архивској грађи, оставио братишковачку цркву 6 дана оранџице. Видети и опис пор дице Поздер у Кашићу: 303.116; 25.280; 201.55; 14.236; 76.113, 134, 151.527; I, VI, H.B.

Поздер Кашић 45 (7) Ова породица је несумњиво у средству са Поздерима у Великој Глави (видети): 303.116; 211.315; 151.527; I

Покрајац Врличко Крајина / Михаило (Милосав) Покрајац, био је сердар врличке Крајине од 1694. године, а погинуо је под Белјајем код данашњег Босанског Петровца (1695. године?). На сердарском месту га је наследио Ђука Покрајац, можда његов брат, који је погинуо крајем Морејског рата (до 1699. године). Филип Грабовац (1697/8 - 1749. године) наводи сердаре

Милосава и Ђуку Покрајце као православце (т. н. некатолике). Нема их више у Врличкој Крајини. 55:270; 53:203, 205, 151:518 - 519

Покрајац Вариводе св. Ђорђе 42 (7) Презиме ове породице сведочи о њеном пореклу из Подкраја (Поткраја). Данас, међутим, није могуће поуздано рећи, који је поткрад у питанју: пошто насеља са овим именом има више по западним српским крајевима. Међу њима вреди поменути: Поткрај – део Ервеника западно од Книна, Поткрај (Брдски и Исаковачки) – села у Гламочком Попљу, као и Поткрај – заселак Гермова код Мрињић Града. Светштеник Висарион Јерин Покрајац, који се помиње као дрнишки парох 1738. године, рођен је у Вариводама. Имају породични надимак Типзи. 303:80, 116: 25:280, 290; 139:47, 211:296; 151:519; I. ш.М.

Покрајац Ђевирске св. Ђорђе 9 (1) Презиме ове фамилије сведочи о њеном даљем пореклу из места које се зове Подкрај или Поткрај. Места и делови насеља са овим именима има више. 303:76, 116: 25:280, 151:519; 185:530, 545

Покрајац Жажвић 9 (2) Ова фамилија је несумњиво у средству са Покрајцима у Ђевирским и Вариводама. 303:116, 151:519, I.

Покрајац Ивошеваци / Међу Србима исељеним из Далматије у Русију 1758. године помињу се Симо Покрајац из Ивошевацима. Нема их више. Видети описе Покрајца у Ђевирском и Вариводама, који су им свакако били у средству. 105:221; 103:82; 151:519

Покрајац Кини св. Никола 3 (1) Дошли су из Промине (тачије из Развоја) у Далматији крајем 19. века. Било их је 5 домаћинстава око 1920. године. 183:39; 151:519

Покрајац Развоје св. Никола 92 (18) 1 (-) Од ове породице је, највероватније, био дрнишки парох Григорије Покрајац, а њихови огранак представљају и Покрајци у Кини (видети). 303:116; 216:250; 151:519; I.

Покрајац Скрадин / На гробу код православне капеле св. Петке у "обртнику" из Скрадина, помиње се међу претпостављенима на књигу Српске књижевне задруге 1892. године. Ове породице више нема у Скрадину. 216:178; 191:XXVII; 151:518

Покрајац Шибеник 1 (1) Шлиро Покрајац, ученик српске школе из Шибеника, помиње се међу пренумерантима на књигу Вука Каракића "Живот и обичаји народада српскога", штампани 1867. године. Јово Покрајац, поседник из Шибеника, помиње се међу претпостављенима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године. 191:XXVII; 126:404; 151:519

Покрајац Метковић (Неретва) 9 (2) 42:106, 151:519

Полјак Шибуљина (Трибач – Шибуљина) Св. Ђорђе 26 (4) Родоначенчки ове породице је, судећи по њеном презимену, био полјак, односно чувар се зову *Матијашци и Којзача*. 81:151; 211:319, 151:521; I. М.А.

Попадић Врлика / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. Нема сумње, да су чинили огранак стишијићких Попадића. 211:300, 151:522, I.

Попадић Кистање / Нема их више. Највероватније су нестали у Другом светском рату. 211:296 - 297; 151:522

Попадић Отишић Се Архангел Михаило 25 (3) Попадићи се помињу у попису Отишића из 1700. године. Ова породица, судећи по њеном презимену, порекло води од известне попадије, несумњиво удovicе извесног свештеника. 211:302; 301:122 - 123; 151:522; 145:97; П.М.

Попадић Проложак Доњи (Имотски) 13 (3) Насељени су из Попова у Херцеговини "међу правима". Помињу се 1800. године, а наредни су и у попису православног становништва Тропоја 1860. године. 40:289; 211:314; 151:522; 43:356

Попац Дриниш 4 (2) Свакако представљају огранак породице Попац из недалеких Кричака (видети). 211:295, 151:522

Попац Кричке св. Никола 33 (5) 2 (-) Тридесетих година 19. века помиње се Стана Попац из Кричака. Живе у Доњим Кричакима. 15:39, 151:522; I. Л.В.

Попић Ервеник св. Стефан Дечански (Мратиндан) 36 (5), 1 (-) Судећи по специфичној крсној слави ове породице, Попићи представљају даље споменике ервеничким Шашићима, Дракулићима (Дракупа) у Далматији и Лици и других крајишким породицама, које славе Мратиндан. Описанји подаци о овом роду изнети су у спису породице Дракупа (видети).

Православних Попића има и по Горњој Крајини, тачније по Колдину. Срби Попићи живе и по Славонији, или они славе св. Николу. У већем броју места по Босанској Крајини је, крајем 19. века, било носилаца презимена Попић. Они су славили различите славе: св. Ђорђа Попићи у парохијама Ракевљић код Приједора и Гермова, св. Николу они у парохијама Јошавка код Бања Луке и Јубиља код Приједора, а насиоци овог презимена се са другим славама јављају и у источним деловима Босне. Римокатолички Попићи живе по различitim обласностима. На пример, забележено са 4 породице са овим презименом по Босни 1743. године.

Само презиме Попић највероватније је настало по свештеничком позиву, којим се давао предак. За разлику од презимена Поповић, ово презиме је формирano према старијем језичком облику, који је "понекде очуван у говорима западних крајева (минохица 'поли' уместо 'попови')". У самој Буковици је у 19. веку забележено, да свештенички син има надимак

Попић, по очевом занимљују. Термин "попић", поред тога, има и друга значења, на пример, може означавати и деминтивус речи "поп" (мали или млад свештеник), али је дођење у везу са тим значењима мало вероватно. 303:116; 705 - 10; 211:304; 106:261; 151:522; Ј.Д.Д. К.В.

Попић Жељар са Борбе 1 (-) Ова породица представља огранак фамилије Попић из суседног Ервеника. 151:522; 18:90, У.Ј.

Поплашен Мирловић Полье 6 (1) Чланови ове породице помињу се у попису досељеника из Дринице Крајине у Ракитницу, Дазлину, Велим и Бањевце 1684. године. Тада је у бандерији капетана Анетића забележен Маноло Поплашен (Manollo Poplasen) са 1 чланом домаћинством. Исте године се у дружини капетана Стиличевића алиас Перасија, која је тадаје била досељена из Дринице Крајине (вероватно у Велим), помиње Радивој Поплашен (Radivoj Poplassen).

У попису босанских и херцеговачких римокатолика из 1743. године помињу се 4 домаћини са прозименом Поплашениковић. У питану су били: Ђорђије Поплашениковић (Georgius Poplasenovici), Лука Поплашениковић (Lucas Poplasenovich), Михаило Поплашениковић (Michael Popplasenovich) и Стефан Поплашениковић (Stephanus Poplasenovich). Права двојица су живела у месту Корибини у парохији Добретићи (данас Добротићи), а друга двојица у Мелни, поцираној у истој парохији (околина Јајца). Поменије Радивој Поплашениковићи су свакако сродници православних Поплашена. 211:288; 151:522; 78:81; 141:184, 192

Половац Метковић (Неретва) 44 (10) Презиме ове породице сведочи о њеној старини из области Полова у источној Херцеговини. 42:106; 151:522

Поповић Бисовичино Село са Јован 21 (2) Међу Србима исељенини из Бисовичиног Села са породицом. Имају породични надимак Кукићи. 303:116; 280, 295; 103:114; 151:522; Ј.Ш.М.

Поповић Бискупија са Никола 291 (55) Дошли су из Гламоча (Гламочко Погорје) у Босни 1689. године. Од ове породице је био свештеник који је Радованом Пријићем. Тадаје свештеник је сахрањен под једном римском плочом у Бискупији. Од њих су бивали свештеници од 1689. године, па све до 1941. године. Деле се на ограни који носе породичне надимке: Бричеле, Морлачи и Видићи.

На катастарском плану Бискупије из 1709. године, који је сачинио инженер Фаветини, забележено су две парцеле Михајла Поповића (Mihailo Popović) и један посед Николе Поповића (Nicolò Popovich). Њих двојица су, вероватно, били преци свих Поповића у Бискупији, и први тамошњи досељеници од овог рода.

Михаил Поповић, парох бискупијски, налази се у попису преумераната из "Србско – дalmatinskih almanah" 1836 – 1840. године, а помиње се и у статистици дalmatinske епархије 1835. године. Онисим Поповић, српски ратар, био је од овог рода. Поповић је у Бискупији било 48 домаћинстава око 1920. године: 303:116; 216:250; 183:95; 211:303; 62:152 – 153, 156; 23:76 – 78; 161:39; 97:7; 263:115; 98:7; 84:95; 95:143; 96:179; 246:277; I

Поповић Богатић (Промина) са Врач, Кузма и Дамјан 72 (16) Стефан Поповић из Богатића и Марта рођена Крсташовић су имали децу: Симеоновић (рођ. 1813, удану за Дмитара Мажебраду), Марка (рођ. 1825), Симоновић (рођ. 1831) и Саву (рођ. 1834).

Године 1821. православац Сава Поповић речени Чоко из Богатића је, заједно са још двојицом, пущен на унijатског свештеника Ступниџог, комесара Геталдија и мајора Кунера, због њиховог рада на унijашњу Срба.

Године 1840. оженио се Стефан Поповић из Богатића, син Шипре, Станом Манојловићем из Развоја. Један Поповић из Промине се, крајем 19. века, оженио ћерком Илије Шушчића из Јагодње. Касније је, уместо ње, довођену другу жену, из Варнивода. 303:115; 168:520; 301:139; 161:53; 12:179; 36:64 – 66; 151:522; Ј.К.Б. а.б.

Поповић Жаквић / Нема их више. Свакако су нестали у другом светском рату. 211:293 – 294; 151:523

Поповић Задар 4 (3) 1 (-) # Међу претплатницима на књиге Српске књижевности задруге 1892. године појављује се и Џуро Поповић, свештеник у Задру. 303:116; 191:51, LXI.

Поповић Јагодња Горња са Јован 85 (14) Из Мирана код Бенковца је, у априлу 1646. године, православни свештеник Петар Поповић превео у "окопину Задра" 20 породица са 156 душа, од тога 50 ратника. Вероватно је он био један од предака Поповића у Јагодњи.

Васиљ Поповић, капетан Јагодње, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. У попису Јагодње Горње из 1756. године помињу се Васиљ Поповић (Vassil Popovich) и Андреја Поповић (Andrea Popovich). 107:130:37:396; 211:316, 320; 106:245; 169:368 – 375; 151:523; 260:83; П.С.И.

Поповић Кистанье са Никола 37 (8) 2 (-) # Имају породичне надимке Кунотини и Којићи. 303:84, 116; 25:280, 254, 295; 211:296 – 297, 151:523; Ј.Ш.М.

Поповић Книн / У катастарском попису Книн из 1830. године помиње се православна породица Поповић. Вероватно се ова породица није одржала у Книну. По свему судећи су сви Поповићи који су живели у Книну 1948. године потомци каснијих досељеника. 300:23; 151:522

Поповић Книн св. Никола 24 (8) # Доселили су се из Бискупије (Далматинско Косово) око 1880. године. Биле су их 2 куће око 1920. године. 183.80; 211.306; 151.523

Поповић Колјане Доње 29 (6) 211.300; 151.523

Поповић Корлат Михољдан 5 (1) 151.523; п.с.

Поповић Миране 7 (1) Из Мирана код Бенковца је, у априлу 1648. године, православни свештеник Петар Поповић превео у "окolini Задра" 20 породица са 156 душа, од тога 50 ратника. Седамдесетих или осамдесетих година 18. века мирански парох је био Андрија Поповић, звани Челатовић. 107.150; 211.319; 103.112; 106.245

Поповић Мокро Поље са Лука 174 (36) Дошли су из Босне, свакако из Ђелажског Поља у општину насељавању Мокрој Пољу 1692. године. Биле су их 22 куће око 1920. године. Васиљ Поповић, капетан Мокрого Поља, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године метаком сената. Поповићи су распоређени су по мокропольским засеосима: Завођи (6 кућа око 1920. године), Ком (8 кућа у истом периоду) и Мокрој Пољу (6 кућа). Имају породични надимак Цагелићи. Године 1693. помињу се харамбаша Џуро Опачин речени Поповићи Мокром Пољу. По овоме се види да су они, у ствари, ограњак Опачине са истом славом. Мокропольски Поповићи, плављачки Опачини и друге породице које славе ову славу по северној Далмацији и осталим крајишким областима несумњиво представљају огражке једног веома стогор и разгранатог обрасла. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у опису Опачине у Плавну. 303.116; 25.280; 289; 183.103; 67.296; 70.5 – 10; 211.307; 106.261; 169.368 – 375; 151.523; I

Поповић Отон (Радљевац) св. Ђође 15 (2) Дошли су из Босне, свакако из Ђелажског Поља у општину насељавању краја ско Отона и Плавна 1692. године, а не "у 16. веку", како тврди поједини аутори. Биле су их 2 куће око 1920. године. По једној административној подели припадали су Радљевцу, а по другој Отону. 183.113; 70.5 – 10; 211.307; 106.261; 151.522; I

Поповић Полача (Книн) / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. 211.311; 151.523

Поповић Пристег 16 (3) Вероватно су од Поповића из Јагодње Горње. 303.116; 211.313; 151.523; I, п.с.

Поповић Скрадин 3 (1) 211.287 – 298; 151.523

Поповић Чиста Мала св. Никола 85 (13) Родоначелник ове породице је, судећи по њеном презимену, био свештеник. 303.94; 116; 211.293 – 294; 151.522; I

Поповић Шибеник 25 (10) 2 (-) # На православном грбљу код горње цркве налази се надгробни споменик породице Поповић из 1789. године, као и "заштитника(а) споменика" славенског и немецког книжевства алманах" био је 1836. и 1838. године Спиридон Поповић из Шибеника, био је и Григориј Поповић, "кувац" (трговац) из Шибеника. Међу претплатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837. године пренумерантима за Књигу Вука Карапића "Кочевежиј" за историју, језик и Поповић из Шибеника. Теофан Поповић, свештеник и учитељ из Шибеника, помиње се међу пренумерантима на њунту Вука Карапића 128.138; 404; 87.7; 98.7; 94.101; 151.523

Попратник Уздаље св. Ђође 43 (9) Превци ове уздаљске фамилије досељени су из Босне.

Илија Попратник из Уздаља (Ilija Popratnik) оженио се 1827. године са Јоција Шареџ (Јоса Sarac) из "Цетиње" (свакако из Цетиња у Цетињском Крају), где је ова породица веома бројна. Они су, поред остале деце, имали сина Трибуна, рођеног 1835. године. 183.120; 211.289 – 290; 151.523; 246.280; б.в.; К.В.; б.А.

Праменек Бруд / Јован Праменек, родом из Бруда, досељено се средином 19. века у Приштег и засновао породицу са Мартом Сладак. Ове породице нема више у Далмацији.

У Херцеговини, тачније у Седларима у Попову такође живи породица која носи ову веома специфично презиме. Чланови херцеговачке породице Праменек славе св. Стефану, кога славе и сви други становници Седлара. Сматра се, да је сваки досељеник у ово место морао приватити ту хрсну славу. Према предању, предак им се досељио из Буковог Потока код Љубиња у источкој Херцеговини. Ова традиција описује, како је један предак Шпановић из Седлара убио Михојевића из Грмљана, па се из страха од освете одметнуо у хаджу. После неког времена, вратио се у Седларе, мислећи, да је ово убиство већ пало у заборав. Међутим, Михојевић му припрети и он поново избегне и никада се не врати. Из Буковог Потока Шпановић пошаље Праменку у Седларе, да се склони његовом ћерком, и да остане на његовом имању. Далматинска породица Праменек свакако је водила порекло од истоимене фамилије из источне Херцеговине, из Буковог Потока или из Седлара. 151.528; 171.578; 287.142; К.В.

Праменек Кожловец / Марко Праменек родо се у Кожловцу, Касније је прешао у Церање, где се 1859. године оженио са Петрицом Јаћов. Нема их више ни у Кожловцу, ни у остатку Далмације. 151.528; К.В.

Праменек Пристег / Јован Праменек дошао је из поднога Бруда у Пристек и ту се оженио са Мартом Сладак. Њих деце су 1856. године добили ћерку Божицу Праменек. 151.528; К.В.

Праменка Церарње / Ова нестала породица водила је порекло од Марка Праменка, рођеног у Коложовцу, који се доселио у Церарње, оженио се Петрицом Јаочом и са њом 1861. године добио сина Ђурила Праменка „речног Граовца“. Данас није познато, у каквој вези су чланови ове породице били са церарњским Граовцима (видети). Можда су били сродни по женској линији. 151.528; К.В.

Прав Каньни 9 (2) 211.290; 151.528

Промеља Главина Доња (Имотски) 2 (1) Дошли су у новије време из Црногорија (Имотске), а тамо су дошли „међу правима“ из Зубаца у Херцеговини. 40.284; 211.114; 151.532

Промеља Црногорија (Имотски) 17 (3) Досељени су из Зубаца у Херцеговини „међу правима“. Помињу се 1880. године у попису православних породица у Црногорији. Неки од њих су се одселили у Главину код Имотског (видети). 40.284; 293; 151.532; 43.356

Придишка Корлат / Православац Лазо Придишка ломиње се у попису Корлате 1749. године. Ове породице нема више у Корлату. 25.299; 261.185; 151.529

Предојевић Жегар Св. Тројче 1 (-) Зову се и Предојевићи. Свакако новији досељеници из суседне Крупе (видети). У Жегару су раније живели Предојевићи који су се у потпуности иселили. Неки од њих су прешли у Крупу, а други у Польску. Из Крупе су касније овај огранак вратило назад. Само презиме се несумњиво формирало у Жегару. Оно долази по мушким личном имену Предоје. Предојевићи су највероватније у овом месту живели још крајем 17. века или нешто раније. Међу Србима исељениним из Далматије у Польску 1771 - 1774. године помињу се Сава, Давид и Илија Предојевић из Жегара са породицама. 103.115; 151.529; 18.90 - 92

Предојевић Крупа св. Тројче 82 (16) 1 (-) Стараје и правилније презиме ове породице било је Предојевић. Несумњиво су прешли из Жегара у Крупу Наиме, око 1750. године у потпuno пуста (или запустела) насеља Крупу и Голубину насељено кружким игуманом, Гаврилом Паравињијем. Ови досељеници су били из Равних Котара и Жегара, а свакако је међу њима било и пастирске станове у атарима данашњих села Голубина и Крупе, што је можда био и случај са презименом Предојевића. Игуман Гаврило Паравиња је, такође, био и обновитељ манастира Крупе. Забележено је, да је нешто било... сасвим у пустини гором зарасла, а ћелије као колеџице“. У том периоду је игуман Василије Јоћић „понешто раскрчио и поправио“.

366

Вујо Предојевић, син Тодора, рођен је у Крупи 1812. године. Његов млађи брат Веселин рођен је у истом месту 1824. године. Предојевићи имају иселjenike по Босни који славе исту славу. По тој и сродству са њима. Ни стари херцеговачки род Предојевића, који слави св. Николу, свакако није у сродству са дalmatинским Предојевићима. Оппиријни подаци о овој фамилији биће презентовани у монографији 92. У.Ј. Ш.Б. К.В. Б.А

Приметица Масвице 15 (4) Зову се и Приметице. Године 1835. поменут је Анте Приметица из Масвице (Ante Primetica s Masovicze), без снажне конфесионалне припадности. На свог Приметицу и на још неке дalmatинске који су упадали на турску територију и пљачкачи, жалио се тада ливањски капетан Ибрахим-бег Фирдус дalmatinskим гувернером Лилиенбергу. 211.301; 273; 151.530; II

Преочани Цетина св. Арханђел Михаило 134 (22) Дошли су из Преоча у Босни (област Унац, односно дравски крај), а по месту порекла су и добили презиме. Старо презиме је заборављено. Не помињу се под овим презименом у старијим документима. Досељени су у Цетину после предаје Милаша, Баршића и Четника. Ограници им имају надимке: Јули, Шантани, Вурлановићи и Јурановићи. Преочани у Мошорину у Шајкашкој области (југоисточна Бачка) свакако представљају огранак овог крајишког рода. У православним матичним књигама тог места породица Преочани се помиње 53 пута у периоду између 1783. и 1851. године. Чланови исте мошоринске фамилије су бележени и под презименом Преочан (1787) и Преочански (1797 - 1852. године, у 32 наврата). 303.116; 173.62; 211.301; 301.130; 161.43; 151.531; 47.160; I; II; 6.5.

Прибић Имотски / Сматра се да су били стара породица. Помињу се у једном документу писаном 1860. године. Нема их више. 40.292; 151.532; 43.355

Прибојан Зајерица св. Врачи Кузма и Дамјан 17 (3) Накићеновић је забележио, да су дошли „са Косова у 16. веку“. Наведена област порекла, као ни време досељавања, свакако нису тачни. Било их је дамаџинство око 1920. године. Називали их и Прибојан.

Пава Прибојан из Зајерице (Pava Pribojan) оженио се 1827. године са Ружицом Петровић из Узձола (Ruzizza Petrović). Они су имали ћерку Симеону, рођену 1835. године, а ероватно и другу децу. 183.125; 151.532; 248.278; Б.В. К.В. Б.А.

Пригабић Косово (област) / Давид Пригабић, арамбаша Косова (области), помиње се међу потписnicima једног документа који су православни дalmatинци упутили 1759. године млетачком сенату. Овог презимена нема више. 183.41; 169.368 - 375; 151.532

Пријић Бискупија св. Никола 120 (20) Досељени су из Гламоча (Гламочког Польја) у Босни 1689. године. Била их је 21 кућа у Бискупији око 1920. године.

Од њиховог рода је био харамбаша Радован Пријић, који је 1689. године предводио себу 34 православне породице из Гламоча у Бискупују. На катастарском плану Бискупије из 1709. године, који је сачинио инжењер Фаветини, забележено је осам парцела Радована Пријића (Radovan Pris) и шест парцела Јована Пријића (Zuanje Pris). Њих двојица су, свакако, били пречици свих Пријића у Бискупији, и први тамошњи досељеници од овог рода. Све штитник Антоније Пријић из Бискупије забележен је као борац против уније. 303.116; 183.39; 42, 94 - 95; 211.303; 62.152 - 153; 161.39; 151.532; 246.277; I

Принуз Киниско Польје / Старе пастирске колибе Принзуза налазиле су се на обронцима Пљешевице, у атару Киниског Польја. Православни Тодор Принуз из Киниског Польја, стара 42 године, умрла је 1837. а Јаков Принуз 1839. у 57. години живота. Ове породице нема више у Киниском Польју. Презиме Принуз несумњиво је формирano по породичним односима у којима је био њихов родоначелник, тачније по домазетству. 183.99; 151.533; KB, B.A.

Прилић Јагодња Доња 15 (2) 147.396; 211.316; 151.533; L.P.C.

Продан Лишаве Тињске св. Ђорђе 11 (2) 151.533; I

Продан Трибјан-Шибуљина св. Илија / Живели су у засеку Продани и никаја их није било више од 2 куће. Запамћени су као породица у којој је често долазило до међусобних несугласица и срвађа. Сматра се, да је један од последњих чланова ове породице скраћен 1908. године на римокатоличком грбову, што указује на то, да су се један сегранак Продана у новије време поконвертио. Међу жртвама Другог светског рата било је и православних Продана из Трибјана – Шибуљине. Нестали су пре 1948. године. 211.319; 147.534; I, M.A.

Продановић Ислам (Грчки или Латински) / У документу из 1741. године помиње се православни грчки свештеник Григорије Продановић (Gregorijum Prodanovich ritus graecis serviani sacerdotem). За њега се каже да је службу вршио у свом родном месту Исламу (...in patria sua Islam...). Нема их више у овом месту. 169.253; 151.534

Продановић(?) Карин Павле Продановић, сеоски судија (главар) из Карина, помиње се као потписник једног документа из 1730. године. Он је највероватније био православац. Ове породице нема више у Карину.

Продановић Надвода (Жегар) св. Ђорђе 11 (3) Сладају у породице које су се у јуну 1648. године преселиле из Жегара у Будин код Поседара, да би се за време Морејског рата вратили у Жегар. Међу Србима исељеним из

Далматије у Польску 1771 - 1774. године помиње се Мијо Продановић из Жегара са породицом. 25.280; 103.115; 151.534; 18.115 - 116; Š.Š.

Простран Задар св. Архијепат Михаило 9 (2) Ова фамилија несумњиво представља огранак бројног рода Пространа из недалеког Смоковића.

Простран Смоковић св. Архангел Михаило 226 (24) Међу одборницима Православне цркве у Смоковићу 1752. године помиње се Михаило Простран. Он се помиње и међу православним Смоковићанима у документима из 1616. године, заједно са сајсом рођеним стрицом Остојом Пространом (Michael Prostran e zio cattane di quell Ostoja Prostran, Misilo Prostran), 303.116; 103.93 - 94; 169.411 - 412; 151.534; I

Простран Шибеник / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. Несумњиво су водили порекло од рода Пространа из Смоковића. 211.298; 151.534

Протић Голубић (Кин) св. Никола 72 (17) Представљају огранак голубићких Радиновића (видети опис те породице). Родоначелник ове породице је, судећи по њеном презимену, био прота. Било их је 17 домаћинстава, око 1920. године. Имају породични надимак: Гаврићи, Паулићи, Глишовићи, Лексићи и Стеванчевићи. 183.98; 151.535; 217.125

Протић Имотска Крајина / Михаило Протић из Имотске Крајине помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Ове породице више нема. 169.368 - 375; 151.535

Пртљага Отишић Св. Јован 17 (3) 151.535; 145.98

Пришић(?) Биљане Горње / Православац Петар "Prasigh" помиње се у попису Биљана Горњих 1749. године. Ове породице нема више у Биљанима Горњим. 261.183; 151.535

Пришић Затон 43 (5) Вероватно су били у сродству са несталом фамилијом Пришић из Биљана Горњих. 303.116; 25.280; 211.318; 151.535; I

Пучача Радучић св. Никола 85 (8) Дошли су из Босне, свакако крајем 17. века. Било их је 8 домаћинстава око 1920. године. Имају породични надимак Крчмарци. 303.116; 25.280; 294; 183.113; 151.536; I

Пуjiћ Главина Горња (Имотски) 1 (1) Ова фамилија представља огранак Пуjiћа из Главине Доње (видети). 40.285; 151.538

Пуjiћ Главина Доња (Имотски) 37 (9) Дошли су "међу првима" у Главину. Филип Пуjiћ је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу

у Главину. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 6 укућана и да је добило 12 канапа земље. Пујић се помињу у Главини и у документима писаним 1801. и 1860. године.

Пујић и данас има у области њиховог порекла, Херцеговини. У Тодорићима и Придворицама код Требиња, као и у самом том граду, живе чланови ове фамилије. Матица им је у Тодорићима, где сладају у старије породице. Њихово даље порекло није познато. Красна слава ове породице је Ђурђевдан. Сматра се, да су од ових православних Пујића и римокатолички Пујићи у Мрцинама (Конављи).

Пујама или Пујима се у Далмацији називају становници италијанске јадранске провиније Апулије (главни град Бари), али и Италијани уопште. Са друге стране, овај надимак понекад добијају и особе, које својим физичким или психичким особинама подсећају на Италијане. Мохада су овакви надимци били у употреби и у јужној Херцеговини. 40:285; 151:538; 171:586; 43:352, 356; 293:339, 343.

Пукићевић Кинеско Полье / "Марко Пукићевић", капетан Кинеског Полье се јавља међу потписаним дalmatinskim православцима на једном документу из 1796. године. Нема их више. 165:495 – 501; 151:538

Пулић Врана / Покојном православцу Мујајлу Пулићу из Вране је, непосредно након његове смрти 1869. године, његов супруга Стеванка Шуша родила сина Тодора Пулића – Милешевића. Није познато, по којој основи је Тодор носио ово друго по везима. Пулића више нема у Врани. 151:538; 58.

Пунов Голубић (Кин) св. Лазар Праведни 36 (7) Зову се и Понош. Досељени су из Жегара код Обровца у 18. веку. Данас у жегарским насељима нема Пунова, што значи да је ова породица у потпуности исељена одатле. Била су их 4 домаћинства у Голубићу око 1920. године. Крајем 19. века је у парохији Кучу у Босанском Крајину забележена породица Понош, која је славила Лазареву суботу. Ово је највероватније био исељени огранак жегарско-голубићког рода Пунова. Презиме Пунов (Пуношевић, Поновићевић, Понош) формирano је по личном имену родоначелника. Није забележено да се мушки лично име Пунов појављује у наше време, а ни раније није било много често. Зна се да се оно јављало у Барањи (околина Белог Манастира) и у Старој Црној Гори (скопине, Цетиње). На неколико помену овог имена наилазимо у документима почевши од 14. века. Поред тога, забележено је и у спрсским поменицима 15 – 18. века. Ово је словенско лично име, формирano од Урош и сплично).

И по другим обlastima се јавља првиме Пунов(евић), али се не може поуздано рећи, да ли су његovi иносиоци у сродству са неким од Пунова у северној Далмацији. Тако, на пример у Старој Црној Гори, у племену Његуши између Котора и Цетиња, живи породица Пуношевић, која слави

са Николом. Ово је веома стара фамилија, чији се првци спомињу међу његушком властелом и кнегевима још у повељи Ивана Црnoјevићa 1489. године. 183:98; 151:539; 18:148 – 149; 32:193 – 104; 219:554 – 555

Пунош Добропољци 75 (14) Пуноши у Добропољцима имају породичне надимке Ђуте и Муте. У једном документу, писаном у Задру 1648. године, помиње се Петар Пунош (Pietro Punoš), за кога није назначено, одакле је био. Римокатолички Пуношевићи помињу се у Филипљансу 1668., а Пуношевићи исте конфесије у Сукашну 1659. године. 303:116; 25:281, 290:297; 282:431, 451; 211:294, 23:77 – 78; 151:539; 18:148 – 149; 1

Пунош Жахвић 21 (4) Несумњivo представљају огранак истоимене фамилије из Добропољца. 303:116; 151:539; i

Пунош Жегар / Надвероватије су били пореклом из Добропољца. Нема их више. 183:98; 151:539; 148 – 149

Пуплавац Бенковач 15 (4) У литератури се јављају и под презименом Пуплавац. У средству су са осталим својим презименима, као и са Пупловцима по Далмацији. 303:116; 211:313; 151:539; i

Пуплавац Билишане 65 (7) Називају се и Пупловци. Ограници ове породице имају породичне надимке: Гранде, Ђурићи и Мишковићи. 25:281, 291, 292, 297; 211:317, 23:78; 151:539; i

Пуплавац Бильане Доње 100 (14) Називају се и Пуплавац. Ово је један од најбројнијих огранака дalmatinskog roda Puplavaca (Пупловца).

Пуплавац и Пупловца има и по Лици. Носиоци првог наведеног презимена бројали су 1915. године укупно 15 домаћинстава у Личко – Крбаској жупанији, од чега је 12 домова живело у Дебелом Брду код Бунића. Пупловца су исте године била 23 домаћинства у Лици, од чега њих 12 у Зрманју и 10 у Врховинама.

У бничком крају су 1712. године пописана домаћинства попа Симона, Павла и Рађена Пупловца. Рађен Пупловец (Rađen Puprovac) је тада био 50 година стар и са њим су живела његова браћа Којо (Kojo), Никола (Nicolao) и Илија (Ilija), затим Никола Рађенов син (Nicolao), Максим (Maxim), Стојан Николин син (Stojan sohn Nicolo) и Радосав Рађенов син (Radosav). У домаћинству свештеника Симе Пупловца (pop Simon Puprovac), старог 30 година, од мушких чланова домаћинства су, поред домаћина, живели: свештеников отац Вукадин (Vukadin), као и Марко (Marco) и Јанко (Janko) домаћиновак браћа. У домаћинству на чијем челу је 1712. године стајао Павле Пупловец (Pavlo Puprovac), 30 година стар, живели су: Павлов стац Радоје (Radoje), као и Јован (Jovan). Богоје (Bogoe) и Драгоје (Dragoje) Радоје (Radoje), и још неки. У Зрманју је 1712. године пописано домаћиновак браћа (Радојеви синови). У Зрманју чуло је стајао Вук Пуплавац једно домаћинство ове породице. На његовом челу је стајао Вук Пуплавац (Vuk Pupravac), стар 30. година. Са њим су станововали његови старији брат

Михајло (Mihailo), који је тада имао 36 година, шесторо деце и 8 женских особа.

На територији Дабробосанске митрополије Пупавци су крајем 19. века живели само у парохији Међећа код Босанске Дубице. Красна слава босанских Пупаваца је Ђурђевдан. Управо су се у том периоду доселили и Пупавци у Мулиновцу код Бихаћа из Лике. Они славе исту хрсну славу. Године 1888. су Пупавци забележени и у Пакрачкој епархији, тачније у парохији Клокочевић код Нове Градишке. Сви наведени Пупавци и Пуповци су сродни, како међусобно, тако и са својим презимењацима у Далмацији: 303:116; 211:315; 151:539; 124:540; 101:302; 305:33 (додатак); 58:326; 129:102; 231.

Пупавац Ислам Грчки 13 (3) Нема сумње, да је ова породица у сродству са осталим својим далматинским презимењацима. 211:315; 151:539; I.

Пупавац Кула Алтагић 5 (1) У литератури су бележени и као Пуповци. Род су са другим својим презимењацима. 25:281; 151:539; I.

Пупавац Пристег се. Ђорђе 7 (1) Матица им је у Доњем Пристству. Видети опис осталих Пупаваца и Пуповаца по Буковици и Равним Котарима. 211:313, 320; 151:539; I, X, R.

Пупић Уздеље св. Јован 19 (4) Пореклом су из Босне. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Матица им је у уздељском заселку Рађе. 303:116; 183:120; 211:306; 151:538; 246:280; I, B.

Пупавац Бильян Горње св. Ђорђе 5 (-) Зову се и Пупавац. У сродству су са Пупавцима у Биљанима Доњим и другим далматинским насељима (видети). 303:116; 25:281; 211:315; 151:539; I, P.

Пупавац Врана 10 (1) Представљају огранак бројног далматинског рода Пуповца (Пупавца). 211:313; 151:539; I.

Пупавац Задар 2 (2) Као и други њихови презимењаци, у сродству су са Пупавцима. 303:116; 151:539; I.

Пупавац Зеленград 7 (1) Називају их и Пупавцима. 25:281; 151:539; I.

Пупавац Кин св. Ђорђе 18 (3) Досељени су из Задра. Било их је 1 домаћинство у Кину око 1920. године. 183:90; 151:539.

Пупавац Медић 161 (21) 1 (-) Зову их и Пупавац. Имају породични надимак Јоанић. Ово је један од најброжијих огранака буховичко – котарског рода Пуповца (Пупавца). 25:281; 293; 211:314; 151:539; I.

Пупавац Перушћ 57 (7) 1 (-) Видети описе осталих Пуповца и Пупаваца. 151:539; I.

Пуповац Радашиновац 14 (1) Ова фамилија представља још један огранак бронговистичког рода. 211:313; 151:539; I.

Пуповац Раштевић 74 (9) Бележени су у литератури и под презименом Пупавац. У попису из 1756. године помиње се Симе Пупавац са својом браћом (Sime Pupavac e fratelli). 211:318; 151:539; 250:81; I.

Пуповац Церање Доње 9 (1) Видети описе других Пуповца и Пупаваца по Буковици и Равним Котарима. 151:539; I.

Пурић Врбник се. Никола 9 (3) Било су их 4 куће око 1920. године. Код Накићеновића су погрешно забележени под презименом "Турић". 183:120; 211:304; 161:39; 151:539; A.M.C.

Пурић Клинско Полье св. Никола 7 (1) Дошли су из недалеког Врбника око 1855. године. Било им је 1 домаћинство око 1920. године. 183:90; 151:539.

Путић Црногорци (Имотски) 31 (6) 1 (-) Досељени су из Зубаца у Херцеговину "међу првима". Харамбашићи Путићи је био на челу све породице, непосредно по њеном досељењу у Црногорци. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 6 укућана и да је добило 19 канала земље. У тај период је узило и 6 канала, који су видуку следовали због обављања службе харамбашића.

Видак Путић, "арамбаша" из Имотске Крајине, јавља се и међу потписницима једног документа, који су православни Далматинци 1759. године упутили метачком сенату. Путић се помињу и у попису православног становништва у Црногорцима, састављеном 1860. године. Ова фамилија се помиње у Црногорцима и 1786. године. Путић и данас живе у области Зупци у источном Херцеговини, тачније у тамошњем месту Орах. Даљом стварношћу су из Гаџија, одакле су прво прешли у Требињско Поље, а затим у Орах. У Херцеговини оваја породица слави Ђурђевдан. Није познато, да ли су са њима у сродству римокатолички Путићи, које живе у Прапратици, недалеко од Неума. Они су старијим из Польце у средњој Далмацији. Један огранак римокатоличких Путића је из Прапратици прешао у Биограђе код Широког Бrijја. 40:287; 169:368 - 375; 151:540; 171:588; 43:354, 356.

Путникoviћ Гардун (Син) / Пореклом су из Руде код Синја. Белешка дој. Мије Жуљевића о Польчанинама који су 1687. године дошли у Гардун говори о Чивту Путникoviћу, који "...кад се учини мир по Бечком рату отиде на Турску, на своју старију у Руду, зато што он бише Влаја" ("Јосип Солдо, који је објавио овај подatak, сматра да то значи да је Чивто Путникoviћ "вјеројатно православан"). Нема их више у овом месту. 249:124; 151:540.

Путник Руда (Син) 127 (23) Називају се и Путниковић. Видети опис Путниковића у Гардуну 249:124; 151:540.

Пуцар Глушца (Неретва) се. Ђорђе 19 (4) О значењу овог презимена видети објашњење у опису земунских Пуцара, 42:106; 289:421; 151:538, Б.И. Р.М.

Пуцар Земуник Горњи 11 (1) Пуцаром се назива занатлија који производи дутмад (пүце). Овим занатом се несумњиво бавио и родоначелник Пуцара, по чemu се формирало презиме ове породице. 151:536; I.

Пушкар Житини 3 (2) Презиме ове породице формирало је по занату којим се бавио њен родоначелник 211:295; 151:540; I.

Радек Буковић са. Никола 24 (2) Зову се другачије Радак и Радаковић. Највероватније су доселили из Лике.

Имају средине Радаковиће у Пољу у Босанској Крајини, који славе исту красну славу. Између два светска рата су Радаковићи у средњем Пољу била 84 домаћинства. Од њих су се тада развили и Прогремеље (5 домаћинстава) и Дивчији (17 домаћина), који такође славе Николајдан.

У Лици, одакле су се доселили у Босанску Крајину, Радеки су такође разграњат род. Према подацима из 1915. године, тамо их је укупно било 270 домаћинстава, од којих је највећи број био посредан у местима: Брувно (50 домаћина), Долгани код Лапца (24 куће), Јошани код Удбине (100 домаћинстава), Могорић (58) и Средња Гора код Удбине (14 кућа). Поред Радаковића који славе св. Николу у Горњој Крајини (Лика, Кордун и Банија) се јављају и огранци ове породице који су променили славу. Они су прихватили, из данас непознатих разлога, св. Јован или св. Ђорђа, а неки и римокатоличку веру. Радаковићи сматрају да су даљим пореклом „од Старе Србије“. 303:116; 25:281; 81:152 - 153; 211:312; 151:543; 213:364; 124:360; 58:326; I.

Радаковић(?) Покровник / У Покровнику код Коњеврате помињу се 1616. године Радаковићи, који тада, заједно са још неким породицама спадају у „нове хитеље“. Досељавањем ових породица, које су биле углавном православне („хришћани“), Покровник је добио ново име Угарци. По томе претпостављамо да би ти досељеници могли бити из места које се звало Угарци, можда оно у Граховском Пољу. Ове породице нема више у Покровнику. 270:103; 151:542.

Радан Отон 10 (2) 1 (-) Ова фамилија несумњиво представља огранак Радана из недалеких Паћена. 211:307; 151:542.

Радан Паћене са. Ђорђе 35 (4) Дошли су из Босне, свакако из Бјелашког података да су досељени 'у 16. веку' нису тачан. Били су их 4 куће око 1920. године. 25:281; 183:108; 70:5 - 10; 106:281; 151:542.

Радасовић Кашић / Капетан Гвозден Радасовић, православац из Кашића, одређен је 1702. године као вршилац дужности сердар, док малолетни син покојног Завише Јанковића, Илија, не постане пунолетан. Презимена Радасовић више нема у Кашићу. 67:371; 399; 151:543.

Радека Бильане Горње 6 (1) Ова породица свакако представља огранак бројних Радека из Карика Горњег (видети). 151:543; Р.Д. Р.М.

Радека Звјеринац / Православна Радека се помињу у Звјериницу 1865. године. Манда Радека из Звјериница забележена је 1870. године. Ове породице нема више у Звјериници. Свакако су били у даљем сродству са Радекама у Карину Горњем и Благанцима Горњим. 151:543; К.В. Б.А.

Црква Лазарица на Далматинском Косову.

Радека Карин Горњи Часне Вериге 94 (11) Из Плоче у Лици је, како гласи предање, пред турским зулумом побегао брачни пар Радека. Они су се настанили на Радекиним Ливадама (код Карина), где су три године живели сами, због чега су добили надимак Пустиници. Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Илија Радека из Карина са породицом. Алијн Радека је био "капитан" (капетан) карински у другој половини 19. века. Имају породичне надимке Пустиници и Голићи (Голићани). Видети Радека са другом славом у Карину. У Лици је, према подацима из 1915. године, било укупно 29 домаћинстава Радека. Они су тада били распоређени по следећим насељима: Плоче (14)

кућа), Мекињар (9 домаћина), Михаљевац код Коренице (3), Господић, Врановача и Врело код Коренице (по 1 домаћинству). На простору Горње Крајине (Лика, Кордун и Банија) Радеке су крајем 19. века спровеле Часне вериге и св. Стефана Дечанског. Радека има и по Кордуну. У Басари код Слуња средином 20. века живео је 21 члан ове породице, распоређен у 3 домаћинства. Огранак ове фамилије је осамдесетих година 19. века забележен у парохији манастира Моштанице код Босанке Дубице. Те Радеке су такође славиле Часне вериге. Било их је и у другим областима у мањем броју. Наведене Радеке свакако представљају огранак истоименог далматинско – ликог рода. 25:281, 292, 299; 58:326; 101:304; 211:316; 103:115; 137:8, 14, 20; 151:543, 213:364; I-R.D.; P.M.

Радека Карин Горња св. Никола. Једно су са Радекама који славе Часне Вериге у Каришу Горњу. Постоји мишљење да су и они славили исту славу, па да су услед призивавања прихватили св. Николу. Видети Радеке са другом славом у Каришу. Р.Д.; Р.М.

Радека Корлат 8 (2) Ова породица је несумњиво грана бројног рода Радека из Карина Горњег. 25:281; 151:543

Радечић Шибеник 24 (9) Ово презиме се јавља у православним шибенским матицама друге половине 17. века. По свему судећи су били у даљем сродству са далматинским Радекама. 69:14; 211:298; 151:543

Радиновић Голубић (Книн) св. Никола 1 (-) Потичу од неког Рада Херцеговца (по новијој варијанти предања Рада Црногорца), који се овде насељио у 16. веку. Раде је, по предању, имао више деце, међу којим и неколико синова. Овог рода је припадало 61 домаћинство у Голубићу око 1920. године. Већина огранака Радиновића носи данас новаја презимена. Род Радиновића се дели на: Васићи (1 кућа), Олањчићи (2 куће), Иванковићи (3 домаћинства), Цвијетићи (1 кућа), Капуправићи (5 домаћина), Панићи (6 кућа), Лукиће (17 кућа), Протићи (17 домаћина), Лочинче (6 кућа) и Савићи (4 домаћинства) (видети опис сваке од ових породица посебно). Следију у "староседиоци", тј. у ред најстаријих досељеника у Голубићу. "Каку да на слемену Цвијетићи куће још има храстовых греда које су од Радетова куће".

Није утемељено тврђење Слободана Бурсаћа, коаутора монографије "Голубић код Книне", да је ова фамилија пореклом од Очинине из Црне Горе. 303:116; 163:98; 23:78; 161:38; 151:544; 32:105; 219:554 – 555; 218:567; I

Радиновић – Савин Голубић (Книн) св. Никола 39 (9) Представљају огранак голубићких Радиновића (видети). Имају породични надимак Лујини. 153:98; 151:544; 218:567; 217:125

Радиновић Плавно 6 (1) Досељени су из Голубића код Книне око 1870. године. Воде порекло од истоимене тамошње фамилије. Било их је 1 домаћинство у Плавну око 1920. године. 183:112; 211:310; 151:544

Радиновић Попча (Книн) св. Димитрије 68 (11) Преци су им дошли из Босне у 17. веку. Било их је 9 домаћинства око 1920. године. 303:118; 183:109; 211:311; 151:544; I

Радиновић Стрмица св. Никола 20 (2) Досељени су из Голубића код Книне око 1820. године. Сродни су са тамошњим Радиновићима. Биле су их 2 куће у Стрмици око 1920. године. 183:117; 151:544

Радић Јагодња Горња св. Ђорђе 27 (3) У попису Јагодње Горње из 1756. године помиње се Боже Радић (Boze Radich). 211:316; 320; 151:544; 260:83; P.C.

Радић Книн св. Никола 16 (8) 1 (-)# Дошли су из Уздоља (Далматинско Косово) почетком 20. века. Биле су их 2 куће у Книну око 1920. године. 183:90; 211:306; 151:544

Радић Радучић св. Ђорђе 281 (45) Досељени су из Босне, можда крајем 17. века. Била им је 41 кућа око 1920. године. Имају породичне надимке Цапковићи, Цаплановићи, Дакићи, Бакићи, Чуничи, Јосиновићи, Јошановићи, Јуковићи, Колићи, Митићи, Мишићи, Николетићи, Пракетићи, Симчевићи, Станојићи, Шушковићи, Венићи и Аврамовићи. 303:90; 25:281; 287, 289, 290, 291, 293, 294, 297, 299 – 303; 183:114; 151:544; I

Радић Смоковић св. Ђорђе 9 (1) 303:16; 151:544; I

Радић Стрмица св. Ђорђе 54 (11) Ова фамилија је пореклом из Босне. Биле су их 4 куће у Стрмици око 1920. године. 183:117 – 118; 211:312; 151:544

Радић Уздоље св. Никола 44 (5) Досељени су из Босне. Било им је 5 домаћинства око 1920. године. Од ове фамилије су настали и кнински Радићи (видети).

Bacis, Radušić из Уздоља (Vassigil Radich) венчao сe 1824. године са *Marija*, Вујатовић из Врбника (Maria Vujoatovich). Они су, поред друге деце, имали сина Алекску, рођеног 1835. године. 183:119 – 120; 211:289 – 290; 151:544; B.B., K.B., B.A.

Радић Шибеник 55 (25) # Харамбаша Лука Радић (Radich), шибенски православац, помиње се у једном документу писаном 1654. године. 68:73 – 74; 151:544

Радичевић Клинско Поље / Нешо Радичевић, прокуратор цркве св. Георгија "ислоб. Книне" (тј. цркве св. Ђорђа у Клинском Пољу), јавља се под именом "ислоб. Книне" у пописима далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Нема их више. 169:495 – 501; 151:543

Радичић Шибеник / Шибенски православац Раосава Радичић (Radicich) помиње се 1654. године. Ове породице више нема у Шибенику. Можда су представљали један род са Радићима у Великој Глави (видети). 68:73 – 74; 151:543

Радиша Гарјак (код Брлике) 8 (1) Ова породица несумњиво представља огранак Радиша из суседног Подосоја. 211:300; 151:544; II.

Радиша Подосоје са Јован 59 (8) Међу власници земље у Подосоју, помиње се између 1833. и 1841. једна кућа Радиша. Године 1835. помиње се "Ivan Radisca podosoa". На овог Радишу, и на још неке Далматинце који су упладили на турску територију и плачкали, жалио се тада ливашки капетан Ибрахим-бег Фирдус далматинском губернеру Лилиенбергу. 303:116; 81:153; 211:301; 301:123; 161:44; 273:127; 151:544; 247:88; I; II; A.M.; B.R.

Радишић Велика Глава са. Илија 42 (9) Можда су били сродници Радишића из Шибеника (видети опис те фамилије). 303:116; 25:281; 211:292; 14:236; 151:544; I.

Радмановић Биљане Горње са. Петар 82 (12) Православац Јован Радмановић (Radmanovich) помиње се у попису Биљана Горњих из 1749. године. На његов помен наизвикамо и у попису из 1756. године (Giovani Radmanovich). Имају породични надимак Попини. Један огранак ове породице прихватио је са. Николу за своју крсну славу. 25:281; 299; 261:182; 211:315; 151:545; 260:125; I; X; P.R.

Радмановић Кашић 28 (3) Свакако представљају огранак бројног рода Радмановића из Биљана Горњих (видети). 211:315; 151:545

Радмановић Шибеник / Ово презиме се јавља у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема их више. 69:15; 151:545

Радмиловић Биљане Горње са. Стефан 5 (1) Вероватно су сродни са Р.Р.

Радмиловић Богатник (Жегар) са. Ђорђе 24 (5) Ова фамилија представља један род са Радмиловићима у жегарској Надводи. 107:133; 67:123; 211:314; 23:78; 151:545; I; У.Ј.; К.В.

Радмиловић Надвода (Жегар) са. Ђорђе 37 (6), 3 (-) Сладају у породицу које се су време Кандијског рата, тачније у јуну 1648. године, иселиле из Жегара у данас опустели Будин код Поседарја (недалеко од Ислама). Одатле су се за време Морејског рата (1684 - 1699. године) преци Радмиловића и других жегарских породица вратили у Жегар. Имају породични надимак Вуховини.

Неки од предака жегарских Радмиловића се помињу у историјским документима током 17. века. Тако, на пример, "Giadre Radmilovich" из скопичне Поседарје (односно из Будина) помиње се 1672. године, међу судијама Будина и Поседарја, помиње и Јован Радмиловић (Zuanne Radmilovich). Сачуван је и један документ из исте године, у коме провидур

Доменико Моћениго наређује млетачким поданицима, који су опљачкали Михаила Радмиловића (Mihailo Radmilovich), када је из Жегара ускакао у просторијама северне Далмације било је и носиљца презимена Радмил. Они су били бројни у Рамзљанима код Сина, где је 1948. године чланова ове породице било 63, распоређених у 10 домаћинстава. Њихов огранах су представљали чланови породице Радмилу у суседном Радунцу (3 у 1 кући). С обзиром да су ова места данас у потпуности, или готово у потпуности римокатоличка, може се основано претпоставити да су и носиоци презимена Радмилу у тим местима данас римокатолици. Породица Радмилу у Рамзљанима код Сина представља потомство браће Радмиловића, који се помињу у једном попису из 1711. године. У питању су поменута у наведеном попису. Конфесионални припадност ове браће нам данас није позната, а од ње зависи и транскрипција њихових имена, односно да ли су у питању били Видо и Јован Радмиловићи, синови Симона (Симе), или Видо и Иван Радмиловић, синови Шимуна. Они су можда били сродници Радмиловића у Жегару.

Из северне Далмације води порекло и породица Радмилу, Радумилу и Радмиловић у западној Босни. Већи део њених огранака, попут оних у парохијама: Бања Лука, Стражице код Герзова, Главница код Гламоча, Гламоч, Граци код Кључа, Ливно и Машини - Романовци слави са. Ђорђа, док је маније, као они у парохији Доња Медика, прихватио за славу св. Јована. Од Радумиле су развили и породица Сребро у Шумијачима у Гламочком Пољу и парохији Оборди код Буготија. Они такђе славе са. Ђорђа. Све ове породице у западној Босни су, сакашо, огранци жегарских Радмиловића, са којима имају исту славу.

Само презиме Радмиловић формирало је од личног имена претка, који се звао Радмил. Облик презимена који се јавља у Босни, Радмил, настао је скраћивањем основног облика, односно одбацивањем наставка "-вић". Ова појава се relativno често јавља код презимена крајинских Срба. Варијанта презимена појединачних огранака свог рода, која гласи Радумило, новија је и настала је извесним изменама у изговору. 25:281; 304; 107:133; 67:123; 211:314; 23:78; 151:545; 18:117-118; I; У.Ј.

Радовић Жагаровић са. Никола 24 (5) Досељени су из Босне у 17. веку. Биле су их 4 куће око 1920. године. Имају породични надимак Пијевач. 183:124; 211:305; 151:547; I.

Радовић Небријека (Имотски) Са. Стефан 19 (3) Дошли су из Попова у Херцеговини "међу првима". Помињу се 1792. године. 40:285; 151:547; O.B.

Радовић Пролојка Доњи (Имотски) Са. Стефан 4 (1) Насељени су из Попова (Херцеговина) "међу првима". Помињу се 1784. године, као и у попису православног становништва Пролојча 1860. године. 40:288; 151:547; 43:356; O.B.

Радовић Риђане св. Јован 10 (3) Пореклом су из Босне. Биле су их 2 куће око 1920. године.

Стефан Радовић из Риђана (*Stevan Radovich*) оженио се 1833. године Илинком Вукковић из Попчеве (*Ilinica Vučković*). Поред другог деце, њих двоје су имали сина Лазу, рођеног 1834. године. 303.116; 183.115; 211.306; 151.547; 246.280; I, KB, 6.A.

Радојевић Небријековић (Имотски) / Илија Радојевић је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Небријековић. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 7 укућана и да је добило 12 канапа земље. Помињу се и у попису православних породица Небријековић 1860. године. Радојевића нема више у Небријековићу. 40.293; 151.546; 43.353, 356

Радомиловић Баљци 20 (6) Субаша Радомиловић из Баљака (*Subassa Radomilovich da Balke*), кмет - колон Мирјовићев, помиње се међу православним које је 1832. године шибенско римокатолички викаријат отпуштавао за "тешкоје око прелажења на унiju". Свакако се ради о породици Радомиловић, која данас територијално припада месту Градац. 26.7.11; 151.546; I

Радонић Кин са Никола 3 (1) Дошли су са Далматинског Косова почетком 20. века, "а на Косово с ћегуша (Црна Гора), побјегли од крви у 17. веку". Њихови сподручници у Орлићу имају предање, да су пореклом из Босне око 1920. године. 183.90; 151.546

Радонић Орлић св. Тројица 15 (3) Бележени су у литератури и као Радонићи. Сматра се, да су пореклом из Босне. Код њихових роба у Кину забележено је предање, да су пореклом из Ћегуша у Црној Гори (видети Радониће у Кину и Турин - Марковцу). Биле су их 2 куће око 1920.

Димитар Радонић из Орлића (*Dimitar Radonich*) оженио се 1822. године са Анђелом Ђосиф из Телљуха (*Angelija Čiosiċ*). Они су, поред остале деце, имали сина Симу, рођеног 1835. године. 303.116; 183.108; 211.305 - 307.

Радонић Турин - Марковић св. Тројица / Пореклом су из Босне. Тврдење, да су дављим пореклом "из Старе Србије" није утемељено (видети Радониће у Кину и Орлићу). Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183.119; 151.546; 246.279; I

Радош Дицмо Сушић 23 (6) Зову се и Радошевић. Видети и Радош у Сушићима, који су несумњиво сподручници са њима. 81.153; 151.546

Радош Кин (Киниско Поље) св. Тројица 2 (1) 1 (-) Досељени су из Дицма (Далматија) око 1920. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183.100; 151.546

Радош Стрмица св. Тројица 68 (11) Дошли су из Лике у 18. веку. Било их је 10 домаћинстава око 1920. године. 183.116; 211.312; 151.546

Радош Сушић 14 (1) Видети и Радош у Дицмо Сушићима, који су свакако у сродству са овом фамилијом. 211.302; 151.546

Радошевић Ђеварске 14 (3) Крајем 19. века су живели у средини села. Имају породични надимак Кукет. Ададић их бележи као "Радошевић – Кукат". 303.116; 25.281; 7.195 - 197; 23.78; 151.546; I

Радошевић Ислам Грчки / Нема их више. Вероватно су нестали у другом светском рату. Несумњиво су били сподручници са својим презимењацима у Исламу Латинским. 211.315; 151.546

Радошевић Ислам Латински 13 (2) Свакако су били у сродству са несталим Радошевићима у суседном Исламу Грчком (видети). 151.546; I

Радошевић Макарска / Пореклом су из Босне. Године 1749. помиње се Макарској "Радошевић речени Кунац". Нема их више. 150.571; 151.546

Радуловић Бильче Горње / У попису Бильчана Горњих из 1749. године помињу се православци Илија Radulovićh и Ђуро Radolovićh. Нема их више. Године 1755. у том месту се помињу Ђуро (Giuro Radulovich) и Илија Radulovićh, који је становао заједно са својим најаком, односно братанцем (Ilija e nipoti Radulovich). 261.181 - 182; 151.547; 260.125

Радуловић Бискупци св. Димитрије / Досељени су из Гламоча (Босна) 1689. године. Свакако су били сподручници са својим презимењацима у Малој Попачи (видети). Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183.95; 151.547

Радуловић Имотски / Пореклом су из Полова или Невесића у Херцеговини. Забележено је, да су "касније насељени". Радуловићи се помињу у попису православних у Имотском, састављеном 1860. године. Нема их више. 40.292; 151.547; 43.356

Радуловић Кин св. Димитрије 2 (1) Ова фамилија је несумњиво сподручна са Радуловићима у Малој Попачи, као и са својим несталим презимењацима у Бискупцији. 303.116; 151.547; I

Радуловић Обровац 1 (-) Герасим Зелић наводи Занета Радуловића из Обровца у списку који су 1812. године саставили Французи, међу "400 лица

првије(х) у Далмацији", планирају да их све пошаљу у Француску, јер су сматрали да су најклоненији Аустрији.

"Почтениродноградски" господин Марко Радуловић, житељ обровачки и "посидант", налази се у попису премунераната на "Србско - далматински алманах" 1836. године, а у Петар Радуловић 1838. године. "Кириак" и браћа Радуловићи" су се преплатили на 2 алманаха 1839. године. Радуловићи су спадали у истакнутије обровачке трговце вином и дравима на велико у другој половини 19. века. Међу преплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављују се и Петар Радуловић, ученик из Обровца. 216:252; 88:56 - 57; 191: LXXV, 198:226; 97:7; 94:99; 95:146; 151:547

Радуловић Мала Попчка (Кин) св. Димитрије 170 (28) Доселени су из Гланкова у Босни 1688. године. Око 1920. године их је било 14 домаћинстава у Попчи. Били су познати јунаци и стара светићеника кућа. Код њих се, према подацима из прве половине 20. века чувало један старијински мач.

Герасим Зелић помиње 1819. године свог зета, пароха поплачак, попа Антонија Радуловића. Поплачак парох, Антониј Радуловић, налази се у попису премунераната на "Србско - далматински алманах" 1836., 1837., 1839. и 1840. године у помиње се и у статистици далматинске епархије 1835. године. Забележен је и као барак против уније. Радуловићи су несумњиво сродни са својим презименама у Кину и Узձољу, као и са несталом истионицом породицом у Бискупцима (видети). 303:116; 183:42. 109; 211:311 - 312; 161:39; 88:101; 97:7; 263:115; 98:7; 95:143; 96:179; 151:547; 1.

Радуловић Узձољ св. Ђорђе 5 (1) Доселени су из недалеке Попче и представљају се оправник ташмачи Радуловића. Матица им је у узձољском заселку Рађе. 151:547, 5.B.

Радуловић Шибеник / Ово презиме се јавља у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Међу преплатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837. и 1839. године био је и Јован Радуловић, клирик у Шибенику. Нема их више. 69:15; 98:7; 95:149; 151:547

Рађен Жагровић св. Ђорђе 11 (2) Дошли су из Босне у 17. веку. Биле су их 2 куће око 1920. године. Имају породичне надимке Свицер и Алвир. Ова породица највероватније представљају огранак Рађеновића, којих и данас породицама Радуко, Грубор, Бурсаћ, Каравановић и још са неким (Рађеновића). По свему судећи је старо, заједничко презиме Рађена изнети су код описа породица Грубор, Бурсаћ и Каравановић у Плавину (видети). 183:111; 124; 151:548; 224:506 - 508; 124:343 - 344; 125:289 - 291

Рађен Кистање св. Јован 4 (1) 303:116; 25:281; 151:548; Ш.М.

Рађен Орлић св. Никола 19 (4) Пореклом су из Босне. Биле су их 4 куће око 1920. године. Ова породица свакако представљају сроднике Рађена у Жагровићу код Кинија (видети). 183:105 - 106; 151:548; 240:279; Ј.Д.

Рађен Отишић св. Јован (по другом извору славе св. Николу) 39 (6) Нје поуздано утвђено, да ли су ови Рађени у сродству са својим 151:548; 145:98; I, II, Н.Ж., П.М.

Рађеновић Кин 4 (1) Свакако су у даљем сродству са неким од наведених далматинских Рађена. 303:116; 151:548

Рађак Жагровић св. Стефан. Дошли су из Босне, највероватније крајем 17. века, а не у "16. веку", како износе поједини аутори. Било их је 12 домаћинстава у Жагровићу око 1920. године. Имају породични надимак Кучкин. 183:124

Разумица (Разумић) Шибеник / Ово презиме се јавља у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема их више. 69:14; 151:555

Рајић Бенковача 1 (-) Свакако су исти род са породицом Рајић у Бенковцу (видети). 151:548

Рачић Бенковачко Село св. Јован 48 (7) Од њих су несумњиво и Рајићи у суседном Бенковцу. 25:281; 81:153 - 154; 151:548; I

Рачичевић Бијовчићино Село / Нема их више. Вероватно су нестали у Другом светском рату. Несумњиво су били у сродству са Раичевићима у Тврскама (видети). 211:289; 151:548 - 549

Рачичевић Тврске / Нема их више. Вероватно су нестали у Другом светском рату, а свакако су били сродни са својим презименацима у Бијовчићином Селу. 211:295 - 296; 151:548 - 549

Рајићић Голубић / Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године помиње се Дамјан Рајићић из Голубића. Нема их више. 105:221; 103:82; 151:548 - 549

Рајевић Црногорци (Имотски) / Наводе се 1860. године, у попису православног становништва у Црногорцима. Нема их више. 40:293; 151:549 - 550; 43:356

Рајић Бенковача 1 (-) Свакако су исти род са Рајићима у Бенковцу (видети опис те породице). 211:313; 151:549

Рајић Велушић св. Јован 187 (29) Сматра се, да су "вероватно старином из Босне". Године 1835. спомињу се православни Рајићи из Велушића: Никола, Марко и Сава пок. Николе. 303.116; 81.153 - 154; 226.23; 211.295; 151.549; I.

Рајић Попла / Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године помињу се Петар и Божо Рајић из Поплаче. Нема их више. 105.222; 103.82; 151.548 - 549

Рајчевић Смоковић св. Ђорђе 96 (14) У сродству са овом фамилијом су монда били и нестали Рајчевићи у Шибенику (видети опис те породице), 303.116; 211.319; 151.549; I.

Рајчевић Шибеник / Филип Рајчевић се 1678. године у црквено општинском правилнику православне црквене општине у Шибенику помиње као "будући дворјанин", а године 1679. он је био "дворянин" православне општине у Шибенику. Ово презиме се спомиње у православним шибенским матицима друге половине 17. века. Нема их више. 168.320; 69.14; 169.60; 151.549

Ракетић Задар / Међу претплатницима на юнгле Српске књижевне задруге 1692. године појављује се и Никола Ракетић, професор из Задра. Нема их више. 216.252; 191.LXII; 151.551

Ракетић Кањане 66 (10) Године 1789. удала се Јелена, кћер православца Марка Ракетића из Кањана за римокатолика Анта Иванова Накића. 139.49; 211.290; 151.551

Ракетић Миочић 7 (1) Ова фамилија несумњиво представља огранак истоименог рода из недалеких Кањана. 151.551; I

Ракетић Мокро Поље св. Никола / Досељени су из Босне, свакако из Ђељаског Поља у суштином насељавши Мокро Поље 1692. године, а не "у 16. веку", како сматрају поједини аутори. Било им је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183.103; 70.5 - 10; 106.261; 151.551

Ракић Бенковача 7 (3) 3 (-) Свакако представљају огранак бројног рода Ракића из суседног Буковића. 151.551; I

Ракић Буковић св. Никола? 85 (10) Од ове фамилије су несумњиво и њикови презимењачи у суседном Бенковцу. 303.116; 25.281; 81.154; 211.312.

Ракић Вариводе св. Ђорђе 35 (5) 1 (-) Кућа Ракића је била најбогатија у Вариводама почетком 20. века. На њеном челу је, после домаћинове смрти, стајала његова удовица, која је покренила сина и синовице, а затим дочекала од њих унуке. 303.80; 116; 25.281; 12.164 - 165; 151.551; ш.м.

Раковић Церање / У попису Церања састављеном 1756. године помиње се домаћин Јандре Раکовић (Giandre Raccovich). Међу Србима исељеним из Далмације у Банат 1771 - 1774. године помиње се Андреја Раکовић из Церања. Он је свакако био идентичан са претходним. Ове породице нема више у Церању. 103.116; 151.551; 280.112

Раковић Црногорци (Имотски) / Дошли су из Зубаца у Херцеговини "међу првима". Помињу се у документима 1799. као и у попису православца у Црногорцима 1860. године. Нема их више. 40.287; 151.550; 43.356

Ранишићић Отишићи / Ова породица је у потпуности исељена из Отишића. 151.552; 145.98

Рапо Звјерица / Године 1837. Сава Рапо (Sava Rapo) из Звјерице удава се за Илију Бачку (Elei Baćko) из Рамљана. Они су, поред остале деце, имали синове: Трифуну (рођеног 1839. године) Илију (рођ. 1846) и Петра Бачку (рођ. 1851). Ове породице више нема у Звјерици. Она је несумњиво чинила огранак Рапа из недалеких Риђанаца. 151.552; К.В.; Б.А.

Рапо Оштесто св. Ђорђе 5 (1) Доселили су се из Босне, највероватније крајем 17. или почетком 18. века. Били су их 4 куће око 1920. године. Свакако су у сродству са породицом Рапо у Риђанима, која слави исту крсну славу (видети опис те породице). 25.281; 183.104 - 105

Рапо Риђане св. Ђорђе 13 (2) Били су их 4 куће у Риђанима око 1920. године. Не сумњиво су сродници породице Рапо у Оштесту (видети). Риђанска породица Рапо води порекло из Босне. Можда је у некаквом везу са местом Раповина у Ливањском Пољу. Ово насеље се налази у непосредној близини Ливна, са његове љужне стране. Само презиме Рапо формирало је по истоветном личном имену (изведеном од Рафајла).

Саверије Рапо из Риђана (Saverej Rapo) окјенено св. 1823. године св. Петријicom Богдановић из истог места (Petrica Bogdanović). Они су имали ћерку Параскеву (Paraskeva Rapo), рођену 1823. године, а евероватно и другу децу.

У парохији Босанска Градишка (Градишка - Ламинчића) крајем 19. века је забележена породица Рапић. Њени чланови су славили две различите славе, св. Ђорђа и св. Тому. Ови Рапићи су можда сродници дalmatинске породице Рапо. 303.117; 183.115; 151.553; 247.130; 101.314; 87.170 - 717; 246.280; т.К.В.; Б.А.

Расови Црногорци (Имотски) / Петар Расов и "Јако" Петров Расов су били на чети дамаћинства ове породице, непосредно по њеном досељењу у Црногорце. Помињу се у земљишту иму из 1725. године. Тада је забележено, да је Петрово дамаћинство бројало 5 уkuћana и да је добило 9 канала земље, док је други поменути дамаћин, заједно са својим 5 уkuћanima, добио 10 канала земље. Нема их више. 151.553; 43.354 - 355

Расовић Радек (Имотски) / Године 1726. се у земљишним књигама наводе Митар Расовић са 7 чланова домаћинства, који је дебоко 12 канала земље у Равним Њивама. Исте године Алекса Расов и његова тројчлана породица добили су 5 канала земље у Радежу. Помињу се и у попису православних породица у Радежу 1860. године. Нема их више у овом месту: 40:293; 151:553; 43:359 - 356.

Растовић Кистање / Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године помиње се Јефто Растовић из Кистана. Нема их више. Несумњиво су били сродни са својим презимењацима у Отону и Книну. 105:222; 103:322; 151:553.

Растовић Кин са. Јован 11 (3) Дошли су из Отона (Далмација) почетком 20. века. Биле су их 2 куће око 1920. године. Члан Охржног одбора Самосталне демократске странке Далматије 1940. године био је Тодор Растовић, тровач из Книна. 183:90; 211:306; 209:132; 151:553.

Растовић Отон са. Јован 17 (4) Досељени су из Босне (Бјелајског Польја) крајем 17. века, свакако 1692. године, када је Отон обновљен. Биле су их 4 куће око 1920. године. 25:281; 183:107; 79:5 - 10; 106:291; 151:553.

- **Ратић** Отишић Св. Јован 37 (9) 211:302; 161:45; 151:554; 145:97; II. П.М.

Ратковић Церање Горње 9 (1) У попису Церања из 1756. године помињу се домаћини Илија (Illija Ratcovich) и Лазо Ратковић (Lazo Ratcovich). 211:319; 151:554; 260:112.

Рацић Подсоје 65 (16) Можда се на њих не односи помен 4 куће "Разића" у попису власника земље у Подсоју 1833 - 1841. године. 211:301; 301:123; 151:542.

Рачуница Пруљан са. Јован 16 (4) Ова фамилија је несумњиво у сродству са другим својим презимењацима по северној Далматији (видети). 211:292; 151:542. I. н.Б.

Рачуница Раслине св. Јован 23 (6) Свакако су у сродству са Рачуницима у Пруљану, Скрадину и Сонковићу, као и са несталим Рачуницима у Шибенику. 211:298; 151:542; I. н.Б.

Рачуница Скрадин са. Јован 37 (4) Видети описе осталих Рачуници, које су са њима у сродству. 151:542. I.

Рачуница Сонковић 8 (1) Ово је још један огранак далматинског рода Рачуници (видети њихово презимењаке). 303:117; 151:542.

Рачуница Шибеник / Рачунице спадају у српске породице, које су у Шибеник досељене са оближње турске територије, између 1640. и 1650.

године. Ових Рачуници је било у Шибенику и у правој половини 19. века. Сладали су у "најотменије" српске породице у свом граду. Нема их више, наведеним местима: 99:109 - 110; 151:542.

Рашетић Мокро Польје 17 (3) 1 (-) Ова породица несумњиво представља огранак бројног крајишког рода Рашета. Овај род се по Босанској Крајини и Далматији ширио из Лике, тачније из лапачког краја. Године 1915. у Донем роду је живело чак 76 домаћинстава Рашета. Стара хрсна слава овог рода је св. Никола. 25:281; 151:554; 213:364; 124:409, 424; 58:326; I.

Рашић Голубић (вероватно Обровчић) / Јово Рашић из Голубића писао је епископу Симеону Кончаревићу у Русију, обећавајући да ће, са другима преселити у "Московију". Нема их више у овом далматинском месту. 103:95.

Рашић Ивошевић 39 (7) Чланови ове фамилије имају породични надимак Стевковићи. 25:281; 301; 151:554. I.

Рашко (Рашковић) Шибеник 5 (2) 1 (-) Међу претплатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837., 1838. и 1839. године био је и Лазар Рашковић, "купач" (трговац) из Шибеника. Вероватно његове рођаке представљају данашња породица Рашић у Шибенику. 303:117; 98:7; 94:101; 95:148; 151:554.

Рашковић Бильане Горње св. Никола 9 (2) Свакако су сродни са својим презимењацима у Кули, Атлагићи и Смоковићу, као и са несталим Рашиковићима у Корлату. 25:281; 151:554; I. X. П.Р.

Рашковић Голубић / Лазо Рашковић, капетан Голубића, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Можда је он у ствари живео у суседном Жагорвићу, где су Рашиковићи борачи. Рашиковића данас нема у Голубићу. 163:41; 169:368 - 375; 151:554.

Рашковић Дрини св. Никола? 1 (1) 1 (-) Могу се пратити у Дринишу од краја 19. века. Ово је била једна од најистакнутијих породица у Дринишу почетком 20. века. 303:117; 226:34; 151:554. I.

Рашковић Жагорвић св. Никола 268 (46) Сматра се, да су досељени су из Босне у 16. веку (1522. године). Биле су их 33 куће око 1920. године. Што се тиче података о времену насељавања Рашиковића, занимљиво је предање о досељавању породице Бисерко у Киниско Польје, које гласи: "приповеда се да су нозе Турака 1522. године, кад и Рашиковићи, свако сашли те да су још неугашену азту нашли. Први су дошли, и болу земљу положај узели". Рашиковићи имају породичне надимке: Перкан, Пешан, Вребац и Пришан. 303:117; 216:252; 183:100, 124; 211:305 - 306; 151:554; 247:60; I. Ш.М.

Рашковић Ждралан 3 (1) 303.117; 211.292; 151.554

Рашковић Книн св. Никола? 6 (3) 1 (-) У катастарском попису Книна из 1830. године помиње се православна породица Рашковић. Један од претплатника на "Србско - далматински алманах" из 1837. године био је и южнски житељ, "кулац" (трговац) Марко Рашковић. Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Јаков Рашковић из Книна. У "книнско варошко језгро" 1904. године сладко је и "Миховић" Рашковић, поседник и трговац. 303.117; 300.23; 209.51; 191.LXX; 98.?

Рашковић Корлат / У попису Корлата из 1749. године помиње се православац Лазо Рашковић (Rascovich). Он се помиње и у попису овог места састављеном 1756. године (Lazo Rascovich). Нема их више у Корлату. 261.184; 151.554; 260.105

Рашковић Кула Атлагића 8 (2) Несумњиво су у сродству са Рашковићима у Биљанима Горњим и Смоковићу, као и са својим несталим презимењацима у Корлату. 211.318; 151.554

Рашковић Смоковић 4 (1) Видети описе Рашковића у Кули Атлагића, Биљанима Горњим и Корлату. 303.117; 151.554; I

Рашура Жагровић св. Стефан 108 (20) 303.117; 211.305; 151.554; I

Речава Житини 4 (1) Око 1835. године одиграо се покушај превођења у јуџију Аницаце, удовице Спиридона Речавче из Житинића и Тодора Речавче из истог места. 226.22 - 23; 151.558

Режан Бибиње (код Бигорграда) римокатолици 78 (16) Глигориј Режан "експравославац" помиње се 1737. године у библијским црквеним матицама.

Релић Бенковац 10 (2) Ова фамилија је нesумњиво у сродству са својим презимењацима у суседном Буковићу. 151.557; I

Релић Буковић 36 (5) Свакако су сродни са Релићима у суседном Бенковацу. 303.117; 25.281; 211.313; 147.557; I

Релић Книн 3 (1) Свакако су иста фамилија са Релићима у Книну (видети). 151.557

Рељи Надвода (Жегар) Св. Ђорђе 20 (4) Није познато одакле су се доселили преци ове породице. Свакако су живели у Жегару током 18. века или нешто раније. 25.281; 151.557; 18.118 - 119; I

Рељан Голубић (Книн) св. Никола 38 (9) Доселени су из Кистања (Далматија) у 18. веку. Било их је 7 кућа око 1920. године. Имају породични у потпуностије неутемељено тарђење која твори монографије "Голубић код Србији", да је ова фамилија старијом из "куће Прашево" у југоисточној Книни, где су, наводно, њени преци живели још у средњем веку. 183.98; 151.557; 32.106; 219.554 - 555; 217.126; I

Рељић Ивошевци св. Јован 14 (2) 303.117; 25.281; 151.557; I, Ш.М.

Рељић Кистање св. Стефан 68 (9) Имају породични надимак Ласићи. 303.117; 25.281; 295; 151.557; I, Ш.М.

Рељић Книн св. Стефан 1 (1) Дошли су из Смоковића код Задра почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Видети и Релиће у Книну. 183.90; 151.557

Рељић Смиљчић 6 (1) Несумњиво су пореклом од бројног рода Рељића из недалеког Смоковића. 151.557; I

Рељић Смоковић св. Стефан 102 (13) 1 (-) Од њих су се формирали и Релићи у Смиљићу и Книну (видети). 303.117; 211.319; 151.557; I

Репаја Бильане Горње св. Ђорђе 17 (2) Имају породични надимак Жежельји. 25.281; 304; 211.315; 151.558; I, X, П.Р.

Ристић Бенковачко Село св. Димитрије 5 кућа 25.281; 151.562; I

Ристовић(?) Врлика / Врлички Ристовићи су сладали у ред малобројне грађанске интелигенције тог краја средином 19. века. Нема их више. 209.35; 151.562

Ристовић Шибеник / Као што се види по напису на њиковом надгробном споменику, пореклом су Грци из Македоније. На православном гробљу код горње цркве у овом граду налази се надгробни споменик породице Ристовић "грци из Македоније", највероватније из 18. века. Нема их више. 216.178; 151.562

Ринић Отишић св. Пантелеја. У сачуваним матичним њигама стишће православне цркве (1845 - 1863. године) помињу се као Ернићи. 303.117; 211.302; 301.130; 145.97; I, II, Н.Ж., П.М.

Рњак Бенковац 12 (3), 5 (-) Презиме ове фамилије је свакако настало по физичком недостатку родоначелника. Наиме, рњаком се називаособа која има расцепљену усну. 303.117; 211.313; 151.562; I

Ријак Бенковачко Село 19 (3) Ова породица несумњиво представља огранак бројног рода Ријака из оближњег Буковића. 25.281; 151.562; I

Ријак Буковић 168 (25) Пореклом су свакако из Босне. Од њих су Ријаци у Жегару и другим буховичким насељима, а вероватно су у средству и са Ерињацима у Ковачићу. "Капуљер" Тодосије Ријак станововао је, заједно са још неколико монаха, у кући епископа Кончаревића у Бенковцу око 1762. године. За овог Ријака није забележено одакле је био родом. Тодосије је, у ствари, био игуман манастира Крупе. Наме, у једном документу из 1759. године помиње се Теодосије "Ерљак" као крупски игуман. За свој манастир прикупљоје и игуман Теодосије извесни земљишни фонд.

Међу Србима иселеници из Далмације у Польшу 1771 - 1774. године помиње се Дамјан Ријак из Буковића са породицом. Имају породичне надимке Вучић и Бијелићи. 303.117; 25.281; 268; 304; 211.313; 103.114; 151.562; 18.119 - 120; I

Ријак Жегар (Надавода) св. Ђорђе 7 (3) Пречи ове породице су досељени из Буковића. 25.281; 211.314; 151.562; 18.119 - 120; J.U.

Ријак Ковачић – видети Ерљак

Ријак Орлић св. Ђорђе 25 (5) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века. Било их је 6 домаћина око 1920. године. Код Накићеновића су погрешно забележени под презименом "Врнаč". Вероватно су у даљем средству са својим презименацијама у Буковићу.

Михаило Ријак (Michael Ergnak) из Орлића и Ставе Дујаковић (Stana Djaković) из истог места венчали су се 1825. године. Поред остале деце, имали су сина Јакова, рођеног 1834. године 183.106; 211.306 - 307; 151.562; 248.279; I; БЛЖ: КВ: БА.

Ријак Шлопот 13 (2) Несумњиво представљају огранак бројних Ријака из недалеког Буковића (видети опис те фамилије). 151.562; I

Роглић Жупа Доња (Имотски) римокатолици 82 (21) Православац Сава Роглић из Жупе помиње се за време Кандијског рата (1648. године). Ова фамилија је касније покатоличена. 274.83; 151.562; III

Рого Риђан / Нема их више. Вероватно су нестали у Другом светском рату. 211.306; 151.564

Родић Плавно са. Арханђел Михаило 85 (12) Пореклом су из Босне. Било им је 13 домаћинства око 1920. године. Имају породичне надимке Рајић и прелазили 1930. године и касније.

Родићи представљају огранак једног бројног крајишког рода, чији огранци данас носе различита презимена, али зато од старине имају заједнички крсну славу, св. Арханђела Михаила. Тако су, по мушки линији, са њима у

средству: Љумићи у Плавну, као и Стојисављевићи, Новаковићи, Умићевићи, Стулари, Дајчићи, Радашевићи, Вајагићи, Тодићи, Старчевићи, будимири, Милановићи, Сучевићи, Томчићи, Макићићи, Лукићи и Ћуѓе у Крајини, Лици, Кордуну и Банији. Ово је један од најброжијих, ако не и најброжијег крајишког рода. Видети опис плавашких Старчевића, Ограници овог рода су, поред Плавна, знатне бројности у Попини (део села Зрманје) у Лици. По подацима из 1915. године, тамо где живело чак 39 кућа Родићима сродних Новаковића, а било их је и у оближњим местима Прибуђићи (28 кућа) и Прљеви (3 куће). Од сродних породица у Зрманјском крају (коме припадала поменута села) живе још и Стојисављевићи, Сучевићи и Старчевићи. Стојисављевићи су од њих најброжији, (има их чак 32 куће у Попини).

Родићи, Љумићи, Новаковићи, Сучевићи, Старчевићи и њихови рођаци по насељима, око тромеђе досељени су у општем насељавању Плавна, Зрманје, Мокрог Польја, Пајенча и Отона, које се одиграло 1692. године, у доба Морејског рата, који је вођен између Млетачке републике и Турске. Тада су Млечани на своју територију, у моменута насеља, доселили око 5000 људи из Бјелашког (Петровачког) Польја и Санџке у Босанској Крајини. Ови досељеници су претходно целеукупног становништва у моменутим насељима, али њима тај простор није био доволан, па су насељили и Еремић и део Жегара, Убрзо, 1698. године, Аустријанци су преотели од Млечана Звониград са зрмањским крајем и приложили ту област Лици.

Код појединих огранака овог рода је донедавно било очувао предање о њиховом расељавању из Бјелашког Польја. По том предању су они имали надимак Кривокуће, што асоцира на њихово некадашње становништво испод бјелашког Кривокућа код места Бјелашки Ватрац на јужној страни Бјелашког Польја. Предање даље каже да су се напред наведеним родовима развили из једне породице која је живела на Бјелашком Польју. Као разлог за своје досељавање наводе убиство сабаше (Турци) који је малтретирао сестру њиховог претка. Међутим, као што је наведено, наведени историјски догађаји из 1692. године су у ствари условили исељавање овог рода, без обзира да ли су поједини елементи овог предања тачни или не.

Предање о даљем пореклу из Херцеговине је забележено код неких од огранака наведеног рода. Досељавање из те области на Бјелашко Польје се могло одиграти у великој старини, највероватније у 15. или 16. веку. Данас у Херцеговини нема ни Родићи ни Стојисављевићи, а то су, по свему судећи, била два најстарија презимена у овом роду. У Херцеговини, тачније у долини реке Неретве под планином Прељ, код Остроцца, (недалеко од Јабланице и Коњица) постоји место Родићи. Оно је можда у извесној вези са пореклом овог рода. Вреди поменути, да су у крајишким пределима забележена и извесна предава (из околнине Прилела), али да ћих не Стојисављевићи из Македоније (из околнине Прилела), али да ћих не постоје потврди. 303.117; 183.112; 107.102; 184.189; 70.5 - 10, 106.281; 151.562; 224.499 - 500; 193.229 - 230; 124.351 - 353; 464; 185.229; 58.319; I

Родић Стрмица / Свакако су представљали огранак Родића из Плавња, Нема их више. Вероватно су настали у другом светском рату. 211:312; 151:563.

Роквић Кожловец св. Никола 20 (4) 2 (-) 303:117; 25:281; 211:313; 151:565; I; Б.С.В.

Романић Ервеник – видети Руманић

Ромић Ервеник 62 (11) Матица за ово насеље им је у Ервенику Горњем. Са њима у сродству су и Ромићи по другим далматинским насељима (видети). 25:281; 211:304; 151:565

Кининска трајава – детаљ.

Ромић Жагровић св. Ђорђе / Досељени су из Босне у 17. веку. Ислили су се у потпуности у Дубровник. 183:124; 151:565

Ромић Кинин (Кининско Поље) св. Никола 18 (5) Дошли су из Жагровића код Кинина око 1880. године. Биле су их 2 куће око 1920. године. 183:101; 151:565

Ромић Морполача св. Никола 27 (5) Ромићи су несумњиво своје презиме добили по родоначелнику који је био хром. Видети описе истоимених породица у Ервенику и Пристегу, које су са њима несумњиво у сродству. 303:97; 117; 151:565; I

Ромић Надвода (Жезар) / Ова породица је нестала. Ромићи су живели у близини Нанда. Несумњиво су били у сродству са другим својим прешимењацима по северној Далмацији. 151:565, К.В.

Ромић Пристег св. Никола 66 (12) Матица им је у Доњем Пристегу. Попис овог места из 1756. године нам доноси податке о овој фамилији. Намје, те године је у Пристегу забележен домаћин Јаков Ромић (Giacomo Romich), предак пристешких Ромића.

Симо Ромић из Пристега и његова супруга Теодора, родом од подгорице Чиплај (свакако из Церања Горњих), добили су 1822. године сина Ристу, а 1824. Симеона Ђурђија Ромић, ћерку Стефана Ромића из Пристега и Ивана(и)це родена је 1823. године. Јован Ромић из његове супруге Јока рођен. Поздер имали су ћерку Ђурђију (рођену 1825. године) и сина Ристу (рођ. 1828.) Тодор Ромић из Пристега и Анцица рођ. Чубрило из Церања добили су 1826. године ћерку Ђурђију. Пристежаник Луки Ромић и његовој супружници Тодори Склибодији родио се 1826. године син Гњатица. Јаков Ромић, који се родио и живео у Пристегу, добио је 1852. године, са својом супругом Јоком рођ. Шарп, сина Марка Ромића, 1857. Глазорога, а 1860. Стефана. Гњатица Ромић из Пристега је 1855. године, са својом супружном Симеуном, рођеном Марјан (из истог места) добио ћерку Тодору. Они су 1856. године добили сина Тодора, 1857. Ђуру, а 1860. Васильја. Симо Ромић је 1855. године са супругом Тодором Маричић, рођеном у Јасобињу, добио ћерку Ану, 1858. Ћерку Стефану, а 1861. ћерку Саву Другу Гњатицу Ромић из Пристега већнао са 1835. године са Симицом Олујић из Билишана. Они су имали сина Стефана, рођеног 1859. године. Јован Ромић из Пристега и његова супруга Става Маричић добили су 1869. године сина Алексу. Вероватно је већина наредених Ромића имала још децу. Свакако су сродни са своим прешимењацима у Морполачи, Ервенику и другим далматинским насељима. 303:117; 211:313; 320; 151:565; 260:123; I; Р.Б.; К.В.

Ромић Церане / Ђиро Ромић, родом из Ервеника, окенио се 1842. године Јоком из Церања и настанио се у том месту. Са њом је имао ћерку Ђурђију, рођену 1856. године. Ромића нема више у овом месту. 151:565; К.В.

Ромовић Метковић (Неретва) св. Ђорђе 3 (1) Презиме ове фамилије је свакако настало по физичкој особини родоначелника, односно по његовој хромости. 42:106; 151:565; Б.И.Р.

Рончевић Врана / Григориј Рончевић, који је рођен у Парчићу, досељен у Врану и тамо засновао породицу са својом супругом Јованком Мркаљом,

рођеном у Јелини. Они су 1852. године добили сина Саву, а љевораватно су имали и другу децу. Рончевића нема више у овом месту. 151:566; K.B.

Рончевић Голубић (Книн) св. Василије 28 (5) Досељени су из Гатачке Површи (Херцеговина) у 18. веку. Биле су их 4 куће око 1920. године. Имају породичне надимке Шиприки и Јапанови. Није утврђено тарђење које се појављује у одређеној литератури, да је ова фамилија огранак рода Пилатовића, који је наводно даљим пореклом из Старог Влаха. 183:97; 151:566; 32:107 - 108; 219:554 - 555; 217:126

Рончевић Ђеверске 20 (5) Крајем 19. века су живели у средини села. Имају породични надимак Бучнички. Адрадли их бележи као Рончевић - Бучнич. Несумњиво су сродни са Рончевићима у Нунићу и Пристегу. 303:117; 25:281; 289; 211:295 - 296; 7:196 - 197; 23:77; 151:566; I.

Рончевић Нунић св. Василије 8 (1) Као Ромићи и Ромовићи, тако су и Рончевићи добили презиме по хромости свог претка. Њега су евидентно због те особине звали (Х)ромац. Нунићки Рончевићи су свакако у срдству са својим презимењацима у Пристегу и Ђеверским. 303:117; 25:281; 151:566; I.

Рончевић Парчић / Григориј Рончевић, рођен у Парчићу, преселио се у Врану и тамо засновао породицу са њом супругом Јованом Мржелом Рончевићем нема више у Парчићу. 151:566; K.B.

Рончевић Пристег 9 (2) Јован Рончевић се досељио из Нунића у Пристег, где се са својом супругом Маријом рођ. Шушић добио сина Стефана 1852. године, а љевораватно и другу децу. Григориј Рончевић, рођен у Парчићу, оженен се Маријом Безбрадицом из Кистића и насељен се у Пристегу. Тамо му се 1855. године родила ћерка Јелена. 211:313; 151:566; K.B.

Росић Отишић св. Јован 34 (8) Имају исељенике у Челебићима (Ливањско Поље), који такође славе св. Јована. 303:117; 201:70; 211:302; 151:566; 145:97; I. II.

Рстић Бенковача св. Ђорђе 4 (1) Бенковачки Рстићи свакако представљају огранак истоимене фамилије из суседног Буковића. 211:313; 151:568; I.

Рстић Буковић св. Ђорђе 16 (3) Свакако су од њих и Рстићи у недалеком Бенковцу. 303:117; 25:282; 211:312; 151:568; I.

Руђер (Руђери) Шибеник / Спладају у досељенике, који су око 1690. године дошли у Шибеник у једној већој групи. Ова група је била љевораватној вероисповести, а пореклом је била махом из Македоније и Бугарске. Руђери су били грчког или цинцарског порекла. Лоренцо Руђери се помиње међу овим досељеницима око 1690. године.

Спиридон Руђери (Руђери), угледни Шибенчанин, однео је 1754. године у свих православних дalmatinskiх општина. Као спуњомоћених шибенских православаца јавља се у два документа из 1760. године. Каže се да је био родом "Грк" из Шибеника (Spindon Ruggieri olimudo Greco da Sebenico). Године 1758. помињу се Марко и Спиридон Руђери. Секретар епископа Краљевића, Андреј Руђери, потписује се 1811. године на Летопису Андрија Руђерија је био изабран за једног од депутата православних дalmatинца у Париз 1809. године. Његов син је био Марко, поменут 1818. године. Свакако је од ове породице био и Николај Руђери, члан црвеног синода у задарској епархији 1808. године. Нема их више у Шибенику. 216:251; 168:408; 169:394, 398; 85:199; 99:110 - 111; 156:84 - 85; 297:46; 151:569

Ружић Подабље Горње (Имотски) Св. Јован 1 (1) Породица је поцирана у селу који се зове Дуге Њиве. Ружићи се помињу у 1860. године, у попису православних породица у Дугим Њивама. 40:293; 151:573; 43:356; C.B.

Ружић Змијавци (Имотски) Св. Јован 7 (1) Досељени су из Других Њиве (Имотски) у Змијавце. Помињу се 1804. године. 40:289; 211:314 - 315; 151:573;

Ружић Имотски Св. Јован 13 (3) 1 (-) Досељени су из Требиња (Херцеговина) у Имотски 1832. године. Помињу се у попису имотских православаца, писаним 1860. године. Ружићи и данас има у Требињском крају (у Јасеници и Требињу). 25:282; 40:283; 151:573; 171:510; 43:355; 0.8.

Рујак Биљане Доње / Нема их више. Највероватније су нестали у другом светском рату. Свакако су били у срдству са својим презимењацима у Брушком. 211:315; 151:570

Рујак Брушка 3 (1) Међу Србима исељеним из Далматије у Босну 1771 - 1774. године помињу се Михаило и Марко Рујак из Брушке са породицама. Несумњиво су били сродни са несталим Рујацима у Биљанима Доњим. 25:282; 103:114; 151:570

Руманић Ервеник (Доњи) св. Ђорђе 29 (4) Другачије се зову Руманићи. Свакако спадају у слој становништва који се крајем 17. века досељио у Ервеник из Бјелашког Поља у Босни. 303:117; 25:281; 70:5 - 10; 106:261; 151:570; I. D.D. K.B.

Руњајић Отон св. Врачи Кузма и Дамјан 13 (3) 1 (-) Насумњиво су дошли током поновног насељавања опустелог Отона 1692. године из Бјелашког Поља у Босанској Крајини. Било је 5 домаћинстава око 1920. године. 25:282; 183:107; 70:5 - 10; 211:307; 106:261; 151:571

Русић Бискупија св. Јован 31 (5) Преци су им дошли из Плавнија (Далмација) око 1820. године. Било их је 5 кућа око 1920. године. 303.117; 183.55; 211.303; 151.572; 246.277; I

Русић Отон 1 (1) Несумњиво представљају огранак бројних Русића из Плавна (видети). 25.282; 151.572

Русић Плавно св. Арханђел Михаило 204 (41) Пореклом су из Босне. Дошли су несумњиво током поновог насељавања опустелог Плавнија 1692. године из Ђебаљског Поља у Босанском Крајини. Било их је 25 домаћинстава око 1920. године. Имају породичне надимке Вештровићи и Крљићи. 303.117; 183.112; 70.5 - 10; 211.310; 23.78; 106.261; 151.572; I

Русић Сушић 1 (1) Свакако су у сродству са разгранатим родом Русића из Плавна. 216.252; 151.572

Сабљић Книн 1 (1) Кнински проптпрезвитер Петар Сабљић помиње се као борац против уније. Међу претпоставкама на "Србско - далматински алманах" из 1837. године био је и кнински житељ и "купач" (трговац) Симеон Сабљић. 183.42; 98.7; 151.573

Сабљић Жагорвић 4 (1) Постоји једно новије предање, да су досељени у ово место "из околнине Котора" (свакако из Равних Котара). Јереј Марко Сабљић, администратор парохије у Жагорвићу и јереј Стефан Сабљић, капелан у истом месту, помињу се у статистици далматинске епархије 1855. године. Међу претпоставкама на "Србско - далматински алманах" из 1837., 1838. и 1840. године био је и поменути свештеник Марко. Он се наводи и као борац против уније. Јереј Стефан Сабљић, капелан жагорвићки, умро је 1838. године. Презиме ове породице формирани је по сабљи, што несумњиво представља посредно најважније функције родоначелника, пошто су раније у северној Далмацији сабље носили само сеоски главари и друге угледније личности. 183.42; 211.305; 263.115; 98.7; 156.89; 94.96; 96.179; 151.574; 196.79

Сабљић Струмица св. Ђорђе / Дошли су из Жагорвића код Книна у 18. веку. Изумрли су. Од њих је био Пане Сабљић (Саблин), заступник у првом познатом спрском политичару и публицисту из Ђеврсака, Пане Сабљић, трговац у Струмици претпоступо се 1840. године на "Србско - далматински алманах".

Петар Сабљић био је члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. Њега је у преписци са пртолосимболом Кирилом Цвјетковићем 1816. године. Исте године Петар се помиње и на табли постављеној на стрмичку цркву, поводом завршетка њене обнове (проторира Petra Sabliche) рада који је извршио кнез Крстимир. Петар је, највероватније, имао личност са првотом Петром Сабљићем, парохом стрмичким, који се налази у статистици далматинске епархије 1835. године, као и у попису пренумерантата на "Србско -

далматински алманах" 1836, 1837, 1838. и 1840. године. 183.117; 209.41; 97.7; 263.115; 98.7; 156.85; 94.96; 96.179; 151.574; 297.100; 299.75; 196.79; 80

Сабљица Јагодња Доња / Међу Србима исељеним из Далмације у Банат породицом. Нема их више у том месту. Вреди поменути, да је у Јагодњи (Giacov Sablissa), 103.115; 151.574; 260.84

Савић Бенковача св. Никола? 27 (6) Свакако су заједничког порекла са Савићима у суседном Буковићу. 303.117; 151.581; I

Савић Буковић св. Никола? 40 (5) Ова фамилија је несумњиво сродна свом презименома у Бенковцу. 303.117; 25.282; 81.157; 211.312; 151.581; I

Савић Врлика - Кукар св. Стефан 9 (2) Слађају у ред новијих досељеника. 151.581; 151.581; II; Б.Н.К.Б.А.Н.

Савић Жагорвић св. Никола / Досељени су из Босне, али не "у 16. веку", како се код Накићеновића наводи, већ касније. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183.124; 211.305; 151.581

Савић Мокро Поље / Нема их више. Вероватно су настали у Другом светском рату. 211.307; 151.581

Савић Плавно св. Ђорђе 108 (15) Пореклом су из Босне. Старо им је презиме Зорић. По браћи Саву, Петру и Маринку Зорићу су прозвани Савићи, Петровићи и Маринковићи. Претке становника Плавна, Отана, Пајена, Мокрог Поља и Зрманје довео је, између осталих главара, кнез Тодор Зорић у себи из Ђебаљског (Петровачког) Поља у Босни у јуну 1692. године. Савићи су његови потомци или сродници. Збуу их и Зорићи. Било их је 12 домаћинстава око 1920. године. Имају исељенике у Мајуру код Шапца, који су тамо прешли 1919 - 1921. године. 303.117; 183.111; 67.285 - 286; 184.189-192; 70.5 - 10; 211.309; 106.261; 151.581; I

Сакић Бенковачко Село св. Трифун 13 (2) Свакако представљају огранак истоимене фамилије из Добропољаца. 25.282; 151.576; I

Сакић Добропољац св. Трифун 36 (5) Имају породични надимак Марићи. Од њих су се несумњиво формирали и Сакићи у Бенковачком Селу. 25.282; 211.294 - 295; 151.576; I

Самарђин (Самарџић) Надвода (Жегар) Лазарева субота 7 (1) Порекло ове фамилије није познато. Презиме Самарђина (Самарџића) сведочи да им је предак био самарџија, односно занатлија, који се бави израдом самара (дрвених теретних седала, која се стављају на товарне коње). 25.282; 81.157 - 158; 151.578; 307.546 - 547; 18.120 - 121; 307.546 - 547; К.В.

Самарџић (Самарциј, Самаржић) Чиста Мала св. Никола 29 (4). 1 (-) Родонаčelnik ове породице је, судећи по њеном презимену, такође био самарџија.

На најранији помен презимена Самарџија и Самарџић на територији северне Далмације најдизамо у документима из 1684. године. Тада се међу досељеницима из дела северне Далмације источно од Крке у Ракитницу, бивши насеље код Водица, помињу два домаћинна са презименом Самарџија и један са презименом Самарџић. Ови домаћини су се звали: Јован или Иван Самарџија (Juanne Samarsia), Никола Самарџија (Nicola Samarziaj) и Илија Самарџић (Illia Samarzijch), а били су припадници бандерије харембаше Гортета. Овде се вероватно ради о прешким Самарџијама, који данас живе у Чистој Малој. 303.94, 117, 81.157 - 158, 211.233 - 294, 151.578, I

Самарџић Проложац (Имотски) / Досељени су из Поповог Поља у Херцеговину "међу првима". Стојан Самарџија је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Проложац. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 7 укупна и да је добијено 14 каната земље. Самарџији (Самарџићи) се помињу и 1788. као и у попису православног становништва Проложаца 1860. године. Нема их више. 40.288, 151.578; 43.354, 356

Самарџија Пајићеве св. Ђорђе 110 (19) Дошли су из Босне, свакако из Бјелапског Поља у општем насељавању Пајића 1692. године, а не "у 16. веку", како сматрају поједини аутори. Било их је 16 кућа око 1920. године. Свакако је из Пајића био алијар, односно барјактар Григорија Самарџија (Григорија Самарџија), који се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Пајићенске Самарџије имају породични надимак Пилићи. 303.117; 25.282, 299, 183.108, 70.5 - 10, 211.308 - 309, 23.78, 166.261, 169.495 - 501, 151.578, I

Самарџић – видети Самарџић у Надводи

Самарџић – видети Самарџић у Чистој Малој

Сандић Шибеник / Главни тутор православне цркве Успења пресвете Богородице у Шибенiku био је 1687. године Ђорђе Сандић. Ово презиме се помиње у православним шибенским матицима друге половине 17. века. Нема их више. 168.330; 69.14, 151.579

Санковић Купа Алтагића 147 (21) Јован (Јово) Санковић је био православни парох Купе Алтагића седамдесетих и осамдесетих година 18. века. Сачувано је једно његово писмо, писано 29. октобра 1783. године, у време прете Јована Санковића, 1795. године, била је обновљена стара православна црква у овом месту, као што се види из написа на каменој

плочи. Имају породични надимак Јапани. 25.282, 293, 216.172, 252, 211.318, 104.66, 103.112, 151.579, I

Свитилица Сонковић 20 (3) Према подацима са краја 19. века, православни Свитилица је било и на простору Дабробосанске митрополије. Они су славили Ђурђевдан и били су посредници у западној Босни, тачније у парохијама Вуковско код Бугона (Вуковско Поље) и Љубиша код Вардаџа Вакуфа (Мрињић Града). Босанске Свитилице су несумњиво биле у сродству са Свјетилицама, које такође славе св. Ђорђа, а осамдесетих година 19. века су биле лоциране у следећим парохијама: Бугоно, Ваган код Герзова, Гашица и Бјаковац код Босанских Градише, Свитилице у Донем Вуковском (Вуковско Поље) бројеле су између два косе* у том насељу. Сматрају се „старовијатима“. Несумњиво се одатле род Свитилица – Свјетилица простирило по западној Босни, а по свему судећи и по Далматици. 303.117; 211.292; 151.626, 172.95 - 96, 101.329, I

Срдлић Црногорци (Имотски) Св. Никола 35 (6) 1 (-) Дошли су из Зубаца у Херцеговину "међу првима". Иван Срдлић, алпир (тј. берјактар) из Имотске Крајине, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Ова породица се у Црногорцима помиње и 1789. године. Спиридон Срдлић, игуман манастира Драгојин у периоду 1804 - 1807. и 1813 - 1817. године, вероватно је био од ове фамилије. Срдлићи се помињу и у попису православног становништва у Црногорцима 1860. године.

У Сливници у Требињској Површи, недалеко од Зубаца у источној Херцеговини, данас живи православна породица Срдлић. Старином су из Расовца код Требиња, одакле им је у Сливницу предак дошао као домаџет. Старо презиме ове породице било је Аничић. Срдлићима су прозивани због тога, "што им је неки стари сарадао – мутно по народу". Херцеговачки Срдлићи данас славе св. Стефанка, а стара слава им је била Николајдан. У појединачним изворима се презиме ове породице највише и као Срдлановић. Један огранак Срдлићана из Имотске Крајине прешао је око 1850. године назад у Херцеговину, тачније у Жигомиле код Мостара. 40.287; 211.314 - 315, 169.368 - 375, 151.627, 170.40; 171.844; 43.356

Севовић Мокро Поље св. Никола 18 (4) Дошли су из Босне око 1820. године. Називају се и Севовић. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Живе у засеоку Пребејс.

У Босни крајем 19. века није било више православних Севовића (Севовића), што упућује на помисао, да су се можда у потпуности иселили или нестали тамо по мушкију линији. Ово презиме је, по свему судећи, формирало по мушкију личном имену Сејо, које је често међу босанскомхерцеговачким муслиманима. Ово име представља хипокористичко име Сејд, Сејид или Сејд. Могуће је, да су преци Севовића (Севовића) у једном периоду били муслимани. 303.117; 183.103, 211.308, 151.589, 307.556, 245.482, I

Секула Мирловић Полье 37 (7) 2 (-) Преци ове православне породице су доселени из Тропира у Мирловић Полье половином 18. века. 234:94; 211:288; 151:585

Секулић Билице 23 (4) Најаверотатије су сродни са Секулићима у недалеком Шилбенику. 303:117; 151:585; I

Секулић Билишане се *Никола* 52 (6) 1 (-) Од њих су се свакако формирали и Секулићи у Мушковицма, Обровцу и Кожловцу. 25:282; 81:158; 211:317 – 318; 151:585; D.C.

Секулић Кожловач Свакако представљају огранак истоимене породице из Билишана. Кожловачки Секулићи имају породични надимак Подбрдари. 25:282; 299

Секулић Мушковић 28 (3) 1 (-) Ова фамилија је несумњиво сродна са својим презимењацима у недалеким Билишанима. 25:282; 211:318 – 319; 151:585

Секулић Обровац 4 (2) 1 (-) Свакако представљају огранак Секулића из Билишана. Члан Окружног одбора Самосталне демократске странке Далматије 1940. године био је Данило Секулић из Обровца. 303:117; 209:132; 151:585; I

Секулић Шибеник 25 (11) 2 (-) # По свему судећи, са Секулићима у недалеким Билишцима чине један род. 211:298; 151:585

Секуловић Проложац Горњи (Имотски) 14 (4) Ово "племе" се из Половог Поля (Херцеговина) насељило у Горњи и Доњи Проложац. Вукашин Проложац. Помиње се у земљишном из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаштво бројало 10 укућана и да је добило 18 канала земље. Секуловићи су у документима помињу и 1791, као и у попису православног становништва Про општа 1860. године. Видети и Секуловиће у Проложацу Доњем.

У Херцеговини, тачније у Ораху у Требињској Шуми и данас има огранак ове фамилије прешао је из Ораха у Требиње. 40:288; 211:314; 151:585.

Секуловић Проложац Доњи (Имотски) 25 (7) Једно су са Секуловићима у Проложацу Горњим (видети). 40:288; 211:314; 151:585

Семиз Имотски / Пореклом су из Мостара. Били су трговачка породица у Имотском. Изумрли су или исељени. У Херцеговини и данас има Семиза у Галичићима, Драчеву (Полово Полье), Мостару и Гнојничима. Матица им је у Галичићима, одакле су се

ширили по другим местима. Херцеговачки Семизи славе са Архангела Михаила. 40:293; 151:586; 118:621 – 622; 43:357

Сепер Велика Глава св. Тома 17 (3) 303:117; 25:282; 211:292; 14:236; 151:587; I

Силић Рачићић (Корчула) римокатолици 111 (18) Доселили су се из Сливнице у Половом Польу (Херцеговина) почетком 18. века, у досељен са Полопа, оженио Ану, ћерку Павла Ботице, 1723. године. Забележена је традиција да је овај Михаил (Михаило) био православан.

Симат Били Вир (Добрање, Неретва) св. Ђорђе / Доселили су се из Косе Симатове Главице у Добрању. Испели су се. Има и римокатолика Симата у Добрању, који су њихови рођаци. 42:48 – 47; 108; 151:591

Симат Били Вир (Неретва) римокатолици, слава им је св. Јуре 11 (1) Видети православне Симате у Билом Виру (Добрању). 42:46 – 47; 151:591

Симат Метковић (Неретва) 7 (2) Има и римокатолика Симата у Метковићу.

Симић Врана / Гливарије Симић, родом из Жегара (свакако из Надеобе), оженио се Луцијом Олуциј из Вране и настапио у том месту. Њихове су 1856. године добили сина Обрада Симића „реченој Олуцији“. Симићи немају у овом месту. 151:591; K.B.

Симић Дицмо (заселак Корита) 29 (6) Од њих су се формирали Симићи у суседним Сушцима. 211:302; 151:591; H.J.K.

Симић Задар 6 (1) Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Владимир Вит Симић из Задра. 303:117; 151:591; I

Симић Звјеринац св. Никола 7 (1) Ова породица несумњиво представља огранак Симића из недалеког Орлића (видети). 151:591; 248:278

Симић Имотски 13 (4) Досељени су из Половог Поля у Херцеговини "међу првима". Помињу се 1795. и 1880. године. С обзиром да се не помињу у спомињаним земљишним књигама писаним 1725. године, вероватно су се раније другачије презиме, а данашње презиме добили по неком од релативно новијих предака. 40:283; 151:591; 43:355

Симић Карин Доњи 4 (1) Свакако представљају огранак Симића из недалеких Мушковаца. 25:282; 151:591; I

Симић Мушковци 58 (7) Имају породични надимак Стојановићи. Данас се не може поуздано рећи, из ког места је био Спиридон Симић, капуљац манастира Крупе. Он је био рукоположен од стране Данила Јакшића 29. марта 1760. године. Након тога, црногорски митрополит Сава Петровић за његов назначај га је "генералним исповедником" (confessore generale) за цркву Далмацију. 303.117; 25.282; 301; 211.318 - 319; 151.591; 18.122 - 123; I

Симић Надвала (Жегар) Св. Јован 12 (2) Вероватно су пореклом од Симића у Мушковцима. Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Паја Симић из Жегара са породицом. Један од првих ових породица иселio се средином 19. века у Врану (видети). 103.115; 151.591; 18.122 - 123; К.В.У.Ј.Ш.

Симић Обровац / Међу преглатничима на "Србско - далматински алманах" из 1837, 1839. и 1840. године био је и Стефан Симић, житель обровачки. Ове породице нема више у Обровцу. Највероватније су представљали огранак Симића из недалеких Мушковаца. 98.7; 95.146; 96.181; 151.591.

Симић Орлић св. Никола 86 (14), 2 (-) Доселjeni су из Босне, како Накићенovi сматра, "у 16" или "17. веку". Око 1920. године су била укупно 33 домаћинства Симића у Орлићу. Деле се на огранке: Судац (5 кућа), Дујаковић (4 куће), Мештровић (5 кућа), Гајевовић (4), Зуква (4), Капитановић (5), Мазић (2), Чипчићи (4) домаћинства. Аврам Симић, парох косовски, као и један од капелана Косова, Јово Симић, помињу се међу потписаницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Аврамову ћерку је Доситеј Обрадовић учио буквици. Међу Србима исељеним из Далмације у Русуј 1758. године помиње се ђакон Василиje Симић из "Косова Польја". Гајо Симић, "капитан" села Косово" са јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Светионик Спиридон Симић "од Косова" наводи као борац против уније.

Глигорије Симић из Орлића (Glig. Simić) венчао се 1833. године са Томашином Докић из Шаровца (Tomasina Dokić). Поред остале деце, њих двоје су имали сина Ђурђа, рођеног 1834. године. Међу преглатничима на книге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и Јово Симић Чипчић из Косова. Видети огранке са презименом Симић - Дамјановић, Симић - Капетановић, Симић - Мештровић, Симић - Судац и Симић - Зуква. 303.117; 183.41 - 42; 105 - 106; 168.591; 105.222; 103.82; 161.50; 169.368 - 375; 495 - 501; 191.LXIX; 151.591; 246.278; I, б.Ј.

Симић Сушић 1 (1) Представљају огранак Симића у суседном Дицму, у заселку Корита (видети опис те породице). 211.302; 151.591; Н.Ж.

Симић Турин - Марковић св. Никола / Било их је 1 домаћинство, које се преселило у Шибеник око 1910. године. Нема их више. Несумњиво су представљали огранак орлићких Симића. 183.118; 151.591

Симић - Дамјановић Орлић св. Никола 10 (1) Представљају огранак великог орлићког рода Симића (видети). 183.105 - 106; 151.591

Симић - Зуква Орлић св. Никола 23 (2) Они су огранак великог рода Симића у Орлићу (видети). Била су 4 домаћинства Симића - Зукви у Орлићу око 1920. године. 183.105 - 106; 151.591; 755; 246.279

Симић - Капетановић Орлић св. Никола 2 (1) Представљају огранак бројног орлићког рода Симића (видети). Зову се и Капитановићи. Било их је 5 домаћинства око 1920. године.

Судећи по презимену Капитановић, предак ове фамилије је био капетан, што је могла бити војна функција, али и звание сеоског главара у једном периоду. 183.105 - 106; 151.591; 246.279

Симић - Мештровић Орлић св. Никола 32 (4) У средству су са осталим Симићима у Орлићу (видети). Било их је 5 домаћинства око 1920. године. 183.105 - 106; 151.591; 246.279; б.Ј.Н.

Симић - Судац Орлић св. Никола 30 (7) Један су род са осталим Симићима у Орлићу (видети). Зову се и Судац. 183.105 - 106; 211.306 - 307; 151.591; 246.279

Синобад Брибир 8 (1) По предању, они су, као и њихови презимењаци у Коларини, потомци једног од Синобада који је, оженивши се из Буковине, прешао на женино име из Киниског Польја 1868. године. Сматра се, да је супруга доселјеног Синобада била ћерка пола Саве Бијелића из Брибира. 303.117; 25.282; 242.182; 151.592; 18.177; б.М.А.

Синобад Кини св. Ђорђе Доселjeni су из Киниског Польја око 1800. године. У катастарском попису Кинија из 1830. године помиње се православна породица Синобад.

Кински трговац Спиридон Синобад, "љубитељ књижевства", налази се у попису премунерантама на "Србско - далматински алманах" 1836. - 1840. године. Претпоставља се да је овај алманах 1838. - 1840. године био је и Теодор Синобад из Кинија, а 1840. године "Сава иначе Тома Синобад".

У "кинско варошко јејзго" 1904. године спадао је и Симо Синобад, поседник и трговац. Међу преглатничима на книге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се он, као и Јово Т. Синобад, трговац и поседник. Била су их 3 домаћинства у самом Кинију око 1920. године. Видети Синобаде у Кинију - Киниском Польју. 303.117; 183.89; 211.306; 300.23; 209.51; 191.LXIX; 97.7; 98.7; 94.96; 95.144; 96.178; 151.592; 18.177; I

Синобад Кин (Кининско Полье) св. Ђорђе 112 (28) У Кининском Польу Синобади живе у склупу у Вароши Синобада, како се зове "одломак" Кининског Поля, код цркве св. Ђорђа. Ову земљу, између Булиног моста, потока Радљевића и пута (60 ладованских канапа) добио је седар Јован Синобад. Уз то је он добио и један канап винограда и кућу са вртом у Кини.

Грб племићке породице Синобад.

Данашња породица Синобад се развила од Дамјана, сина капетана Филипа Синобада. Филип је, опет, био син Петра (Периће) Синобада и рођени брат Митра и седара Јована. Браћа су имала барем једну сестру, пошто се 1702. године помиње чета од 80 хайдука, коју су предводили "Синобадов сестри" (Јованов) и Вид Петровић са Далматинског Косова. Потомци Дамјановог сина Лазара имају породичне надимке: Гускови (они су од Лазаревог сина Митра), Панини, Оличини и Сишини (тва три надимка носе потомци Трифуна, сина Лазаревог). Потомци Дамјановог сина Јована имају следећи породичне надимке: Доратићи, Тришићи, Катићи, Југови, Мирковчићи, Владими и Петровићи. Дамјанов син Илија је предак Синобада са породичним надимцима: Васинови, Стеванови и Шипкини. Од јединог сина Митра Петровог, Михаила, затим од Јандрије (Андије), јединца Јована Петровог Синобада, као ни од Матије, Филиповог старијег сина није остало мушко потомство. Године 1708. споменик се међу приложницима синjskog фрањевачког самостана Мате Синобад, римокатолик из Отока код Сина. Није познато у каквом је средству он био са православним Синобадима. Данас у Отоку Далмацији, Били су седари Кининске Крајине. Седар Јован Синобад стекао је високу млетачку племићку титулу каваљера св. Марка. Веома је

велики број помена ове породице у историјским изворима. На овом месту ће бити речи о само неким од оних помена. Јован Синобад је добио заповедништво над Звониградом 1690, а кининско - врличку седарску титулу 1691. године. После његовог преласка на нову функцију, капетан Звониграда је постао његов брат Филип, предао савремених Синобада. Обављајући ту дужност, умро је 1694. године.

Звониградски капетан тада је постао Михаило Синобад. Митров син, који је до тада био заповедник тврђаве у Тополју код Кине. На тој функцији је Михаило остало до своје смрти при опсади Ужицана 1697. године. Тада суву дужност преузима Јованов син, Јандрија Синобад, али је он кратко обављао, пошто су Аустријанци на препад престели Млечанима Звониград 1698. године.

Из Звониграда је, највероватније, након очеве смрти 1694. године, Дамјан

Филип Синобад прешао у Кининско Полье. Међу православним (односно

некатоличким) главарима у Далмацији, Филип Грабовац (1697/8 - 1749)

наводи и седара "Ивана" (Јована) Синобада. Своје високе титуле

Синобади на првом месту дугују великој храбrosti и успешним у бројним

биткама, у којима су се на страни Млетачке републике борили против

Турака. Тако је, на пример, Јован Синобад показао велику храброст у сукобу са Мазул - пашом на Босанском Грахову. Године 1686. је опет,

заробио угледног Турчина Мехмада Команџи и превео већи број породица

у млетачко поданство и насељио их у Поличнику и Надину. Заједно са

Завицом Јанковићем и њиховим војницима, потиснуо војску босанског

паша који Сина у октобру 1698. године. Понену је 1715. године, у једном

сукобу са Турцима на Гламочком Погу.

Седарска титула је наследио његов син Андрија (Јандрија).

После смрти Андрије Синобада, 1726. године, седарство није прешло на његовог брата од стрица, Дамјана Филиповог Синобада, већ прво на Петра Стојисављевића - Митровића, а убрзо затим на римокатолику,

потпоручнику редовне војске, Јакова Синобада - Бусија. Он је био сродник православних Синобада по женској линији, односно, преузиме Синобад

носио је по маџином роду. Вероватно је био син Филипове брке. У прилог

овој тврдњи иде и чињеница, да је живео у домаћинству Дамјана

Синобада, Филиповог сина. По мушкијој линији Јаков је био потомак

породице Буси (Буси), која је италијанског порекла.

Њега је 1749. наследио син, седар Андрија, који је на тој функцији остало

до своје смрти, 1774. године. За време његовог малопостава, до 1754.

године, као вршилац дужности седарда заступао га је његов рођак

Франческо Буси - Синобад. После Андрије, седар је постао његов старији

син, Јаков, који је исте године умро. Следећи седар из ове породице био

је малолетни Гајетано, који је 1784. године умро од куге. Његов старији

Јосип, син Јакова старијег, јуниски седар од те, до 1811. године.

Његовом смрту су Буси - Синобади изумрли по мушкијој линији.

Најстарији познати предак ове породице, капетан Перица Синобад, био је

рођен у проју половини 17. века. Перица је погинуо у априлу 1684. године,

заједно са својим старијим сином Митром (Димитром), од стране хайдучке

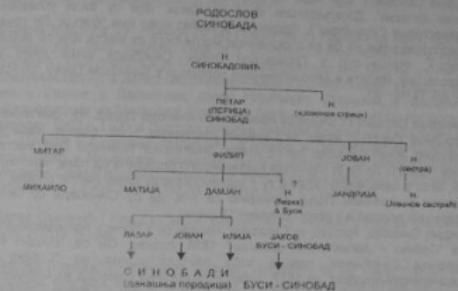
дружице Илије Митровића - Јанковића (брата Стојана Јанковића). Извершилац Петровог убиства је био Митровићев човек по имену Радан Матић, из Бргуда. Повод за ово убиство је било супарништво ове две главарске куће, као и спор око налупштене турске земље. Јовановог стријла, чије име није остало забележено, у обрађивању поседа сметају је наоружани Илија Митровић. Нешто касније, 1690. године, првацир Молин је, да би спречио крајнју осету, поставио Јована Синобада за звониградског заповедника, уклонивши тако ову породицу из близине Митровића. Тек генералном провидуром Долфину пошао за руком, да у марту 1692. године изглади ову "стару вражду међу кућом Јанковића и кућом Синобада".

Синобади су се, на чelu већег броја породица, 1684. године доселили из Модриног Села у Буковици у Карији. Због тога је генерални провидур Доменико Молениго, у јулу месецу те године, поклонио Јовану Синобаду кулу каринског дистрикта, коју народ и данас назива Синобадица. Ова породица је имала поседе и у Будиму, које се такође помињу 1684. године, тако да није у потпуности јасно у ком су од ова два места Синобади живели у том периоду. Забележено је, да су Синобади били у сродству са неком муслиманском (свакако исламизованом) породицом у Модрином Селу. Наиме, "срднички" Јована Синобада је био известни "Турчин Модра" из овог места: Његову кулу у Модрином Селу је 1692. године Јовану додељио генерални провидур Долфин. Није познато у каквом су сродству Синобади били са Модром, односно, да ли су то били родбинске везе по мушкију, женској или брачној линији. Постојало је и известно сродство између Јована и Милиће Баљка из Бргуда, за кога је Синобад 1701. године изјавио "да му је... род, или не зна у ком степену".

На један рани помен Филип Синобад наилазимо 1674. године, у матичним књигама шибенског Вароша. Православац Филип Синобад (Philippus Sinobad) је тада кум римокатолику Томашу Плетикосићу (Tomas Pletikosich).

Постоји мишљење да су се преци Синобада у Модрино Село насељили за време Каџиџаког рата (1645 – 1659) насељеници из Босне, али оно свакако није тачно. Наиме, још у почетком 17. века се ова породица помиње у Далматинији. Загорју, југозападно од Дрниша, живела породица Синобадица 1616. године. Сматра се да су они тада заједно са још неким породицама, спадали у "нове житеље" Покровника. У питанују са мањом било православне породице. Доласком ових породица, старо име места, Покровник, било је делимично потиснуто новим именом, Угарци. Ово упућује на могућност, да су ти досељеници били досељеници из неког места, које се такође називало Угарци, али се то не може поуздано тврдiti. Тако се, поред неких удаљених места, назива и насеље у Граховском Пољу у Босанском Крају. Лично име Синобадова појменује 1616. године нам није познато, али се вероватно ради о оцу или деди Переци Синобада. Данас нема Синобада (Синобадића) у Покровнику, а нису сачувани ни неки њихови трагови из каснијег периода. Поменути "нови житељи" су у

Покровник свакако били досељени у 16. веку. Наиме, сачуван је турски попис Покровника из 1550. године, који бележи 7 домаћина у овом месту. У међу њима су и типична православска сплика имена (Борђо и Јован), што упућује на чињеницу, да су Срби већ тада живели у Покровнику. Можда су упућени домаћинима били и претци Синобада, али се то не може са сигурношћу рећи. Породица Синобад је даљим пореклом из Босне. О њиховом пореклу из Босне или из Хебештине писао је још фра Андрија Качић – Миошић (1704 – 1760. године). У прилог оваквим тврђњама могли би евентуално ити и подаци о Угарцима код Босанског Грахова.

Само презиме Синобад веома је специфично и ретко. Сви његови носиоци су у међусобном сродству. Није у потпуности јасан настанак овог презимена. Његово формирање се најчешће доводи у везу са именом легендарног јунака из арапских прича, Синбада (Синбада) морепловца, што би упућивало да је могло настати од истоветног надимка, који је могао носити неки од њихових предaka. Са друге стране, у Италији се често јављају презиме Синобади. Уколико је у вези са тим презименом, презиме Синобада могло се формирати или у самој Далматији. Ипак, вероватније је да је ово презиме формирало по легендарном јунаку, слично као презиме православне породице Аладин у Цетињском Племену (Стара Црна Гора).

Синобада исељених из Кинна има и у Будви. Није забележено када су се њихови претци преселили у тај град, али се може препоставити, да нису у питању старији досељеници. За разлику од својих рођака у северној Далмацији, будвански Синобади славе св. Јоана. 216:251; 183:100; 179:18; 211:306; 249:122; 14:33; 311:83, 88; 55:266; 53:205; 130:259; 61:111 - 112; 252:160; 181:38; 298:285; 242:17 - 19, 23, 37 - 41, 81 - 85; 151:592; 18:176 - 183; 182:585; Ш.М.

Синобад Коларина св. Јован 9 (1) По предању, потичу од једног Синобада из Кининског Польја, који се оженио из Буковице 1868. године, и прешао да живи код жене на Имануј. Истог су порекла и Синобади у Брибиру. 211:314; 242:162; 151:582; 18:177, I

Синобад(?) Покровник / У Покровнику код Коњеврата помињу се 1616. године Синобади, који тада, заједно са неким породицама спадају у "нове житеље". Досељавањем ових породица, које су биле углавном православне ("хришћане"), Покровник је добио ново име Угарци. По томе препостављамо да би ти досељеници могли бити из места које се звало Угарци, можда оно у Граховском Польју. Синобад више нема у Покровнику. Видети и опис истоимене породице у Кининском Польју. 270:103; 151:592; 18:180 - 181

Синобад Скрадин / Свакако су пореклом из Кининског Польја. На први помен породице Синобад везан за Скрадин наилазимо 1706. године, када је каваљер Јован Синобад добио статус општинског племића овог места. Није познато, да ли је породица континуирано Боравина од прве половине 18. века у овом месту, или су ту у једном периоду само имали поседе, а живели у Кининском Польју. Поуздано се зна, да су Синобади били трговачка породица у првој половини 19. века. Андреј Синобад, трговац из Скрадина, налази се у попису пренумерантата на "Србско - далматински алманах" 1836. године. Он се, заједно са Јованом Синобадом, помиње међу прептлатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837. Јован и Јекатарина Синобад из Скрадина били су прептлатници на све алманах 1838., а Јован и Теодор Синобад 1840. године. Јово Синобад се помиње у још једном извору у Скрадину 1838. године. Тада је он био трговачки отац Николе Димитровића из Сплита. На православном грбову код капеле св. Петке у Скрадину налази се надгробна плоча са грбом, коју је 1889. године подигао Филип Синобад свом оцу Јован и стрицу Тоди Синобаду. Србин Филип Синобад, трговац и велепоседник, био је међу "познатим присташама" Српске народне странке у Скрадину на прелазу из 19. у 20. век. Као начелник у Скрадину, помиње се међу прептлатницима на книге Српске књижевне задругре 1892. године. Синобади су нестале из Скрадина пре 1948. године. 216:178, 251; 14:48, 56; 191:XXXIII; 197:84; 97:7; 98:7; 94:100; 98:186; 151:592; 18:177 - 178

Синобад Сплит 7 (4) Три породице Синобада су се, између два светска рата, доселиле у Сплит. Једна од њих је дошла из Кининског Польја, а две из Буковице. 211:298; 242:162; 151:592; 18:178

Сиропица Дрниш 7 (1) Свакако представљају огранак рода Сиропица из недалеког Житнића (видети). 303:117; 151:593; I

Сиропица Житниш 40 (6) Године 1834. помиње се православац Петар Сиропица из Житнића. 226:20; 151:593

Сиропица Задар / Међу прептлатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837. године био је и задарани Јован Сиропица, царски краљевски сердар, "обдарен великом од сребра медаљом". Ове породице више нема у Задру. Свакако су чинили огранак житнићких Сиропица. в.т.; 151:893

Скокња Бенковачко Село 5 (1) Видети Скокње у Медвиђи, које су у сајству са овом породицом. 25:282; 151:595; I

Скокња Медвиђа се. Никола 20 (4) Пореклом су свакако из Лике, где се помињу још 1686. године. Тада је у околини Оточица пописан Радашин "Скокњин". Ова породица је 1712. године забележена као "Скокњи" у личком Комиљском Польју, а данас као Скокњини живе у Бунари, такође у Лики. Они, ако и Скокње у Далмацији, славе Николјдан. Старином је фамилија највероватније из Макарског Приморја. Тамо се у документима писаним у периоду 1667 - 1730. у Подгорију помиње презиме Скокњин, а у изворима из 17. столећа у Тучепима наилазимо на поменут истик презимена. Скокњина више нема у Макарском Приморју. По својој породици се назива заселак Медвиђи Скокњи (Скокњин). Помињу се 1846. године у Медвиђи. 25:282; 268:142 - 143; 151:595; 138:436; 213:365; 193:218 - 219, 223; 92:177; I. С.Б. К.В. Б.А.

Ској Смилчић / Нема их више. Вероватно су нестале у другом светском рату. 211:315; 151:595

Скорић (Шкорић) Биковично Село се. Иењатије 60 (7) Имају породичне надимке: Масићи, Марбићи (Марјићи), Перкићи, Порделини и Јењаји. Није познато, да ли ова породица од старине слави Иењатијевдан, или је ту славу прихватила у релативно новије време, призећивањем, или на неки други начин. Њихови споменици у Моравчанима такође славе Иењатијевдан (видети), што бишло у прилог мишљењу, да је ово стара слава Скорића у Бивојином Селу. Ретка и врло специфична крсна слава ове породице упућује на њено порекло од разграпених и старог рода Малешеваца. У случају, да се ради о старој слави, у питању би било порекло по мушкију, док би се о пореклу по женској линији радило у случају, да се њихов предак призетио код неке породице, чија је ово била стara слава. Род Малешеваца, чија је матица у некадашњем селу Малини код Билеће, помиње се још од краја 14. века, односно од 1393. године. Нешто спирнији подаци о роду Малешеваца презентовани су у опису Миловића из Скрадина. 303:121; 25:282, 292, 296, 299; 211:288; 65:116 - 118, 117:45; I. Ш.М.; О.С.Ј.

Шкорић (Шкорић) Медаји 88 (14) Највероватније су досељени из Лике, где и данас има Шкорића. Лички Шкорићи се рачунају као део групе несрдних породица, које се звједничким називају Усорчани или Узорчани. Та група породица води порекло из Усоре, области у северној Босни у сливу истоимене реке. Сматра се, да су се преци породице Шкорић раније презивали Војводић, а затим Бокан. Опширнији подаци о Усорчанима изнети су у спису породице Војводић у Кинину.

Према подацима из 1915. године, Шкорић је у Лики била 71 кућа, Најброжији су били чланови све породице у Фркашићу код Бровнина (16 кућа), Мазину (12 кућа), Грабушићу код Конешице (12 домаћinstva) и Небујсима (11 домаћinstва). Имамо такође старијих помена Шкорића и у обласним суседним Личима, који су свакако личког порекла. Тако се Иван Шкорић помиње међу крајишкима, односно граничарима, који су служили у Сену 1644. године. Иван Шкорића помиње се, опет, 1657. године, међу граничарима који су служили у Велемирићу код Карловца и Слуњу. У попису српских досељеника из источног дела Лике, који су се налазили 1686. године у досељеничком логору код Оточца, поменут је и Вук Шкорић.

Јован Шкорић и Медаји био је међу иселеницима у Русију, које је предводио син епископа Симеона Кончаревића. Шкорић је постао мајор у руској војсци, и са тим чином је и умро у Русији. На "мајора Јована Шкорића" мога најближега суседа из Међећа у Далмацији" нашао је Герасим Зелић 1782. године у Миргороду у Новој Србији.

У попису породица досељених са подручја источно од реке Крке (Дринска Крајина и суседне области) у Јадротац код Шибеника (Castel Andreis) 1694. године, помињу се и Вид Шкорић (Vid Schorich) и Матија Шкорић (Matthias Scorch) са својим бројним фамилијама. Исте године је у Црнице код Шибеника досељена и породица Вучини или Вучени Шкорића (Vucini? Schorich). Није поуздано познат веरска припадност ових досељеника. Средином 20. века су у доњем поречу Крке Шкорићи у већем броју живели у Скрадину (78 у 15 кућа), Великим Дравеним код Шибеника (23 у 7 домаћinstva). Нешто изменено презиме, Скорић, носе саграни овог рода у Дубравицама (60 у 13 кућа); Примоштевену (26 у 10 домаћinstva), Широкама код Шибеника (18 у 4 куће) и у самом граду Шибенику (14 у 4 домаћinstva). Ово породице су, судећи по томе што живе у местима која су готово искључиво насељена римокатолицима (на рачунајући оне у Скрадину и Шибенику), највероватније данас римокатоличке. Оне су вероватно у сродству са У Бјелјском Пољу у Босанском Крајини, у Бусијама недалеко од Босанског Лика, на прелазу из 19. у 20. век. Шкорића има 28 домаћinstava у Бадњевића Врањској код Босанске Крупе, одакле су се расељавали и по неким од суседних места. У Враньку су им први досељени из Лике, у прво популарни 18. век. Средини православних Шкорића су можда и римокатолици Шкоре и Шкорићи у Ливанској Босни, у Бјелјском Пољу. Они се као римокатолици помињу 1743. године. Међу Буњевцима иселеним у Бачку,

који су исте вероисповести, презиме Шкорић се помиње 1724. године у Суботици. Шкорићи у Штрпцима Малим у Унци, који славе са Јеваном, по свему судећи нису род са осталим Шкорићима. Они су пореклом Тр��уље и Шкорићи, који воде порекло из Лике, и који су свакако средни својим презимењацима у Личима и Далмацији, има и по Херцеговини. Из Лике су се одатле неки од њих прешли у Херцеговину, да би затим Ријецица и Дубраву у Банчићи код Љубинја. Они су досељени у Банчиће око 1760. године, в славе; за разлику од свих личких рођака, са Јована, Из Банчића су неки од њих касније прешли у Убоску и Капавицу, а други у Бачине код Мостара.

Сматра се да су Шкорићи своје данашње презиме добили по томе, што су њиховим претку на сунду "шкориле" (скориле) липове коре, којима је покрио на брезну саграђени кућу. Термин "шкор", иначе, синоним блавара, арсту безногог рептила, спличног змији, док "шкорав" значи наборан, корав, смекуран или згукван. Постоји и могућност, да је данашње презиме све породице само унеколико дргачијим изговором презимена Шкар (од "шкare", маказе), пошто у неким од крајишког говора понекад долази до промене вокала "а", преко "а", у вокал "о". 25.283; 81.173; 211.314; 137.81; 84.78; 151.595; 18.125 - 128

Скорчевић Шибеник / Роксана Скорчевић (Scortcevich), православка, помиње се као житељка Шибеника 1654. године. Ове породице више нема у Шибенику. 68.73, 74, 151.595

Скочић Нос - Калик 93 (14) Нос - Калик је насељен православним Србима којани Кандијског рата (1645 - 1659. године). Тада су, свакако, дошли и пречи Скочићи. Илија Скочић је рођен од православних родитеља у Нос-Калику 1637. године. Ова фамилија је несумњиво у сродству са својим презимењацима у Сонковићима и Скрадину (видети). 202.894; 6.337; 151.595

Скочић Скрадин 35 (7) Скрадински Скочићи свакако имају заједничко порекло са истоименим породицама из Нос - Калика и Сонковића. 303.117; 211.297 - 298; 14.214; 151.595. I

Скочић Сонковић 63 (6) У Сонковићу се 1735. године родио архимандрит и генералијски викариј православне цркве у Далмацији Никанор Богуновић "позванни Скочић". Отац му је био православац Георгиј (Буро) Богуновић Скочић, земљедељац, а мајка Марија рођена Малешевић из Канана у Петровом Пољу. На крштењу је добио име Никола. Године 1808. издаје је братијашкима капелан, поп Андрија Добрета потврду о закљученом браку Василију Скочићу, сину покojног Илије. Из овог документа сазнајмо да се Василије, који је био из Сонковића, оженио 1807. године Петронијом, брђом Божко (презиме нечитко). Истом Василију је 1808. године издата и потврда о породичном стању. Сонковићи Скочићи су без сумње у

сродству са својим презимењацима у Нос – Калику и Скрадину. Видети и Богуновић – Скочиће у Сонковићу. 303:117; 211:292; 76:127; 236:148 - 150; 151:595; i

Скрабона Братишикови св. Никола 62 (10) У литератури су бележени и под презименом Скробона. Имају породичне надимке: Лидине, Лазинови, Мркоњини и Дутинови. 303:117; 25:282, 291, 295, 296, 297; 211:291; 14:234; 151:596; i, K.B.

Скрепељн Шибеник / Ово презиме се помиње у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема их више. 69:14; 151:598

Славић Голубић (Клин) св. Никола. Представљају огранак голубићких Радиновића (видети опис те породице). Биле су их 4 куће око 1920. године. 183:98

Сладаковић Биовнично Село св. Јован 96 (15) У јулу месецу 1684. године један од вођа сеобе из Лике у Обровац и Надин био је Славко Сладаковић. Вреди поменути и да се у топусу беленовачке Полаче из 1756. године помиње доманик Раде Сладаковић (Rade Sladakovich). 303:117; 25:282; 211:289; 106:254; 151:596; 280:72; i, K.M.

Сладаковић Добропольци св. Јован 4 (1) Имају породични надимак Симићи. Сладаковићи несумњиво представљају огранак истоимене фамилије из Биовничног Села (видети). 25:282, 300; 151:599, i

Сладић Бискупчија св. Димитрије 61 (13) Досељени су из Гламоча 1689. године. Било им је 18 домаћинства око 1920. године. 183:95; 211:309; 151:597; 246:277; i

Сладић Ђелина 12 (1) 1 (-) св. Ђорђе Ова породица свакако представља огранак Сладића из Пластова. 25:282; 211:291; 151:597; H.K.

Сладић Клин св. Димитрије 4 (1) 1 (-) Дошли су из Бискупчије (Далматински апманах) око 1880. године. Међу претплатницима на "Српско - далматински трговац" книжници. Било им је 11 домаћинства око 1920. године. 183:90; 98:7; 151:597

Сладић Пластово 123 (22) 1 (-) Имају породичне надимке: Јакишини, 296; 299; 151:597

Сладоја Лучане (Синь) 32 (5) Они могу бити или једна од православних породица из Усколье (Сколља) у Босни, насељених у Дицмо, Лучане и друга места, које је предводио православни свештеник Ђорђе у новембру 1687., или једна од породица, које су, предводећи православним свештеницима, дошли у децември 1687. из Ливна у Дицмо. 67:201 - 204; 249:131; 106:258; 252:125; 151:597; H.K.

Сладојевић Шибеник / Презиме Сладојевић се помиње у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Ове породице више нема у Шибенику. 69:14; 151:597

Слемковић Шибеник / Ово презиме се помиње у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Слемковића више нема у Шибенику. 69:14; 151:598

Слијепчевић Клин св. Никола / Досељени су из Далматинског Косова. Свакако представљају огранак српских Слепчевића. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:90; 151:598 - 599

Сљетчевић Орлић 4 (1) Презиме ове фамилије је свакако настало по физичком недостатку родонаčelnika. У литератури су бележени и као Слијепчевићи. 303:117; 151:599; i

Смиљуљ Крупа св. Јован 11 (3) 2 (-) Имају породични надимак Панићи. Ова породица живи у делу Крупе који се зове Руја – Панићи. Браћа Јаков, Јован и Мате Смиљуљ, синови Арсенија Смиљуља, рођени су у Крупи 1813. и 1830. године. Општијији подаци о овој фамилији биће презентовани у монографији о Крупи и Голубини, која је тренутно у припреми. 25:282, 298; 211:317; 23:78; 151:600; Ш.Б.; К.В.; Б.А.

Смиљанић(?) Задар римокатолички 4 (2) # Иако Удбине у Лици досељен је почетком 1647. године Петар Смиљанић са синовима Илијом, Филипом, Иваном (Јованом) и Матијом, као и са ћерком Анком. Прасвјетно су се настанили у месту Врси недалеко од Нина, па су убрзо прешли у Задар. Петар је погину у сукобу са Турцима код Рибника 1648. године. Илија Смиљанић је 1652. године добио титулу харембаше, а погинуо је 1654. године. Смиљанићи у Зајеврићу их сматрају својим rođaćima (видети опис те породице).

Због тога што је неколико чланова ове породице погинуло у бorbама, нико од мушких чланова фамилије Смиљанић није преостао у самом Задру, због чега је то презиме прихватило средином 17. века сердар Смольјан, син из првог брака Анке, сестре поменутих Смиљанића. Његов отац се презимево Михаљевић, Мусалиновић или Мишкулиновић (ход појединих аутора се наводи - Миланковић).

Смольјан син је био сердар Лазар Смиљанић, а његови синови су, опет, били сердар Марко и сердар Петар. Петар Лазарев Смиљанић је имао три сина, сердара Лазара, дон Франу и Стјепана Смиљанића. Лазар је био 1795. године уврштен у нинско, а 1796. у задарско племство. Поменута Анка Смиљанић се други пут удала за Франку Томиног Брајиновића и са њим добила синове капетане Марка и Шимуна. И они су прихватили мајично девојачко презиме Смиљанић. Данашњи задарски Смиљанићи

представљају потомство по мушки линији поменутих Михаљевића и Брајиновића, док су по женској линији од стarih Смиљанића.

Поједици аутори, попут Теодора Петровића, Глигорија Станојевића и других, сматрали су да су задарски Смиљанићи досељени као православни породица у Задар. Опречна мишљења су износили други аутори, међу којима и Роман Јелић. Основни Јелићеви аргументи су ти, да је син Петра Смиљанића, Филип, сахрањен као римокатолик, као и то што је његов брат Илија похрстоји своју жену Фату, каснију Кату, у римокатоличку веру. Међутим, у том разматрању се потпуности занемарује чињеница, да су Смиљанићи тек после извесног времена проведеног у римокатоличкој средини, какав је био Задар тога доба, помињу као римокатолици. 81:159; 183:125, 111:115 – 131; 151:600; 247:21; 136:103

Смиљанић Јеверица св. Матија apostol 33 (5) Дошли су из Лике у Равне Котаре. Према једном извору, старина им је у Госпићу, а по другом, у Пишаћу код Удбине, где и данас има Смиљанићи (они славе св. Јована). Капетан Филип, који је био један од првих досељених Смиљанића из Лике, имао је имао, према предању, синове Филипа, Јова, Мата и Илију. Занимљиво је, што се имена синова традиционалнијим "капетана Филипа" подударaju са историјски потврђеним именима синова морлачког заповедника Петра Смиљанића. Капетан Филип Смиљанић био је, како се даље у предању тврди, члан чувенијих јунака и седарских фамилије Смиљанића, којој су, између осталих, припадали Илија и Смолан Смиљанић. Од Филипа (сина капетана Филипа) и Илије није било порода. Јовану св., према тој традицији, косовски Смиљанићи, а од Матији они "у Врлици" (Цивљанима).

Унуком поменутог Јована Смиљанића, Андријија Марков и Илија Симин, добили су у децембру 1689. године релативно велики посед на далматинском Косову, у атару Јеверица. Тај посед је раније припадао кадији Јеловцу. Од поменуте браће од стријева, Андрије и Илије, развили су све све данашњији звијернички Смиљанићи. Према предању, стара слава ове породице била је св. Јован, па су касније звијернички Смиљанићи прихватили св. Матију за храну славу. Биле су их 4 кубе око 1920. године. Имају породичне надимке Радекићи и Магановићи. Надимак Радекић долази по Радету или Радеки, млађем сину Андрије Маркова Смиљанића. Магановићи су сејз надимак добили по Тури Смиљанићу званом Маган. Видети и описе породице Смиљанић у Задру и Цивљанима. 303:118, 81:159, 183:125, 211:230, 151:600, 247:21, 38, 55, 61:268, 278; I, II, B, 6, 7.

Смиљанић Цивљане 14 (2) Према предању, забележеном код звијерничких Смиљанића, Смиљанићи у Цивљанима потичу од Матије, сина капетана Филипа Смиљанића. Старијом су из Лике, из Пишаћа код Удбине или из Госпића. Из Лике су им преци прешли средином 17. столећа у Равне Котаре, одакле су касније ноки од њих прешли у Јеверицу и Цивљане. Видети и Смиљанићи у Јеверици и Задру. 81:159; 183:125, 211:300;

Смиљанић Шибеник 3 (1) Није нам познато, да ли је ова фамилија у сродству са некима од наведених Смиљанића. 211:298, 151:600

Смокровић Лишане Тиње св. Јован 4 (1) Ова породица несумњиво Смокровићи, (Смокровићи, буњевачки). У северној Далмацији, тачније у Карини и Миљашину, такође је било Срба Осмокровића, али су они иселени у Польску у 18. веку (видeti описе ових далматинских породица).

Године 1618. православни свештеник у Крижевачкој капетанiji био је извесni „Осмокруг“ (Osmonkrug). Судија Стефан Осмокруг (Stefan Osmokruch, richter Osmakrugh) из Вараждинске Крајине, се у једном документу појављује 1665/66. године, а у истом документу се наводи и његов рођак Петар Осмокруг. Стефан се појављује као крајишки „велики судија“ Осмокруг (Osmokrugh) 1666. године у Вараждинској Крајини. Он је тада био на челу буне, која се развила из његовог сукоба са аустријским гранчијским властима, због неке земље и млинова, које је добио његов отац, а који са Стефаном неправедно одузети. Непосредно пред буну је Стефану одузето и судијско звање. Када је он доспео у затвор, на чело устанка су стали рођени Стереновић брат и син, који су били православни капуљеји. Стефан Осмокруг је због ове бune побегнуо, заједно са јошитеторијом људи. Православни архимандрит манастира Лепавине Григорије Осмокровић помиње се у једном запису на старој књизи у цркви у Грубишину Поль. Овај запис је настao 1701. године.

У Горњој Крајини (Лика, Кордун и Банија) су крајем 19. века забележени православни Осмокровићи и Осмокровићи (Osmonkrović), који несумњиво припадају овом роду. Обе ове фамилије славе св. Николу. Њихова домаћinstva су претежно локирала у зрмањском и удбинском крају у Лики. Род Осмокровића, односно Смокровића се у Лики и Подгорју помиње од 1686. године. Римокатоличка Смокровића има у Старијаду, а старијом су из Хрватског Приморја (свакако из велебитског Подгорја). Сматра се, да је њихово старије презиме било Осмокровић (Osmonkruh). То презиме се наводи у документима из 17. и са почетка 18. века.

Међу средњовековним племићким родовима, који су наводно живели у краљевини Босни, а који су наведени у релативно новим летописима, помиње се и род „Smokrovich“. 81:145, 159; 103:115 – 116, 151:600, 92:10, 12, 102 – 111, 179; 152:314 – 316, 320 – 323; 58:320, 330; 265:343, I.

Смолић Брибр 8 (1) 5 (-) 303:118, 25:282; 151:601, I

Смуђа Пајене св. Ђорђе 18 (2) Досељени су из Босне, свакако из Бјелашког Польа у општине насељавану Пајеном 1652. године, а не "у 16. веку", како поједици аутори сматрају. Били су их 3 кубе у том дalmatinskom mestu oko 1920. godine. Имају породични надимак Тесанићи.

Пана Смуђа из Паћена се, због оште глади у Далмацији 1774. године, иселио са својом супругом Маријом рођ. Ђедов, у Голубинце у Срему. 303:118; 25:262; 303; 183:41; 108; 70:5 - 10; 211:308 - 309; 23:78; 106:261; 84:31; 151:60; I

Смуђа Стрмица св. Творђе 22 (5) Дошли су из Паћена, такође у Далмацији, половином 18. века. Тамо и даље имају рођаке (видети). Биле су их 3 куће у Стрмици око 1920. године. 183:117; 211:312; 151:60

Совиљ Кула Атлагића 6 (1) У октобру 1685. године на челу групе од 27 породица досељених из Лике у "новиградски крај" у Далмацији налазили су се Радосав Савиљ и Марко Сојиновић. Не може се поуздано рећи, да ли су они насељени у Кули Атлагића, где их и данас има, у бенковачкој Полачи, где се помињу у документима, или у Смичићу, за који их везује народно предање о досељавању. У бенковачкој Полачи се 1756. године помиње Симон Точић или Токић, звани Савиљ (Simon Tochich detto Sovilj). 25:282; 107:78; 211:318; 106:256; 151:605; 260:72; 222:188; I

Сочивица Пропложац Дона (Имотски) 3 (1) Доселили су се из Половог Поља у Херцеговину "међу првима". Помиње се 1790. године у Проплошу. У Херцеговини је било Сочивица у Симиковима и Кукуричу, али су се сви иселили у Имотску Крајину. Старион су били од Ђујовића.

Од све породице је био чувени хајдучки харрабаша Станислав Сочивица, који је рођен 1715. године у Симиковима. Његов отац Вук се заједно са њим и остатком породице преселио у Имотску Крајину. Станислав је хајдуковао 27 година до Далмације. У старости се повукао у Лику и тамо боравио до краја живота. Своје доживљаје причао је Синђињу Ивану Ловрићу, који је у Венецији 1776. године објавио књигу "Жivot Станислава Сочивице". Ова породица се помиње и у попису православног становништва Проплоша 1860. године. 40:288; 151:602; 171:631; 43:356

Сталић (Столић) Голубић (Книн) св. Алијмије 29 (6) Ова породица је сродна са Јерковићима, Станчевићима и Шљиварима, који такође живе у Голубићу. По предању су се од три брата развили: Јерковићи (од Јерка), Станчевићи (од "Станка") и Столићи (односно Сталићи, од Столета). Онувана је традиција, да су се Јерко и "Станко" бавили ратарством, а Столе сточарством. Столићи (Столићи) имају породичне надимке: Шуко, Петрић и Јошић. Ова фамилија није у сродству са Столићима у Подлугу код Бенковца. 151:809; 219:554 - 555; 219:567; 217:126

Станић Глушца (Неретва) се. Јеремија 7 (1) 42:106; 289:421; 151:610; Б.И.; Р.М.

Станић(?) Љеварске / Некада су у Љеварским живели Станићи, који су нестали у првој половини 19. века. По њима је добио име топоним Станића Огреда у Љеварским. Касније је Станића Огреда дошла у посед породице Ђелановић. Станићи су вероватно били православци. 7:198; 202; 151:610

Станић Јагаровић 26 (5) 303:118; 211:305; 151:610; I

Станић Небријевац / Алфир (барјактар, заставник) Вуко Станић је био на челу све породице, непосредно по њеном досељењу у Небријевцу. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је добио 3 канала земље. 147:610; 43:353

Станић Црногорци (Имотски) Св. Јеремија 50 (7) Дошли су из Зубаца у Херцеговини "међу првим" православним породицама. Комићен Станић је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Црногорце. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 6 уkuћana и да је добило 13 канала земље. Иван Бушић - Рошо је, у другој половини 18. века, убио православца ("Рхана", "ријеђаничана") Станића. Станићи се помињу у документима и 1784. као и у попису православног становништва Црногорца 1860. године. 40:287; 124:125; 133; 151:610; 43:354, 356; О.В.

Станковић Кула Атлагића / Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Марко Станковић из Куле Атлагића са породицом. Ове породице више нема у Кули Атлагића. 103:115; 151:611

Станковић Шибеник / Спадају у досељенике, који су око 1690. године дошли у Шибеник у једној већој групи. Ова група је била православне верословите, а пореклом је била маҳом из Македоније и Бугарске. У тој групи досељеника био је Парасек Станковић. Ове фамилије више нема у Шибенику. 99:110 - 111; 151:611

Становић Главина (Имотски) / Помињу се у попису православних душа Главине, писаном 1860. године. Нема их више у Главини. 40:282; 151:611; 43:356

Станојевић Отиши Св. Арханђел Михаило 29 (5) 211:302; 151:611; 145:97; I; II; Н.Ж.

Станчевић Голубић (Книн) св. Алијмије 64 (12) Дошли су са Змијања (Босна), скакају крајем 17. века. Сродни су са Јерковићима, Сталићима (Столићима) и Шљиварима, који такође живе у Голубићу (видети описе ових породица). По предању су се од три брата развили: Јерковићи (од Јерка), Станчевићи (од "Станка") и Столићи (односно Сталићи, од Столета). Очувана је традиција, да су се Јерко и "Станко" бавили ратарством, а Столе сточарством. Презиме Станчевић је формирano по личном имену родоначелника, који се звао Станац или Станче.

Станчевићи несумњиво представљају огранак старијијске фамилије која су данас презива Мачкић. Они су једнка породица из тој области која слави св. Алијмија. Сматра се да су преци Мачкића на Змијању живели још од средине 16. столећа.

Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године био је и Јован Шљивар, звани Станчевић из Скрадина, несумњиво сродник голубићких Станчевића и Шљивара. Станчевића је било 8 домаћинстава у Голубићу

око 1920. године. Имају породичне надимке: Тавајићи, Кешо, Пилићи, Рајини и Жедрићи.

Из Голубића су се иселили бројни огранични овог рода у Босну. Они су се нарочито проширили по Унцу (о олини Дравара). У тој области су се од овог рода формирали Пилићовићи са славом св. Алимије, док су се даље по унутрашњости Босне проширили љуковићи Ребадићевићи.

Неутемељено је тврђење којајтора књиге "Голубић код Кина", да је ова фамилија пореклом од Лужана из племена Липара (Црногорска Брда). Нема основа ни тврђење, изнето на истом месту, да је њено насељавање у Далматију ишло, између остalog, преко Стона на Пељешчу и Ране у Босни. У поменутој књизи се не наводи ни средоточје Станчевића са голубићим држковићима и Шљиварима, које је иначе неоспорно. 303.118; 183.58; 103.78; 62; 151.609; 224.505, 506, 595; 186.2 – 13; 32.109; 219.554 – 555; 218.567; 57.165 – 166; 217.126; I, V

Станчић (Станичић) Шибеник 4 (1) 1 (-) # Православна Ненада Станчић (Stančić) јавља као житељка Шибеника 1654. године. Ово презиме се помиње у православним шибенским матицима друге половине 17. века, у литератури су бележени и као Станчићи. 66:73; 74; 151.610

Старчевић Плавно см. Арханђел Михаило 13 (2) Пореклом су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Плавна 1692. године из Бјелогорског Поља у Босанској Крајини. Биле су их 3 куће око 1920. године. Имају иселенике у Мајру код Шапца који су тамо прешли 1923. године. У средству су са Родићима у Плавну и са још неким породицама, које славе св. Арханђела Михаила. Опширнији подаци о овом роду изнесени су код описа Родића у Плавну. 183.112; 184.193; 705 – 10; 106.261; 151.612

Стевелић Брибр са. Никола 58 (11) 1 (-) Постоји мишљење, да ова породица представља спарапак брибрских Бијелића, а да се овако прозвата по свом родоначинику Стевану – Стевели Бијелићу. 303.118; 25.282; 211.293 – 294; 151.614; I, B MA; M.J.

Стега Шибеник / Ово презиме се помиње у православним шибенским матицима друге половине 17. века. Ове породице више нема у Шибенику.

Стегија Карин Доњи са. Ђорђе 10 (1) Бележени су и као Стегњаје. Ова фамилија несумњиво чини један род са Стегијићима у Кули Атлагића и другим наведеним местима. 25.282; 151.613; I

Стегијић Бенковач 5 (-) У литератури су бележени и као Стегњаји. Свакако су се развили од својих презимењака из Куле Атлагића. 303.118; 151.613

Стегијајић Бенковачко Село св. Никола 4 (1) Зову се и Стегњајићи. Несумњиво воде порекло од истоимене фамилије из Куле Атлагића. 25.282; 151.613; I

Стегијајић Бильане Доње св. Никола 8 (1) Зову се и Стегњајићи. Видети опис Стегијајића у Кули Атлагића, који су са њима у сродству. 303.118; 211.315; 151.613; I

Стегијајић Кула Атлагића св. Никола 136 (19) У литератури су бележени и као Стегњајићи и Стегњајићи. Међу Србима исељеним из Далматије у Босну 1771 – 1774. године помињу се Ђуро и Никола Стегњајић из Куле Атлагића са породицама. Имају породичне надимке: Маркузи, Баркањи и Барацићи. Ограници ове породице раселили су се по различitim дalmatinskim mestima (видети описе других Стегијајића). 303.118; 25.282; 266; 211.318; 103.115; 151.613; I, F.M.

Манастир Кра.

Стијеља Бильане Горње св. Ђорђе 22 (2) Имају породични надимак Куйше (везано за овај надимак видети Куйице у и Кулићиће у Врлици). Фамилија Стијеља у Бильанима Горњим је несумњиво у средству са осталим својим презимењацима, као и са Стјельама. 25.282; 294; 151.614; I, X, P.R.

Стијеља Заград (Бенковач) св. Ђорђе 13 (3) Шпиро "Стела" (Стијела) био је један од бенковачких земљопоседника у првој половини 19. века. 303.118; 151.614; 150.260; I

Стијеља Чиста Мала св. Ђорђе 12 (3) Видети описе Стијеља у Бильјанима Горњим и Заграду, као и са Стјељама у Нунићу, који су сродни са њима. 303.118; 151.614; I.

Стипановић Колјане Горње 10 (1) У литератури се јављају и под презименом Стјепановић. Сродни су са својим презимењацима у Колјанима Доњим. 211.300; 151.615

Стипановић Колјане Доње 7 (1) Бележени су и под презименом Стјепановић. Ова породица је сродна са Стипановићима у Колјанима Горњим. 211.300; 151.615

Стјеља Бијовично Село / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. Свакако су представљали огранак Стјеља из Нунића (видети). 211.289; 151.614; I. 6. м.

Стјеља Нунић св. Ђорђе (по другом извору слава им је се „Јован“) 189 (28) Имају породичне надимке: Јоветићи, Главоњићи (Главанићи), Кунићи и Гаџи. Имају исељење по различитим дalmatинским местима, који се називају Стјеља и Стијела. 303.118; 25.282; 291; 292, 293, 295; 151.616; I. 6. м.

Стојаковић Книг 6 (1) Свакако су сродни са својим презимењацима у Плавнику и Радљевцу. 303.118; 151.616; I.

Стојаковић Плавно св. Арханђел Михаило. Пореклом су из Босне. Заједничкој су порекла са Стојаковићима у Радљевцу и Книну. Било их је 17 домаћинстава око 1920. године. 183.112.

Стојаковић Радљевац св. Арханђел Михаило 140 (25) Досељени су из Босне, тачније из Ђелјајског Польја, у општем насељавању краја око Отона и Плавнице, 1692. године. Неутемељена је тврђда појединачних аутора, да су пречи ове и неких других породица дошли у Радљевачу "у 16. веку". Било их је 20 домаћинстава око 1920. године. Живе у делу села близак Плавнику. У срдству су са својим презимењацима у Плавнику и Книну. 303.118; 25.283; 183.113; 70.5 – 10; 211.309; 105.261; 151.616; I, II; Н.Ж.

Стојанац Дабар св. Ђорђе 92 (16) Ова фамилија је несумњиво сродна са осталим наведеним Стојанцима. Из овог места свакако води порекло већина дalmatинских Стојанца, ако не и сви они. 303.118; 211.299; 151.616; I, II; Н.Ж.

Стојанац Небрижевац (Имотска Крајина) Св. Ђорђе 2 (1) Вероватно су идентични, са фамилијом Стојанов, која се помиње у документима из прве половине 18. века. Након, Саво Стојанов је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Небрижевцу. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 8

укупана и да је добило 14 канала земље. Видети опис Стојановића у Имотској Крајини. 151.616; 43.353; О.В.

Стојанац Отишић Св. Јован 7 (1) Свакако су у срдству са другим Стојанцима по Далматицији (видети). 151.616; 145.98; II.

Стојанац Скрадин / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. Несумњиво су били сродни са својим презимењацима. 211.295 – 296; 151.616

Стојанац Сплит 18 (7) Ово је још један огранак православног дalmatинског рода Стојанца (видети остале породице са овим презименом). 211.298; 151.616

Стојанац Сушци 41 (9) Има их и у Коритима, засеоку Сушака. У срдству су са својим презимењацима у Дабру и другим местима. 216.252; 211.302;

Стојановић Главина (Имотска Крајина) / Вујин Стојановић је био на чelu све породице, непосредно по њеном досељењу у Главину. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 6 укупана и да је добило "кућу у Подворници и 12 канала земље".

Стојановића је 1726. године било и у једном од суседних села, Подбабљу Горњем, Змијајицима или Небрижевцу Великом. Тада се у земљишним књигама помиње домаћинство Митра Стојановића "брата Златара", које је било посирало "у Селима", на простору једног од три поменута насеља. У његовом домаћинству било је 5 укупана, а у поседу су добили и 5 канала земље. Митров брат, "Лаза Златар Стојанов", насељио се у Радеку. У његовом домаћинству живело је 5 укупана, а добили су 8 канала земље. Римокатолик Иван Бушчић - Роши, хаджук харамбаша убијен је, у другој половини 18. века имотског "Рака" (православца). Ристу Стојановића. Данас ове породице нема у Главини, као ни у Имотској Крајини уопште, уколико нису били идентични са Стојанцима у Небрижевцу (видети). 142.125; 133; 151.616 – 617; 43.352; 355

Стојановић Лукар 31 (5) 211.304; 151.616; 145.97; Н.Ж.

Стојановић Отишић Св. Арханђел Михаило 4 (1) 151.616; 145.97; I

Стојић Биочић св. Никола 8 (2) Ова фамилија свакако представља огранак Бителићких Стојића. 303.118; 211.289; 151.617; I

Стојић Бителић св. Ђорђе 40 (7) Од њих су пореклом и покатоличени Стојићи у Присапу (Ливињско Полje). 201.67; 151.617; Н.Ж.

Стојић Врлика 19 (4) Несумњиво воде порекло од Стојића из недалеког Бителића. 151:617; II.

Стојић Подосое 20 (2) Фамилија Стојић без сумње представља огранак истоимене породице из Бителића. 151:617; II; В.Р.

Стојишић Велушић / Павао Стојишић, православац из Велушића, помиње се 1835. године. Нема их више. 226:23; 151:617.

Стојковић Стриница св. Никола 62 (11) Досељени су из Лике у другој половини 17. века. „Илија Стојковић“ из Комарића (заселак Стриница) се јавља међу потписаним дalmatinskim православцима на једном документу из 1796. године. Било их је 5 домаћинстава око 1920. године. 183:117; 211:312; 169:495 - 501; 151:617.

Стојасављевић Бенковић 9 (2) Бележени су и као Стојасављевић. Међу претпоставкама на њигој Српске књижевне задругре 1892. године појављују се Еман. Стојасављевић и Стево Стојасављевић, трговци и поседници. Ова фамилија несумњиво представља сроднике по мушкијој линији Стојасављевића из Отишића. 191:II; 151:617; I.

Стојасављевић Отишићи св. Арханђел Михаило 136 (23) Бележени су и као Стојасављевић и Стојасављевић. Наводно је, међу првим насељеницима у Отишићу „почетком 16. века“, био и поп Стојасављевић „из Црне Дoline (у Босни)“, али то предање тешко може бити утемељено, нарочито по питању времена досељавања.

Стојасављевићи су у даљем сродству по мушкијој линији са Родићима, Ђумбичима и још неким крајишим породицама, које од старине славе св. Арханђела. У Далмацији су несумњиво досељени из Бјелавског (Петровачког) Поља у Босанској Крајини, вероватно у време када и њихови рођаци Родићи и Ђумбичи у Плавно (1692. године). Општијији подаци о старијој прошlosti овог рода су наведени код описа плаvањачких Родића Мартија, тврка чуvenог Илије Јанковића (рођеног брата Стојана Јанковића - Митровића), била је удата за Вучена Стојасављевића, са којим је имала сина Петра. Постоји да ће Петар одрастати у кући Јанковића - Митровића, прозвао се по мајчином презимену - Митровић. Касније је постао седар Кинеске Крајине. На тој функцији је остао све до 1. децембра 1729. године, када је смештен, а на његово место доведен Јаков Синобад. Харамбаша Стојасављевић, православац, хтео је 1697. године заузети 50 канала земље харамбаше Калинића (такође православца), као и земље у Дабру, недалеко од Отишића.

У полису Отишића из 1700. године помињу се Стојасављевићи као Стојасављићи. Стара свештеничка породица, од које су бивала свештена лица до другог светског рата. Од ње су били свештеници: Дамјан, Димитрије (поменут 1786. и 1796. године), јеромонах Митрофан (поменут 1799. године, а 1811. се спомиње међу крајичима капујерима), протоигуман

422

Викентије (1801. године), Петад (1814. године), Филип (1869. године), Григорије (1896. године). Поменути Викентије је 1777. године започео изградњу новог манастира Драговића на месту које се зове Виногради, године. Протојереј и парох отишићки, Петар Стојасављевић, налази се у попису пренумерантата на „Србско – дalmatinskih almanah“ 1836. и 1840. године, а помиње се и у статистици дalmatinske eparkije 1835. године. Претпоставља се да је овај алманах био из 1837. и 1838. године поменути прота Петар и Сава Стојасављевић, земљеделац у Отишићу. У матичним книгама православне цркве у Отишићу (1845 - 1863. године) се не помињу. Појединачни аутори због тога сматрају, да су се Стојасављевићи развили од Арамбашића који су ту помињу, што свакако није утемељено. Свакако се ради о томе, да је Стојасављевићима секундарно презиме било Арамбашић. 303:116; 216:251; 173:66; 211:302; 301:122; 123:130; 249:117 - 118; 151:45; 97:7; 263:115; 98:7; 84:96; 96:180; 151:617; 297:59; 145:97; 170:11; 40; 124:351 - 353; 18:155; I; II; Н.Ж.; П.М.

Стојечић Сутина (Син) / Године 1697. покушали су Шолић и Тома Башић преузeti земље харамбаше Вукадина Стојечића „православца у Радошићи или боље у Сутини“, или у томе нису успели. Вукадин је, опет, сметао алфиру Стричићиу, Стевану Стричићевићу (православцима), Луку и Неману Стричићиу, као и Томи Башићу и Шолићу. Ове породице више немају у Сутини. 249:112; 151:617.

Столић Подгут св. Јован 4 (1) Ова породица није у сродству са Сталићима (Столићима) у киниском Голубићу, који славе св. Алијмija. 151:617; 218:567; I.

Стопа Мушкиовци 26 (4) 1 (-) Православац Танасије Стопа из Мушкиовца и његова супруга *Пера рођ.* Вечерица имали су сина Јована, који је као феодоџишић умро 1865. године. Највероватније су имали и другу децу. 303:118; 25:283; 211:318 - 319; 151:618; I, К.В.А.Б.

Стрижак Радошић 34 (7) У сродству су са истоименом породицом у Ублима. 211:302; 151:617.

Стрижак Уби 7 (1) Ова фамилија несумњиво представља огранак Стрижака из недалеког Радошића. Убљачки Стрижи имају иселенике у Броћни у дреничкој области (Косово и Метохија), који су тамо прешли на кону Првог светског рата, а славе св. Торђа. Било их је 1 домаћинство у том месту 1934/37. године. 211:302; 151:819; 44:229.

Стринић Риђане св. Никола 49 (10) Пореклом су из Босне. Свакако је од ове породице био Васил Стринић, који се јавља међу потписаним дalmatinskim православцима на једном документу из 1796. године. Јован Стринић из Риђана (*Jovan Strinich*) скончан је 1816. године са Аном Татомиром из Биочића (*Anna Tatommir*). Са њом је свакако имао више деце, међу којим и ћерку Катарину, рођену 1835. године. Презиме ове породице

423

је формирало према породичним односима предака. 183:115; 211:306; 169:495 . 501; 151:619; 246:280; ГИ.; КВ., Б.А.

Стрчевић Доње Колане 43 (8) Презиме Стрчевића је, слично као код Стринића, Бабића и још неких фамилија, формирало по породичним односима. Свакако су у сродству са истоименом фамилијом у Сутини и Ублима код Сиња (видети). 211:30; 151:619; I; В.Р.

Стрчевић Сутина (Син) 45 (10) У Радошић су Стрчевићи прешли из Убала крајем 17. века. Године 1697. је Вујадин Сторчевић "сметао" (тј. покушао му узети земљу) православцу алфиру Стрчевићу, као и његовом рођаку Стевану Стрчевићу, затим Луки и Јовану Стрчевићу и другима. Стрчевићи су успели сачувати поседе које су пре ових догађаја добили. Алфир и Стеван Стрчевић су се били насељили "испод Висовца". Стрчевићи у Радошић - Сутини (них 7 породица) су припадали бандерији Шолић.

У попису Радошића 1711. године помињу се (без ознаке верске припадности) следећи домаћини: Girolamo, Luca, Pietro, Pietro (други), Stefano Vucadin Strcivech, сви из Убала (da Uble). Несумњиво су сродни са Стрчевићима у Донјим Коланима. 249:112 - 113; 192:126 - 131; 151:619

Стрчевић Убле 9 (2) Из овог места су пречи православних Стрчевића прешли у Сутину крајем 17. столећа. 249:112 - 113; 151:619

Ступар Кистање 8 (2) Родоначелник ове породице, судећи по њеном презимену, био је занатлија, који се бавио израдом ступа. Кистањски Ступари највероватније представљају огранак истоимене бројне фамилије из Ивошевца. 25:282; 151:621, I

Ступар Ивошевци 71 (10) Ступари у Руделама, засеку Ивошевца, имају породичне надимке: Зечанићи, Пецотићи, Шапалићи, Тестићи, Тимићи и Лукотићи. По презимену ове фамилије се може закључити, да им је родоначелник био ступар, односно занатлија, који се бавио израдом ступа. 303:118; 25:296, 298, 302 - 304; 151:621; I

Субашић Билане Доње / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. Свакако су били огранак Субашића из Заграда. 211:315; 151:621

Субашић Заград 39 (6) Родоначелник ове породице је, судећи по њеном презимену, био субаша, односно надзорник имања. 151:621; 307:572; I

Субашић Шибеник 1 (-) Ова фамилија је вероватно у сродству са другим православним Субашићима у северној Далмацији (видети). 303:118; 151:621; I

Субота Дрниш св. Стефан 44 (8) Јово Субота био је дрнишки Србин, који је "за кратко" прихватио унију половином 19. века. 303:118; 228:13; 151:621; I

Суботић Бјелина 6 (1) св. Јован Бјелински Суботићи представљају огранак бројне истоимене фамилије из Ервеника (видети). Предак им се насељио славу. 25:282; 151:621; Н.К.

Суботић Ервеник (Доњи) св. Марко 329 (51) Имају породичне надимке: Таванари, Кукани и Чудићи. Свакако спадају у слој становништва који се крајем 17. века доселио у Ервеник из Бјелашког Польја у Босни. Слава Суботића, св. Марко, веома је ретка. Ну носи само један, врло разгранат род, који живи на широком крајишком простору (у Далмацији, Лици, Босанској Крајини и другде). Ограници овог рода носе различита презимена, али славе исту славу – св. Марка.

Најброжнији су огранци овог рода по Босанској Крајини. Тамо у овје род спадају, између осталих: Кнежевићи, Чавићи, Драгољевићи, Карлаши, Кљутићи, Медари и Петровићи у Доњем Раткову, Влајдићи у Горњем Раткову, Перећи у околини Варџар Вакуфа, Кључка и Бања Луке, Пердувији код Гламоча и Бања Луке; Шипке на више места по Босанској Крајини; Травари код Гламоча, Герзова и Бања Луке, Ђерманци код Гламоча, Кључка, Градишице и Буѓоје; Љубоје код Гламоча и Ливања, Јубојевићи код Градишице; Кече, Љубићи, Славаљи, Капуљеји у области средњег Поуња, као и бројне друге породице.

Иначе, целокупна група сродних породица са словом св. Марко се по крајишким пределима распредила са области Змијања, код Кључа и Мркоњић Града (Варџар Вакуф) у Босанској Крајини. Тачно место из кога води порекло овај бројни род је Ратково, источно од Кључа. Неки од њих су у своја данашња места живља одатле досељени непосредно, али је већина њих имала досељења у неколико етапа. Највероватније је и пресељавање предака Суботића са Змијања у Далмацију било етапно, преко неког места у коме је породица живела одређени број генерација. Несумњиво је етапа у севобадима све породице било Бјелашко Польје, из ког су се, како је поменуто, 1692. године доселили пречи већине данашњих Ервеничана.

Сродне породице које славе св. Марка по Босанској Крајини и суседним областима представљају потомство кнеза Ратка и његовог брата Владислава и свакако, још неких њихових рођака. У Раткову су Кнежевићи потомци кнеза Ратка, а Влајдићи, Чавићи, Драгољевићи, Медари са Петровићима и, можда, Кљутићи су потомци Ратковог брата Владислава. Син кнеза Ратка, кнез Вук се помиње на Змијању у једном турском попису из 1541. године. Раткови потомци су све до завршетка турске оскупање Босне били кнежеви над Змијањем. Нарочито су били мажи у периоду до пред сам крај 17. века, када су и судили становништву Змијања. Од почетка турске владавине, па до њеног краја Змијање је успело да очува своју аутономију, једини се територија ове области сматрала Кнежевићима, свакако, једна од најутицајнијих српских породица у Босанској Крајини.

Како што се из ових података види, претци родова са славом св. Марко су досељени на подручје данашњег Змијавца врло давно, у време турског освајања овог краја (1528. године) или нешто раније, крајем 15. или почетком 16. века. Због овако велике стварине на том подручју, неки их сматрају старицима. Ипак, овај род је досељен на Змијавце. Претци овог рода су, по свему судећи, досељени из Херцеговине, преко Купрешког Поља.

Суботићи исељених из Далмације, односно из Ервеника, има у Бјелашком Пољу у Босанској Крајини. Они, као и њихови рођаци у Далмацији, славе св. Марка. Почетком 20. века било их је 1 домаћинство у Рашиновцу. Из Далмације су дошли око 1870. године и првобитно се насељили у Босански Петровац, да би убрзо затим прешли у Рашиновац. Суботићи са истом словом је крајем 19. века било и у парохијама Приједор и Међеђа код Босанских Дубице. Оне су, највероватније, као и претходно наведени Суботићи, били расељени отграници истоимене породице у Ервенику. Истог порекла су, свакако, и Суботићи који славе св. Марка у Гароју Крајини (Лика, Кордун, Банија). По Босанској Крајини, Гароју Крајини и другим обласним жити и већи број породица које nose презиме Суботић, или нису ни у каквом сродству са овим презименацијама у Ервенику и Жегару. Они простирају друге хришћане славе: 303.118; 25.283, 289, 294, 302, 705 – 10, 211.304; 106.261; 151.621; 186.11 – 13, 15, 222.200; 213.365; 124.345; 33.246 – 247; 18.92 – 94; 101.353; 123.78 – 82, 86; 48.127, 136 – 137; i. У.Д.К.В.

Суботић Земуник Горњи 50 (7) Њихови огранке свакако чине Суботићи у Камни, Лишанима Тињским, Церању Горњем и Церању Доњем. 303.118; 151.621; i.

Суботић Какма 19 (3), 1 (-) Видети опис земуничких Суботића. 303.118; 211.315; 151.621; i. П.С.

Суботић Каштел Жегарски са. Марко 9 (1) Ова породица представља огранак бројних еравеничких Суботића (видети). 25.282; 151.621; 18.92 – 94; У.Ј.

Суботић Лишане Тињске 28 (4) Свакако су сродни са истоименом фамилијом у Земунiku Горњем (видети). 147.398; 151.621; i.

Суботић Отишић Св. Архангел Михаило 38 (5) 211.302; 161.45; 151.621; 145.97; i. П.М.

Суботић Скрадин 1 (1) На грбову код православне капеле св. Петке у Скрадину налази се грб браће Суботић из 19. века. 216.178; 151.621

Суботић Церање (Горње) 5 (1) Свакако су сродни са својим презименцима у Церању Доњем, Лишанима Тињским, Какми и Земунiku Горњем. 151.621; i

Суботић Церање Доње 8 (2) Несумњиво чине један род са Суботићима у Церању Горњем и још неким местима. 211.320; 151.621

Судар Отон св. Врачи Кузма и Дамјан 41 (6) Сударевић је био један од двојица вођа сеобе, у којој се у марту 1686. године из Лапца и Жежельја у Лици доселило 290 фамилија у крај око Жегара, Брињира и Острвице – његових ближих сродника. Било их је 5 домаћинстава у Отону око 1920. године. Родоначелнички овај породица, судећи по њеном презимену, био је занатлија и бавио се израдом судова.

Породица Судар је и данас заступљена у Лици. Према подацима из 1915. године, у Личко – Крављачкој жупанији је живело укупно 35 домаћинстава Судара (1 домаћинство Сударевића). Најброжнији су тада били Судари у Брушницима (29 кућа) и Острвици (8 домаћина). На простору Горње Крајине (Лика, Кордун и Банија) Судари су крајем 19. века славили св. Стефана, св. Ђорђа и св. Николе, а Сударевићи Љурђевдан. 303.118; 25.283; 183.107; 70.5 – 10; 106.257; 261; 151.622; 213.365; 58.332; i.

Сунајко Дрнчић св. Ђорђе 4 (1) Ова фамилија несумњиво представља огранак породице Сунајко из Киниског Поља (видети). 303.118; 151.623; i.

Сунајко Книн (Киниско Поље) св. Ђорђе 9 (2) Према Накићеновићу, они су дошли из Босне у 17. веку. Прецизније ће бити тврђење да су они потомци Милован Бабића из "Сунаје" код Бјелја (Бјелја) у Босанској Крајини (Milovan Babich из villa di Sunale in vicinanza di Bišće), што вероватно одговара данашњем месту Суваја. По месту переклала су, према томе, добили презиме. Погрешио је Тврђа, изнета код Уроша и Дмитровића, да се "Сунаје" налази у Лици, свакако због погрешног тумачења који је Бјелја (Бјелја) у пitanju. Било су их 4 куће у Киниском Пољу око 1920. године. Поменути Милован Бабић је био из места "Сунаје", одакле је у Кинин дошао заједно са Алагом Чицијом, чији је био послужитељ. За време млетачке ослободење Книне 1688. године пребегао је на млетачку страну, и дао провидују Корнaru значајне информације, које су биле од великих за ослободење Книне од Турака. Свакако је тада он добио земљу у Киниском Пољу, близу Лореданових врата љикинске тврђаве, на коју и данас живи род Сунајко. 303.118; 183.101; 277.82; 67.238 – 239; 61.108; 111; 151.622; i.

Сундечић Имотски / Досељавали су се, по свему судећи, у два настава у Имотски. Прави су досељени Сундечићи у 18. века из ливанског краја, па су затим бежећи од Турака, у првој половини 19. века (нешто послије 1825. године) досељени из Голићева код Ливна други чланови ове породице (од којих је био и познати поетик Јован Сундечић, такође православац). На чelu домаћинства Сундечићи досељеници из Голићева био је Симо. Били су имућни трговачка породица. Неки од њих су, у другој половини 18. века, због страха од хайдужког харамбаше Ивана Бушнића - Роще, избегли из Имотског у Шибеник. Њихову кућу у Имотском купили су Влачићи.

Један од исељених је био Филип Сундечић. Тада су у Имотском остала два брата.

Марко Сундечић (једном погрешно забележен као "Шундечић"), трговац и црквени тутор из Имотског, налази се у попису пренумерантата на "Србско – далматински алманах" 1836. и 1838. године. Вероватно се о истој особи ради и код помена Марка "Шундечића" црквеног туттора у Имотском и претплатника на "Српско – далматински алманах" 1837. године. Помињу се и у попису имотских православаца, писаном 1860. године. Сундечићи су у Имотском живели до око 1900. године. 40:292; 142:133, 275:218, 220, 202:692; 97:7, 98:7; 94:95, 151:623, 43:355

Сундечић Шибеник / Из Имотског су прешли у Шибеник у другој половини 18. века због терора хадучког харамбаше Ивана Бушина – Роше. Далјим пореклом су из Ливанског Польја. На православном гробу код горње цркве у Шибенику налази се надгробни споменик породице Сундечић из 1789. године. Нема их више. 216:178; 40:292; 142:133, 151:623

Сучевићи Мокро Польје св. Лука 66 (9) Досељени су из Босне, свакако из Ђелјацког Польја у општину насељавана Мокро Польја 1692. године. Нетачан је подatak, изнет код Накићеновића, да су Сучевићи у ово место дошли "у 16. веку". Било их је 7 домаћинстава око 1920. године. Ова фамилија је свакако у далим сродству по мушкијој линији са Олачићима. Сучевићи, Олачићи и велика већина других породица које слави ову славу у северној араплијацији и осталим крајишким областима несумњиво представљају огранке једног веома старог и разгранетог рода. Датљиви подаци о овом роду наведени су у попису Олачића у Плавну. 303:118; 25:283; 183:104; 70:5 – 10; 211:307; 105:261; 151:622; I

Сушак Дицио 2 (1) Видети Сушке у Сушцима, чији огранак чини ова породица. 151:624

Сушак Сушаци (Дицио) 87 (23) У бандерији харамбаше Илије Маргетића, сина покојног Боке, поменути су 1709. године следећи православни: Раде (са 4 члана породице) и Марко Сушковић покојног Вуке породице. Белеžени су и као Шушак. 211:302; 249:108, 111; 151:624; Н.Ж.

Сушини(?) Покровник / У Покровнику код Конјеврата помињу се 1616. године Сушини, који тада, заједно са још некима породицама спадају у "нове житеље". Досељавањем ових породица, које су биле углавном православне ("хришћане"), Покровник је добио ново име Угарци. По томе Угарци, можда оно у Граховском Польју. Сушини нема више у Покровнику. 270:103; 151:625

Табурићи Шибеник / Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Ове породице више нема у Шибенику. 69:14; 151:609

Тадић Доње Колјане 24 (4) 3 (-) 211:300; 151:669; II

Тадић Главина Доња (Имотски) 17 (3) Дошли су "у каснијем насељавању", Иван Бушин - Рошо је у другој половини 18. века у Имотској Крајини убко били од Тадића у Имотском или Главини (видети Тадић у Имотском). 40:285; 142:133; 169:368 – 375; 151:669

Тадић Имотски 14 (6) 1 (-) # Они су "касније досељени" из Попова или Невесиња у Херцеговини. Христе Тадић, један од сердара Имотске Крајине, помињу се међу потписницима документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Није познато да ли су они били из Имотског или из Главине (видети Тадиће у Главини). У Имотском се Тадићи помињу и у анаграфу (стављују душа) православних породица, писаном 1860. године. 40:292; 169:368 – 375; 151:669; 43:355

Тадић Риђане св. Никола 2 (1) Пореклом су из Босне. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:115; 151:669

Танпольа Бргуд Св. Архангел Михаило (по другом извору слава су им св. Врачи Кузма и Дамјан) 25 (5) Међу Србима исељеним из Далматине са Боску 1771 – 1774. године помиње се Тодор "Тампель" из Бргуда са породицом. 25:284; 211:313; 103:114; 151:671; I.Б.С.В.

Танпольа Церане Доње 9 (3) Ова фамилија свакако чини огранак Танполье из Бргуда. Зову се и Тампелье. 211:320; 151:671

Таньга Голубић (кнински) св. Јован 4 (2) Дошли су из Босне у 18. веку. Биле су их 3 куће око 1920. године. Несумњиво су сродни са истоименом породицом из Оћестову и несталом Таньгама у Пајеницима. 183:98; 151:671

Таньга Оћестово св. Ђорђе 78 (15) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. или на почетку 18. века. Било их је 9 домаћинстава око 1920. године. Имају породичне надимке: Јошковићи, Јовешковићи, Максерићи, Џобредићи, Шипутовићи, Шпирендићи (Шпирини), Ширајанићи, Ћирићи, Шујановићи, Николетићи, Пејићи, Радекићи и Дакићи. Видети Тане у Пајеницима. Сроднике ове породице чине Тане у Голубићу книнском и истоимена нестална фамилија у Пајеницима. 25:289, 290, 293, 296, 297, 298, 300, 302; 183:104; 211:308; 23:77 – 78; 151:671.

Таньга Пајене / Јован "Танго", капетан Пајена, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Григорија Танга (Григорија Танга), капетан села Пајена, се јавља ме у потписима далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Нема их више у Пајеницима. Видети опис породице Танга у Оћестову. 303:118; 183:41; 169:368 – 375; 495 – 501; 151:671

Татић Каньан / Нема их више. Највероватније су нестали у Другом светском рату. 211.290; 151.672

Татомир Биочић 60 (10) 1 (-) Ова фамилија је можда сродна са Татомирима у Бискупији (видети). 151.672; I

Татомир Бискупија св. Јован 21 (3) Дошли су из Гламоча 1689. године. Можда су потомци Татомира Вулетића (Tetomir Vuletić), који је, као што се види из катастарског плана Бискупија кога је саставио инжењер Фаветини, поседовао 1709. године две парцеле у Бискупији. Биле су их 2 куће око 1920. године. 183.95; 62.153; 151.672; 246.277; I

Тауз Кисташе 11 (2) Међу претплатницима на књиге Српске књижевне задруге 1892. године појављује се и до Јово Таузовић. Он је био лекар и члан кисташке општинске комисије на изборима 1923. године. 25.284; 211.296 - 297; 209.111; 191.LXX; 151.672; I

Телентије Врбник св. Никола 14 (3) 2 (-) Досељени су из Босне у 17. веку. Било их је 5 домаћинства око 1920. године. Родоначелник ове породице био је, судећи по њеном презимену, поручник. Наиме, италијански термин "tenente", који је био у употреби и у Далмацији, означава тог официра. 183.121; 211.304; 151.673; 243.256; 246.278; I; А.М.С.; 151.672; I

Теодоровић Задар / **Теодоровићи** су спадали у "православни елемент" интелигенције у Задру. Нема их више. 165.38; 151.674

Тепша Бенковач св. Врачи Кузма и Дамјан 13 (4) Ова фамилија несумњиво представља огранак Тепшија из Раштевића. 151.674

Тепша Бильзане Горње / У попису Бильзана Горњих из 1749. године помињу се православци Трифун и Лука Тепша (Tepsa). Године 1756. у Бильзанама Доним су пописани исти домаћини (Trifon Tepsa, Luca Tepsa). Нема их више. Несумњиво су били у сродству са својим презимењацима у Раштевићу. 251.182; 151.674; 260.125

Тепша Зеленград св. Врачи Кузма и Дамјан 24 (2) Као и друге Тепше, и ова породица саvakако представљају сродника истоимене фамилије из Раштевића (видети). Сматрају, да је њихово предање налазе се и у млетачким документима. Наиме, 29. јануара 1666. године је у Задру Стојан Јанковић преузео јамство за Остоју Гагића, пиктог Морлаца, настањеног у Бильзанима. Остоја је био утамничен због извесног дуговања Радету Тепшију, личком Morlaco настањеном у Задру (Rade Tepsich Morlaco della Lica habitante in questa città). Свакако су Раде и други припадници ове породице били досељени у себи преđођеној Стојаном Јанковићем, у јулу 1685. године, када је у Тепшани, Ребџа, Рибника, Медака, Ловиница, Миркреја и Удбине досељено 316 породица са укупно 700 ратника у Далмацију. Они

су се насељили претежно у обровачком и брибирском крају. Тепшинић у Лици, који је своје име по свему судећи добио по свом роду, свакако је идентичан са данашњим Тепциним Долом, засеоком код Грачача. 25.284; 67.132; 106.256; 107.71; 137; 138.864; 151.674; K.B.

Тепша Раштевић св. Врачи Кузма и Дамјан 77 (12) У попису Раштевића из 1756. године помину се следећи домаћини: Видо Тепшић (Vido Tepsa), Петар Тепшић и његов братанац (Peter Tepsa је прите). Симат Тепшић покojnog Ивана (Simat Tepsa quondam Ivan) и Симе Тепшић са сајом браном (Sime e fratelli Tepsa). Вид Тепшић, капетан Раштевића, и Никола Тепшић, парох Куле Алтагића и Раштевића, помињу се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. **Један огранак ове фамилије је у новије време покатоличен.** 211.318; 169.366 - 375; 151.674; 260.81 - 82; I; K.B.

Соколски слет у Книку 20. септембра 1931. године. Фотографија у поседу аутора.

Терзија Небрижевац (Имотски) 3 (1) Досељени су "међу првима" из Попова у Херцеговину. Помињу се 1804. као и у попису православних породица у овом месту 1860. године. Живе у Небрижевцу Великом. 40.285; 211.314 - 315; 151.675; 43.356

Терлица Јагодића Доња / Међу Србима иселеним из Далмације у Банат 1771 - 1774. године помиње се Иван Терлица из Јагодиће Доње са породицом. Ове фамилије нема више у Јагодни. 103.115; 151.674

Тетек Балци 5 (1) 151:676; I

Тинтар Модрино Село 13 (3) (1-) Такође се зову Тинтор. Имају породични надимак Блажетићи. Свакако су у сродству са уздолњским Тинтарима и са Тинторима по северној Далмацији (видети). 25:284, 288; 151:677

Тинтар Уздолје са Никола 13 (3) У литератури су бележени и под презименом Тинтор. Сматра се, да су досељени из Босне. Било их је 5 домаћинстава око 1920. године. Свакако су у сродству са Тинтарима у Модрином Селу, као и са бројним породицама Тинтора по северној Далмацији.

Шпиро Тинтор из Уздолја (*Spirko Tintor*) оженио се 1834. године са Софијом Крстановић из Рамљана (*Sofia Kerstanovich*). Они су имали ћерке Јовану, рођену 1835. године, Марју (рођ. 1837) и Страну (1853), као и синове Филипа (1839), Михаила (1841), Симеунка (1844), Петра (1846) и Сају (1848). 183:119-120; 211:289 - 290; 151:677; 246:280; Б.В.; К.В.; Б.А.

Тинтор Бенковач 5 (1) Видети описе других севернодалматинских Тинтора. 151:677; I

Тинтор Бильван Доње 40 (5) Презиме ове породице је вероватно настало по занимављу именог родоначелника. Наиме, италијански термин "tintore" означава бојарицу, фарбара. Постоји и мишљење, да је Тинтор био надимак, који се давао људима тамније комплексије (од "tinta" - боја). 303:118; 151:677; 243:258; I

Тинтор Какма 14 (4) Свакако су у родбинским везама са својим презимењацима. 211:316; 151:677; П.С.

Тинтор Корлат 17 (2) У попису Корплате 1749. године помињу се првоосновац: алфир Стојан Тинтор, Андреја, Филип, Ђуро, Јерко (Ђерко, Gierco), Јован, Мијајло, Јован (други) и Алекса Tintor. У нешто каснијем попису, састављеном 1756. године помињу се Вучен Тинтор (Vucen Tintor), Алекса (Alexa Tintor), Стојан (Stoian Tintor), Михаило (Miloš Tintor), Ђерко? (Filippo Tintor) и Јован Тинтор (Giovani Tintor). 25:284; 261:184 - 185; 151:677; 260:102 - 103

Тинтор Морлочача 7 (1) Ово је огранак бројног далматинског рода Тинтора. 303:118; 151:677; I

Тинтор Плавно са. Врачи Кузма и Дамјан 13 (2) Сматра се, да су пореклом из Босне. Било их је 10 домаћинстава око 1920. године. 183:112; 211:309; 151:677; I

Тинтор Пристег се. Стефан 4 (1) Матица им је у Доњем Пристегу. Видети описе осталих њихових презимењака. 211:313, 320; 151:677; Р.Б.

Тинтор Радљевац св. Врачи Кузма и Дамјан 61 (12) Досељени су из Босне, свакако у општем насељавању краја око Отона и Плавнија 1692. године, а не "у 16. веку", како поједини аутори сматрају. Биле су их 2 куће око 1920. године. Живе у делу Радљевца ближем Плавнију. 25:284; 183:113; 70:5 - 10; 211:309; 106:261; 151:677

Тинтор Раштвић 50 (7) У попису Раштвића из 1756. године помиње се Мијо Тинтор (Mijo Tintor). Вреди поменути да се у попису Надина, месту суседном Раштвићу, помиње исте године као један од домаћина Лазо Тинтор (Lazo Tintor). 211:318; 151:677; 260:75, 81; I

Тинтор Смоковић 25 (2) Нема сумнje, да је ова породица у сродству са другим Тинторима по северној Далмацији. 303:118; 151:677; I

Тица Врник се. Никола 4 (2) Ово презиме је свакако настало од надимка. Судећи по презимену и крсној слави ове породица, она је највероватније средна са Тицима из Мале Полаче. 211:304; 151:676; А.М.С.

Тица Голубић (кунински) св. Стефан Дечански 26 (7) Пореклом су из Босне, одакле су им пречи вероватно дошли крајем 17. столећа. Тврђење да су дошли "у 16. веку" није утемељено. Било их је 5 домаћинстава око 1920. године.

Нема релевантних чињењица, које би сведочиле о томе, да ова породица представља потомство средњевековног захумског становништва, као што се тврди у монографији "Голубић код Книна". 183:98; 151:676; 32:112; 219:554 - 555; I

Тица Марковача св. Марко 4 (1) Насељени су из Полаче око 1860. године (видети Тице у Малој Полачи). Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 303:118; 183:119; 151:676; 246:278; I

Тица Мала Полача (кунинска) св. Никола 18 (5) Дошли су из Босне, вероватно крајем 17. века. Неоснована је твrdња да су ту били насељени "у 16. веку". Биле су их 4 куће око 1920. године. 303:118; 183:109; 211:311; 161:39; 151:676; I

Тишица Ивошевићи св. Јован 163 (42) Постоји традиција код Тишици, која говори о заједничком претку Велисаву Тишици, који је имао синове Симеона, Васу и Тодора. Не може се поуздано рећи, да ли је он био предак свих ивошевачких Тишици, или, што је вероватније, само једног њиховог спраника. Имају породичне надимке: Павлиновићи, Ладићи, Васићи, Шланџићи и Буровићи. 303:118; 25:284, 289, 295, 298, 302 - 303; 151:677; I, Т.С.М.; Ш.М.

Тишица Кистање св. Јован / Ова породица представља огранак бројних Тишици из Ивошевача (видети). 303:84, 118; 211:296 - 297; 151:677; I

Тодоровић Грачац 53 (10) Свакако су од њих Тодоровићи у недалеком Пруљану. 303:118; 211:292; 151:678; I.

Тодоровић Ислам Грчки 2 (-) 211:315; 151:678

Тодоровић Полача (книнска) св. Димитрије 20 (3) Дошли су из Босне у 17. веку. Биле су их 3 куће око 1920. године. 303:118; 183:109; 151:679; I.

Тодоровић Пруљан (Прокљан) 3 (1) Ова фамилија свакако представља огранак Тодоровића из недалеког дalmatinskog Грачаца. 211:292; 151:679

Тодоровић Сиверци 16 (3) 303:118; 211:290; 151:679; I

Тодоровић - Македонитис Шибеник / Свакако су грчког или цинцарског порекла из Македоније или северне Грчке. Не православни гробљу код горње цркве у Шибенику налази се надгробни споменик породице Тодоровић Македонитис грчки. Од српске православне породице "Теодоровић" у Шибенику били су неки иселеници у Трст или Ријеку. Нема их више. 216:178; 312:92; 151:674

Токмаковић Шибеник / Помињу се у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Нема их више с уном граду.

Презиме Токмаковића формирano је по туризму "токмак", са значењем "мала", или, у пренесеном смислу, особа ниже интелигенције. 69:14; 151:679;

Томасовић Ждралец св. Никола 50 (5) Томасовићи у Ждралцу су били "у родбинским везама" са својим презимењацима у Међарима. 303:118; 211:292;

Томасовић Зајерицац / Ђурђе Томасовић, који је рођен у Смрдељама, а живео у Зајерици (Giorgio Tomassovich nato da Smerdegle... dom. à Zvinnaz), оженио се 1834. године Божијом Матаеуљом, рођеном у Шибенику, а настављеном у Зајерици (Božizza Mataeuli). Они су, поред стога деце, имали најкао Манду, рођену у Зајерици 1835. године и Марту (рођ. 1837). Томасовићи нема више у овом месту. 151:680; K.B. B.A.

Томасовић Међаре 15 (1) Породица Томасовић у Међарама несумњиво представља огранак истоимене бројне фамилије из Смрдеља (видети).

Томасовић Смрдеља св. Никола 161 (28) Мирко Томасовић, капетан који су православни дalmatinci упутили 1759. године млетачком сенату, православцима на једном документу из 1796. године. Имају породичне надимке: Гвоздени (Гоздени), Чигићи, Лаваньићи (Alavanianyi), Мачковићи

и Вајкерини (Vojkerini). 303:118; 25:284; 291; 292, 295, 296, 303; 211:292 - 293; 23:78; 169:368 - 375, 495 - 501, 151:680; I, Ш.М.

Томашевић Билишана / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помиње се Тодор Томашевић из Билишана са породицом. Ове породице више нема у Билишанима. 103:114; 151:680

Томашевић Коларине 7 (1) Свакако су сродни са својим презимењацима у недалекој Морполачи (видети). 211:314; 151:680; I

Томашевић Морполача 25 (5) У попису Морполача из 1709. године помињу се: "Vule Tomasevich qu. Petro, Marco Tomasovich qu. Obrai и Radovan Tomasovich da Megier". Један од ових Томашевића био је, даље, из суседних Међара, а из тог места су можда водили порекло и остали чланови ове породице. Огранак ове морполачке породице свакако представљају и Томашевићи у оближњим Коларинама. 211:293; 257:126,

Томашевић Шибеник 1 (-) # Сладе Томашевић (Tomasevich), православац у Шибенику 1654. године. 66:73 - 74; 69:14; 151:680

Томашевић Клин / У катастарском попису Клина из 1830. године помиње се православна породица Томашевић. Нема их више. 303:23; 151:680

Томић Задар 9 (4) # 303:118; 151:682; I

Томић Клин 3 (2) 1 (-) У "клинско варошко језгро" 1904. године спадају је и Драгутин Томић. 303:118; 208:52; 151:682; I

Томић Небрижевача (Имотски) Св. Никола 20 (3) Дошли су "међу првима" из Попова у Херцеговину. Локирани су у Небрижевцу Великом. Харамбаџа Лука Томић је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Небрижевачу. Помиње се у земљишници из 1725. године. Тада је забележено, да је негово домаћинство бројало 12 укупана и да је добило 28 канала земље. У тај број улази и 7 канала, које је Лука добио као вршилац дужности харамбаže. Небрижевачки Томићи су поменути и 1792, као и у попису православних у Небрижевачу 1860. године. 40:285; 211:314 - 315; 151:682; 43:353, 356. О.В.

Томић Отишић Св. Јован 14 (2) 1 (-) Томићи се помињу у православним црквеним книгама Отишића (1845 - 1863. године). 301:130; 151:682; 145:97, II

Томић Четина / Нема их више. Вероватно су нестали током Другог светског рата. Свакако су представљали огранак отишићких Томића (видети). 211:302; 151:682

Торбица Кистање св. Стефан 56 (14) Имају породичне надимке: Јожулови, Максетићи, Башковићи, Скутићи и Јојићи. Несумњиво су сродни са својим презименацијама у Плавну (видети). 303:118; 25:284, 288, 293, 296, 300, 211:296 - 297, 151:685, I, ш.М.

Торбица Парчић (Бенковача) 3 (1) Највероватније представљају огранак Торбица из Кистања. 25:284, 151:685

Торбица Плавно са Стефан 157 (28) Пореклом су из Босне. Торбице представљају даље сроднике по мушкијој линији Мильевића, Добријевића и још неких краишким породицама које славе св. Стефана. Детаљнији подаци о даљој прошлости овог рода изнети су у одељку посвећеном Мильевићима у Радљевцу.

Торбице су се раније називали Добријевићи. Својим садашњим презименом прозвали су се, према предању, по једном претку, који је као стварац имао велику браду, колик торба".

Торбица је било 30 домаћинства у Плавну око 1920. године. Имају надимке: Робић, Стругић и Клепић. Међу иселеним Србима из Далматије у Русију 1758. године, поменут је Тривун Торбица из Плавног. Партениј Торбица био је члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. Помињу се и 1817., као плавњачки парх. На парохији у Плавну је и умро 1835. године. Сава Торбица, капелан плавњачки умро је 1836. године. Имају иселеника у Шабац, одређене 1936. године. 303:116; 183:112; 103:22; 155:106; 263:124, 156:85, 297:106 - 107, 151:685; 224:579; I

Торбица Радучић / Јован Торбица, "прокаратур" села Радучића, јавља се међу потписаним дalmatinским православцима на једном документу из 1796. године. Нема их више. Били су сродни са другим дalmatinским Торбицима. 169:495 - 501; 151:685

Торлак Голубић (кинески) са Василије 31 (7) Било их је 6 домаћинстава око 1920. године. Имају породичне надимке: Кућићи, Банићи, Будишићи и Перушићи. Године 1658. 11. јула, у Далматији је заробљен Мустафа Торлаковић из Раме у средњој Босни, син покојног спахије "Убиара" Торлаковића (*Mustafa quondam Ubiar Torlakovich spahiā*). Мустафа је одиграо управо 11. и 12. јула 1658. године. Он је тада био испитиван по У Рами, тачније у Прозору, и данас живи потомци Торлаковића, али се називају Каракоћић (10 домаћинстава). Једно време су носили и презиме Картал. Они имају предање, да су им претци дошли из "неког Јемена" у језику са значењем: "они који се хвали, који се размеће". матичним књигама 1725. године. Торлак наведено у римокатоличким годинама. Носиоци овог презимена су несумњиво били потомци поменутог

ратног заробљеника, сина спахије Торлаковића. Ове породице нема више у Бигрadsу.

Данас се не може поуздано рећи, да ли голубићи Торлаци такође потомци поменутог заробљеника Торлаковића, или потичу од неког другог родоначелника, који је био хвалисаве природе и због тога стакао надимак Торлак.

Иначе, у потпуности је неутемељено тврђење којајтора монографије "Голубић код Кина", да је ова фамилија пореклом из "предњозападне српске области Торлак", између осталог и због тога што у средњем веку није ни постојала обласц са таквим именом. Област у источној Србији са овим именом преузета је из турског језика несумњиво тако почела називати у време османског владавине. 163:98; 86:98; 282:411 - 412, 441, 457, 462, 151:685; 307:620; 286:107, 114:560 - 562; 32:113, 219:554 - 555, 217:126; I

Торуколо Билишане 15 (3) Зову их и Туруколо. Можда је њихово презиме у некаквој вези са дalmatinским презименом Уруколо (видети). 25:284; 211:318, 151:685; I

Тошић Баљци 8 (1) Највероватније су у сродству са породицом Тошић у Ђеврскама (видети). 151:685; I

Тошић Драгишићи (јужно од Чисте) / Нема их више. Свакако су нестали у другом светском рату. Ова фамилија је представљала огранак Тошића из Ђеврскама. 211:293, 151:685

Тошић Ђеврске св. Јован 184 (29) Тошићи су потомци Тодора (Тошић) Мандића из Ђеврскама (Горње Поља), чији су синови прозвали Тошићи. Они су, дакле, огранак Ђеврских Мандића. Крајем 19. века живели су у средини села и у засеоку Горње Поље. У Горњем пољу их је забележено крајем 19. века, раније био 1 дом, а "сад 11". Из Горњег Поља прешао је крајем 19. века Буро Тошић на имење удовице Ане Шепенић, којом се оженио. Имају породичне надимке Шепенић (Шепе) и Шепоње. 303:78, 118; 25:284, 301; 211:295 - 296; 7:196 - 197, 199, 205; 23:78, 151:685; I, ш.М.

Тошић Шибеник / Нема их више. Највероватније су нестали у другом светском рату. 211:298, 151:685

Трабоњача Братишковци св. Никола 31 (7) Ан(дрија) Трабоњача (Тробоњача) је био један од црквених тутора у Братишковцима 1862. године, док је Никола Трабоњача (Тробоњача) на ову функцију био 1882. године. Аћим Трабоњача је био први обућар у Братишковцима, од 1910. године. 303:118; 25:284; 211:291; 14:234; 116:115, 133; 151:686; I, K.B.

Травица Велика Глава 13 (2) 1 (-) Ова породица несумњиво представља огранак бројних Травица из Ервеника. 303:119; 25:284; 211:292; 14:236; 151:687; I

Травица Врлика 2 (1) Свакако су у сродству са Травицама у Цивљанима и Ервенику. 211:300, 151:687

Травица Ервеник (Горњи) се. Јован 144 (29) 2 (-) Свакако спадају у слој становништва који се крајем 17. века доселио у Ервеник из Бјелавског Польја у Босни. Матица ове породице је у Ервенику Горњем.

Занимљиво је, да се презиме Травица помиње у римокатоличким матичним књигама у Филипјаковом код Биограда на мору 1659. године. У време пописа Филипјакова из 1608. године их није било у том месту. Данас тамо нema породице Травица, али се зато они јављају у Мрљану на недалеком острву Пашману (48 ссоба у 6 кућа), чије становништво углавном води порекло из Равнице Котара. Носиоци тог презимена у Биограду и на Пашману су свакако у родбинском везима са данашњим Травицама у Ервенику и другим севернодалматинским местима. Можда су они потомци ратних заробљеника, који су, на пример, могли учествовати у нападу на Биоград и Турану 1658. године. Тада је, под командом босанског паше свакако учествовао и изесан број Срба из Босне, који су се далимацијом и Ликом. 303:119, 25:284, 70:5 – 10, 282:410 – 412, 441, 451, 457; 211:304; 108:261, 151:687, 114:562, 184:574; I, K.B.

Травица Цивљане 16 (2) Матица им је у горњем делу насеља. Сродни су осталим Травицима по Далматици (видети). 151:687, I, II

Траживук Иошевићи се. Јован 11 (1) Живе у засеоку Ивошевића који се зове Руделе. Ова породица несумњиво представља огранак Траживука из Кистања. 25:284, 151:687; Ш.М.

Траживук Кистање се. Јован 66 (10) 1 (-) Имају породичне надимке: Орлови, Париповићи, Минари, Кијурићи и Ђекићи. Међу Србима исељеници из Далматије у Русију 1758. године помињу се Марко и Стеван Страшивајући из Кистања. То су били сродници данашњих Траживука. Ово презиме је свакако настало од надимка, чија је старија варијанта Трашивау.

У Игру код Херцег Новог (Бока Которска) живе Траживуци, који су запамтили, да им се предак доселио „из Книне“ у другој половини 19. века. Овде се свакако ради о досељеницима из Кистања или Ивошевића. Као њихови рођаци у северној Далматији и они Траживуци спаве Јованјадан. 303:119, 25:284, 293, 284, 297, 298; 105:222, 211:296 – 297; 103:42, 151:687, 182:446; I

Трампа Биочић 24 (4) Видети опис породице Трампа у Роготину (Неретва).

Трампа Роготин (Неретва) / Нема их више. Свакако су били у сродству са фамилијом Трампа из Биочића. 42:168, 151:687

Трбовић Карин Горњи 10 (1) Досељени су из Лике. Свакако су у даљем сродству са Трбовићима који живе у Мирању. 25:284, 137:8, 151:687

Трбовић Мирање св. Ђорђе 31 (5) Матица им је у Мирању Горњем. Несумњиво су у даљем сродству са својим презимењацима у Карину Горњем. 211:319; 151:687; I

Трескавица Орлић св. Арханђел Михаило 24 (3) Досељени су из Босне. Биле су их 2 куће око 1920. године. Видети Трескавицу у Уздолу, које су им несумњиво у сродству. 183:41, 106; 211:306 - 307, 169:368 - 375, 151:688, 246:279; Б.И.

Трескавица Уздоле св. Ђорђе 108 (19) Пореклом су из Босне. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Матица им је у уздолском засеоку Арапљани. Симо Трескавица, један од капетана Косова (области), помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Није поуздано утврђено да ли је био из Орлића или из Уздола, али је вероватије да је из овог другог места.

Симо Трескавица из Рађа, засеока Уздолја (*Simone Trescavizza*) скжено се 1831. године са Маријом Половец из Баскучије (*Maria Pirovich*). Они су, поред остале деце, имали ћерку Ану, рођену 1833. године. Видети и Трескавицу у Орлићу, које су свакако истог порекла са њима. 303:119, 183:120, 211:289 - 290, 169:368 - 375, 151:688, 247:74, 246:280; I, 6.Б, К.Б, Б.А

Трзин Мирловић Польје 99 (16) 1 (-) Игњат Трзин (Ignazio Terzin) са породицом прешао 1832. године из православља у инуку. Са њим су у тцу прешли и чланови породице: Пера (Pera, она је била римокатоличке вероисповести), Лука (Luca) од 11 година, Анђела (Angela, Agnja) од 15 година и Ката (Catta) од 2 године. 211:288, 267:76 - 77, 79, 151:687

Трива Седрамић 18 (2) Свакако је од ове породице био Марко Трива, који је 1821. године био међу потписницима једног документа против владике Краљевића и унije у Далматији.

Мијат Трива из Седрамића (потгрешно Eriva, Ivan) са породицом прешао је 1832. године из православља у инуку. Чланови његове породице су били: Nicanor(?) , Јока (Joca), Марија (Maria) од 12 година, Марта (Marta) од 10 година, Каја (Caia) од 8 година, Нико (Nico, Niko) од 6 година и Илија (Illa, Ilia) од 2 године. Поред тога, у инују је 1835. године прешао Петар Трива, син Јована из Седрамића (Pietro Triva di Giovanni), који је имао 11 година. 267:80, 36:65, 151:689

Триван Стремица св. Стефан 35 (6) Дошли су из Далматије, односно из неког другог далматинског места, у првој половини 18. века. Било их је 5 домаћинстава око 1920. године. 183:117, 211:312; 151:689

Тривић Ервеник св. Ђорђе 25 (3) Матица им је у Ервенику Горњем. Свакако су у сродству са истоименом породицом из Мекрој Польја. 25:284; 151:689; Д.Д. К.В.

Тривић Кин 3 (2) Ово су вероватно сродници Тривића из Мокрог Поља или Ервеника. зо3:119; 151:689; I.

Тривић Мокро Поље св. Лука 199 (30) 2 (-) Сматра се да су дошли "у 18. веку из Црне Горе". Било их је 21 домаћинство око 1920. године. Живе у засеку Превес. Имају породичне надимке: Гарифићи, Гаћеше, Јаковљевићи (Јаковљевићи), Лукоњићи, Петровићи, Пуповци (Пупавци), Пусоње, Шланићи, Кулије и Љуте.

Ова фамилија је свакако у даљем сродству по мушкијој линији са Олачићима, Тривићима, Олачићима и готово друге породице које славе ову сплаву по северној Далмацији и осталим крајишким областима, несумњиво представљају ограник једног веома стrogог и разграниченог рода. Детаљнији подаци о овом роду наведени су у спису Олачића у Плавни. зо3:119; 2524; 290; 291; 292; 293; 298; 299; 302; 304; 183:103; 211:307; 151:689; I

Тривић Подосоје се *Никола 38 (5)* У попису власника земља у Подосоју из 1833 - 1841. године помињу се 2 куће Тривића. 211:301; 301:123; 161:44; 151:689; I; II; A.M.; B.P.

Трифуновић Отишић Св. Арханђел Михаило 30 (3) 151:689; 145:97; I; II

Трифуновић Цетина / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. 211:302; 151:689

Трифуновић Риђана Часне Вериге (раније св. Петар) 166 (29) 1 (-) Пореклом су из Босне. Зову их и Трифуновићи. Било им је 20 домаћинства око 1920. године. Имају породичне надимке Трлаџићи и Малејкићи.

Христофор Трифуновић из Риђана (*Cristoforo Trifunovich*) се 1833. године оженио са Јелисаветом Гушавац из Каньана (*Elisabeta Gussavaz*). Они су, поред остале деце, имали ћерку Тодору, рођену 1835. године. зо3:119; 183:115; 211:305; 151:689; 246:280; I; I.C.; K.B.; B.A.

Тришић Врлика 3 (1) Вероватно су у сродству са орлићким Тришићима (видети). 211:300; 151:689

Тришић Главина (Имотски) / Нема их више. 210:74; 151:689

Тришић Орлић св. Никола 23 (4) Дошли су из Босне, највероватније крајем 17. века. Било их је 7 домаћинства око 1920. године. зо3:119; 183:105 - 106; 211:306 - 307; 151:689; 246:278; B.I.H.

Тришић Шибеник / Нема их више. Вероватно су били у сродству са својим презимењацима у Орлићу. 211:298; 151:689

Трикуља Звјерица св. Јован 25 (7) Трикуља је у Звјерицу било 7 домаћинстава око 1920. године. Имају породични надимак Кубућ. Андрија Трикуља из Звјерице (*Andrija Tercuglja*) оженио се 1833. године Аном

Вученић из истог места (*Alpa Vučenich*). Они су, поред остале деце, имали ћерку Марују, рођену 1835. године. Као Накиленовића је наведена тврђада, да су Трикуље у Звјерицу "остаци Наполеонове војске у 18. веку". Према породичном предању, пореклом су из Босне ("дотпали из Босне").

Предање о пореклу из Босне је несумњиво тачније, пошто се међусобно допуњује са традицијама које имају сродници ове породице у Босни. Наиме, у Граховском Пољу има Трикуља са истом сплавом, а у области Унац (драварски крај) живе Чегари, Агићи и Јелићи, који такође славе Јованјдан и сматрају се рођацима Трикуља. Између два светска рата су их било укупно 34 куће у Унац. Према њиховом предању, које је у то време забележено, преци су им и досељили "из Берика код Дрине" пре пет генерација (негде у другој половини 18. века већа). Тамо су се презивали Берић, а "предевком" (породичним надимком) Гојковић. У овом предању је највероватније остала успомена на Бериће који славе са Јована у Марковцу, док наведени надимак подсећа на породицу Гојко у Орлићу, која такође слави Јованјдан (видети списе ових фамилија).

У овом предању се даље говори, да су поменути Берићи стапли на мали земљишни поса, па су се забог тога три брата из ове породице иселили у Босански Крајину. Један од њих се звао Сава, а добио је надимак Чегар. Од њега су се формирали данашњи Чегари у Унац. Други брат се наводно трака "на плени" у сватовима, бочаг чеја је, по овој причи, добио надимак Трикуља, па се сматра да су Трикуље његови потомци. Трећи је, због тога што се обличао као некакав ага, добио истоветан надимак. Потомство овог брата познато је Агићима. Од Агића су настали Јелићи (прозивали су се по удовици Јели), а од Трикуља су се формирали и Петковићи и Шкорићи, који takođe живе у Унац.

У предањима овог рода се назире "нека слутња да су даљом старином из Херцеговине". Наведено предање, иако свакако није тачно у складу са детаљима, упуњује на то, да су пречи Трикуљи живели још пре Наполеонових ратова у Далматинском Косову и да су, по свему судећи, у даљем сродству по мушкијој линији са породицом Берић у Марковцу и, можда, фамилијом Гојко у Орлићу (видети њихове описе). Поејдини ограник Трикуља и њихових сродника иселили су се у Граховско Поље и Унац, где и данас живи њихово потомство. Трикуље су се, непосредно из Далматије и преко Граховског Поља, у каснијем периоду расељавале по многим босанским насељима.

На Далматинско Косово су преци овог рода свакако били досељени из Босне, а у даљем старином су вероватно из Херцеговине. Настањак Традиција о Наполеоновом војнику, можда се може довести у везу са тим, да је евентуално неки од предака Трикуља служио у француској војсци, за време њихове власти у Далматији, почетком 19. века. 183:125; 211:290; 151:689; 224:494 - 495; 101:370; 246:278; B.B.; B.T.; K.B.

Трикуља Ислам Грчи 28 (6) Несумњиво су у даљем сродству по мушкијој линији са Трикуљима у Звјерици на Далматинском Косову (видети списе ових фамилија). 211:315; 151:689; I.

Трнинић Бенковић 5 (1) Несумњиво су сродни са својим презимењацима у Кули Атлагића и Пластову. 211:313; 151:689.

Трнинић Кула Атлагића 8 (1) Ова фамилија је свакако сродна са осталим севернодалматинским Трнинићима. 25:284; 151:689; i.

Трнинић Пластова 19 (3) Јављају се и под презименом Трнинић. Нема сумње да су заједничког порекла са Трнинићима у Бенковцу и Кули Атлагићем. 303:119; 25:284; 211:291 - 292; 151:689; i.

Тројко Задар / Године 1680. забележен је у матичним књигама умрлих задарске цркве св. Стојане (св. Анастасије) православни калуђер Анастасије Тројко. Ове породице нема више у Задру. 151:690; 110:45

Тртића Бијовичино Село се. Јован 23 (3) Из ове породице је био Саватије Тртића, по очевом имену прозван Васиљевић, парох у Дрнишу (1783. године) и Задру (1790. и 1800. - 1802. године). "Савватије Васиљевић, архимандрит манастира Свето - Аранђелске обители Керки" се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1795. године. Помиње га и Герасим Зелић, везано за неке догађаје из 1798. године. Био је и члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. 303:119; 25:284; 216:246; 211:289; 169:495 - 501; 85:44; 101; 156:85; 151:691; i, ш.м.

Тршић Буковић 18 (2) 25:284; 211:312; 151:691; i

Тузлић Сплит / Презиме ове породице упућује на њену старину из Тузле. Христофор Тузлић из Сплита налази се у попису пренумерантата на "Србско - далматински алманах" 1836. године. Међу пренумерантима на њему Вука Карапића "Кочевићи" за историју, језик и обичаје Срба сва три закона", штампану 1849. године, налази се Христ. Н. Тузлић, трговац из Сплита. Нема их више. 126:134; 67:7; 151:696

Тушић Отон / Нема их више у овом месту. Свакако су нестали у другом светском рату. 211:307 - 308; 151:693

Тунић Радњевац св. Јован 66 (10) Досељени су из Босне, свакако у општем насељавању краја око Отоне и Главена 1592. године. Неутемељено је тврђња појединих аутора, да су дошли "у 16. веку". Било их је 11 домаћинстава око 1920. године. Живе у делу Радњевца близјем Отону. 25:284; 183:112 - 113; 70:5 - 10; 105:281; 151:683

Тутуш Колјане 55 (10) Свакако су у сродству са својим презимењацима у Кининској Полачи. 211:300; 151:696; i; 6:5.

Тутуш Полача (кининска) св. Димитрије 35 (7) Досељени су из Босне, али свакако не "у 16. веку", како Накићеновић тврди, већ касније,

највероватније крајем 17. столећа. Код Накићеновића су погрешно забележени у Турци - Марковцу. Било их је 7 домаћинстава око 1920. године. Несумњиво су сродни колњанским Тутушима. 183:118; 151:696; i

Ђакић Ђеварске св. Ђорђе 39 (8) 3 (-) Пореклом су из Босне. Крајем 19. века су живели у средини села и у засеку Горње Попље. Овај заселак насељавала је раније, како је забележено крајем 19. века, 1 кућа Ђакића, а до тог доба су се умножили на 4 куће. Имају породичне надимке Кариманышићи и Славуљићи. У поједињој литератури погрешно су убележени Славуљи (Славуји) као засебна породица. 303:76; 119; 25:270, 284; 301; 81:164; 211:295 - 296; 7:196 - 197; 23:78; 151:118; i, ш.м.

Манастир Крупа.

Ђакић Зечево св. Ђорђе 74 (12) Прешли су из Ђеварске у Зечево. Крајем 19. века је забележено да је у Зечеву некада била 1 кућа ове породице, па да су се, до тада, умножили и формирали 11 кућа у том месту. Имају породичне надимке: Милићићи, Јандрићићи, Вајурићи (Војурићи) и Букаровићи. 303:78; 119; 25:270, 289, 293, 297, 303; 211:296; 7:196 - 197; 199; 151:118; i

Ђакић Цицваре 22 (3) (-) Ова фамилија је несумњиво сродна са својим презимењацима у Ђеваркама и Зечеву, као и са Ђакићима по Далматији (видети). 303:119; 151:118; i

Ћалић Отишић / Иселени су у потпуности. Свакако су били у родбинским односима са својим презименацијама у Пристегу, као и са фамилијом Чалић (видети опис Чалића), 145:98; 151:118

Ћалић Пристег 10 (2) Ова фамилија је свакако у родбинским везама са Чалићима, а по свему судећи, била је сродна и са несталим Ђалићима у Отишићу. 211:313; 151:118

Ћебо Имотски 1 (1) 40:293; 151:118

Ћеверица Голубић (хински) св. Јован / Досељени су из Босне у 19. веку. Било их је 1 домаћинство у Голубићу око 1920. године. Нема их више у овом месту. 183:98; 151:118

Ћимбур (Чимбур) Бргуд / Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Лазо Чимбур из Бргуда са породицом. Нема их више. Презиме Чимбур данас се јавља у Великој Полачи код Книна (укупно 39 носиоца овог презимена у 11 кућа). 103:114; 151:111

Ћиритовић Бенковачко Село 30 (3) 25:270; 151:118; I

Ћоровић Шибеник / У православним шибенским матицама друге половине 17. века Нема их више. Презиме ове фамилије је свакако настало по Физичком недостатку родоначелника. 69:14; 151:119; 307:195 - 196

Ћосић Вариводе св. Стефан 79 (14) Ћосићи су несумњиво добили презиме по родоначелнику који је имао слабу браду. Имају породични надимак Бараџије. 303:80; 119; 25:270, 287; 211:296; 151:119; 307:197; I; Ш.М.

Ћосић Задар 3 (1) 303:119; 151:119; I

Ћосић Зеверинац – видети Ћосић

Ћосић Кистање св. Стефан 7 (1) Несумњиво представљају огранак својих бројних презименака из Варивода (видети). 303:84; 119; 25:270 151:119; I

Ћосић Книн 4 (1) 303:119; 151:119; I

Ћосић Морполача св. Стефан 9 (2) Ова фамилија је свакако сродна Ћосићима из Варивода. 303:97; 119; 151:119; I

Ћосић Рамљане – видети Ћосић

Ћосић Телљух 49 (11) Анђелјева Ћосић из Телљука (*Angelia Chiosich da Telliū*) уђала се 1822. године за Дмитара Радонића из Орлића (*Dmitar Radonić*), са ким је, поред остале деце, имала сина Симу, рођеног 1835. године. 303:119; 211:289; 151:119; I; К.В.; Б.А.

Ћосић Уздолje – видети Ћосић

Ћоса Бенковач (Бенковачко Село) 12 (2), 1 (-) Видети породицу Чоса у Бенковцу, која је с њима у сродству. 25:271; 151:119; I

Ћоса Буковић 7 (1) Ова фамилија је несумњиво сродна са осталим Ћосама и Чосама по северној Далмацији. 25:271; 151:119; I

Ћоса (Ћосо) Запујане св. Арханђел Михаило 36 (5) Постоји мишљење, да су Ћосе у "доња села" (ојај до Рањене Комаре) дошли из Карина, али вероватније да су старијим из Јагодње Горње Њихово досељавање у Рањене Комаре, како се сматра, не следи у ред новијих миграција. Општијији подаци о овоме наједнији су код списка породице Чоса у Јагодњи Горњој (видети). Сродни су са осталим Ћосама и Чосама. 211:320; 151:119; I; С.С.

Ћоса Ислам Грчи 18 (1) Видети опис Ћоса у Запујанима, који су са њима у сродству. 151:119; I

Ћоса Јагодна Горња – видети Ћосо

Ћоса Јагодња Доња 10 (1) Ћосе су у "доња села" дошли из Карина. Ова фамилија је сродна са другим својим презимењацима. 211:320; 151:119; I; С.С.

Ћоса Карин Горњи – видети Ћосо

Ћоса Надвода (Хегар) – видети Ћосо

Ћујо Ервеник – видети Чујо

Ћук Бисовично Село св. Никола 27 (4) Ово презиме је свакако настало од надимка. 303:119; 25:271; 211:289; 151:119; I; Ш.М.

Ћук Книн 3 (1) (-) Вероватно представљају огранак фамилије Ћук из Бисовничког Села (видети). 303:119; 151:119; I

Ћук Риђане – видети Мирковић

Ћулић Полача (хинска) св. Димитрије 11 (1) Досељени су из Босне у 17. веку. Биле су их 2 куће око 1920. године. 303:119; 183:109; 151:119; I

Ћулум Огњестово св. Никола / Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. или почетком 18. века. Биле су их 2 куће око 1920. године. Нема их више у овом месту.

У области Унац, у сливу истоимене реке код Дравра у Босанској Крајини и данас је бројан род Ћулума, који је несумњиво у сродству са својим огњестовским презимењацима. Њих је између два светска рата у Унацу било

13 домаћинстава, а од тамошњих Ђулума су се развили и граници са новим презименима – Рокић (9 кула) и Метлић (3 дома). Сви граници овог рода у околини Двара славе св. Николу.

У уначки крај су се преци Ђулума доселили из Далмације. Сматрају, да су дошли из Кијева код Врлике. У Кијеву живе 4 домаћинства Ђулума, али су данас римокатоличке вероисповести. Након једног рата (свакако Морејског, 1684 – 1699. године), тај део Босанске Крајине је био готово у потпуности опустео. Из Далмације су тада преци Ђулума прешли на Крешинац код сијака Филиповића у западној Босни, затим су се вратили у "Кавуре" (Далмацију), да би убрзо затим поново прешли у Босну, или овај пут у Степановце у Гламочком Польу. Одрате су дошли у Црни Врх у Јуцу, где су најстарија породица. Једног од досељеника предака су звали Бро. Презиме ове породице формирани је по туризму "Ђулем", са значењем "топу", односно "буздован". 25:271; 183:104 – 105; 211:308; 301:124; 151:119; 224:493; 307:199; 1

Ћулић Јагодња Горња св. Ђорђе 52 (8) Зову се и Чупић. У попису Јагодње Горње из 1756. године помињу се Иван Ђулић (Ivan Chupich) и Антон Ђулић (Anton Chupich). 211:316, 320; 151:119; 260:82; I, P.C.

Турко Жахвић / Можда се на њих односи помен Pietro Chiucovich qu. Dragoe у жаждивићком попису 1709. године. Нема их више. 211:293; 257:124; 151:119

Ђурковић Билетић се. Јован 96 (15) 151:119; Н.Ж.

Ћурувић Кини 1 (1) Несумњиво представљају огранак истоимене фамилије из недалеког Којачића. 303:116; 151:119; I

Ћурувић Ковачић (Тополе) св. Никола 108 (26) Забележено је, да је њихова прадеда Стеван дошао из Котара у 17. веку¹. Било их је 14 домаћинстава у Ковачићу око 1920. године. Презиме ове породице има корен у породичним односима. Наиме, термин "ћурувић" у Далмацији има значење "домаћег", односно мушкарца, који је дошао код супруге или таста на имање. 303:119; 183:102; 151:119; I, Ш.М.

Ћурчић Височани / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 – 1774. године помињу се Мијо и Матеј Ђурчић из Височана са породицом. Родонаћелик ове породице је, судећи по њеном презимену, био Ћурчић, односно кнезар. Ђурчића нема више у том месту. 103:114; 151:119

Ћутић Пристег се. Ђорђе 16 (3) Матица им је у Доњем Пристегу. 211:313; 151:119; I, Р.Б.

Убовић Бискупija св. Арханђел Михаило 25 (7) Дошли из Гламоча 1689. године. Свакако је неосновано тврђење, да су њихови даљи преци

досељени у Босну "са Уба из Србије у 16. веку" Било их је 6 домаћинстава у Бискупiji око 1920. године.

По Босни има Убовића и Убавића у већем броју места. Крајем 19. века Убовићи су забележени у парохијама: Герзово, Медна Доња и Пецка у Герзованском протопрезијерату. Убавићи су тада живели у парохијама Варвара Вакуф (Мркоњић Град) и Стаклеровићи код Гламоча. Сви они славе Ђурђевдан. Наведени Убовићи и Убавићи су несумњиво сродни са овом бискупијским породицом.

Презиме ове породице има у својој основи термин "убав", у значењу "леп". Вероватно су се прозвали по преткињи која је носила лично име Убава, изведену од поименутог термина. 183:95; 211:303; 161:39; 151:696; 101:377; 57:317, 246:277

Убовић Кини св. Арханђел Михаило / Дошли из Бискупije око 1880. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:90; 151:696

Уврз Ервеник / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помињу се Којо Уврз из Ервеника са породицом. Нема их више. 103:114; 151:700

Угринић Марковић св. Марко 23 (6) Досељени су из Босне, вероватно крајем 17. века. Неутемељено је тврђење појединих аутора, да су даљим пореклом из "Старе Србије". Зову их и Угринићи.

Лазар Угринић из Марковића (Lazzaro Ugrinich) скончан 1831. године са Симеоном Љубовићем из Зајерића (Simeone Lubovac). Поред остале деце, имали су ћерку Милицу, рођену 1834. године. 183:119; 211:306; 151:697; 246:278; KB; Б.А.

Ургић Ивошевићи 62 (9) Имају породичне надимке: Лукотићи, Лиштићи, Пулијари, Шантини и Козариће. 303:119; 25:285; 294, 296, 299, 301; 151:697; I

Угрић Кистање 1 (1) Несумњиво представљају огранак Угрића из Ивошевића (видети опис те фамилије). 303:19; 151:697; I

Удовичић Рамљане св. Стефан 8 (1) Матица им је у делу Рамљана званом Катун. С обзиром да су имања рамљанских родова са словом св. Стефан (Госића, Медила, Удовичића и Ђејновића) у једном низу, односно представљају једну целину, може се помињашти на то, да су ове породице сродне.

Потерда близкосрдстви по мушкијој линији Удовичићи са Ћосићима лежи у чинијици, да је Ана из Рамљана, која се 10. јануара 1837. године удала за Јована Крстановића из истог места, при путу помиње под презименом Ђосић (Chioscich), а четврти пут под презименом Удовичић (Udovicich). Удовичићи, према томе, представљају огранак рамљанских Ђосића (Mosića).

Презиме ове породице формирало је очигледно по преткињи, која је рано остало удовица и као таква подизала своју децу. 151:696; 246:279; А.М.С., Б.В.Б.Л.П., Б.Н. К.В.Б.А.

Ужаревић Дриниш / Родоначелник ове породице, судећи по њеном презимену, био је занатлија и бавио се израдом ујади. Михајло Ужаревић, био је угледни дрнички Србин са почетка 20. века. Ужаревића нема више у овом месту. 226:42; 151:700

Узелац Бенковач 1 (1) Несумњиво воде порекло од једног од бројнијих огранака овог далматинског рода (видети описе осталих Узелаца). 81:164 - 165; 211:313; 151:700

Узелац Бргуд са Никола 119 (19) 2 (-) Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Раде Узелац из Бргуда са породицом. Имају породични надимак Станари и Ђелићи. Извесни Јован Узелац из Бргуда, који је живео у 19. веку, био је змијар. 303:119; 25:285, 289, 301; 211:313; 103:114; 8:282; 151:700; Л.С.В.

Узелац Ислам Грчи 31 (4) У сродству су са Узелцима у Бргуду, Кожловцу, Лишанима Тињским и другим насељима по Равним Котарима и Буковици. 211:315; 151:700

Узелац Кахма 4 (1) Несумњиво су сродни са другим својим презимењацима на северној Далмацији. 211:136; 151:700; Л.С.В.

Узелац Кожловца са Никола 110 (16) Имају породични надимак Ногићи (Нугићи). Ово је један од најбројнијих огранака далматинских Узелаца, који су скакаво стенином из Лике.

Породица Узелац је веома разграната у Лики. Према подацима из 1915. године, било их је чак 319 домаћинстава у тој области. Најбројнији су тада били огранаки у следећим местима: Брезик код Медака (15 домаћина), Бужим (18 кућа), Днотопље код Лапца (15), Липово Поље код Косиња (13), Медак (29), Ондрић код Удбиче (49), Погичељ (20), Поткум код Оточца (16), Симиљан (21), Широке Куле (18) и Врховине (36 кућа). Стара слава личних Узелаца је св. Никола. Највећи део ове породице у Горњој Крајини (Лика, Кодрун и Банија) и данас слави ову славу, али су неки од њих променили, па сада славе св. Луку, а поједини су постали римокатолици.

Морејског или Бечкој рата (1684 - 1699. године), наиме, међу спрским досељеницима из Лике у досељеничком логору код Оточца забележени су 20. марта 1686. године следећи чланови ове породице: Милован Узелац, Вукосав, Лазо, Рођен, Максим и Вучко Узелац. Калуђер Никола Узелац (Nicolae Uzelac... kaluger seu Rascianus parochus) из Лике помиње се у једном документу писаном 1696. године.

Поједини огранци Узелаца су прешли из Лике у Босанску Крајину. Тако је у средњем Поуњу између два светска рата било 22 домаћинства ове

породице, који су били релативно новији досељеници из Лике. 303:119; 25:285, 297; 211:313 - 314; 151:700; 213:366; 92:177; 124:360; 58:338; 153:51; Л.С.В.

узелац Лепури са Никола 7 (1) Ова породица је у родбинским односима са другим Узелцима. 151:700; Б.С.В.

Узелац Лишане Тињске 85 (14) 1 (-) Ово је један од најбројнијих огранака далматинског рода Узелаца. 303:119; 147:396 - 397; 151:700; Л.С.В.

Узелац Парчић (Бенковач) 1 (1) Имају породични надимак Чиче. 25:285, 29; 23:77; 151:700

Узелац Полача (Бенковачка) са Никола 46 (8) У попису бенковачких Полаче из 1756. године помиње се Петар Узелац (Peter Oselaz). Он је имао имење и Тињу. 151:700; 260:71, 96; П.С.

Узелац Церање Доње 15 (4) Видети описе осталих Узелаца, који су са њима у сродству. 211:320; 151:700

Узелац Лепури 7 (1) Живе у Лепурима Доњим. Сродни су са другим својим презимењацима по Равним Котарима и Буковици. 25:285, 151:700

Усорац Кистање / Презиме ове породице упућује на њену старину из Усоре, области у сливу истоимене реке у северној Босни. Усорцима или Узорцима се назива велика група често међусобно несрдних породица у Лики (претежно у кореничком крају), које воде даље порекло из поименог краја у Босни. Православац из Кистања, Ристе Усорац, са својом супружом Девом, рођеном Ковачевић, добио је 1834. године сина Тодора, а 1836. године ћерку Анастасију. Ове породице више нема у Кистању. 151:699; 183:149 - 150; 162 - 183; К.В.А.

Украден Главина Доња (Имотски) 27 (6) Досељени су у Имотску Крајину "међу првима" и Попова у Херцеговини. Буро Украден (Украден) је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Главине. Помиње се у земљишним њињагама из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 6 укућана и да је добило 12 канала земље. Буро се са својом породицом настанио у Подворници. Украдени се помињу у документима и 1812. године, као и у попису православног становништва Главине, писаном 1860. године.

На помен ове фамилије наилазимо и у Херцеговини почетком 18. века. Тада се у хаджућкој дружини Алексеа Кадићејића у Попову помиње и Ђуро Украден, несумњиво један од предака ове породице. Ово презиме је свакако настало од надимка. 40:285; 151:698; 171:688; 43:352, 356

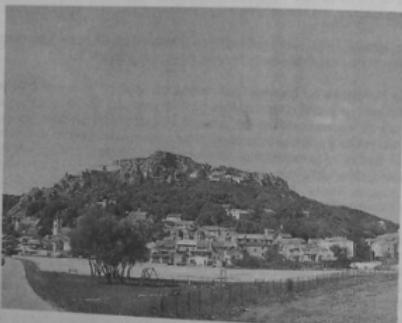
Уиковић Метковић (Неретва) са Ђорђе 10 (2) Ова породица је несумњиво пореклом из Херцеговине, од тамошњих Уиковића. У Херцеговини

Унковићи живе у Раству, Килавцима и Мильевцу код Невесиња, као и у Загору код Требиња.

Старином су Биберчићи (видети опис те породице) из Врањске код Билеће. Имају предање о даљем пореклу из херцеговског краја. У сродству су и са Вековићима и Рупићима у трећијској Загори. Загорски Айћићи су се призетили у тај род. Сви херцеговачки Унковићи славе Ђурђевдан, као и њихови рођаци са другачијим презименима. 42:106; 151:698, 171:699; 65:234, 289; БИ, РМ.

Урош Голубић (књиски) са Арханђел Михаило / Дошли су из Босне у 17. веку. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више у Голубићу, пошто су се тридесетих година 20. века преселили у Кин. По овој породици се назива Главица Урошева у Голубићу. 183:95; 151:699, 217:127.

Урош Кин 7 (3) Пореклом су из Голубића, одакле су им се преци доселили тридесетих година 20. века. 303:119; 151:699; 217:127; I

Кин

Урошевићи Братишковци 2 (-) 14:234; 151:699

Урукало Бенковац 8 (2) Ова породица свакако представља огранак Урукала из Братишковца. 151:699; I

Урукало Братишковци св. Никола 64 (13) Јово Урукало је био један од црквених тутора у Братишковцима 1879. године, а Тодор Урукало 1900. године. Имају породичне надимке: Шљикови, Чвогонини, Торожинови и

Лемићи. Сродни су са осталим својим презимењацима по Далмацији. 303:119; 25:285, 289, 295, 302, 303, 211:291; 14:234, 23:78, 76:133; 151:699; I, К.В.

Урукало Велика Глава 2 (1) Несумњиво представљају огранак Урукала из недалеких Братишковца (видети). 14:236; 151:699

Урукало Обровац 1 (1) Највероватније су и они огранак братишковачких Урукала (видети). 211:318; 151:699; I

Урукало Орлић св. Никола 106 (19) Досељени су из Босне. Јован Урукало и његова супруга Божица Бачко из Рамљана имали су децу: Јовану (рођ. 1866), Петру (рођ. 1870), Јојевану (рођ. 1872) и Џерку Перу (рођ. 1877). Било их је 8 домаћинстава у Орлићу око 1920. године.

Предеднички скосок одбора Југословенске радикалне заједнице 1938. године у Орлићу био је Никола Урукало. Ова фамилија је свакако у сродству са Урукалима у Братишковцима. 303:119; 183:106; 211:306 - 307; 161:50; 209:131; 151:699; 247:145, 246:279; I, Б.Н. К.В., Б.А.

Урукало Пластово 17 (4) Свакако представљају огранак бројне фамилије Урукала из недалеких Братишковца (видети опис те породице). 25:285, 151:699

Ускок Небријевић (Имотски) Св. Ђорђе 5 (1) Доселили су се "међу првима" из Попова у Херцеговину. Јован Ускок је био на челу ове породице, непосредно по њеном досељењу у Небријевић. Помиње се у земљишнику из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 6 укућана и да је добило 10 канапа земље. Ускоки у Небријевићу се помињу и 1809, као и у попису православаца 1860. године. 40:286; 211:314 - 315; 151:699; 43:353, 356; О.В.

Устић Отишић св. Ђорђе 94 (15) 2 (-) Устић се помињу у сачуваним православним црквеним књигама у Отишићу у периоду између 1845. и 1863. године. 303:119; 211:302; 301:130; 161:45; 151:699; 145:98; I, II, Н.Ж.

Утражен Косоре св. Ђорђе 19 (4) Око 1925. године биле су их 2 куће у овом месту. 173:62; 151:700; II, А.М.

Ушљебрка Богатник (Жегар) св. Стефан 58 (5) Носиоци овог презимена у Кааштелу Жегарском и Богатнику сачињавају један род. Код жегарских Ушљебрка јавља се породични надимак Гајинари.

У недалеком месту Бјелина такође живе Ушљебрке, али су тамо римокатоличке вероисповести. Према подацима забележеним средином 20. века, у Бјелини је било 85 носилаца овог презимена, распоређених у 13 домаћинстава. Бјелинске Ушљебрке носе породични надимак Броњићи, Долинари, Мујићи, Штрпетићи и Штропићи. Без обзира на разлику у конфесионалној припадности, сви носиоци овог звена ретког и специфичног презимена су у међусобном средству. Ушљебрке имају

предање, да им се предак призетио у једну фамилију у Жегару, која је по мушки линији изумрла. Жегарски огранак овог рода, према томе, води порекло из Бјелине.

Презиме Ушљебрка је настало на просторима Буковице у северној Далмацији, тачније у Бјелини. Оно је формирало од надимка, а понекад се изговара скраћено "Шљебрка". Извесна добра места род Ушљебрка се насељавао и по другим севернодалматинским насељема. Тако су, 1948. године, Ушљебрке забележене још и у: Морлочи код Бенковца, Бриштанима код Дринца и Шибенику (по 1 носилац презимена). За ове огранке не зnamо које су верисловстви.

Ван Далмације на носиоце презимена Ушљебрка наилазимо у Илачи код Винковца (б у 1 домаћинству) Загребу (4 у 3 домаћинства). По славонии налазимо много огранака овог рода, који су унеколико изменили своје презиме. Тако, са презименом Ушчебрка чланови овог рода живе у местима Велики Бјелач код Славонске Покрге (12 носилаца презимена, распоређених у 3 куће) и оближња Велика (1 носилац презимена). Са презименом Ушичбрка је средином 20. века живела само 1 особа у Винковцима. Под презименом Ушљебрк припадници овог рода живе у месту Мајар код Ђакова, где их је у истом периоду било 1 домаћинство са 6 уkuћana. Носиоци презимена Ушљебрка су већ нешто бројнији у Славонији. Били их у Лонцици Великој код Нашница (17 у 4 куће), Мартинцима код Подравске Слатине (5 у 1 домаћинству) и Славонском Броду (3 особе у 1 кући). Поменуте Ушљебрке у Лонцици (Лонжици) су православна породица и, као и њихови рођаци у Далмацији, славе св. Стефана. Ушљебрке (Ушчебрке) у парохији Градишићи, која припада и Тврђави. Све најбројније породице у Славонији представљају огранке севернодалматинских Ушљебрка. Неки од њих су ту живели и пре краја 19. века, попут оних у Лонцици или Ушичбрка у Великом Бјелчу. Велики број новијих иселjenika од рода Ушљебрка живи по Војводини и другим местима. 25.285, 211.314, 151.700, 18.139 - 140; I, UJ.

Ушљебрка Каштел (Жегар) св. Стефан 28 (6) Исти су род са Ушљебракама из жегарског Богатиника (видети опис те фамилије). 211.314, 151.700, 18.94, I, UJ.

Форментуновић (Форментоновић) Врбник св. Троје 9 (1) За ову породицу се сматра, да су јој прешли досељени у почетком 19. века и да представљају остатак Наполеонове војске. С обзиром да је "Formenton" релативно често италијанско презиме, ова породица је вероватно имала италијанско порекло, што не стоји у супротности са предањем, да су дошли као Наполеонови војници.

18. веку тешко може имати утемељење. Било их је 1 домаћинство у 1920. године. Извесни породични надимак Крстаковићи (Крсташ). Били су имућна фамилија. 183.121, 211.304, 151.171, 246.278; I, A.M.C.

Фумиш Книн римокатолици / Дошли су са Крата, како се сматра, у 17. веку. "Некад били православни... истрачали се." Георгиј Фумиш био је члан црквеног синода у задарској епархији 1808. године. Код Антонија Фумишића је Книн. Антонов брат Ноко је поменут исте године, а Марко Фумиш 1820. 183.33, 156.84; 151.177: 297:117, 121, 134.

Фундоклија Дрниш / Међу Србима исељеним из Далмације у Русију 1758. године био је и Јово Фундоклија, златар из Дрниша. Нема их више. 105.221; 193.82; 151.176.

Хара(м)башић Филипјаков / Године 1706. се у филипјаковским матичним књигама помиње "Хара(м)башић, православни". Данас нема те породице у Филипјакову. Није поуздано познато да ли су ту били насељени или су само кумовали. 282.450, 480; 151.218.

Херковић Буковић / Међу Србима исељеним из Далмације у Босну 1771 - 1774. године помиње се Миле Херковић из са породицом. Нема их више. 103.114; 151.223.

Христић Книн св. Никола / Досељени су почетком 20. века из Србије. Било их је 1 домаћинство у Книну око 1920. године. Нема их више у овом граду. 183.100, 151.234.

Цањевић Макарска / Цањевићи православног обреда (*ritus greci*) помињу се 1801. године. Нема их више у Макарској. 150.568, 151.87.

Цар Задар римокатолици / Задарски књижевник Марко Цар, римокатолички Србин, био је уредник часописа "Вук", који је почeo издавати у Задру 1885. године. Ове породице више нема у Задру. 175.73, 90.245, 248; 151.88.

Царинђић Ђ Тврске / Некада су у Ђеврскама живели Царинђићи, који су нестали у првој половини 19. века. По њима је добио име топоним Царушје у Ђеврскома. Вероватно су били православни. 7.198, 202; 151.89.

Цветковић Книн 1 (-) Ова породица је пореклом из Грачаца у Лики. Досељена је у новије време. 303.120; 151.102.

Цвијановић Јагровић св. Троје / Досељени су од некада из Далмације, највероватније из недалеког Јубача. Око 1920. године било их је 1 домаћинство. Нема их више у Јагровићу. 183.124; 151.103.

Цвијановић Јубач св. Троје 46 (10) Досељени су из Босне у 18. веку. Око 1920. године било их је 8 домаћинства. Ограничи насеље породичне надимке Тадићи и Лериди. 303.120; 183.91; 160.46; 151.103; 247.121; I, ШМ.

Цвијановић Плавно св. Ђорђе 47 (7) Пореклом су из Босне. Било их је 6 кућа око 1920. године. Имају иселенике у Шапцу, који су тамо прешли 1934. године. 183.111; 184.194; 211.309; 151.103; I

Цвијетић Голубић (кински) св. Никола 6 (1) Цвијетићи су огранак голубићних Радионовића (видети опис те породице). Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183.98; 151.103; 218.567

Цвијетић Кин 4 (1) Ово презиме је формирало по личном имену родоначелнице, која се звала Цвијета. 211.306; 151.103

Цвијетић Отишић Св. Архангел Михаило 50 (10) 211.302; 161.45; 151.103; 145.97; Н.Ж.

Цвитановић Бильане Горње / У попису Бильана Горњих 1749. године поменут православац Паве Цвитановић (Zvitanovich). Нема их више. 261.182; 151.103

Цвитечковић Маовице св. Ђорђе 52 (11) Називају се и Цвитечковци. Члан Охрјујског одбора Самосталне демократске странке Далматије 1940. године био је Никола Цвитечковић из Маовица. 211.301; 209.132; 151.103; I, II, В.Р.

Цјелетан Бијовчинско Село / Јандира Цјелетан доселјено се из Бијовчиног Села у Радошиновец и тамо засновао породицу средином 19. века (видети Цјелетан у Радошиновецима). Нема их више у овим местима. 151.102; К.В.

Цјелетан Ђајварске 34 (5) 1 (-) Крајем 19. века су живели у засеосима Горње Полье и Нокица. Како је тада забележено, Цјелетана у Горњем Польу био је у то време 1 дом, а у Нокици, прво су их била 2, а крајем 19. века 3 домаћинства. Имају породичне надимке Станчелини и Љушанци. Видети 301; 211.295 - 296; 7.196 - 197; 199; 23.77; 151.103; I

Цјелетан Острвица 13 (2) Цјелетановић је било један од вођа сеобе 290 породица из Лапца и Жажеле (у Лизи) у Жегар, Брибир и Острвицу марта 1686. године. Данашњи Цјелетани у Острвици и Ђајварским су свакако потомци њега или неког његовог блиског сродника. 303.120; 25.270; 211.294 - 295; 106.257; 151.104; I

Цјелетан Радошиновец / Јандира Цјелетан доселјено се из Бијовчиног Села у Радошиновец, где је засновао породицу са супругом Марјом Витас, Радошиновецима им се рођено син Саво 1852. године. Нема их више у Радошиновецима. 151.102; К.В.

Цјетановић Ислам Латински 10 (2) 3 (-) Зову се и Цвјетановић. Вероватно су сродни са Цвјетанима у Ђајварским и Острвици (видети). 303.120; 151.104; I

Цвијетић Дрниш 8 (3) Православни свештеници с краја 19. века били су Дрнишани Јован и Станко Цвијетић. Ова породица несумњиво представља огранак бројних Цвијетића из недалеког Развођа у Примини. 228.38; 211.295; 151.103

Цвијетић Развође (Примина) 106 (14) Њихов огранак свакако представљају Цвијетићи у Дрнишу (видети). 303.120; 151.103; I

Цвјетковић Кистање 5 (2) Један од управника Српске кредитне задруге у Кистању почетком 20. века био је Шимиро Цвјетковић, трговац и поседник. 25.270; 211.296 - 297; 209.67; 151.104; I

Цвјетковић Шибеник 3 (1) Међу претплатницима на "Србско - далматински алманах" из 1837. године био је и Николај Цвјетковић, клирик I лета у Шибенику, а у 1838. године Георгије Цвјетковић, "купач" трговац шибенски. 211.298; 98.7; 94.101; 151.104

Церкаљ (Цвркаљ) Оћестово / "Симо Церкаљ" из Оћестова се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Ове породице више нема у Оћестову. 169.495 - 501; 151.104

Цебара Кашић 20 (2) 151.89; I

Целанти Задар / Директор, официјатор православних цркава св. Илије у Задру, Целанти (Zelanti; Celeiti; Zelata), помиње се у матичним књигама умрлих задарске цркве св. Стојиће (св. Анастасије), писаним између 1685. и 1701. године. Ове фамилије нема више у Задру. 151.90; 748; 110.45

Церанић Жагровић св. Ђорђе 13 (1) Дошли су из Босне у 17. веку. Зову их и Ђеранић. Биле су их 3 куће око 1920. године. Имају надимке Цакрија и Радетић. 183.124; 211.305; 151.103

Церовац Стремица св. Ђорђе 64 (11) Постоји мишљење, да стрмички Церовци представљају огранак стрмичких Бачкоња, који такође славе Ђурђевдан (видети опис те породице). Церовци и данас имају традицију о свом сродству са Бачкоњима. Церовац је било у домаћинства у Стремици око 1920. године. 303.120; 183.117 - 118; 211.312; 147.91; I, ЦН

Цетина Филипјаков(?) / У филипјаковским матичним књигама наводи се 1663. године "Цетина Драгослав Грк" (т). православац). Данас нема те породице у Филипјакову. Није поуздано утврђено, да ли су ту живели или су само кумовали. 282.450; 480; 151.92

Цетињанин(?) Покровник / У Покровнику код Коњеврата помињу се 1616. године Цетињани, који тада, заједно са још неким породицама спадају у "нове житеље". Досељавањем ових породица, које су биле углавном православни ("хришћани"), Покровник је добио ново име Угарци. По томе претпостављамо да би ти досељеници могли бити из места које се звало Угарци, можда оно у Граховском Польу. Цетињана нема више у Покровнику. Презиме ове породице сведочи о њеној старини из Цетињске Крајине. 270.103 - 104; 151.92

Цивић Шибеник / У православним шибенским матицама друге половине 17. века помињу се ова породица. Нема их више у Шибенику. 68.15; 151.96

Цигановић Жагорвић св. Никола 17 (4) Досељени су из Босне у 17. веку. Презиме ове породице формирани је по имену етничке групе Цигана, односно Рома. Данас се не може поуздано рећи, да ли им је неки далеки предак припадао тој групи, или је из неких разлога само носио такав надимак. Цигановићи су биле 3 куће у Жагорвићу око 1920. године. 183.124; 211.305; 151.93

Цигановић Мокро Полье 15 (1) У литератури се помињу и као Цигановићи. Несумњиво су сродни са жагорвићима Цигановићима. 25.270; 211.308; 151.94

Цолић Височани / Међу Србима исељеним из Далматије у Польску 1771 - 1774. године помиње се Мијат Цолић из Височана са породицом. Нема их више. 103.114; 151.96

Црвак Ђеварски св. Стефан (по другом извору славе св. Јована) 31 (5) Крајем 19. века су живели у средини села и у засеку Огреде. У Огредама је био, како је тада забележено, и "прије и сад" 1 дом фамилије Црвак. Имају породични надимак Чуклени (Чуклен). 303.120; 25.270, 289; 211.295 - 296; 7.196; 199; 151.100; I, Ш.М.

Црвак Кистање 2 (1) Ова фамилија свакако представља огранак Црвака из Ђеварскога. 25.270; 151.100

Црвак Шибеник св. Јован / Нема их више. Свакако су нестали у Drugom светском ratu. Несумњиво су били у сredstvu sa istoimennim porodicama koje žive u Šibenskoj i Kistantiju. 303.120; 211.298; 151.100; I

Црвогуз Имотска Крајина / У другој половини 18. века Иван Бушић - Rošo је убlio имотског "ркана" (православца) харемашу Марка Црвогуга. Ова породица више не постоји у Имотској Крајини. 142.125; 133; 151.100

Црнобриља Јагодња Доња 13 (1) Пореклом су из Модрина Села у Буковици. 151.100; I, С.С.

Црнобриља Модрино Село св. Никола 44 (9) 3 (-) Њихов огранак представља истоимена фамилија у Јагодњи Доњој. 303.120; 25.270; 211.289; 151.100; I, Ш.М.

Црновић Бильјане Горње / У попису Бильјана Горњих 1749. године поменут православац Петар Црновић (Cernovich). Нема их више. 261.183; 151.100

Црновођа Бильјане Горње св. Архангел Михаило У попису Бильјана Горњих из 1756. године помиње се домаћин Никола Црновођа, који је живео у заједничком домаћинству са својим братом (Nicola e fratello Cernovoda). 211.315; 151.100; 260.124; I, X, П.Р.

Црногорац Книн св. Архангел Михаило 1 (1) 1 (-) Несумњиво представљају огранак бројног рода Црногорца из Мале Полаче (видети). 303.120; 151.100; I

Црногорац Мала Полача (јунинска) св. Архангел Михаило 114 (24) "Кад је Турска напала Црну Гору", у првој половини 18. века, "...веле, да су са Његуше prebelgi ovamo и да су се звали пријатељи Петровићи". Њихово топономастичко презиме иде у прилог наведеној традицији о порејку из Црне Горе. Било их је 20 домаћинстава у (Малој) Полачи око 1920. године. 183.108; 211.311; 161.39; 151.100; I

Црногорац Риђане св. Стефан / Дошли су из (Мале) Полаче око 1860. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183.115; 151.100

Црнокрак Пристег се. Јован 63 (6) 1 (-) Матица им је у Горњем Пристегу. У попису свог места из 1756. године помињу се домаћини Јован (Giovanni Csernokrak), Никола (Nicola Csernokrak) и Симе Црнокрак (Sime Csernokrak). 303.120; 211.313; 151.100; 260.121; I, Р.Б.

Црномарковић Цивљане св. Јован 135 (18) Досељени су из (Далматинског) Косова "код Дрниша". Намис. Црномарковићи имају исељенике у Нутглацици у Ливањском Польу. Код ових исељеника забележено је предање, да су у Цивљане дошли из Косова "код Дрниша". Презиме ове породице је сложено и формирани је по родоначелнику, која су звали Црни Марко. Сматра се да су они сродници по мушкију линији цивљанских Жутомарковића и Ђелобрка, који текају сплаве се. Јован Црномарковић живе у засеку Кортуши. 201.72; 211.301; 151.100; I, II, Е.Н.П.; БЈ.Б; З.Д.

Црничевић Биоћић 93 (18) Драгиња Црничевић из Биоћића је са својим супругом Марком Јовановићем из Шаровца (Риђана) добила 1882. године ћерку Ану. 211.289; 151.99; К.В.Б.А.

Цулан Корлат са. Никола 258 (32) 1 (-) У попису Корлате 1749. године помињу се православци: Јован „Supag“, Лука „Supagi“, Јован „Zupag“ и

Боже „Supagh“. У једном уговору из 1780. године помиње се Симо Цупач из Корлате (Simo Zupach). Имаку породичне надимке: Лошкови, Ђекини, Шупчић и Чутурлији (Čuturljiji).

У нешто каснијем попису овог места, састављеном 1756. године, помињу се следећи доманини из ове фамилије: Лука Цупач (Luca Zupach), Јово (Giovio Zupach), Божо (Bozo Zupaz) и Јовета Цупач (Gioveta Zupach). 25:270, 290, 291, 296, 302, 281:184 - 185, 253:16, 211:318, 151:101; 151:103; I, Č.M.

Цупач Раштевин 75 (6) Ова фамилија је несумњиво сродна са Цупаћима из Корлате. 211:318; 151:101

Цупач Бенковиц св. Никола 10 (2) 1 (-) Свакако представљају огранак истоимене породице из Корлате. 303:120; 151:101; I

Цупач Кула Атлагића 7 (1) 1 (-) Видети опис корлатских Цупаћа, са којима су у сродству. 25:270, 211:318, 151:101

Чавлин Мушковиц св. Никола 23 (4) 25:270, 211:318 - 319; 151:107; I

Чакармиш Стрициц св. Ђорђе / Дошли су из Босне почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:117; 151:105

Чакић Добропољци 7 (1) Зову их и Ђакић. Несумњиво су у сродству како са својим презимењацима, тако и са Ђакићима у Ђеврскама и другим местима. 25:270; 151:105; I

Чакић Кистање 8 (2) 1 (-) Зову их и Ђакић. Ова породица представља огранак бројног дalmatinskog рода Чакића – Ђакића (видети описе тих фамилија). 25:270; 151:105

Чакић Кричко св. Врачи Кузма и Дамјан 106 (18) 15 (-) Пореклом су од Гламоча у Босни. Зову их и Ђакић. Свакако је од ове породице био и православац „Миховил Ђакић“, који се 1754. године помиње у дрнишком крају. Он је био скривен римокатолицизм Луцијом Медвид, са којом је поменуте године добио ћерку Стану. Мијо Ђакић (Mio Cacic) помиње се међу православцима који је 1832. године римокатолички шибенски викаријат отпукну за „тешкое око прелажења на унију“. Живе у Доњим Кричкама. 81:164; 257:71; 151:105; I; XI; J.M.; L.A.B.

Чакић Кула Атлагић 14 (2) Зову их и Ђакић. Несумњиво су сродни са Чакићима у Добропољцима и другим дalmatinskим насељима. 151:105; I

Чалић Бенковиц св. Јован? 4 (1) Зову их и Ђалић. Представљају огранак Ђалића из Бргуда, а свакако су сродни и са породицом Ђалић (видети).

Чалић Бргуд св. Јован 106 (14) 1 (-) Зову их и Ђалић. Имају породичне надимке: Грујићи, Јајари, Рахкови, Земунчани и Бодуљићи. Породични Земунчани асоцира на то, да је ова фамилија пореклом из Земунца, или да је овај њен огранак тамо пријерено боравио. Ова породица је у родбинским односима са Чалићима и Ђалићима у више дalmatinskих места. 25:270, 288, 292, 293, 300, 304, 211:313, 151:105; I, B.C.B.

Чалић Кистање св. Јован 19 (4) Зову их и Ђалић. Несумњиво представљају огранак Чалића из Бргуда. 303:119; 25:270, 211:296 - 297, 151:105; I

Чаш Трибай / Међу Србима исељеним из Далмације у Польску 1771 - 1774. године помињу се Марко, Руно и Рела Чаш из Трибай са породицама. Нема их више. 103:116, 151:107

Чеко Книн св. Ђорђе 13 (3) 1 (-) Пореклом су из книнске Полаче. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:91; 151:108

Чеко Полача (книнска) св. Ђорђе 42 (7) 3 (-) Преци ове породице су дошли из (западне) Босне. Њихово насељавање у Далмацију одиграло се вероватно крајем 17. или почетком 18. века, а не "у 18. веку", како се погрешно наводи код појединих аутора. Не може се посудити рећи, да ли је исправно мишљење појединих аутора да ова породица води порекло из босанског Грахова, пошто граховске Чеке имају традицију о свом досељавању из Полаче. Биле су их 4 куће у Полачи око 1920. године. Свакако није утемељена конструкција, да је овај породица "из Грахова црногорског" и да су се звали „Јовчићевићи... почетком 18. века“. Презиме Чеко су добили тако што су "као граничари најамници (...) сачекавали пропланци." Презиме Чеко је крајем 19. века забележено у парохијама Босанском Грахову и Саница код Кључа, на простору Дебробосанске митрополије. Носиоци овог презимена славе Ђурђевдан. Као што је поменуто, граховске Чеке имају предање, да су им се преци доселили из Полаче. Можда погрешно забележену варијанту овог презимена представља и презиме Чехо, чији носиоци славе Ђурђевдан, а крајем 19. столећа су живели у парохијама Рибник код Кључа и Гламоч.

Један род са Чекама несумњиво представљају Чекићи у западној Босни. Презиме Чекић се јавља у већем броју парохија Дебробосанске митрополије. Осамдесетих година 19. века је ово презиме постојало у следећим босанским парохијама: Бања Лука, Босковићи, Јаворани, Кола и Лактаци код Бање Луке, затим Машини – Романовци, Мисличево Брдо – Грабавица, Турјак и Драгетићи код Босанске Граđe, Лепеница код Прњавора, као и Костаница и Читлук код Босанске Дубице. Све наведене фамилије славе Ђурђевдан. У Босни има и Чекића са другим славнимима: св. Стефаном славе Ђурђевдан. У Босни има и Чекића са другим славнимима: св. Маргаријом славе Ђурђевдан. У Рекавицама код Бање Луке, а са Бользићима код Магнаја, св. Јовану у Рекавицама код Бање Луке, а са Николу у Кохорима код Прњавора. Из наведеног се може видети, да су

Чекићи у Босни претежно поцирани у околини Бања Луке и Босанске Грађиšке, на простору Босанске Крајине, и да углавном славе св. Тројицу, Наведени Чекићи и Чекићи по Босни су срединци Чека и Чекића у Далматици и у другим областима.

Огранак граховских Чека представља и фамилију Принцип, од које је био чуvenи Гаврило Принцип. Новим презименом су се Принципи прозвали по претку Тодору, који се обличио у раскошно народно одело и јахао белог конза, због чега је стекао надимак Принцип (народни назив за млетачког дужда).

Средином 20. века је у Кострешима код Костајнице живело 6 домаћинстава ове породице са укупно 30 укућана, а у недалеком Шашу 7 кућа Чекића са 24 носицом овог презимена. У Нијемцима код Винковаца је 1948. године било 17 Чекића у 4 куће, док је истовремено у Врбани код Жупана била једна њихова домаћинства са 11 чланова породице. Крајем 19. столећа је забележено, да на простору Горње Крајине (у коју спада и Банија) Чекићи славе св. Јована, св. Тројицу и св. Николију.

Године 1755., у попису избеглица из Босне на Банију, међу породицама које су примљене у контумацију код Костајнице, највише се и фамилија Марка Чекића (Marko Chechik). Заједно са Марком, који је тада bio 43 године стар, пописани су и чланови његове породице: Никола (14 година), Пејо (12 година), Јела (44), Станисава (15) и „Mirska“ (женска особа, тада стара 8 година). Из овог документа се може видети, да Чекићи на Банији представљају огранак истоимене породице из Босанске Крајине.

У Чуруту у Шајкашкој области (југоисточна Бачка) такоже живе Чекићи. Као што је наведено у опису Чурута у монографији Душана Ј. Поповића о Србима у Бачкој, у овој месту је 1781. године доселена једна већа група „Шијака“ (православних Срба) из Далматије. С обзиром, да се Чекићи у Чуруту помињу континуирано у црквеним матичним књигама почевши од периода непосредно након ове сеобе, од 1783. године (илико са тамошње матице вођене још од 1742.), не јављају се ни у старијим пописима, они свакако представљају огранак пomenutih далматинских Чека. Чурушки Чекићи, па разлику од већине својих рођака, славе св. Николу. Узорак промене славе ове фамилије није познат.

У Далматици има и Чека, које су, по свему судећи, римокатоличке вероисповести. Они су поцирани у Конјевратама код Шибеника (46 особа у 12 домаћинстава средином 20. века) и Оврњама код Сина (40 носилаца презимена распоређених у 8 кућа у истом периоду). Истовремено, у Крунчићима код Порече је било 5 домаћина ове породице са укупно 29 укућана, а у Ровињу 56 носилаца овог презимена у 18 домаћинстава. Они су свакако римокатоличке вероисповести, а вероватно представљају рођаке пomenutih далматинских Чека те конфесионалне припадности.

Босни, Чеке ове конфесионалне припадности данас живе у следећим местима Ливањском Польу: Пролог, Чукић, Вржерале, Подхум, Забришће и Велики Губер. Преци ових породица живели су у Срђевићима у Ливањском Польу, где су забележени у документима 1741. и 1743. године.

Одатле су прво прешли у Чукић, а затим и у друга места. У Срђевићима је 1743. годинеписано домаћинство Павла Чеке (Paulus Cecho), у коме је укупно било чак 22 укућана. Истовремено је у Стипанићима код Дувка уписано римокатоличко домаћинство Матеје Чеке (Mattheaus Cecho) са укупно 8 чланова, затим Илије Чеке (Elias Checa) и његових 10 укућана у Дабар – Унцима код Старог Мадана и шесточлано домаћинство Илије Чекића (Elias Checich) у месту „Guciagora - Maglinee“ у лашавашком крају, још је било исте вероисповести. Свакако су сродни са својим православним презимењацима: 47.64, 191; 50.523 - 524, 78.27, 101.387; 151.108, 183.109; 201.43, 45, 46, 53, 55, 61; 211.311; 213.367; 224.547; 247.68, 277.176 - 177; 303.120; 5.366

Челан Циста Велика (Имотски) римокатолици 86 (17) Имају надимак Савић. Сматра се, да су постали римокатолици под притиском харемаше Роше Бушнића. Међутим, како римокатоличка домаћинства јављају се 1725. године домови Боже Челана и Виде Челана (оба по 5 укућана), који су ту били у периоду пре Роше харемаше. Према томе, или су чланови ове породице раније покатоличени, или је у њиховом домаћинству ушао (пријето се) православни Савић, који је прихватио презиме Челана, а чије потомство се покатоличило у време Роше Бушнића, у другој половини 18. века. Поред Челана са надимком Савић, у Цисти живе и Челани „речени“ Кегала. 41.185, 151.108; 43.366

Челар Свib (Имотски) се, Стеван 62 (9) Први познати помен ове породице у историјским документима датира из 1794. године, а помиње се и 1860., у попису православних породица у Имотској Крајини. 40.288, 151.108, 43.356

Челебићани Звијерица св. Јован 57 (4) 1 (-) Досељени су из Босне, али свакако не "у 16. веку", као што тврди Накићеновић, већ касније. Њихово презиме сведочи, да су старином из Челебића у Ливањском Польу у западној Босни. Највероватније су се у Далматију насељили у новембру 1689. године, када је из Челебића код Ливна и Јања у западној Босни досељено 120 породица са 1200 лица, од којих 400 способника за оружје. Већина тих фамилија се насељила у дрнишком крају. Челебићана су биле 4 куће у Звијерици око 1920. године. Имају породичне надимке: Калаузи, Цавеле и Шкуцани. 303.120; 183.125; 211.290, 151.108, 247.65, 258.121, 246.278; 1.6.8.; 6.7.

Ченић Дорни 3 (1) Паво Ченић, био је угледни дрнишкој Србин у првој половини 20. века. Ова фамилија несумњivo представља огранак узгођских Ченића. 226.42, 151.109

Ченић Уздоље св. Јован 124 (20) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века. Заједно са породицама Анђелић и Шаре сладају у ред најстаријих досељеника у Уздоље. Живе у зесеочини Горњи и Доњи

Ченићи. Било их је 7 домаћинстава око 1920. године. 303:120; 183:119 - 120; 211:289 - 290, 295, 161:49; 151:109; 247:132; 246:280; I, 6.8.

Ченић Шибеник 4 (1) Нема сумње, да су ови Ченићи огранак истоимене породице из Уздаља. 211:298; 151:109

Чепрња Бильане Доње са. Јован 11 (1) Свакако воде порекло из Зеленграда, од тамошњих Чепрња. 211:315; 151:109; I

Чепрња (Чепрна) Зеленград са. Јован 57 (6) Православац Тријун Чепрња, који је био рођен и живео у Зеленграду, умро је 1865. у 35. години живота. Тријун је био син Димитра Чепрње и Јеке рођ. Веселиновић. Исте године је у Зеленграду умро и Васил Чепрња, син Симе и Василија рођ. Гагић. Васил је био 59 година стар. 25:270; 211:318; 151:109; I, K.B. 6.5.

Чепрња Ислам Грчки са. Јован 8 (1) Ова фамилија свакако представља огранак зеленградских Чепрња. 151:109; I, R.6.

Чепрња Церање Доње са. Лука 7 (2) 1 (-)Овај огранак породице је свакако променио крсну славу. Видети опис осталих алматинских Чепрња, који су у средству са њима. 151:109; I, R.6.

Четник Цетина са. Стефан 161 (28) Потомци кнеза Николе Милаша и његовог најаког Боже Баришића, доселених из Дувна (Дувњацког Поља) су Милаши. Четници и Баришићи у Цетини. Четници су се, судећи по њиховој крсној слави, формирали као огранак Милаша. Највероватније су се доселили у јуну 1692. године, када је из Добре код Дувна у вртичкој крај доселено 50 породица са 500 души, од којих је било 100 ратника. Прави помен Милаша у историјским документима датира из 1693. године. Тада је наведен харамбаша Никола. Нешто касније, тачније 1714. године, доселио је Боко Милаш. Петар Милаш и Љуро Баришић поменуты 1792. године.

Сматра се, да су се "Четници..." развили од једног претка, који је по предању четворо још у доба Турака и какву записало га је као Четник". Очито да је то име у то доба означавало војсковођу, за кога памте да се звао Иван, да се у Четници оженио... и имао три сина. Од његовог сина Ивана (исто) су се развили Ивићи, од Пере Пезићи, а од Шваре Шварићи (породични надимци – А, Б). Ивићи су изумрли. 303:120; 173:62; 178:17; 211:301; 301:128, 139; 106:261; 161:43; 151:110; 247:144; I, II, N.K.

Четовић Книн / У катастарском попису Книн из 1830. године помиње се православна породица Четовић. Нема их више. 300:23; 151:110

Чибур (Чимбур) Велика Поплача (кининска) са. Димитрије 38 (11) 1 (-) Миливојевићима (видети). Било их је 6 домаћинстава око 1920. године. 303:120; 183:109; 211:311; 301:139; 151:111; I

Чимбур Бргуд – видети Ђимбур

Чимбур Книн св. Никола 6 (1) Дошли су са крајем 19. или почетком 20. века из Полаче, од тамошњих Чибура. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183:90; 151:111

Чипчића Орлић св. Никола Представљају огранак Симића у Орлићу (видети опис те породице). Биле су их 4 куће око 1920. године. 183:105; 246:278

Чирјак Бильане Горње са. Никола 11 (2) Несумњиво је од њих водила порекло нестала породица Чирјак у Кашићу. 25:270; 151:112; I, X, P.R.

Чирјак Кашић / Нема их више. Свакако су настали у другом светском рату. Видети опис фамилије Чирјак у Бильанима Горњим. 211:315; 151:112

Читлак Бенковач 1 (1) Несумњиво представљају огранак истоимене породице из Церања Гоњих (видети). 211:313; 151:112

Читлак Церање Горње 10 (1) Теодора рођена Читлак, православне вероисповести, уђала се за Симу Ромића из Пристеге и са њим добила синове Ристу (рођене 1822. године) и Симеона (рођ. 1824). 151:112; K.B.

Чоко Киниско Поље 18 (3) Мађу претпоставицама на књиге Српске књижевне задруге 1852. године појављује се и Никола Чоко, учитељ у Отону. 191:LXIX, 151:113; I

Чолак Голубић (киниски) св. Јован 54 (12) Доселени су из Босне у 17. веку. Спадају у "староседејце", тј. у ред најстаријих досељеника у Голубићу. Било их је 7 кућа око 1920. године.

Имају породичне надимке: Перушовић, Мушићи, Тодићи и Дамуши. Два домаћинства ове породице су у новије време примилаза за крсну славу св. Василија, када су се насељила међу голубите Рончевићи, који од старије славе тог свешта.

Нема потврде за тврђење наведено у монографији "Голубић код Книне", да је ова фамилија старион из Зете, односно са Чева. 183:98; 181:38; 151:113; 180:46 - 47; 32:114; 219:554 - 555; 217:126

Чолак Житинић 8 (2) Свакако су у средству са другим наведеним Чолацима и Чолаковићима. 211:295; 151:113

Чолак Книн 20 (5) Презиме ове фамилије је свакако настало по физичком недостатку родоначелника. Термин "чолак" је, наиме, туризам који означава особу без прста или руке. Видети описе других Чолака и Чолаковића, који су са њима несумњиво у средству. 151:113; 307:180; I

Чолак Љубач (Книн) св. Никола 20 (4) Досељени су из Врбника у 18. веку. Тамо су се презивали Чолаковић. Била су их 4 дома око 1920. године. 183:91; 151:113; 160:46 - 47; А.М.С.

Чолаковић Врник св. Никола 40 (8) Накићеновић наводи да су дошли "из Куманова", што није вероватно. Досељени су у 17. веку. Код Накићеновића је погрешно забележено да славе са Торђа. Имују исељењима у Сретенову код Дојрана, који су тамо отишли 1921. године. У Врнику их је било 10 кућа око 1920. године. 216:252; 183:121; 235:110, 211:304; 151:113; 246:278; А.М.С.

Чолаковић Книн св. Никола 7 (3) Досељени су из Врника. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 303:120; 183:90; 151:113; I

Чоловић Кањане (Петрово Полье) 6 (1) Ово презиме је настало од надимка Чоло, формираним од основе "чолак" (видeti објашњење значења овог термина код описа южнских Чолака). Несумњиво представљају огранак Чоловића из Телпљуха. 211:290; 151:113; 307:180

Чоловић Миочић / Нема их више. Вероватно су нестали у Другом светском рату. Несумњиво су били пореклом од фамилије Чоловић из недалеког Телпљуха. 211:290; 151:113

Чоловић Орлић св. Торђе 19 (1) Андрија Чоловић из Орлића (*Andria Colovic*) оженio се 1833. године са Тодором Зарић из истог места (*Todora Zaric*). Они су имали, поред остале деце, сина Николу, рођеног 1834. године. Никола Чоловић, ковач из Орлића, кумовје је 1882. године на крштњу Милице, ћерке Ђуре Симића. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Као и други њихови праизменаци, и орлићки Чоловићи без сумње воде порекло из Телпљуха. 303:120; 151:113; I. Б.Н., К.В.А.

Чоловић Скрадин 7 (2) Ова фамилија је несумњиво пореклом од Чоловића из Телпљуха. 211:298; 151:113

Чоловић Телпљух св. Торђе 253 (54) 4 (-) Капетан Јаков Чоловић се јавља међу потписаним дalmatinskim православцима на једном документу из 1796. године. Чоловић живе испод остатака средњовековне градине Петроваца у Телпљуху. 303:120; 211:289; 161:51; 169:495 - 501; 151:113; I

Чоло(?) Комин (Неретва) римокатолици (св. Никола) 64 (13) 1 (-) Сматра се изрично, да су раније били православци, али се то може основано претпоставити. 42:57 - 58; 151:113

Чосић Зајевринац св. Стефан 26 (5) Старином су из Босне, али нису досељени "у 16. веку", како се наводи код појединих аутора, већ

највероватније крајем 17. столећа. Род су са рамљанским Ђосићима (*Čosićima*). Друга варијанта њиховог презимена је Ђосић. Било их је 6 домаћина око 1920. године. Имају породичне надимке Ђуле и Ђојко (Ђојковић?).

Андрја Ђосић из Зајеврица (*Andrija Čiosić*) оженio се 1824. године са Милитом Симић из Орлића (*Militza Simić*), са којом је, поред друге деце, имао ћерку Саверију (*Saverija*, рођену 1834. 303:119; 163:125; 211:290; 151:114; I. Б.В.; Б.Т.; К.В.; Б.А.

Чосић Рамљане св. Стефан 49 (9) Називају се другачије Ђосићи. Било их је 5 кућа око 1920. године. Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века. Нетачна су тврђења појединих аутора, да су дошли "у 16. веку".

Род су са Ђосићима (*Čosićima*) из Зајеврица. Сакинавају, заједно са Крстановићима, Купрешанима и Добрђенима један од четири комшијука Доњих Рамљана. Доње Рамљане су старије од Горњих. С обзиром да су имања рамљанских родова са славом са Стефаном (*Đosića*, *Meduha*, *Uđevčići* и *Bjelogorići*) у једном низу, односно представљају једну целину, може се помишљати на то, да су сејеје породице међусобно сродне. Удовинчи у Рамљанима несумњиво представљају огранак ових Ђосића (видети опис те породице). 163:114 - 115; 211:280 - 281; 161:51; 151:114; 246:279; Б.В.; Б.Ђ.П.; Б.Н.

Чосић Уздаље сва. Стефан 5 (1) Дошао у новије време из суседних Рамљана, од тамочних Чосића (*Ćosića*) Зову се још и Ђосићи. 211:289 - 290; 151:114; I

Чосо Бенковића 1 (-) Видети породицу Ђосића Бенковића, која је, као и други њихови праизменаци, са бенковачким Чосама у сродству. 25:271; 151:114; I

Чосо (*Ćoso*) Јагодња Горња св. Арханђел Михаило 122 (14) Џосе у "доњим селима" су, према пређењу, најврдној пореклом из Карика. Ипак, вероватније је, да је управо из Јагодње огранак све породице прешао у Карин. У попису Јагодње Горње из 1756. године помињу се Лазо Ђосић (*Lazo Čiossich*) и Петар Ђосић (*Peter Čiosich*). Они су несумњиво пречији данашње породице Чосо (*Ćoso*). 303:119; 147:395; 211:316; 151:114; 260:82; 84; I. П.С.

Чосо (*Ćoso*) Карин Горње 18 (3) Међу Србима исељеним из Далматије у Польску 1771 - 1774. године помињу се Јован и Иван Ђосић из Карина са породицама. Сродни са другим својим праизменацима. 25:271; 211:216; 103:115; 137:14; 151:114; I

Чосо (*Ćoso*) Надвода (*Kegar*) Лазарева субота 17 (4) Највероватније су пореклом из Јагодње Горње. 211:314; 151:114; 18:123 - 124; У.Ј.

Чотра Бјелица св. Јоаким 52 (9) Имају породични надимак Деме. Њихови презимења у Кистању, Мирању и Острвици несумњиво чине огранак ове бјеличанске породице. 303.120; 25.270; 290; 211.291; 23.77; 151.114; I; M.J.; N.K.

Чотра Кистање 2 (1) Свакако су у сродству са својим презименацима у Бјелини, Мирању и Острвици. 303.120; 25.270; 151.114; I

Чотра Мирање 6 (1) Лоцирани су у Мирању Горњем. У Мирање су највероватније досељени непосредно из Бјелине. 211.319; 151.114

Чотра Острвица 5 (1) Ова фамилија несумњиво представља огранак истоимене породице из Бјелине. 25.270; 211.294 - 295; 151.114

Чуба Мирловић Полье 8 (1) Зову их и Ђуба. 211.288; 151.115

Чубрило Бенковиц св. Илија 3 (1) Презиме ове фамилије је свакако настало по физијкој особини родоначелника. Наиме, "чубрата" је она особа која има мале уши или којој недостаје једно ухо. 303.120; 151.115; I

Чубрило Орлић св. Никола 9 (2) Пореклом су из Босне. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183.106; 211.306 - 307; 151.115; 246.279

Чубрило Церање (Доње) св. Илија 77 (12) У попису Церања из 1756. године међу тамошњим домаћинствима се помињу Боко Чубрило (Boso Cubrilo) и Никола Чубриловић са браћом (Nicola e fratelli Chiubrilovich). 303.120; 211.320; 151.115; 260.111; I

Чуде Затон (Обровачки) св. Петар и Павле 49 (6) Од ове фамилије воде порекло њихови презимења у недалеком Крушеву. 25.270; 211.318; 151.115; I

Чуде Крушево 3 (1) Видети опис истоимене породице у Затону код Обровца. 25.270; 211.318; 151.115; I

Чујо Ервеник 29 (6) Свакако спадају у спој становништва који се крајем 17. века доселио у Ервеник из Бјелажког Польја у Босни. Зову их и Ђујо. Матица им је у Ервенику Горњем. 25.271; 70.5 - 10; 211.304; 106.261; 151.116

Чукић Горње Колане 1 (1) 211.299; 151.116

Чулић Бискупчија св. Никола 4 (1) Досељени су из Поплаче, крајем 19. или почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183.95; 151.116

Чулић Отишић / Ова породица је у потпуности исељена из Отишића. 145.98; 151.116

Чулић Завала (Сливно, Неретва) римокатолици 18 (4) Дошли су из Херцеговине као православци*. Насељени у засеоцима Поддастије и Подбrijдије. Зову их и Чулићи. 42.178; 151.116

Чулић(?) Комин (Неретва) римокатолици, слава им је св. Јуре 92 (20) 1 (-) Сматра се да су пореклом из Србије. У литератури се не наводи изрочните да су раније били православци, али се то може основано претпоставити. 42.57 - 59; 151.117

Чулић Палача (бенковачка) св. Ђорђе 34 (4) Пореклом су из Јасодње Горње (видети опис тамошње породице Ђулић). Презиме ове фамилије је свакако настало по физијкој особини родоначелника. 151.117; I; P.C.

Чуковић Отон св. Ђорђе 64 (12) 2 (-) Несумњиво су дошли током поновног насељавања опустелог Отона 1692. године из Бјелашког (Петровачког) Польја у Босанском Крајини. Било их је 7 домаћинства око 2020. године. 25.270; 183.107; 70.5 - 10; 211.307; 106.261; 151.117

Чуковић Плавно св. Ђорђе / Дошли су из Босне. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више у Плавну. Свакако су представљали огранак истоимене породице из Отана. 183.111; 151.117

Чупо Филипјаков(?) / Године 1663. се у филипјаковским матичним књигама наводи "Чупо Раосав Грк" (тј. православац). Данас нема све породице. Не може се поуздано рећи, да ли су живели у Филипјакову или су само ту кумовали. 282.450; 480; 151.117

Чутурило Модрино Село 5 (1) Вреди поменути, да се у попису Горице из 1756. године међу тамошњим домаћинствима помиње и Миланко Чутурило (Milanco Zuturilo). 25.270; 211.289; 151.117; 260.79

Чучак Голубић (кнински) св. Ђорђе 41 (10) Сматра се, да су досељени из Босне у 17. веку. Било их је 8 домаћинстава у Голубићу око 1920. године. Ова породица је можда у сродству са неком од породица у Боки Которској и Паштровићима, која носе слична или иста презимена: Чучак, Чучковић и Чучук. Чучковић у Риснику са пореклом из Бакових Крушавица над Боком, одакле су им пречи дошли 1698. године. Славе св. Николу, али њихов огранак у Котору, који се презива Чучак, слави св. Ђорђа. Породица Чучук у Бечичима (приморско племе Паштровићи) слави Николајем, а пречи су им давно дошли из Чучуковина, опустелог селишта у непосредној близини Бечича (северозападно од тог насеља). Имају традицију, да су због крајне освете сви чланови њихове породице прешли у Задар, а да је само једна труда жена осталла у свом роду, у селу Станицама у недалеком Мајчинама. Она је родила мушко дете и са њим се вратила у Паштровиће. Од тог детета су се формирали данашњи Чучуци у том племену. 183.98; 151.115; 46.78 - 80; 406; 32.116; 182.408; 522; 219.554 - 555

Цапета Балъци 21 (5) 211:288; 151:149; I

Чепина Голубић (коинсис) св. Јован 106 (19) За Чепине је забележено да су "дошли у 18. веку". Имају породичне надимке: Науано, Скорупани (новији надимак), Лазарини, Николини и Танасини.

Којадин "Чепина" из "Равних Котара" учествовао је у нападу на Турке у Плавину 1684. године. Вероватно је он био један од предака Чепина, касније досељених у Голубић. Вреди Поменути, да је Вукадин Желиновић био један од вођа сеоба из Лике у Морополачу у јулу 1684. године. Према томе, старина котарских и голубићких Чепина (Жепина) је вероватно у Лици. Чепине спадају у "старосједиоце", односно у ред најстаријих досељеника у Голубићу.

Свакако је нетачно тврђење поједињих аутора, да су Чепине даљом старијим из Мачве у западној Србији или из "средњовековне српске области Инготште" код Врања: 303:120; 183:90, 92, 98; 60:130; 106:254; 161:38; 151:150; 32:117; 217:128; I

Чепина Книн св. Јован 5 (3) Дошли из Голубића (видети Чепине у Голубићу). У Книну је око 1920. године била и 1 кућа римокатолика Чепина, који су били досељени из Петочиња. Била им је 1 кућа у Книну око 1920. године. 183:90, 92; 151:150

Чигро Житийн / "Грко - несједињен" Спиридон Циро из Житићића поменут 1835. године. Ове породице нема више у Житићићу. 226:15; 151:150

Шабан Орлић / Нема их више. Вероватно су нестале у Другом светском рату. Презиме ове породице је свакако формирano по честом мусиманском мушком имену Шабан, 211:306 - 307; 151:627; 245:481

Шашин Бићић 28 (6) Презиме ове фамилије долази од туризма „шашин“ (шакин), у значењу „соко“. Шашин је и мушки лично име са истим значењем, које је било у употреби и међу мусиманима и међу хришћанима на простору некадашње Османскe империје. 211:289; 151:628; 307:578 - 579; 245:483

Шакан Плавин скв. Ђорђе 23 (5) Пореклом су из Босне. Свакако су дошли током поновног насељавања опустелог Плавна 1692. године из Санчиче Жупе или Бјелавског Польза у Босанској Крајини. Било их је 7 домаћинства око 1920. године. Имају иселенике у Шапцу, који су отишли тамо 1945. године. 183:111; 184:193 - 194; 70:5 - 10; 211:310; 106:261; 151:629

Шакота Метковић (Неретва) 13 (3) # Има и римокатолика са тим презименом у Метковићу. 42:106; 151:629

Шандић Скрадин 3 (1) 211:298; 151:630

Шапоња Булић 6 (2) Презиме ове фамилије је надимачког типа, вероватно настало по физичкој особини родонаčelnika (због великих руку). Булићке

Шапоње несумњиво представљају огранак истоименог бројног рода из Добропољаца, 25:283; 151:631

Шапоња Вукшић 6 (1) Свакако воде порекло од Шапоња из Добропољаца (видети опис те фамилије), 303:121; 151:631

Шапоња Добропољци Ђурђић 164 (25) Аврам Шапоња подигао православну цркву у Добропољцима 1672. године. Године 1723. се помиње Никола Шапоња, парох цркве св. Ђорђа у Добропољцима. Он је највероватније био идентичан са Николом Шапоњом, који се као "парох Острвице, Добропољца и Бргуда" помиње међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату.

Николу Шапоњу (другог) из Добропољца рукоположио је митрополит црногорски Сава Петровић 1774. године за "капелана". Почетком 20. века забележено је: "Шапоњско је племе јако...". Имају породичне надимке: Симићи, Шишимићи, Шатровићи, Гавриловићи и Божићи. 303:121; 25:283, 288, 292, 300 - 302; 211:294; 104:63; 103:130; 169:368 - 375; 84:26; 10:180; 151:631; VII: 6.МА

Шапоња Кохловица св. Ђорђе 6 (1) (-) Ова породица несумњиво представља огранак Шапоња из Добропољаца. 25:283, 211:314; 151:631; Б.С.В.

Шапоња Мирање Доње 14 (4) Матица им је у Мирању Доњем. У средству су са осталим својим презимењима. Свакако су досељени, непосредно или посредно, из Добропољаца. 211:319; 151:631

Шапоња Церање 17 (2) Матица им је у Церању Горњем, а ту су несумњиво дошли из Добропољаца. 211:319; 151:631

Шапоња Цетина (област) / Иван Шапоња, један од капетана Цетине (области), помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Нема их више. 169:368 - 375; 151:631

Шарац Дриниш 4 (1) 1 (-) Угледни дриниши Србин у периоду између два светска рата Никола Шарац. Свакако су у средству су Шаринима у Мирловом Пользу, Цивљанима и другим наведеним далматинским местима. 226:42; 151:631

Шарац Кричке св. Никола 18 (3) Живе у Средњим Кричкама. Ова породица је свакако у средству са истоименим фамилијама у Црњанима и Мирловом Пользу. 303:120; 211:297; 151:631; Л.А.В.

Шарац Мирловић Пользе 70 (16) Ово је један од најбројнијих огранака православног далматинског рода Шараца. 211:268; 151:631

Шарац Цивљани се. Никола 91 (16) Свакако су у средству са својим презимењацима у Мирловић Полју и по другим наведеним местима. 303.120; 81.171; 211.300; 161.44; 151.631; И.В.Р.

Шарац Шибеник 17 (4) 1 (-) # Видети описе осталих Шараца, који су највероватније сродни са њима. 211.298; 151.631

Шарп Чиста Велика 11 (1) Ова фамилија несумњиво представља огранак Шорића из Бијевничог Села (видети опис те породице). 303.121; 151.632

Шаре Узձоље св. Никола 29 (3) Пореклом су из Босне. Зову се и Шарић. Биле су их 2 куће око 1920. године. Заједно са породицама Анђелчић и Ченић, сладају у ред најстаријих досељеника у Узձоље. Матица им је у узձољском заселку Илод Стране

Никола Шаре из Узձоља (Nicola Sare) венчао се 1832. године са Меријом Ђосић из Рашљана (Marija Chirossich). Са њом је имао ћерку Саверију (Savera Sare), рођену 1835. године, а вероватно и другу децу. 303.120; 183.119 - 120; 211.289 - 290; 161.49; 151.632; 246.280; Б.В.; К.В.Б.А.

Шаре Шибеник 40 (11) 1 (-) # Православни харамбаша Стеван Шаре (Sare) у Шибенику 1654. године. Презиме Шаре у православним шибенским матицама друге половине 17. века. 66.73 - 74; 69.14; 151.632

Шарић Бајагић (Син) 31 (5) Шарићи су у Бајагићу једини православци. Шарић Никола Петров, православац из Бајагића, умро у болници 1916. године. У аустријским римокатоличким елаборатима је записано да у Синском, Билоку Бригу и Стану тада није било православаца. 81.171; 250.16; 18.19; 151.632

Шарић Бителић / Нема их више. Свакако су нестали у Другом светском рату. Нема сумње да су били сродни са својим презимењацима у Бајагићу код Синја. 211.298 - 299; 151.632

Шарић Брибир (Павић) се Никола 12 (3) 1 (-) Досељени су из "околине Варнедова", обично из Крњеува. "Трифон Шарић на име свега села и војника" се јавља међу потписаним дalmatinским православцима на једном документу из 1796. године. 303.121; 211.293 - 294; 169.495 - 501; 151.632; М.Ј.

Шарић Вухчић 19 (3) Презиме ове фамилије је свакако настало по физичкој особини родонаčelnika. Вероватно је био "шарен" у лицу, од богиња или из неког другог разлога. 303.121; 211.314; 151.632

Шарић Гајелези / Нема их више. 211.293 - 294; 151.632

Шарић Ђевурске св. Никола. Крајем 19. века су живели у средини села. 303.76; 121; 25.283; 7.196 - 197; Ш.М.

Шарић Житинић 13 (2) Око 1835. године помиње се покушај превођења на уџију православца Шарића из Житине. 226.23; 211.295; 151.632

Шарић Задар 40 (14) 1 (-) 303.121; 151.632

Шарић Залужане св. Јован 28 (2), 1 (-) 151.632; П.С.

Шарић Какањ св. Никола 87 (13) 2 (-) На прелазу из 19. у 20. век забележена је "богата кућа Шарића" у Какању. Имају породични надимак Радићи. 303.81; 121; 25.283; 300; 211.291; 10.178; 151.632; Ш.М.

Шарић Кистање 1 (-) 303.121; 151.632

Шарић Книн 3 (1) 303.121; 151.632

Шарић Коларина 43 (4) Јока Шарић, рођена у Коларину, удаља се 1844. године за Јакова Ромића из Пристева. 211.314; 151.632; К.В.Б.А.

Шарић Крњеуће св. Никола 106 (18) Ограници бројних крњеућских Шарића косе великији број породичних надимака. Њихови надимци су: Јејини (Јејини, Јејичини), Лакочини, Јошићи, Пажини, Сакини, Терзићи (Терзији, Терзини, Терзијини), Тольјанови, Нијоки (Никочви), Шуклићи, Секулићи, Ивановићи, Шпирлићи, Шишмановићи, Бочеви, Бурини, Ђанелићи, Катићи, Никочви, Пажегићи (Пажегићи), Прадићи, Пупешкови, Шетаполови (Шетапли), Симићи, Репоте и Ђелђићи (Ђелђићи). 303.76 - 77; 121; 25.283; 288; 289; 292 - 295; 27.303; 211.293 - 294; 23.77; 151.632; Ш.М.

Шарић Морполача св. Никола 5 (1) 303.97; 121; 151.632

Шарић Сплит 142 (53) 12 (-) # 303.121; 151.632

Шарић Шибеник 91 (29) 2 (-) Шарићи сладају у српске породице, које су у Шибенику досељене са оближње турске територије, између 1640. и 1650. године.

Харамбаша Цвијан (Цвјитко) Шарић (Sarich) и Ђурђе Шарић (Sarich), шибенци православци, помињу се у документима из 1654. године. Презиме Шарић се налази и у православним шибенским матицама друге половине 17. века. Ових Шарића је било у Шибенику и у преје половини 19. века. 303.121; 66.73 - 74; 69.14; 211.288; 99.109 - 110; 151.632

Шаровић Главина Доња (Имотски) 7 (1) Највероватније је ова породица, која и велика већина Срба Имотске Крајине, пореклом из Херцеговине. Помињу се у попису православца Имотске Крајине, писаном 1860. године.

И данас у више херцеговачких места има Шаровића, о чијем пореклу постоје различита мишљења. 40:292; 151:633; 171:655 - 656; 43:356

Шашић Ервеник се *Стефан Дечански (Мратиндан) 67 (14) 2 (-)* Матица им је у Ервенику Горњем. Несумњиво представљају огранак Шаша – Шашића из Лике, који славе исту хрону славу. Описирнији подаци о овом личном роду су презентовани у опису породице Дракула (видети). 303:121; 25:283; 211:304; 151:633; Д.Д. К.В.

Шашић Кистане 3 (1) Несумњиво представљају огранак истиотмене породице из Ервеника (видети). 25:283; 211:296 - 297; 151:633

Заоник манастира Крие.

Швељо Билишани 23 (4) 303:121; 25:284; 211:317 - 318; 151:666

Швељо Голубић (обровачки) *Лазарева субота 50 (9), 1 (-)* Они су рођаци Швељој у Крупи и Жегару (видети). У Голубић су се доселили из Жегара. Имају породични надимак Кебићи. Ђуро Швељо, син Божке, рођен је у истом месту. Описирнији подаци о овој фамилији биће презентовани у 211:317; 151:669; 34:15 - 16; 84; ш.б.; К.В.; Е.А.

Швељо Крупа Се. Лазар (30. октобар) 159 (18), 2 (-) Један су род са осталим далматинским Швељама (видети описе тих породица). Матица им

је у голубићком засеоку Чичевцу. Имају породичне надимке: Кебићи (потомство Ђуре Швеље), Гашловић, Сакини и Пате (потомци Прокопија Швеље).

Презиме Швеља је свакако формирено по некаквом надимку. Ово презиме је настало у Жегару, одакле су се иселили огранци у Крупу и Голубић. Није познато одакле су дошли први Швељи у Жегар, али они поуздано сладају у нешто старији спој становништва, који је ту живео свакако крајем 17. или почетком 18. века, а можда и раније.

Према породичној традицији, у Крупу, тачније у тамошње засеоке Криводол и Јабуковац, досељени су из Жегара стриц и синовиц, Лазо и Вид Швеља. Они су дошли на своје пастирске станове, који су се ту налазили. Њихово досељавање се највероватније одигравало у другој половини 18. века. И данас у жегарској Надводи постоје остатци њихових кућа.

Године 1798. у Крупу је рођен Михаил Швеља, син Лазе. Његове рођени брат, Шпиро Швеља, рођен је у истом месту 1805. године. Родослов једног огранка Швеља из Крупе, од млађих генерација ка старијим, гласи: Богдан (рођен 2002) - Мирослав (рођ. 1963) - Богдан (1935) - Лазо (1903) - Јован - Ђуро - Шпиро (рођ. 1805) - Лазо - Петар? У исто време, из Жегара су исељени два брата Швеља у Голубић обровачки, док су друга децица браће, која су такође припадала овој породици, остала у Жегару. Од наведених огранака су се развије даничиње Швеље у Жегару, Крупи и Голубићу.

Ово предање има потврде и у писаним изворима. Наиме, забележено је, да је игуман манастира Крупа, Гаврило Паравић, око 1750. године каслио потпуно пуста (или потпуно запустела) места Крупа и Голубић пастирским становништвом из Равних Котара и Жегара, које је овде дошло са својим "благом". Свакако да је ту било и досељеника из других биковачких места. Он је и обновио манастир. У нешто ранијем периоду, крајем 17. или почетком 18. века, "црква садашња манастирска била је сасвим у пустини гором зарасла, а ћелије као колеџице", па је игуман Василије Јокић "понешто раскрчио и поправио".

Крупски огранак се највише развио и постао најбројнији, голубићки је тајође имао запажен пораст, док су жегарске Швеље остали релативно малобројне. Вероватан узрок овој појави леки у чиљеници, да су Крупа и Голубић у време досељавања огранака ове породице били тек засељени, са релативно великом атарима, а малим бројем становника, што је могло омогућавати насметан и брз развој породици, без потребе за исељавањем у дужем временском периоду. Познато је исељавање Швеља из Крупе тек у 20. веку. Око 1930. године иселили су се неки од чланова ове породице у Брезничане код Приједора, док су се из Голубића у 20. веку селили у Америку. У Жегару, који је од давнина насељен већим бројем породица, то није био случај.

Швељо има и у Босанској Крајини, тачније у Вођеници код Босанског Петровца (Бјелјацко односно Петровачко Полje). Славе Лазареву суботу и између два светска рата их је било 1 домагинство, и то у делу Вођенице

који се назива Рудача. Преци су им дошли из Далмације, свакако из једног од наведених места, 1879. године. Један огранак Шаоња се из Криводола иселио у Брезничане код Приједора 1923/24. године. Они су тада почели славити св. Луку, који је, у ствари ладао на други дан Преноса моштију св. Лазара (односно 31. октобра). Видети и опис истоимене породице у Голубићу обровачком: 25.284; 211.317; 23.78; 151.669; 18.124 - 125; Ш.Б.; К.В.; Б.А.

Шаоња Надавода (Жегар) Лазарева субота 18 (4) Није познато одакле су преци ове породице доселили у Жегар. Свакако су ту живели још у 18. веку, или нешто раније. Сродни су са Шљоњама у Крули и обровачком Голубићу (видети описе тих породица). 303.121; 25.284; 151.669; 18.124 - 125; У.Ј.

Шеат Врбник св. Никола 72 (16) Поред Врбника и Книна, породица Шеат је средином 20. века живела у Сплиту (2 у 1 кући) и Бигораду на мору (5 у 3 домаћинства). У овом посledњем месту постоји и варијанта презимена која гласи Шејат.

Методије Шеат био је каљуђер, а по другом извору игуман, манастира Крупе. Он се помиње и као жегарски парох 1912. године. Шематизам Српске православне цркве из 1925. године наводи Методија Шеата као монаха манастира Крупа. Он се наводи међу оснивачима задруга у северној Далмацији, кај један од "линијира задужбине мисли". Породица Шеатовић (Шејатовић) бројна је у Славонији. Шеатовића, који су несумњиво род Шеатима, највиши има у Травниковој код Нове Градишке (48 у 12 кућа) и Доњем Ковачевцу код Пакраца (34 у 9 домова). Они мањом славе св. Николу, али су појединачно ограничени на промените славу и почели простирању св. Тројица.

Породица Шејатовић у свим документима веома често јавља међу војнимцима на просторима Жумберка и Ђирбе Крајине. Тако је 1636. године забележен Раде Шејатовић у Жумберку (помиње се и 1657), затим 1644. године Јакша (поменут и 1657) и Вуйо Шејатовић у Слуњу, Илија Шејатовић у Велемерину, Радман Шејатовић у Каменику и Радул Шејатовић (јавља се и 1657). Године 1657. помињу се Јурица Шејатовић (коњаник), затим Петар, Мико, Вукман и Шејатовићи, који су служили војску у Велемерину или Слуњу, а вероватно су били Жумберчани. Изасланици жумберчаних Шејатовића. Он се 1653. године помиње као војвода, а тада је поред њега споменут и Радман Шејатовић.

Далматински Шеати су свакако сродни са наведеним Шејатовићима у Жумберку. Један огранак овог рода је највероватније у Жумберку живео од 16. века, када су досељени преци велике већине тамошњих Срба. Одатле су се појединачно раселили у Славонију. Иначе, у Жумберку су преци таласа, 1530. и 1531. године, дошли је становништво из околине Ужица, се Срби из Цетињске Крајине у Далмацији.

Далматински огранак, који се прозвао скраћеним презименом Шеат, вероватно је досељен из Босанске Крајине. Сматра се, да су преци ове породице из Босне досељени у Врбник крајем 17. века. 183.121; 211.308; 151.634; 246.278; А.М.С.

Шеат Кини св. Никола 13 (3) Дошли су из оближњег Врбника око 1870. године. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. У катастарском попису из 1830. године помиње се православна породица Шајатовић. Не може се поуздано рећи, да ли су они били у сродству са данашњим киничким Шеатима. 183.90; 300.23; 151.634

Шеат Стрмица св. Лука 24 (4) Дошли су из Плавна у првој половини 18. века. Биле су их 3 куће око 1920. године. У сродству су са фамилијом Олачић, а постоји и мишљење, да су се Шеате тако раније презивале (видети опис Олачића у Плавну). 183.117; 277.197; 211.312; 151.633

Шега Шибеник / Продан Шега (Sega), православни храмбаша у Шибенику помиње се у документу из 1654. године. 66.73 - 74; 151.635

Шеган Пајећене св. Троје 50 (10) Дошли су из Босне, свакако из Бјелогорског (Петровачког) Попља у општине насељавању Пајећа 1692. године, а не "у 16. веку", као поједини аутори неосновано тврде.

Марко Шегановић из кочевничког краја се помиње у једном документу из 1640. године. Попис Хрватске војне границе (Лика и Кордун) из 1657. године доноси нам подatak, да је у чети названој "Нови Срби" службовао као војник Илија Шегановић.

У попису околнине Фоче сачињеном крајем 15. или почетком 16. века помиње Милат Шегановић. Вероватно далматински и други крајински Шегани представљају огранак старијих фочанских Шегановића. Биле су их 4 куће око 1920. године. 303.121; 25.283; 183.108; 70.5 - 10; 211.308 - 309; 106.261; 151.635; 92.178; 152.234; 119.96; 100

Шекуљица Ервеник 29 (5) Матица им је у Кочевићима, делу Ервеника Гоњића. Несумњиво су сродни са својим презимењацима по Далмацији 303.121; 25.283; 151.636

Шекуљица Лишане Тињске 12 (2) Ова породица је свакако у сродству са Шекуљицама у Кочевићу (Ервенику) и Мирању. 147.386; 151.638

Шекуљица Мирање 56 (7) Видети опис Шекуљица у Кочевићу (Ервенику) и Лишанима Тињским, са којима чине један род. 303.121; 211.319; 151.636

Шепо (?) Ђеварске / Некада су у Ђеварским живели Шепе, који су нестали "одавна", како је забележено крајем 19. века. По њима је добио име "шепо", топоним Шепиње у Ђеварским. Вероватно су били православци. 7.198; 151.638

Шербо Сушић (Дицмо) 31 (6) 211:302; 151:637

Шеснић Дрнић / Године 1775. се у Дрнишу родио Франо, син римокатолика Стјепана Бакарина и православке Јуре Шеснић. У овом делу Далмације више нема Шеснића. 151:638; XI

Шестић Купа Атлагића 8 (1) 25:283; 151:638

Шешо Биовачино Село се. Јован 69 (11) Зову се и Шеша. 303:121; 25:283; 211:289; 151:638; ш.м.

Шибић Книн св. Никола 2 (2) Дошли су из Далмације око 1870. године. Били су их 2 куће око 1920. године. Старије презиме им је било Иваз. Нема сумње да су пореклом из Сивериба, с обзиром да једини у том месту има православних Иваза. Чланови те сиверићке породице, као и њихови сродници Шибићи, славе св. Николу (видети опис Иваза). 183:89; 151:639

Шимић Голубић (кунински) римокатолики (ранјени су славили св. Ђорђа) 23 (9) Дошли су из Босне, највероватније крајем 17. века. Били их је 17 кућа у Голубићу око 1920. године. Имају породични надимак Полићани. "Некад били православни, и славили са. Ђурђа, а данас римокатолици". Неутемељено је мишљење којајтура књиге "Голубић код Книна" да је ова фамилија пореклом из средњевековне Зете, односно из Жањевог Дола у Његушима. 183:97; 151:641; 32:118; 211:26

Шимић Плавано св. Никола 30 (3) Досељени су из Голубића (кунинског) почетком 18. века. Било их је 7 кућа око 1920. године. Били Римокатолици у Голубићу (видети), а ове су прешли (поново) у православље, жењени се само Српскимама. Данас их зову "Буњевци". Потомци су капетана, касније седара, Ивана Шимића. Он се потписивао 1718. године као "Comandante della fortezza di Plavno". Плавањска седарија је основана 1721. године, и за њеног првог седара постављен је Иван Шимић. Њега је наследио његов син, који се такође звао Иван Шимић, после смрти овог (другог) Ивана 1789. године, постављен је последњи плавањски седар под Венецијом, синовац (другог) Ивана, Јосип Шимић. 183:111 - 112; 227:108; 211:310; 55:270; 60:125; 151:641

Шимпрага Брибр се. Ђорђе 8 (1) Они су новији досељеници из Радучића. Пречи су им били ковачи по занимљају. 303:121; 25:283; 151:642; Б.М.: М.Ј.

Шимпрага Радучић св. Ђорђе 154 (26) (-) Досељени су из Босне, највероватније крајем 17. века. Били их је 9 домаћина у Радучићу око 1920. године.

Имају породичне надимке: Калитановићи, Голубовићи, Љубановићи, Папићи, Пешићи, Пролићи, Штрчићи и Алићи (Алимовићи). 303:121; 25:283; 287, 292, 293, 294, 296, 297, 298, 299, 302; 183:113; 151:642

Шимпрага Ђеварске 5 (1) Несумњиво представљају огранак Шимпрага из Радучића. 25:283; 151:642

Шиндик Небрижевач Велики (Имотски) Се Стефан 18 (3) Дошли су из Попова у Херцеговину "међу првима". Чауш Петар Шиндик је био на челу ове породице непосредно по њеном досељењу у Небрижевач. Помиње се у земљишним книгама из 1725. године. Тада је забележено, да је његово домаћинство бројало 9 укућана и да је добило 28 канала земље. У тај број је улазило и 12 канала земље који су му дати због тога, што је био вођа свих породица које су доведене за време рата под власт принципову, као и још 2 додатна канала која су му следовала због обављане службе чауша.

Јован "Шинник" (тј. Шиндик), један од седара Имотске Крајине, помиње се међу потписницима једног документа који су православни Далматинци упутили 1759. године млетачком сенату. Наводе се у Небрижевачу у Великом и 1815., као и у попису православних тог места 1860. године. У Херцеговини данас Шиндичи живе у Гњочићима код Мостара. Пореклом су из Попова. Има их православаца и римокатолици. Један Шиндик се оженио римокатолицињом, па је после његове смрти његова удовица превела децу у свој конфесију. 40:285; 169:388 - 375; 151:643; 171:662; 43:353; 396; 0:8.

Ширко Голубић (Книн) св. Ђорђе Несумњиво у сродству са својим презимењацима у Стремици и Книну. 151:644; 219:554 - 555

Ширко Книн св. Ђорђе / Досељени су из Стремици, крајем 19. или почетком 20. века. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. Нема их више. 183:96; 151:644

Ширко Пластово 8 (2) Ова фамилија је несумњиво у сродству са својим презимењацима у Стремици и Книну. 303:121; 25:283; 151:644

Ширко Стремица св. Ђорђе 3 (1) Свакако није тачна конструкција, да су досељеници "из Книна" на прелазу из 19. у 20. век, већ је миграција ове породице ишла у супротном смеру. 183:117; 211:312; 151:644

Шишић Кашић / Нема их више. Вероватно су настали током Другог светског рата. 211:315; 151:644

Шкарић Врбник св. Никола 54 (10) Било их је 9 домаћина око 1920. године. Имају иселенике у Сртеноју код Дојрана, који су се преселили 1921. године. Ти иселеници славе св. Николу. 303:121; 183:121; 235:110; 161:38; 151:645; 246:278; А.М.

Шкаро Зелово (Синь) св. Ђорђе 38 (7) Православци Шкаро у Зелову код Синја. Не помињу се ту у попису из 1709. године. 249:115; 151:645; Н.Ж.

Школопија Миочић 8 (1) Године 1834. забележен је покушај превођења у јуџију браће Спиридона и Алима "Школопије" из Миочића. 226:22; 211:290; 151:648

Школеља Земуник Доњи 32 (7) Они су сродници Школеља у Смоковићу. 211:319; 169:411-412; 151:646

Школеља Смоковић 4 (1) Досељени су из Боке Которске или Црне Горе око 1740. године. Раде Школеља из Смоковића је био један од ученика епископа Симеона Кончареића, који са код њега школовао око 10 година. У извештају задарског бискупа Карамана из 1761. године, за Рада Школеља је забележено да је пре двадесетак година дошао у Бенковачу "из Албаније" (свакако из Боке Которске или Црне Горе) (Rade Scopela dall'Albania già venti anni venne a Vencovaz). Можда се на њега односи пomen Rade Arbanu, православног Смоковићанина исте године. 211:319; 103:118; 169:411-412; 151:646

Шкорић? Бильане Горње / У попису Бильана Горњих 1749. године помиње се православац Марко "Scovigh". Нема их више у овом месту (видети Шкорић у Бильанима Доњим). 261:182; 151:646

Шкорић Бильане Доње 121 (13), 2 (-) Ово је један од најбројнијих огранака овог рода. Доњобилански Шкорићи су вероватно средни већини далматинских Шкорића и Скорића, или свима њима. 303:121; 211:315; 151:646

Шкорић Биовчинско Село – видети Скорић

Шкорић Карин Горњи 6 (1) Видети опис фамилије Шкорић у Бильанима Доњим. 25:283; 151:646

Шкорић Кула Атлагића 8 (1) Видети описе других Шкорића и Скорића. 25:283; 211:318; 151:646

Шкорић Медвиђа – видети Скорић

Шкорић Морполача се. Игњатије 19 (3) У првој половини 20. века је један огранак ових Шкорића прешао у Надводу (Жељев). Морполачки Шкорићи су сродни и са Скорићима (Шкорићима) у Биовчинском Селу, који славе исту круну славу (видети описе ових породица). 151:646; О.С.Ј.

Шкорић Надвода Лазареев субота. Пореклом су из Морполаче, од половине 20. века и пријетио у рад Шеоња Раније што Шкорићи славили круну славу Лазареев суботу. У средњству су и са Скорићима у Биовчинском Селу. 25:283; 151:646; 18:125-128; О.С.Ј.; К.В.

Шкорић Радошиновац 11 (1) Видети описе осталних далматинских Шкорића и Скорића. 211:313; 151:646

Шкрбић Гарјак (код Врлике) 115 (18) 1 (-) Од ове фамилије несумњиво воде порекло остали Шкрбићи по Јетинској Крајини. 211:309; 161:43; 151:647; II

Шкрбић Горње Колане 9 (1) Свакако представљају огранак Шкрбића из Грајака код Врлике. 211:300; 151:647

Шкрбић Доње Колане 8 (2) Видети описе осталих далматинских Шкрбића.

Шкрбић Подосце 7 (1) 1 (-) Ова фамилија је свакако пореклом од Шкрбића из Грајака код Врлике. 211:301; 151:647; II; Б.М.; В.Р.

Шкрбић Цетина 13 (1) Видети истоимене породице у Грајаку и другим местима. 151:647; II

Шкундирић Скрадин / На гробљу код православне капеле са. Петке у Скрадину налази се гроб Шкундирића из 1828. године. Ове породице више нема у Скрадину. Далматински Шкундирићи су највероватније водили порекло из Лије, пошто су тамо бројни род. У средњству су по мушки линии са бројним краишким породицама које славе св. Јовака. Међу тим средњим породицама су: Богуновићи, Миљуши, Ћајетићани, Татићи и други. Општији подаци о овом наведени су у спису фамилије Богуновић у Залужанима. 216:178; 151:648

Шљепица Ислам Грчки 2 (1) Презиме ове породице евидентно је формирало по физичким недостатку, тачније по проблемима са видом једног од предака. 211:315; 151:649

Шљивар Голубић (књински) св. Алимићи 33 (7) Досељени су из Змијајица у Босни, свакако крајем 17. века. Шљивари су сродни са Станчевићима, Сталопићима (Столипићима) и Јерковићима, који такође живе у Голубићу. По предању су се од три брата развили: Јерковићи (од Јерка), Станчевићи (од "Станка") и Столопићи (односно Сталопићи, од Столета). Очувана је традиција, да су се Јерко и "Станко" бавили ратарством, а Столе сточарством. Од голубићских Шљивара су и њихови презимењици у Скрадину (видети).

Шљивари и њихови рођаци највероватније представљају огранак старе фамилије на Змијајицу, која се данас назива Мачкој. Они су једини породица у тој области која слави св. Алимића. Пречи Мачкоји су, према традицији, на Змијајицу живели још од средине 16. века. Бројни су иселеници из Далматије у Босну који припадају овом роду. нарочито по Јаницу (драварском крају). Тамо су се од свог рода формирали Пилиповићи са словом св. Алимиће, док су се даље по унутрашњости Босне распрострли Предојевићи са истом словом. Била су их 3

домаћинства око 1920. године. Имају породичне надимке: Тођини, Маркешићи, Дакини, Симичини и Глишићи.
Несновано је мишљење једног од коаутора монографије "Голубић код Книна", да је ова породица пореклом "из средњовековне спрске купе Билећа у Захумљу" (данашња Билећа је, иначе, локирана на простору средњовековног Травуније, а не у Захумљу). Није тачно ни то, да су Шљивари огранак старог рода Предојевића у Билећким Рудинама и да су раније славили св. Николу, па да су тек касније прихватили славу св. Алијпција. Такође, у поменутој књизи се не наводи сродство Шљивара са голубићким Станчевићима и Јерковићима, које је несумњиво. 303:121; 183:9; 151:649; 103:78; 82; 224:505, 506, 595; 186:12 – 13; 32:120, 219:554 – 555; 218:567; 217:126; V

Шљивар / Складин / Ова породица потиче од Шљивара у Голубићу код Книна и сродна је са тамошњим Станчевићима и Јерковићима (видети опис тих породица). Међу Србима иселенице из Далмације у Русију 1758. године био је и Јован Шљивар, звани Станчевић из Складина, шурак Ињатија (Симоновића) Кончаревића. Исти Јован био је и међу онима који су најупорније тражили градњу православне цркве у Складину, половином 18. века. На православном грбњу код капеле св. Петке у Складину налази се грб Шљивара (Сливар) из 19. века. Нема их више у овом месту. 216:178; 105:222; 103:78; 82; 151:649; V

Шојић Кини / У катастарском попису Книна из 1830. године помињу се "вјеројатно православна" породица Шојић. Нема их више. 300:23; 151:651

Шолаја Задар 3 (1) Свакако су заједничког порекла са Шолајама у Оностову и другим далматинским местима. 303:121; 151:651

Шолаја Коложвац 11 (2) (1-) Видети описе осталих Шолаја по Далмацији.

Шолаја Оностово св. Ђорђе 39 (9) Досељени су из Босне, вероватно крајем 17. или почетком 18. века. Имају породичне надимке: Ћајићи, Кубатовићи, Марељићи и Извелићи (Извельјићи). Било их је 8 домаћина 1920. године. 303:121; 25:283; 291, 293, 294, 296; 183:104 – 105; 211:308; 23:78; 151:651

Шолаја Пајенић св. Ђорђе 7 (1) Старион су из Босне. Била су их 3 домаћинства око 1920. године. Несумњиво представљају сроднике шолајских Шолаја. 25:283; 183:108; 151:651

Шолак Цвиљане 12 (2) 211:300; 151:651; II

Шолић Канјани 34 (4) Презиме ове породице је свакако изведено од надимка Шола, односно Шола (вероватно изведеном од основе Шоха). Шолићи су веома бројан римокатолички род у Сутини код Сина. Средином 20. века их је било 175, распоређених у 34 домаћинства. Један од њихових предака је био харемаша Павао Шолић, који се 1691. године

доселио из непознатог места у Сутину. Од млетачких власти он је добио 40 канала земље у овом месту. Један Шолић, вероватно Павао, покушао је харемаше Вукадина Стојчевића у Радишћу или Сутини, али у томе није успео. 303:121; 211:290, 249:112; 151:652

Шоргрић Биовићино Село се Никола 112 (19) Ограници ове породице су несумњиво Шоргрићи у Морополачи и Шаргрићи у Чистој Великој (видети). 303:121; 25:283; 211:289; 151:652; Ш.М.

Шоргрић Морополача 14 (3) Ова фамилија свакако води порекло из Биовићиног Села, од тамошњих Шоргрића. 303:121; 151:652

Шормаз Кањани 49 (9) Између 1745. и 1754. године су се у Дринској Кајанији рађала деца римокатолика Гргура Удовићића и његове супруге Тодоре Шормаз, која је била "грчке националности" (nazione greca), односно православка.

Шормази су крајем 19. столећа живели и у већем броју парохија Дабробосанске митрополије. Са. Ђорђа су тада славили именом свог презимена у парохијама: Драксенчић код, Босански Дубице, Јеловача код Приједора, Медна Горња код Герзова и Стапари код Босанке Градише. Николајдан су осамдесетих година 19. века славили Шормази у следећим босанским парохијама: Црни Луг и Врбица код Лијана, затим Босанко Грахово, као и Лакташи код Бање Луке.

Све ове породице су несумњиво биле у сродству са канјанском Шормазима. Чланови ове породице у Црном Лугу, Пријевима, Сајловићу и Јаруди код Лијана имају предање, да су се доселили „из Косова код Кине“ (свакако се мисли на Канјане, који су близу Косова). 303:121; 201:74 – 78; 211:290; 151:652; 101:399 – 400; XI

Шлика Отишић св. Арханђел Михаило 11 (3) Православне Шлике помињу се у отишићким матичним књигама у периоду 1845 - 1863. године. Највероватније су заједничког порекла са истоименом породицом у Отону. 301:130; 151:655; 145:98 II; Н.Ж.

Шлика Отон св. Ђорђе 2 (1) Досељени су из Босне крајем 17. века (вероватно из Бјелажког Польја 1692. године). Била их је 1 хуља у Отону око 1920. године. Видети опис Шлика у Отишићу. 183:107; 79:5 – 10; 211:307; 108:261; 151:655

Штрабац Бильане Доње 8 (1) Несумњиво су истог порекла, као и Штраби у Кистању. 211:315; 151:662

Штрабац Запужане св. Јован 15 (2) Ова фамилија је свакако сродна кистањским и другим далматинским Штрабицима (видети). 211:320; 151:662; П.С.

Штрбац Кистање св. Никола 240 (41) 1 (-) Имају породичне надимке: Глишановићи, Гречићи, Којадини, Папини, Павлиновићи, Ристићи, Врбовановићи и Мјеркачи (Меркачи). Матица им је у делу Кистања, који се зове Мјеркачи.

Досељени су из Босне, тачније из Унци (крај око Дравра). Тамо постоје два насеља, која носе име по овој породици: Велики Штрпци и Мали Штрпци. У овим насељима и данас живе породице, које представљају огранке рода Штрбаци. Укупно су их биле 82 куће у периоду између два светска рата. Те породице носе презимена: Штрбаци, Савић, Николашевић, Радановић, Мектеровић, Шпиркић, Глијаковић и Гајић. Село Штрпци у Унци се помиње у турским документима још у 1541. године, што сведочи да је овај род живео у дравском крају још у првој половини 16. столећа. Такође, поједини Штрпци се помињу у пописима словенске и жумберачке крајине током 16. века (почевши од 1551. године). У питању су највероватније били досељеници из Унци.

Вреди поменути да је кнез Острвице у северној Далмацији 1499. године био Павле Штрбац Козуљић. Павле, који је касније био и подбан, умро је 1523. године. Италијански извори његово презиме бележе као Кокуле (Coxule), док се он сам потписивао као Паавле Штрбац Кожуле (Paulo Sterbaz Coxile) или само као Паавле Штрбац (Paulo Starbaz). Један његов познаник забележио је, да је Павле био један од оних Словена "који се сматрају Романима". Ово сведочење показује, да је сматрано, да је био влашак, односно морлак (романски) порекла. Поједини аутори сматрају, да би он могао бити у вези са данашњим крајишким родом Штрбаци.

Старина штрабачког рода је из Херцеговине. У ову област су се раније, поред значајне Херцеговине, рачунали и пространи предели на западу и северу садашње Црне Горе, као и крајњи югозапад данашње Србије. 303.84; 121; 25.284; 282; 294; 297; 298; 300; 304; 211.296 - 297; 285.48 - 50; 23.78; 151.662; 224.489 - 490; 549 - 554; 92.171; 33.241; ш.м.

Штрбац Плавно св. Врачи Кузма и Дамјан 4 (1) Досељени су из Прекраја у Босни почетком 20. столећа. Било их је 1 домаћинство око 1920. године. 183.112; 211.310

Штрбац Раштевић 96 (15) У попису из 1756. године помиње се Јадре Штрбац (Iadre Sterbaz). Свакако су у даљем срдству са својим презименацима у Кистању. 211.318; 151.662; 260.81

Штрбац Шибуњка Св. Никола 24 (6) Сматра се, да су пореклом из Босне. Најчешће су ступали у женитељске и удаљене везе са Лукићима и Попљацима из Трибъца – Шибуњка. 211.319; 151.662; м.а.

Штулић Буковић 24 (2) Вероватно је неко од предaka или преткиња ове породице користио штулу при ходњу, због чега је и добио (добила) истоветан надимак. По овом надимку је касније код потомства те особе формирано и презиме Штулић. 303.121; 25.284; 211.313; 151.664

482

Шубашин Брибир Св. Никола 48 (6) 1 (-) Сматра се, да се ова породица формирала од брибирских Бијелића. Јене родоначелник је по замислиу био субаша ("шубаша"), по чему се и његово потомство прозвало Шубашинима. Имају породични надимак Дражари. 303.118; 25.284; 290; 211.293 - 294; 151.664; б.МА.

Шударевић Книн / У катастарском попису Книне из 1830. године помиње се православна породица Шударевић. Нема их више. Упоредити и презиме Судар. 300.23; 151.622, 664

Шукара Ђигане Горње Лазарева субота 13 (1) Ова породица води потекло од Шукора из Богатника, односно Жеара (видети опис те фамилије). 25.284; 151.664; X.П.Р.; К.В.

Шуковез Метковић (Неретва) 19 (3) 42.106; 151.664

Шукора Богатник (Жегар) Лазарева субота 37 (9) Имају породични надимак Дрлићи. Презиме Шукора се јавља још у Биљанима Доњим, где је 1948. године живело 15 носилаца овог презимена, распоређених у 2 дома. Сродници ове породице у Биљанама Горним и Земунуци Горним (1 осoba) носе презиме Шукара. Презиме Шукара се средином 20. века јављало и у Јужној Далмацији. Тада је у Цветлату код Дубровника живело 1 домаћинство ове породице са 3 узнућанима. Такође, у Каставу код Ријеке је живео 1 носилац овог презимена.

Ово презиме је постало од надимка. Реч "шукре" има пар различитих значења. Она може означавати "трапај", односно "прине". Друго значење ове речи се односи на справу, "које од двете, на којима се слуг вози од куће на кију и са кије кући". Предак Шукара је свакако добио лични надимак у вези са једним од ових појмова, по коме се касније прозвало и његово потомство. Није у потпуности јасно порекло ове породице. Једино се поуздано може рећи, да је презиме Шукара (Шукора) формирано управо у Жегару, одакле су се српски овог рода ширили по Биљанима Горним и Доњим и по другим наведеним местима. Свакако су у Жегару преци овог рода живели током 18. столећа, а можда и нешто раније. 25.284; 291; 211.314; 23.77; 18.140; У.Ј

Шумаруна Врбник св. Никола 10 (2) Тодор Шумаруна (Todor Somaruna) се јавља међу потписаним далматинским православцима на једном документу из 1796. године. Свакако је био из Врбника, пошто је ово презиме врло специфично, а и његов потпис се јавља међу другим презименима Врбничана (Дамјанић, Лийћ итд.). 169.495 - 501; 151.665; А.М.С. презименима Врбничана (Дамјанић, Лийћ итд.).

Шупељак Пајене св. Ђорђе 31 (6) Досељени су из Босне, свакако из Бјелашког (Петровачког). Поље у општини насељавану Пајене 1692. године. Наводи појединачни аутори, да су они досељени "у 16. веку", иску 10.211.309 - 309; 106.261; 151.665

483

Шурдоња Врбник св. Никола 13 (2) Биле су их 4 куће око 1920. године. Имају иселенике у Сретенову код Дојрана, који су отсељени тамо 1921. године, и славе св. Николу. 183.121; 235.110; 151.666; 246.278, А.М.С.

Шурдоња Уздолje св. Трође / Пореклом су из Босне. Нема их више. Несумњиво су били сродни са својим презименацима у недалеком Брбнику. 183.120; 1.166

Шуша Биковично Село / Нема их више. Свакако су били у сродству са осталим Шушама по Далматини (видети). 211.288 - 289; 151.666

Шуша Бјелица св. Стефан 50 (9), 2 (-) Они су сродници Шуша у Нунићу. Имају породичне надимке Пупавци (Пуповци) и Мариновци. 25.284, 296, 298, 311.291; 151.666; ш.М. Н.К.

Шуша Брибрид св. Стефан 6 (1), 1 (-) Ерибурске Шуше су новији досељеници из Нунића (од тamoшњих Шуша). Предак им је био ковач. 303.121; 25.284; 151.666; М.Ј., ш.М.Б.МА.

Шуша Буковић 5 (1) Видети описе осталих Шуша, које су са њима у најсушњивом сродству. 211.313, 151.666

Шуша Гађелези 12 (3), 1 (-) Ово су свакако сродници Шуша у Нунићу, Карину Доњем и другим далматинским местима. 211.293 - 294; 151.666

Шуша Груси (Бришево) / Међу Србима иселеници из Далматије у Польску 1771 - 1774. године помињу се Петар Шуша из "Груса" са породицом. 103.114; 151.666

Шуша Дриниш / Понуђанијени православни Србин у Дринишу у првој половини 19. века био је Тодор Шуша. Нема их више. 226.13; 151.666

Шуша Карин Доњи св. Стефан 55 (5) Пореклом су из Колашца. Западни део Карина Доњег, у коме живе, насељен је касније од других делова тог Драгошан Шушин из Карина. Година 1789. помињу се у Карину православци Шуше. 303.121; 25.284; 81.286; 253.25; 211.316; 137.8; 151.666; ш.М.

Шуша Кистање св. Стефан 10 (1), 2 (-) Они су сродници Шуша у Нунићу. Имају породични надимак Вајићи. 303.121; 25.284, 303, 151.666; ш.М.

Шуша Колашац св. Стефан 207 (32) Сродни су са Шушама у Карину Доњем и Нунићу. Међу Србима иселеници из Далматије у Босну 1771 - 1774. године помињу се Лазо, Никола и Марко Шуша из Колашца са породицама. Имају породичне надимке: Караводићи, Мамулићи, Микоћи (Микићи), Мађари, Ивељићи, Каравајида, Куруџи, Мамулићи, Микоћи (Микићи).

Пајашиловићи, Пајојићи, Рапани, Солдатовићи, Шурићи и Ђамбари (Ђамбаш). 303.121; 25.284, 281, 293, 294, 296, 297, 298, 300, 301, 302; 211.288 - 289; 103.115; 151.666; ш.М.

Шуша Нунић св. Стефан 133 (20) Имају некакво магловито породично предње, које говори о пореклу из Далматие, обично бојоти их у везу са Далматином (у Равним Котарима, северозападно од Водице). Међу досељеницима из предела источно од Крке у Рајкошићи, Велим и Далматину. Нуниће Шуше имају породичне надимке: Марђићи, Невадићи (Неводићи, Неволђићи), Радуновићи, Доброте, Кунићи, Паупчићи, Лазаревићи, Илешковићи, Пилићи, Николећи, Парипушићи, Коштићи и Аћимовићи. Ови надимци су различите старости.

Кao пример њиховог настајања, можemo навести да је Павле (Паул) Шуша, по коме је настao надимак ограњка Паупчића, имао синове Коју и Лазара. Лазар је, опет, био родоначелник ограњка са надимком Лазаревићи. Лазарев син је био Јован, а његов, опет, Стево Шуша са породичним надимком Лазаревић, који је рођен 1886. године. Шуше су морале бити давно досељено у Нунић, пошто су се толико разодрили, да већ дуже времена припадници њихових различитих ограњака могу ступати у међусобне брачне односе. 303.121; 25.284, 290, 296, 297, 300; 23.78; 151.666; 310.21 - 22; 314.16, 46; 141.184; ш.М.

Шуша Пристег 20 (5) Свакако су у сродству са напред наведеним Шушама (видети описе тих породица). 211.313, 151.666

Шушак Бенковачко Село 10 (1) Свакако чине огранак породице Шушак из Смиљића, а сродни су и са својим презимењацима у Исламу Грчком (видети). 25.284; 151.666

Шушак Ислам Грчки 17 (3), 3 (-) И ова породица највероватније чини огранак Шушака из Смиљића. 211.315; 151.666

Шушак Смиљић 64 (8), 1 (-) Нема сумње да су Шушаки у Бенковачком Селу и Исламу Грчком сродници ове породице, највероватније њени иселени огранци. 211.315; 109.114; 151.666

Шушић Брибрид св. Никола (по другом извору слава им је св. Ј. ази) 15 (2) Највероватније су у даљем сродству са Бројним Шушама по Буковићи и Равним Котарима (видети описе тих фамилија). 303.121; 25.284; 151.666; М.Ј.; Б.МА.

SUMMARY

Serbs were present in Dalmatia in the middle ages, but their number was significantly increased in the first half of the 16th century. At that time orthodox Serbs became the most numerous nation in the large part of northern Dalmatia and stay most numerous till 1995. During the 17th century, especially during the Candian war (1645 - 1659) and First Morean war (1684 - 1699) there were many immigrations of Serbs from western Bosnia, Lika and other provinces. In the beginning of the 18th century, during the Second Morean war (1714 - 1718) there were only a few important immigrations. After that period, immigrations of Serbs almost completely stops and begins period of emigration of this population.

During the genocide committed by Croatian army in august 1995. (so called operation "Storm"), great number of Serbian civilians were murdered in northern Dalmatia and almost all Serbian population of this province fled.

This book represents attempt to register as much Serbian families in Dalmatia during the time as possible. If it is possible, for each family is attempted to present data about origin, mentions in historical documents, family nicknames and family feast.

ИЗВОРИ

Публиковани извори

- 1) Аличић Ахмед С, Поименични попис санџака вилајета Херцеговина, Оријентални институт у Сарајеву, *Monumenta turcica, Historiam Slavorum Meridionalium illustranta, tomus sextus*, серија II, дефтери, књ. 3, Сарајево 1985.
- 2) Аничич Јарко, Јанковићи, котарски јунаци, Истина, Лист Српске православне епархије далматинске, год. I, бр. 1, Книн јун 1988.
- 3) Аничич Јарко, Поп Петар Јагодић – Курица, Косовска народна читанка 1989, далматински Косово, Шибеник – Београд 1989.
- 4) Антольјак Стјепан, Изумирање и нестанак хрватског племства у околици Задра, Радови Института Ј.А.З.У. у Задру, св. 9, Задар 1962.
- 5) Антольјак Стјепан, Неколико података о досељењу Црногорца у Задар и околину Брибра, Историски записи, Орган Историског друштва Н.Р. Црне Горе, год. IV, књ. VII, свеска 10 – 12, октобар – децембар 1951, Четиње 1951.
- 6) Анушић М, О. фр. Мијо Котараши, Синђска Сломеница 1715 - 1965, Синђ 1965.
- 7) Ардалић Владимир, Буковица, народни живот и обичаји, Ј.А.З.У. Зборник за народни живот и обичаје, књ. 4, Загреб 1899.
- 8) Ардалић Владимир, Буковица, народни живот и обичаји, Ј.А.З.У. Зборник за народни живот и обичаје, књ. 7, Загreb 1902.
- 9) Ардалић Владимир, Виле и вјештице (Буковица у Далмацији), Ј.А.З.У. Зборник за народни живот и обичаје, књ. 22, Загreb 1917.
- 10) Ардалић Владимир, Вук, народни причање у Буковици (Далмација), Ј.А.З.У. Зборник за народни живот и обичаје, књ. 11, Загreb 1906.
- 11) Ардалић Владимир, Годишњи обичаји (Буковица у Далмацији), Ј.А.З.У. Зборник за народни живот и обичаје, књ. 20, Загreb 1915.
- 12) Ардалић Владимир, Обитељ у Буковици (Далмација) (Црте из народног приватног права), Ј.А.З.У. Зборник за народни живот и обичаје, књ. 11, Загreb 1906.
- 13) Атлагић Маријо, Кратак преглед прошlosti Острвице с освартом на обитељ Атлагић, Бенковачки крај кроз вјекове, Зборник 1, Бенковец 1987.
- 14) Бабић Иван, Скрадин и његово подручје у прошlosti, Скрадин 1986.
- 15) Бакотићи Љуjo, Срби у Далмацији од пада Млетачке Републике до уједињења, Београд 1991.
- 16) Бановић Васо, Граница долина, Загreb 1932.
- 17) Бардактаровић Мирко, Ровца, етнолошка монографија, Ц.А.Н.У. Посебна издана, књ. 17, Одјељење друштвених наука, књ. 3, Подгорица (Титоград) 1984.
- 18) Бакоч Александар, Жегар, порекло становништва, Филозофски факултет у Београду, Одјељење за етнологiju и антропологiju, Етноантрополошки проблеми – Монографије, књ. 29, Београд 2005.

- 19) Башацкија Мула Мустафа Шевки, Јьетопис (1746 – 1804), друго допуњено издање, Веселин Маслеша, Библиотека "Културно наслеђе", Сарајево 1987.
- 20) Белић Руди, Задар у народном препороду, Јубиларни број Народног листа (II национале 1862 – 1912.), Задар 1. октобра 1912.
- 21) Бељански Миленко, Сомборске породице, Сомбор 1969.
- 22) Бјелановић Живко, Имена становника мјеста Буковице, Библиотека знанstvenih дјела 6, Чакавски сабор, Сплит 1978.
- 23) Бјелановић Живко, Обитељски надимци у сјеверној Далмацији, *Onomastica Jugoslavica* 8, Загреб 1979.
- 24) Бјелановић Живко, Презимена сјевернодалматинског простора у исправама 17. вијека, С.А.Н.У, Одбор за историју Срба у Хрватској, Зборник о Србима у Хрватској 2, Београд 1991.
- 25) Бјелановић Живко, Речник антропонима Буковице, С.А.Н.У, Одељење језика и књижевности, Одбор за ономастику, Ономатолошки прилоги, књ. 10, Београд 1989.
- 26) Бјеловуци Никола Звонимир, Полуостров Рап (Пељешац), С.К.А, Српски етнографски зборник 23, Насеља и порекло становништва 11, Београд 1922.
- 27) Боговић Миле, Питање православне хијерархије у млетачкој Далмацији XVII и XVIII столећу, *Pontifica universitas gregoriana facultas historiae ecclesiasticae*, Загreb 1982.
- 28) Борбарић Вељко, Ономастика села Пустиљуха у централној Херцеговини, С.А.Н.У, Одељење језика и књижевности, Одбор за ономастику, Ономатолошки прилоги, књ. IX, Београд 1988.
- 29) Буџимир Милојко, Стремица од најстаријих времена, Стремица људи и дogađaji, Српско културно друштво "Зора", Удружење Срба из Хрватске, Завичајни клуб "Кинеска Крајина", Београд – Кини 2005.
- 30) Булајић Чедомир Сп, Вилуси, Библиотека "Хронике села" 30, Београд 1994.
- 31) Булајић Чедомир С. Родослов братства Булајић, Београд 1987.
- 32) Бурсаћ Слободан Бенцо, Перељко презимена у Голубићу, Голубић код Книна, природне одлике и животне прилике, Демократска иницијатива Книна, Одбор удружења Голубићана, Београд 2005.
- 33) Васић Милан, Етнички кретања у Босанској Крајини у 16. веку, Годиšnica Društva historičara BiH (посебан отисак), Сарајево 1963.
- 34) Веселиновић Јанко П, Голубић (Обровачани) кроз вијекове и данас, Голубић 2006. (књига добијена љубазношћу г. Вељка Кубата)
- 35) Вешовић Радослав – Јатош В, Племе Васојевићи, Сарајево 1935.
- 36) Влачић Јубо, Неколико документа из доба првог и другог покушаја унијања српских православних у Далмацији, Магазин сјеверне Далмације 1, Сплит 1934.
- 37) Војна енциклопедија, 4. том, Београд 1972.
- 38) Војна енциклопедија, 3. том, Београд 1973.
- 39) Врчић Вјеко, Вгрорска Крајина, Вгрораш 1972.
- 40) Врчић Вјеко, Жупе Имотске Крајине, 1. део, Имотски 1978.
- 41) Врчић Вјеко, Жупе Имотске Крајине, 2. део, Имотски 1980.
- 42) Врчић Вјеко, Неретванске жупе, Метковић 1974.
- 43) Врчић Вјеко, Племене Имотске Крајине развертана абецидним редом по жупама тога краја, Имотски 1996.
- 44) Вукановић Татомир, Дренница, друга српска Света Гора, Музеј у Приштини, Народна и Универзитетска библиотека у Приштини, Приштина 1998.
- 45) Вукмановић Јован, Конавли, антропogeографска и етнолошка истраживања, С.А.Н.У, Посебна издања, књ. DXXVII, Одељење друштвених наука, књ. 85, Београд 1980.
- 46) Вукмановић Јован, Паштровићи, антропogeографско – етнолошка истраживања, Цетиње 1960.
- 47) Вуковић Гордана, Недељко Љильана, Речник презимена Шајкашке (XVII и XIX век), Филозофски факултет у Новом Саду, Институт за јужнословенски језици, Нови Сад 1983.
- 48) Вулин Миодраг М, Змијањче и Змијањци (без места издавања) 1988.
- 49) Гавриловић Славко, Грађа за историју Војне границе у 18. веку, књ. 1, Банска крајина 1690 – 1783., С.А.Н.У, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа, 2. одељење – споменици на тубим језицима, књ. 28, Београд 1989.
- 50) Гавриловић Славко, Грађа за историју Војне границе у 18. веку, књ. 2, Банска крајина 17 – 18. век, С.А.Н.У, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа, 2. одељење – споменици на тубим језицима, књ. 34, Београд 1997.
- 51) Гавриловић Славко, Грађа о балканским трговцима у Угарској 18. века, царинарнице, књига друга, С.А.Н.У, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа, 2. одељење – споменици на тубим језицима, књ. 33, Београд 1996.
- 52) Гаковић Петар Н, Миграциони струјања на Крајини, Развитак, Година VII, Беогда Лука 1940.
- 53) Грабовача Филип, Цвјет разговора народа и језика илиричкога алпите рацакога, Ј.А.З.У, Старини писцих хрватских, књ. 30, Загреб 1951.
- 54) Грибы Манојло, Карловачко владичанство, I књ., Карловач 1891.
- 55) Грибијан Иван, Постанак и почетно uređenje војне рачине кинескога котара под Венецијом, Ј.А.З.У, Старине, књ. 52, Загреб 1982.
- 56) Гројевић Милица, Речник имена Бањског, Дечанског и Призренског аластерилистава у XIV веку, Београд 1986.
- 57) Гројевић Милица, Речник личних имена код Срба, Београд 1977.
- 58) Грујић Радослав М, Племенски речници Личко – Крбавске жупаније, Ј.А.З.У, Зборник за народни живот и обичаје Јужних Славена, 21 II, Гројевић 1917.
- 59) Гуњача Стјепан, Проблем ставака „Qualiter et cum quia recte...“ и познатог под називом „Pacta conventa“ и његово решење, Исправи и допуне старијој хрватској историји, књ. 4, Загреб 1978.

- 60) Гуњача Стјепан, *Tiniensis archaeologica – historica – topographica I*, Музей хrvatskih starina J.A.3.U, Старохрватска просвета, серија III, св. 6, Загреб 1958.
- 61) Гуњача Стјепан, *Tiniensis archaeologica – historica – topographica II*, Музей хrvatskih starina J.A.3.U, Старохрватска просвета, серија III, св. 7, Загреб 1959.
- 62) Гуњача Стјепан, Хрватско историјско Косово, Исправци и допуне старијој хрватској историји, књ. 3, Загреб 1975.
- 63) Гуњача Стјепан, Четврта старохрватска црква у Бискупiji код Книна и гробље око ње, Старохрватска просвета, Серија III, св. 2
- 64) Дедијер Јевто, Билећа Рудине, С.К.А. Српски етнографски зборник 5, Насеља српских земаља 2, Београд 1903.
- 65) Дедијер Јевто, Херцеговина, С.К.А. Српски етнографски зборник 12, Насеља српских земаља 6, Београд 1909.
- 66) Десница Бошко, Историја котарских усока, књ. 1, С.А.Н.У, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа, 3. одељење, књ. 13, Београд 1950.
- 67) Десница Бошко, Историја котарских усока, књ. 2, С.А.Н.У, Зборник за историју, језик и књижевност српског народа, 3. одељење, књ. 14, Београд 1951.
- 68) Десница Бошко, Једна непозната буна и један незнани мученик, Магазин сјеверне Далмације, II, Сплит 1935.
- 69) Десница Бошко, Неколико прилога историјском проучавању народне пјесме, Магазин Сјеверне Далмације 1, Сплит 1934.
- 70) Десница Бошко, Стојан Јанковић и усокча Далмација, приредио Срђан Воларевић, Београд 1991.
- 71) Десница Можанић, П. Народна буна у Буковици год. 1704, Бенковачка хроника, год. I, Бенковец 1953.
- 72) Динић Михаило, Дубровачка средњовековна караванска трговина, Српске земље у средњем веку, Београд 1978.
- 73) Добршиновић Голуб, Вук и сјеверна Далмација, Бенковачки крај кроз етвекове Зборнике 1, Бенковец 1987.
- 74) Добршиновић Голуб, Симо Матавуљ (1852 – 1908), Република Српска Крајина, Книн – Београд 1996.
- 75) Добринчић Секула, Доња Морача, Ц.А.Н.У, Посебна издања, књ. 19, Одељење друштвених наука, књ. 4, Подгорица (Титоград) 1984.
- 76) Доброта Радослав, Братишковачка парохија, Богословље, издаје Православни богословски факултет у Београду, год. XX (XXXV), св. 1 и 2, Београд 1976.
- 77) Доброта Радослав, Прота Дамјан Доброта, Алманах, Срби и православље у Далмацији и Дубровнику, Загреб 1971.
- 78) Ђаковић Лука, Прилози за демографску и синоностичку грађу Босне и Херцеговине, I, А.Н.У.Б.ИХ, Грађа, књ. 23, Одељење друштвених наука, књ. 19, Сарајево 1979.
- 79) Ердељановић Јован, Братоножићи, племе у Црногорским Брдима, С.К.А, Српски етнографски зборник 12, Насеља српских земаља 6, Београд 1909.
- 80) Ердељановић Јован, Кучи, племе у Црној Гори, С.К.А, Српски етнографски зборник 8, Насеља српских земаља 4, Београд 1907.
- 81) Ердеља овић Јован, О пореклу Буњеваца, С.К.А, Посебна издања LXXIX, Философски и филолошки списи, књ. 19, Београд 1930.
- 82) Ердељановић Јован, Постанак племена Пипера, С.К.А, Српски етнографски зборник 17, Живот и обичаји народи 10, Београд 1911.
- 83) Ердељановић Јован, Стара Црна Гора, С.К.А, Српски етнографски зборник 39, Насеља и порекло становништва 24, Београд 1926.
- 84) Зелић Герасим, Житије Герасима Зелића, свеска прва, Српска књижевна задруга, 36, Београд 1897.
- 85) Зелић Герасим, Житије Герасима Зелића, свеска друга, Српска књижевна задруга, 44, Београд – Загreb – Загreb 1898.
- 86) Зелић Герасим, Житије Герасима Зелића, свеска трећа, Српска књижевна задруга, 56, Београд 1900.
- 87) Зелић – Бућан Бенедикта, Попис пчанчана сплитске надбискупије 1725. године, Издања Хисторијског архива у Сплиту, св. 6, Сплит 1976.
- 88) Златовић Стјепан, Франоџић државе Пресват. Откупитељ и хрватски пук у Далмацији, Загreb 1888.
- 89) Иванић Душан, Књижевност, Република Српска Крајина, Книн – Београд 1996.
- 90) Иванић Душан, Часопис "Вук" Марка Цара, С.А.Н.У, Одбор за историју Срба у Хрватској, Зборник о Србима у Хрватској 1, Београд 1989.
- 91) Ивић Алекса, Друга себса Срба у Јумберак, Из прошlosti Срба Кумберчана, Сломеник С.К.А. 58, Други разред 49, Суботица 1923.
- 92) Ивић Алекса, Миражије Срба у Славонији, С.К.А, Српски етнографски зборник 63, Насеља и порекло становништва 21, Суботица 1926.
- 93) Ивић Алекса, Миражије Срба у Хрватску током 16, 17. и 18. столећа, С.К.А, Српски етнографски зборник 28, Насеља и порекло становништва 16, Суботица 1923.
- 94) Имена г.г. предчелицима, Србско – далматински алманах, Љубитељ просветштениja, бр. 3, Задар 1838.
- 95) Имена г.г. предчелицима, Србско – далматински алманах, Љубитељ просветштениja, бр. 4, Задар 1839.
- 96) Имена г.г. предчелицима, Србско – далматински алманах, Љубитељ просветштениja, бр. 5, Задар 1840.
- 97) Имена г.г. преимуверанта, Србско – далматински алманах, Љубитељ просветштениja, бр. 1, Карлштадт (Карловач) 1836.
- 98) Имена г.г. преимуверанта, Србско – далматински алманах, Љубитељ просветштениja, бр. 2, Карлштадт (Карловач) 1837.
- 99) Историја, Србско общество у Шибенику, Србско – далматински алманах, Љубитељ просветштениja, бр. 2, Карлштадт (Карловач) 1837.
- 100) Јадријановић Филип – Брајко, Главице кроз столећа, Сплит 1989.
- 101) Јањатовић Ђорђе, Презимена Срба у Босни, Сомбор 1993.

- 102) Јачов Марко, Аутобиографија Никодима Милаша, Историјски институт, Грађа, књ. 24, Мешовита грађа (*miscellanea*), књ. 12, Београд 1983.
- 103) Јачов Марко, Венеција и Срби у Далмацији у 18. веку, Земун 1987.
- 104) Јачов Марко, Правни саветници при млетачкој влади о православним у Далмацији и Боки Которској, С.А.Н.У., Стотеник CXXII, Одељење историјских наука 1, Београд 1981.
- 105) Јачов Марко, Сеоба Срба из Далмације у Русију 1758. године, Београд 1986.
- 106) Јачов Марко, Сеобе Срба у Далмацију и Боку Которску кроз векове, *Catena mundi I. Краљево - Београд 1992.*
- 107) Јачов Марко, Срби у млетачко-турским ратовима у 17. веку, Београд 1990.
- 108) Јелић Роман, Нињани у задарским црквеним матицама 16. и 17. столећа, Радови Института Ј.А.З.У. у Задру 16 - 17, Задар 1969.
- 109) Јелић Роман, Новиградски дистрикт, Ј.А.З.У. Завод за повијесне знаности у Задру, Радови 31, Задар 1989.
- 110) Јелић Роман, Полук имена свећеника, редовника и редовница у црквеним матицама св. Стошије у Задру (1569 - 1706), Задар 1990.
- 111) Јелић Роман, Смиљанићи - котарски срдари, Радови Завода Ј.А.З.У. у Задру 29 - 30, Задар 1983.
- 112) Јелић Роман, Становништво задарских отока 1608. године, Задарски оточји зборник, Повремена издања Народног музеја у Задру, свезак 1, Задар 1974.
- 113) Јелић Роман, Становништво Задра у другој половини 16. и почетком 17. столећа гледано кроз матице вјенчаних, Старине Ј.А.З.У. 49, Загреб 1959.
- 114) Јелић Роман, Становништво копненог дијела задарског подручја 1608. и 1695. Задарска ревија, год. 34, Задар 1985.
- 115) Јеремић Ристо, Хас Хоча, један стари попис људи и земаља, Гласник Географског друштва 11, Београд 1925.
- 116) Јиречек Константин, Историја Срба; Права книга до 1537. године (политичка историја), друго исправљено и допуњено издање, Београд 1952.
- 117) Јиречек Константин, Историја Срба, Друга књига (културна историја), Друго, исправљено и допуњено издање, Слово љубаве, Београд 1978.
- 118) Јиречек Константин, Романи у градовима Далмације током средњег века, С.А.Н.У., Зборник Константина Јиречека II, Посебна издања, књ. CCLVI, Одељење друштвених наука, Нова серија, књ. 42, Београд 1962.
- 119) Јовићевић Андрија, Ријечка Накија у Црној Гори, С.К.А., Српски етнографски зборник 15, Насеља српских земаља 7, Београд 1911.
- 120) Јокановић Милош, Племе Кучи, етничка историја, Београд 1995.
- 121) Јутронић Андреј, Браћ, Ј.А.З.У., Зборник за народни живот и обичаје 34, Загреб 1950.
- 122) Каравонић Милан, Динарска племена немањићког порекла (посебан отисак из "Развитка" за 1936/37. годину), Баня Лука 1937.
- 123) Каравонић Милан, Наследна кнїжевска породица у Змијаљу, Гласник Земаљског музеја 43, Сарајево 1931.
- 124) Каравонић Милан, Поуње у Босанској Крајини, С.К.А. Српски етнографски зборник 35, Насеља и порекло становништва 20, Београд 1925.
- 125) Каравонић Милан, Саничка Жупа, С.К.А. Српски етнографски зборник 46, Насеља и порекло становништва 29, Београд 1930.
- 126) Карапић Вук, Етнографски списи, Сабрана дела Вука Карапића, књ. 17, Просвета, Београд 1972.
- 127) Карапић Вук, Српски речник (1818), Сабрана дела Вука Карапића, књ. 2, Просвета, Београд 1966.
- 128) Карапић Стојан, Шибалић Вук Дробњак, породице у Дробњаку и њихово поријекло (Дробњак, Језера, Усқоци и Шарани), Београд 1997.
- 129) Kaser Karl, Grandits Hannes, Gruber Siegfried, Попис Лике и Крабве 1712. године, Обитељ, земљишни посјед и етничност у југозападној Хрватској, Српско културно друштво Просјета, Библиотека "Извори", Загреб 2003.
- 130) Качић Миошић Андрија, Разговор угодни народа словинскога, Корабљица, Пет столећа хrvatske književnosti, књ. 21, Загреб 1967.
- 131) Кашић Душан, Манастир Крупа (историјски преглед), Библиотека Православља, посебна издања, књ. 1, Београд 1967. (добијено љубазносју г. Ђорђа Шанове)
- 132) Кашић Душан Љ. Срби и православље у сјеверној Далмацији, Алманах, Срби и православље у Далмацији и Дубровнику, Загreb 1971.
- 133) Клаић Вјекослав, Хрватска племена од XII до XVI столећа, Рад Ј.А.З.У. 130, Загреб 1897.
- 134) Ковијанић Ристо, Помени црногорских племена у котарским споменицима (XIV - XVI вијек), књ. I, Историјски институт Црне Горе, Цетиње 1963.
- 135) Ковијанић Ристо, Помени црногорских племена у котарским споменицима (XIV - XVI вијек), књ. II, Историјски институт Црне Горе, Подгорица (Титоград) 1974.
- 136) Колумбић Јелена, Грбови задарских племићких обитељи почетком друге аустријске владавине Далмацијом, Радови Института Ј.А.З.У. у Задру 26, Задар 1979.
- 137) Кончаревић Вјадим, Карин на обали мора, град Каштел Стари, Буковић и Равни Котари, Београд 1998.
- 138) Коренић Мирко, Насеља и становништво С.Р. Хрватске 1857 - 1971, Ј.А.З.У. Дела, књ. 54, Загreb 1979.
- 139) Косор Карло, Дриниш под Венецијом, Качић, Зборник фрањевачке провиније Преса, Откупитељ 7, Сплит 1975.

- 140) Косор Карло, Дрниш у огледалу тиска за хрватскога народног препорода у Далмацији (1860 - 1921), Качић, Зборник франjeвачке провинције Преса. Откупитеља 8, Сплит 1976.
- 141) Косор Карло, Дрнишка Крајина за турскога владања, Качић, Зборник Франjeвачке провинције Преса. Откупитеља, 11, Сплит 1979.
- 142) Косор Карло, Иван Бушин - Рошо - хайдучки харамбаша, Качић, Зборник франjeвачке провинције Преса. Откупитеља 4, Сплит 1971.
- 143) Красићи Марх, Сува Река, Гласник Етнографског института С.А.Н.У., књ. VII, Београд 1959.
- 144) Крестић Василије, Петровић Никола, Протокол кнеза Милоша Обреновића 1824 – 1825, С.А.Н.У., Архив Србије, Посебна издања, књ. CDLX, Одељење историјских наука, књ. 1, Београд 1973.
- 145) Краоаштић Никола, Посета моме селу, Београд 2004. (њига добијена љубазношћу аутора)
- 146) Кулишић Шпиро, Неколики трагови балканског супрата у етногенези становништва Црне Горе и Херцеговине, Гласник Земаљског музеја, Етнологија, св. 34, Сарајево 1979.
- 147) Кучан Виктор, Борци бенковачког краја у бици на Сутјесци, Бенковачки крај изузје вјјекова, Зборник 1, Бенковец 1987.
- 148) Лаврентије епилос који моравички, Герасим Зелић, Библиотека Православље, посебна издања, књ. 1, Београд 1967. (додијено љубазношћу г. Ђорђу Шаоне)
- 149) Лазаревић Велимир, Српски именослов, одабране руковети, Београд 2001.
- 150) Лахман Откар, Прилог проучавању структуре становништва Макарске, Ј.А.З.У, Зборник за народни живот и обичаје, књ. 42, Загреб 1964.
- 151) Лексик презимена С.Р. Хрватске, Ј.А.З.У, Институт за језик, Загreb 1976.
- 152) Лопашić Радослав, Споменици Хрватске Крајине, књ. 2, Ј.А.З.У, Monumenta spectantia Slavorum Meridionalium, књ. 16, Загреб 1885.
- 153) Лопашić Радослав, Споменици Хрватске Крајине, књ. 3, Ј.А.З.У, Monumenta spectantia Slavorum Meridionalium, књ. 20, Загreb 1889.
- 154) Лубуринић Андрија, Дробњаци племе у Херцеговини, Београд 1930.
- 155) Јеветопис прав(ославне) цркве у Далмацији, Примјене догодишице, Србско – дalmatinски алманах, Јубилет просветштенија, бр. 1, Карлштадт (Карловача) 1836.
- 156) Јеветопис прав(ославне) цркве у Далмацији, Србско – дalmatinски алманах, Јубилет просветштенија, бр. 3, Задар 1838.
- 157) Јеветопис прав(ославне) цркве у Далмацији, Смртни случајеви, Србско – dalmatinски алманах, Јубилет просветштенија, бр. 5, Задар 1840.
- 158) Јубубић Шиме, Commissiones et relations Venetiae, tomus I, Ј.А.З.У, Monumenta spectantia Slavorum Meridionalium, vol. 6, Загreb 1876.
- 159) Мандић Живко, Повијесна антропонимија буњевачких Хрвата у Мајчарској, Будимпешта 1987.
- 160) Марјановић Милош Мишо, Јубач код Книна, Библиотека "Хронике села" 260, Београд 2004.
- 161) Марковић Мирко, Динара као сезонска планина сточара сјеверне Далматије, Ј.А.З.У, Зборник за народни живот и обичаје, књ. 51, Загreb 1989.
- 162) Маројевић Радисав, Жупа Никшићка (прилоз за монографију), Никшић, 1985.
- 163) Марчић Луцијан, Антропогеографска испитивања по севернодалматинским острвима (Раб, Паг, Вир), С.К.А, Српски етнографски зборник 38, Насеља и порекло становништва 23, Београд 1926.
- 164) Марчић Луцијан, Задарска и шибенска остраста, С.К.А, Српски етнографски зборник 46, Насеља и порекло становништва 26, Београд 1930.
- 165) Марчић Луцијан, Становништво Задра, Гласник Географског друштва 14, Београд 1928.
- 166) Медаковић Дејан, Српска уметност у Далмацији и Хрватској, Република Српска Крајина, Книж - Београд 1996.
- 167) Месаровић Бранислав, Сеобе у Далмацију и Истру од 1371. до 1540. године, Београд 1986.
- 168) Милаш Никодим, Православна Далмација, Београд 1989.
- 169) Милаш Никодим (Е. Н. М.), Спис о историји православне цркве у Далматинско – истирајском владичанству од 15. до 19. века, књ. I, Задар 1899.
- 170) Милеуснић Слободан, Манастир Драговић, Врлика (без године издања) (додијено љубазношћу г. Ђорђу Шаоне)
- 171) Милићевић Ристо, Херцеговачка преимена, Библиотека "Баштина", Београд 2005.
- 172) Милојевић Боривоје Ж, Купрешко, Вуковско, Равно и Гламочко Поље, С.К.А, Српски етнографски зборник 25, Насеља и порекло становништва 13, Београд 1923.
- 173) Милојевић Боривоје Ж. О привреди и насељима у долинама Цетине и Крке (посебан отисак из "Гласника Географског друштва 11"), Београд 1925.
- 174) Милутиновић Коста, Божидар Петрановић и Далмација (половод 100 - годишњице његове смрти), Радови Института Ј.А.З.У у Задру 22 - 23, Задар 1976.
- 175) Милутиновић Коста, О покрету Срба католика у Далмацији, Дубровнику и Боки Которској 1848 – 1914, С.А.Н.У, Одбор за историју Срба у Хрватској, Зборник о Србима у Хрватској 1, Београд 1989.
- 176) Милутиновић Коста, Од Стојана Јанковића до Владана Десицића, посебан отисак из листа "Задарска ревија", бр. 1, Задар 1968.
- 177) Михајл Јубубић Ј, Јубине са околнином, Јубине 1975.
- 178) Мишић Вељко Ђ, Св. Спас у Цетини, Београд - Книж 1994.

- 179) Мрђен Војислав, Синобади - кнински сердари и витезови, Истина, Лист Српске православне епархије далматинске, год. I, бр. 2, Книн 1988.
- 180) Мрђен Слободанка, Ономастика села у глатомачком крају, С.А.Н.У., Одељење језика и књижевности, Одбор за ономастику, Ономатолошки прилоги, књ. 11, Београд 1990.
- 181) Мркоњић Петар, Средње Полимље и Потарје, С.К.А., Српски етнографски зборник 4, Насеља српских земала 1, Београд 1902.
- 182) Накићеновић Саво, Божа, С.К.А., Српски етнографски зборник 20, Насеља српских земала 9, Београд 1913.
- 183) Накићеновић Саво, Книнска Крајина, Београд - Книн 1990.
- 184) Нешковић Виколет, Досељавање "Далматинаца", Српска зора, год. 1, бр. 3/4, Книн 1991.
- 185) Никитић Гојко, Административни речник места Краљевине Југославије, Београд 1931.
- 186) Нишкановић Мирослав, Прилог проучавању становништва Змијњаца, о поријеклу становништва Горњег и Доњег Раткова и Стражника, Гласник Земаљског музеја, Етнологија, св. 33, Сарајево 1978.
- 187) Нишкановић Мирослав, Становништво села Герзова, Гласник Земаљског музеја, Етнологија, Нова серија, св. 40, Сарајево 1985.
- 188) Нова енциклопедија у боји, Вук Караџић, Larousse, II, Л – Ш, Београд 1978.
- 189) Новаковић Илија, Сурдул – Бошњаница, Стрмица људи и догађаји, Српско културно друштво "Зора", Удружење Срба из Хрватске, Завичајни клуб "Книнска Крајина", Београд – Книн 2005.
- 190) Обад Стијепо, Господарска и друштвена структура Бенковца у првој половини двадесетог столећа, Бенковачки крај кроз вјекове, Зборник 2, Бенковец 1988.
- 191) Обрадовић Доситеј, Живот и прикљученија Димитрија Обрадовића, нареченога у калуђерствоту Доситеја, I, С.К.З., 1, Београд 1892.
- 192) Омашић Вјеко, Катаклизи трогирског дијела "Нове стечевине" из 1711. године, Издање Хисторијског архива у Сплиту, св. 8, Сплит 1974.
- 193) Павићић Стјепан, Себо и насеља у Лици, Ј.А.З.У., Зборник за народни живот и обичаје 41, Антропологичко-географска истраживања 3, Загреб 1962.
- 194) Палавестра Влајко, Народна предања о старом становништву у динарским крајевима, Гласник Земаљског музеја, Етнологија, нова серија, бр. 20/21, Сарајево 1966.
- 195) Пејић Марко, Баччија Грго Именослов бачких Ђуњеваца, Матица српска, Одељење за књижевност и језик, Лексикографска издања, њ. 2, Ономастички речници, књ. 1, Нови Сад – Суботица, 1994.
- 196) Перчић Данко, Пане Саблин и политичке и економске прилике у Далмацији у другој половини 19. века, Стрмица људи и догађаји, Завичајни клуб "Книнска Крајина", Београд – Книн 2005.
- 197) Перчић Шиме, Неколико фрагмената из економске повијести Скрадина у XIX столећу, Ј.А.З.У., Институт за повијесне знаности у Задру, Радови 31, Задар 1989.
- 198) Перчић Шиме, Обровац као трговиште, Радови Центра Ј.А.З.У. у Задру 26, Задар 1979.
- 199) Перуничић Бранко, Град Ваљево и његово управно подручје 1815 – 1915, Ваљево 1973.
- 200) Перуница Коста Радов, Опутна Рудина, Београд 1989.
- 201) Петрић Марија, Поријекло становништва, Ливадијско Поље, Гласник Земаљског музеја, Етнологија, св. 16, Сарајево 1961.
- 202) Петров Станко, Запамћења фра Петра Баччића, Хрватска душа, Алманах хrvatskih katoličkih svećenika, 3 – 4 год, Вире 1924 – 1925.
- 203) Петровић Даница, О певачу и појану у "Србско – далматинском магазину", С.А.Н.У., Одбор за историју Срба у Хрватској, Зборник о Србима у Хрватској 1, Београд 1989.
- 204) Петровић Раде, Бенковачки крај у национално – политичким борбама у доба народног пропрода у Далмацији (1860 – 1880), Бенковачки крај кроз вјекове, Зборник 1, Бенковец 1987.
- 205) Петровић Растислав, В. Писма Симеона Кончаревића, С.А.Н.У., Одбор за историју Срба у Хрватској, Зборник о Србима у Хрватској 1, Београд 1989.
- 206) Пилья Петар, Моја сјећања, Бенковачки крај кроз вјекове, Зборник 2, Бенковец 1988.
- 207) Плавша Јован, Становништво Книнске Крајине до пада Републике Српске Крајине, Универзитет у Новом Саду, Природно – математички факултет, Институт за географију, Научна монографија, Нови Сад, 1997.
- 208) Плавша Јован, Стрмица, Стрмица људи и догађаји, Српско културно друштво "Зора", Удружење Срба из Хрватске, Завичајни клуб "Книнска Крајина", Београд – Книн 2005.
- 209) Пленча Душан, Книнска ратна времена 1850 – 1946, Книн – Дрини – Буковица – Равни Котари, Загreb 1986.
- 210) Под теретом ратова и година, Алманах, Срби и православље у Далмацији и Дубровнику, Загreb 1971.
- 211) Поповић досад, утврђених имена епархијана српскоправославне епархије далматинске који су страдали за време II светског рата од 1941. до 1945. године, Косовска народна читкана 1989, Далматинско Косово, Шабачки - Београд 1989.
- 212) Поповић Марко Миљанов, Племе Кучи у народној прици и јјесми, Ц.А.Н.У., Сабрана дјела Марка Миљанова Поповића, I, Подгорица (Титоград) 1989.
- 213) Радека Милан, Горња Крајина или Карловачко владичанство, Загreb 1975.
- 214) Радека Милан, Грађа о српским школама у С(еверној) Далмацији, Алманах, Срби и православље у Далмацији и Дубровнику, Загreb 1971.

- 215) Радека Милан, Дјело Душана Берића, Алманах, Срби и православље у Далмацији и Дубровнику, Загреб 1971.
- 216) Радека Милан, Прилози о споменицима културе код Срба у сјеверној Далмацији, Алманах, Срби и православље у Далмацији и Дубровнику, Загреб 1971.
- 217) Радиновић – Калларовић Љиљана, Презимена у Голубићу и надимци фамилија, Голубић код Книна, природне одлике и животне прилике, Демократска иницијатива Кин, Одбор удружења Голубићана, Београд 2005.
- 218) Радиновић – Калларовић Љиљан, Чепина Ђуро Маћи, Занимљивости, Голубић код Книна, природне одлике и животне прилике, Демократска иницијатива Кин, Одбор удружења Голубићана, Београд 2005.
- 219) Радиновић – Калларовић Љиљана, Чепина Ђуро Маћи, Обичаји и веровања, Голубић код Книна, природне одлике и животне прилике, Демократска иницијатива Кин, Одбор удружења Голубићана, Београд 2005.
- 220) Радуловић Јован, Владан Десница (1905 – 1967), Република Српска Крајина, Кин – Београд 1996.
- 221) Радуловић Јован, Стојан Јанковић (Митровић) (+1687), Република Српска Крајина, Кин – Београд 1996.
- 222) Рађеновић Петар, Белјајско Поље и Бравско, С.А.С.А., Српски етнографски зборник 35, Насеља и порекло становништва 20, Београд 1925.
- 223) Рађеновић Петар, Села парохији Крњешићу у Босни (код Петровца), С.А.С.А. Српски етнографски зборник 25, Насеља и порекло становништва 13, Београд 1923.
- 224) Рађеновић Петар, Унац, С.А.С.А. Српски етнографски зборник 56, Насеља и порекло становништва 30, Београд 1948.
- 225) Раосављевић Рајко, Морача Ровача, Колашин, Београд 1989.
- 226) Рашковић Душан, Зорица Славко, Донишићи Крајина, људи и догађаји, Београд - Дриниш 1994.
- 227) Речник српскохрватског књижевног и народног језика, књ. 10, С.А.Н.У. Институт за српскохрватски језик, Београд 1978.
- 228) Речник српскохрватског књижевног и народног језика, књ. 11, С.А.Н.У. Институт за српскохрватски језик, Београд 1981.
- 229) Речник српскохрватског књижевног и народног језика, књ. 12, С.А.Н.У. Институт за српскохрватски језик, Београд 1984.
- 230) Речник хрватскога или српскога језика, дис 5, Ј.А.З.У. Загреб 1898 – 1903.
- 231) Речник хрватскога или српскога језика, дис 6, Ј.А.З.У. Загреб 1904 – 1909.
- 232) Родословне таблице и гробови српских династија и властеле, Београд 1991.
- 233) Роџа Стјепан, Крсто витез Кулишић, народни борац, Јубиларни број Народног листа (Il nazionale 1862 – 1912), Задар 1. октобра 1912.
- 234) Рубић Иво, Подриjetlo становništva otoka Šoltje, С.А.Н. Српски етнографski зборник 74, Насеља и порекло становништва 36, Београд 1960.
- 235) Русић Бранислав, Насељеничко село Сретеново крај Дојранског Језера, Гласник Етнографског института С.А.Н.У. књ. 8, Београд 1959.
- 236) С. М. А. Житије блаженочочившег Никанора Богуновића Сточића, Србско – дalmatinski almanah, Јубилеј просветштенија, бр. 5, Задар 1840.
- 237) С. Р. Матавуљ Стевана Симића, поводом 80. годишњице смрти, Истина, Лист Српске православне епархије дalmatinske, год. I, бр. 1, Кин јун 1988.
- 238) Сава, епископ шумадијски, Никодим Милаш (1845 – 1915), Република Српска Крајина, Кин – Београд 1996.
- 239) Самарџић Радован, Борба Дубровника за останак после великог земљотреса 1667. године, архијска грађа 1667 – 1700, С.А.Н.У., Зборник за историју, језик и књижевност српског народа, III одељење, књига XIX, Београд 1960.
- 240) Свештеник Лазар Вујиновић, Косовска народна читанка 1989, дalmatinsko Kosovo, Шибеник – Београд 1989.
- 241) Синдик Илија, Дубровnik и околина, С.А.С.А. Српски етнографски зборник 38, Насеља и порекло становништва 23, Београд 1926.
- 242) Синобад Милош Н. Племе Синобад 1600 – 2000, Београд 2000.
- 243) Сјеран Немања, Речник италијанско – српскохрватски, српскохрватско – италијански, треће издање, Обод, Цетиње (без године издаваша)
- 244) Скарић Владислав, Поријекло православнога народа у сјеверозападној Босни, Гласник Земаљског музеја 30, Сарајево 1918.
- 245) Смаиловић Исмет, Муслиманске имена оријенталног порекла у Босни и Херцеговини, Институт за језик и књижевност у Сарајеву, Одељење за језик, Монографије I, Сарајево 1977.
- 246) Смиљанић Илија, дalmatinsko Kosovo, етно – грађа, Београд 2006.
- 247) Смиљанић Илија, Смиљанићи 1600 – 2004, Српско културно друштво Зора, Кин – Београд 2004.
- 248) Солдо Јосип Анте, Вјести из бискупских визитација Кинске Крајине тijekom XVIII stoljeća, Кински зборник, Матија хrvatska, Зборници и монографије, Загreb 1993.
- 249) Солдо Јосип, Етничке промене и миграције становништва у Синском Крајинском крајем 17. и почетком 18. stoljeća, Зборник Цетињске Крајине 4, Син 1989.
- 250) Солдо Јосип Анте, Жупа св. Николе Бајалић – Обровац, Сплит 1978.
- 251) Солдо Јосип, Земљопис од породице Ловрић из Синја у XVIII stoljeću, Радови Института Ј.А.З.У. у Задру 19, Задар 1972.
- 252) Солдо Јосип, Прилози за упознавање Синја под Венецијом, Синска споменица 1715 – 1965, Син 1965.
- 253) Солдо Јосип Анте, Франачевачки самостан у Карини, Каћин, Зборник франачевачке провиније Преса, Откупитеља б. Сплит 1974.

- 254) Слахко Фехим Џ, Један турски попис Сиња и Врлике из 1604. године, *Acta historico – оесополитика lugoslaviae*, vol. 12, Загреб 1985.
- 255) Слахко Фехим Џ, Складинска нахија 1574. године, *Acta historico – оесополитика lugoslaviae*, vol. 16, Загреб 1989.
- 256) Слахко Фехим Џ, Сплитско запеље у првим турским пописима, *Acta historico – оесополитика lugoslaviae*, vol. 13(1), Загреб 1986.
- 257) Станојевић Глигор, Далматинске крајине у 18. вијеку, Историјски институт у Београду, Просвета, Београд - Загreb 1987.
- 258) Станојевић Глигор, Далмација у доба Морејског рата 1684 – 1699, Из ратне прошлости наших народа, књ. 42, Редовна издања, књ. 24, Београд 1962.
- 259) Станојевић Глигор, Југословенске земље у млетачко – турским ратовима 16 – 18. века, Историјски институт у Београду, Посебна издања, књ. 14, Београд 1970.
- 260) Станојевић Глигор, Попис становништва и земље у окolini Задра из 1756. године, Историјски институт, Мешовита грађа, XVI, Београд 1987. (додјењено љубазношћу г. Вељка Кубат)
- 261) Станојевић Глигор, Попис становништва, стоке и земље села Горње Бильче и Корлат из 1749. године, Гласник Етнографског института С.А.Н.У. књ. 25, Београд 1976.
- 262) Старчевић Коријеља Јурин, Демографска кретања у селима средњодалматинског запеља у 18. и почетком 17. столећа (додјењено љубазношћу г. Вељка Кубат)
- 263) Статистика, Преглед парохија, цркви, свајаштенства и душа у прав(ославан) Епархији далматинској, Србско – далматински алманах, Љубитељ просвештења, бр. 2, Карпштадт (Карловап) 1837.
- 264) Стевановић Драгољуб, У Србији презимена званично уведена средином 19. века, Политика, Београд недеља 15. новембар 1998.
- 265) Стојановић Љубомир, Стари српски записи и натписи, књ. 1, С.А.Н.У. Народна библиотека Србије, Матица српска, Фототипска издања, књ. 4, Београд 1982.
- 266) Стојановић Љубомир, Стари српски записи и натписи, књ. 3, С.А.Н.У. Народна библиотека Србије, Матица српска, Фототипска издања, књ. 7, Београд 1984.
- 267) Стојанчевић Владимира, Из историје унијаћења Срба у Далмацији 1831 – 1836. године, С.А.Н.У. Одбор за историју Срба у Хрватској, Зборник о Србима у Хрватској 3, Београд 1995.
- 268) Стојковић Марјан, Подгора у 17. столећу, Ј.А.З.У., Зборник за народни живот и обичаје, књ. 29, Загreb 1933.
- 269) Стошић Крсто, Галерија угледних Шибенчана, Шибеник 1936.
- 270) Стошић Крсто, Села шибенског котара, Шибеник 1941.
- 271) Трифковић Стјепо, Трифковић Владимира, Сарајевска околина: I спрских земаља 5, Београд 1908.
- 272) Ђоровић Владимир, Историја Босне, прва књига, С.К.А. Посебна издања, књ. CXXIX, Друштвени и историски списи, књ. 53, Београд 1940.
- 273) Ђурић Хајрудин, Последњи ливањски капетан Ибрахим-бег II Фирдус, Гласник Земаљског музеја, Историја и етнографија, св. 12, Сарајево 1957.
- 274) Јевић Анте, Имотска Крајина, Сплит 1954.
- 275) Јевић Анте, Имотска Крајина у доба народнога препорода, Качић, Зборник франjeавачке провиније Пресв. Откупитеља 11, Сплит 1979.
- 276) Уранија Валентин, Биоградски партизански вод, Радови института Ј.А.З.У. у Задру, св. 18, Задар 1971.
- 277) Урош Мишић, Дмитровић Јово, Тромеђа три међе једног народа, Београд - Книг 1994.
- 278) Урхако Миливоје М, Виноградарска лексика Братишковаца, Прилоги пручавању језика 18, Институт за јужнословенске језике Филозофског факултета у Новом Саду, Нови Сад 1982.
- 279) Усоковић Радоје М, Исевље Никишић, Зборник радова посвећен Јовану Цвијићу поводом тридесетогодишњице научног рада од пријатеља и сарадника, Београд 1924.
- 280) Фамилија Деде – Митровић иначе Јанковић, Србско – далматински алманах, Љубитељ просвештења, бр. 5, Задар 1840.
- 281) Ферменциј Еуз бије, Acta Bosnae, Ј.А.З.У. Monimenta spectantia Slavorum Meridionalium, књ. 23, Загreb 1852.
- 282) Филипи Амос Рубе, Биоградско - вранско приморје у доба млетачко - тursких ратова, Радови Института Ј.А.З.У. у Задру 19, Задар 1972.
- 283) Филиповић Миленко С, Височак Нахија, С.К.А. Српски етнографски зборник 43, Насеља и порекло становништва 25, Београд 1928.
- 284) Филиповић Миленко С, Богошња и Биоча, С.К.А. Српски етнографски зборник 46, Насеља и порекло становништва 26, Београд 1930.
- 285) Филиповић Миленко С, Порекло, старост и распространљеност топонима и антропонима „Штрпци“, Географски преглед, св. 8 - 9, Географско друштво БИХ, Сарајево 1964 - 1965.
- 286) Филиповић Миленко С, Рама у Босни, С.А.Н.У. Српски етнографски зборник 69, Насеља и порекло становништва 35, Београд 1955.
- 287) Филиповић Миленко С, Мићевић Љубо, Поповић у Херцеговини, Научно друштво Н.Р. Б.И.Х. Дела, књ. 15, Одјељење историјско - филолошких наука, књ. 11, Сарајево 1959.
- 288) Форетић Винко, Неколико напомена о становништву и насељима отока Корчуле, Ј.А.З.У. Зборник за народни живот и обичаје, књ. 45, Загreb 1971.
- 289) Халиловић Сенадиз, Из ономастике југословенске Херцеговине и јужне Далмације, С.А.Н.У. Одељење језика и књижевности, Одбор за ономастику, Ономатопошки прилоги 12, Београд 1996.
- 290) Храбак Богумил, Влашка и ужичка кретања у северној Далмацији у 16. столећу, Бенковачки крај кроз вјекове, Зборник 2, Бенковача 1988.

- 291) Храбак Богумил, Никшић до почетка 19. века, Београд 1997.
- 292) Храбак Богумил, О херцеговачким влашким катунима према пословној њезини Дубровчанима Џивана Пritchinsonића, Гласник Земаљског музеја, Историја и етнографија, св. 11, Сарајево 1956.
- 293) Храсте Мате, Антропонимија и топонимија општине хварске, Хрватски дијалектопошки зборник 1, Ј.А.З.У, Загреб 1956.
- 294) Цвјитановић Владислав, Глаголијска мадрикула светог Миховила у Врсima (код Ниша), Радови Института Ј.А.З.У у Задру 19, Задар 1972.
- 295) Цвјитановић Владислав, Отоци Иж и Премудра, Радови Института Ј.А.З.У у Задру, књ. 1, Задар 1954.
- 296) Цвјитановић Владислав, Прилог познавању културне повијести на задарском подручју (глаголица), Радови Института Ј.А.З.У у Задру 10, Задар 1963.
- 297) Црјетковић Кирил, Аутобиографија протосинђела Кирила Црјетковића, приредио Димитрије Руварац, С.К.А, Београд 1898.
- 298) Чолак Никола, Ставље у Кинеској Крајини при паду Млетачке републике године 1797, Задарска ревија, год. 5, Задар 1956.
- 299) Чоловић Бранко, Црква светог Јована у Старици, Старица људи и догађаји, Српско културно друштво "Зора", Удружење Срба из Хрватске, Завичајни клуб "Кинеска Крајина", Београд - Кин 2005.
- 300) Чоралић Ловорка, Карбби Дамир, Прилог проучавању демографског развијатва Кине од 1825. до 1857, Кински зборник, Матица хrvatska, Загреб 1993.
- 301) Чулиновић - Константиновић Весна, Живот и социјална култура сточарских становништава под Динаром, Ј.А.З.У, Зборник за народни живот и обичаје, књ. 51, Загреб 1989.
- 302) Ција Миростлав, Са Купрејашке висоравни – монографија родног краја, Стеничевић – Купрес 1970.
- 303) Шварић Борислав, Буковица и Котари, Београд 1998.
- 304) Шематизам: Православне епархије далматинске и истриске за годину 1898, Задар 1898.
- 305) Шематизам Православне српске епархије пакracke за годину 1898, Пакrac 1898.
- 306) Шимундић Мате, Двој давних особних имена из шибенскога краја (IX), С.А.Н.У, Одељење језика и књижевности, Одбор за ономастичку, Ономатопојски прилози XI, Београд 1990.
- 307) Шкаљић Абдулах, Туризам у српскохрватском језику, пето издање, Сарајево 1985.
- 308) Шобајић Петар, Дабарско Поље у Херцеговини, С.А.Н, Српски етнографски зборник 67, Насеља и порекло становништва 34, Београд 1954.
- 309) Шобајић Петар, Корјенићи, Гласник Етнографског музеја на Цетињу 4, Цетиње 1964.
- 310) Шобајић Петар, Никшић (Оногашт), Посебна издања Географског друштва, св. 22, Београд 1938.

- 311) Шулук Анте, О презименима, именима и језику старог Шибеника, Повремена издања Музеја града Шибеника, св. 6, Шибеник 1981.
- 312) Шулук Анте, Становништво Шибеника од почетка 19. столећа до краја седамдесетих година, посебан отисак из књиге "Далмација 1870.", Задар 1972.
- 313) Шуша Мило, Шуша из Нунића, родослов 1805 – 2005. године, Београд 2005.
- 314) Шуша Обрад, Потомство Шуша Лазара и његових "Лазаревића", Београд 2005.

Подаци са интернет презентација

- I Подаци са интернет презентације www.benkovic.co.yu
- II Подаци са интернет презентације vrlika.free.fr/lime
- III Александар Бачко, О Србима Имотске Крајине, интернет презентација "Српски деслот" www.srpskidespot.org.yu
- IV Александар Бачко, Отишаки Петровићи, интернет презентација "Српски деслот" www.srpskidespot.org.yu
- V Александар Бачко, Три срдечне голубљике породице, интернет презентација "Српски деслот" www.srpskidespot.org.yu
- VI Дубравица, текст на интернет презентацији www.visovac.hr
- VII Лишане Тињско, текст на интернет презентацији www.visovac.hr
- VIII Анте Јаша, Градитељство у Кукучици, текст на интернет презентацији free-zd.hinet.hr/jasa/graditeljstvo
- IX Подаци са интернет презентације Задарске надбискупije zadar.hbk.hr
- X Подаци са интернет презентације Биљане Горње www.biljanegoranje.tk
- XI Невенка Безић Божанкић, Католички живаљ Дринске жупе од 1705. до пада Млетачке Републике 1797, текст на интернет презентацији www.visovac.hr

Рукописи

- Ј.Д. – Душан Јованчевић, Скица за генеалошко стабло породице Јованчевић – Зекић кроз упоредка историјска забивања

Информатори

- А.М. – Аријант Мирко, родом из Косара
 А.М.С. – Аманоевић Милан, родом из Врбника и његов син Аманоевић Слободан
 Б.А. – Бачко Александар, подаци наведени по сопственом сазнању аутора или од информатора чије је име остало незабележено; различити незаведени записи, претисци, белешке и фотокопије.

БА.Н. – Бачковић Ненад, родом из Кукара
Б.Б. – Бачко Ђошко, пореклом из Рамљана
Б.В. – Бачко Војин И., родом из Рамљана
Б.ВА. – Бачко Васо, родом из Рамљана
Б.ВЛ. – Бачко пок. Владислав Љ., пореклом из Книна
Б.Ђ. – Бодрожић Ђура, родом из Колане
Б.Ђ.П. – Бачко Ђура, родом из Рамљана и његов син Бачко Петар
Б.И. – Бобаша Илија, родом из Глушаца
Б.Ј.Б. – Ђелобрк Божко, пореклом из Цивљана
Б.Ј.Н. – Ђелан Никола, родом из Орила
Б.Љ. – Бачко пок. Љубиша В. из Книна
Б.М. – Бачковић Марко, родом из Кукара
Б.МА. – Ђелић Марко, родом из Брибара
Б.Н. – Бачко Никола, родом из Рамљана
Б.Н.К. – Бачковић Никола, родом из Кукара
Б.Н.П. – Билић Никола, родом из Цивљана и његов син Билић Петар
Б.П.Ч. – Бачко Петар и Бачко Чедо, браћа, родом из Рамљана
Б.С. – Брехић Сејетлана
Б.С.В. – Бенић Сава, родом из Бргуда и његов син Банић Влада
Б.Т. – спруга Петра Бачка (бевојачко презиме Тркуља), родом из Зејерица
В.Р. – Вуковић Радомир, родом из Цетине
В.С. – Вуковић проф. Саво, пореклом из книнске Полаче
Г.Д. – Гуска Дина, пореклом из Падјена
Г.И. – Граовић Илија, родом из Штимкова
Г.П. – Гроzdанић Предраг, пореклом из Жегара
Д.Д. – Дрндаћ Ђарко, родом из Ереника
Д.С. – о. Дрча Сава, парох жегарски
З.Д. – Зеленовић Драган, пореклом из Цивљана
Ђ.Ђ. – подаци добијени с објекта Ђидић, рђ. Јуричић
Ј.Ј. – Јанковић Јелена, по женској линији пореклом од Буловића из Бителци
Ј.М. – Јањић Момир, родом из Кричака
Ј.Н. – Јојчић Никола, пореклом из Заслава код Грахова
КА.Д. – Каназир Џушан, пореклом из Мокра Гоља
К.В. – Кубат Вељко, родом из Жегара (усмене информације; различити незаведени записи, прелиси и белешке)
К.Д. – Кнежић Драган, родом из Конјеврате
К.Ж. – Козачевић Желько
К.Ј. – Каравићић Јована
К.К. – Кончаревић др. Ксенија, пореклом из Карина
К.Н. – Кривошић Никола, родом из Отишнића
К.НЕ. – Ковачевић Небојша, пореклом из Жегара
К.НИ. – Комазец Никола, родом из Жегара
КО.Д. – Ковачић Драган, пореклом из Засека код Стремице
ЛА.В. – Лукић Адам, родом из Кричака и његов син Лукић Владимир

МА. – Маринковић Александар, пореклом из Шибуљине
МИ. – подаци прикупљени од стране Мојсиповић Игора
М.Ј. – Милошевић Јанко, родом из Брибира
Н.Б. – Надовеза др. Бранко, пореклом из Ћићева
Н.Ж. – Ненадић Желько, родом из Дабра
Н.К. – Новаковић др. Коста, родом из Бјелине
О.В. – Одакић Вељко, родом из Небрижевца код Имотског
О.С.Ј. – Орловић Јованка рођена Самарџић из Жегара
П.М. – Петровић Милан, пореклом из Отишнића
П.Р. – Пуповић Рађе, родом из Ђильана Горњих
П.С. – Поповић Симеон, родом из Јагодње Горње
Р.Б. – Ромић Башко
Р.Д. – Радека Џушан, родом из Карина
Р.М. – подаци прикупљени од стране Рођенков Миодрага
С.Б. – Соколић Бојан, пореклом из Мебејде
Т.С.М. – Тишима Стеван, према подацима добијеним од пок. Милана
Тишиме, рођеног у Ивошевцима
Ћ.М. – Ћустић Милорад
У.Ј. – Ушљебрка Јован, родом из Жегара
Ц.М. – Цупаћ Марко, пореклом из Корлате
Ц.Н. – Церовић Никола, родом из Стремице
Ш.Ђ. – Шељња Ђорђе, пореклом из Крупе
Ш.М. – Шуша др. Миле, родом из Нунића

ГЛАВНИ ПОКРОВИТЕЉИ ПРОЈЕКТА

На овом месту бисмо још једном желели да изразимо нашу најдубљу захвалност нашим љубазним покровитељима, без чије помоћи овај пројекат не би угледао светлост дана. Њихова искрено и несебично ангажовање чини саму основу ових страница.

Вељко Кубат

Велики покровитељ монографије о српским породицама у Далматији је господин Вељко Кубат. Господин Кубат, рођени Далматинац из Жегара, данас живи у Норвешкој и председник је Српско – норвешког удружења за Нордланд. Господин Вељко Кубат био је главни покровитељ и иницијатор монографије „Жегар порекло становништва”, која је 2005. године угледала светлост дана, као 29. књига едиције „Етноантрополошки проблеми - монографије” Одељења за етнологију и антропологију Филозофског факултета у Београду. Господин Кубат је коаутор, иницијатор и главни покровитељ књиге „Крупа и Голубин”, која је тренутно у настајању.

Милорад Ђустић

Велики покровитељ ове монографије је господин Милорад Ђустић. Господин Ђустић потиче од породице која слави св. Игњатија и која припада старом и разгранатом роду Малешеваца, чији органици постоје и у Далмацији. Господин Ђустић је пореклом из Осиње у Босни, а рођен је у Чуругу у Бачкој. Данас, као успешан пословни човек, живи са својом фамилијом у Француској. Господин Ђустић је главни покровитељ и иницијатор монографије „Малешевци“ род који слави св. Игњатија“, која је 2007. године издата као 1. књига едиције „Зборник за српску етнографију и историју“ Удружења грађана „Српски деспот“, као и коаутор, иницијатор и покровитељ монографије „Срби северне Босне“, која је тренутно у наставању. Господин Ђустић је такође оснивач и покровитељ интернет презентације „Малешевци“.

Станко Самарџић

Велики покровитељ књиге „Породице далматинских Срба“ био је покојни господин Станко Самарџић, родом из Жегара, заједно са својом породицом. Господин Самарџић је основао и водио мењачницу „Станкомери“ у Батајници. Са својом фамилијом био је покровитељ већег броја патриотских и хуманих акција, међу којима посебно можемо издвојити изузетну материјалну помоћ при обнови православне цркве св. Торђа у Жегару, као и свесрдно помагање православне цркве у Батајници.

САДРЖАЈ

УВОД	7
ПРИСТУП	8
ДОСЕЉАВАЊА СРБА У ДАЛМАЦИЈУ	9
Досељавања до краја 16. века	9
Досељавања за време Кандијског рата (1645 - 1669. године)	10
Досељавања за време Великог морејског рата (1684 - 1699. године)	11
Досељавања за време Малог морејског рата (1714 - 1718. године)	14
ПОРЕКЛО ДАЛМАТИНСКИХ СРБА	15
О ПИТАЊУ ВЛАХА (МОРЛАКА)	19
ПРЕЗИМЕНА ДАЛМАТИНСКИХ СРБА	20
ПОРОДИЧНИ НАДИМЦИ	25
КРСНЕ СЛАВЕ	27
АЗБУЧНИ ПРЕГЛЕД ПОРОДИЦА ДАЛМАТИНСКИХ СРБА	31
РЕЗИМЕ (НА ЕНГЛЕСКОМ)	486
ИЗВОРИ	
Публиковани извори	487
Подаци са интернет презентација	487
Рукописи	503
Информатори	503
ГЛАВНИ ПОКРОВИТЕЉИ ПРОЈЕКТА	506
САДРЖАЈ	510
САДРЖАЈ (НА ЕНГЛЕСКОМ)	511

CONTENTS

INTRODUCTION	7
ACCESS	8
IMMIGRATIONS OF SERBS IN DALMATIA	9
Immigrations till the end of 16 th century	9
Immigrations during Candian war (1645 - 1669)	10
Immigrations during Greater Morean war (1684 - 1699)	11
Immigrations during Minor Morean war (1714 - 1718)	14
ORIGIN OF DALMATIAN SERB FAMILIES	15
ABOUT QUESTION OF VLAHS (MORLAKS)	19
SURNAMES OF DALMATIAN SERBS	20
FAMILY NICKNAMES	25
CUSTOM OF SERBIAN FAMILY FEAST ("SLAVA")	27
ALPHABETICAL REVIEW OF DALMATIAN SERB FAMILIES	31
SUMMARY (IN ENGLISH)	486
SOURCES AND LITERATURE	487
Published sources and literature	487
Data from web presentations	503
Manuscripts	503
Informers	503
MAIN PATRONS OF THIS PROJECT	506
CONTENTS (IN SERBIAN)	510
CONTENTS (IN ENGLISH)	511